

Giới thiệu Con Trai Là Nam Phụ

Hán Việt: Nhi tử thị nam phôi

Editor: Lạc Tiểu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Xuyên sách, Nam phụ

Đường Dĩ Tố không bao giờ có thể ngờ rằng sẽ có một ngày mình lại xuyên vào trong sách chỉ sau một giấc ngủ, davvero mà còn trở thành mẹ của nam phụ ác độc.

Mặc dầu nam phụ này vô cùng anh tuấn, trong tay nắm giữ linh tuyến, là một bàn tay vàng, lại đam mê yêu thích việc tìm đường chết. Sau này, vì không thể giành tình nhân với nam chính, kết quả thua, tất cả mọi thứ từng sở hữu đều trở thành của nam chính.

Nhi tử của Đường Dĩ Tố vừa mới chuẩn bị thay răng, nhưng cô cũng nhìn ra nét yêu nghiệt kinh điển của thằng bé.

May mắn may mắn quá, nam phụ còn chưa lớn, còn chưa gặp được nam chủ, hết thấy đều còn kịp.

Couple: Lục Châu X Đường Dĩ Tố

Giới thiệu chung: thân cha thân nhi tử, nam nữ chủ lẫn nhau vì mối tình đầu, ngọt.

Tag: Xuyên qua thời không xuyên thư

Vai chính: Đường Dĩ Tố

Vai phụ: Lục Châu, Đường Táo

=====

12/1/2019.

Quéo queo quèo. Đào hồ mới.

Truyện này ngắn thôi, 82 chương, ta đã lướt qua 40 chương đầu, và đã quyết định edit bộ này.

Nhân vật đáng yêu, thích hợp giải trí nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Con trai là nam phụ - Chương 1

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/01/2019

Đường Dĩ Tố có một giấc mộng.

Trong mộng, cô biến thành một nữ nhân siêu cấp mập mạp. Bởi vì người nhà bệnh nặng, bí quá hoá liều, tiến vào một tổ chức đặc thù, đi thật xa ra đến hải ngoại, làm một người mẹ thụ tinh trong ống nghiệm.

Kiểm tra thân thể, kiểm tra đo lường cho thấy trứng cùng t*ng trùng đủ độ tương thích, thuận lợi mang thai.

Dựa theo hiệp ước, một khi đã xác nhận mang thai, chủ của t*ng trùng phải chuyển cho cô một nửa số tiền, sau đó Đường Dĩ Tố có thể cầm tiền này gửi về nước để chữa bệnh cho người nhà, nhưng mà đối phương lại vi ước.

Không chỉ không đưa phí thụ thai, còn uy hiếp rằng, Đường Dĩ Tố nhập cư trái phép đến nước ngoài, chưa lập gia đình mà thụ tinh trong ống nghiệm là trái pháp luật, muốn nghiêm mật trông giữ cô.

Thủ tục Đường Dĩ Tổ xuất ngoại đều là do đối phương xử lý, hiện tại bị cản ngược lại một cái, ở một nơi xa lạ như vậy, nhất thời cô cũng không thể làm gì khác.

Cũng may, theo thời gian mang thai từ từ trôi qua, dần dần đối phương thả lỏng cảnh giác, cuối cùng Đường Dĩ Tổ tìm một cơ hội, phí sức chín trâu hai hổ trốn về trong nước.

Không nghĩ tới, sau khi trở về, người nhà vì không thể chữa bệnh nên đã mất, chỉ để lại cho cô một căn phòng ở nội thành.

Đường Dĩ Tổ mất đi thân nhân, cuối cùng quyết định sinh ra đứa trẻ trong bụng

"Má mi ơi, má mi ơi!"

Trong lúc mơ mơ màng màng, Đường Dĩ Tổ nghe được tiếng gào của trẻ con.

Hình ảnh trong mơ lập tức tiêu tán, Đường Dĩ Tổ có chút không thoải mái mà nhú nhú mày, thân thể truyền đến từng trận hư thoát cùng đau đớn, mí mắt giống như nặng ngàn cân, làm cô thật sự không muốn tỉnh lại.

"Má mi, nếu người còn không mở cửa, con sẽ báo nguy! Người vừa nãy khi đi vào đây đang mặc áo ngủ, không mặc nội y, không trang điểm, tóc vài năm không gội, xấu xấu, xí xí! Con muốn kêu cảnh sát thúc thúc tới cứu má mi!"

Đứa nhỏ thấy Đường Dĩ Tổ không có phản ứng, tiếp tục kêu gào, vừa kêu vừa "Thùng thùng" mà phá cửa.

Trời đất, vì sao trong mộng cũng có người thúc giục cô gội đầu trang điểm, chẳng lẽ quan điểm về nhan sắc thay đổi hay sao vậy, có ai quy định đi ra cửa gặp người phải trang điểm không trời. Còn việc không mặc nội y.. Ừ thôi cũng đúng, ngực cô to như vậy mà mặc nội y xác thật có chút khó chịu..

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ cố gắng giãy giụa, mở mắt.

Ánh đèn chói lọi, gạch men trong phòng tắm trắng đến mức tỏa sáng, cả người bởi vì rét lạnh mà từng trận phát run, Đường Dĩ Tổ cúi đầu nhìn, lại phát hiện không biết vì sao cổ tay mình lại chảy máu, lại đang trong phòng tắm..

Từ từ..

Ngắm mình ở bồn tắm cát cổ tay? Đường Dĩ Tổ quả thực muốn từ bồn tắm nhảy dựng lên!

Tay này đúng là tay cô, váy ngủ cũng là cái váy cô mới mua ở Đào Bảo mấy hôm trước, nhưng vì sao lại muốn cắt cổ tay, vì sao lại nằm ở trong bồn tắm?!

Một khi ý thức được tay đang bị thương, miệng vết thương liền truyền đến từng trận đau đớn. Cũng may người tự sát kia hiển nhiên không có kinh nghiệm, tùy tiện cắt tay sau đó đem tay đặt vào bồn nước, miệng vết thương không sâu, tuy rằng máu chảy nhiều, nhưng khép lại cũng mau.

Không lâu sau, tuy rằng bồn tắm bị máu huyết nhuộm thành màu hồng nhạt, nhưng trên cổ tay miệng vết thương đã kết vảy, chỉ là bởi vì lúc nãy Đường Dĩ Tổ quá mức hoảng sợ, thoáng xé rách miệng vết thương, nên mới đau đớn như vậy.

Ngoài phòng tắm, tiếng đập cửa liên tiếp truyền đến, đứa nhỏ ở ngoài cửa lăm nhăm mà nói chuyện, muốn có bao nhiêu độc miệng thì có bấy nhiêu độc miệng.

Cái gì lông mày quá nhạt, bình thường không vẽ cũng đỡ, vừa chụp hình là thấy không có mí mắt, giống một người không mí, thật sự quá ghê tởm. Cái gì tóc vài năm không gội, lung tung rối loạn y chang như Mai Siêu Phong, đáng sợ muốn chết. Rồi còn áo ngủ trên người còn ấu trĩ hơn so với nó, đi ảnh trước khi chết sẽ là ảnh chụp xấu nhất trong cuộc đời cô...

Đường Dĩ Tổ giãy giụa từ bồn tắm bò dậy, đứng ở trước gương.

Mặt này là mặt của cô đúng rồi, ngực bự này cũng là ngực cô luôn nè, nhưng phòng này không phải phòng của cô, đứa nhỏ ngoài cửa kia cô cũng không quen biết, hết thảy chuyện này rốt cuộc là sao?

Bên ngoài, thằng nhóc còn đang lải nhải, Đường Dĩ Tổ không thể nhịn được nữa, vịn vào tay cầm cửa, một tay kéo ra.

Đây là một bé trai thoát nhìn dưới năm tuổi, miễn cưỡng cao đến hông Đường Dĩ Tổ, đầu tóc bù xù, màu tóc so với người bình thường thì nhạt hơn chút xíu, tóc nâu xoắn nhẹ tự nhiên, làn da trắng bóc, có chút giống con lai.

Nó còn đang mặc áo ngủ, trong nháy mắt cô mở cửa, thanh âm của nó đột nhiên im bặt.

"Này..."

Đường Dĩ Tổ còn chưa dứt lời, thằng bé lập tức ngắt đầu, trừng đôi mắt đỏ rực, nước mắt nước mũi quệt đầy mặt, biểu cảm vừa ủy khuất lại vừa phẫn nộ.

Đường Dĩ Tổ tức khắc ngăn cả người. Vốn dĩ cô còn đang ghét bỏ đứa trẻ này miệng lưỡi sắc bén, vừa thấy bộ dáng tội nghiệp của nó, Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Con, con đừng khóc nữa."

"Hừ!" Thăng bé dùng sức mà hừ một tiếng, xoay người chạy biến.

Đường Dĩ Tổ đành phải đuổi theo, thấy nó đã nằm bò trên giường, chổng mông hướng về phía cô, mặt chôn trong chăn, không cho phép cô được xem bộ dáng nức nở của mình.

Đường Dĩ Tổ đứng đứng yên tại chỗ, chân tay luống cuống.

Cô năm nay hai mươi ba tuổi, sắp tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh. Từ nhỏ đã mất người nhà, được ông bà nuôi nấng đến lớn, sau này, ông bà cũng lần lượt qua đời. Trên thế giới này, Đường Dĩ Tổ không có thân nhân, cho nên nếu hỏi cô bình thường sống cùng người nhà ra sao, cô cũng không biết, huống chi là ở chung với trẻ nhỏ.

Mấy ngày hôm trước, thầy giáo có giới thiệu cô đến một bộ phim điện ảnh thử vai. Tuy rằng Đường Dĩ Tổ không có bối cảnh làm chỗ dựa, nhưng cô học tập khắc khổ, lại có tư chất diễn kịch, thầy cô trong trường học đều rất thích cô.

Với ngoại hình của Đường Dĩ Tổ, chẳng sợ Học Viện Điện Ảnh là nơi có mỹ nữ nhiều như mây, cô cũng có thể dựa vào mỹ mạo làm nên tên tuổi. Buổi thử vai đó, vừa lúc khi chất lẫn cách diễn của Đường Dĩ Tổ đều hoàn mỹ phù hợp với nhu cầu của Đại đạo diễn, vì vậy, sau khi thử vai trên sân khấu, đạo diễn lập tức chọn cô, cả hai bên nhanh chóng ký hợp đồng, Đường Dĩ Tổ hưng phấn đến mức mất ngủ vài hôm.

Dù sao cũng ngủ không được, Đường Dĩ Tổ tùy ý tìm đọc một cuốn tiểu thuyết. Xem một chút thì ngủ quên, không nghĩ tới, một giấc ngủ dậy, đã xuất hiện ở chỗ này, trước mặt là sự việc làm cô hoàn toàn không biết làm sao.

Đường Dĩ Tổ trước giờ không đồ con nít, cho nên nhìn thấy thằng bé ôm chăn không nói gì, cô cũng không bước tới tự tìm mất mặt, mà là đánh giá toàn bộ căn nhà.

Căn nhà này có một phòng và một sảnh, phòng khách khá lớn, còn có một chút không gian cũng miễn cưỡng coi như nơi làm việc, chính thể trạng hoàng đơn giản ảm áp, đúng là phong cách của cô.

Bất đồng chính là, bản thân Đường Dĩ Tổ có thói quen sạch sẽ từ nhỏ, giờ phút này, tuy rằng phòng ở của cô thiết kế không tệ, cửa sổ lại đóng chặt. Có lẽ từ lâu chủ phòng đã không dọn dẹp, căn nhà vô cùng u ám, quần áo mặc rồi cùng với rác rưởi quăng tùm lum trên bàn và sofa, cảnh tượng lộn xộn làm người ta không thoải mái chút xíu nào.

Đứa nhỏ nằm trên giường ở trong phòng ngủ. Trong này có hai giường, một lớn một nhỏ, bên cạnh còn có một cái tủ siêu bự chiếm hết một mặt tường, tủ được phân ra thành hai nửa, một nửa dùng để chứa quần áo của Đường Dĩ Tổ, còn không tới một nửa còn lại là để cho đứa nhỏ này sử dụng.

Nhìn chằm chằm tủ quần áo kia, tuy rằng bừa bãi hỗn độn, nhưng cô vẫn thấy được vài bộ quần áo quen thuộc, đều là những bộ hằng ngày cô thích mặc.

Hết thấy chuyện này rốt cuộc là sao, cô xuyên qua? Nhưng vì sao cô vẫn có vật dụng của mình, thân thể cũng là của mình, lại lòi ra một thằng nhóc con?

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ đi tới bên cạnh kệ sách, muốn tìm một chút manh mối.

Bên cạnh kệ sách có hai cái tủ, trong mỗi tủ có ba cái ngăn kéo, Đường Dĩ Tổ kéo ngăn kéo gần nhất ra, nhìn thấy quả nhiên là một tủ của cô và một tủ cho đứa nhỏ, từ đó, cô tìm được thẻ căn cước của mình, từ năm sinh đến ngày sinh, hay là hình chụp trên đó, đều giống y như của mình, điểm khác nhau duy nhất là nơi công chứng lại biến thành ở thành phố An Bình.

Thành phố An Bình? Hoa Quốc có thành thị nào có tên như vậy ư?

Sau đó, Đường Dĩ Tổ tìm được một phần sổ hộ khẩu, tên gia chủ chính là thân phận của cô, từ sau là của đứa bé kia, tên của nó là Đường Táo, bốn tuổi, là con của Đường Dĩ Tổ.

Đường Táo, cái tên này sao có chút quen tai vậy cả?

Đang suy tư, trong lúc vô ý, cô nhìn thấy phía dưới quyển sổ hộ khẩu có một cái ngọc bội màu huyết hồng, tức khắc, Đường Dĩ Tổ mở to hai mắt nhìn, đầu như là bị một cây búa đập một cái, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Ngọc bội này toàn thân màu đỏ đậm, hình bầu dục, là đồ thiên nhiên chưa điều khắc qua. Nếu nhìn kỹ, màu đỏ thấm người kia giống như máu tươi đang lưu động, vô cùng hoa lệ bắt mắt, kiểu điểm uớt ắt, lung linh rực rỡ còn hơn kim cương, lại bởi vì chất liệu là ngọc, rực rỡ lại mang theo vài phần ôn nhuận tinh tế, vừa bắt mắt lại vừa nội liễm cùng linh động.

Cầm ngọc bội trong tay có xúc cảm mịn nhẵn, mang theo chút nhàn nhạt ảm áp, quả thực làm người ta yêu thích đến nỗi không muốn buông tay.

Nếu Đường Dĩ Tổ nhớ không lầm, quyển tiểu thuyết cô xem trước khi ngủ, trong đó có nói về một nam phụ tên là Đường Táo, hần thiếu năng trí tuệ, dung mạo siêu cấp, chỉ số thông minh thấp đến đáng thương, không những vậy còn có đam mê yêu thích trong việc "tìm đường chết", chuyên đối đầu cùng với nam chính, cuối cùng, quả nhiên tiện nghi cho nam chính. Mà nam phụ đó cũng có khối ngọc bội tương tự!

Đường Táo này gia thế hiển hách, nằm trong cả hắc bạch lưỡng đạo, trong sách cũng không giới thiệu về người nhà cùng cha mẹ của hắn, nhưng có cường điệu về chuyện khi nam phụ sinh ra, ngọc bội tổ truyền bị máu anh thai nhiễm hồng, hóa thành huyết ngọc đỏ thắm, có thể tạo ra linh tuyến, bởi vậy, hắn mới được đặt tên là Đường Táo.

Trong tiểu thuyết, Đường Táo là chứng ngại vật lớn nhất mà lúc đầu nam chính Lăng Hàn thành công đánh bại. Đường nhiên cùng với việc hắn không ngừng muốn chết, theo cốt truyện, hắn thành công tất cả tài sản, thế lực gia tộc, còn có khối ngọc bội này, dưới sự an bài của tác giả, tất cả đều trở thành vật trong túi của nam chính, còn Đường Táo, dĩ nhiên là bị giết đến không thể chết lại.

Tiểu thuyết kia vốn là một quyển nam thần sáng văn, Đường Táo chỉ là tiểu Boss mở màn mà thôi, sau khi hắn chết, đừng nói nam chính, người xem như Đường Dĩ Tổ cũng không có cảm giác gì, tiếp tục không hề chứng ngại mà xem tiếp, nếu không phải quyển sách này là quyển tối hôm qua cô mới vừa xem, cái tên Đường Táo này lại tương đối dễ nhớ, có khả năng Đường Dĩ Tổ cũng không nhớ nổi.

Cho nên, hiện tại, đây là cô đã xuyên qua vào trong sách, trở thành mẹ của nam phụ Đường Táo đó hả?

Cô cũng quá xui xẻo đi!

Đường Dĩ Tổ cũng không phải là lần đầu xem tiểu thuyết, những xuyên thư văn này nọ cô cũng đọc qua không ít, người khác nếu không xuyên vào trong sách làm nữ chính, tốt xấu cũng là nữ phụ chứ, còn không cũng là người qua đường Giáp này kia, tại sao khi cô xuyên, lại trực tiếp làm mẹ người ta vậy...

Nếu nhất định phải làm mẹ, thì làm mẹ nam chính cũng được mà, tại sao lại phải làm mẹ của một nam phụ thích tìm chết, cô không muốn làm chút nào.

Còn có, khi Đường Táo lên sân khấu, cũng đã là thế gia công tử hắc bạch lưỡng đạo, Đường Dĩ Tổ nhìn căn nhà một phòng một sảnh này, nhưng nhìn sao cũng không thể liên hệ hai chữ "Tài phiệt" được.

Toàn bộ nhà ở, ở đâu cũng dấu vết sinh hoạt của cô cùng Đường Táo, thứ duy nhất không có là đồ của nam nhân. Đường Dĩ Tổ thực hoài nghi, ít nhất cho tới bây giờ, có vẻ Đường Dĩ Tổ kia là một người mẹ đơn thân.

Nghĩ vậy, cô chỉ cảm thấy nhân sinh u ám, hận không thể cứ như vậy mà ngủ cho qua chuyện, sau đó nhanh chóng xuyên lại trong đời sống hiện thực.

Cô muốn trở về đóng phim điện ảnh, muốn trở về làm quần chúng bình thường xem tiểu thuyết, một chút cũng không muốn làm một người mẹ có con của chồng trước!

Đúng lúc này, di động của Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên vang lên.

Kiểu dáng điện thoại di động của Đường Dĩ Tổ ở thế giới này, không chỉ giống cái điện thoại của cô y như đúc, mà ngay cả tiếng chuông, hay những phần mềm thường dùng, tất cả đều giống nhau.

Đường Dĩ Tổ theo thói quen định bắt máy, sau khi nhìn thấy tin tức bên trong, Đường Dĩ Tổ tinh thần rung lên.

Chẳng lẽ là, cha của đứa trẻ này xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-1

Con trai là nam phụ - Chương 2 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 13/01/2019

Tuy rằng là cùng loại điện thoại di động, cùng loại ứng dụng mạng xã hội, nhưng Đường Dĩ Tổ thì, đời này cô tuyệt đối chưa bao giờ nhận được nhiều tin tức đến vậy!

Vừa mở điện thoại, cuộc gọi nhờ, tin nhắn chưa đọc, còn có QQ, WeChat, tất cả ứng dụng mạng xã hội, tất cả đều biểu hiện 99+, 999+, thậm chí 9999+!

Đầu tiên, Đường Dĩ Tổ vô cùng không có nhân phẩm mà nhìn thoáng tin nhắn mới nhất từ ngân hàng, cùng với mở ứng dụng thông tin tài khoản Alipay, dựa vào tin tức, nguyên thân gửi ngân hàng đại khái chỉ có tổng cộng năm mươi ngàn đồng.

Năm mươi ngàn đồng, nếu Đường Dĩ Tổ chỉ sống một mình, thì đủ dùng một đoạn thời gian, nhưng hiện tại lại có thêm một đứa trẻ, cô cũng không quá hiểu rõ tình hình, thì không chắc có đủ sống không.

Sau khi xem xong tài khoản, Đường Dĩ Tổ nhìn sơ qua đồng tin tức chòng chát như núi kia, phát hiện nội dung tin tức chia làm hai cực.

Một bên là do người xa lạ gửi tin nhắn tới, hoặc là tin nhắn kết bạn mới, đa số mắng một câu "Kỹ nữ", "Tiện nhân", một bên là do bạn bè quen thuộc nhắn các loại an ủi.

An ủi này cũng khác nhau, có một số người tương đối chân thành: "Đường Dĩ Tổ, cậu không sao chứ? Có yêu cầu trợ giúp gì thì nhớ nói với mình, mình sẽ lập tức tới ngay, đừng quá thương tâm khổ sở, loại người này không đáng đâu.""

Có kẻ lại mang theo vài phần thù: ""Bạn làm sao có thể cùng Tống Thần Hạo ở bên nhau vậy, vòng tay tình nhân lần trước bạn đeo, có phải là do Tống Thần Hạo tặng cho không?""

Còn có người làm cô dở khóc dở cười: ""Có phải quy tắc ngầm hay không đây, nếu không cô đừng lẫn lộn trong giới giải trí nữa, tìm một người thành thật mà gả cho họ đi.""

Đường Dĩ Tổ lọc ra những tin tức vô dụng, chỉnh đốn hơn nửa tiếng, mới coi như từ cái điện thoại đầy những nội dung tùm lùm tùm la này, hiểu rõ trước khi cô xuyên qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra ở thế giới này Đường Dĩ Tổ một năm trước đã sớm tiến vào giới giải trí, đáng tiếc tuy rằng cô vô cùng xinh đẹp, lại không có may mắn, đừng nói giống Đường Dĩ Tổ trong hiện thực được đạo diễn nổi tiếng ưu ái, ngay cả làm nữ chính võng kịch cô cũng làm không tốt, thường xuyên phải đóng vai nữ phụ ác độc.

Nữ ngôi sao như vậy không một ngàn thì cũng tám trăm người, ở giới giải trí chỗ nào cũng có. Vốn dĩ theo lẽ thường, trong ngành giải trí ở Hoa Quốc, nguyên thân tuy rằng không nổi tiếng, nhưng tốt xấu cũng có thể an ổn sinh hoạt, không ngờ cô lại cùng với Tống Thần Hạo - một nam thần đang nổi tiếng hiện tại - yêu đương, càng xui xẻo hơn, là bị paparazzi bắt gặp rồi quay video.

Đường Dĩ Tổ click mở video kia, nhìn kỹ một chút.

Video rất ngắn, trước sau tổng cộng không vượt quá một phút đồng hồ.

Màn ảnh, đầu tiên là một mình Tống Thần Hạo đứng ở cửa khách sạn, ngay sau đó, nguyên thân bỗng nhiên chạy tới màn ảnh, ôm lấy cánh tay của anh ta, hai người cùng nhau thân mật tay trong tay tiến vào khách sạn.

Hai năm trước Tống Thần Hạo diễn một bộ phim thần tượng mà nổi tiếng, bởi vì lớn lên đẹp trai, được săn lùng, vừa có thể nhảy vừa có thể hát, nhanh chóng có vô số bạn gái từng qua tay, ngắn ngủn nửa năm thời gian, anh ta từ tân nhân trực tiếp thăng cấp thành người có lượng fan hâm mộ đông đảo vô cùng.

Qua hai năm, số lượng fans Tống Thần Hạo không những không giảm mà còn tăng, hơn nữa sức chiến đấu so với dĩ vãng càng mạnh, càng thêm đoàn kết, lòng trung thành đối với anh ta càng cao, đồng thời, các cô dĩ nhiên cũng không thể tiếp thu sự thật hấn sẽ cùng những ngôi sao nữ khác yêu đương hèn hạ.

Bởi vậy có thể nghĩ, cái video trước cửa khách sạn này được thả ra, cũng giống như đầu đạn hạt nhân, oanh tạc tứ phương.

Vào lúc ban đêm, Weibo cùng các diễn đàn lớn trực tiếp bị tê liệt, phải hai giờ sau mới khôi phục bình thường, ngay sau đó, nhanh chóng bị tai tiếng của Tống Thần Hạo làm âm ỉ.

Người phụ trách bên Tống Thần Hạo thấy tình thế không đúng, rạng sáng ngày hôm sau, lập tức gửi hai dòng trạng thái Weibo trấn an fans hâm mộ.

[Tống Thần Hạo V: Một giấc ngủ dậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?]

[Phòng làm việc của Tống Thần Hạo V: Miệng nhiều người xói chảy vàng quân tự khoan*.]

Lạc Tiểu: Thứ lỗi, ta không thể dịch được câu trên, nếu ai hiểu vui lòng góp ý giúp ta với!!*

Hai trạng thái Weibo này, lại kết hợp video kia, hành động nguyên thân đột nhiên chạy ra ôm lấy cánh tay Tống Thần Hạo, có thể hiểu fans của anh ta sẽ suy đoán nguyên thân thế nào.

Đường Dĩ Tổ click mở Weibo của mình, chỉ là liếc mắt một cái, liền nhanh chóng thoát ra.

Tất cả đều bình luận "Tiện nhân", "Ả kỹ nữ tâm cơ, đi tìm chết đi", "Mẹ nó, nãy mày bị úng nước à?", thật là đáng sợ.

Tri hoãn một hồi lâu, Đường Dĩ Tổ mới lấy hết can đảm trở lại trang chủ Weibo, nhìn thoáng qua, sau đó đăng dòng trạng thái.

[Đường Dĩ Tổ V: Thanh giả tự thanh.]

Chỉ là một cái Weibo vô cùng bình thường mà thôi, thậm chí ngay cả tên của Tống Thần Hạo cũng không có ghi, vậy mà cư nhiên có hơn hai triệu cái

bình luận, tất cả đều là đang mắng cô!

Tuy rằng Đường Dĩ Tố học qua lớp tương quan điện ảnh chuyên nghiệp, khi học cũng nghe không ít bất quái, đã chuẩn bị tốt tương lai trực tiếp chịu mưa rền gió bão trong giới giải trí, nhưng mưa gió kiểu này cũng không khỏi quá mãnh liệt chút xíu ha..

Xuyên vào người người đã đắc tội một tên đang nổi tiếng, lại có đại lượng fans trẻ tuổi, quả thực chính là trạng thái bị sóng thần gió lốc cuốn lấy đây mà!

Nhưng mà hành vi đồ hết tội cho người khác của Tống Thần Hạo cùng người phụ trách của anh ta, mang đến tai vạ cho nguyên thân, còn nhiều hơn những thứ này nhiều.

Di động bị gọi muốn cháy máy, tin tức trong tài khoản mạng xã hội nhiều đến xem không kịp, càng đáng sợ hơn chính là, hiệu ứng mặt trái này trực tiếp ảnh hưởng tới sự nghiệp của Đường Dĩ Tố.

Những công ty đã ký hợp đồng yêu cầu cô tiến hành bồi thường vì hành vi vi ước; Người đại diện thông báo với Dĩ Tố về nhân vật vồng kịch của cô, đang từ vai nữ số hai đổi thành vai nhà hoàn ác độc; Công ty giải trí gửi thư kiện đến, hy vọng cô cho công ty một lời giải thích thỏa đáng..

Cùng đường, nguyên thân hoảng loạn liên lạc với Tống Thần Hạo, hy vọng anh ta có thể giúp đỡ cô một chút, nhưng mà nam nhân mấy ngày hôm trước còn ở bên tai nói lời ngon tiếng ngọt, hẹn riêng cô gặp mặt ở khách sạn, muốn làm cho cô kinh hi kia, nay trở mặt nhanh còn hơn lật sách, anh ta không chỉ không muốn vươn tay ra giúp nguyên thân, còn trách cứ cô bán đứng mình, vì nổi tiếng không tiếc liên lạc paparazzi, làm thiếu chút nữa hủy hoại sự nghiệp của anh ta.

Bất luận nguyên thân giải thích như thế nào, Tống Thần Hạo đều mất điếc tai ngơ, vì thế Đường Dĩ Tố ở thế giới này, từ sợ hãi, tuyệt vọng, phản nộ, đến mất đi lý trí, cuối cùng quyết định dùng tử vong để chứng minh mình trong sạch.

Cô phải dùng cái chết của mình, chứng minh những người đó đều sai, cô muốn cho Tống Thần Hạo áy náy, cả đời đều sống trong bóng ma có nữ nhân vì anh ta mà tự sát.

Nhìn di thư nguyên thân lưu tại Weibo chuẩn bị đúng giờ gửi đi, Đường Dĩ Tố thở dài một hơi, sau khi đã hiểu biết chân tướng sự tình, liền đem di thư xóa đi.

Khó trách khi cô một giấc ngủ dậy, chính là tình cảnh đang nằm trong phòng tắm cắt cổ tay, thì ra là Đường Dĩ Tố thế giới này không muốn sống nữa.

Đường Dĩ Tố đồng tình với nguyên thân rất nhiều, cũng khó tránh khỏi chút tiếc hận cùng tiếc nuối.

Sinh mệnh con người chỉ có một lần, một khi đã chết, mọi thứ trở về số không tròn trĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Con trai là nam phụ - Chương 2 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

Xem bộ dáng tuyệt tình kia của Tống Thần Hạo, sao có thể là nam nhân sẽ vì nguyên thân tử vong mà bứt rứt cả đời được chứ. Có lẽ, nhiều nhất sau khi biết chuyện, âm thầm mắng một tiếng, người đã chết còn muốn kéo chân anh ta, sau đó tiếp tục quá trình sinh hoạt của mình.

Người ta luôn dễ quên, mấy năm sau, làm gì còn có ai nhớ rõ Đường Dĩ Tố cô từng là nạn nhân của bạo lực internet đâu.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tố nhìn không được lại nhìn thoáng qua về phía Đường Táo, thằng bé đến giờ này vẫn dựa vào giường, không chịu đối mặt với cô.

Tống Thần Hạo liệu có phải là ba ba của Đường Táo hay không đây..?

Di thư của nguyên thân chỉ nói rõ mình bị oan uổng như thế nào, nội dung cụ thể cũng không viết.

Mà căn cứ theo tình hình trên mạng hiện tại, sau khi nguyên thân tiến vào giới giải trí, vẫn luôn che giấu sự tồn tại của Đường Táo. Trước đây cô là người bình thường, không ai chụp hình, cũng không lưu lại chứng cứ dấu vết gì, cho nên từ đầu đến cuối, không có người nói gì về thằng bé.

Tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp, nhưng theo vận mệnh chú định, Đường Dĩ Tố có dự cảm, Tống Thần Hạo hẳn là không quan hệ gì với Đường Táo.

Rốt cuộc thì tương lai của thằng bé chính là người thừa kế của nhà tài phiệt cả hắc bạch lưỡng đạo, Tổng Thần Hạo tuy rằng ở trong giới giải trí có chút địa vị, nhưng nếu so về thân thế tương lai của Đường Táo, vẫn không đủ nhìn.

Nghĩ vậy, đột nhiên Đường Dĩ Tổ cảm thấy nam phụ ác độc Đường Táo này có chút đáng thương.

Bên ngoài không biết sự tồn tại của Đường Táo, nhưng bản thân nguyên thân lại biết.

Tạm thời không nói sau khi cô ta chết, đứa bé Đường Táo mới bốn tuổi này sẽ ra sao. Chỉ vì trả thù những người làm thương tổn mình, nguyên thân vậy mà phải tự sát trước mặt đứa nhỏ, ngay trong bồn tắm nhà mình. Chuyện này một khi thành công, sẽ tạo thành bóng ma tâm lý cho đứa bé không biết bao nhiêu cho hết.

Không đúng, Đường Dĩ Tổ nghĩ đến cảnh khi cô vừa mới tỉnh lại, phản ứng khi Đường Táo gõ cửa, ánh mắt sợ hãi lại quật cường kia, còn có bộ dáng bé nhỏ hiện tại đang nằm trên giường trùm chăn, sợ rằng bóng ma tâm lý này đã tạo thành.

Bất luận tương lai Đường Táo tìm đường chết cỡ nào, hiện tại nó cũng chỉ là một đứa trẻ đang học nhà trẻ mà thôi.

Đường Dĩ Tổ nhìn Đường Táo đang đưa lưng về phía mình, cái mông mặc quần ngủ nhỏ xíu hình Doraemon đang lắc lư, bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

Buông điện thoại đi động xuống, Đường Dĩ Tổ nhận mệnh mà đi.

Thân là một người có thói quen ở sạch, cô quyết định trước tiên thu thập cái nhà lộn xộn này một hồi rồi tính sau.

Vào lúc đang dọn dẹp lại ngăn tủ, Đường Dĩ Tổ không khỏi lại một lần nữa nhìn vào cái huyết ngọc kia. Giới thiệu của tiểu thuyết về ngọc bội lập tức hiện lên trong đầu cô.

Nghe nói ngọc bội này có tác dụng tẩy tủy phạt cốt, Đường Táo rất nhiều lần bị nam chính đánh tới gần như tàn phế, nhờ vào đặc dị công năng của ngọc bội, sau khi bị đánh xong còn có thể tiếp tục sinh long hoạt hổ xuất hiện. Sau khi nam chính có được ngọc bội, nghiên cứu một thời gian, mới rốt cuộc tìm ra diệu dụng của nó.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ nhìn không được cầm lấy ngọc bội, tò mò mà nghiên cứu nó trong chốc lát, sau đó dựa theo nội dung trong truyện, tìm một cái ly nước. Đầu tiên đem ngọc bội bỏ vào, sau đó đổ nước vào ly, cho đến khi ngọc bội hoàn toàn chìm trong nước, Đường Dĩ Tổ mới dừng lại.

"Ngọc bội ngâm trong nước, sau đó chờ một lát, chậm thì mười lăm phút, lâu thì hai canh giờ, ngọc bội sẽ chảy ra linh tuyến, nước trong ly hóa thành thạch tuyến, có thể dùng để uống, có hiệu quả tẩy tủy phạt mao, thoát thai hoá cốt."

Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là học biểu diễn, có thể được lão sư cùng đạo diễn lớn nhìn trúng, dĩ nhiên là do cô có thiên phú. Chuyện khác tạm thời không nói, nhưng cái năng lực nhớ lời kịch thì siêu chuẩn luôn. Nội dung mấu chốt về ngọc bội trong tiểu thuyết, ít nhất hiện tại, Đường Dĩ Tổ có thể đọc đúng không sai một chữ.

Bất quá sự ghi nhớ này trong trí nhớ của cô có thời gian hạn định vô cùng ngắn ngủi, đây cũng là lý do vì sao Đường Dĩ Tổ muốn lập tức bắt đầu thí nghiệm.

Đặt điện thoại đi động ở một bên, thiết lập đồng hồ báo thức, sau đó cô đứng dậy, tiếp tục soạn soạn mai dao dọn dẹp toàn bộ nhà ở.

Đường Táo đang nằm trên giường hôn dỗi sau khi nghe được động tĩnh phía sau, thằng bé dù sao cũng là một đứa trẻ, tràn ngập lòng hiếu kỳ, nhìn không được giật giật thân thể, quay đầu trộm nhìn thoáng qua xem Đường Dĩ Tổ đang làm gì.

Khi phát hiện cô đột nhiên quét tước nhà ở, Đường Táo tức khắc trừng lớn đôi mắt. Nó tìm một tư thế nằm thoải mái một chút, sau đó dùng tay che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt tròn, tiếp tục quang minh chính đại nhìn lên mỗi nhất cử nhất động của Đường Dĩ Tổ.

Trước tiên dọn dẹp đồ đạc, bày biện chỉnh tề, sau đó quét nhà lại một lần, lại tìm giẻ lau...

"Giẻ lau đâu ta? Không ở nơi này, cũng không ở nơi này...." Đường Dĩ Tổ nói thầm, xoay vòng vòng trong nhà, mắt bắt đầu đảo quanh.

Ngay lúc này, một đôi tay nho nhỏ cầm giẻ lau, giờ giờ trước mặt cô.

"A, bị con tìm được rồi." Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo vậy mà chịu chủ động hỗ trợ cô, lập tức cao hứng.

Một tay thằng bé cầm giẻ lau, một tay khác còn đang bụm mặt, thấy Đường Dĩ Tổ nhìn về phía mình, nó lập tức xoay đầu, dùng bàn tay nho nhỏ kia chặn tầm mắt của cô, không chịu cùng cô đối diện.

Chờ sau khi Đường Dĩ Tổ tiếp nhận giẻ lau, Đường Táo lập tức lại "bịch bịch bịch" chạy về phòng, tiếp tục đưa mông về phía mẹ nó, không chịu trao đổi ánh mắt với cô chút xíu nào.

"Cái thằng nhóc này, tính tình còn rất quật cường." Đường Dĩ Tổ nhỏ giọng thầm nói.

Nói gì thì nói, nội tâm Đường Dĩ Tổ vẫn là vô cùng lý giải được tâm tình của Đường Táo giờ phút này, bởi vậy cô cũng không cố tình muốn cùng thằng bé

giao lưu, mà là tiếp tục cần cù chăm chỉ mà dọn dẹp nhà cửa.

Lau xong ngăn tủ, cái bàn và xô pha, Đường Dĩ Tổ đem toàn bộ phòng khách cùng phòng ngủ đều lau qua một lần, cái nhà vốn đang tối tăm nháy mắt đã rộng thoáng hơn nhiều.

Mãi cho đến khi lại một lần nữa trở lại toilet, nhìn đến bồn nước tắm màu hồng nhạt, cô mới nhớ tới, thân thể này vừa mới cắt cỏ tay.

Chảy nhiều máu như vậy, vậy mà trù vết thương ngoài da trên tay, Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không có cảm giác choáng váng do bị mất máu gì hết. Nhịn không được nhéo nhéo lên cánh tay, xúc cảm chân thật như vậy, có cảm giác như cô cùng thân thể của mình xuyên qua tiền vào sách. Làm việc nhà quần quật này giờ, hiện tại cô cũng chỉ cảm thấy đói bụng thôi.

Dù sao tới đâu hay tới đó, lấy bất biến ứng vạn biến, Đường Dĩ Tổ rất nhanh vớt những suy đoán lung tung ra sau đầu, nhanh chóng đổ hết nước trong bồn tắm ra, sau đó lại dọn dẹp toàn bộ phòng tắm một lần nữa, lúc này cô mới thở hồng hộc mà đi về phía phòng bếp.

Mở cửa tủ lạnh, trong đó không có gì ngoài mấy cái trứng gà cùng giấm bông.

Đạo quanh một vòng Đường Dĩ Tổ rút cuộc ý thức được, phòng bếp sờ dĩ sạch sẽ hơn so với chỗ khác trong nhà, đơn giản là vì nhà này rất ít nấu ăn. Thùng rác chứa vài vỏ mì gói, cùng với trên ngăn tủ đựng đầy ba thùng mì, có thể chứng minh hết thảy.

Vào lúc này, đồng hồ báo thức Đường Dĩ Tổ thiết lập cho nước linh tuyến vang lên..

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1

Con trai là nam phụ - Chương 3 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

"Ngán thì mười lăm phút, lâu thì hai canh giờ", đây là thời gian mà cổ nhân tính toán, đổi thành cách nói hiện đại, chính là thời gian từ mười lăm phút đến bốn tiếng.

Đường Dĩ Tổ tò mò ngọc bội linh tuyến vô cùng, cho nên cứ mỗi mười lăm phút cô đều tới xem. Khi này cô làm việc nhà, đồng hồ báo thức đã vang lên ba lần, hiện tại là lần thứ tư. Ba lần trước, nước trong ly không hề phát sinh bất luận biến hóa gì, quả thực làm Đường Dĩ Tổ bắt đầu hoài nghi, liệu có phải mình nhớ sai chỗ nào hay không.

Vào lần đầu tiên đồng hồ vang lên, Đường Táo còn tò mò ngẩng đầu nhìn xem cô đang làm gì, mà lần thứ tư vang lên, thẳng bẻ tập mãi thành thói quen.

Đường Dĩ Tổ cũng biết chuyện này gấp không được, cho nên nỗ lực làm tâm tình mình bình tĩnh, nhẫn nại. Bởi vậy lúc này, đồng hồ báo thức vang lên, trước tiên Đường Dĩ Tổ đi lại bàn tắt đồng hồ báo thức, sau đó tùy ý nhìn vào cái ly.

Cái liếc mắt này, thiếu chút nữa làm cô nhảy dựng.

Vốn là ngọc bội huyết ngọc đặt trong ly nước, chất màu đỏ trong ngọc làm nước ánh lên màu hồng nhạt, nhìn qua vô cùng thanh thấu, nhưng trong thời gian mười lăm phút ngắn ngủi vừa qua, ngọc bội chảy ra linh tuyến, làm thay đổi chất nước. Ban đầu là nước trong suốt bình thường, hiện tại dường như có thêm tinh hoa gì đó, trở nên đặc sệt không ít.

Đường Dĩ Tổ cầm lấy cái ly, nhẹ nhàng lắc lư một chút, thấy linh tuyến tinh hoa kia đã ngưng kết thành thạch tuyến, giống như thạch trái cây vậy. Khi đóng đưa cái ly, nước đã biến thành thạch tuyến nên tốc độ chất lỏng lắc lư qua lại rõ ràng chậm so với trước không ít, mang theo vài phần co giãn mượt mà, giống y như trong tiểu thuyết miêu tả!

Đường Dĩ Tổ lập tức trừng lớn đôi mắt, nhịn không được nhìn lại xem kỹ.

Là một người bình thường, từ nhỏ đến lớn Đường Dĩ Tổ cũng chưa trải qua gì hiếm lạ, tuy rằng cô cũng từng ảo tưởng về các loại dị năng, siêu năng lực hay yêu ma quỷ quái, nhưng cuối cùng cô vẫn là giống như bao người bình thường khác, dần dần trưởng thành, những kỳ dị ảo tưởng lúc xưa, cũng dần dần bị hiện thực thay thế.

Đây vẫn là lần đầu Đường Dĩ Tổ gặp được sự việc không khoa học như vậy, cho dù biết mình hiện tại đang ở trong thế giới tiểu thuyết, cô vẫn nhịn không được mà hưng phấn.

Dựa theo trong sách miêu tả, thạch tuyến này bất luận là uống hay là bôi ngoài da đều có công hiệu, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn là lần đầu nhìn thấy tuyến thạch, không dám trực tiếp ăn. Cô cầm cái ly đi vào phòng bếp, quyết định sẽ dùng nó để thí nghiệm chữa thử vết thương trên cổ tay mình.

Trước tiên lấy huyết ngọc từ cái ly ra, huyết ngọc vừa mới chảy ra linh tuyến, thoát nhìn trong suốt hơn bình thường một ít, Đường Dĩ Tố lau khô huyết ngọc, dùng bọc bọc lại, sau đó lại lấy một cái muỗng, từ trong ly múc một muỗng thạch tuyến.

Thạch tuyến nửa trong suốt đặt lên miệng vết thương, trong nháy mắt, một trận lạnh lẽo sáng khoáy bao trùm, trấn an đau đớn của cô. Dưới ánh nhìn chăm chú của Đường Dĩ Tố, lấy mắt thường cũng có thể thấy được miệng vết thương của cô đang nhanh chóng hấp thu thạch tuyến, tựa như bị miệng vết thương ăn mất, nhanh chóng biến mất không thấy!

Sau khi một muỗng thạch tuyến bị "ăn" xong, chiều dài vết thương của Đường Dĩ Tố lập tức ngắn đi một nửa. Ban đầu nếu hơi không lưu ý nó còn sẽ chảy ra một ít tơ máu, hiện tại đã hoàn toàn kết vảy thật dày, cho dù cô mặc kệ nó, vết thương này ngày mai cũng sẽ rút vảy khỏi hẳn.

Đường Dĩ Tố hoạt động tay một chút, xác nhận cánh tay của mình "ăn" thạch tuyến xong không có gì dị thường, cô nhìn không được lại múc hai muỗng cho vết thương hấp thu, cho đến khi khỏi hẳn mới thôi.

So hai tay hai bên trái phải đặt chung với nhau, Đường Dĩ Tố kinh ngạc phát hiện, cánh tay bị cắt cổ tay kia, sau khi hấp thu thạch tuyến, không chỉ không lưu lại một tia vết thương nào, mà còn trắng nõn tinh tế hơn cái tay khác.

Thấy thạch tuyến còn dư lại một nửa, tâm của cô lập tức ngo ngoe rục rịch.

Đem trứng gà, thịt nguội còn có mì gói đều lấy ra, mở bao bì thịt nguội ra, sau đó dùng lưỡi dao cắt đôi, sau đó bắt đầu bật bếp lên, cô đổ vào trong chảo một chút dầu ăn, chờ chảo nóng lên, Đường Dĩ Tố cắt thịt nguội xếp thành hình trái tim. Sau đó chờ một lát, đợi thịt nguội hơi rắng vàng, cô lại đập một cái trứng cho vào giữa.

Từ nhỏ đã ở bên cạnh ông bà lớn lên, khi còn nhỏ là hai vị lão nhân gia chiều cô, sau này hai ông bà lớn tuổi, thì đổi thành cô chiều cô bọn họ. Nhiều năm qua đi, Đường Dĩ Tố đã sớm luyện được một thân hảo trù nghệ, việc chiên trứng nhỏ nhoi này đối với cô mà nói quả thực không thành vấn đề, không chỉ có ngon, lại còn rất đẹp mắt, chiên cái trứng là hình trái tim nóng bỏng ~

Trứng là loại đồ ăn dễ ăn, chín hay sống một chút đều được. Suy xét trong nhà còn có tiểu bằng hữu, Đường Dĩ Tố còn chú ý chiên trứng đến chín hẳn. Sau khi bắt xuống trứng xuống, cô thả mì gói vào trong chảo rồi xào lên, sẵn tiện đem thạch tuyến rắc vào trong trứng cùng mì gói.

Thạch tuyến giống như thạch trái cây được thả vào lòng đỏ trứng, lập tức hóa thành chất lỏng dung nhập vào trong. Nguyên bản xung quanh đang tán ra hương khí của trứng chiên, màu sắc lập tức trở nên càng thêm mê người, trong hương thơm mang theo vài phần ngọt thanh, nghe mùi thôi đã khiến cho người ta bụng sôi ùng ục.

Mùi hương đồ ăn dần dần bay ra khỏi phòng bếp, Đường Dĩ Tố phân trứng và mì gói ra hai chén, mới vừa xoay người, liền nhìn thấy một tiểu hắc ảnh chọt lóe đi qua.

Bưng hai chén đi ra ngoài, quả nhiên cô nhìn thấy đến Đường Táo đang vội vàng vàng mà chạy về phòng, nó lập tức bò lên giường, phát ra một tiếng "âm" rất lớn.

Đường Dĩ Tố lập tức cảm thấy có chút khó khăn.

Cô không có ký ức của nguyên thân, mà cô ta tựa hồ cũng cố tình không muốn cho người ngoài biết được đứa nhỏ này tồn tại. Không chỉ có fans, còn có truyền thông, đều không biết Đường Táo là ai. Ngay cả điện thoại của nguyên thân, từ đầu đến cuối đều không có bất luận tư liệu hay ảnh chụp gì của thằng bé.

Đường Dĩ Tố không biết nguyên thân hằng ngày là ở chung với Đường Táo như thế nào, nhìn bộ dáng độc miệng lúc trước của nó, còn có chuyện nguyên thân mặc kệ con nhỏ mà tự sát, có lẽ quan hệ của đôi mẹ con này thật ra cũng không được tốt.

"Khụ. Trứng chiên hình trái tim làm đẹp ghê." Đường Dĩ Tố đặt chén mì cùng trứng lên bàn xong, hét to về phía Đường Táo.

Thằng bé có lẽ là vừa nãy đã xem quá trình mẹ nó xuống bếp, hiện tại, nó không thèm nhúc nhích tí nào, đưa lưng về phía Đường Dĩ Tố, bóng dáng nhỏ bé vô cùng quật cường.

"Thơm quá à ~ trứng chiên xốp xốp giòn giòn, lòng đỏ mềm mại. Oa ~ còn có thịt nguội và mì gói nữa, muốn ăn ghê đó nha~ " Đường Dĩ Tố thấy Đường Táo cư nhiên không dao động, lại nhanh chóng tiếp tục la to.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-2

Con trai là nam phụ - Chương 3 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

Đường Táo thoáng nhúc nhích một chút, sau đó xoay đầu nhìn lên Đường Dĩ Tổ một cái, thấy cô vậy mà đang nhìn chăm chăm mình, nó nhanh chóng xoay mặt lại như cũ.

Hiện tại trẻ con đều khó dỗ vậy sao!

Đường Dĩ Tổ có chút buồn rầu, mùi đồ ăn luôn chui vào lỗ mũi, bụng cô vốn đã đói khát, nay lập tức kêu gào "lục cục lục cục", cô thật sự muốn bỏ cuộc mà trực tiếp ngồi xuống, ăn cơm trước.

Nhưng cô lại hiểu rõ, nếu cô muốn giữ quan hệ mẹ con với Đường Táo, vấn đề giữa hai người sớm hay muộn đều phải giải quyết, thừa dịp đêm nay bóng ma tâm lý của tiểu bằng hữu Đường Táo còn chưa quá sâu, quan hệ giữa cô và thằng bé vẫn là nên càng sớm cởi bỏ nút thắt càng tốt.

Rốt cuộc đây chính là nam phụ tương lai, lỡ như sau này Đường Táo biến thành nam phụ thích tìm đường, chắc chắn có một phần công lao của đêm nay, thật là làm cho Đường Dĩ Tổ đau đầu muốn chết.

Thật sự là không có cách, Đường Dĩ Tổ đành phải dùng đòn sát thủ cuối cùng.

"Bảo bảo, má mi làm cho con đồ ăn ngon, mau lại đây ăn cơm đi con." Vừa nói, một bên Đường Dĩ Tổ trong lòng nước mắt thành sông.

Cô rõ ràng là đại cục hoa hoàng hoa khuê nữ, còn chưa từng yêu đương, chỉ chớp mắt một cái, vậy mà đã làm mẹ người ta rồi!

Đường Táo nằm ở trên giường không hề động tĩnh.

"Đường Tiểu táo? Đường Táo lại đây ăn cơm nè." Từ sau khi tự xưng "Má mi", tâm của Đường Dĩ Tổ thoáng có chút thả lỏng, gân cổ lên nói.

"Đường Bảo Bảo, Đường Tiểu Bảo, Đường Táo Táo, Đường Tiểu Táo, Đường Đại Táo, táo táo táo táo táo táo..."

Có lẽ là thực sự chịu không nổi ma ám của Đường Dĩ Tổ, thằng bé rốt cuộc nhúc nhích thân thể một chút, từ trên giường nhảy xuống, sau đó mỗi bước đi đều tràn ngập khí thế, đi đến trước mặt Đường Dĩ Tổ.

"Còn kêu con làm gì." Đường Táo nhú mồm, lạnh mặt nói.

Chắc chắn, nhìn biểu tình của đứa nhỏ này xem, khó trách tương lai sẽ bị nam chính ấn trên mặt đất mà đập cho bầm dập. Rõ ràng là mắt luôn chăm chú nhìn vào trong chén, vậy mà khi đối mặt với Đường Dĩ Tổ, lại nâng cằm đầy ngạo khí, bộ dáng thiếu đánh, cánh tay ngăn ngụt kia, còn bày đặt khoanh tay trước ngực nữa chứ!

Đường Dĩ Tổ gào lâu như vậy, đã đói đến không còn sức nói chuyện, thật vất vả lừa gạt nó lại đây, cũng không thêm nhiều lời nữa, đem chén mì cùng trứng đây đến trước mặt thằng bé: "Ăn cơm đi."

Đường Táo nghe theo mẹ, hai người cùng nhau ngồi quanh bàn ăn.

Mì sợi từng sợi từng sợi kéo đuôi nhau vào bụng, Đường Dĩ Tổ ăn đến không dùng được, cũng bất chấp lịch sự, sột soạt sột soạt mấy cái lia thìa đã ăn hơn phân nửa chén mì. Chờ đến khi cô thoáng dừng lại một chút, ngẩng đầu lên, nhìn thấy, Đường Táo bên kia cũng không thua kém chút nào, cầm cái thìa cho nhí đồng, thành thạo bỏ trứng vào miệng, hiện tại nó đang ăn một ngụm lại một ngụm mì.

Đường Dĩ Tổ quan sát tư thế ăn của Đường Táo, tuy rằng bởi vì tuổi còn nhỏ, tư thế không quá thuần thực, nhưng có thể nhìn ra được ngày thường nó đều là tự mình ăn cơm, mỗi cái xúc mì đều chuẩn xác mà đưa vào miệng, ngẫu nhiên khóe miệng không cẩn thận bị dơ, đứa nhỏ này còn biết cầm khăn giấy lau sạch sẽ, sau đó lại tiếp tục ăn.

Bụng hai người đều đói quá mức, trong lúc ăn cơm, một câu cũng không nói với nhau, mãi cho đến khi cơm nước xong xuôi, Đường Dĩ Tổ mới cảm thấy mình một lần nữa sống lại.

Đúng lúc này, cô nghe được Đường Táo nhỏ giọng nói: "Cho dù người chiến trứng ngon như vậy, con cũng sẽ không tha thứ đâu."

Đường Dĩ Tổ sùng sốt, ngẩng đầu nhìn thẳng bé.

Mắt hai người đối diện nhau. Cô xuyên qua đây cả buổi trời, đây là lần đầu tiên gần gũi nhìn kỹ mặt mũi Đường Táo như vậy. Đứa nhỏ này tuy rằng khuôn mặt non nớt, biểu tình trên mặt lại giống như ông cụ non.

Ngũ quan rõ ràng, hai mắt đen nhánh trong suốt, hơi hơi nhấp nháy, bởi vì vừa mới này khóc, mà đôi mắt hai mí sưng lên một chút so với bình thường, thoát nhìn càng giống con lai. Trên khuôn mặt của nó tuy rằng có vài phần tương tự với Đường Dĩ Tổ, nhưng giờ phút này, vẻ mặt có chút âm trầm, có lẽ càng giống cha của nó hơn.

Đôi mắt to to lại tròn tròn, hắc bạch phân minh, ánh mắt Đường Táo nhìn cô hiện giờ không chỉ hoàn toàn không có sự quyến luyến giữa con đối với mẹ, thậm chí có vài phần chán ghét cùng lạnh nhạt.

Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy vẻ mặt này trên người một đứa trẻ.

Nghĩ đến miêu tả trong tiểu thuyết, trong lòng cô bỗng dưng chợt lạnh lẽo. Nam phụ Đường Táo tìm đường chết chủ yếu thể hiện ở sự ngoan độc của hắn. Hắn cùng nam chính có gút mắt, vốn là hắn coi trọng nữ chính, mà nữ chính lại ái mộ nam chính, Đường Táo cầu mà không được nữ chính, liền nghĩ mọi cách thức tra tấn nam chính, thông qua ngược đãi nam chính để cân bằng tâm lý mất mát khi mình không thể chiếm được nữ chính.

Đường Táo tựa như mèo vờn chuột, rõ ràng có cơ hội giết chết nam chính, lại cố ý giữ lại tính mạng của hắn, ngược đãi thân thể nam chính là nhẹ, rất nhiều lần hắn làm hại người bên cạnh nam chính, cho nên cuối cùng kết cục mới thể thảm như vậy.

Trước đó, Đường Dĩ Tổ chỉ nghĩ đây là tiểu thuyết, nhân sinh Đường Táo là tác giả viết, vì cốt truyện mà sáng tạo ra, tuổi thanh bé còn nhỏ như vậy, bắt quá là đứa trẻ mà thôi, tương lai còn không biết trước được.

Nhưng là giờ phút này, nhìn về mặt Đường Táo, bỗng nhiên trong lòng cô có chút do dự.

Lỡ như trời sinh thanh bé chính là loại tính cách này thì sao, nếu như tương lai nó nhất định phải trở thành nam phụ lút đường kia, Đường Dĩ Tổ cô làm sao bây giờ?

Trong lòng tuy rằng loạn thành một đoàn, nhưng cô vẫn nói: "Con, con đừng nóng giận, có thể là hiểu lầm thôi...."

"Hiểu lầm?" Về mặt Đường Dĩ Tổ do dự lại xa lạ tựa hồ như kích thích tới thanh bé.

Trẻ con tuy rằng không giống người lớn về mặt biểu đạt, nhưng đối với việc cảm nhận cảm xúc lại càng thêm mẫn cảm. Thanh âm của nó lập tức cao vút, trở nên bén nhọn, "Người không cần con, muốn vứt bỏ con, bởi vì con chỉ là đứa nhỏ không ai thèm, là tạp chủng, có đúng hay không!"

"Hả?" Dù thế nào Đường Dĩ Tổ không nghĩ Đường Táo sẽ nói những lời nói này, cái từ "tạp chủng" này quá làm người ta tổn thương. Cô cũng bất chấp việc mình từng phỏng đoán tương lai của thanh bé ra sao, nhanh chóng xua tay nói, "Con nói bừa cái gì vậy, làm gì có chuyện đó chứ."

"Chính là như vậy!" Lập tức đôi mắt Đường Táo đỏ lên, phần nộ trùng mắt nhìn mẹ, "Người gạt con đi ngủ, sau đó trốn vào trong phòng WC cắt tay chứ gì. Người không muốn cùng con ở bên nhau nữa! Con đã không có cha, giờ má cũng không cần con.."

Xong rồi, cô đúng là đoán không sai, nguyên thân tự sát để lại cho Đường Táo bóng ma không nhỏ, thanh bé này quả nhiên cái gì cũng biết hết!

Đường Dĩ Tổ nhìn bộ dáng đứa nhỏ phần nộ lại ủy khuất bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm, nước mắt rơi đầy mặt, ngoài miệng thì lời nói hung ác, trên mặt lại khóc rồi tỉnh rồi mù, lập tức cô chặn miệng nó, nói: "Không có, sẽ không có chuyện đó đâu, má mi làm sao không cần con được. Má mi không có cắt tay, không tin con xem đi!"

Nói đoạn, Đường Dĩ Tổ trong lòng vô cùng may mắn khi vừa nãy mình ở trong bếp dùng thạch tuyền chữa khỏi hoàn toàn vết thương.

Hai bên cánh tay cùng giờ lên trước mặt Đường Táo, cô nhỏ nhẹ nói: "Con nhìn xem, không có vết thương, không có cắt tay, không có chuyện gì, má mi luôn luôn cần con, yên tâm đi, nha."

Thanh bé nhìn tay Đường Dĩ Tổ, cánh tay trơn bóng, không hề có dấu vết cổ tay từng bị cắt qua, biểu tình ngây ngốc lại sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Con trai là nam phụ - Chương 4

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/01/2019

Về mặt phần nộ của Đường Táo tức khắc ngưng đại, xoay qua xoay lại tay của mẹ nó nhìn kỹ vài lần, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, nhưng mà chính con mới nãy rõ ràng nhìn thấy.."

"Ảo giác, đó là ảo giác của con thôi, không phải sự thật đâu." Đường Dĩ Tổ lừa dối nói.

Nhưng mà tiểu băng hữu Đường Táo hiển nhiên cũng không phải dễ bị lừa như vậy: "Vậy tại sao người còn nói với con, về sau con phải nhận di Tàn làm

mẹ nuôi, nếu di Tàn không cần con, người sẽ kêu đi đem con chở tới Viện phúc lợi, dù sao con cũng là bé trai, sẽ có người muốn nuôi con."

Này này này, nguyên thân này thật là quá đáng!! Lời này mà cũng nói với trẻ con được hay sao!

Tâm trạng Đường Dĩ Tổ dần kém đi, quýnh quýnh lên, vội vàng vắt hết óc suy nghĩ.

Cô không biết di Tàn kia là ai, cho nên đơn giản bỏ qua người này: "Bởi vì... Bởi vì má mi là diễn viên mà. Bộ phim gần đây nhất của má mi, phải diễn cảnh cắt cổ tay tự sát, vì có thể nhập diễn, nên má mới đi thử nghiệm một chút thôi. Nhưng con biết mà, khi đóng phim, dĩ nhiên không thể thật sự cắt tay mình đúng không nè. Con nhìn coi, tay của má mi làm gì có vết thương nào đâu. Cho nên trước kia má mi nói với con những lời kia, chỉ là nói giỡn thôi. Nha!"

Đường Táo nửa tin nửa ngờ mà nhìn cô, trong đôi mắt to tròn tròn chứa đầy hoài nghi, rõ ràng thằng bé còn không thật sự tin tưởng lý do Đường Dĩ Tổ thoát thác.

Cô thật sự không có cách nào, mấy đứa nhỏ bây giờ không dễ gạt giống cô hồi còn nhỏ, trước đây cha má chỉ tùy tiện nói hai câu là đuổi được cô rồi. Đường Dĩ Tổ đành phải dậm lao theo lao, hơi hơi cúi đầu, đi đến trước mặt Đường Táo, nhỏ giọng nói: "Chuyện kia, là má mi sai rồi, má không nên lừa con, đừng giận má mi, được không?"

Đường Táo tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới Đường Dĩ Tổ sẽ khom lưng cúi đầu về phía nó xin lỗi, thằng bé run người một chút, sau đó không thể tin tưởng mà nhìn lại mẹ nó.

Chỉ thấy Đường Dĩ Tổ mờ mịt mà nhìn nó, hai người mắt to trừng mắt nhỏ vài giây.

Xem ra tính cách của nguyên thân rất cường thế, trước nay không trước mặt đứa bé này nói xin lỗi, bằng không phản ứng của Đường Táo sẽ không như vậy.

Đường Dĩ Tổ đại khái ý thức được tính cách của "'mình'" có chút "'kỳ lạ không giống trước'", nhưng cũng không có cách nào, không có ký ức của nguyên thân, tính cách của cô không thể nào tự nhiên giống được. Mà Đường Táo là người sau này cùng cô ở chung, sớm hay muộn, nó cũng phải thích ứng má mi hiện tại này.

Hơn nữa, nghĩ đến ảnh hưởng trong tương lai về chuyện ngày hôm nay đối Đường Táo, sau khi cân nhắc kỹ mặt lợi mặt hại, Đường Dĩ Tổ vẫn cảm thấy rằng, thà tính cách cô thay đổi một chút, cũng không thể làm cho thằng bé trở thành nam phụ tính cách độc ác như trong tiểu thuyết được.

Đường Dĩ Tổ da mặt dày, bị con nít nhìn chăm chăm cũng có không cảm giác gì, nhưng mặt đứa nhỏ kia không hiểu sao lại đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Người nói dối, là không ngoan đâu."

"Ừm." Cô biết nghe lời, gật gật đầu, "Cho nên má mi xin lỗi con, Tiểu Táo nguyên ý tha thứ cho má chứ?"

Đường Táo chốc chốc lại liếc mắt nhìn mẹ nó một cái. Trên khuôn mặt nhỏ kia, lông mày nhện không được nhăn lại rồi rậm, cái miệng nhỏ đóng lại gắt gao, xem ra nội tâm nó đang giãy giụa vô cùng dữ dội.

Đường Dĩ Tổ nhìn gương mặt phấn điêu ngọc trác có chút điểm hồng hồng kia, làn da con nít trắng mịn phối hợp ngũ quan tinh xảo, thoát nhìn siêu cấp đáng yêu. Vốn dĩ định cho Đường Táo nhà mình chút mặt mũi, dòi đi ánh mắt, nhưng cô lại thật sự chịu không nổi mà muốn dòm mặt thằng bé thêm vài lần.

Không hổ là đứa nhỏ được tác giả khâm định "Giá trị nhan sắc cực cao, dung mạo tươi đẹp". Đường Táo đáng yêu như vậy, tuy rằng tính cách thằng bé có chút bướng bỉnh, nhưng suy cho cùng, thật sự là cảnh đẹp ý vui ~

Bất quá nhìn kỹ như vậy, Đường Dĩ Tổ kinh ngạc phát hiện, trên gương mặt phiếm hồng của nó, đồng thời chảy ra, một thứ gì đó xám ngoét.

Cô nhin không được vươn ngón tay sờ soạn trên mặt của Đường Táo một chút, quả nhiên lau được một lớp xám mờ.

"Người, người làm gì vậy, con còn chưa có suy xét xong đâu!" Đường Táo còn đang nghiêm túc tự hỏi có nên tha thứ cho mẹ nó hay không, không kịp phòng ngừa đã bị Đường Dĩ Tổ sờ lên mặt, nó lập tức che mặt lại, tức giận nhìn chăm chăm cô, đồng thời trên gương mặt ửng hồng nhợt kia, trở nên đỏ au, như đang giấu đầu hở đuôi vậy.

Màu đỏ cùng màu xám kết hợp lại, phối hợp với biểu tình ủy khuất không nói nổi của nó, miễn bàn có bao nhiêu khôi hài.

Đường Dĩ Tổ nỗ lực nghẹn cười, nói: "Không phải, Táo Táo à, mặt con bị dơ kia."

Đường Táo căn bản không chú ý Đường Dĩ Tổ gọi mình là gì. Thằng bé dùng đôi tay ngắn ngủn của mình sờ sờ mặt, sau khi phát hiện lòng bàn tay xám xịt, nó cũng sợ ngây người, không rảnh nói chuyện nữa, lập tức từ ghế trên nhảy xuống, vọt vào toilet bắt đầu rửa mặt.

Đường Dĩ Tổ nhìn theo thân hình nhỏ bé biến mất ở chỗ ngoặt, nghe tiếng nước từ toilet truyền đến, trong lòng cân nhắc, khi cô đến thế giới này, trong nhà tuy rằng lộn xộn, nhưng là trên người Đường Táo lại rất sạch sẽ.

Ban đầu cô cho rằng nguyên thân chỉ chăm sóc cho đứa nhỏ, mà lười dọn dẹp nhà cửa, nhưng căn cứ vào độ thuần thực của Đường Táo khi ăn cơm lúc nãy, còn có bây giờ thằng bé tự chạy vào toilet tự mình rửa mặt, chẳng lẽ là, rất nhiều lúc tiểu bằng hữu Đường Táo đều phải tự lực cánh sinh ư.

Đứa nhỏ này có thói ở sạch vậy thì khá tốt rồi. Đường Dĩ Tổ còn chưa từng giữ trẻ, huống chi đứa con lớn như vậy, Đường Táo nếu có thể tự mình giải quyết mấy vấn đề nhỏ, cô cũng bớt lo không ít.

Ăn uống no đủ, tâm tình Đường Dĩ Tổ thoải mái, thừa dịp Đường Táo đi rửa mặt, cô nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa, sau đó chuẩn bị đi vào phòng, tìm cho thằng bé bộ đồ ngủ sau khi nó tắm xong.

Không ngờ, mới đi được nửa đường, bụng cô đột nhiên truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Con đau tới bất ngờ làm cô không thể hiểu được, Đường Dĩ Tổ còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó, lại từng con lại từng con nhồi tới, dường như muốn chinh đồn lại toàn bộ lực phủ ngũ tạng của cô.

Cảm giác này không thể nói là có thống khổ hay không, nhưng vừa rầu rĩ mà lại cực kỳ khó có thể nhẫn nại. Sau khi cô cố gắng xoa bóp bụng mình theo kiểu trung y, đã cảm thấy khá hơn nhiều, chẳng qua xoa bóp chỉ là ở bên ngoài, mà hiện tại sự đau đớn này là ở trong bụng.

Từ dạ dày bắt đầu, sau đó một đường đi xuống, phảng phất có thứ gì ở rửa sạch nội tạng của cô, cảm giác rầu rĩ làm cho Đường Dĩ Tổ nhìn không được phải dùng tay ôm bụng, dựa lưng vào vách tường, cắn răng nhẫn nại.

Sao kỳ vậy, sao đang êm đẹp mà tự nhiên lại khó chịu quá...

Đúng lúc này, cửa toilet "cành cạch" một tiếng, mở ra, Đường Táo không chỉ đã rửa mặt xong, mà còn thuận tiện tắm rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm dài, từ toilet đi ra.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đường Dĩ Tổ nhận thấy, sau khi Đường Táo tắm xong, nhìn qua, vậy mà càng đáng yêu hơn. Mái tóc màu nâu mềm mại mượt mà, mắt to đen nhánh giống như từng được nước rửa sạch qua, đôi tay búp măng, cả người thằng bé đều tản ra ánh sáng, giống như từ trong tranh bước ra vậy.

Đường Táo nhìn vào mặt người đối diện, cũng sững sốt một chút: "Mặt của má..."

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy cái bụng đang trướng đau kia muốn đi ra ngoài, cũng bất chấp Đường Táo đang nói cái gì, cô đi vội về phía toilet, nói: "Má mi đi WC, con ngoan ngoãn thay quần áo đi, đừng chạy loạn nha."

Vừa dứt lời, cửa "Ầm" một tiếng bị đóng lại, Đường Dĩ Tổ chạy nhanh vào trong, ngồi lên bàn cầu, bài xuất thứ nhất từ lúc chào đời tới nay. Cái cục đen sì si kia, cô quả thực không muốn xem, nhanh chóng bấm nút xả nước bồn cầu.

Tuy rằng rất ghê tởm, nhưng sau khi cô đi WC xong, cảm giác co rút đau đớn kia dường như chưa từng tồn tại, hoàn toàn biến mất, thân thể cũng không nhẹ hơn trước, mặt nhợt nhạt vừa nãy mới làm việc nhà cũng không thấy đâu, Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, trước giờ chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Tâm trạng sung sướng vẫn duy trì cho đến khi cô đứng ở trước gương.

"Đậu mó!!" Đường Dĩ Tổ khi nhìn mình trong gương cũng nhìn không được mà nói tục.

Trong lúc bất tri bất giác, mặt của cô tự nhiên chảy ra một đồng tạp chất màu đen tuyền, cái lớp hắc hắc đang bao trùm ở trên mặt kia, cứ như cô đang đắp mặt nạ trên châu đen không bằng! Trách không được Đường Táo vừa mới tắm rửa xong bước ra, nhìn thấy mặt cô đã ngầy ngăm cả người.

Đường Dĩ Tổ đối nhìn mình trong gương, cũng đang giơ ngón tay lau quệt lên mặt. Quả nhiên thứ màu đen này giống với thứ màu xám trên mặt Đường Táo, từ làn da thâm thấu ra, trực tiếp rửa sạch đi là được.

Khi Đường Dĩ Tổ đang quan sát tạp chất trên mặt, ngay sau đó, thân thể, tứ chi, thậm chí cả ngón tay của cô, đều bắt đầu chảy ra chất dịch màu tro đen. Mất thấy thân thể của mình càng ngày càng dơ, cô nhanh chóng mở vòi sen rửa rảy bản thân.

Khó trách Đường Táo ban đầu chỉ là tiến vào rửa mặt, sau lại tắm rửa, thì ra là như thế này.

Dòng nước ấm áp chậm rãi trượt trên làn da, mang đi những tạp chất trên cơ thể, làn da màu tro đen mất đi, hiện ra thân hình mỹ diệu. Lỗ chân lông không thấy, một ít vết sẹo cũ cũng không có, như vừa mới lột xác, da dẻ cô tựa quả trứng luộc, vừa trắng vừa non mịn, nhẹ nhàng ấn một chút cũng có thể lưu lại nhàn nhạt vết màu phấn hồng, gọi là vô cùng mịn màng cũng không quá lời chút nào.

Chắc, lẽ ra Đường Dĩ Tổ đã sớm nên nghĩ đến chuyện này. Linh tuyến đông lạnh ngoài công dụng thoa ngoài da trị liệu vết thương, cũng có thể uống vào để cải thiện thể chất.

Đường Táo là trẻ con mới bốn tuổi, trong cơ thể không có nhiều tạp chất, cho nên thằng bé chỉ chảy ra một tầng hơi mỏng màu xám, nhưng Đường Dĩ Tổ thì không giống vậy.

Cô là người trưởng thành, tuy rằng hiện tại còn trẻ, nhưng khi còn nhỏ từng trải qua nhiều gian khổ, sau khi lớn lên, chỉ cần ngẫu nhiên không chú ý một chút, khó tránh khỏi khi mình không biết, lưu lại một chút bệnh tàng ẩn.

Tạp chất trong cơ thể của cô so với Đường Táo nhiều hơn không ít, quá trình bài xuất khó tránh khỏi thống khổ, bất quá tuyệt đối là đáng giá, nghĩ đến

những thứ đen tuyền kia đã rời khỏi thân thể mình, trong lòng Đường Dĩ Tổ rất cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Con trai là nam phụ - Chương 5

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 27/01/2019

Chờ Đường Dĩ Tổ lăn lộn xong, đã hơn 9 giờ gần tới 10 giờ.

Đường Táo so với trong tưởng tượng của cô còn ngoan hơn một chút. Đến giờ ngủ, thằng bé tự mình nằm trên giường nhỏ, chỉ thấy nó đắp chăn, mặt hướng vào tường, đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ.

Lặng lẽ bước đến, Đường Dĩ Tổ cong lưng, thò đầu qua, nhìn lên nó một cái. Hai mắt Đường Táo gắt gao nhắm lại, bộ dáng phần điều ngọc trác. Cô vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mi thẳng tắp một chút. Mí mắt Đường Táo lập tức run rẩy, hàng lông mi tựa cây quạt nhỏ kia cũng giật giật, nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhắm lại, không có mở ra.

Thì ra là giả bộ ngủ.

Tay cô rút trở về, cũng không vạch trần nó. Sau khi tắt đèn, Đường Dĩ Tổ cẩn thận nằm lên giường lớn của mình, nằm phát ngốc trong căn phòng đen tuyền.

Thời gian ở thế giới này cũng bằng với thời gian ở cuộc sống hiện thực của Đường Dĩ Tổ, hôm nay là chủ nhật, ngày mai thứ hai, bình thường thì ngày mai hẳn là Đường Táo phải đi học nhà trẻ, vậy mà hiện tại thằng bé đọc sách ở đâu cô cũng không biết.

Còn có bây giờ đang xảy ra chuyện như vậy, trên mạng loạn thành một đồng, công tác bị ảnh hưởng không nhỏ, dưới tình huống đó, Đường Dĩ Tổ tiếp nhận thân thể này, cô cũng không biết mình có thể giữ lại công việc của nguyên thân hay không nữa.

Đường Táo dù sao cũng là trẻ con, cho dù phát giác má mi kỳ lạ, chỉ cần cô đối xử tốt với thằng bé một chút, hẳn cũng không đến mức không chịu nhận cô là mẹ, nhưng với những đồng nghiệp thì khác.

Chức nghiệp này từ trước đến nay đều phải khôn khéo, hướng chi giới giải trí là nơi có quy tắc mạnh được yếu thua, cũng là nơi tụ tập đồng người vàng thau lẫn lộn, chỉ nghĩ đến việc phải đối diện áp lực bốn phương tám hướng, Đường Dĩ Tổ đã cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu lộn xộn các loại ý niệm đung chan chất vào nhau, thật vất vả cho tới đêm khuya, mới có chút buồn ngủ, Đường Dĩ Tổ nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nghĩ thầm, lần trước cô là trong lúc ngủ mơ xuyên qua sách, liệu có khả năng ngủ một giấc tỉnh lại, cô lại trở lại trong đời sống hiện thực không ha?

Nếu như có thể trở về, cái gì huyết ngọc linh tuyền, cô cũng bỏ hết vứt hết, chỉ muốn tiếp tục nhân sinh của mình.

Trong mộng lung, trong đầu Đường Dĩ Tổ hiện lên gương mặt đứa nhỏ sợ hãi nhưng luôn quật cường kia.

Không biết sau khi cô trở về, nguyên thân sẽ đối xử với Đường Táo như thế nào, thằng bé này tuy rằng miệng độc địa, tính tình đáng ghét, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ ngây ngốc, vẫn có cơ hội cải tạo, chỉ cần chỉ dẫn nó cho tốt, về sau khẳng định không đến mức có kết cục kia.

Nghĩ vậy, không hiểu sao trong lòng Đường Dĩ Tổ có chút không muốn.

Nửa mộng nửa tỉnh, cô trở mình, vươn tay sờ soạng hướng Đường Táo đang nằm một chút, xác định thằng bé đã ngủ rồi, cái chăn cũng đắp ấm, không có đá lung tung. Lòng an tâm, tay cô để sang bên cạnh, hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

"Cộc cộc cộc."

"Cốc cốc cốc."

Từng tiếng đập cửa vang vọng, Đường Dĩ Tổ dần dần tỉnh lại, miễn cưỡng ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt.

Cô vẫn trong cái phòng kia, Đường Táo ở bên cạnh ngủ ngon lành, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa liên tục không ngừng.

Tuy rằng, tối hôm qua trước khi ngủ, Đường Dĩ Tổ từng ảo tưởng một chút về cảnh tượng mình sẽ trở lại trong đời sống hiện thực, bất quá, sau một giấc ngủ dậy, phát hiện mình không thành công trở về, cũng nằm trong dự kiến của cô.

Rất cuộc, từng đọc qua nhiều tiểu thuyết như vậy, cô chưa từng gặp ai xuyên qua rồi lại có thể trở về! Đặc biệt là loại sự việc xui xẻo tiến trong sách này, đó là tuyệt đối không có khả năng để cho cô như ý mà nhẹ nhàng rời đi.

"Thôi coi như vận khí không tốt đi", Đường Dĩ Tổ đành chấp nhận sự thật.

Cô cúi đầu nhìn qua đồng hồ một chút, mới hơn 6 giờ, sáng sớm giờ này ai lại tới chứ. Chẳng lẽ là cha của đứa nhỏ?

Ý niệm này chợt lóe mà qua, Đường Dĩ Tổ giật mình, con buồn ngủ lập tức bay mất.

Lén lút đi tới cửa, Đường Dĩ Tổ nhìn ra bên ngoài, qua mắt mèo, cô phát hiện người tới không phải là nam, mà là một phụ nữ trung niên.

Bà mặc một bộ tây trang màu trắng, mái tóc màu đen được quấn lên, trang điểm tinh xảo, vừa có tinh thần vừa có trí tuệ, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn qua là biết người phụ nữ này có sự nghiệp thành công, người sống chó lại gần.

Trang điểm kỹ như vậy, chắc không phải là hàng xóm.

Đường Dĩ Tổ có chút lo sợ bất an, thấy bà lại nâng tay lên định gõ cửa, cô nhanh chóng mở cửa ra. Tay của người phụ nữ trung niên xém chút nữa gõ lên đầu cô, bốn mắt nhìn nhau, Đường Dĩ Tổ rõ ràng thấy được sự không kiên nhẫn trong mắt đối phương.

"Sao lại cô mặt xám mây tro vậy?!" Đúng lúc này, người phụ nữ trung niên mở miệng hỏi.

"A?" Cô mới vừa tỉnh ngủ, tuy rằng không thể nói là sạch sẽ, nhưng cũng không liên quan tới chuyện mặt xám mây tro chứ.

Không quen biết đối phương, cô cũng không dám nói nhiều, khí thế của nữ nhân này làm Đường Dĩ Tổ nghĩ đến lão sư của mình, căn bản không dám phản bác, đành phải quấn tóc lên cho có, kéo đám tóc mái xuống cho ngay ngắn. Nhưng sau khi tóc đã làm xong, tay mới vừa buông ra, tóc mái vẫn là vảnh lên trời.

Người phụ nữ trung niên nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đường Dĩ Tổ, nói: "Điện thoại cũng không bắt máy, gửi bưu kiện cũng không hồi âm, tôi lái xe đi ngang qua nơi này, thuận đường đến xem tình huống của cô như thế nào."

"Em, em không có việc gì."

Người phụ nữ trung niên tinh tế đánh giá Đường Dĩ Tổ. Mới vừa rồi, lực chú ý của bà đều bị tóc mái của cô hấp dẫn, hiện tại nhìn kỹ mặt, tuy rằng ngược sáng, nhưng độ sáng đẹp của làn da lại không lừa được người, không chỉ không hề có cảm giác ám trầm, lỗ chân lông cũng nhỏ đến mức không nhìn thấy, khí sắc thoát nhìn còn đẹp hơn trước kia lúc cô đã trang điểm nữa.

Thấy tinh thần của Đường Dĩ Tổ tốt như vậy, bà tựa hồ càng không cao hứng: "Không có việc gì thì mau chóng trở lại công tác đi. Công ty bên kia bởi vì cô đã chịu tổn thất không nhỏ. Mấy ngày trước là lúc dư luận trên mạng đang độ lên men, hiện tại, nhiệt độ đã giảm, người chú ý cũng ít đi. Cô đã lười biếng ba ngày, chẳng lẽ muốn trốn tránh cả đời hay sao? Sớm muộn gì cũng phải xử lý, bày tỏ thái độ của mình, hiểu chưa?"

Đường Dĩ Tổ gật đầu như gà con mổ thóc.

Cùng cô nói chuyện về việc trong công ty, chẳng lẽ, người phụ nữ trước mắt này, là người đại diện của cô ư? Thấy toàn thân của bà không chỗ nào không tinh xảo, cách ăn mặc có thể so với nghệ sĩ, tuyệt đối không có khả năng là hạng người bừa bãi vô danh.

Tuy rằng chưa chính thức xuất đạo, nhưng đối với một số chuyện của công ty giải trí, Đường Dĩ Tổ cũng có nghe qua. Căn cứ theo danh khí của nguyên thân, nếu đối phương thật sự là người đại diện kim bài, riêng việc chạy tới nhà gặp cô, tuy rằng bà nói chuyện khó nghe, nhưng xác thật đã đủ nể tình, đủ quan tâm.

Căn cứ theo tin tức trước đó cô đã sưu tầm, nguyên thân lén lút cùng Tống Thần Hạo yêu đương, còn chuyện tự sát, chỉ có Đường Dĩ Tổ và Đường Táo biết.

Đối với nguyên thân mà nói, dù sao cô ta cũng phải chết, đương nhiên không có khả năng đối phó những vấn đề linh tinh của công ty, nhưng hiện tại Đường Dĩ Tổ chính là muốn dùng thân thể của nguyên thân sống sót, cô vội vàng tỏ thái độ: "Trước đây là em không đúng, tạo phiền toái cho chị và mọi người, thực sự xin lỗi."

Người phụ nữ trung niên quai dị liếc mắt nhìn Đường Dĩ Tổ một cái: "Đây là nghi thông suốt rồi sao?"

Thấy đối phương tựa hồ không sinh ra hoài nghi đối với mình, Đường Dĩ Tổ tiếp tục nói: "Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao em có thể không thông được."

Người phụ nữ trung niên tựa hồ cười nhạo một tiếng: "Đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, tôi đã sớm nói với cô, Tống Thần Hạo chỉ là giỡn chơi mà thôi, cô còn tin là thật. Người khác chỉ cho rằng cô dựa vào độ nổi tiếng của hần, căn bản sẽ không tin cô đâu. Cô phải có bản lĩnh, hiện tại nếu thừa dịp chuyện này còn đang nóng mà làm, còn coi như cô có điểm năng lực. Kết quả cô lại chạy mất, không thấy bóng dáng đâu, tùy tiện để fans của anh ta tạt nước bẩn vào người, đứa nhỏ cũng không cho nó đi nhà trẻ....."

Nói đến đây, vốn là người phụ nữ trung niên đang cao giọng trào phúng, bỗng nhiên ý thức được âm lượng mình nói chuyện quá lớn, bà lập tức dừng lại, có chút bực bội mà nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tô không nên thân nên hình này, sau đó ánh mắt lướt qua vai cô, nhìn vào trong phòng: "Đường Tảo đã dậy chưa?"

Hả? Bà ấy cư nhiên biết Đường Tảo?

Bất quá cũng đúng, Đường Dĩ Tô là một "'ngôi sao'" trong suốt, giấu diếm người ngoài về chuyện đứa nhỏ không khó, nhưng công ty quản lý cô ký hợp đồng thì không có khả năng không biết tình huống của cô.

Thấy Đường Dĩ Tô không có lập tức trả lời, người phụ nữ trung niên lập tức sắc mặt biến đổi, nhìn về phía cô: "Không lẽ con của cô đang ở đâu, ra sao cô cũng không biết?"

Người phụ nữ trung niên này chỉ đứng một chỗ không nói lời nào, khí thế đã cực kỳ cường đại, hướng chỉ trùng mắt như vậy, Đường Dĩ Tô giống như học sinh thấy chủ nhiệm lớp, nhanh chóng nói: "Đâu có, thằng bé còn đang ngủ."

Biểu tình trên mặt bà lúc này mới giãn ra một ít: "Tình huống hiện tại về hợp đồng công ty của cô, tôi đã gửi Mail, buổi chiều xem xong thì hồi đáp cho tôi. Đúng rồi, hôm nay có buổi dạ hội, các công ty đầu tư đầu người, đạo diễn nổi danh, ảnh đế ảnh hậu, nhân khí minh tinh đều tham gia, vốn dĩ cô không được đi, bất quá Tổng Thần Hạo đã giúp cô tranh thủ một cái danh ngạch."

Đường Dĩ Tô có chút kinh ngạc mà nhìn bà: "Tổng Thần Hạo giúp em tranh thủ sao?"

Người phụ nữ trung niên nhếch miệng châm chọc: "Muốn đi không?"

Đường Dĩ Tô có chút do dự.

Buổi dạ hội này, người đại diện cường điệu về những người sẽ tham gia, có thể thấy được có bao nhiêu quan trọng. Hiện tại Tổng Thần Hạo lại giúp cô tranh thủ danh ngạch này, là có ý gì?

Vừa đánh vừa xoa, hay là có âm mưu gì khác?

Mặc kệ nói như thế nào, Đường Dĩ Tô có chút tâm động.

Căn cứ theo tin tức ngày hôm qua cô sửa soạn lại từ điện thoại, nguyên thân còn chưa nổi tiếng đã bị gièm pha như vậy, sự nghiệp xuống dốc không phanh, công ty tìm công việc cho cô vô cùng nghiêm khắc, một chút tình cảm cũng không có.

Giới giải trí là nơi rất thực tế. Theo Đường Dĩ Tô đánh giá, nguyên thân lúc trước có thể ký được hợp đồng, hẳn là do có nhan sắc đi kèm. Nhưng hiện tại cô đã lăn lộn một hai năm mà không gây ra chút sóng gió nào, sau lưng còn có quả bom hình người Đường Tảo, vừa nhìn đã biết không có giá trị gì đáng nói. Lại thêm vào gần đây scandal, đầu tư cho cô nguy hiểm quá cao, vậy nên, nếu không có gì ngoài ý muốn, hiện tại Đường Dĩ Tô cơ hồ là sắp bị đuổi việc.

Tổng Thần Hạo chặn đứt con đường vào giới giải trí của cô, rồi lại cho cô một cơ hội mới, tuy rằng nghe qua thập phần đáng giận, nhưng Đường Dĩ Tô vẫn muốn chặt chẽ nắm lấy nó.

Tựa như người đại diện nói, có bản lĩnh thì phải thừa dịp chuyện này mà đi lên, co đầu rút cổ ở nhà thì làm được gì.

Nguyên thân là người cảm tính, sau khi bị Tổng Thần Hạo làm thương tâm thì lập tức muốn dùng cái chết để "trừng phạt" đối phương, nhưng Đường Dĩ Tô lại khác với cô ta.

Từ nhỏ có gia cảnh không mấy tốt, lớn lên lại xinh đẹp như vậy, Đường Dĩ Tô đã từng đối mặt qua vô số dụ hoặc, nhưng đều bị cô làm lơ. Sau khi thi đậu Học Viện Điện Ảnh, trở thành học bá, được lão sư yêu thích, được đại đạo diễn nhìn trúng, Đường Dĩ Tô cũng phải trả giá vô số vất vả cùng mồ hôi.

Cô là một người có dã tâm về sự nghiệp.

Cũng đúng là bởi vì như vậy, đại đạo diễn mới giải quyết dứt khoát, nguyên ý ký hợp đồng với cô, hết lòng tin về tương lai tiền đồ vô lượng của Đường Dĩ Tô. Rốt cuộc, cô chính là người tự đi lên bằng thực lực của mình suốt hai mươi ba năm!

"Em tham gia." Không do dự, Đường Dĩ Tô nhanh chóng nói.

Mặt người phụ nữ trung niên lập tức trầm xuống, nhìn Đường Dĩ Tô tựa như đang nhìn một đứa thiếu năng trí tuệ.

Đường Dĩ Tô lại nhẹ giọng: "Dựa vào cái gì hai người yêu đương, Tổng Thần Hạo thì không bị gì, em lại phải thảm như vậy. Đầu năm nay gièm pha không đáng sợ, sợ nhất chính là không có người hỏi thăm, Tổng Thần Hạo phản bội em, được lên đầu trang báo vài hôm, cũng có fans, hiện tại đã đến lúc anh ta nên trả lại cho em."

Người phụ nữ trung niên kinh ngạc mà nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt của bà, lại không biểu hiện ra dị thường gì, mà là tự giễu cười một chút, nói: "Xém chút nữa bởi vì anh ta mà em luẩn quẩn trong lòng, quý môn quan cũng đã đi một chuyến, hiện tại đã nghĩ thông suốt, chỉ yên tâm đi, về sau em sẽ không ngốc nữa đâu."

Bất quá nguyên thân tựa hồ là một người rất đại dốt, người phụ nữ trung niên nghe Đường Dĩ Tổ nói vậy, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng, chỉ nói: "Hy vọng vậy, vậy hôm nay cô chuẩn bị cho tốt đi, thời gian cùng địa chỉ của buổi dạ hội chút nữa tôi sẽ gửi cho cô."

Nói xong, bà nhìn qua đồng hồ: "Xe bus trường học của Đường Táo hẳn là sắp tới rồi, nhớ chăm sóc thằng bé cho tốt, đừng dọa nó."

Đường Dĩ Tổ xác định, chỉ khi đang nói đến Đường Táo, biểu cảm gương mặt của người phụ nữ trung niên mới có thể nhu hòa một chút, còn lại, hoặc là không kiên nhẫn, hoặc là nhìn cô như đứa thiếu năng trí tuệ, sự khác biệt đãi ngộ này, quả thực không chút nào che giấu, rõ ràng đến mức cô muốn xem nhẹ cũng không được!

Thì ra Đường Táo có xe bus trường học tới đưa đón. Từ miệng của người đại diện biết được chuyện này, giải quyết được vấn đề lớn vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, Đường Dĩ Tổ lập tức cao hứng cười nói: "Em biết rồi."

Khoảnh khắc này, khuôn mặt mình điểm của cô càng thêm tỏa sáng, đôi mắt cong cong trắng non điểm mỹ, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, người phụ nữ trung niên nhìn nụ cười của cô, mãi cho đến giờ khắc này, bà mới cảm giác được, Đường Dĩ Tổ tựa hồ thật sự khác trước.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-1

Con trai là nam phụ - Chương 6 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Sau khi tiễn người phụ nữ trung niên đi, Đường Dĩ Tổ dùng di động lên mạng tìm tòi một chút tư liệu của nguyên thân. Nếu là trước kia, là một "'ngôi sao"' trong suốt như vậy, đoán chừng còn có chút khó khăn, nhưng từ sau khi video kia được upload, thông tin về Đường Dĩ Tổ đã bị lức tung lên.

Fans của Tống Thần Hạo cũng không quá coi trọng cô, đại khái sau khi tìm được tin tức up lên trên mạng, trào phúng một phen rồi lại lười tìm hiểu kỹ càng tí mĩ. Tên công ty quản lý trực tiếp của Đường Dĩ Tổ bị tìm ra, nhưng chuyện về tiểu băng hữu Đường Táo vẫn an toàn.

Đường Dĩ Tổ click mở tư liệu vừa nhìn thấy, quả nhiên thấy ảnh chụp của người phụ nữ trung niên, phía dưới còn có ghi tên của bà: Tàn Hoa.

Họ Tàn, chẳng lẽ bà chính là người mà Đường Táo từng nói qua, người nó sẽ được gửi gắm, di Tàn? Nghĩ đến sắc mặt của Tàn Hoa khi nhắc tới Đường Táo có hơi chút ôn hòa, hẳn là tám chín phần mười.

Thời gian đi học nhà trẻ bình thường hẳn là tám giờ, hiện tại còn chưa tới bảy giờ, thấy vẫn còn thời gian, Đường Dĩ Tổ đầu tiên lấy huyết ngọc ngâm trong nước, sau đó đi vào phòng bếp luộc hai cái trứng.

Nguyên liệu nấu ăn trong nhà này thật sự là quá ít, việc ăn mì gói thường xuyên, đừng nói là trẻ con, mà cả người lớn cũng sẽ thiếu chất dinh dưỡng. Cũng may, hiện tại còn mấy cái trứng, nấu cho Đường Táo lấp đầy bụng trước đã, chờ sau khi thằng bé đi học, Đường Dĩ Tổ dự định ra chợ mua đồ ăn dự trữ trong nhà.

Nấu chín, lột vỏ trứng, sau đó đặt vào trong chén mang ra ngoài, lại lấy nước ấm chế vào ly nước uống, Đường Dĩ Tổ vừa quay qua quay lại làm xong, thì Đường Táo đã rời giường rửa mặt xong từ khi nào, hiện tại thằng bé đang ở trong phòng nỗ lực mặc quần áo.

Tuy rằng thằng bé tuổi không lớn, nhưng tính cách lại rất hiếu thắng, có thể tự mình làm được, tuyệt đối sẽ không nhờ Đường Dĩ Tổ hỗ trợ.

Rốt cuộc nó vẫn là đứa nhỏ bốn tuổi, chân tay ngắn cùn, không linh hoạt như người lớn, khi mặc vào, trong khoảng thời gian ngắn thằng bé không tìm được đầu ra, cả người bị vây trong quần áo, vậy mà không rên một tiếng.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy, vừa định đi qua hỗ trợ, lại thấy nó nhẫn nại, từng chút một sờ soạng, thật vất vả tìm mới thay quần áo xong, cư nhiên còn sẽ đứng ở trước gương, sửa sang lại cổ áo cùng vạt áo, cái mặt bánh bao nho nhỏ, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, miễn bàn có bao nhiêu khôi hài.

Đường Dĩ Tổ đang âm thầm rình coi, đột nhiên Đường Táo đang đứng trước gương nhìn qua, cảnh giác nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ vội vàng thu hồi ánh mắt: "'Con mau tới đây ăn bữa sáng"'.

Thằng bé trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc mà nhìn mẹ. Phản ứng này của nó, làm Đường Dĩ Tổ cũng có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ trước kia nguyên thân

không chuẩn bị bữa sáng cho Đường Táo?

Mới chỉ là đứa nhỏ bốn tuổi, đây là lúc bồi bổ thân thể, tuy rằng không cần quá mức theo đuổi dinh dưỡng, nhưng một ngày ba bữa cơm thì không thể thiếu được. Bất quá, khi tưởng tượng đến thùng rác chông chất mì gói, Đường Dĩ Tổ tức khắc không biết nói gì.

Dù sao tính tình ở tối hôm qua cũng đã thay đổi nhiều, giờ phút này cô không chút nào sợ hãi, da mặt dày có thể so với tường thành, quay đầu cười tủm tỉm mà nhìn thẳng bé: "Tiểu Táo, lại đây ăn cơm nè ~ má mi chuẩn bị cho con trứng luộc ngon lắm đây ~"

Đường Táo nửa tin nửa ngờ nhìn Đường Dĩ Tổ, chậm rãi đi tới, khi nhìn thấy trên bàn thật sự có hai cái trứng luộc đã lột, thẳng bé chép miệng, nhìn chăm chăm hai quả trứng.

"Đừng phát ngốc, tới ăn." Đường Dĩ Tổ nói, giúp Đường Táo kéo ghế dựa bàn ăn ra, hai mẹ con ngồi song song.

Đường Táo ngồi học theo bộ dáng của mẹ, dùng tay lột bỏ chút vỏ trứng còn chưa lột xong kia, cắn từng ngặm vào trong miệng. Đường Dĩ Tổ phát hiện, khi thẳng bé đang ăn trứng, mắt vẫn luôn nhìn cô. Nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, Đường Táo lập tức dời đi tầm mắt.

Cứ vậy vài lần, Đường Dĩ Tổ thật sự không có cách gì với đứa nhỏ này, chỉ có thể làm bộ không biết, tùy ý để Đường Táo tha hồ nhìn chăm chăm mình ăn trứng.

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ chưa ra khỏi nhà, nhưng nhìn qua cửa sổ bên ngoài, cũng có thể phát hiện vị trí nhà này gần như ở trung tâm nội thành. Cô ở tại lầu ba, hiệu quả cách âm của cửa sổ không tồi, nhưng một khi mở cửa sổ ra, thanh âm từ mặt đất có thể truyền lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2

Con trai là nam phụ - Chương 6 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Giờ phút này đã gần tới giờ bọn trẻ đi học, dưới lầu truyền đến tiếng con nít vui đùa ầm ĩ.

Sau khi Đường Táo ăn xong trứng luộc, nó tự giác đi đến một bên, đeo cặp sách lên vai chuẩn bị xuống lầu chờ xe bus trường học. Đường Dĩ Tổ thấy vậy, nhanh chóng mang giày, chuẩn bị cùng thẳng bé đi xuống.

"Người muốn ra cửa?" Đường Táo quái dị mà nhìn cô một cái.

"Má mi đưa con đi ngồi xe bus trường học." Đường Dĩ Tổ nói như lẽ đương nhiên.

Sau khi phát hiện Đường Táo nhìn chăm chăm mình không nói, cô lập tức phản ứng lại.

Không đúng, nguyên thân ẩn dấu Đường Táo lâu như vậy không bị phát hiện, một chút tin tức về thẳng bé cũng không có, chứng minh hằng ngày cô là một người vô cùng chi tiết cẩn thận, ngăn chặn hết thấy khả năng bị người ta phát hiện ra cô còn có đứa con trai.

Vậy nên cô sẽ không cùng thẳng bé ngồi xe bus trường học, mọi chuyện đều phải do một mình Đường Táo tự đi tự về?! Đường Dĩ Tổ thật sự bị suy đoán này của mình dọa rồi!!

Xã hội hiện đại loạn như vậy, Đường Táo mới bốn tuổi, còn đáng yêu dễ thương, nguyên thân không sợ thẳng bé bị người ta ôm đi mất sao?!

Quả nhiên, ngay sau đó Đường Dĩ Tổ nghe âm thanh nho nhỏ rầu rĩ nói: "Người không phải sợ bị người ta phát hiện ra con sao. Không cần má đưa đi, người đứng bên cửa sổ nhìn con lên xe là được."

Nếu là ngày thường, khẳng định là cô sẽ kiên trì muốn đưa Đường Táo đi học, nhưng nghĩ đến tai tiếng của nguyên thân cùng Tống Thần Hạo, nhiệt độ còn chưa giảm, chắc chắn fans của Tống Thần Hạo sẽ tìm mọi cách nhìn chăm chăm Đường Dĩ Tổ. Cô cũng chưa chuẩn bị tốt để công khai sự có mặt của Đường Táo, thời khắc mấu chốt này, vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Ừm".

Nói xong, đột nhiên cô nhớ tới một việc, lập tức xoay người chạy vào trong bếp.

Đường Táo không nghĩ tới mẹ nó đứt khoắc rồi đi như vậy, nhìn bóng dáng Đường Dĩ Tổ biến mất ở ngã ngoặt, nó nhấp nhấp môi, đeo cặp sách đi đến cạnh cửa, đầu tiên mở chốt bảo hiểm ra, sau đó chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài.

Đường Dĩ Tổ vội vàng vọt vào bếp, quả nhiên nhìn thấy ly nước huyết ngọc đã chảy ra thạch tuyến. Ở bên cạnh ly nước, còn bình nước nhỏ, là ngày hôm qua khi cô quét tước nhà cửa tìm được. Bình nước này là hoàn toàn mới, còn chưa mở bao bì, phía trên có nút ấn hình hoạt họa, vừa nhìn là biết đồ của con nít, không biết vì sao nguyên thân không lấy ra cho Đường Táo xài.

Tối hôm qua trước khi ngủ Đường Dĩ Tổ có lên mạng tìm kiếm một chút, phát hiện hiện tại không ít giáo viên mầm non yêu cầu phụ huynh chuẩn bị bình nước cho trẻ. Nếu thân thể đứa nhỏ không thoải mái, cần phải uống thuốc, hoặc là yêu cầu bổ sung dinh dưỡng gì, thì đem chất lỏng đổ để trong bình nước, cũng tiện cho trẻ khi ở nhà trẻ kịp thời bổ sung.

Đường Dĩ Tổ vừa nhìn thấy, đã cảm nhận đây quả thực chính là vì Đường Tiểu Táo nhà cô mà chuẩn bị. Cho nên, tối hôm qua, sau khi cô quét tước xong phòng bếp, liền thuận tay rửa sạch bình nước, sau đó đặt ở phòng bếp, để hôm nay sử dụng.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tổ súc lại bình nước một lần nữa, rồi nhanh chóng đổ thạch tuyến vào, sau đó vừa bước ra ngoài, vừa vặn đóng bình nước lại.

""Ai, sao con lại tự mình mở cửa vậy, Đường Táo, từ từ!"" Thấy Đường Táo muốn đi ra ngoài, cô vội vàng gọi thẳng bé lại.

Đang ôm cái cặp nhỏ chuẩn bị xuống lầu, nghe được tiếng của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo quay người lại nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ đóng chặt nắp bình nước, điều chỉnh móc treo bình nước một chút, vừa giải thích vừa treo lên người Đường Táo: ""Mang đi nhà trẻ, khi con khát nước thì uống, biết không. Nếu uống xong mà mặt bỗng nhiên bị đỏ, má mi còn chuẩn bị khăn giấy để trong cặp con, lấy khăn giấy lau mặt, lau lau tay, lau xong thì quăng vào thùng rác, biết không.""

Dường như rất sợ Đường Táo không hiểu, vừa nói cô còn vừa không ngừng dùng động tác chỉ dẫn.

Đường Táo đại ra nhìn bình nước treo trên người mình: ""Nhà trẻ có nước uống.""

""Cái này là má mi chuẩn bị cho con, con khát nước thì uống cái này sẽ tốt hơn."" Đường Dĩ Tổ cường điệu nói, ""Không được phép làm đổ nước bên trong ra, bình nước nhớ phải mang về, biết không?""

Đôi tay nhỏ của Đường Táo túm chặt bình nước, tựa hồ có chút không kịp phản ứng.

""Còn có, chờ lát nữa khi con đi xuống, má mi đứng ở bên cửa sổ nhìn con, nếu là có người xấu đột nhiên muốn bắt con, con phải kêu to, má mi lập tức lao xuống bảo hộ con, biết chưa?"" Đường Dĩ Tổ dặn dò nói.

Đầu Đường Táo chậm rãi cúi xuống, không cho Đường Dĩ Tổ nhìn thấy biểu cảm trên mặt, nó tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nói: ""Dong dài, biết rồi.""

Vừa nghe khẩu khí ghét bỏ của nó, trong lòng Đường Dĩ Tổ tức khắc ai oán liên tục. Mới qua một ngày, vậy mà cô đã bị người ta ghét bỏ mình dong dài! Trước đó mấy ngày, cô vẫn luôn cảm thấy mình cũng là một đứa trẻ mà, thật không dễ dàng!

""Tốt, vậy con đi học đi, má mi cũng phải chuẩn bị công tác."" Nghe tiếng ở dưới lầu, hình như xe bus trường học đã tới rồi, Đường Dĩ Tổ phát tay nói.

Đường Táo túm kia bình nước nhỏ, nghe được mẹ nó nói những lời này, lập tức ngẩng đầu nhìn.

""Làm sao vậy?"" Thấy biểu tình thẳng bé có chút kỳ quái, Đường Dĩ Tổ hỏi.

Đường Táo lại nhanh chóng cúi đầu: ""Cảm ơn má mi.""

""...?"" Sao lại bỗng nhiên khách khí như vậy?

""Tối nay con sẽ trở về, sẽ không quấy rầy đến người."" Thằng bé nói xong, không đợi Đường Dĩ Tổ kịp phản ứng, lập tức chạy xuống lầu.

Chờ khi chạy đến lầu hai, nghe được trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, Đường Táo vẫn luôn thấp đầu, rốt cuộc nâng mặt lên. Nó xem xét, nhìn về hướng lầu ba, xác nhận Đường Dĩ Tổ đã vào nhà, nhìn không thấy mình, khóe miệng luôn mím rút cuộc buông ra, khóe miệng không chịu không chế mà hướng lên trên tùm tùm cười.

Kéo bình nước nhỏ đang được móc trên thắt lưng ra, đưa tới trước mặt, Đường Táo nhìn kỹ bình nước nhỏ từ trên xuống dưới, lẩn qua lẩn lại vài cái, sau đó lại sờ qua sờ lại vài lần. Sau một hồi lâu, Đường Táo mới cảm thấy mỹ mãn mà tiếp tục treo bình nước nhỏ ở trên người, ở nơi Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy, hừ ca nhảy nhót một lúc.

Bất quá vừa đi ra hàng hiên, Đường Táo lại lập tức khôi phục bộ dáng bình thường, nghiêm trang mà đi lên xe bus, tìm được chỗ ngồi xong, sau đó nó nhìn qua cửa sổ xe, hướng mắt về phía lầu ba.

Vậy mà Đường Dĩ Tổ mở cửa sổ, dang hai cánh tay ra ngoài, thấy thằng bé nhìn qua, còn phát phát tay.

""A.., người kia là mẹ của bạn sao?"" Tiểu bằng hữu ngồi bên cạnh Đường Táo cũng bị Đường Dĩ Tổ gây chú ý, nhin không được hỏi.

"Hừ, quý ấu trĩ." Đường Táo còn nhớ rõ Đường Dĩ Tố đã từng nghiêm túc nói với nó, ở bên ngoài không thể thừa nhận mình là con trai cô, cho nên rậm rì một tiếng, miễn cưỡng xem như đáp lại.

Chẳng qua, sau khi nói xong, khóe miệng Đường Táo vẫn là nhin không được trộm kiêu lên, một đường gắt gao ôm bình nước nhỏ kia vào nhà trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1

Con trai là nam phụ - Chương 7 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Nhìn Đường Táo lên xe bus đi học, trong nhà chỉ còn lại một mình Đường Dĩ Tố, cảm giác có chút trống rỗng làm cô có vài phần không được tự nhiên.

Con nít đi học, thân là người lớn, cũng phải bắt đầu đi làm, Đường Dĩ Tố đi đến bàn làm việc, mở máy tính lên, chuẩn bị nhìn xem Mail Tàn Hoa gửi.

Nguyên thân là một người vô cùng cẩn thận, Đường Dĩ Tố dùng máy tính, mà cứ như sấm quan không bang. Khởi động máy xong, đối diện chính là một cái mật mã, click mở ô cứng, lại một cái mật mã. Trong tổng bốn cái ô cứng, Đường Dĩ Tố thật vất vả mới phá giải được một cái, nhưng khi mở ra, cô nhìn thấy mỗi một tệp tin, tệp nào cũng bị mã hóa một cách điên cuồng!

Tuy rằng trên nhiều khía cạnh nguyên thân cùng Đường Dĩ Tố rất giống nhau. Mật mã trong máy tính này, theo Đường Dĩ Tố đánh giá, chỉ cần cô thử mò vài lần, hẳn là có thể đoán được, nhưng nhìn thấy nhiều mật mã như vậy quả thực mệt tim muốn chết. Đường Dĩ Tố vẫn quyết định bỏ qua, trực tiếp mở Mail.

Trên máy tính, các loại thông tin phần mềm, còn có hộp thư đến cũng là tầng tầng mã hóa, nhưng cũng may di động của Đường Dĩ Tố chấp nhận đăng nhập, chỉ cần trực tiếp dùng di động quét mã là có thể vào.

Tàn Hoa mới vừa gửi Mail khoảng một giờ trước, click mở, đầu tiên đập vào mi mắt chính là tình trạng hợp đồng của Đường Dĩ Tố.

Màu đỏ là hợp đồng chịu tai tiếng lần này ảnh hưởng mà coi như hủy bỏ, màu xanh biếc là hợp đồng còn có thể tiếp tục tham gia. Nhìn qua một cái, một mảnh phiêu hồng, quá đau lòng. Ở dưới là hoạt động, còn có giờ giấc các tác phẩm điện ảnh Đường Dĩ Tố đang tham diễn.

Làm một trong một ngàn tám trăm "ngôi sao" trong suốt, trước mắt Đường Dĩ Tố chỉ có một bộ vở kịch 《Vương gia thế thân kiều thế》chuẩn bị thứ sáu bắt đầu quay. Ban đầu cũng có thể nói là tốt, nhân vật Đường Dĩ Tố biểu diễn là nữ nhĩ, vị hôn thê của bá đạo Vương gia, một thế gia đại tiểu thư cậy mạnh hành hung, ý thế hiếp người. Nhưng sau khi xảy ra chuyện, đoàn kịch thay đổi người bằng vận tốc ánh sáng, Đường Dĩ Tố đã từ nữ nhĩ trực tiếp biến thành nha hoàn của nữ nhĩ.

Đường Dĩ Tố nhìn tên của bộ diễn này, mơ hồ nhớ tới ngày hôm qua khi cô đang dọn dẹp nhà cửa, xác thật nhìn thấy một phần kịch bản, đã bị cô cất vào trong ngăn kéo.

Nếu là Đường Dĩ Tố trong hiện thực, loại vở kịch này, cho dù là mời cô đóng vai nữ chính, không nhất định cô sẽ đồng ý. Dù sao cô đã đạt được đại đạo diễn tán đồng, khi vừa ra trường đã đi lộ tuyến cao cấp, đường tới ngôi sao là một mảnh bằng phẳng. Nhưng hiện tại, theo tình huống của nguyên thân, Đường Dĩ Tố cũng không còn lựa chọn nào khác, vừa đóng hợp thư đến, vừa quyết định chờ lát nữa có thời gian rảnh sẽ đi nghiên cứu kịch bản.

Nhân vật nha hoàn này tuy rằng không đáng nhắc tới, nhưng nếu nghiên cứu kỹ một chút, diễn đạt tốt một chút, lỡ như được người chú ý, về sau cần nhân vật tương tự, họ sẽ nhớ đến cô.

Mail thứ hai Tàn Hoa gửi, viết rõ địa điểm và thời gian buổi dạ hội.

Chiều nay hai giờ, hoa đình Tây Uyển.

Phía dưới là danh sách dài thật dài tên của người tham gia dạ hội, bởi vì đây là thế giới tiểu thuyết, Đường Dĩ Tố không quen biết bất kỳ ai. Cô đành phải vừa xem, vừa lên mạng tìm tòi, sau đó đem tư liệu cùng tên của những người này điền vào một cái bảng biểu, sau lại thêm một loạt tác phẩm tiêu biểu cùng nội dung tóm tắt.

Mất hơn một tiếng đồng hồ Đường Dĩ Tố mới sửa soạn xong tư liệu của đám người này. Nhìn nhìn, cô bỗng nhiên lưu ý thấy một cái tên quen thuộc.

Trần Trường An.

Đường Dĩ Tố nhìn lại một chút, trong đời sống hiện thực, giới giải trí cũng không có nhân vật này, mà người bên cạnh cô, cũng không ai tên giống vậy, như vậy, vì cái gì mà cô lại cảm thấy quen thuộc được ta.

Thực giác cho biết, điểm này vô cùng trọng yếu, Đường Dĩ Tố vừa lên mạng tìm tài liệu của Trần Trường An, vừa nỗ lực nhớ lại.

Kết quả, Đường Dĩ Tố không nghĩ tới, Trần Trường An này vậy mà còn trong suốt hơn cả cô. Đừng nói tài liệu, từ khóa về anh ta cũng không có, tìm được toàn những tin tức lung tung, không có cái nào xài được.

Dùng bút màu đỏ làm ký hiệu ở bên cạnh cái tên Trần Trường An, Đường Dĩ Tố âm thầm lưu ý cái tên này.

Từ nhà Đường Dĩ Tố đến hoa đình Tây Uyển, đi xe ước chừng một giờ, nếu Đường Dĩ Tố tham gia, vào buổi chiều Tàn Hoa sẽ ở phụ cận buổi dạ hội chờ và an bài cô vào bàn tiệc.

Đường Dĩ Tố tính nhầm một chút, 11 giờ cô xuất phát vẫn kịp, hiện tại mới 9 giờ, có hai giờ rảnh rỗi, cô quyết định vừa xem tài liệu vừa làm việc nhà.

Tối hôm qua nhìn nhà vệ sinh cảm thấy không quen, cô đại khái thu thập một chút, rất nhiều đồ trong ngăn tủ có vẻ chưa bao giờ được dọn dẹp qua, Đường Dĩ Tố mất nửa tiếng đồng hồ. Giờ lại sắp xếp đồ đạc trong nhà tinh tế tí mĩ một lần nữa, sau khi biết rõ toàn bộ đồ trong nhà từng món từng món đặt ở đâu, cô mới tắm rửa rồi thay quần áo ra ngoài.

Cô cột tóc kiểu bình thường, mặc áo ngắn tay màu trắng phổ thông, phối hợp với quần jean, vì phòng ngừa vạn nhất, Đường Dĩ Tố còn đeo cái kính cận thường thấy, che mất nửa khuôn mặt, cũng che đi thần thái của đôi mắt. Hiện tại tuy rằng không đến mức như hai người khác nhau, nhưng quả thật rất khó nhận ra cô.

Đường Dĩ Tố trên dưới đánh giá mình một vòng, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, cô cầm di động có chỉ dẫn bản đồ rồi ra cửa.

Khoảng cách từ chợ bán thức ăn đến nhà cô đại khái khoảng ba trăm mét. Vào thời gian này, học sinh thì đi học, công nhân viên chức thì đang đi làm, người đi chợ phần lớn là bồng em bé, người già và trung niên, Đường Dĩ Tố xen lẫn trong một đám bác gái, cô cảm thấy tràn ngập cảm giác an toàn.

Đừng nói cô chỉ là một ngàn tám trăm ""ngôi sao"" trong suốt, cho dù đang là minh tinh nổi tiếng, chuyện đi trên đường có thể bị người thường nhận ra xác suất cũng rất thấp. Tuy rằng gần đây Đường Dĩ Tố có tai tiếng, nhưng người chú ý cô đều là fans của Tống Thần Hạo.

Mà fans của hắn, độ tuổi thường xấp xỉ tầm 15-30 tuổi, là lứa tuổi dễ dàng xúc động nhất, cũng là lứa tuổi không dễ dàng ở nơi ""tràn ngập cuộc sống sinh hoạt"" nhất.

Đường Dĩ Tố không biết Đường Tảo thích ăn gì, nên trước hết cô dựa vào khẩu vị của mình mà đi chợ, mua rau muống, cà tím, xương sườn, củ cải, còn mua một con cá.

Trừ đồ ăn ra, trong nhà còn thiếu các loại gia vị, nước chấm, Đường Dĩ Tố đi vòng quanh chợ bán thức ăn một vòng, gom đầy một túi siêu bự chiến tích, sau khi khiêng về đến nhà, cô phân loại những món vừa mua ra, nhìn phòng bếp dần dần bị nguyên liệu nấu ăn lấp đầy, cuối cùng cũng có vài phần hơi thờ sinh hoạt, lúc này Đường Dĩ Tố mới vừa lòng mà thở dài một hơi.

Mất thấy thời gian dự định đi dạ hội chỉ còn lại không đến một tiếng, cơm trưa chắc chắn không kịp nấu, Đường Dĩ Tố nhanh chóng lấy một cây rau xanh rửa sạch sẽ, bỏ vào trong nước sôi lăn một vòng, sau đó nhanh chóng nhét vào miệng.

Ăn rau xanh xuống bụng, lập tức có thể lấp cái bụng rỗng, mặc quần áo cũng không bị mập, cũng không lo lằng sẽ mập.

Rốt cuộc thì cô cũng theo ngành nghệ sĩ. Từ khi bắt đầu khảo nhập Học Viện Điện Ảnh, mọi người đã bắt đầu chuẩn bị giữ dáng vì hình tượng trước công chúng, ở phương diện này Đường Dĩ Tố có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Sau khi ăn uống no đủ, cô thuần thực trang điểm, sau đó thay đổi quần áo, đăng ký xe qua App điện thoại, rồi đi thẳng đến hoa đình Tây Uyển.

Dưới tay Tàn Hoa có không ít nghệ sĩ nổi tiếng, người tham gia dạ hội lần này cũng không chỉ có một mình Đường Dĩ Tố.

Một bên là minh tinh đang nổi tiếng, một bên là Đường Dĩ Tố - ""ngôi sao trong suốt"" đang bị gièm pha quần thân, Tàn Hoa đương nhiên không chú ý đến Đường Dĩ Tố. Thấy cô đã tự mình trang điểm, mặc tốt trang phục, cũng đỡ phải an bài người trang điểm chải chuốt cho cô, Tàn Hoa nhìn trên nhìn dưới đánh giá Đường Dĩ Tố một chút.

Cô mặc một đầm màu đỏ thắm, mái tóc đơn giản được quấn lên, bởi vì là tự mình làm, thoạt nhìn không thể nói là long trọng, quần áo cũng không phải trong bộ sưu tập mới nào.

Bất quá hôm nay cũng không phải bước trên thảm đỏ, chỉ là tham gia một buổi dạ hội mà thôi, khéo léo chút là được. Đường Dĩ Tố này tuy rằng ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng bởi vì điểm lệ, ngược lại cô càng phá lệ hút tình. Cho dù sáng sớm đã phát hiện nhan trị của cô đã tăng không ít, giờ phút này bà vẫn như cũ khó nén ánh mắt kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-2

Con trai là nam phụ - Chương 7 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 02/02/2019

Màu đỏ này là màu vô cùng kén chọn người mặc.

Làn da đen, mặc vô cùng đen hơn. Khí chất không đủ, mặc vào là thấy già liền. Có tình làn da cả người của Đường Dĩ Tố lại trắng nõn như đậu hũ non, mái tóc đen nhánh búi hờ, song ngực ngạo nhân.

Tuy rằng cô không ăn mặc hở hang khiếm nhã, nhưng quần áo ôm sát thân hình, trực tiếp phác họa toàn bộ đường cong, hết vòng eo nhỏ nhắn lại tới đôi chân dài thẳng tắp, bất luận là mặt hay là dáng người, tất cả đều hoàn hảo không chê được.

Rõ ràng thủ pháp trang điểm của cô cũng không thể gọi là tinh tế, tóc cũng không đặc biệt vấn lên, nhưng Đường Dĩ Tố thiên sinh lệ chất.

Lại nói trước kia cô vốn là nhờ gương mặt mà có thể được nhận vào công ty giải trí, huống chi lần này sau ba ngày yên lặng, khí sắc mặc danh tốt lên, làn da tinh tế, cho dù có soi ánh sáng vào thì vẫn không thấy được lỗ chân lông.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tố cả người tỏ ra sức hút chói lọi, đối lập với khí chất trước kia luôn sợ hãi rụt rè, giờ tay nhắc chân đều mang dáng vẻ hào phóng tự nhiên.

Mục đích của trang điểm vốn là từ cơ sở sẵn có mà tối ưu hoá bên ngoài, Đường Dĩ Tố có khởi điểm quá cao, cho dù cô chỉ tùy hứng tô vẽ, tự mình chuẩn bị vô cùng sơ sài, lại vẫn có thể đương trường mà hạ bệ các nghệ sĩ nổi tiếng bên cạnh.

Nhưng mà càng như vậy, Tần Hoa càng không xem trọng Đường Dĩ Tố.

Có điều kiện bên ngoài tốt như vậy mà có thể lẫn lộn tới bây giờ cũng không nổi tiếng, còn dính scandal ngập đầu, đây cũng coi như là một loại thiên phú đặc biệt ha.

Tuy rằng hiện tại Đường Dĩ Tố càng đẹp hơn so với trước kia, nhưng đã đối với Tần Hoa, cô vẫn là người đã vô số lần làm bà thất vọng, bà vẫn như cũ thập phần không tín nhiệm năng lực của cô.

Tần Hoa vẫy vẫy tay với Đường Dĩ Tố, nói: "'Tôi đã nói chuyện với bảo vệ, cô chỉ cần trực tiếp vào thôi, Tống Thần Hạo đã tới, cô nên chú ý một chút.'"

"Tốt." Đường Dĩ Tố ngoan ngoãn gật gật đầu, xoay người đi vào trong.

Nói là hai giờ nữa mới bắt đầu, nhưng kỳ thật tất cả mọi người đều sẽ tới trước, đặc biệt là những phóng viên, nhiếp ảnh gia, càng phải sớm chuẩn bị ổn thoả để có được một bản thảo tư liệu tốt về buổi dạ hội này.

Tuy rằng hiện tại là ban ngày, nhưng ánh đèn bên trong sảnh chiếu sáng mờng lung, người đến người đi, ăn uống linh đình, tiếng cụng ly cũng không ít.

Đường Dĩ Tố đi xuyên qua đám người, nhan sắc kinh điển của cô dẫn tới không ít ánh mắt dừng trên người. Nhưng những người ở đây ai mà không phải cáo già, Đường Dĩ Tố lẻ loi một mình, bên người không có bất kỳ ai giúp cô dẫn đường, cô là nhân vật họ không biết, cũng không chủ động đến gần bắt chuyện với họ, dĩ nhiên họ cũng sẽ không hạ mình chủ động nói chuyện cùng cô.

Kỳ thật, Đường Dĩ Tố vừa đi, vừa nhìn mặt mọi người ở đây, vừa đối chiếu với tư liệu trong đầu mình.

Người này chính là trùm địa ốc, người này chính là người sáng lập ra phần mềm chỉnh sửa nhan sắc, người này chính là Ngưu Bạc Ảnh đế, người này chính là Tiểu Hoa đang dần nổi tiếng, người này chính là đội trưởng của nhóm nhạc thần tượng đang làm mưa làm gió, còn đây là người này là quán quân thể dục thể chất, năm ngoái cũng là nữ thần đây nhân khí.

Đường Dĩ Tố vừa đi, vừa mặc niệm trong lòng. Ủa? Người có diện mạo râu ria xồm xoàm này..

Trần Trường An!

Đang nhìn quanh, vừa nhìn thấy Trần Trường An, trong nháy mắt, bóng đèn trong đầu Đường Dĩ Tố lập tức thấp sáng, cô nghĩ ra vì cái gì cô cảm thấy cái tên Trần Trường An quen mắt đến như vậy.

Khi Đường Dĩ Tố xem cuốn tiểu thuyết kia, thời gian địa điểm là sau khi Đường Táo trưởng thành mới phát sinh, cách hiện tại ít nhất mười lăm năm trở lên.

Dựa theo tầm mắt của nam chính, bối cảnh của câu chuyện đề cập vườn trường, giới giải trí, giới thương nhân. Lúc ấy, Trần Trường An đã là đạo diễn đứng đầu Hoa Quốc, không những nhận được rất nhiều giải thưởng có giá trị, vô số minh tinh dưới những bộ phim anh ta làm mà trở nên nổi tiếng, Trần Trường An còn là người được chính phủ ủy nhiệm, làm đạo diễn trong buổi lễ khai mạc World Cup.

Không ngờ mười lăm năm trước, Trần Trường An còn bừa bãi vô danh như vậy, ngay cả ở trên mạng cũng không có chút thông tin nào về anh ta.

Nghĩ vậy, cảm xúc của Đường Dĩ Tổ tức khắc trở nên mênh mông.

Sự nghiệp của nguyên thân đã gần như rơi xuống đáy, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không kinh nghiệm gì trong giới giải trí, hiện tại lại gặp tình trạng này, cơ hồ làm cô có cảm giác không thể nào xuống tay làm gì được.

Nhưng nếu có thể trước hết tranh thủ một bước, cùng Trần Trường An có quan hệ tốt, cũng không cầu mong có thể làm nữ chính, chỉ cần sau này Trần Trường An có tác phẩm điện ảnh gì, nhân vật trong đó vừa lúc thích hợp với Đường Dĩ Tổ, anh ta cho cô diễn vai nữ nhị nữ tam, mộng làm ngôi sao cũng không cần quá sầu lo.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ lấy một chén rượu từ trong khay của người phục vụ bên cạnh, đi tới gần Trần Trường An.

Cô đã suy nghĩ sẵn những gì định nói trong đầu, hít sâu một hơi, vừa định mở miệng đến gần, ai ngờ vừa đúng lúc này, Trần Trường An vươn tay, lấy một miếng dưa hấu từ mâm đựng trái cây, thừa dịp không ai chú ý, trộm ăn một ngụm.

Do nuôi râu xồm xoàm, nên khi ăn, nước dưa hấu tràn ra khóe miệng, rồi nhanh chóng chạy dọc theo râu, chảy xuống dính đầy ở cổ tay áo anh ta. Sau khi Trần Trường An nhận ra được, đang nhũn nhũn mảy, không ngờ vừa ngẩng đầu, đã thấy Đường Dĩ Tổ đang nhìn mình chăm chăm.

"Có chuyện gì sao?" Bộ dáng quần bách của mình vậy mà vừa lúc bị người ta thấy được, Trần Trường An nhú một chút mảy, không rất cao hứng hỏi.

Cái gì tôi tin tưởng ngài rất có tài hoa, về sau ngài đóng phim điện ảnh làm ơn nhớ liên hệ tôi. Những lời này, làm sao ở loại thời điểm này có thể nói ra miệng được. Làm cho những gì này giờ cô nghĩ trong đầu về mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao, thế nào, tất cả đều vô dụng.

Dưới ánh mắt bất thiện của Trần Trường An, Đường Dĩ Tổ đành phải yên lặng mà cầm miệng, sau đó từ trong ví bên người rút ra một mảnh khăn giấy đưa cho anh ta.

"..."

Trần Trường An vô ngữ nhìn Đường Dĩ Tổ, nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy khăn giấy, thấp giọng nói một tiếng: "Cảm ơn."

Đường Dĩ Tổ lắc lắc đầu, yên lặng bỏ chạy.

Cô quả nhiên vẫn nghĩ quá đơn giản, đại đạo diễn chính là đại đạo diễn, cho dù còn chưa thành danh, nhưng ánh mắt sắc bén như đao kia giống y như đúc ánh mắt của đại đạo diễn mà Đường Dĩ Tổ đã tiếp xúc trong đời sống hiện thực vậy.

Đường Dĩ Tổ nhìn Trần Trường An, cô cảm thấy tựa như mình lại gặp đại đạo diễn trong đời sống hiện thực kia, tức khắc hiểu rõ, sự trân ái của đạo diễn đối với tác phẩm của mình, quả thực là sự coi trọng đến tận cùng.

Vì vậy, việc đến gần căn bản không có ý nghĩa, lời khách sáo cũng chưa cần dùng, những người như bọn họ chỉ chọn người bọn họ cảm thấy thích hợp nhất. Ở trước mặt bọn họ, chứng minh thực lực của mình mới là quan trọng nhất.

Cho dù không thành công leo lên thuyền lớn của Trần Trường An, nhưng trong lòng Đường Dĩ Tổ cũng không cảm thấy mất mát.

Người tên Trần Trường An này, tựa như một cái chốt, trực tiếp mở ra ký ức ảm sâu trong não của Đường Dĩ Tổ về tiểu thuyết. Có không ít chi tiết nhỏ đều được cô nhất nhất nhớ lại.

Hiện tại cô vừa đi vào trong sảnh, vừa căn cứ theo tư liệu so sánh về mặt mũi của từng người, mỗi khi nhớ tới ai được nhắc tới ở cốt truyện của tiểu thuyết trong tương lai, Đường Dĩ Tổ ngay lập tức cúi đầu, sau đó mở bản ghi nhớ trong di động ra, lục lại chi tiết liên quan tới người đó, ghi chú phía dưới.

Tuy rằng việc xuyên vào trong sách là đặc biệt xui xẻo, nhưng cô là người đã xem qua tiểu thuyết, giống như biết trước tương lai, ở nơi như giới giải trí đều dựa vào may rủi vận mệnh này, Đường Dĩ Tổ tin tưởng rằng, những tư liệu này sớm hay muộn cũng sẽ có tác dụng.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận xôn xao.

Đèn flash liên tục lóe lên ngoài cửa, ngẫu nhiên sẽ nghe được vài tiếng hét chói tai của nữ vang lên, dù cách thật xa cũng có thể nghe được.

Một lát sau, giữa đám người kích động, Đường Dĩ Tổ thấy một nam nhân mặc tây trang trẻ tuổi đi vào trong sảnh đường buổi dạ hội.

Tổng Thần Hạo tới.

Đường Dĩ Tổ nghe được có người nhỏ giọng nói.

Chương 8-1

Con trai là nam phụ - Chương 8 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/02/2019

Nếu muốn nói về địa vị trong giới giải trí, ở buổi dạ hội này có nhiều người có trọng lượng như vậy, đối với những người như danh đạo ảnh đế bọn họ, Tống Thần Hạo thật sự là không là cóc khô gì hết, nhưng hiện tại vì thời thế, mới khiến cho Tống Thần Hạo tuy rằng không có tác phẩm tiêu biểu nào nhưng lại có một đồng fans cuồng.

Fans cuồng nhiệt yêu mến anh ta, có thể nhanh chóng chuyển hóa thành một đồng tiền lời. Giới giải trí từ trước đến nay đều là đơn thuần trục lợi, hướng chỉ Tống Thần Hạo đang lúc nổi tiếng, ngay cả đang đi cầu tiêu cũng có người đến truy phùng, làm cho anh ta, bất quá chỉ là một nam nghệ sĩ mới hai năm trong nghề, tựa như thiên vương ảnh đế.

Bất quá hôm nay ở đây phần lớn người tham dự đều có địa vị nhất định, cho dù Tống Thần Hạo đang có chút lừng lừng, cũng rất rõ ràng ở nơi này là trước mặt những tiền bối kim chủ, bọn họ không chấp nhận anh ta làm càn.

Tuy rằng lúc vào bàn người xung quanh hẳn vô cùng ồn ào, nhưng bản thân Tống Thần Hạo lại biểu hiện thập phần khiêm tốn, bất luận thấy ai đều mặt mang ý cười, lễ nhượng ba phần.

Anh ta đang lúc nổi tiếng, nên cũng không ít người cho hắn mặt mũi, nói vài ba câu khách sáo khen tới nhường lui, khách khứa tăn hoan, cả phòng nói cười vui vẻ.

Cùng với việc buổi dạ hội chính thức bắt đầu, không ít người vào bàn ngồi, Tống Thần Hạo chào hỏi với nhóm phóng viên nhiếp ảnh gia vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Dĩ Tố.

Ở đây tuy rằng đông người, nhưng anh ta vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra cô từ trong đám người.

Không chỉ bởi vì Tống Thần Hạo từng cùng Đường Dĩ Tố đã yêu nhau, anh ta tương đối dễ nhìn thấy cô, càng bởi vì hôm nay Đường Dĩ Tố so với dĩ vãng càng thêm xinh đẹp.

Lăn lộn trong giới giải trí, trường kỳ tiếp thu khảo nghiệm ở trước màn ảnh, bất luận nam nữ đều là cáo thành tinh. Tóc có tỉ mỉ tạo hình hay không, trang điểm có kỹ càng hay không, quần áo có phải của bộ sưu tập nổi tiếng nào hay không, cơ hồ chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được.

Nhận thấy rõ, gần đây ngày tháng của Đường Dĩ Tố cũng không quá tốt lành gì, ăn mặc tóc tai vô cùng đối lập với những nữ minh tinh khác, không khỏi cũng quá keo kiệt.

Nhưng dù vậy, toàn thân da thịt của cô tựa như trân châu, tuyết trắng, mọi người đứng ở bên cạnh cô, dường như chỉ làm nền, dường như thất sắc.

Con người một khi âm đậm, rất dễ bị xem nhẹ, lại thấy ngũ quan Đường Dĩ Tố tinh xảo, hai má hồng nhàn nhạt tự nhiên, chỉ cần đứng ở chỗ đó, đã tỏa ra khí chất hào phóng dễ chịu, không ngừng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đường Dĩ Tố đang chuẩn bị bỏ đi, ở ngay lúc này, Tống Thần Hạo lại gọi cô: "Dĩ Tố."

Anh ta vừa mở miệng, không chỉ có Đường Dĩ Tố dừng bước chân, mà tất cả những phóng viên cùng nhiếp ảnh gia xung quanh ánh mắt đều sáng lên hưng phấn.

Ở đây các đại lão không biết Đường Dĩ Tố là ai, nhưng bọn họ biết nha!

Đôi nam nữ tai tiếng tương ngộ ở một buổi dạ hội, hiện tại còn có vẻ là có chuyện muốn nói, chỉ cần chụp được hai người trong một khung ảnh, là có thể trực tiếp tuyên bố tin tức bản thảo nóng sốt!

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cô, Đường Dĩ Tố cũng không thể làm bộ không nghe thấy, liền dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn anh ta, thái độ lãnh đạm mang theo vài phần cảnh giác: "Chuyện gì."

Thái độ của cô tựa hồ như ở trong dự kiến của Tống Thần Hạo, khoe miệng tùm tùm cười, đứng đĩnh đi tới trước mặt Đường Dĩ Tố.

Quan hệ giữa người với người, đều sẽ có khoảng cách an toàn, ở những trường hợp như vậy, mọi người sẽ càng chú trọng điểm lễ nghi này.

Vì vậy khi Tống Thần Hạo lướt qua khoảng cách an toàn đứng trước mặt Đường Dĩ Tố, hai người đứng bên cạnh nhau thật sự rất gần, đối lập cùng khoảng cách của những người khác, bọn họ nhìn qua có vẻ thân mật hơn người khác rất nhiều.

Đường Dĩ Tố là một người mẹ đơn thân, cũng không thích ứng việc đứng bên cạnh nam nhân xa lạ quá gần như vậy, cô một tay còn cầm chén rượu này giờ vẫn luôn không uống, một cái tay khác nắm túi xách, cả người nhẹ nhàng lui về sau một bước.

Tống Thần Hạo thấy vậy, liền bước một bước về phía trước, lại gần Đường Dĩ Tố hơn một chút.

Chút động tác nhỏ này của bọn họ, dưới mắt nhìn của đám phóng viên kia, giống như ác lang thấy thịt tươi, camera đồng loạt nhất trí mà nhắm tới hai người, kích động không chịu được.

Đường Dĩ Tố bị động tác nhỏ của Tống Thần Hạo làm cho ghê tởm chết được.

Tuy rằng cô không phải thực sự tán đồng một số thứ nguyên thân đã làm, nhưng cô ấy cùng Tống Thần Hạo yêu đương là sự thật, Tống Thần Hạo lại vì tiền đồ của mình mà phản bội nguyên thân, hiện tại cư nhiên còn dám làm trò trước mặt cô, còn hung hăng ngang ngược đến vậy.

Đường Dĩ Tố cũng không lui về phía sau nữa, cô hít cầm lên, lạnh lùng nhìn anh ta: ""Không có gì để nói thì thứ lỗi, tôi đi vào trước.""

Tống Thần Hạo cẩn thận quan sát mặt Đường Dĩ Tố, phát hiện ra thật sự không phải ảo giác của bản thân, hôm nay rõ ràng tay nghề trang điểm của cô không tốt như trước, nhưng lại xinh đẹp hơn.

Anh ta dường như có chút kinh ngạc, trước kia Tống Thần Hạo cảm thấy khí chất của cô không xứng với gương mặt, cho nên mới có thể bừa bãi vô danh. Nhưng hôm nay, anh ta lại cảm thấy, chỉ cần dựa vào ánh mắt của cô, Đường Dĩ Tố cho dù có là mỹ nhân bao cô cũng có thể trở nên nổi tiếng.

Không lẽ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, trên người Đường Dĩ Tố đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết ư?

Ý niệm này chỉ chột lóe mà qua, trước mắt vẫn là chính sự quan trọng hơn. Tống Thần Hạo hạ giọng, dùng âm lượng người khác nghe không được nói với Đường Dĩ Tố: ""Em nếu đã tới đây, nên biết, anh vì cái gì mà cho phép em đến.""

Đường Dĩ Tố trong lòng cảnh giác.

Lời nói này dường như có gì đó, rốt cuộc là có ý gì?

Tống Thần Hạo thấy Đường Dĩ Tố nhìn mình không nói lời nào, khóe miệng hơi hơi cong lên một chút, gương mặt hơi mang vài phần xin lỗi: ""Dĩ Tố, trước đây là anh không đúng, bình thường mà nói, nếu paparazzi chụp được hình ảnh, video của chúng ta, đều sẽ liên hệ phòng làm việc, ra giá để chúng ta mua lại tin tức. Anh cũng không nghĩ tới, lần này người chụp được chúng ta, vậy mà lại muốn hại anh, không có nhắn gửi gì, đã trực tiếp phát ra.""

""Khi biết được, anh vẫn còn đang ngủ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chờ đến khi anh tỉnh táo lại, mọi chuyện hết thảy đã trở thành kết cục đã định, sửa đổi cũng không có ý nghĩa gì. Kỳ thật ở trong lòng anh, vẫn luôn rất muốn bảo vệ em thật tốt.""

Những lời này thì Đường Dĩ Tố nghe hiểu, nghĩ đến nguyên thân sớm đã ở trong nhà kết thúc sinh mệnh của mình, hương tiêu ngọc vãn, Đường Dĩ Tố nhin không được châm chọc nói: ""Anh biết mấy ngày nay tôi đã trải qua như thế nào sao?""

""Anh biết, đương nhiên anh biết."" Tống Thần Hạo nói, ""Áp lực tâm lý của anh một chút cũng không thua em, cho nên, chúng ta không thể tiếp tục như vậy, anh hy vọng chúng ta có thể chia tay trong nhẹ nhàng vui vẻ, em thấy sao?""

""Loại cục diện này, anh còn muốn cùng tôi chia tay êm đẹp?"" Đường Dĩ Tố nhướn mày.

Tống Thần Hạo nhìn biểu tình của cô, liền minh bạch cô vẫn là Đường Dĩ Tố ngây ngốc, cái gì cũng không hiểu kia, trong lòng tức khắc nắm chắc: ""Anh tuy rằng đối với người ngoài phủ nhận quan hệ của chúng ta, nhưng ở trong lòng anh, chúng ta kỳ thật vẫn luôn bên cạnh nhau.""

""Anh đang đợi em hồi đáp, chỉ cần em rời khỏi giới giải trí, qua đi đoạn phong ba dư luận này, anh sẽ giúp em chống đỡ, bảo đảm em đi ở trên đường tuyệt đối không bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ nữa. Những chuyện của anh từ nay về sau cũng sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt của em.""

Đường Dĩ Tố nghe xong, sự xem thường ở trong lòng đúng là dâng đến tận trời.

Sáng sớm cô mới vừa đi chợ mua đồ ăn về, cho dù hiện tại cô đi ở trên đường, cũng không ai nhận ra cô, có được không?!! Tai tiếng với tên khốn Tống Thần Hạo này căn bản cũng không ảnh hưởng lớn đến như vậy!

Bất quá, nghĩ đến chuyện nguyên thân đã tự sát, Đường Dĩ Tố lại có chút chần chờ.

Bản thân cô không xem những việc này vào đâu là một chuyện, nhưng nguyên thân lại chịu ảnh hưởng sâu đậm.

Nghĩ vậy, ánh mắt Đường Dĩ Tố nhìn về phía Tống Thần Hạo tức khắc tràn ngập hoài nghi.

Thông qua sự lựa chọn của nguyên thân là tự sát để trốn tránh hiện thực, cô ấy hẳn là một người có tâm lý phi thường yếu ớt, mà trong nhà cô lại bừa bãi

hỗn độn, chông chênh mị gái, đối với đứa nhỏ lại chẳng quan tâm, Đường Dĩ Tổ thậm chí hoài nghi, trạng thái tâm lý của nguyên thân có chút vấn đề.

Đường Dĩ Tổ chưa từng gặp nguyên thân, nhưng thông qua những chi tiết này là có thể đại khái hiểu được nguyên thân là một người như thế nào, vậy Tổng Thần Hạo thì sao?

Một tên có thể hy sinh thanh danh bạn gái mình, một nghệ sĩ có thể lợi dụng sự tình lần này củng cố tình cảm với fans, một người đàn ông ở giới giải trí lăn lê bò lết, thật vất vả trở thành nghệ sĩ nổi tiếng, anh ta hẳn là càng hiểu rõ nguyên thân hơn.

Nghĩ đến trước kia, khi con đường rộng mở mở ra với cô, nghĩ đến hiện tại chỉ còn lại có vai nữ nhạ hoàn trong vòng kịch là được diễn, có lẽ, nếu hôm nay đứng ở chỗ này là nguyên thân, trong lúc mọi chuyện rối bời, có lẽ cô ấy sẽ đáp ứng yêu cầu của anh ta cũng không biết chừng.

Nhưng..

Đường Dĩ Tổ không phải nguyên thân.

"Tôi sẽ không rời khỏi giới giải trí." Đường Dĩ Tổ nói.

Nói giỡn hả, cô chỉ vừa mới tiến vào, nơi này chính là mục tiêu phấn đấu nhân sinh của cô, sao có thể bởi vì một tên tra nam mà dễ dàng rời khỏi.

Tổng Thần Hạo tựa hồ có chút không cao hứng, nhưng vẫn nhẫn nại nói: "Chúng ta vẫn chưa chia tay, chỉ cần em rời khỏi giới giải trí, về sau chúng ta vẫn có cơ hội ở bên nhau."

Tin anh mới có quý.

Đường Dĩ Tổ thật sự là nhìn không được, mắt tròn trắng không thèm nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-2

Con trai là nam phụ - Chương 8 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/02/2019

Tổng Thần Hạo thấy vậy, nói: "Nếu em muốn kết cục khác cũng được, hiện tại chúng ta chia tay, về sau bất luận là ở trong giới hay là ở ngoài đường, thật sự không bao giờ là quan hệ bạn bè hay nam nữ, chỉ cần em đồng ý trả ảnh chụp trả lại cho anh, anh hiện tại lập tức sẽ cùng những phóng viên kia giải thích, hết thấy đều là hiểu lầm, chúng ta chỉ là bạn tốt thôi."

Ảnh chụp?

Trong lòng Đường Dĩ Tổ "Lộp bộp" một tiếng.

Cô hiểu rõ, Tổng Thần Hạo mắt công đi một vòng lớn như vậy, khẳng định chính là vì "Ảnh chụp" này. Chẳng lẽ trong tay nguyên thân có ảnh chụp gì mấu chốt chứng minh quan hệ hai người?

Đường Dĩ Tổ chưa từng nghĩ tới, trong tay cô ấy vậy mà còn có loại đồ vật này tồn tại, nếu có chứng cứ, lúc trước khi Tổng Thần Hạo phủ nhận, thì lập tức có thể trực tiếp lấy ra mà đánh vô mặt thẳng chả "Bốp bốp", vì cái gì nguyên thân không lấy ra, mà lại lựa chọn tự sát?

Xem bộ dáng cùng đường của nguyên thân, trước khi chết còn ngậm thơ nghĩ là mình dùng từ vong để trả thù Tổng Thần Hạo, không giống như là vì tiền đồ của anh ta mà suy nghĩ chút nào.

Chắc không phải là ảnh chụp bị mất hoặc xóa đi chứ?

Đường Dĩ Tổ đã dọn dẹp sửa sang nhà cửa lại rồi, nhưng bất luận đồ vật gì quan trọng cũng không tìm được cơ mà..

Thấy Đường Dĩ Tổ không nói lời nào, sắc mặt Tổng Thần Hạo lập tức trở nên có chút khó coi.

Hai người nói chuyện như vậy cũng đã lâu, đại đa số người đều đã đi vào thánh phòng, bốn phía hiện tại chỉ còn hai nghệ sĩ bọn họ, cùng bên cạnh là một đoàn phóng viên hứng thú bùng bùng mà vây xem.

Ở trong kế hoạch của Tống Thần Hạo, loại sự tình này hẳn là không cần tới năm phút đồng hồ là có thể giải quyết, ai ngờ hiện tại Đường Dĩ Tô lại trở nên khó dự như vậy, lần qua lộn lại này giờ mà không chịu đáp ứng, còn kéo dài thời gian!

Hôm nay, dạ hội này cũng có không ít nhân vật quan trọng, không chỉ có tiền bối giới giải trí, còn có rất nhiều đại lão bản công ty xí nghiệp, đây phải là lúc anh ta nên đi lần là làm quen, thật sự không đáng ở chỗ này lãng phí cùng cô.

Vốn dĩ cho rằng cho Đường Dĩ Tô một cơ hội, nếu cô đã tới đây, nên thức thối đáp ứng, nhưng nếu Đường Dĩ Tô rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì không thể trách mình.

Tống Thần Hạo bất đắc dĩ nói: "Dĩ Tô, em suy xét rõ ràng đi, mấy ngày nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đều là hành vi fans tự phát, anh cũng không hề chỉ thị bọn họ làm gì. Trong lòng anh, cũng không muốn ai xúc phạm tới em. Nhưng là nếu quan hệ giữa hai người chúng ta xảy ra vấn đề, thì khó mà nói được.""

"Nhiều phóng viên đều đang nhìn như vậy, chỉ cần em đáp ứng, anh liền lập tức có thể giúp em làm sáng tỏ.""

"Ngược lại, nếu như em vẫn nhất định chấp mê bất ngộ, bọn họ muốn đưa tin chúng ta ra sao, anh không biết."

Lời nói uyển chuyển, một chữ thô tục cũng không có, lại làm cho người nghe cả người rét run.

Tất cả những phóng viên này đều đi theo Tống Thần Hạo lại đây, nếu Đường Dĩ Tô không đáp ứng, phóng viên chụp được hình ảnh hai người hiện tại, sau đó lại biên tập cắt ghép, muốn bôi nhọ Đường Dĩ Tô cỡ nào cũng không có vấn đề gì.

Sự tai tiếng dư luận vừa mới truyền giảm, quảng cáo của Đường Dĩ Tô cùng kịch bản đóng phim cũng mất gần hết, thật vất vả lấy được thông cảm của Tần Hoa, nếu lại thêm một lần nữa, cô sợ là thật sự không thể ở giới giải trí nữa.

Người yêu xưa vì ích lợi lại có thể đi tới bước này, trong lòng Đường Dĩ Tô càng thêm cảm thấy nguyên thân từ vong không đáng tí nào.

Hiện tại may mắn nhất chính là, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tống Thần Hạo, cô đã có thể xác định, Đường Táo tuyệt đối không có khả năng là con của anh ta. Giữa hai người về mặt hình thức không có bất kỳ điểm giống nhau nào, nếu cô đem Đường Táo nào bỏ thành là con của thằng cha, quả thực là đang vũ nhục Tiểu Táo nhà mình.

Hôm nay, đứng ở chỗ này, nếu là nguyên thân, không chừng thật đúng là có thể như ý Tống Thần Hạo, đáng tiếc chính là, dung mạo giống nhau, nhưng bên trong đã sớm là một người khác.

Nhìn bộ dáng thảng thắc của Tống Thần Hạo, Đường Dĩ Tô trước sau vẻ mặt không vui bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, cười rộ, nói: "Anh sai rồi, anh giúp tôi làm sáng tỏ, cũng không thể vấn hồi tổn hại danh dự của tôi. Bất quá, anh nói cũng có chút đạo lý, phóng viên tụ tập ở đây, bọn họ muốn đưa tin chúng ta ra sao, ai cũng không biết được, tỷ như.. Như vậy!!"

Nói xong, Đường Dĩ Tô nắm chặt chén rượu trong tay, hất thẳng vô mặt Tống Thần Hạo!

Rượu vang đỏ lập tức hắt trên mặt anh ta, dọc theo gương mặt trượt xuống, nhều tồng tồng lên chiếc áo somi trắng tinh, bởi vì là chất lông có màu, lập tức để lại vết đỏ đầy người.

"Tạch tạch!"

"Tách tách!"

"Tách tách tách!"

Các phóng viên đang tập trung chú ý làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, từ khi Đường Dĩ Tô bỗng nhiên nâng cao âm lượng trò chuyện, bọn họ đã bắt đầu điên cuồng quay chụp, trong nháy mắt khi Đường Dĩ Tô nhắm ngay mặt Tống Thần Hạo hất ly rượu kia, đèn flash cơ hồ muốn làm hỏng mắt hai người.

Hai mắt Tống Thần Hạo bị bất ngờ không kịp phòng ngừa dính rượu vang đỏ, giờ tay che mắt lại, la lên một tiếng, chờ đến khi anh ta phản ứng lại, muốn đuổi tay bắt lấy Đường Dĩ Tô, đã chậm.

Phóng viên tuy rằng vây quanh bọn họ, nhưng lại không lấp kín đường tiến vào thánh phòng.

Sau khi làm xong, cô nhanh chóng chạy vào cửa lớn!

Sợ Tống Thần Hạo xông lên tìm mình tính sổ, hoặc là bị phóng viên vây kín thì phiền toái, bởi vậy sau khi vọt vào sảnh, đầu tiên Đường Dĩ Tô tìm tới toilet, sau đó trốn vào.

Vặn vòi nước, nhanh chóng rửa tay, sau đó dùng đôi bàn tay hứng nước, vỗ vỗ vào gương mặt mình, Đường Dĩ Tô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhin không được hít thở một hơi dài, lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lớn như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô làm chuyện khác người!

Làm trò trước mặt nhiều phóng viên, một ly rượu hát qua, cũng trực tiếp làm mất hết mặt mũi Tổng Thần Hạo!

Tên khốn kia ý vào sự hiểu biết về tính cách của nguyên thân, cho nên mới bày ra cách cục này, dùng phóng viên và camera tạo áp lực cho cô ấy, bức bách cô đáp ứng điều kiện của hắn.

Nhưng mà Đường Dĩ Tổ không phải nguyên thân, cô càng không có khả năng thuận theo ý Tổng Thần Hạo.

Những phóng viên này đúng là có hợp tác với Tổng Thần Hạo, nhưng bọn họ không phải thân nhân của tên khốn kia, quan hệ giữa bọn họ và anh ta, đơn thuần chỉ có ích lợi.

Đối với các phóng viên mà nói, tin tức Tổng Thần Hạo lôi kéo Đường Dĩ Tổ, mỉm cười nói với màn ảnh rằng "Chúng ta là bạn tốt", loại tin tức này, kém xa với tin kích thích người xem tỷ như "'Đường Dĩ Tổ trực tiếp ở trong buổi dạ hội hát ly rượu vào mặt Tổng Thần Hạo'" nhiều!

Giới giải trí là một nơi thực mâu thuẫn. Khán giả một mặt truy đuổi những thứ ngấn nấp lượng lệ, sự chói lòa bề ngoài, một mặt lại yêu cầu mọi người điên cuồng cạnh tranh, để duy trì độ nổi tiếng của mình.

Nếu là vài thập niên trước, loại tai tiếng này có lẽ sẽ làm một minh tinh không gượng dậy nổi, nhưng hiện tại lại không nhất định.

Hiện giờ sự nghiệp của Đường Dĩ Tổ đã té ngã đáy cốc, nếu là thật sự nghe theo chỉ điểm của Tổng Thần Hạo, đó mới thật sự là cả đời lưng đeo bêu danh, không xoay người được.

Tên khốn kia thông qua chuyện phủ nhận tình yêu của hai người, được không ít chỗ tốt, hiện tại nên là lúc Đường Dĩ Tổ phản kích.

Ở thời đại thường xuyên xuất hiện là ngon này, không sợ nhất chính là tai tiếng, có tai tiếng sẽ có sự quan tâm, chỉ cần tương lai, Đường Dĩ Tổ dùng thực lực chứng minh năng lực của mình, sớm hay muộn cô cũng sẽ có cơ hội làm sáng tỏ mọi chuyện.

Hai ngày nay Tổng Thần Hạo đã ăn đủ chỗ tốt mà tai tiếng mang đến cho anh ta, hiện tại nên đổi là Đường Dĩ Tổ đi.

Dù sao đầu trục thì đầu sợ bị nắm tóc, ai thắng ai thua, còn phải xem tương lai ra sao.

"Thật sáng khoái!" Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Tổng Thần Hạo, Đường Dĩ Tổ thở phì phò, cười nhẹ nói.

Cũng không biết là do cô chạy trốn quá nhanh hay sao, mà hiện tại nội y dính sát ban đầu của cô hơi bị lệch một chút, đè nặng bộ ngực làm không thoải mái tí nào.

Dù sao cũng là đang ở trong toilet, Đường Dĩ Tổ kéo khóa kéo sau lưng ra, cổ áo mở lớn đến mức có thể đưa tay vào được, sau đó thuận thể cúi người xuống, nhìn gương điều chỉnh ngực cùng nội y.

Đang chỉnh sửa đến một nửa, Đường Dĩ Tổ đang dần dần bình tĩnh một chút bỗng nhiên phát giác có gì đó không thích hợp.

Sao bên tường bên kia lại có bình nước tiểu mà chỉ ở WC nam mới có?

Dọc theo tầm nhìn của gương nhìn qua, Đường Dĩ Tổ chậm rãi xoay người, nhìn về phía sau, ở trong góc, có một người đàn ông ăn mặc tây trang, đang dựa vào trên tường nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1

Con trai là nam phụ - Chương 9 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/02/2019

Lạc Tiểu: Xin lỗi mọi người, ta vừa chỉnh lại các chương một chút để thống nhất xưng hô, nếu có làm phiền Thông báo thì hãy bỏ qua cho >.
< Bản thân ta đang edit 2 bộ, 1 hiện đại, 1 cổ đại, lại không có beta nên có đôi khi hơi nhầm lẫn, nếu có gì không thỏa đáng xin hãy nhắc nhở nhẹ nhàng:3

"Vừa rồi có chuyện gì vậy, làm gì náo nhiệt dữ thần vậy!"

"Tổng Thần Hạo bị hắt rượu vô mặt."

"Hà?! Trời! Ai như ngu bức vậy, dám hắt rượu hần!"

"Còn có thể là ai, bạn gái tai tiếng của Tổng Thần Hạo chứ ai. Gọi là cái gì nhỉ, Đường Lộ? Hay là Đường Lầy gì đó..."

"Đường Dĩ Tổ?"

"Đúng đúng đúng! Đúng là cô gái hôm nay mặc cái váy màu đỏ kia, tôi vừa mới quay được video, chúng ta vào nhà vệ sinh rồi nói tiếp..."

Hai giọng nam càng ngày càng gần, Đường Dĩ Tổ đang ở trong WC nam: "!!!!"

Cô nhanh chóng lấy tay khỏi ngực để chuẩn bị bỏ chạy ra ngoài, nhưng khi nhìn lại bộ đáng xiêm y không chỉnh tề của mình trong gương thì không thể không dừng lại, cố gắng vờn tay ra sau lưng kéo lấy khóa kéo.

Bộ váy áo này là váy liền thân, khóa kéo cũng là dạng ẩn hình, tuy rằng mặc vào hiệu quả không tồi, nhưng lại rất khó kéo, huống chi hiện tại Đường Dĩ Tổ đang bối rối đến mức muốn rống lên, chân tay cạy mạnh lồi lồi kéo kéo, dĩ nhiên nó không chịu nhúc nhích.

Mất thấy hai người đàn ông kia sẽ lập tức vào đến phòng WC, Đường Dĩ Tổ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Nếu là bình thường, đi nhầm WC tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng chỉ cần nói xin lỗi cũng không có gì to tát, nhưng hôm nay không giống vậy.

Cô vừa mới hắt rượu vô mặt Tổng Thần Hạo, nam minh tinh đang nổi bật giới giải trí với số lượng fans đông đảo, nhưng hần lại bị cô làm cho mất hết mặt mũi trước mặt mọi người. Các phóng viên báo lá cải nghe tin lập tức hành động.

Hai người ngoài cửa này, tuy rằng trước mắt còn không biết thân phận của bọn họ, nhưng nghe nói một trong hai người quay được video Đường Dĩ Tổ hắt rượu Tổng Thần Hạo, khẳng định cũng là chuyện không tốt.

Bọn họ đã nhận ra Đường Dĩ Tổ, lúc này nếu ở WC nam chứng kiến đến cô xiêm y không chỉnh tề, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Đừng nói bên ngoài sẽ phỏng đoán cô ra sao, lỡ như bị người khác chụp được bộ dạng cô ở WC, sau đó gửi vào tay Tổng Thần Hạo, quả thực chính là đưa nhục điểm tới cửa. Vừa nãy cô hại Tổng Thần Hạo có bao nhiêu sáng khoái, cũng hiểu rõ kết cục về sau sẽ có bao nhiêu thâm hận.

Càng xui xẻo hơn chính là, bên ngoài có hai người thì thôi đi, trong WC vậy mà cũng có một tên. Tên này từ đầu tới đuôi nhìn thấy thái độ quần bách của Đường Dĩ Tổ khi đi nhầm phòng vệ sinh. Lúc này nếu không thể thuận lợi chạy đi, một khi bị kẹt ở trong WC, cô cũng thật sự xong đời rồi.

Nói ra thì dài dòng, nhưng khi Đường Dĩ Tổ nghe được âm thanh của bọn họ, hai người bên ngoài cũng đã đi tới cửa phòng WC. Trong thời gian hai ba giây, dường như Đường Dĩ Tổ có thể nhìn thấy cái bóng của bọn họ trên mặt đất. Tinh thể đang hết sức nghìn cân treo sợi tóc.

Đột nhiên, tay của cô bị người giữ chặt, túm cả người về phía sau!

"Àm!" Một tiếng trầm vang, hai người cùng nhau đụng vào vách tường buồng vệ sinh.

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ ở góc trong, nhưng tay của đối phương lại chắn phía sau lưng. Vì vậy, thân thể của cô trực tiếp đụng mạnh vào mu bàn tay người kia, cũng không bị đập vào vách tường.

Bản năng muốn kinh hô ra tiếng, nhưng một đôi tay đã bưng kín miệng, ngăn chặn thanh âm Đường Dĩ Tổ sắp phát ra.

Mắt cô trừng lớn nhìn người trước mặt, lọt vào trong đáy mắt là một đôi mắt màu đen.

Người nọ thấy Đường Dĩ Tổ không phát ra âm thanh, cũng nhanh chóng buông đôi tay đang che miệng cô, sau đó dùng ngón tay điểm trước môi mình, ra hiệu "Suyt".

Cảm giác được đối phương tựa hồ không có ác ý, cô thoáng thả lỏng một ít, ánh mắt không tự giác dừng lại ở trên ngón tay hần.

Xương ngón tay rõ ràng, thon dài sạch sẽ, chỉ là, cái tay kia vừa mới nãy che miệng Đường Dĩ Tổ, ngón trỏ bên cạnh không cẩn thận đụng phải son môi của cô. Nhưng người nam nhân này hiển nhiên cũng không chú ý tới điểm này, khi ra hiệu "'Suyt'", ngón trỏ của hần lại đụng phải miệng mình.

Một chút ấn ký màu đỏ dừng lại trên đôi môi đậm sắc, vốn là ngũ quan thâm thúy kiên nghị, bất giác như nhiễm một chút sắc thái tình dục.

Mặt Đường Dĩ Tổ lập tức đỏ lên.

Khi cô bị kéo vào buồng trong, hai nam nhân ngoài cửa toilet cũng tới.

Vừa đi, một trong hai người đã gấp không chờ nổi mở video trên di động ra. Dựa theo góc nhìn trong clip, hần là khi quay hần đang đứng trong đám người. Di động truyền đến các âm thanh ồn ào hỗn tạp, đồng thời trực tiếp che phủ âm thanh Đường Dĩ Tổ mới đụng vào vách tường.

"Nhìn thấy không, tôi ở đây, cái góc này, tôi đứng cách hai người kia khá xa, phải phóng to lên mới xem rõ ràng được." Vừa mở clip, người đàn ông kia vừa giăng giải.

"Sao bên kia lại nhiều phóng viên quay bọn họ quá vậy. Nhìn qua cứ tưởng hai người này đang quay phim truyền hình đó chứ?" Người còn lại nhìn vào video, độc miệng nói.

"Ha ha ha, tôi nói chắc ông không tin đâu. Những phóng viên này đều là do Tổng Thần Hạo kêu đi theo. Tôi nhìn thấy có vẻ như sắp xảy ra kịch hay, mới cầm máy đi động quay trước, bằng không sao có thể trùng hợp như vậy." Người cầm máy hơi có chút đắc ý khoe.

"Oa! Cô gái này dũng mãnh ghê!" Trong video hẳn là tới đoạn Đường Dĩ Tổ hát rượu, người đàn ông xem video kinh ngạc cảm thán nói.

"Không dũng mãnh sao có thể yêu đương với Tổng Thần Hạo lâu như vậy?" Người kia trả lời, "Tên Tổng Thần Hạo này ánh mắt đúng là không tệ, cô gái tên Đường Dĩ Tổ đó, không biết hẳn tìm được ở đâu, tuy rằng không nổi tiếng, bắt quá thật sự xinh đẹp, lại còn có người công nhận gương mặt của cô ấy không phải chỉnh dung, chắc chắn."

"Hai người kia hẳn là đi khách sạn bị paparazzi quay lên hả?" Người xem video cười hỏi.

"Đúng vậy, trai đơn gái chiếc, ở trong khách sạn thuê phòng, tiện nghi cho Tổng Thần Hạo. Hôm nay cô gái kia mặc cái áo liền váy màu đỏ. Chậc. Ngực to, eo nhỏ, cái mông vừa tròn vừa vênh nửa kia, làn da tốt tựa như có thể nhéo ra nước, chỉ cần nhìn thôi, tôi đã..."

Hai người vừa nói, trong lòng vừa hiểu rõ mà nở nụ cười.

Đường Dĩ Tổ đang tránh ở toilet: "....."

Khóa kéo phía sau lưng cô còn chưa kịp kéo lên, bởi vì trước đó đưa tay vào chỉnh ngực, cổ áo bị mở hơi lớn. Vừa nãy lại vội vàng vờn tay sau lưng kéo khóa, quần áo bất tri bất giác lại xộc xệch. Giờ phút này, Đường Dĩ Tổ vừa cúi đầu mới phát hiện vạt áo trước ngực mình vậy mà vô tình mở rộng.

Cô vốn trời sinh da trắng, từ sau khi trải qua sự cải tạo của linh tuyến đông lạnh, tạp chất ẩn sâu trong cơ thể không ngừng bài xuất, làm cho làn da toàn thân không hề tì vết, trở nên ngày càng mịn màng trắng hồng hơn.

Lại nói, khi nhìn xuống, Đường Dĩ Tổ nhìn thấy mảnh vải màu đỏ lệch sang một bên, lộ ra phần ngực to tròn, nhìn thêm lần nữa, cô thậm chí còn có thể thấy rãnh ngực thật sâu bên trong, làm cô ngượng chín người.

=====

Hôm qua ta đã edit đoạn dưới nhưng dường như wattpad bị lỗi, không save.

Aizzz..

Đành phải cắt ngang chương 9 chia làm 9 (1) và 9 (2). Lần sau ta sẽ viết trong word rồi up lên vậy, giờ lại phải edit lại đoạn sau(

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9-2

Con trai là nam phụ - Chương 9 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 15/2/2019

Vừa rồi khi chạy vội vào buồng Toilet, người này đặt tay sau lưng Đường Dĩ Tổ, phòng ngừa cô bị đụng vào vách tường, tuy rằng điều đó đúng là nhằm tránh cho cô chịu một ít đau đớn, nhưng cũng vì vậy, hiện tại khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi, ngực của cô dường như là dán lên bộ quần áo trên người đối phương.

Đường Dĩ Tổ lập tức vô thức nhúc nhích thân thể một chút, muốn mình lui ra phía sau, ít nhất không đụng vào người người nọ.

Nhưng mà không gian trong toilet bình thường cũng không lớn, Đường Dĩ Tổ cao một mét sáu tám, nếu so với nữ sinh khác cũng không thể gọi là nhỏ xinh, nhưng người đàn ông trước mặt lại có vẻ cao hơn cô rất nhiều, chắc ít nhất cũng mét tám trở lên.

Hai người cao như vậy lại chui rúc trong một buồng toilet, ở ngoài còn có hai người đàn ông đang thảo luận chuyện giữa cô và Tổng Thần Hạo. Đường Dĩ Tổ cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn, chỉ có thể nhẹ nhàng mà nhích dần nhích dần.

Dịch a dịch, dịch a dịch...

Hồ hấp của người đàn ông trước mặt, dần dần trở nên thô nặng.

"Đừng lộn xộn." Tựa hồ lo lắng thanh âm bị nghe được, người bọ cúi đầu, nhẹ nhàng chậm rãi dùng khí âm nói nhỏ bên tai Đường Dĩ Tố.

Khi anh ta nói chuyện, nhiệt khí phun lên lỗ tai cô, nửa thân mình bỗng dưng trở nên tê rần, mặt Đường Dĩ Tố vốn dĩ đã đỏ bừng, nay một đường đỏ ửng dọc theo cổ đi xuống, làm làn da trước ngực cô cũng bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

Người phụ nữ độc thân một con Đường Dĩ Tố làm gì từng trải qua qua loại sự tình này, cô nhẹ nhàng hút một ngụm khí lạnh, bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương.

Cái liếc mắt này tràn ngập sự cẩn thận, không biết có phải ảo giác hay không, giờ cô mới phát hiện sâu trong tròng mắt của người đàn ông đối diện này vậy mà có màu xanh biếc quý dị, dù rất ít.

Màu tóc của anh ta hơi nhạt hơn người khác một chút, ngũ quan lập thể, ánh mắt thâm thúy, mũi cao lại thẳng. Tuy rằng nhìn qua là biết con lai, nhưng lại không mất đi những điểm đặc trưng của người Hoa Quốc, lông mi dài, khuôn mày như tạc, đuôi mắt lóe lên sắc bẻ tựa như đao, trên đôi môi đậm sắc còn nhiễm chút son của Đường Dĩ Tố.

Khi đối diện với cô, ánh mắt người nọ sáng quắc, hầu kết lẩn lộn trên dưới một chút, Đường Dĩ Tố lập tức nghĩ tới những con sói trong rừng rậm, còn cảm thấy dường như mình chính là một khối thịt non mỡ màng, đối phương sẽ rất nhanh gặm cắn, xé cô thành ngàn mảnh nhỏ!

Tuy rằng từng chi tiết nhỏ đều cho thấy người này rất thân sĩ, nhưng dù sao cũng là người xa lạ, ai biết anh ta là người tốt hay người xấu đây.

Đường Dĩ Tố lập tức không dám nhúc nhích, chỉ có thể co cụm thân thể, cúi đầu giả như biến thành đả điêu, cô hận không thể đem đầu vùi vào ngực mình.

Người đàn ông đối diện nhìn bộ dáng như tiểu động vật nom nớp lo sợ của Đường Dĩ Tố, ánh mắt dừng lại trên đỉnh đầu cô trong chốc lát.

Mái tóc mềm mại đen nhánh được vấn lên đã có vài cọng ròi xuống, lỗ tai nhỏ nhắn phiểm hồng, cái cổ trắng nõn tinh tế, xương quai xanh thập phần tinh xảo, khi cúi đầu thoát nhìn cô vô cùng ngoan ngoãn, dĩ nhiên, nếu xem nhẹ bộ ngực không cần thận lộ ra mảng lớn cùng với dáng người làm người khác huyết mạch sôi trào kia.

Càng có sự tương phản mãnh liệt, càng đánh sâu vào thị giác, người nọ nhấp nhấp môi, khắc chế bản thân mà quay mặt đi, không nhìn chăm chăm Đường Dĩ Tố nữa.

====
Lạc Tiểu: Cũng may đã từng edit qua nên đoạn này làm lại chỉ tốn thời gian khá ngắn. Nhưng là vẫn tốn thời gian a ~~~

TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Con trai là nam phụ - Chương 10

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 15/02/2019

Bên ngoài Toilet truyền tới âm thanh nước chảy, sau đó là tiếng xả nước, cuối cùng hai người đàn ông kia cũng giải quyết xong vấn đề sinh lý.

Đường Dĩ Tố nghe tiếng bọn họ "tồng tồng" kia, ngượng ngùng hận không thể tìm cái khe đất vùi vào.

Đúng lúc đó, người đàn ông trước mặt thừa dịp bên ngoài phát ra tiếng động, anh ta rút tay mình từ sau lưng Đường Dĩ Tố ra, sau đó lui về phía sau nửa bước, dựa gần vào cạnh cửa toilet, chừa cho cô chút không gian.

Khi người nọ hoàn thành loạt động tác này, hai người đàn ông rửa tay bên ngoài cũng đã rửa xong, tiếp tục cười cười nói nói rời khỏi phòng vệ sinh nam.

Không có hai tên đàn ông nhiều chuyện kia, xung quanh một mảnh an tĩnh, Đường Dĩ Tổ cúi đầu chờ vài giây, xác nhận hiện tại đã an toàn, mới thấp giọng nói một câu "Cảm ơn". Sau đó, cô lập tức đẩy cửa ra, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng mà vừa mới đi ra khỏi buồng toilet, Đường Dĩ Tổ nhìn mình trong gương xiêm y không chỉnh tề, đành phải lui trở về, đưa tay duỗi ra sau lưng, nỗ lực kéo khóa kéo lên.

"Có thể... Làm ơn, anh có thể giúp tôi một chút được không..." Cố gắng kéo cờ nào cũng không thành công, rơi vào đường cùng, cô đành phải ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông còn đứng tại chỗ kia.

"Xoay lưng lại đây." Đối phương nói.

Đường Dĩ Tổ nghe lời xoay người.

Nhìn xuyên qua gương, cô thấy người nọ đi đến sau lưng mình, vươn tay sửa sang lại lớp vải xung quanh đang nhăn nhúm của cô một chút, sau đó mới chậm rãi kéo khóa kéo đến tận cùng.

Khóa kéo được kéo lên, cổ áo vẫn luôn rộng mở rớt cuộc lại về đúng chỗ của nó, Đường Dĩ Tổ còn chú ý thấy, đối phương thậm chí còn cẩn thận giúp cô lấy những sợi tóc bị áo đè lên lôi ra ngoài.

Bộ dáng cúi đầu ngưng thần không chút cầu thả kia, nhìn qua còn tưởng rằng anh ta đang làm đại sự nghiêm túc gì đó.

"Cảm ơn." Đường Dĩ Tổ đỏ mặt nhỏ giọng nói, không dám tiếp tục trì hoãn nữa, thừa dịp toilet không có người, cô nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Trong sảnh, không ít người đã an vị, nhưng người chủ trì lại chậm chạp không tuyên bố buổi dạ hội chính thức bắt đầu, tựa hồ trong khâu quản lý đang xảy ra vấn đề gì đó.

Mọi người đều ngồi ở vị trí của mình, châu đầu ghé tai dăm ba câu, làm Đường Dĩ Tổ nhìn thấy có chút nổi da gà.

Dựa vào địa vị của Tổng Thần Hạo ở giới giải trí, chỉ là hắt rượu một cái mà thôi, không đến mức làm nhiều đại lão chờ một mình anh ta đi.

Bắt quả ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, mục đích hôm nay tới tham gia yến hội đã đạt được, hiện tại vẫn nên về nhà đón Đường Táo tan học quan trọng hơn.

Sau khi Đường Dĩ Tổ rời đi, người nọ cũng chậm rãi từ toilet đi ra.

"Lục tổng, à! Lục tổng!" Một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu xám nhìn thấy Lục Châu, vội vàng sai bước nhanh.

Ông ta là người khởi xướng buổi dạ hội lần này, nhà sáng tác bộ phim《 Tầm Nhìn Tục Lệ 》- Chúc Hồng Đào, cũng là đối tượng nịnh bợ quan trọng nhất của không ít tiểu minh tinh hôm nay.

Thật vất vả mới tìm được người cần tìm, Chúc Hồng Đào nhanh chóng đi tới, tuy rằng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, nhưng rồi lại không dám nói cái gì, đành phải nói, "Chỗ ngồi của ngài ở bên này, cái vị trí đặc biệt ở trung tâm kia, tôi dẫn ngài đi....."

"Xin lỗi, có chút việc trì hoãn." Lục Châu thấp giọng nói.

"Không có việc gì không có việc gì, thời gian vừa kịp lúc." Chúc Hồng Đào nào dám nhận xin lỗi của đối phương, chỉ liên tục xua tay nói.

Người khác không biết thân phận của Lục Châu, nhưng thân là người khởi xướng dạ hội, trong lòng ông thật sự quá rõ ràng.

Đừng thấy Chúc Hồng Đào ở giới giải trí hô mưa gọi gió, mỗi người đều cho ông ta mặt mũi, nhưng hôm nay có thể mời đến vị tôn quý này, mới là may mắn thật sự.

Yến hội này nhiều người và nhóm đầu tư như vậy, phần lớn cũng đều là vì mặt mũi của Lục Châu. Người đàn ông này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng lại có thể từ trong tuổi trẻ đồng lứa nhà họ Lục trở hết tài năng, thủ đoạn tất nhiên thập phần lợi hại.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, nhà họ Lục sau này chính là thiên hạ của anh ta, giới giải trí này thì tính là cái gì.

Với loại tài phiệt thế gia truyền thừa trăm năm, nội tình thâm hậu, hắc bạch lưỡng đạo đều chi phối như Lục gia, chỉ cần vị đại thiếu này nhích một ngón tay, mọi người xung quanh cũng bị chấn đến điên đảo.

Nơi giới giải trí đầy danh lợi này luôn là hiện thực nhất từ trước đến nay.

Ở Hoa Quốc, tuy rằng giai tầng phân cấp không xác định rõ ràng như những quốc gia tư bản chủ nghĩa, nhưng càng lên cao, trong lòng mọi người càng nhận thức được giới tuyến kia.

Giai cấp cao nhất không gì hơn được giai cấp màu đỏ, đại thế gia hoặc hào môn. Không ít đại sư nghệ thuật nhìn như đơn giản, dễ nói chuyện, điệu thấp, nhưng lại thường có thiên ti vạn lữ quan hệ với giai cấp này. Nghệ thuật bị đè ở dưới, sau mới tới giới thời trang. Đương nhiên, tầng chót nhất, chính là giới giải trí luôn bị đem lên mặt bàn mổ xẻ.

Vào đầu những năm Hoa Quốc cải cách, mở cửa cho phép đầu tư nước ngoài, Lục gia chính là nhóm người đầu tiên. Nghe nói Lục gia đầu tư vào đất nước cũng là do người lãnh đạo lúc trước của Hoa Quốc tự mình ra mặt nói chuyện.

Cũng bởi vì lần tiến cử đầu tư ra bên ngoài này, trọng tâm của Lục gia đều nghiêng về phía Hoa Quốc. Sau hơn bốn mươi năm tích lũy, tới thế hệ của Lục Châu, nhà họ Lục đã sớm đứng vững vàng gót chân ở đây.

Ban đầu cha của Lục Châu là huyết mạch dòng chính, mẹ của anh ta cũng là hậu duệ danh môn vọng tộc, dựa vào xuất thân của Lục Châu, chuyện kế thừa gia nghiệp hẳn là thuận lý thành chương.

Nhưng vào lúc anh ta còn nhỏ, cha mẹ đi ra ngoài làm ăn lại gặp nạn, bất hạnh mất đi, người thừa kế Lục gia đời kế tiếp bị tranh chấp mười mấy năm, mãi cho đến mấy năm gần đây mới khó khăn xác định lại. Cái tên Lục Châu trong giới thượng lưu ngay lập tức thanh danh truyền xa, chạm tay là phóng.

Chỉ là, nghĩ đến lời đồn nào đó về Lục gia...

Đương nhiên, tại thời điểm này, trên mặt Chúc Hồng Đào cũng sẽ không biểu hiện ra ông ta đang nghĩ gì. Sau khi dẫn Lục Châu về ghế ngồi, buổi dạ hội chính thức bắt đầu, Chúc Hồng Đào mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc này rảnh rồi, ánh mắt không nhịn được xẹt qua người Lục Châu một cái.

Chỉ thấy người nọ đã ngồi ngay ngắn ở vị trí đệ nhất, trên tay cầm một tờ giấy nhìn như tùy ý đặt lên phía trước. Ánh đèn trên khán đài hắt vào mặt, nửa sáng nửa tối, bình tĩnh nghiêm nghị, dung mạo còn xuất chúng hơn cả nam minh tinh đang ngồi phía sau.

Có điều Lục Châu là người có địa vị cao, mặt không chút biểu tình, khí thế mang vài phần ý tứ người sống chớ lại gần, làm người khác chỉ dám nhìn một cái rồi lại nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Chúc Hồng Đào không khỏi hoài nghi chính mình, có phải mới vừa nãy ông ta đã nhìn lầm hay không.

Tổ tiên nhà họ Lục chính là quý tộc ở hải ngoại. Cho dù là cổ kim nội ngoại, sự dơ bẩn của danh môn vọng tộc rất nhiều người biết rõ. Địa vị càng cao, càng sẽ theo đuổi huyết thống thuần tịnh, sau mấy thế hệ, các đại thế gia đều khó tránh khỏi chút bệnh di truyền.

Lục gia nổi danh hào môn, bí ẩn gì đó cũng có từng truyền ra. Nghe nói người Lục gia bất luận nam nữ đều có tính cách lãnh đạm, không dễ có con nít, sinh ra đứa nhỏ cũng dễ bị dị dạng mà tử vong.

Nhưng vừa nãy, khi Chúc Hồng Đào nhìn thấy Lục Châu ra khỏi Toilet. Cùng là nam nhân, Chúc Hồng Đào lại là tay phong nguyệt già đời trà trộn trong giới thời trang cùng giới giải trí, liếc mắt một cái ông ta đã nhìn ra Lục đại thiếu động dục. Quần tây cắt may vừa người bởi vì dục niệm phình to ra cộm rõ lên, không hổ là con lai, kích cỡ kinh người đến đáng sợ.

Tuy rằng Lục Châu sắc mặt đậm nhạt, nhưng tình huống thân thể lại quá chói lọi, sợ là dù chỉ một văn tiền không cũng liên quan tới tính cách lãnh đạm của anh ta. Không biết ở trong toilet đã xảy ra chuyện gì, khó trách lâu như vậy mình cũng không tìm được người này.

Trong lúc Chúc Hồng Đào đang miên man suy nghĩ, người chủ trì trên khán đài đã hạ màn, Lục Châu thừa dịp ánh đèn mờ tối đi, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, đi đến trước mặt ông.

"Chúc tiên sinh, mọi người hôm nay tới tham gia buổi dạ hội, đều ở trong danh sách này sao?" Lục Châu nói, đưa thứ trong tay ra cho Chúc Hồng Đào xem.

Chúc Hồng Đào gật đầu nói: "Chỉ cần là khách mời của bộ phim 《Tâm Nhìn Tục Lệ》 tất cả đều ở trên danh sách."

Sau khi nói xong, Chúc Hồng Đào lại bổ sung: "Đúng rồi, có vài vị khách quý cùng tôi hợp tác, có thể tùy thân mang theo một hai người khác tiến vào, chủ yếu là chỉ xem trọng việc bọn họ dễ dàng đến tham dự, những người này chỉ cần thông báo trước một chút là được, cũng đăng ký trước ở trong danh sách khách mời."

"Thì ra là vậy." Lục Châu thấp giọng nói: "Đã biết, phiền toái rồi."

"Lục tổng thật sự là quá khách khí." Chúc Hồng Đào cười nói, "Ngài có muốn tôi yêu cầu nhân viên đưa tên toàn bộ những người tham gia hôm nay, kể cả đi chung, sửa sang lại một chút cho ngài không?"

"Không cần." Lục Châu nói, vừa lúc có cuộc gọi tới, anh ta lập tức xoay người đi tới góc phòng nghe điện thoại.

"Uy, Lý thúc." Lục Châu nói với điện thoại.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói hơi già nua: "Thiếu gia, ngài tìm tôi có chuyện gì phân phó sao?"

"Có khả năng..... Tôi tìm được người muốn kết hôn rồi." Lục Châu nói, trên khuôn mặt ít khi cười lộ ra một tia nhàn nhạt vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11-1

Con trai là nam phụ - Chương 11 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/02/2019

Đường Dĩ Tổ rời đi khỏi buổi dạ tiệc khá sớm, thời điểm này lúc mọi người chưa tan tã, trên đường cũng không kẹt xe, nên về tới nhà chỉ mới 3 giờ rưỡi.

Chuyện xảy ra trong phòng WC nam tuy rằng làm cô vô cùng quần bách, nhưng dù sao khi đến hay rời đi cũng không quen biết ai, hiện tại cô đã về tới nhà an toàn. Da mặt Đường Dĩ Tổ lại dày hơn một tầng, cô lập tức vứt những suy nghĩ kia ra sau đầu, không thêm nghĩ ngợi nhiều nữa.

Thấy thời gian còn sớm, Đường Dĩ Tổ thay quần áo mặc nhà, sau đó đi lại trước bàn máy tính, bắt đầu tìm cách phá mật khẩu của nguyên thân. Cô muốn thử xem có thể tìm được ""Ảnh chụp"" trong lời của Tổng Thần Hạo hay không.

Tầng tầng lớp lớp mật mã, làm đầu của Đường Dĩ Tổ giải muốn phình bự ra.

Trí nhớ ngắn hạn của cô phi thường tốt, ngược lại với khả năng lưu giữ ký ức của cô, lại vô cùng kém. Loại mật mã này một khi sử dụng, đó là rất nhiều con số liên tiếp nhau, làm cho Đường Dĩ Tổ thường xuyên nhớ lộn. Cho nên, ban đầu khi bị yêu cầu thiết lập mật mã, cô luôn sử dụng ngày sinh tháng đẻ của mình.

Sau này, nhiều tên thích trộm tài khoản người dùng, rất nhiều trang web vì phòng ngừa sự việc này xảy ra mà cưỡng chế chế người dùng khi đăng ký phải đặt mật khẩu có chữ cái lẫn con số, vì thế Đường Dĩ Tổ thường sử dụng chữ cái viết tắt của mình kèm vài con số ở phía trước.

Mật mã này được cô xài rất nhiều năm, nhưng mà vẫn xui xẻo bị trộm tài khoản. Thảm nhất chính là, sau khi cô lấy lại được tài khoản, bắt buộc phải đổi mật khẩu mới, lại không thể giống những mật khẩu từng xài trước kia.

Kể từ đó, làm cho sau quanh năm suốt tháng, Đường Dĩ Tổ tích lũy mấy chục cái mật mã, cô cũng không nhớ rõ rốt cuộc mật khẩu nào là xài ở trang web hay phần mềm nào.

(Lạc: Bình này giống mình nè =))~ mẹ ơi không bao giờ nhớ nổi mấy cái trò mật khẩu gì đó. Có một cái xài mấy năm trời luôn =. = Sau này lỡ phải đổi mật khẩu nào thì phải ghi giấy, nhưng sau đó xui xẻo mà quăng mất tờ giấy haha..)

Sau khi viết tắt cả những mật khẩu mình có thể nhớ viết lên giấy, Đường Dĩ Tổ từng bước từng bước thử nghiệm. Mới đó đã trôi qua nửa tiếng mà cô chỉ mới giải mã được mười một folder, tuy rằng trong đó có chín văn kiện vô dụng vì chứa thông tin hệ thống, nhưng vận may của Đường Dĩ Tổ không tệ, một cái là nhật ký viết gần đây nhất, còn cái còn lại là album hình.

Đường Dĩ Tổ click mở tệp tin nhật ký.

Nhật ký của nguyên thân viết vô cùng đơn giản, giống như là tùy bút, khi đang mở máy tính nhớ tới chuyện gì thì gõ phím viết một hai câu.

Tệp tin này hiển nhiên không phải toàn bộ nhật ký, chỉ là vài câu về chuyện tháng trước khi cô ấy tự tử. Đường Dĩ Tổ nhìn sơ qua, ngay khi nhìn thấy một câu kia, bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo.

【 Thần Hạo hẹn mình đi khách sạn, không muốn đi cho lắm. 】

【 Lại hẹn, sao lại phiền như vậy, nói chuyện cùng anh ta cũng có chương ngại tâm lý nữa là. 】

【 Nói là ngày mai có kinh hi cho mình, dự định đi xem thử. 】

【 Đã trở lại rồi đây. Hồ nước với cánh hoa bay khắp nơi, rất nhiều khí cầu hồng nhạt bay trên tầng cao nhất của khách sạn. Liếc mắt nhìn xuống đất một cái, rất nhiều người chụp hình kinh hô. Thật là một người lãng mạn, thật sự không có biện pháp cự tuyệt anh ấy. Hìhì. Mình đành thay bộ áo tắm, may quá kiểu dáng cũng khá bảo thủ, nhưng mà khi anh ấy chạm vào mình lập tức né tránh, buổi tối ngủ ở nhà, hình như Thần Hạo có chút không vui cho lắm. 】

【 Vết rạn trên người sao lại nhiều như vậy, chỉ cần cởi quần áo là nhìn thấy được, phiền chết. 】

【 Sao con nít lại phiền phức quá vậy trời! Thật muốn vứt nó đi! Nếu không sinh ra nó ra, mình sẽ không có vết mổ hay vết rạn ở bụng rồi. 】

【 Thần Hạo nói muốn cùng mình sinh con đẻ cái của hai đứa, may quá vẫn chưa nói với anh ấy về chuyện của Đường Táo. 】

【 Mình muốn làm giải phẫu cho mất vết rạn cùng vết mổ, liên hệ bệnh viện, Tàn lão cụ bà cho rằng mình muốn đi chinh dung, lại chửi mình một trận. Cạn

lời. 】

【 Thần Hạo hỏi mình không muốn ngủ cùng anh ấy có phải vì không yêu anh ấy hay không. Mình không nói gì, anh lại nổi giận. Thật sự là mình không đúng sao, chỉ là mình thật sự không muốn cời quần áo cho anh ấy nhìn thấy...】

【 Thần Hạo thật đúng là người rất tốt, hay là ngày mai nói chuyện về Đường Táo với anh ấy? Nếu biết phiền phức như vậy trước đây mình sẽ không sinh con làm gì, nói cũng không nghe lời, còn không bằng nuôi một con chó nữa. 】

【 Thôi không muốn nói nữa. 】

Nhật ký đến đây thì hết, dòng nhật ký cuối cùng là ngày cúng cùi của tháng trước.

Đường Dĩ Tổ tính toán một chút, chuyện tai tiếng của nguyên thân cùng Tổng Thần Hạo ở ngày thứ 4 đã bị công khai, ngày thứ 5 bắt đầu lên men, ngày thứ 6 đại quy mô khuếch tán.

Đồng thời, sau khi Tổng Thần Hạo đáp lời phỏng vấn, làm cho nguyên thân chịu đủ dèm pha từ phía dư luận, sợ hãi nên cô ấy lại lựa chọn trốn tránh. Ngay sau đó, vào ngày thứ 9, cô ấy tự sát, kết thúc sinh mệnh. Sau khi ý thức của nguyên thân tiêu vong, Đường Dĩ Tổ xuyên qua tiến vào.

Dựa theo cách trình bày của trang nhật ký này, rất có thể nguyên thân cũng chuẩn bị một tệp tin nhật ký tháng này. Bất quá tháng này chỉ mới qua mấy ngày, tìm không thấy cũng không sao, quan trọng nhất vẫn là đoạn nhật ký trước mắt, tin tức mấu chốt nhất, Đường Dĩ Tổ đã tìm ra.

Đầu tiên, điều cô không thể hiểu nổi chính là, rốt cuộc cô là hồn xuyên, hay là thân xuyên?

Nếu nói là thân xuyên, vậy vì sao sau khi Đường Dĩ Tổ tỉnh lại, trên cổ tay lại có vết dao tự sát của nguyên thân? Nếu nói là hồn xuyên, sau khi cô tỉnh lại nằm ở trong bồn tắm, lúc đó cô có nhìn thân thể mình, chắc chắn rằng trên người mình không hề có dấu vết sinh mổ, cũng không có vết rạn da.

Hơn nữa, chiếc áo ngủ ngày đó Đường Dĩ Tổ mặc trên người, chính là do cô mua ở thế giới hiện thực, còn có không ít quần áo trong tủ quần áo cũng đều giống với cách ăn mặc của cô ở thế giới hiện thực. Nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ thật sự hoài nghi mình đã xuyên qua không gian song song.

"Có khi nào, ở nơi mà mình không biết, có hệ thống đại thần, an bài mình xuyên qua chui vào trong sách. Còn vết thương do tự sát kia, là sau khi mình xuyên qua, hệ thống đại thần cắt vào hay không..? Mau xuyên? Làm nhiệm vụ? Công lược vai chính?" Đường Dĩ Tổ nói, nghi thần nghi quỷ nhìn bốn phía xung quanh.

Trong phòng trống không, trừ cô ra cũng không còn ai khác...

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11-2

Con trai là nam phụ - Chương 11 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/02/2019

Ngẫm lại Đường Táo mới bốn tuổi, vai chính Lăng Hàn hẳn giờ cũng mới chỉ là thằng nhóc miệng còn hôi sữa, Đường Dĩ Tổ đã một đồng tuổi, hẳn là không đến mức muốn cô làm gì bất lợi với thằng bé đó đâu...

"Có khả năng, trong nháy mắt khi nguyên thân quyết định tự sát, mình đã bắt đầu tiến hành xuyên qua, sau đó cùng nguyên thân xài chung một thân thể, chờ đến khi ý thức của nguyên thân tiêu vong, mình đã ở thân thể của mình tỉnh lại thì sao?"

Đường Dĩ Tổ nói thầm, rốt cuộc, khi nguyên thân tự sát, cô vẫn còn đang ngủ, rất có thể cô đã bỏ lỡ một ít tin tức mấu chốt.

"Hoặc là, kỳ thật đây chính là một không gian song song, thế giới này cùng với thế giới của mình rất giống, nhưng quỹ đạo sinh hoạt của Đường Dĩ Tổ kia hoàn toàn tương phản. Sau đó cô ấy chết, nên mình có thay thế vào..."

Não Đường Dĩ Tổ mở rộng suy nghĩ, tự lập ra giả thiết. Chuyện xuyên thư xàm xí này cũng đã xảy ra rồi, còn có sự tình kỳ dị gì còn không thể xuất hiện nữa chứ.

Bất quá, cô chỉ là một nghệ sĩ, không phải nhà biên kịch, chỉ số thông minh ở chuyện này là hữu hạn, suy đoán nửa ngày cũng không thể tổng kết ra nguyên do, cũng đành phải từ bỏ.

Dù sao, tới đâu hay tới đó, hiện tại thân thể này với thân thể nguyên bản của cô không có gì khác nhau, bộ dáng cũng không liên quan mấy đến nguyên thân, Đường Dĩ Tổ vẫn rất an tâm.

Tin tức rất quan trọng thứ hai, chính là tựa hồ bởi vì trên người nguyên thân có vết rạn da cùng dấu vết sinh mổ, nên có chướng ngại tâm lý, vẫn luôn cự tuyệt tình cầu cầu hoan của Tống Thần Hạo.

Ngày mà paparazzi quay lên được đoạn clip hai người bọn họ đi khách sạn, vừa lúc chính là ngày ""Tống Thần Hạo hẹn gặp để tạo kinh hi"" mà trong nhật ký đã đề cập.

Nhưng căn cứ theo tình huống trong nhật ký, khi đó hai người cũng không hề cộng độ xuân tiêu, buổi tối hôm đó nguyên thân nói cô ấy ngủ ở nhà.

Điều thứ ba, cũng là chuyện quan trọng nhất, nguyên thân không hề nói chuyện mình đã có con cho Tống Thần Hạo.

Nếu hai người ở bên nhau, yêu đương say đắm, mà chuyện một trong hai người có con thật sự có thể dấu diếm được sao?

Cũng dễ hiểu thôi, có hai giả thiết.

Một là Tống Thần Hạo không quan tâm nguyên thân, cho nên từ đầu đến cuối ngay cả chuyện này anh ta cũng không phát hiện, căn bản anh ta không hề chú ý thấy nguyên thân có chuyện dấu diếm mình.

Hai là nguyên thân giấu Đường Táo quá kín, cho dù với tình nhân đang yêu cuồng nhiệt cũng không hé răng nửa câu?

Bất luận là khả năng nào cũng đều làm cho Đường Dĩ Tổ cảm thấy không thoải mái.

Dù sao, chuyện giữa nguyên thân và Tống Thần Hạo hiện tại đã có kết quả, truy cứu quá khứ cũng không có ý nghĩa gì. Về sau chỉ cần Đường Dĩ Tổ tiếp tục bảo vệ tốt Đường Táo là được.

Đóng folder kia lại, Đường Dĩ Tổ mở ra tệp tin bị cô phá giải cuối cùng.

Bên trong có một tấm hình. Thiếu nữ ú na ú nần, đứng ở nơi chuyên chụp ảnh lưu niệm, cô giơ tay chữ V, cười với màn ảnh vô cùng sáng lạn.

Đường Dĩ Tổ ngưng nhìn, hơn nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Cô gái bé bỏng này, hình như là Đường Dĩ Tổ phiên bản béo phì.

Từ nhỏ Đường Dĩ Tổ đã gầy ốm, khi đến tuổi dậy thì thân thể mới phát dục. Bởi vì ngực lớn nên thoát nhìn cô có chút đầy đặn, nhưng thể trọng trước nay không bao giờ vượt quá sáu mươi ký, mà cô gái trong bức hình, nhìn thôi đã biết phải nặng ít nhất bảy mươi lăm ký trở lên.

Nghĩ đến nguyên thân trong nhật ký có nhắc tới vết rạn da, thiếu nữ trong ảnh, hẳn chính là nguyên thân khi còn ấu.

Chỉ là... sao Đường Dĩ Tổ vẫn cảm thấy, cô gái này có vẻ quen thuộc sao sao, dường như đã từng gặp qua ở đâu.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được gì, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể nghĩ là do nguyên thân giống mình như đúc, nên dĩ nhiên sẽ thấy quen mắt.

Quay đầu nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã bốn giờ rưỡi, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng thay đổi quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Sáng sớm lúc Đường Táo đi học, đứng ở bên cửa sổ nhìn xe bus rời đi, cô quan sát thấy được tên trường của thằng bé trên thân xe.

Trường Đường Táo đang học hiện tại chính là "nhà trẻ Thanh Cảng", là một nhà trẻ tư nhân. Ở đây cũng như những nhà trẻ nội thành khác, nhưng tốt hơn ở điểm có xe bus trường học đón đưa, có thể giúp phụ huynh đỡ bận rộn hơn không ít.

Đường Dĩ Tổ cũng đã lên mạng tìm hiểu một chút. Giờ vào lớp của nhà trẻ Thanh Cảng là 8 giờ, trưa thì bọn trẻ ở trường ăn cơm ngủ trưa, buổi chiều tan học lúc 5 giờ. Những đứa trẻ được xe bus trường học chở về nhà sẽ về trễ hơn nửa tiếng so với những bé khác, sau đó cùng tập hợp lên xe.

Xem cách nguyên thân chăm sóc Đường Táo hằng ngày, còn thái độ trong nhật ký đối với thằng bé, hẳn là cô ấy không thích đứa nhỏ này, hơn nữa, vì tiền đồ trong giới giải trí, cô còn nghĩ mọi cách giấu nó đi.

Đường Dĩ Tổ đoán chừng, có khả năng nguyên thân chưa từng đón Đường Táo lúc tan trường, cho nên trong di động cũng không có bất luận tin tức gì liên quan tới Đường Táo. Nếu có chuyện gì, sau khi trở về nhà, thằng bé nói cùng mẹ nó là được.

Tuy rằng chưa bao giờ làm mẹ người ta, nhưng Đường Dĩ Tổ cũng biết chăm sóc trẻ con kiểu đó không khỏi quá qua loa.

Hiện giờ Đường Táo còn nhỏ, nó còn tương đối nghe lời hiểu chuyện, về sau khi trưởng thành, lại không có gia đình quản thúc, sẽ dễ dàng đi sai đường.

Cho nên, hôm nay cô định ghé nhà trẻ đón đứa nhỏ kia, sẵn tiện trao đổi với cô giáo nhà trẻ một chút cách thức liên lạc. Để sau này Đường Táo ở trong trường có gặp chuyện gì thì cô giáo cũng có thể kịp thời liên lạc cô.

Chương 12

Con trai là nam phụ - Chương 12

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/02/2019

Tuy rằng nhà trẻ Thanh Cảng có xe bus trường học đón đưa, nhưng kỳ thật cách nhà Đường Dĩ Tổ cũng không quá xa, chạy xe ước chừng năm phút đồng hồ là tới.

Giờ mới bốn giờ rưỡi, ngoài cổng trường còn tương đối vắng vẻ, ngẫu nhiên có vài vị phụ huynh đứng tốp năm tốp ba cúi đầu xem di động. Cổng nhà trẻ vẫn đóng chặt, chỉ có thể nghe được tiếng hoan thanh tiểu ngữ của bọn nhỏ vọng đến.

Đường Dĩ Tổ tìm một góc dừng chân, dù sao cũng nhân rồi không có việc gì làm, cô lấy di động tìm tòi một chút tin tức liên quan tới buổi dạ hội hôm nay.

Buổi dạ hội tụ tập nhiều siêu sao, nhân vật nổi tiếng như vậy, dĩ nhiên không ít kênh truyền thông tranh nhau đưa tin. Bất quá sau khi Đường Dĩ Tổ tìm tòi một lúc, việc cô hát rệu Tống Thần Hạo tạm thời còn chưa truyền ra.

Từ lúc sự tình phát sinh cho đến bây giờ mới trôi qua hơn hai giờ, trên mạng còn chưa thu được tiếng gió cũng bình thường. Lần trước, paparazzi bắt gặp nguyên thân cùng Tống Thần Hạo vào khách sạn, sau mười ngày ấp ủ mới tuyên bố ra đó thôi.

Vùng nước đục trong giới giải trí trước nay đều rất sâu, gọi là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, Đường Dĩ Tổ cũng không trông cậy vào sự việc lần này có thể giúp cô hoàn toàn xoay người, dù sao tương lai còn dài, phải quan sát mới nói tiếp được.

Bất quá làm Đường Dĩ Tổ kỳ quái chính là, những tờ báo đưa tin về buổi dạ hội không hề nói gì đến người đàn ông cô đã gặp ở phòng WC nam kia.

Dựa theo khí chất của anh ta, hẳn không phải là hạng người bừa bãi vô danh ở thế giới này mới đúng.

Trong lòng có điều nghi ngờ, Đường Dĩ Tổ một lần nữa lại mở danh sách người tham gia buổi dạ hội mà Tàn Hoa đã từng đưa cho cô.

Sau khi xem xét tư liệu của từng người, cuối cùng, cô phát hiện những minh tinh đã trình diện, bất luận già trẻ lớn nhỏ, đều có thể xem hôm nay họ đã làm gì trong buổi dạ hội ở tin tức trên mạng. Nhưng những người nhân viên, hay quan chức, người quan trọng của chính phủ, hoặc những nhà đầu tư, phú thương, ngay cả nhân viên công tác thì không nhất định.

Suy cho cùng không phải minh tinh, không cần công khai cho công chúng quá nhiều. Những người tham gia người biết bọn họ có thân phận gì là được, không cần phải cho người xem soi mói.

"Vừa tuần lảng lại có khí chất như vậy vậy mà không phải minh tinh sao..." Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ cũng thấy quả thật không sai.

Người đàn ông kia tuy rằng đẹp trai, nhưng trên mặt rõ ràng không hề trang điểm, cả người thanh thanh sáng sáng, bộ tây trang kia vừa thấy đã biết giá cả xa xỉ, khí chất đúng là không giống với những nam diễn viên trước màn ảnh.

Đội trong chốc lát, phụ huynh đến đón con ở trước cổng nhà trẻ ngày càng nhiều hơn.

Đường Dĩ Tổ thấy tất cả mọi người đều bắt đầu xếp hàng, cô nhanh chóng đi lên lấy chỗ.

Đồng hồ điểm 5 giờ, cửa lớn của nhà trẻ mở ra, phụ huynh xếp hàng theo thứ tự đi vào.

Lúc này, Đường Dĩ Tổ mới phát hiện, trong cửa lớn có máy quét, mọi người tới đón trẻ đều phải quẹt thẻ mới được đi vào trường.

Đến phiên mình, cô lập tức tròn mắt.

Ông bảo vệ vốn đã thấy sắc mặt Đường Dĩ Tổ mất tự nhiên, có khí thế hoàn toàn khác với những phụ huynh khác, cũng lập tức xốc dậy tinh thần, trong mắt lộ ra ánh sáng cảnh giác: "Vị này, thẻ đón đưa của cô đâu?"

"Tôi... Tôi quên mang theo..." Đường Dĩ Tổ đã sửa sang lại đồ vật trong nhà lại một lần, căn bản chưa từng thấy qua thẻ đưa đón của nhà trẻ Thanh Cảng, lại không có kinh nghiệm nuôi con nít, cô nào biết rằng hiện tại nhà trẻ đã phát triển đến trình độ hoàn thiện như vậy.

"Quên mang theo?" Ông bảo vệ tức khắc nhăn mày, "Con của cô học lớp nào?"

"Mẫu, lớp mẫu giáo." Đường Dĩ Tổ lấp bắp nói.

"Lớp mẫu giáo A, B hay C hay D?" Ông ta lại nghiêm giọng.

Những phụ huynh đứng xếp hàng phía sau cô thấy có điều lạ, sôi nổi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Đường Dĩ Tổ ghen đến mức mặt đỏ bừng, cô cúi đầu, mắt kính đã che mắt hơn phân nửa khuôn mặt, đành phải từ trong hàng đi ra, để khỏi cản trở người khác.

Cô nói ông bảo vệ: "Tôi thật sự không nhớ rõ, trước kia không phải tôi tới đón con, chỉ biết là thằng bé học lớp mẫu giáo, tên là Đường Táo."

Nghe vậy, ông lập tức nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tổ từ trên xuống dưới: "Vậy cô là gì của đứa nhỏ?"

"Tôi là mẹ của nó." Đường Dĩ Tổ lập tức nói.

Trên mặt người bảo vệ lập tức lộ vẻ không tốt, nghi ngờ nói: "Cô là mẹ, vậy mà trước kia chưa từng tới đón con tan học hay sao? Khai giảng đã qua lâu như vậy rồi, mà ngay cả con mình học lớp nào cũng không biết?!"

"Tình huống của gia đình tôi có chút đặc biệt... Bình thường thằng bé đều ngồi xe bus trường để về nhà." Đường Dĩ Tổ nhẹ giọng nói.

Biểu tình của ông bảo vệ nhìn cô tràn ngập ghét bỏ, bất quá là người tận tâm với chức trách, ông miễn cưỡng nói: "Cô không có thể đón đưa, lớp học của con cô cũng nói không rõ, tôi không thể cho cô vào.""

"Nếu không giờ cô cứ ở bên ngoài chờ xem, chút nữa xe bus trường tới đây, thầy cô ở mỗi lớp sẽ ngồi trên xe cùng với mấy đứa nhỏ về nhà, cô có thể thử nói chuyện một chút."

Không chỉ có ông bảo vệ, hề người nào bên cạnh nghe được đối thoại của bọn họ, ánh mắt nhìn về phía Đường Dĩ Tổ đều không quá hữu hảo, phỏng chừng là cảm thấy người làm mẹ như cô quá thất trách rồi.

Tuy rằng chuyện trước đây không hề liên quan tới cô, nhưng dưới loại tình huống này, Đường Dĩ Tổ cũng có vài phần không được tự nhiên.

Cúi đầu, cô nhanh chóng ra ngoài cổng trường tiếp tục chờ đợi, mắt thấy một đám phụ huynh bước vào nhà trẻ, sau đó nhanh chóng dẫn con đi về, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể trông mong mà nhìn nhà người ta một lớn một nhỏ chậm rãi đi xa.

Không đến hai mươi phút, nhà trẻ vốn đang rộn ràng nhộn nhạo lập tức yên ắng trở lại, một chiếc xe bus từ nơi xa chạy đến, chuẩn bị vào nhà trẻ đón bọn nhỏ.

Đường Dĩ Tổ thấy vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Sau khi tiến vào nhà trẻ, xe bus dừng lại ở sân thể dục. Tuy rằng cô không thể vào trường học, nhưng đi dọc theo lan can bên ngoài sân thể dục, Đường Dĩ Tổ vẫn có thể nhìn thấy được tình hình bên trong.

Vốn đang nhìn chằm chằm xe bus của trường, bỗng nhiên cô chú ý tới vài bóng dáng nhỏ bé trong sân thể dục.

Ở sân thể dục có bày biện không ít thiết bị thể thao cho thiếu nhi, còn có các món đồ chơi nhỏ, vài đứa trẻ đang chờ xe bus chờ về nhà, còn có phụ huynh tới đón đưa. Những cô, cậu nhóc vẫn còn ở trường đều sẽ ở sân thể dục này mà chơi đùa.

Đường Táo đang ngồi trên ghế đá gần người ôm bình nước nhỏ, đáng vẻ như chán chết đến nơi.

"Các bạn nhỏ, giờ chúng ta chuẩn bị về nhà, hiện tại các thầy cô bắt đầu tiến hành điểm danh, bạn nào nghe được thì lên xe theo thứ tự nha: Lý Từ Hàm, Trương Từ Huyền, Trần Cẩm Hiền, Diệp Huyền Dao, Đường Táo..."

Cùng với việc các thầy cô bắt đầu điểm danh, những đứa nhỏ xung quanh đều sôi nổi báo danh "Dạ có", sau đó lộc cộc chui vào xe, chỉ có Đường Táo khi nghe được tên của mình, lại không thêm ừ hử nhúc nhích gì.

Bên cạnh, có một bé trai đang chơi đùa cùng cha mẹ, thấy bạn vẫn không phản ứng, thằng bé lập tức chạy lại đẩy nhẹ vai Đường Táo: "Đường Táo, cô kêu bạn kia."

"Minh biết."

"Vậy sao bạn còn không đi, bạn không nghe lời gì hết."

Đường Táo nhìn thằng bé kia một cái, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm bình nước nhỏ phát ngốc: "Hôm nay mình muốn tới mới về nhà, tí nữa mình qua."

"Cái gì, bạn không muốn về nhà hả?" Đứa bé kia dường như nghe không hiểu, trừng lớn đôi mắt nhìn Đường Táo, thấy Đường Táo không thêm để ý đến

mình, nó lập tức đứng lên, nhìn về phía cô giáo la lên, "Cô ơi cô! Đường Táo nói bạn đó không trở về nhà!"

Đường Táo thấy vậy, vội vàng nói: "Mình có về mà, chỉ là muốn về trễ một chút."

Đứa bé kia lại làm mặt quỷ với Đường Táo: "Không phải, bạn không dám về nhà, bởi vì bạn là đứa trẻ không ai thèm, không ai muốn bạn có mặt trong nhà hết."

"Bạn đừng nói vậy, mình có mẹ!" Đường Táo cao giọng phản bác.

"Vậy sao mẹ bạn lại luôn không tới đón bạn ha, hề là hợp phụ huynh thì ba mẹ bạn lại không tham gia. Bạn không có cha mẹ, Đường Táo chỉ là đứa lùn từ đồng rác." Bé trai cười hi hi nói.

Sắc mặt Đường Táo biến đổi, lập tức đứng lên nhìn chăm chăm thằng bé kia: "Trần Tử Hào, bạn lặp lại lần nữa thử xem?"

Tuy rằng Đường Táo tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại phi thường có tính công kích. Ngũ quan rõ ràng, trông mắt đen lay lay, khi căm tức trừng mắt, thần sắc lại càng thêm sắc bén, vô cùng nghiêm khắc, bạn cùng lứa đều rất sợ Đường Táo.

Đứa bé trai tên Trần Tử Hào kia lập tức lộ vẻ mặt sợ hãi, quay đầu kêu to: "Ba ba, ba ba ba ba!"

Cha của Trần Tử Hào vốn đang đứng bên cạnh chơi di động, nghe được tiếng kêu của nó, vội vàng ngừng đầu đi tới: "Bảo bối, sao vậy, ai khi dễ con?"

Trần Tử Hào dùng ngón tay bé tẹo chỉ vào Đường Táo, vừa muốn mở miệng, vừa đúng lúc này Đường Dĩ Tổ đã đi đến cạnh sân thể dục, vội vàng gọi: "Đường Táo!!"

Trần Tử Hào đang chuẩn bị nói, lập tức bị cô cắt ngang.

Không ít người nghe được tiếng của Đường Dĩ Tổ, đều sôi nổi ngừng đầu nhìn về phía cô.

Bất quá, Đường Dĩ Tổ đứng ở bên ngoài lan can, giữa tầng tầng song sắt gây trở ngại thị giác, cô có thể nhìn thấy người ở bên trong rõ ràng, nhưng người ở bên trong muốn nhìn rõ bộ dáng của cô lại có chút khó khăn.

Thật ra Đường Dĩ Tổ cũng không hề để ý đến ánh mắt của người khác, bởi vì tất cả sự tập trung của cô đều dừng lại ở trên người Đường Táo.

Vốn là khi nhìn thấy ba của Trần Tử Hào tới, thân thể bé nhỏ ôm bình nước lập tức căng thẳng, tràn ngập đề phòng mà nhìn bọn họ. Nhưng sau khi nghe được âm thanh của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo sững sốt, cơ hồ lập tức xoay người, trừng lớn đôi mắt về nhìn phía cô.

Rốt cuộc gặp được đứa nhỏ nhà mình, nhìn bộ dáng ngốc ngốc của nó, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng cười phát phát tay với thằng bé: "Đường Táo, Đường Táo ~ má mi tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Con trai là nam phụ - Chương 13

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 27/02/2019

Thầy cô giáo đang trên xe bus nghe được động tĩnh bên ngoài, lập tức đi từ trên xe xuống, đến bên cạnh Đường Táo: "Sao, ở đây xảy ra chuyện gì?"

Đường Táo nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tổ, cúi đầu, nhỏ giọng nói với giáo viên: "Cô, má mi tới đón con."

"A?" Nghe giọng của Đường Táo, tuy rằng xụ mặt, nhưng trong mắt lại vui vẻ không che dấu được, cô giáo hướng theo ánh mắt mọi người, nhìn về phía người đang đứng bên ngoài sân thể dục.

Sau khi xác nhận người đó đúng là mẹ của thằng bé, cô giáo vội vàng chạy đến bên cạnh rìa sân thể dục, cách một hàng song sắt, đứng trước mặt Đường Dĩ Tổ, hỏi: "Sao... sao ngài lại tới đây?"

Dựa vào biểu cảm trên mặt cô giáo, tựa hồ đã từng gặp được nguyên thân?

Cũng đúng, con cái muốn đi học, chắc chắn phải nộp sơ yếu lý lịch. Nguyên thân muốn bảo mật, khẳng định điều đầu tiên là phải nói chuyện với nhà trẻ,

nhà trẻ mới có thể đồng ý trường hợp tuy cô ấy thân là mẹ ruột của đứa nhỏ, nhưng lại thường xuyên không xuất hiện tại trường.

Đường Dĩ Tố cười nói: "Hôm nay vừa lúc tôi có thời gian rảnh, nên muốn đón đứa nhỏ."

Giáo viên mầm non vẫn có chút khiếp sợ, nhìn nhìn về phía Đường Táo, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tố: "Vậy, hiện tại ngài muốn tự mình đưa thằng bé về sao?"

Đường Dĩ Tố gật đầu.

Cô giáo nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ đưa bé đến cổng trường."

Đường Dĩ Tố lập tức gật đầu cười nói: "Cảm ơn cô giáo, làm phiền rồi."

Giáo viên mầm non kỳ quái liếc nhìn người đối diện một cái, có chút cảm thấy Đường Dĩ Tố hiện tại cùng với cô gái có vẻ mặt không kiên nhẫn trong ấn tượng không quá giống nhau, bất quá cô vẫn mỉm cười lịch sự với Đường Dĩ Tố, sau đó bước đến dẫn Đường Táo đi.

Ở bên trong, thằng bé cùng cô giáo đi về hướng cổng trường, ở bên ngoài, Đường Dĩ Tố song hành cùng bọn họ dọc theo lan can sân thể dục. Trong lúc di chuyển, chỉ cần phát hiện Đường Táo quay đầu nhìn mình, Đường Dĩ Tố lập tức vẫy vẫy tay với nó.

Thằng bé thấy vậy, nó nhanh chóng ôm bình nước nhỏ xoay đầu đi, không nhìn Đường Dĩ Tố nữa. Nhưng ngay sau đó, dường như lại nghĩ tới cái gì, nó lập tức thả cái bình xuống, chỉ cầm cái móc treo. Theo bước đi của Đường Táo, bình nước nhỏ lắc qua lắc lại, đung đưa đung đưa..

Hai bên cuối cùng cũng đã tới ở cổng trường, ông bảo vệ trường học thấy cô giáo tự mình dẫn đứa nhỏ ra ngoài, rốt cuộc đồng ý cho Đường Dĩ Tố bước vào.

Đến bên cạnh Đường Táo chuẩn bị dắt về, Đường Dĩ Tố có chút xấu hổ nhìn ""đại ca"" bảo vệ một cái, nói với giáo viên mầm non: "Cô giáo, tôi không cẩn thận làm mất thẻ đưa đón, có thể cấp một cái khác không?"

"Thẻ đưa đón à..." Nhìn Đường Dĩ Tố, cô giáo lộ ra vẻ xấu hổ lại không mất lễ phép tươi cười, "Thẻ đưa đón của ngài ở chỗ tôi, trước nay ngài vẫn chưa nhận bao giờ."

"A?" Đường Dĩ Tố ngẩn ngơ, đành phải mặt dày cũng đáp lại tươi cười, "Vậy có thể phiền cô giáo dành chút thời gian, để đưa thẻ đưa đón cho tôi được không?"

Giáo viên mầm non nói: "Tiếc là hiện tại cửa văn phòng đã khóa rồi, hay là lần sau khi ngài lại đây đón Đường Táo, tôi sẽ đưa cho ngài, được chứ?"

"Được, được, được mà!" Đường Dĩ Tố gật đầu như giả vờ, sau đó nhanh chóng lấy di động ra, chọn vào chỗ liên hệ mới, nói với người đối diện, "Có thể phiền cô giáo cho tôi số điện thoại của cô được không, nếu sau này Đường Táo ở nhà trẻ có chuyện gì, cô có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức tới ngay."

Giáo viên mầm non nghe vậy, lại kinh khùng nhìn Đường Dĩ Tố, thấy di động cùng đã chia trước mặt, cô đành gật gật đầu, cầm lên, bấm tên cùng số điện thoại của mình.

"Cảm ơn cô giáo, phiền toái cho cô rồi." Sau khi nhận lại điện thoại và gọi lại cho giáo viên để trao đổi số cho nhau, Đường Dĩ Tố cảm ơn rồi rít.

"Không có không có gì, vậy... Bọn nhỏ vẫn còn đang đợi tôi trên xe, tôi đi trước nha?" Giáo viên mầm non hiển nhiên còn chưa thích ứng được với sự nhiệt tình của Đường Dĩ Tố, thấy mọi chuyện coi như đã ổn, cô lập tức nói.

"Được được, vất vả cho cô giáo rồi, Đường Táo, lại đây lại đây, chào cô đi con."

Thằng bé nghe lời vẫy vẫy tay: "Hẹn gặp lại cô."

Cô giáo gật gật đầu, xoay người bước nhanh về phía xe bus trường.

Đường Dĩ Tố đang chuẩn bị dẫn Đường Táo về nhà, thấy ông bảo vệ còn đứng bên cạnh nhìn bọn họ, cô dừng lại, nói: "Đường Táo, chúng ta cũng nói hẹn gặp lại chú bảo vệ nha, có được không con?"

Đường Táo cũng nhìn về phía ông bảo vệ, cũng vẫy vẫy tay với ông: "Cảm ơn chú bảo vệ, hẹn gặp lại chú."

Ông bảo vệ không nghĩ rằng bọn họ sẽ chào hỏi mình, cũng cười gật đầu với thằng bé.

Lúc này, Đường Dĩ Tố mới cảm thấy mỹ mãn dắt Đường Táo đi về hướng nhà mình.

Vừa đi, cô vừa xem tên liên hệ mà cô giáo đã thêm vào máy điện thoại, thì ra giáo viên của Đường Táo tên là Chu Phương.

Về đến nhà, Đường Dĩ Tố kêu thằng bé chờ mình một chút, sau đó cô lập tức tranh thủ lao vào phòng bếp. Vo gạo rồi bỏ vào nồi cơm điện, cô lại nhanh chóng chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Trước tiên lấy hết thịt trong xương sườn ra, nấu cùng với cà tím, sau đó lại nấu chút xương sườn còn thừa chung với củ cải làm nồi canh hầm, thanh thanh nhiệt nhiệt, uống cũng không ngán.

Sau khi nấu xong một canh một đồ ăn, Đường Dĩ Tổ vừa nhanh chóng dọn lên bàn phòng khách, vừa hét to: "Đường Tiểu Táo, nếu con đói bụng, thì nhớ lại đây uống chén canh lót dạ nha."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu, đã thấy thằng bé đang đứng ở góc nhà nhìn cô chăm chăm

Trời mẹ ơi..!

Đường Táo xuất hiện bất thành linh như vậy, nếu không phải đã sớm biết trong nhà có đứa con nít, cô đúng là có thể bị đứng tim với nó mất thôi.

Thấy cô sùng sốt, biểu cảm của Đường Táo lập tức trở nên khản trương

Đường Dĩ Tổ lập tức nói: "Còn ngần ngừ làm gì, mau lại đây lại đây."

Đường Táo chậm rì rì bước tới.

Cô dùng cái muỗng canh múc ra một chén nhỏ, còn lấy thêm mấy miếng củ cải cùng chút thịt sườn, để ở trước mặt thằng bé: "Con ăn trước đi, má mi tiếp tục nấu đồ ăn đây."

Nói đoạn cô lại trở về nhà bếp.

Ngoại trừ củ cải, xương sườn và cà tím, Đường Dĩ Tổ còn mua rau muống, dưa leo và cá nữa. Rau muống thì đơn giản, làm rau trộn là xong, nhưng cá sau khi nấu xong mà để lạnh lại rất dễ có mùi tanh, khi vừa nóng ăn là tốt nhất, cho nên nấu cá cuối cùng.

Sau khi Đường Dĩ Tổ nấu xong một bàn đồ ăn, com cũng vừa chín, cô bung hai chén com đi ra ngoài, vốn tưởng rằng Đường Táo sớm đã uống canh xong, không ngờ lại nhìn thấy một bàn ăn bày biện chỉnh tề.

Canh cà tím nấu với củ cải đặt ở chính giữa, cái muỗng cùng đôi đũa để ngay ngắn trên bàn, Đường Táo cũng như đôi đũa kia, ngồi ngay ngắn, chờ Đường Dĩ Tổ trở lại.

"Sao con lại không ăn, canh không dễ uống sao?" Đường Dĩ Tổ sùng sốt, sau khi để đồ ăn lên bàn, cô cầm lấy cái muỗng uống thử một ngụm, không mặn không nhạt, hương vị rất tốt, "Ăn được mà, Đường Táo, con cảm thấy không ngon hả?"

Thằng bé cúi đầu, hai tay nhỏ đặt ở đầu gối, cứ như là đứa trẻ đang đi học, khuôn phép vô cùng, nhưng mà lại không chịu mở miệng nói chuyện.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy vậy, đầu tức khắc rồi rầm lên. Hồi nãy lúc về nhà không phải còn rất vui vẻ sao, sao sau khi cô vào bếp lại trở nên không thích hợp. Nhìn bộ dáng kia của thằng bé, cũng không giống như thật sự bài xích chuyện cô nấu com mà.

Canh vẫn còn đang nấu, Đường Dĩ Tổ cũng không nghĩ nhiều, sai khi dọn com xong, cô nhanh chóng vào bếp vớt cá từ trong nồi ra.

Một đĩa hai tô, ba món đồ ăn một món canh, Đường Dĩ Tổ nhìn bàn ăn, tràn ngập cảm giác thành tựu.

Đường Táo tuy rằng không chịu nói chuyện, nhưng khi Đường Dĩ Tổ thúc giục cùng ăn com, thằng bé vẫn theo lời làm theo.

Sau khi Đường Dĩ Tổ lên đại học, bình thường cô cũng ít chui vào bếp nấu nướng, nhiều năm trôi qua như vậy mà trù nghệ vẫn không tệ, có thể nói mỗi đều có vị bình thường, ăn không chết.

Vừa ăn, Đường Dĩ Tổ vừa trộm quan sát Đường Táo, phát hiện thằng nhóc này tuy rằng có cái đầu nhỏ, vậy mà lượng com ăn vẫn không ít, tốc độ ăn com cũng rất nhanh, phải nói là hiệu suất cao.

Cô cũng nhìn quỹ tích gấp đồ ăn của thằng bé, không ngờ lại phát hiện ra, Đường Táo vậy mà rất thích ăn cá.

"Ai ai ai, không được, trẻ nhỏ không cần ăn đuôi cá, đuôi cá là nơi dễ còn sót vảy nhất đó." Thấy muống của Đường Táo đang sấn vào trên đuôi cá, Đường Dĩ Tổ vội vàng ngăn cản, cô vươn tay, lấy một đoạn thân cá đẩy đẩy, "Con ăn chỗ này đi, chỗ này thịt ngon nhất."

Đường Táo nhìn thoáng qua mẹ nó, lại nhìn đuôi cá trong chốc lát, cuối cùng thừa dịp Đường Dĩ Tổ không chú ý, lại trộm lấy cái muống khều khều thịt chỗ đuôi cá ăn, sau đó nhanh chóng múc thịt của thân cá để lại trong chén cô.

Đường Dĩ Tổ cũng không chú ý tới động tác nhỏ này của thằng bé, sau khi uống vài ngụm nước canh, cũng đã quên luôn cái vụ rút cuộc Tiểu Táo đã ăn cá chỗ nào, nhìn thấy còn chút cá trong chén mình, cô liền thuận thế kẹp lên miệng nhai luôn.

Đường Táo vẫn luôn lưu ý tới Đường Dĩ Tổ, thấy cô ăn rồi, lúc này nó mới buông lỏng tâm thần, sau đó cái miệng nhỏ một ngụm lại một ngụm ăn sạch chén com.

Ăn uống no đủ, Đường Dĩ Tổ nhìn cái bàn không còn chút đồ ăn nào, vô cùng vừa lòng. Thấy Đường Táo đang cầm khăn giấy nghiêm túc lau sạch miệng chính mình, cô nhìn không được thò đầu lại gần hỏi: "Tiểu quả táo, má mi làm đồ ăn con thấy sao, ăn ngon không?"

Đường Táo đang lau miệng nhìn qua Đường Dĩ Tổ một cái, sau đó gật nhẹ đầu, rất nhẹ.

"Vậy có phải con nên cảm ơn má mi hay không, để về sau má mi sẽ làm nhiều đồ ăn ngon cho con hơn, hừm hừm hừm ~ Con nói đi ~" Nhận được khẳng định, Đường Dĩ Tổ cả người vui sướng muốn bay, lại lên giọng khoe khoang.

Đường Táo nhìn gương mặt tươi cười của mẹ, suy nghĩ một chút, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Cảm ơn má mi."

Nghe bốn chữ này, làm cho sự mệt mỏi sau một ngày mệt mỏi của Đường Dĩ Tổ bay biến hết, cô vươn tay, nhìn không được muốn sờ đầu Đường Táo, vậy mà tay còn chưa kịp đụng tới thằng bé, đã nghe nó nói: "Tối ngày mai con cũng sẽ về buổi tối như hôm nay."

Đường Dĩ Tổ đang cười tùm tùm tức khắc sừng sốt.

Sao câu này nghe có chút quen tai vậy?

Lại nói, hình như lúc sáng sớm đi học, Đường Táo cũng nói những lời này phải không?

Đường Dĩ Tổ lập tức hiểu rõ, vì cái gì khi giáo viên mầm non điểm danh lên xe bus trường học, Đường Táo lại không chịu lên tiếng, muốn về nhà trễ một chút.

Thì ra Đường Dĩ Tổ đối xử với nó hơi tốt một chút thôi, thằng bé đã cảm thấy cô hy vọng tới nay nó mới về, không quá rầy đến công tác của cô sao?

Đường Dĩ Tổ nhìn gương mặt non nớt kia của Đường Táo, tư vị trong lòng cũng không biết là gì.

Sao lại có đứa nhỏ như vậy chứ, tuy rằng nhìn qua chỉ là cái hũ nút, kỳ thật vừa mẫn cảm lại vừa sẵn sàng. Tuổi còn nhỏ như vậy, cũng đã bắt đầu học được tuân thủ lời hứa.

Bất quá, nguyên thân dạy dỗ Đường Táo có tính tình này, nhưng Đường Dĩ Tổ không hy vọng con của mình sau này lại vất vả như vậy.

Tay Đường Dĩ Tổ vốn định sờ đầu Đường Táo, lập tức thay đổi phương hướng.

Cô vươn ngón tay ra, chọc chọc nhẹ vào gương mặt phúng phính trẻ con kia: "Ai nói má mi muốn con tối nay mới về nhà hả, con nít con nôi, sao lại lông bông vậy, phải về nhà sớm một chút nghe chưa, phải cùng ăn cơm với má mi mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-1

Con trai là nam phụ - Chương 14 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 05/03/2019

Đường Táo ngẩng đầu, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới Đường Dĩ Tổ sẽ dùng ngón tay chọc chọc nó, càng không đoán được cô sẽ nói như vậy, thằng bé chỉ biết trừng lớn đôi mắt.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy khuôn mặt đứa nhỏ này vừa tròn tròn nộn nộn còn tràn ngập co dãn, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu. Nhìn không được lại nhẹ nhàng chọc vài cái, vừa chọc chọc vừa nói: "Về sau khi má mi có thời gian rảnh, thì sẽ đón đưa con đi học lần tan trường, nhưng nếu có việc gấp, có lẽ không cách nào bảo đảm. Dù sao má mi cũng sẽ tận lực, được không, Tiểu Táo?"

Thấy thằng bé ngốc ngốc, Đường Dĩ Tổ lại nói: "Con thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, thì phải nói. Để sau má mi còn biết, nấu nhiều hơn cho con. Ồm nom nhỏ xíu như vậy, ăn nhiều một chút mới mau lớn. Sau này con lớn lên phải cao ơ là cao luôn, cao hơn má mi luôn đó nha ~"

Miệng nói, Đường Dĩ Tổ còn quơ tay múa chân diễn tả về Đường Táo sau này.

Tiểu thuyết chỉ nói Đường Táo anh tuấn phi phàm, gia tài bạc triệu, cụ thể cao bao nhiêu lại không kể ra. Rốt cuộc thằng bé cũng chỉ sắm vai ác, sao có thể lãng phí nhiều nét bút vì chi tiết nhỏ như vậy được.

Hiện tại các bạn nhỏ dinh dưỡng càng ngày càng tốt, thân hình cũng cao hơn thế hệ trước rất nhiều. Đường Táo nhà cô cũng không thể thua thiệt, tốt nhất có thể được 1 mét 8 trở lên, lại phối hợp với gương mặt đầy soái khí của thằng bé, nhất định là không chê vào đâu được ~

Nghĩ nghĩ, Đường Dĩ Tố bắt gác lại lộ ra nét mẹ già mong con tươi cười một mình.

Đường Táo rót cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nó vươn đôi tay ngăn ngăn che mặt mình lại, sau đó nhìn Đường Dĩ Tố vung tay vung chân, cuối cùng đứa nhỏ nào đó nhấp nhấp miệng, nghiêm túc gật gật đầu với mẹ nó.

"Thật ngoan." Thấy Đường Táo che mặt, Đường Dĩ Tố cũng không chột nó nữa, đổi thành sờ soạng đầu thằng bé một chút.

Tóc trẻ con vừa tinh tế vừa mềm mại, lại xoắn tròn tự nhiên, Đường Dĩ Tố sờ đã rồi, nói, "Được rồi, vậy con đi chơi đi, má mi bắt đầu rửa chén đây!"

Nói xong, Đường Dĩ Tố lập tức bắt đầu thu dọn chén đĩa.

Mùa hè nóng bức, cơm thừa canh cạn đầy bàn này phải nhanh chóng nhân lúc còn sớm mà rửa sạch, nếu không, để thời gian càng dài thì càng dầu mỡ.

Đường Táo từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại không hề rời đi. Nó chỉ đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn Đường Dĩ Tố bận trước bận sau. Cô cảm tất cả tô chén bỏ vào trong bồn rửa, sau đó dùng vòi nước súc sơ qua một lần.

Thừa dịp Đường Dĩ Tố còn đang ở phòng bếp không chú ý tới, Đường Táo liền vươn tay, lấy đôi đũa cùng cái muỗng dơ còn trên bàn mà Đường Dĩ Tố không kịp lấy đi, đặt gọn gàng ngay ngắn, xếp lại cùng nhau.

Thằng bé chỉ là trẻ con, tay chân không quá linh hoạt, sau khi xếp xong đồ dơ xong, tay nó cũng dơ nốt, cũng may quần áo vẫn sạch sẽ. Đường Táo nắm chặt bàn tay ướt đầm dầu mỡ, nhanh chóng chạy đến toilet chà rửa.

Đường Dĩ Tố sau khi rửa sạch tô chén, ra tới bàn lại thấy đôi đũa cùng cái muỗng đã xếp chung, dường như chỉ chờ cô đem đi. Lại nghĩ đến trước khi tới giờ cơm, lúc cô bước ra dọn bàn, đồ đạc trên bàn, đũa cùng muỗng cũng được bày biện chỉnh tề như vậy. Mà cái nhà này trừ cô ra chỉ còn có Đường Táo, những việc này dĩ nhiên chính là thằng bé làm.

"Thực sự rất ngoan mà, không nghe lời chỗ nào chứ." Nhìn thoáng qua toilet, nơi có thân hình bé nhỏ đang loay hoay ở bồn rửa tay vẩy vòi nước, chân thì dẫm lên ghế mini đứng một cách cẩn thận ngoan ngoãn rửa tay, lại nghĩ đến nguyên thân ở nhật ký mắng chửi Tiểu Táo, Đường Dĩ Tố nhin không được nhỏ giọng phân bác, sau đó cười tủm tỉm cầm đũa muỗng đem ra sau bếp, cùng những thứ linh tinh ở bàn ăn đều thu dọn sạch sẽ.

Đường Dĩ Tố có thói ở sạch, sau khi rửa chén xong, lại nhin không được quét dọn lại nhà cửa một lần, chờ đến khi cô chịu dừng lại thì cũng đã hơn 7 giờ gần 8 giờ.

Sau khi nhìn qua di động, cô nhìn thấy có hai cuộc gọi nhờ của Tần Hoa, cũng may là chỉ mới mười phút trước, cũng không quá lâu, Đường Dĩ Tố nhanh chóng gọi lại cho bà.

Điện thoại mới vừa gọi tới, Tần Hoa đã bắt máy, thanh âm đầu bên kia truyền tới: "Chuyện của cô cùng Tống Thần Hạo rốt cuộc là sao?"

Đường Dĩ Tố tức khắc minh bạch, sự việc buổi chiều của mình và tên khốn kia sau khi trải qua nhiều tiếng đồng hồ, rốt cuộc đã bắt đầu truyền ra.

Chỉ là Đường Dĩ Tố không nghĩ tới, người đầu tiên gọi điện thoại cho cô hỏi chuyện này vậy mà lại là Tần Hoa.

Chuyện này cũng không có gì phải dấu diếm, Đường Dĩ Tố lập tức ăn ngay nói thật, kể lại toàn bộ sự tình xảy ra ngay lúc đó, một năm một mười cho Tần Hoa.

"Những ảnh chụp kia, còn ở trong tay cô sao?" Tần Hoa nghe xong, lập tức bắt lấy mấu chốt, hỏi.

"Em tạm thời tìm không thấy....." Đường Dĩ Tố nói, tuy rằng trong mắt mà trong mấy tính đưa cho chuyên gia phá mật khẩu mà nói thì cũng không khó. Nhưng ai biết được trong mấy tính nguyên thân rốt cuộc có tồn tại thứ đồ vật mình muốn hay không, lỡ như mạo hiểm..

Chuyện năm đó diễn viên X lộ chuyện nhảy cảm gây khiếp sợ giới giải trí, sau đó, mọi nghệ sĩ đối với mấy tính, di động, hay những thiết bị riêng tư khác, đều vô cùng coi trọng, Đường Dĩ Tố cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2

Con trai là nam phụ - Chương 14 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 05/03/2019

Mọi người thông cảm, gần đây lịch học và làm việc của ta quá kín TT___TT Thật sự xin lỗi cả nhà ><

Tần Hoa nói: "Có người chụp được hình cô cùng Tống Thần Hạo xuất hiện cùng nhau trong buổi dạ hội, trên mạng đã có luồng tin tức bắt đầu truyền bá. Bất quá đoạn video kia tạm thời còn chưa có ai đăng lên. Tống Thần Hạo đang điên cuồng mua video trong tay các phóng viên. Bọn họ ra giá rất cao, nhưng anh ta hẳn là có thể mua được."

Đường Dĩ Tổ lập tức nghe hiểu ý ngầm trong lời nói của Tần Hoa. Những video đó, Tống Thần Hạo mua nổi, nhưng Đường Dĩ Tổ chắc chắn mua không được. Có ý tưởng muốn dựa vào những video đó mà lên tin hót, việc này có lẽ hơi khó.

Ngay sau đó, Tần Hoa lại nói: "Khi sự tình mới vừa phát sinh, lẽ ra cô nên lập tức cùng tôi thương lượng mới phải. Đến tận khi tiệc tối kết thúc, tôi vòng một vòng cũng không thấy được cái bóng của cô đâu."

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, cũng ý thức được hành vi của mình có chút thiếu thỏa đáng, vội vàng nói: "Xin lỗi, em... lúc ấy em quá khẩn trương, sợ bị Tống Thần Hạo bắt, còn sợ bị phóng viên bao vây. Ở bên ngoài đều là fans của Tống Thần Hạo, nếu bị họ biết em hát rượu vô mặt anh ta, đương trường đánh chết em cũng không chừng!"

Tần Hoa vô ngữ, lặng im một chút mới hỏi: "Vậy sau đó cô đã chạy đi đâu?"

"Em về nhà." Đường Dĩ Tổ nói, "Vừa lúc Đường Táo tan học, sẵn tiện em đón thằng bé về luôn. Sau đó em vẫn luôn ở nhà ngoan ngoãn, không có ra cửa."

Tần Hoa trầm mặc hai giây, cuối cùng nói: "Tôi đã gửi mail, cô nhớ mở xem. Tất cả những người phát ngôn của hãng Sophie đều là minh tinh nổi danh. Tuy rằng cô không đủ trình độ tới đó, nhưng có thể chụp quảng cáo cũng coi như không tệ. Nhớ phải chuẩn bị sẵn sàng, biểu hiện tốt một chút nghe chưa. Còn có, 《Vương gia thế thân kiều thế》 sắp tới sẽ bắt đầu quay, cô có ý kiến gì không?"

Đường Dĩ Tổ gật đầu: "Em định đi coi coi sao."

Tần Hoa nói: "Đóng nhiều vai nữ phụ ác đầu sẽ dễ ảnh hưởng tới ấn tượng của người khác đối với cô, vai nữ nhị thì còn có không gian phát huy, nhưng cái loại vai tiểu nha hoàn này thì không có gì để diễn hết."

Đường Dĩ Tổ sao lại không rõ ngụ ý của bà, bà là hy vọng cô đừng lãng phí thời gian quá mức vào loại kịch bản này, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến số tiết kiệm chỉ còn 5000 đồng rất mau sẽ xài hết kia, còn có khởi điểm gian nan của nguyên thân, Đường Dĩ Tổ cười cười: "Thôi thì để em tận lực thử xem đi, có lẽ còn sẽ có thu hoạch bất ngờ thì sao. Trước kia là do em quá lười rồi, hiện tại đã khác, em phát hiện mình vẫn nên dựa vào chính mình, chăm chỉ vươn lên."

"Cô còn có thể nghĩ đến đây đúng là không dễ dàng." Tần Hoa không đau không ngứa buông một câu, "Được rồi, tôi còn có việc bận, trước mắt cứ như vậy đi, lần sau có gặp loại chuyện này nhớ nói trước cho tôi, để tôi có cái mà chuẩn bị đó."

"Được! Phiền toái cho chị rồi, cảm ơn." Đường Dĩ Tổ nói.

Tần Hoa bên kia tựa hồ ngẩn ra một chút, nhưng hai giây sau, bà vẫn nhanh chóng tắt máy.

Vài ngày sau, Đường Dĩ Tổ đi tới phim trường《Vương gia thế thân kiều thế》.

Theo Internet thời đại càng ngày càng phát triển, những bộ phim thích hợp với khẩu vị của người trẻ tuổi cũng đúng thời cơ mà ra, đối lập với những bộ phim bình thường khác, vông kịch không khắc nghiệt như vậy.

Chỉ cần cốt truyện mới mẻ độc đáo, theo sát trào lưu, giúp người xem trải nghiệm tốt đẹp thì sẽ vô cùng được cư dân mạng yêu thích. Nhưng bởi vì như vậy, cũng làm cho chất lượng vông kịch tốt xấu lẫn lộn.

Bộ《Vương gia thế thân kiều thế》cũng như đông đảo những bộ vông kịch có ít vốn khác. Bộ phim này dựa trên tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng cải biên mà thành, đạo diễn là tân nhân, diễn viên không nổi tiếng, đầu tư sơ sài, phí tổn không cao, nhưng một khi làm xong, hồi vốn nhanh, còn lỗ như may mắn, chỗ tốt với diễn viên cũng không nhỏ.

Đoàn phim quay ở tại thành thị này, tất cả diễn viên đều được đoàn phim hỗ trợ tìm khách sạn ở.

Đường Dĩ Tổ có nhà ở nội thành, suy xét đến chuyện Đường Táo tuổi còn nhỏ, tuy rằng trước đây nguyên thân nuôi dưỡng nhóc kia như thế nào thì cô không biết, nhưng trong tình huống có thể, Đường Dĩ Tổ vẫn luôn muốn mình ở bên cạnh Đường Táo nhiều hơn.

Dù sao vai của cô hiện tại là nha hoàn, có ít suất diễn, phỏng chừng quay năm ba bữa là xong, cho nên Đường Dĩ Tổ cũng không ở trong khách sạn.

Trước đó cô đã liên hệ với Tần Hoa một tiếng, lỡ như cô có việc quán thân mà về trễ, có lẽ phải nhờ bà hỗ trợ, đi rước Đường Táo.

Khi nói những lời này, nội tâm Đường Dĩ Tổ vô cùng thấp thòm, nhưng mà trừ Tần Hoa ra, trước mắt cô không thể tìm được ai đáng tin để chiếu cố Tiểu Táo nhà mình.

Sự thật chứng minh, trước khi lâm chung nguyên thân muốn phó thác Đường Táo cho Tần Hoa không phải là không có lý do, Đường Dĩ Tổ vừa mới nói

xong, bà lập tức một ngum đáp ứng, dứt khoát nhanh nhẹn đến mức làm Đường Dĩ Tố cho rằng mình nghe lầm.

Có thể nhìn ra được, đối với chuyện chăm sóc Đường Táo, Tần Hoa rất vui lòng.

Có Tần Hoa làm hậu thuẫn, Đường Dĩ Tố tức khắc yên lòng. Sáng sớm hôm sau, cô liền tới nơi làm tốt chuẩn bị.

Trước mắt, đoàn phim chia làm hai tổ AB, diễn viên chính cùng vai phụ tạm thời tách ra hai sân đồng thời cùng quay một lúc. Nếu như Đường Dĩ Tố diễn vai ác độc nữ phụ, hẳn là ở tổ A, nhưng hiện tại bất quá cô chỉ là một tiểu nha hoàn, dĩ nhiên bị sung quân tới tổ B cùng với những diễn viên khác.

Người ở tổ B tương đối nhiều, bình thường Đường Dĩ Tố đi ở trên đường cái, không có mấy người nhận ra cô, nhưng ở đoàn phim thì khác.

Đầu tiên, tất cả mọi người đều đã biết diễn viên tham gia lần này có những ai. Sau đó, ban đầu Đường Dĩ Tố vốn từ vai nữ phụ chuyển thành vai nha hoàn, đối với đoàn phim mà nói chính là tin tức không nhỏ. Bởi là người có tính tình một chút, chắc chắn sẽ không tới, không ngờ Đường Dĩ Tố cư nhiên còn xuất hiện.

Hơn nữa cùng Tống Thần Hạo nhắc lên quan hệ, Đường Dĩ Tố lớn lên lại xinh đẹp, cho dù cô mặc quần áo nha hoàn, từ trong đám người cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra, tổng hợp đủ loại lý do, thật sự là đại gia muốn xem nhẹ Đường Dĩ Tố cũng khó.

Cũng may, loại chuyện này cũng không phải cô chưa từng trải qua.

Lúc trước, lúc ở thế giới thật, khi Đường Dĩ Tố được đại đạo diễn đề ý, mặc dù ngay cả phim điện ảnh cô cũng chưa đóng lần nào, nhưng tên tuổi của ông chính là kim tự chiều bài, Đường Dĩ Tố như cá nhảy Long Môn. Cơ hồ là chuyện tất nhiên, ngoại giới vô cùng chú ý tới cái tên mới nổi Đường Dĩ Tố, trong trường học lại càng lan truyền nhanh hơn.

Khi đó, áp lực so với hiện tại còn ghê gớm đã hơn, bởi vậy nên Đường Dĩ Tố mới mất ngủ, phải đọc tiểu thuyết cho qua thời gian, không nghĩ tới, qua một phát tổng cổ mình vào thế giới tiểu thuyết luôn. Huhu..

Lúc này, đối mặt với ánh mắt chú mục của mọi người xung quanh, Đường Dĩ Tố xem như không thấy gì, giữ khuôn phép mà thay trang phục, dần dà, bọn họ cũng trở lại nhịp công tác như thường, không rảnh rỗi nhìn chăm chăm cô nữa.

Không nghĩ tới, lần này bắt đầu quay, Đường Dĩ Tố lại một lần nữa làm không ít người kinh ngạc.

Nguyên thân là một diễn viên bị thay đổi giữa chừng, một đường tự thân làm nên. Tuy rằng cô chỉ là một nữ diễn viên trong "'một ngàn tám trăm tuyến trong suốt'", nghe qua thật chẳng ra gì, nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng được ký hợp đồng với Tần Hoa, cũng chứng thực Đường Dĩ Tố cũng có chút thực lực.

Diễn viên trẻ tuổi xinh đẹp như cô, mọi người vốn dĩ cho rằng căn bản cô không hề có kỹ thuật diễn gì đáng nói, bọn họ cũng đã chuẩn bị tư tưởng. Điều không ngờ là, bất luận là điệu bộ hay lời kịch, Đường Dĩ Tố đều biểu hiện ưu tú ngoài dự đoán.

Dù sao cũng có xuất thân chính quy, từ cách diễn đạt tới hành động của cô đều trải qua mài giũa, sau lại có đại đạo chỉ điểm. Tuy rằng Đường Dĩ Tố còn chưa tới mức chính thức bắt đầu quay đã xuyên vào đây, nhưng trong quá trình giao lưu cùng đại đạo diễn, Đường Dĩ Tố cũng được lợi không ít.

Ở phương diện diễn kịch này cô có thiên phú, lại là thật tình yêu thích. Cái gì cũng vậy, vừa có khả năng vừa đặc biệt dụng tâm sẽ học rất mau. Đã là diễn viên chuyên nghiệp, vừa bắt đầu diễn sẽ có khí thế, cùng với diễn viên không có xuất thân là tuyệt đối khác nhau.

Đồng dạng là nha hoàn, nhưng bất luận là khí tràng hay là vẻ bề ngoài, Đường Dĩ Tố đều quá mức "'hạc trong bầy gà'". Vốn dĩ ban đầu cô cùng nhóm diễn viên tổ B còn có chút kém ăn ý, nhưng từ từ, nhờ Đường Dĩ Tố không dấu vết hướng dẫn, giúp mọi người cùng tiến vào trạng thái, theo tiến trình quay ngày càng nhanh chóng, làm cho không ít người lau mắt nhìn lên.

"Dĩ Tố, có phải cậu đã học thuộc tất cả lời kịch của tụi tôi không đó? Hi hi." Sáng giờ làm việc cùng nhau, Đường Dĩ Tố đã hòa đồng được với mọi người trong đoàn phim. Giờ phút này, người cùng Đường Dĩ Tố nói chuyện là một nữ diễn viên tên là Phan Đồng. Cô ở trong kịch bản cũng đóng vai giống như Đường Dĩ Tố hiện tại, đều là nha hoàn của ác độc nữ phụ.

Bộ phim này, nha hoàn của nữ phụ có hai người, người vốn phải đóng vai nha hoàn của Đường Dĩ Tố, hiện tại thế vị trí của cô, thăng chức lên tổ A, còn Đường Dĩ Tố và Phan Đồng cùng nhau quay ở tổ B.

"Ừm... Tôi nhìn nhiều mấy lần là đã nhớ kỹ." Đường Dĩ Tố nói.

"Oa, cậu thật là lợi hại nha!" Phan Đồng tức khắc trừng lớn đôi mắt, "Sao cậu lại làm được chứ, tôi học của mình thôi đã thấy vất vả lắm rồi, căn bản không có biện pháp nhớ dùm người khác đâu. Hơn nữa, vừa phải nhớ lời thoại vừa phải nhớ rõ diễn ra sao, thật sự là rất dễ quên mà..."

Đường Dĩ Tố nghe vậy, lập tức cười nói: "Trí nhớ của tôi tương đối tốt, cũng am hiểu học bằng cách nhớ."

"Vai lúc trước cậu diễn là nữ phụ, vậy không lẽ, lời thoại của nữ phụ cùng nữ chính cậu cũng nhớ hết hay sao?" Phan Đồng khiếp sợ nói.

"Không có không có, tôi chỉ học lời kịch của bạn đối diễn lúc chung thoại, còn kịch bản tôi cũng chỉ xem qua mấy lần, không có học hết đâu." Đường Dĩ Tố vội vàng xoa tay nói.

Phan Đồng thấy Đường Dĩ Tố tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng lại rất bình dị gần gũi, thừa dịp thời gian ăn cơm trưa, cô nhện không được cùng Đường Dĩ Tố hàn huyên vài câu.

Nói nói, Phan Đồng càng thêm bà tám, cái gì mà lời đồn đãi trong đoàn phim đối với Đường Dĩ Tố, rồi nữ diễn viên đóng vai nha hoàn trước đây làm sao biến thành nữ phụ, còn có suy đoán liên quan tới bối cảnh diễn viên đóng vai nữ chính.

"Nữ chính là Liễu Oánh, đúng không?" Đường Dĩ Tố nói.

Trước khi Đường Dĩ Tố tới đây, cô đã tra qua tư liệu về thành viên tổ chức của bộ phim này. Đạo diễn sau này là một đạo diễn nổi danh, nhưng hiện tại hẳn ta lại là tay mới vào nghề, đây là lần đầu tiên hẳn tay làm phim truyền hình.

Tài chính khởi đầu của đoàn phim cũng không nhiều lắm, phí tổn không cao, phần lớn sử dụng tân nhân. Từ chính thể mà xem, diễn viên duy nhất từng có tác phẩm tiêu biểu, miễn cưỡng có chút nổi tiếng, đó là nam diễn viên đóng vai Vương gia.

Tuy rằng bộ phim này tên 《 Vương gia thể thân kiều thế 》, nghe tên có vẻ như thuộc hệ "'nam chủ'", nhưng trên thực tế lại là một phim xoay quanh nữ chính.

Đơn giản mà nói, mọi nhân vật trong phim đều là dùng để nâng đỡ Liễu Oánh, lỡ như sau này bộ phim có thể quây được một ít bọt nước, người được giúp ích lớn nhất, vẫn là nữ chính.

Đường Dĩ Tố cũng là người trong vòng, đối với loại tình huống này dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ, nhưng cô ở trên mạng tìm kiếm một hồi lâu, cũng không tìm được tin tức tương đối về bối cảnh của Liễu Oánh.

Loại chuyện nhỏ này Đường Dĩ Tố cũng không cần thiết đi hỏi Tần Hoa, giờ phút này, khi nghe Phan Đồng nhắc tới, cô cũng có vài phần tò mò.

"Đúng vậy." Phan Đồng gật gật đầu, thấy biểu tình Đường Dĩ Tố trong tò mò còn mang theo chút mờ mịt, cô có chút kinh ngạc, lại có chút đồng tình nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tố, nhỏ giọng nói, "Bộ cậu không biết sao? Liễu Oánh là em gái của Liễu Tĩnh, bộ phim này là vì cô ta. Nhưng Liễu Oánh là fan trung thành của Tổng Thần Hạo, cậu đó, cậu bị đẩy xuống dưới, chính là do Liễu Oánh đề nghị."

Đường Dĩ Tố nghe vậy, trừng lớn đôi mắt nhìn Phan Đồng: "A?"

Này này này..... Cho nên đây mới là chân tướng khi Tần Hoa kiến nghị cô đừng tới diễn hay sao?

Cả người Đường Dĩ Tố thoáng chút cảm giác đều không khỏe.

Trước mắt tình huống ở Hoa Quốc chính là, ai có tiền, ai danh khí lớn, ai có thể thu hút phòng bán vé cùng ratings, thì tiếng nói của người đó lớn.

Giống như Liễu Oánh là diễn viên chính của bộ phim, đặc tội cô ta chẳng khác nào đặc tội toàn bộ đoàn phim, nếu sớm biết rằng như vậy, Đường Dĩ Tố đánh chết cũng không tới đây.

Tiền tuy rằng rất quan trọng, nhưng mệnh cũng rất quan trọng a!

Chuyện dơ bẩn trong đoàn phim Đường Dĩ Tố nghe nói qua không ít, một khi đặc tội người, không nhất định người ta có thể đem người chính chết, nhưng mà chết khiếp, hậm hực một đoạn thời gian thì không thành vấn đề.

"Không phải cậu cũng có người đại diện sao? Người đại diện không nói chuyện này với cậu sao?" Phan Đồng kỳ quái hỏi, tựa hồ không thể lý giải loại chuyện này vì sao Đường Dĩ Tố có thể không hiểu được.

Trời mới biết Tần Hoa có từng nói qua với nguyên thân chưa, Đường Dĩ Tố lại không có ký ức của nguyên thân, chỉ có thể xấu hổ cười: "Tôi... Không quá nhớ rõ, trước đây tôi vẫn luôn không chú ý những việc này... Bất quá, Liễu Tĩnh là ai?"

Như vậy, qua mấy ngày, Đường Dĩ Tố đã bỏ tấc không ít tư liệu về người này người kia trong giới giải trí một lần. Lần gần nhất còn tương đối sinh động, nói chuyện một vài mình tình, Đường Dĩ Tố đều nhớ kỹ tên.

Qua ba bốn lần, Đường Dĩ Tố cũng đại khái hiểu được đôi chút, cô có thể xác định trong trí nhớ mình, là không hề có nhân vật nào tên Liễu Tĩnh.

"Liễu Tĩnh là bạch phú mỹ đó nha, hơn nữa quan hệ với Lục Châu cũng gần, là tai tiếng bạn gái của anh ta." Phan Đồng vừa nói vừa quan sát biểu tình của Đường Dĩ Tố, "Cậu đừng có nói với mình, Lục Châu là ai cậu cũng không biết nha cô nương."

Đường Dĩ Tố suy nghĩ một chút, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lúc trước đi tham gia dạ hội, trong danh sách tựa hồ có tên này, cô vội vàng nói: "Mình biết mình biết, là một thổ hào đúng không."

Hình dung này của Đường Dĩ Tố tức khắc làm Phan Đồng hết chỗ nói rồi: "Hai chữ Thổ hào này, đặt ở trên người Lục Châu làm mình cứ cảm thấy quái quái....."

Đường Dĩ Tố lại không có tâm tư chú ý mình dùng từ gì hình dung, giờ phút này, trong đầu cô đều là Liễu Oánh.

Nếu Liễu Oánh thích Tổng Thần Hạo như vậy, thì chuyện mấy ngày hôm trước cô dùng rượu hất Tổng Thần Hạo, cô ta rất có thể cũng đã thu được tin

tức.

Nghĩ đến fans của Tống Thần Hạo có bao nhiêu điên cuồng, Đường Dĩ Tố cũng đã kiến thức qua, ai mà ngờ trong vòng vậy mà cũng có thể đụng phải.

Chỉ là truyền một cái tai tiếng, là có thể bức nguyên thân tự sát, Đường Dĩ Tố quả thực không dám tưởng tượng, kế tiếp nếu cô ấy đối mặt Liễu Oánh sẽ ra sao.

Vừa đúng lúc này, thời gian nghỉ trưa kết thúc, một nhân viên công tác đi tới, đối với đám người Đường Dĩ Tố phát phát tay: "Kêu đến tên ai thì người đó bước ra, cùng tôi đi qua tổ A quay một lúc: Đường Dĩ Tố, Phan Đồng....."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-1

Con trai là nam phụ - Chương 15 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 08/03/2019

Nhân viên tổ A đang công tác, khi Đường Dĩ Tố cùng đám người Phan Đồng bước lại, tất cả mọi người đều bận rộn, bọn cô chỉ có thể ngồi ở chờ ở trong góc.

Đạo diễn đang xem thành quả quay được buổi sáng, các diễn viên thì đang dặm lại trang điểm, nhân viên công tác cùng trợ lý qua lại bên ba bận rộn.

Một lát sau, phó đạo diễn đi tới, nói với mấy người Đường Dĩ Tố: "Đề tôi giảng cho mọi người một chút. Kế tiếp chúng ta sẽ quay hai cảnh. Nội dung rất đơn giản, đại đa số mọi người phối hợp với diễn viên chính là được.""

"Có người lại vất vả một chút, phải phụ trách diễn dưới nước, còn có cảnh là cùng nữ nhất giằng co. Tuy rằng vất vả, nhưng xuất hiện trong màn ảnh cũng tương đối nhiều. Nếu hết thấy tiến triển thuận lợi, buổi chiều quay xong, buổi tối chúng ta có thể nghỉ ngơi, mọi người tận lực phối hợp một chút." Phó đạo diễn vừa nói lại vừa liếc nhìn Đường Dĩ Tố một cái.

Đường Dĩ Tố tuy rằng chưa từng có gặp hấn lần nào, nhưng thân là đã từng là diễn viên chính, nhân viên đoàn phim khẳng định là nhận ra cô.

Đường Dĩ Tố thấy phó đạo diễn nhìn mình, cũng lễ phép cười với hấn một chút, ngay sau đó, lại nghe phó đạo diễn chỉ vào cô, nói: "Dĩ Tố, cô có kinh nghiệm đóng phim, một lát phiên cô phối hợp co tốt, tất cả mọi người đều sẽ nhẹ nhàng."

Đường Dĩ Tố vừa nghe, trong lòng tức khắc có dự cảm bất tường.

Phó đạo diễn nói xong, cũng bắt đầu nói với người khác những điều cần chú ý để chút nữa quay phim.

Hai cảnh quay này, nói đơn giản không đơn giản, nói khó cũng không thể nói là khó.

Cảnh đầu là sau khi ác độc nữ phụ phát hiện Vương gia cùng nữ chính có quan hệ vi diệu, mặt ngoài thì ầm nẫn, sau đó trở lại trong viện thì tìm nha hoàn bên cạnh, tùy ý phát tiết đánh chửi. Sau đó còn chưa đủ, mà phải đá một nha hoàn vô cùng trung thành và tận tâm với nàng ta xuống nước, kết quả cảnh này lại trùng hợp bị Vương gia bắt gặp được.

Cảnh thứ hai là nữ chính vẫn luôn nhường nhịn nữ phụ, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quyết định phản kháng. Đầu tiên, nữ chính muốn khai đao với nha hoàn lấy một tác lại tiến một thước kia. Sau khi hai người đánh nhau miệng lưỡi xong, nha hoàn vũ nhục cha mẹ đã qua đời của nữ chính.

Nữ chính phần nộ tát vô mặt nữ nha hoàn một cái, nha hoàn có không cam lòng, nhưng rốt cuộc thân phận nữ chính lại tôn quý hơn so với nàng, cuối cùng chỉ có thể bùm mặt ghen khuất.

Hai cảnh đều ở nơi tương tự mà quay, khi quay chỉ cần đổi góc độ là xong, nhân viên hiện trường cũng đều tụ hợp không sai biệt lắm, cho nên tranh thủ một buổi chiều quay cho xong.

Đường Dĩ Tố nghe nghe, nụ cười trên mặt quả thật cương cứng, sắp không duy trì nổi nữa.

Bộ phim này là dựa vào tiểu thuyết trên mạng cải biên, Đường Dĩ Tố tung hoành những bộ ngôn tình kiểu vậy nhiều năm, loại kịch bản kiểu này xem qua không biết bao nhiêu lần.

Khi xem với vai trò là người qua đường, nhìn cốt truyện dĩ nhiên là thích, nhưng đến phiên mình bị tình huống như vậy, phải làm một nha hoàn ác độc,

trong lòng Đường Dĩ Tổ quả thực một vụn lán muốn chửi má nó.

Cùng đến đây với Đường Dĩ Tổ là diễn viên tổ B, tuy rằng không biết người đứng sau bộ phim này là ai, nhưng đã quay nhiều lần đóng, mỗi người đều là cáo thành tinh, vừa nghe qua, có ai còn nghe không rõ chuyện gì.

Hai cảnh này không hề có trong kịch bản, hiển nhiên là đương trường mà thêm vào, hơn nữa vì ai mà thêm, lại rõ ràng đến vậy.

Dù sao, sự không liên quan đến mình, trong lòng mọi người đồng tình một chút là được, khẳng định sẽ không vì người xa lạ như Đường Dĩ Tổ mà xuất đầu. Mọi người nhìn cô bằng ánh mắt an ủi, sau đó từng người nhanh chóng đi chuẩn bị.

Phan Đồng diễn nhân vật giống Đường Dĩ Tổ, thấy cô thu hút giá trị cừu hận, trong lòng vừa may mắn lại vừa đồng tình: "Dĩ Tổ, cậu còn khỏe chứ?"

Đường Dĩ Tổ miễn cưỡng lắc lắc đầu.

Kỳ thật, trong nháy mắt xác định người bị nhắm vào kia là mình, trong lòng Đường Dĩ Tổ thật sự có ý niệm trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

Cái vai nha hoàn trong bộ võng kịch này, thật sự tiền quay không bao nhiêu, ngay cả người đại diện như Tần Hoa còn khinh thường. Tuy rằng Đường Dĩ Tổ thiếu tiền, nhưng cô cũng vì học tập nên mới lại đây.

Hiện tại lại muốn đim cô xuống nước, rồi còn ăn một bàn tay vô mặt, về điểm này, thù lao đóng phim không chừng còn không đủ để cô đi khám bệnh nữa là.

Nhưng cuối cùng Đường Dĩ Tổ vẫn quyết định ở lại.

Làm nghề diễn viên này, người không có lý tưởng rất đông, nhưng người bất chấp lăn lộn mỗi ngày ở đây cũng có không ít. Kiếp sống diễn nghệ lâu dài, chắc chắn không có khả năng lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay chỉ gặp chút khó khăn nhỏ mà Đường Dĩ Tổ đã lui bước, sẽ dưỡng cho cô tâm lý trốn tránh, thấy khó mà vượt qua, mới là chuẩn tắc nhân sinh của Đường Dĩ Tổ.

Thấy nhân viên công tác bắt đầu tập hợp diễn viên chuẩn bị bắt đầu quay, Đường Dĩ Tổ cười với Phan Đồng một chút: "Mình không có việc gì, chúng ta đi thôi, quay sớm một chút rồi đi ăn cơm!"

Kỳ thật, cùng Đường Dĩ Tổ tiếp xúc nhiều ngày, Phan Đồng đã dần dần thích ứng mỹ mạo của người đối diện luôn đập vào mắt. Nhưng giờ khắc này, Phan Đồng vẫn bị Đường Dĩ Tổ làm kinh diễm ngay người.

Thấy nụ cười tràn đầy linh động của Đường Dĩ Tổ, cô cũng nhịn không được thấy nhẹ nhàng một ít: "Lúc này mới vừa ăn cơm trưa mà cậu đã nhớ thương cơm chiều rồi!"

"Cơm chiều mình phải về nhà ăn, không giống nhau đâu." Đường Dĩ Tổ cười tủm tỉm, nghĩ đến hiện tại mình cũng là người làm mẹ người ta, tựa như rất nhiều phụ huynh khác, vì tương lai con trẻ mà dốc sức làm việc, không có gì có thể làm chùn bước uể oải.

Sau khi các vai phụ ai về chỗ người nấy, nhóm diễn viên chính cũng sôi nổi tập hợp. Trước khi tới Đường Dĩ Tổ đã tra tư liệu từng người, cho nên tuy rằng chưa nhìn thấy qua dàn diễn viên chính bao giờ, nhưng vừa nhìn thấy người, cô vẫn lập tức nhìn ra ai là ai.

Người đầu đội ngọc quan mặc hắc y, dĩ nhiên là nam chính, cô gái bên cạnh mặc áo dài hồng nhạt, được mọi người vây quanh, khẳng định là Liễu Oánh không thể nghi ngờ.

Người thể thân vị trí nữ nhị của Đường Dĩ Tổ giờ phút này đang đứng ở bên cạnh Liễu Oánh, bước chân khi đi đều thoảng chậm một bước so với cô ta, nhìn ra được người này là một người phi thường thức thời.

Thấy Đường Dĩ Tổ nhìn về phía bọn họ, nữ nhị liếc mắt nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, nhưng chưa kịp làm gì, đã bị Liễu Oánh đứng trước nói chuyện đánh gãy.

Dù sao người ta cũng là diễn viên chính, là nhân viên đỉnh cấp của chuỗi thực vật tên đoàn phim này. Đoàn người vừa đi vừa nói nói cười cười, đãi ngộ hoàn toàn bất đồng với dàn diễn viên bên Đường Dĩ Tổ.

Cảnh đầu yêu cầu xuất hiện vài người, đó là nam chủ, nữ nhị cùng Đường Dĩ Tổ. Đám người Phan Đồng tuy rằng cũng ở trong màn ảnh, nhưng không có lời kịch, không được quay góc cận, cùng với phong nền không sai biệt lắm.

Tạm thời Liễu Oánh chưa cần đóng, thì tìm vị trí ngồi xuống bên cạnh mà nhìn.

Khi đối mặt với Đường Dĩ Tổ, ánh mắt Liễu Oánh vĩnh viễn không dừng lại trên người cô, nhưng khi Đường Dĩ Tổ vừa xoay người, ánh mắt kia chăm chăm tựa như kim châm, làm cho Đường Dĩ Tổ muốn xem nhẹ cũng khó.

Cùng với tiếng "Action" của đạo diễn, các diễn viên lập tức tiến vào trạng thái.

Bên hồ, tại đình trà, nữ nhị bước đến trước màn ảnh, hung hăng ném tất cả chung trà trên bàn xuống đất.

"Tất cả đã chết hay sao, còn không mau qua đây hầu hạ!" Quảng xong, nữ nhĩ quát lớn với đám nô tỳ.

Theo Đường Dĩ Tổ cầm đầu, bọn nha hoàn vội vàng tiến lên dọn dẹp sửa sang đình trà.

Một chút nữa Đường Dĩ Tổ phải bị nữ nhĩ đá xuống nước, cho nên vị trí tiến lên ngồi xỏm lùm chung trà lên cũng phải chú ý, không chỉ phải để cho nữ nhĩ với tới, sau khi Đường Dĩ Tổ bị đá, còn phải với tới cái hồ nước kia, mới có thể ngã xuống.

Quả nhiên, tiếp theo trong nháy mắt, chân nữ nhĩ lập tức muốn đạp lên mặt Đường Dĩ Tổ!

Từ khi bắt đầu quay, Đường Dĩ Tổ đã tập trung cao độ, mắt thấy giày của nữ nhĩ muốn đá lên mặt mình, cô lập tức đoán chắc thời gian, khi mũi chân của nữ nhĩ vừa đụng tới hoa tai của mình trong nháy mắt, cả người Đường Dĩ Tổ liền ngã sang bên cạnh.

Vị trí ngồi xỏm của cô vô cùng xảo diệu, phát huy cũng cực kỳ tự nhiên, sau khi thuận thế ngã xuống, lăn dọc bên mép theo đình, cả người vốn nương vào trọng lực cùng quán tính, lăn vào trong hồ nước.

"Ầm" một tiếng, cả người Đường Dĩ Tổ nhào vào trong nước, khi cô trôi lên mặt nước, cả người vốn trang dung chỉnh tề, lập tức trở nên chật vật bất kham.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2

Con trai là nam phụ - Chương 15 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 08/03/2019

Cảm ơn nàng kurumiayano, ta cũng chúc nàng 8/3 vui vẻ ♥ Moahz:x

Nước làm cho đầu tóc cùng quần áo Đường Dĩ Tổ đều ướt nhẹp, đuôi tóc trải dài trên hồ, ở mặt cùng trên cổ, quần áo cổ trang vốn rườm rà, giờ phút này áo ngoài phiêu phù trên mặt nước, cơ hồ muốn bọc người ở trong nước lại.

Nhưng cho dù như vậy, Đường Dĩ Tổ cũng không thể chạm vào chúng nó.

Dưới nước đã sớm chuẩn bị quay cận cảnh, giờ phút này, vì phụ trợ cho sự ác động của nữ phụ, sau khi nha hoàn rơi xuống nước, cần phải biểu hiện thập phần hoảng sợ.

Sống chết trước mắt, ai lại đi chú ý dáng vẻ của mình, đôi tay Đường Dĩ Tổ không ngừng chụp trên mặt nước, về mặt đầy kinh hoàng cùng sợ hãi, hét chói tai cầu cứu: "Tiểu thư... Cứu mạng... Tiểu thư..."

Nữ phụ ngơ ngác nhìn Đường Dĩ Tổ xin tha.

"Tiểu thư... Ừm....."

"Bùm bùm" tiếng đánh nước không ngừng truyền đến, Đường Dĩ Tổ thanh âm đứt quãng, mang theo thống khổ bị sặc nước, nhưng mà sau hai mươi mấy giây, nữ nhĩ trên bờ vẫn không có phản ứng lại.

—— "Cắt!"

Đạo diễn đang quay không thể nhìn được nữa, lập tức la lên: "Trời ơi, ngăn người làm gì vậy!"

Nữ nhĩ lúc này mới như bừng tỉnh đại mộng, xoay người liên tục xin lỗi đạo diễn: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi... Tôi bị cô ta dọa rồi..... Bộ dáng của cô ta có chút khủng bố, nếu không, chúng ta lại đến một lần đi."

Đạo diễn nhìn thoáng qua nữ phụ, lại nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, sao lại không rõ ý tứ của cô ta, sắc mặt hần trầm trầm: "Đường Dĩ Tổ không cần quay lại, chúng ta tiếp tục quay phản ứng của cô lại một lần!"

Đạo diễn đã lên tiếng, nữ nhĩ đành phải gật gật đầu, sau đó thừa dịp mọi người vớt Đường Dĩ Tổ lên, cô ta nhanh chóng đi đến bên cạnh Liễu Oánh thấp giọng nói vài câu.

Liễu Oánh nhìn Đường Dĩ Tô đang bọc khăn lông, cô ta đi đến bên cạnh đạo diễn đang xem lại cảnh quay, nói: "Không ngờ Đường Dĩ Tô diễn khá tốt nha."

Đạo diễn có thể mặt lạnh với nữ phụ, nhưng sẽ cho Liễu Oánh vài phần mặt mũi, thấy cô ta vậy mà khen Đường Dĩ Tô, đạo diễn liền chỉ vào màn ảnh nói: "Xác thật không tẻ, cô xem chỗ này, tân nhân không biết diễn kịch, khi đá người sẽ không biết chuyển phải không chế lực đạo. Chúng ta là đang biểu diễn, không phải thực sự động thủ đánh nhau.""

"Một chân này đá lên mặt Đường Dĩ Tô, nếu như thật sự đá trúng, Đường Dĩ Tô nhất định sẽ bị tính là tai nạn lao động, còn may cô ấy cũng có kinh nghiệm, nơi này, cô xem, lúc lặn xuống vô cùng tự nhiên. Mặc quần áo cổ nhân làm cho tư thế rơi xuống nước rất không thoải mái, người bình thường đều có bản năng vuốt mặt, chi tiết nhỏ này Đường Dĩ Tô đúng là xử lý không tồi."

Liễu Oánh cười một chút: "Đóng phim nào có chuyện không bị thương, cũng là không có cách nào."

Đạo diễn gật gật đầu, cũng không nói gì.

Liễu Oánh tiếp tục cùng đạo diễn xem đoạn quay, thấy bộ dáng thống khổ trong nước của Đường Dĩ Tô, Liễu Oánh bỗng nhiên nói: "Đạo diễn, kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tô xác thật không tồi, nhưng mà hiệu quả lại không tốt lắm. Hình ảnh này, tất cả đều bị quần áo phiêu phiêu của cô ấy chặn gần hết, mặt còn bị tóc che đi phân nửa, khiến cho hình ảnh quần áo của chúng ta thoát nhìn không được tốt."

Đạo diễn nhìn nhìn, có chút đồng ý với lời Liễu Oánh.

Hắn xuất thân từ danh sư, cho nên rất rõ ràng, biểu diễn của Đường Dĩ Tô là đủ tư cách. Quần áo, vật trang sức trên tóc tuy rằng hỗn độn, nhưng thực chân thật, cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là ở chỗ... Đoàn phim bọn họ quá nghèo.

Không có đủ thiết bị cùng hắt sáng, lại không phải ngoại cảnh quay chụp, bên bờ ao đều là lục bình chờ hậu kỳ xử lý, hẳn lại là tay mới, không có biện pháp làm cho thật tốt. Bởi vậy, Đường Dĩ Tô trên màn ảnh thoát nhìn, tuy rằng thực vất vả, nhưng lại không có mỹ cảm gì, dơ dáy loạn loạn. Cuối cùng, lại có hiệu quả phòng chừng cũng không tốt lắm, thật sự có chút lãng phí biểu diễn của Đường Dĩ Tô.

"Nếu không, hay là cho Đường Dĩ Tô đổi bộ quần áo, lại chụp lại một lần. Cảnh này là bước ngoặt của cốt truyện, sau khi nha hoàn rơi xuống nước sẽ bị Vương gia nhìn thấy. Nha hoàn càng đáng thương, mới có thể càng phụ trợ cho nữ nhị ác độc, Vương gia chịu kích thích càng lớn, người xem mới cao hứng được." Liễu Oánh nói.

Đạo diễn nhìn hình ảnh trầm tư một lát, lại thấy Đường Dĩ Tô bọc khăn lông ở bên cạnh đang run run, liền hướng cô vẫy vẫy tay: "Đường..... Dĩ Tô, cô lại đây một chút."

Đường Dĩ Tô vội vàng chạy tới.

"Đổi một bộ quần áo, chuẩn bị một chút, lại quay một lần nữa. Cô biểu diễn rất không tồi, đổi quần áo để cho hiệu quả càng tốt."

Đạo diễn nói xong, suy nghĩ một chút lại bổ sung nói, "Sẽ bắt đầu quay từ khi cô trực tiếp rơi xuống nước, bên ngoài còn bộ quần áo ban đầu, nhưng khi cô từ trong nước ngoi lên, phải làm áo ngoài phiêu ở trên mặt nước, nhưng không được chắn lên mặt cô, hiểu chưa?"

Đạo diễn nói đến cao hứng, còn đứng đứng dậy xoa tay múa chân vài cái, nói tiểu kỹ xảo để Đường Dĩ Tô từ trong nước ngoi lên: "Đoạn quay của cô rất tốt, chúng ta tận lực quay đẹp một chút, tuy rằng cô chỉ là tiểu nha hoàn, nhưng cũng có thể biểu hiện thật tốt."

Lý do của đạo diễn thuyết phục được Đường Dĩ Tô. Thấy đối phương nghiêm túc quay, trong lòng cô cũng cao hứng. Thật ra, quay lại một lần cũng không có gì, lập tức gật gật đầu. Bất quá, khi nhìn thấy bộ quần áo để chuẩn bị kia, Đường Dĩ Tô tức khắc ngăn cản cả người.

Bởi vì phim quay mùa hè, lại là vòng kịch, trang phục của đoàn phim cũng không cần quan trọng lắm, có dáng vẻ cổ trang, mặc đẹp là được. Bởi vậy, quần áo đoàn phim cung cấp, nữ trang phần lớn tương đối trong suốt mảnh mai.

Nếu là ngày thường, ăn mặc quần áo xuống nước cũng không có gì, nhưng đạo diễn nếu yêu cầu phải cởi phăng áo ngoài ra, vậy bộ y phục Đường Dĩ Tô mặc bên trong lập tức có vẻ thiếu thốn.

Đạo diễn tựa hồ cũng nghĩ đến điểm này, nói với Đường Dĩ Tô: "Yên tâm, chất lượng quần áo của chúng ta vẫn là có bảo đảm, sẽ không lộ gì đâu."

Thấy Đường Dĩ Tô vừa nhìn thấy quần áo, quả nhiên biểu tình liền không đúng lắm, Liễu Oánh tức khắc cười nói: "Không đúng, tôi nhớ ra rồi, trước đây khi Đường Dĩ Tô vào đóng, đã thỏa thuận nói trừ tứ chi, những địa phương khác đều không thể lộ, hiện tại quần áo này....."

Có Liễu Oánh nhắc nhở, đạo diễn lúc này mới nhớ tới, giống như xác thật có chuyện này.

Vấn đề là, lúc ấy Đường Dĩ Tô có thân phận nữ phụ, nhân vật nữ phụ cũng xem như có trọng lượng, kịch bản cũng không có tương quan suất diễn, cho nên đạo diễn cũng đáp ứng, nhưng hiện tại Đường Dĩ Tô sớm đã không phải nữ nhị, mà là lưu lạc thành nha hoàn.

Khi đoàn phim cung cấp quần áo, nói là sau khi ướt nước vài dệt có điểm thiếu, nhưng cũng có đai đeo, nên những nơi cần che đều được che. Mùa hè nóng bức, trên đường những nữ sinh mặc váy hai dây không biết có bao nhiêu. Điểm này rất nhiều người thật sự là không coi là cái gì.

Rốt cuộc, chuyện Đường Dĩ Tô bị đổi vai được nhắc tới làm cho mọi người có điểm xấu hổ, đạo diễn cũng không cần phải nhiều lời nữa, nói với Đường

Đi Tỏ một câu "Cô mau đi chuẩn bị đi" rồi bỏ đi.

Chỉ còn lại Đường Dĩ Tỏ mặt đối mặt với Liễu Oánh, Liễu Oánh cười khanh khách chờ quyết định của cô.

Nhìn biểu tình của Liễu Oánh, cô cũng minh bạch Liễu Oánh lẫn lộn nửa ngày là vì cái gì.

Trên người nguyên thân có vết rạn da cùng dấu mờ, đối với người ngoài khẳng định phi thường chú trọng chuyện không bại lộ khuyết điểm thân thể.

Đường Dĩ Tỏ bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, fans của Tống Thần Hạo không nhất định biết chuyện gia đình của cô, nhưng tính cách và nguyên tắc của Đường Dĩ Tỏ khi quay phim muốn bị đào ra lại không khó.

Cô càng cố gắng giấu diếm, Liễu Oánh càng muốn đem nó đào ra bại lộ trên màn ảnh, cho nên mới có vòng luẩn quẩn như vậy.

Từ sáng sớm đến giờ, Đường Dĩ Tỏ quay chụp lâu như vậy, đóng phim không phải là chuyện một người. Mọi người hợp tác cả một ngày, sớm một chút quay xong có thể mau chóng kết thúc công việc nghỉ ngơi, nếu lúc này Đường Dĩ Tỏ then quá thành giận, không chịu phối hợp, tất nhiên sẽ lưu lại xú danh "chánh chọe". Còn những người khác trong đoàn phim ban đầu đang có thái độ trung lập, khẳng định cũng sẽ bởi vậy chán ghét cô.

Sự chán ghét này còn đáng sợ hơn so với tai tiếng. Nếu Đường Dĩ Tỏ đang lúc nổi tiếng, người khác đương nhiên giận mà không dám nói gì, nhưng hiện tại sự nghiệp của cô đang ở thung lũng, lại truyền ra đồn đãi không chịu đóng phim cho tốt, phỏng chừng không có đoàn phim nào muốn suy xét hợp tác nữa.

Cho nên tình huống hiện tại là, hoặc là chạy lấy người, hoặc là Đường Dĩ Tỏ dựa theo ý Liễu Oánh, thay quần áo xuống nước.

Nếu Đường Dĩ Tỏ không có vấn đề gì, bình thường quay phim, thì Liễu Oánh cũng không có gì tổn thất, nhưng nếu có thể thuận thế tìm ra khuyết điểm của Đường Dĩ Tỏ, rõ ràng trước mặt mọi người mà quay được, sau lại trở thành trở ngại cho cô, vậy thì không thể tốt hơn.

Mưu kế này của Liễu Oánh, không thể nói là rất cao minh. Thoạt nhìn bất quá chỉ là việc nhỏ, nhưng chính là muốn hố người. Làm cho người ta bất đắc dĩ, dù sao cô ta vẫn là người có tiếng nói trong đoàn phim, làm cho Đường Dĩ Tỏ không có đường phản kháng nào.

Hiện tại nếu nguyên thân ở đây, dựa theo tính cách cô ấy, còn có tình huống thân thể, nói không chừng thật sự đúng là sẽ trúng kế.

Nhưng mà hiện tại đứng ở chỗ này, là một Đường Dĩ Tỏ khác.

Mặc áo hai dây thì tính cái gì, muốn chị đây mặc Bikini cũng được nữa là.

Đường Dĩ Tỏ cười đáp lại Liễu Oánh: "Tốt, hiện tại tôi đi thay đồ."

Cảnh trước đó lần xuống đi nước Đường Dĩ Tỏ hoàn thành không tồi, cho nên không cần thiết quay lại, lần này trực tiếp bắt đầu quay từ khi Đường Dĩ Tỏ rơi xuống nước.

Vài giây trước khi bắt đầu, Đường Dĩ Tỏ đã chìm xuống nước, sau khi làm tốt chuẩn bị, cô lại đột nhiên từ trong nước quẫy ra.

Bởi vì động tác này không phải là liên tiếp quay, khi ở trong nước Đường Dĩ Tỏ đã đem vạt áo cùng tóc chuẩn bị vị trí cho tốt.

Trong nháy mắt trời lên, áo ngoài không dễ dàng rũ bỏ bị nước làm cho ướt phều lên, mái tóc dài đen nhánh cũng nhu thuận rũ phía sau lưng, khuôn mặt bị nước làm ướt nhẹp hoàn toàn triển lộ ra, cùng với cả người nổi trên mặt nước, quần áo mỏng manh dán sát lên da, là lượn đường cong lập tức hiện ra.

Đường Dĩ Tỏ đang đắm chìm trong nhân vật, bởi vì kinh hoàng cùng sợ hãi, mặt cô trắng bệch, rõ ràng là bị dọa, làn da bị quần áo thít chặt ra hằn dấu vết cũng không cảm giác được.

Vết đỏ cùng làn da trắng nõn hình thành tương phản mãnh liệt. Mái tóc bị ướt lại càng có vẻ đen nhánh bóng mượt, phối hợp với gương mặt tuyệt mỹ còn xuất chúng hơn so với nhiều minh tinh nổi tiếng, làm cho đạo diễn xem đến ngây ngẩn cả người.

Loại cảnh quay gần rơi xuống nước là phi thường tàn khốc.

Đầu tiên, trước màn ảnh là phải trang điểm, diễn viên vì lên hình đẹp, khi đóng phim trên mặt trang điểm đều rất dày, một khi rơi xuống nước, mặt mày mà vụn vụn mà giã giã vài cái, trang điểm có đẹp cũng trôi mất tiêu, người ta dĩ nhiên cũng trở nên xấu xí.

Cái thứ hai, muốn khán giả đỡ bị sốc, cũng còn một biện pháp, chính là trang điểm hơi chút đậm nhạt một chút, ít tinh xảo một tí, đặc biệt là những nơi như phần mắt, luôn bị đánh đến rục rở kia, thì tận lực xuống tay nhẹ một chút, bị nước ngâm cũng không đến mức làm tai nạn xe cộ đương trường.

Nhưng vấn đề là, phim truyền hình màn ảnh có độ rõ ràng cực cao. Đầu năm nay lại đều ra mắt TV HD, nếu trang điểm nhạt, các loại vấn đề nhỏ trên mặt che không được, các diễn viên dựa vào mặt ăn cơm dĩ nhiên cũng không vui.

Cho nên, hiện tại diễn cảnh rơi xuống này, hoặc là diễn viên mặt ở trên mặt nước, thân mình ở đáy nước giãy giụa vài cái là xong việc; hoặc là chính là đại minh tinh, trang bị đầy đủ xịn 100% hết, rơi xuống nước quay lại càng chân thật lại duy mỹ.

Người giống Đường Dĩ Tỏ, ở tình huống đơn sơ như vậy mà có thể đánh ra hiệu quả này, trừ bỏ thiên sinh lệ chất, cũng thật sự không còn lý do gì khác.

Dung mạo, dáng người cùng kỹ thuật diễn như vậy, dùng để diễn nha hoàn thật sự là quá lãng phí... Độc giả nhìn cũng không hề có lực thuyết phục chút nào.

Vương gia, ngài xác định thích nữ chính cùng nữ phụ, mà không suy xét đến nha hoàn này sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-3

Con trai là nam phụ - Chương 15 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 09/03/2019

Chương 15 này quả thật quá dài mà ●▲●

Còn bài tập nhiều quá, làm sao đây, ta hứa sẽ edit truyện hôm nay còn ngày mai học bài. Móc ngoéo luôn, các nàng có tin ta hông ʕ•̩̩̩ʔ

"Cát!"

Tuy rằng có quay trực tiếp một lần qua, nhưng khi Đường Dĩ Tổ từ trong nước bước ra ngoài, có không ít ánh mắt nhìn không được dừng lại trên người cô.

Đạo diễn là người chuyên nghiệp, sau khi xem thấy hình ảnh trong máy quay. Hần chột phát hiện bề ngoài lẫn biểu diễn của Đường Dĩ Tổ đều phi thường hoàn mỹ, không chỉ xinh đẹp trong đời sống hiện thực, lên màn ảnh cũng cực kỳ kinh diễm.

Ở đây người khác cũng không nghĩ nhiều như vậy, cách khoảng cách rất xa, không ít người kỳ thật căn bản không nhìn rõ được ngũ quan Đường Dĩ Tổ ra sao, bọn họ chỉ thuần túy bị thu hút ánh mắt bởi làn da trắng sáng cả người của cô.

Nghe cứ như quảng cáo nước giặt đồ, cứ trắng sáng làm tới quai luôn -_-

Trước đó, Đường Dĩ Tổ mặc đồ cổ trang cả người bị che kín mít, mọi người còn không có cảm giác gì. Giờ phút này, quần áo thoáng mỏng manh một ít, cánh tay cùng sau lưng lộ ra ngoài, quần áo bị nước làm ướt dán ở trên người, tuy rằng nơi nào cần che đã che, nhưng đường cong tất lộ.

Ngực là ngực eo là eo, làn da trắng nõn đến nỗi quăng cô trong đám người, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy, lại có vẻ mềm như đậu hũ, thật sự là viên siêu so với người thường, quả thực là cảm giác siêu việt chứng sinh.

Ta buff, ta buff, ta buff cho Đường Dĩ Tổ a~

"Oa, trước đây nhìn không ra, dáng người của cô thật tốt nha!"

"Tui là nữ mà nhìn còn muốn sờ một chút, da trắng lại nộn nộn, còn có ngực bự kia, ôi tui muốn chôn mặt vào đó, quả thực..... Aw.. Aww.."

"Khó trách Tổng Thần Hạo thích cô ấy, đến lượt tui tui cũng thích nha."

"Dáng người tốt, mặt còn xinh đẹp, chắc chắn chắc.."

"Thật sự muốn cô ấy diễn vai nữ phụ, tui cảm giác cô ấy sẽ nổi tiếng a!"

"Rút cuộc đây chính là cái thế giới chỉ xem mặt u....."

"Người ta kỹ thuật diễn cũng không tồi, không thấy vừa nãy đạo diễn mặt mày hớn hờ sao."

Một ít diễn viên nhân rồi không có việc gì làm, mắt thấy Đường Dĩ Tổ lướt qua trước mặt bọn họ, liền nhìn không được nhỏ giọng bát quái, bát quái nói nói, cho đến khi có người phát hiện Liễu Oánh ở bên cạnh khuôn mặt trầm xuống, mọi người lập tức thức thời cảm miệng.

Tất cả mọi người đều là diễn viên trong đoàn phim, Liễu Oánh cũng không đến mức bọn họ nhiều chuyện một hai câu là đối phó, sau khi trừng mắt đám người, mắt thấy sắp phải diễn cảnh tiếp theo, Liễu Oánh lập tức đứng dậy chuẩn bị.

Sau khi diễn xong, Đường Dĩ Tổ lập tức chạy tới phòng thay đồ thay quần áo.

Cô không có trợ lý, dĩ nhiên tự tay làm hết, quần áo cổ trang thật phiền toái, vất vả lắm mới cời ra được, lại phải bắt đầu sấy tóc.

Đang làm tới một nửa thì Phan Đồng bước tới, thấy Đường Dĩ Tố đang vật lộn với mái tóc của mình, cô nói: "Dĩ Tố Dĩ Tố, cậu phải nhanh lên, cảnh thứ hai lập tức sẽ bắt đầu quay ngay."

"Nhanh như vậy?" Đường Dĩ Tố kinh ngạc nói.

"Liều Oánh là diễn viên chính mà, cô ấy chuẩn bị xong, chúng ta đương nhiên phải nhanh lên." Phan Đồng nói, ánh mắt dừng trên mái tóc đen nhánh của Đường Dĩ Tố, còn có làn da tuyết trắng, nhìn không được thờ tay qua tò mò sờ tới sờ lui.

"Cậu làm gì đó." Đường Dĩ Tố bị cô sờ đến thân thể run lên, cười nói.

"Ồi làn da thật tốt mà, cả người cậu trắng trắng nõn nõn, sao lại làm được nha, trời sinh sao?" Phan Đồng cẩn thận quan sát một chút, xác nhận Đường Dĩ Tố toàn thân không chỉ trắng, hơn nữa toàn thân không một chút ti vết, sẹo hay mụn gì đó đều không có, tỏa ra ánh sáng như vậy, muốn không bị hấp dẫn cũng không được.

Cũng may, lực Phan Đồng chú ý cũng không ở đó, cô chỉ là thuần túy trầm mê làn da của Đường Dĩ Tố đến không thể tự kiềm chế. Nhìn bộ dáng Phan Đồng si mê đáng yêu đến vậy, Đường Dĩ Tố vừa định cười đùa vài câu, nhân viên công tác bên ngoài đã lập tức thúc giục, cô đành nhanh chóng sửa soạn lại đầu tóc, sau đó thay đổi quần áo đi theo Phan Đồng đi ra ngoài.

Cảnh thứ hai quay cũng ở địa điểm đó, chẳng qua máy quay thay đổi góc độ, người xem thoát nhìn sẽ không có cảm giác cảnh tượng tương đồng.

Lần này, diễn viên chính xuất hiện là Liều Oánh cùng Đường Dĩ Tố, vì cốt truyện là mới thêm vào, cảnh tượng lời thoại diễn xuất đều là biên kịch cũng mới viết không lâu. Bởi vậy, khi kịch bản lâm thời được đánh máy thành giấy A4 giao cho Đường Dĩ Tố, đạo diễn yêu cầu cô ngay lập tức nhớ lời thoại.

Bất quá điểm này không làm khó được Đường Dĩ Tố, đừng nói chỉ có độ dài một trang A4, mà cho dù cả năm trang A4 cũng không có vấn đề gì. Phương diện khác thì không nói, chữ năng lực nhớ được ký ức ngắn hạn của cô vô cùng tốt.

"Diễn!"

Liều Oánh xuất hiện ở bên trong màn ảnh.

Khi quay phim truyền hình khác với tiểu thuyết. Tiểu thuyết đều là căn cứ theo thời gian cùng chuyện xưa phát triển tự nhiên hiện ra, nhưng khi quay phim truyền hình thì rườm rà hơn nhiều. Vì để tiết kiệm thời gian cùng phí tổn, thường thường sẽ căn cứ theo cảnh tượng mà thay đổi cảnh quay, có lẽ mới vừa rồi vai chính chỉ là một thiếu nữ thiên chân lãng mạn ở tập 1, cảnh tiếp theo quay lại là nữ phụ đã trải qua nhân thế tang thương ở tập 50.

Tuy rằng nội tâm nhân vật của Liều Oánh không thay đổi lớn như vậy, nhưng cảnh quay này bắt buộc cô phải suy diễn. Suy diễn đến chuyện mình bị mất đi một người bạn thân, ở thời điểm cô đang bị thống nhất, quyết định quật khởi, nha hoàn này lại tới cửa tới tìm chết, dĩ nhiên trở thành người thứ nhất bị khai đao trên con đường đi lên của nữ chính.

Trong màn ảnh, Liều Oánh nhìn thấy cổ nhân gieo cây nhỏ, dựa vào gốc cây, nhớ người đã mất, nghĩ đến đủ chuyện trong quá khứ, trên mặt không khỏi toát ra biểu tình bi thống.

Cổ tình lúc này, nha hoàn ác độc Đường Dĩ Tố chạy ra lắc lư gây mất hứng.

"Ta còn tưởng là ai ở đây, thì ra là ngươi." Đường Dĩ Tố làm thủ hạ đắc lực của ác độc nữ phụ, khi lên sân khấu dĩ nhiên cũng phải có chút khí thế. Cô đi ở phía trước, phía sau còn có hai tiểu nha hoàn đi theo trợ diễn.

Đương nhiên, đây là hiệu quả của phim truyền hình, trên thực tế, Đường Dĩ Tố bên này có ba người, cũng không phải thật sự phải giúp cô tăng cường khí thế, chỉ là kế tiếp sau khi nữ chính phản áp nha hoàn một đầu, dùng để làm nổi bật khí thế như hồng của nữ chính hiện tại, một quật ba.

Liều Oánh nhân nhạ nhìn Đường Dĩ Tố một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn cây nhỏ nói: "Ta chỉ tới đây nhìn xem, đứng một lát sẽ đi."

Vai chính đã xảy ra lộn xộn, rõ ràng không hề là tiểu bạch hoa đáng thương trong quá khứ, nhưng ác độc vai ác hiển nhiên là không phát hiện ra, Đường Dĩ Tố khinh miệt cười: "Nơi này là nơi Vương phi ở, sao có thể là nơi loại người như ngươi có thể tùy tiện ra vào, mau cút cho ra ngoài cho ta."

Người bình thường để tăng khí thế của mình, lúc nói ra lời này thường sẽ quát lớn, nâng lên âm lượng, nhưng Đường Dĩ Tố cũng không xử lý như vậy. Người chân chính có địa vị cao, cũng không phải là dựa thanh âm lớn nhỏ tới áp người, mà là thần thái khi nói chuyện, động tác, giọng điệu, ánh mắt, mới là căn bản của khí thế.

Liều Oánh nhìn cũng lười nhìn Đường Dĩ Tố, ánh mắt thâm trầm nhìn cây nhỏ, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Ác độc vai ác cư nhiên bị làm lờ, dĩ nhiên tức muốn học máu, Đường Dĩ Tố lập tức trầm giọng, nói với cung nữ bên người: "Vương phi gần đây tâm tình không tốt, cũng đừng làm cho tiện tì bực này bần mắt của Vương phi chúng ta, mau đuổi nàng ta ra ngoài."

Hai cung nữ bên người nghe vậy, lập tức dựa theo kịch bản đi lên phía trước vây quanh Liều Oánh.

Chương 15-4

Con trai là nam phụ - Chương 15 (4)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 10/03/2019

Nữ chính thấy vậy, tâm tình vốn đã không tốt, tức khắc trở nên thô bạo, nhướn mày nhìn về phía Đường Dĩ Tố: "Người nói ai là tiện tì?!"

Đối mặt với chất vấn, Đường Dĩ Tố không chút hoang mang hơi giương cằm, thần sắc hờ hững nhìn Liễu Oánh: "Thân phụ mẫu của người chính là tiện tì, sinh hạ người dĩ nhiên cũng là tiện tì. Sau lại đem người bán mình vào vương phủ làm nô tỳ, ta kêu người một tiếng tiện tì, có vấn đề gì sao?"

Có lẽ là biểu tình của Đường Dĩ Tố xem ra quá mức hờ hững, lập tức khơi dậy bất mãn ở sâu trong nội tâm Liễu Oánh đối với cô, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên, Liễu Oánh mặt đỏ đậm, muốn bước lên phía trước thương cho Đường Dĩ Tố một cái tát.

Mắt thấy cái tát kia sẽ đến, Đường Dĩ Tố hai mắt hơi mở to, cô cao hơn so với Liễu Oánh vài cm, cúi đầu trên cao nhìn chằm chằm xuống Liễu Oánh, thấp giọng quát: "Người dám?!"

Một tiếng trầm thấp này, tuy thanh âm không lớn, nhưng cái nhìn khinh miệt kia, cả ánh mắt như điện, cường chế đem Liễu Oánh đè ép một đầu.

Liễu Oánh bị khí tràng của Đường Dĩ Tố bao phủ, trong lòng đột nhiên hốt hoảng, trong nháy mắt kia, vậy mà chần chờ, tay ngừng ở giữa không trung, không có dũng khí tiếp tục hạ xuống!

"Cát! Dừng dừng dừng dừng!" Đạo diễn thấy vậy, lập tức hô lớn, "Sao lại vậy, tự nhiên lung tung rồi loạn không theo kịch bản. Liễu Oánh, cô đang làm gì vậy?"

Liễu Oánh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thấy Đường Dĩ Tố đã sớm dời đi ánh mắt, hồi phục bộ dáng bình thường, nào còn khí thế vừa nãy.

Liễu Oánh nghĩ đến vừa rồi mình mới thất thố, trong lòng tức giận, xoay người bước nhanh đến trước mặt đạo diễn: "Ngượng ngùng, trạng thái vừa nãy của tôi không tốt lắm, hay là chúng ta làm lại một lần, bắt đầu từ lúc tôi tát cô ta?"

Đạo diễn liếc mắt nhìn Liễu Oánh một cái, im lặng một chút mới trả lời: "Cô nhìn cái này đi. Sao? Cô cảm thấy đoạn quay này có thể sử dụng sao?"

Liễu Oánh cong lưng nhìn đoạn băng, chỉ thấy mình trong màn ảnh dưới sự đối lập của Đường Dĩ Tố, rõ ràng ngày thường nhìn còn rất kiều tiểu khả nhân, lúc này bất giác có dáng vẻ nản lòng co rúm.

Sau khi Đường Dĩ Tố kêu cô là "Tiện tì", Liễu Oánh lập tức nổi giận, cơ hồ không thể khống chế biểu cảm gương mặt của mình, sắc mặt dữ tợn đi tới trước mặt Đường Dĩ Tố, hơn nữa ghé tòm hơn chính là, cái tát vậy mà còn không xuống tay đánh tiếp được.

Hiệu quả quay phim kiểu này, cho dù đạo diễn thông qua, Liễu Oánh cũng không đồng ý. Minh thật sự là biểu hiện quá kém, cho dù là người ngoài nghề cũng nhìn ra được, cô toàn bộ đều bị Đường Dĩ Tố nghiền áp, hoàn toàn không có bộ dáng nữ chính nên có.

"Vừa rồi là sai lầm, chúng ta đây quay lại một lần nữa." Liễu Oánh nhanh chóng làm nũng với đạo diễn, "Tôi bảo đảm, lần này nhất định sẽ làm tốt!"

Rốt cuộc Liễu Oánh cũng là người có bối cảnh, có tài chính sau lưng, lại là nữ chính, đạo diễn cũng không muốn làm căng, ông gật gật đầu xem như đáp ứng.

"Diễn!", Liễu Oánh lại một lần xuất hiện ở trước màn ảnh.

Đường Dĩ Tố mang theo hai nữ tùy tùng, lại một lần lên sân khấu.

Cảnh tượng giống nhau, lời thoại cũng giống nhau, sau khi Đường Dĩ Tố lên tiếng, đàn diễn đi đến bên người Liễu Oánh, đem cô vây quanh.

Liễu Oánh thấy vậy, lần này vừa đi về phía Đường Dĩ Tố, vừa cười lạnh nói: "Người nói ai là tiện tì?!"

Nhìn người trước mặt đang hí hửng tàn nhẫn nhìn mình chằm chằm, đối lập với khí thế bén nhọn kia của Liễu Oánh, Đường Dĩ Tố ngược lại sửa đi phương thức diễn, trước đó là khí thế như hồng, còn hiện tại là thông thả ung dung chỉnh sửa lại tay áo, chậm rãi nói: "Thân phụ mẫu của người chính là tiện tì, sinh hạ người dĩ nhiên cũng là tiện tì. Sau lại đem người bán mình vào vương phủ làm nô tỳ, ta kêu người một tiếng tiện tì, có vấn đề gì sao?"

Mãi cho đến khi nói hết lời, cô rút cuộc mới giương mắt nhìn Liễu Oánh một cái, mà cái liếc mắt kia, trong đậm mực lại mang theo vài phần khinh thường cùng ghét bỏ, mặc dù Liễu Oánh đứng ở trước mặt, Đường Dĩ Tổ cũng hoàn toàn không có đặt cô ta vào mắt.

Liễu Oánh giận dữ, lập tức nâng lên tay, chuẩn bị đánh người.

Ngay lúc này, Đường Dĩ Tổ vốn đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Liễu Oánh, âm lượng chợt cất cao: "Người dám?!"

Liễu Oánh bị cô trừng, trong lòng mạc danh hoảng hốt, biết rõ hiện tại là đang diễn, nhưng trong nháy mắt này, cô thực sự có một loại cảm giác, lỗ như mình xuống tay, Đường Dĩ Tổ sẽ thật sự nổi điên liều mạng với mình!

Hơn nữa, vóc dáng của Đường Dĩ Tổ cao hơn, khí thế mạnh hơn, ở khoảng cách gần như vậy, nếu cô ta thật sự phát điên, có hại khẳng định là mình nha.

Một người khi có sợ hãi trong lòng, động tác sẽ không nhanh nhẹn, Liễu Oánh cao cao giơ tay lên, cuối cùng xoa đầu tóc mềm như bông của Đường Dĩ Tổ mà lướt qua.

"Cát!!!"

Thanh âm của đạo diễn truyền đến trong nháy mắt, Đường Dĩ Tổ lại khôi phục bộ dáng ôn hòa ngày thường, dường như cô cùng với nha hoàn ác độc vừa này, căn bản không phải là một người!

Liễu Oánh nhìn Đường Dĩ Tổ biến hóa, tức khắc phục hồi lại tinh thần. Cô quay đầu nhìn về phía đạo diễn, vội vàng khẩn cầu nói: "Lại một lần, đạo diễn lại cho tôi một lần cơ hội đi, lần này tôi nhất định sẽ quay cho tốt."

Đạo diễn tuy là tân nhân, nhưng cũng ở trong vòng giới giải trí nhiều năm, sao có thể nhìn không ra, Đường Dĩ Tổ đang dùng kỹ thuật diễn cùng khí thế áp người, chính là bức cho Liễu Oánh không thể tát cái tát kia.

Nếu đổi là hai diễn viên gạo cội, chiều này chắc chắn xài không được. Kệ xác khí thế anh mạnh cỡ nào, tui diễn phần tui, đối kháng lẫn nhau, ngược lại càng thêm xuất sắc kích thích.

Nhưng hiển nhiên Liễu Oánh cũng không phải diễn viên gạo cội, diễn viên của thể loại phim kiểu này, phần lớn kỹ thuật diễn đều rất bình thường, Liễu Oánh dưới sự hỗ trợ của mọi người, không cần diễn quá tốt, lại có đạo diễn dạy dỗ, chấp và có thể coi như miễn cưỡng coi được.

Thời gian dài, Liễu Oánh càng không phát hiện kỹ thuật diễn của mình có vấn đề gì, có tình lúc này, lại xuất hiện Đường Dĩ Tổ có thể thu phát tự nhiên.

Đó gọi là một tiếng trống là thêm dũng khí, hai tiếng trống tinh thần suy sút, ba tiếng trống dũng khí khô kiệt. Cái tát đầu tiên này Liễu Oánh không thể đánh tiếp, trong lòng có sợ hãi, kể tiếp cho dùng quay lại bao nhiêu lần cũng vậy.

Đạo diễn xem như đã nhìn ra, kỹ thuật diễn Đường Dĩ Tổ viễn siêu so với mọi người ở trường quay này, không chỉ có kỹ xảo, còn có linh khí, nghiền áp Liễu Oánh quả thực vô cùng nhẹ nhàng.

Liễu Oánh còn định dưới sự thêm bớt của kịch bản để làm cho Đường Dĩ Tổ nan kham, mà cô nàng Đường Dĩ Tổ này cũng không phải ăn chay, nhìn như hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của tổ chức, kỳ thật có rất nhiều biện pháp khi đang diễn sẵn tiện dạy Liễu Oánh cách làm người.

Có tình cái thứ gọi là khí thế này, không thực chất, không dấu vết, cho dù chỉ ra được, người mất mặt vẫn là Liễu Oánh, quả thực chính là mệnh đề nan giải.

Nghĩ vậy, đạo diễn thật sự là không muốn tốn nhiều thời gian, vốn dĩ cảnh này diễn cũng là do Liễu Oánh một hai yêu cầu mà thêm vào, ông trầm giọng: "Quay lại lần cuối cùng, không thành công thì thôi."

"Tốt quá! Tốt quá!" Thấy còn một lần cơ hội, Liễu Oánh tức khắc vui mừng khôn xiết.

Lại nghe một tiếng "Diễn!"

Mười phút sau, cuối cùng vẫn kết thúc dưới sự không kiên nhẫn của đạo diễn. "Cát! Cát! Cát!"

Lần thứ ba, bàn tay của Liễu Oánh chung quy vẫn không thể tát được. Xem sắc mặt của Liễu Oánh, quả thực làm người ta hoài nghi cô thật sự có muốn tự tát mình một cái cho rồi.

Dù sao thì một lần sai lầm, hai lần sai lầm còn có thể miễn cưỡng giải thích, này ba lần sai lầm, thật sự là không thể nào nói nổi.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, vừa tiến trạng thái quay phim, Liễu Oánh đã bị Đường Dĩ Tổ ép tới gắt gao. Mà đáng sợ chính là, Liễu Oánh đã sinh ra tâm lý sợ hãi với Đường Dĩ Tổ, bất luận cô uốn éo như thế nào, Đường Dĩ Tổ luôn có biện pháp trị được, cũng là điều làm người ta thấy kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Con trai là nam phụ - Chương 16

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/03/2019

Dù sao cũng là nữ chính, đạo diễn nhìn Liễu Oánh sắc mặt xanh mét, sau lại nói: "Kỳ thật, một cái tát đánh hay không đánh không sao cả, quan trọng nhất vẫn là muốn cho người xem biết, nữ chính đã trưởng thành, vai ác chung quy là vai ác mà thôi."

Liễu Oánh nhìn đạo diễn một cái, gật gật đầu, miễn cưỡng cười nói: "Kỳ thật tôi cũng không quá thích loại tiết mục đánh người này, quá thô bạo."

Vừa nói, Liễu Oánh vừa nhìn Đường Dĩ Tổ bên kia: "Nếu không, tùy ý an bài một chút, để cho người này trước tiên lui xuống sân khấu đi, thêm một người cũng không nhiều, thiếu một người cũng không ít, còn ảnh hưởng tiến độ."

"Được." Đạo diễn tán đồng, vốn theo cốt truyện sẵn có, suất diễn nha hoàn cũng không nhiều không ít, căn cứ theo tốc độ quay thành công của Đường Dĩ Tổ, phỏng chừng một buổi trưa là có thể quay xong toàn bộ, vì thế đạo diễn vẫy tay, "Dĩ Tổ, cô lại đây một chút."

Dưới ánh mắt có chút kinh dị của mọi người, Đường Dĩ Tổ thần sắc như thường đi đến trước mặt đạo diễn

"Cô chỉ cần bỏ chụp mấy cái cảnh quay, để làm cho nhân vật của mình phong phú một chút, ngày mai cũng không cần tới đây, thế nào?"

Đường Dĩ Tổ có chút kinh hi: "Thật vậy sao?"

"Đúng vậy, cô có thể hoàn thành không?" Nhìn bộ dáng cao hứng của Đường Dĩ Tổ, đạo diễn cũng nhin không được cười nói.

"Đương nhiên có thể, cảm ơn đạo diễn." Đường Dĩ Tổ lập tức cười tươi đáp lại.

Vừa được tập trung thời gian quay, hoàn thành lượng công việc của riêng mình, lại không cần tiếp tục quay dài hạn ở đoàn phim, Đường Dĩ Tổ đương nhiên vui vẻ.

Vốn dĩ cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng sẽ bị đuổi khỏi đoàn phim, không nghĩ tới thắng tay một chút với Liễu Oánh cư nhiên còn sẽ có thu hoạch. Đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, quả thực chính là kinh hỷ ngoài ý muốn.

Vai của cô chính là nha hoàn, đại bộ phận thời điểm đều ở trong viện Vương phi, bối cảnh vừa quay buổi chiều lại phát huy công dụng. Bởi vậy cũng không cần chuẩn bị nhiều, lập tức có thể bắt đầu quay.

Làm nha hoàn độc ác, dĩ nhiên cảnh Đường Dĩ Tổ bỏ sung, cũng là các loại chuyện xấu.

Tỷ như nha hoàn không quen nhìn người bên cạnh nữ chính, liền lén lút thừa dịp không ai chú ý, đem bột phấn không biết tên đổ vào ly trà.

Trong đó màn hạ độc cần quay cận cảnh.

Chỉ thấy trong màn ảnh, tay Đường Dĩ Tổ nhẹ nhàng mở cái khăn màu trắng ra, cẩn thận đổ bột vào.

Ngón tay ngọc xanh miết, mềm mại thủy nộn, móng tay hồng nhạt mượt mà dính chút bột phấn màu trắng, bất luận là hình dạng ngón tay hay màu da ngọc bạch, đều làm toàn bộ màn ảnh có cảm giác bão hòa, cơ hồ làm người cảm thấy đây là quảng cáo kem dưỡng da tay.

"Tay này, không đi chụp quảng cáo thật là đáng tiếc."

Có người ở bên cạnh nhìn, không khỏi ngơ ngẩn, mãi cho đến khi quay xong mới phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng nói thầm.

"Thuốc bột được tay cô phụ trợ, quả thực cứ như trân châu phấn, tui còn muốn thử liếm một ngụm coi sao."

Trừ cảnh hạ độc, còn có chiết hoa, trộm đồ vật. Mỗi cảnh, Đường Dĩ Tổ đều chỉ quay một lần, tốc độ mau đến dọa người, cơ hồ mỗi khi quay xong một cái, đạo diễn đều phải khen ngợi một phen.

Suy cho cùng cô vừa có nhan giá trị lại có kỹ thuật diễn, diễn viên tốt như vậy, đóng võng kịch thật sự là đáng quý.

Mãi cho đến lúc kết thúc công việc, đạo diễn nhìn Đường Dĩ Tổ muốn nói lại thôi.

Ông ta cơ hồ có chút hối hận mình lúc trước dễ dàng đáp ứng kiến nghị của Liễu Oánh, Đường Dĩ Tổ nếu có thể đóng vai nữ phụ, không chỉ bọn họ quay thực nhẹ nhàng, mà hiệu quả phim cũng tốt. Quả thực trăm lợi mà không một hại.

Kết quả hiện tại lại cho một nha hoàn đi làm nữ nhi, nghĩ đến bộ dáng không thông suốt của nữ diễn viên kia, nội tâm đ*o diễn thật sự khó đến thương tâm.

Thấy tất cả mọi người đều đi rồi, Đường Dĩ Tố còn định ở lại giúp nhân viên cùng nhau thu thập, đạo diễn nhanh chóng phát phát tay kêu cô: "Được rồi được rồi, cô cũng mệt mỗi một ngày, trở về nghỉ ngơi đi."

"Vây... Cảm ơn mọi người hôm nay chiếu cố, tôi đi về trước nha." Đạo diễn đã lên tiếng, Đường Dĩ Tố cũng không hề cố chấp. Cô tẩy trang thay quần áo của mình, sau đó cáo biệt, mới rời khỏi phim trường.

Tuy rằng mới ở đoàn phim mấy ngày, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn có không ít bạn bè, vừa rồi lúc chuẩn bị đi, đạo diễn và đám người Phan Đồng đều cùng cô trao đổi WeChat, nói là về sau có rảnh sẽ liên hệ nhau.

Cái gọi là nhân mạch, chính là như vậy mà thành, tuy rằng chỉ có thể ở đoàn phim thời gian ít ỏi, có chút tiếc nuối, bất quá nhìn lại thời gian, Đường Dĩ Tố lại rất cao hứng.

Mới hơn ba giờ chiều, vừa lúc cô có thể trở về đón Đường Táo tan học.

Ở trên tàu điện ngầm, Đường Dĩ Tố còn gọi điện thoại cho Tần Hoa, nói rằng cô đã xong việc, không cần phiền toái bà chăm sóc Đường Táo.

Tần Hoa vừa nghe, lập tức truy vấn chuyện hôm nay, Đường Dĩ Tố cũng không dấu diếm, một năm một mười nói ra.

Nghe xong, bà tràn ngập hoài nghi: "Liễu Oánh vì cái gì không đánh cô?"

Nói, Tần Hoa lập tức ý thức được lời này của mình không ổn, lại bổ sung: "Lúc ấy cô làm gì?"

"Em... em trùng cô ta, làm cô ta sợ hãi." Đường Dĩ Tố có chút ngượng ngùng nói.

Ở giới giải trí, Đường Dĩ Tố tuy là người mới nhưng khởi điểm của cô so với Liễu Oánh thật sự là cao hơn quá nhiều. Trong lúc diễn xuất cô có thể khi dễ Liễu Oánh đơn giản tựa như người lớn bắt nạt con nít, có rất nhiều biện pháp để hù dọa, áp chế cô ta.

Cũng may hôm nay gặp được Liễu Oánh chỉ có trình độ tới đó nếu đổi lại là một diễn viên có kinh nghiệm khác, có lẽ chiều này của Đường Dĩ Tố cũng không thể hiệu quả được.

Tần Hoa: "....."

Trầm mặc trong chốc lát, Tần Hoa không có cách nào tưởng tượng được ra cảnh tượng kia, đành phải nói: "Mặc kệ cô làm như thế nào kết quả xử lý cũng không tồi, xem ra thật sự là có tiến bộ. Nhưng mà Liễu Oánh không giống như những diễn viên bình thường khác, hôm nay cô quay những cảnh đó, phải chuẩn bị sẵn tinh thần có thể sẽ bị cắt hết."

"Dạ em hiểu mà". Ngay từ khi ở chỗ Phan Đồng biết được tình huống đoàn phim, Đường Dĩ Tố đã chuẩn bị có thể một cảnh mình cũng không được qua. Hôm nay có thể toàn thân mà thoát ra, cô đã rất cao hứng, hơn nữa trước mắt điều cô quan tâm nhất vẫn là chuyện khác.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tố không nhịn được hỏi: "Vây... Thù lao đóng phim của em hẳn là sẽ không chịu ảnh hưởng phải không?"

"Nếu cô đã xuất hiện, tiền lương đã bàn trước sẽ không thay đổi. Chút nữa có thời gian rảnh tôi sẽ hỏi đạo diễn xem ông ta nói như thế nào. Chờ tiền vào tay, trừ thuế xong sẽ gửi cho cô" Tần Hoa nói.

Sau khi tắt điện thoại của Đường Dĩ Tố, Tần Hoa lại bận rộn trong chốc lát. Thật vất vả mới có thời gian rảnh, bà lập tức gọi điện thoại ngay cho đạo diễn.

"Đường Dĩ Tố hà, biểu hiện rất tốt đó!" đạo diễn nói, lại nhìn không được oán giận Tần Hoa, "Cô đó, sao lúc đó cô không chịu tranh thủ một chút. Chuyện của Liễu Oánh vừa nghe qua là biết có vấn đề, tôi hồ đồ, cô lại là người đại diện của Đường Dĩ Tố, lẽ ra không nên dễ dàng đáp ứng như vậy chứ."

Tần Hoa không biết tại sao bị chỉ trích: "Từ đạo diễn ngài có ý gì...?"

Từ đạo diễn hiển nhiên lập tức nói: "Người xinh đẹp như vậy, lại có kỹ thuật diễn, còn chịu được khổ mấy năm nay không nhiều lắm, tất cả mọi người đều chỉ biết đi lối tắt. Như Đường Dĩ Tố có thể an phận đến bây giờ thật không dễ dàng. Cô nên chiếu cố nhiều hơn, tôi thấy cô ấy còn có nhiều tiềm lực hơn nữ diễn viên gần đây cô mới nhận."

Nghe vậy, Tần Hoa nhìn không được ngẩng đầu nhìn không trung.

Hôm nay mặt trời chắc là mọc đằng tây, đi trên đường cũng không tự nhiên rớt tiền, vậy có lẽ bà cũng không đang nằm mơ chứ.

Dựa vào xuất thân của Từ đạo diễn, diễn viên bình thường ông ta đúng là churong mắt, không có khả năng ở trong điện thoại riêng mà nhắc tới hay khen ngợi. Vừa nãy còn muốn bà chiếu cố nhiều hơn, có nghĩa là Từ đạo diễn vô cùng, vô cùng vừa lòng Đường Dĩ Tố, hoàn toàn bị diễn xuất của cô làm kinh điển mới có biểu hiện này.

Tuy nói hiện tại diễn viên võng kịch phần lớn là tiêu chuẩn thấp, Đường Dĩ Tố dựa vào diện mạo mở đường máu cũng không phải không thể, nhưng muốn nói về kỹ thuật diễn... Tần Hoa bà đây còn có thể không biết cô có mấy lạng mấy phân ư?

Không lẽ sau lần đó thật sự thông suốt sao?

Nghĩ vậy Tần Hoa lập tức thuận theo nói: "Nếu ngài thuận tiện, hôm nay cắt vài cảnh do Đường Dĩ Tố đóng cho tôi xem có được không?"

"Chuyện này..." Đạo diễn lập tức ngắt ngữ, "Về Đường Dĩ Tố giấy trắng phim thì còn nhưng cảnh ngoài lề đều đã bị cắt ra mang đi."

"Cắt ra mang đi?" Tần Hoa kinh ngạc.

Đoạn phim mới quay buổi trưa, chỉ trong thời gian chốc lát như vậy, vậy mà đã bị mang đi?

"Là ý của bên kia." Đạo diễn nói có thâm ý, "Có mấy cảnh Liễu Oánh vẫn bị Đường Dĩ Tố áp đảo cô ta không vui, trước khi đi còn cố ý dận dò tôi là muốn xóa toàn bộ cảnh có Đường Dĩ Tố. Làm sao tôi đồng ý được? Chắc bây giờ trở về tìm người khác lóc kẻ lể."

Tuy ở trong giới giải trí lâu như vậy, nhưng Tần Hoa vẫn không thể hiểu nổi. Liễu Oánh muốn xóa cảnh có Đường Dĩ Tố thì có thể hiểu được, nhưng một lát sau lại cho người tới lấy đi cảnh ngoài lề là sao? Giấy trắng phim không phải còn trong tay đạo diễn hay sao?

Đạo diễn không nghe Tần Hoa nói gì, còn tưởng bà không vui, bèn nói: "Dù sao đoạn phim vẫn còn trong tay tôi, giờ save lại cái đã rồi sau này tính sau. Cảnh ngoài lề cũng không làm gì."

"Ừm" Tần Hoa lên tiếng, lại cùng đạo diễn hàn huyên vài câu. Sau đó mới tắt điện thoại, mở mail trên máy tính lên.

Cùng với chuyện hát rượu trong buổi dạ hội bắt đầu lên men, rốt cuộc con đường sự nghiệp của Đường Dĩ Tố cũng có chút biến chuyển.

Đỉnh một lần tai tiếng, tuy rằng làm cho cô bị đả kích rất lớn, nhưng trước mắt, nhờ vào chuyện giữa Đường Dĩ Tố và Tống Thần Hạo đã làm không ít người nhớ kỹ mặt và tên của cô, một vài lời mời của công ty điện ảnh này kia cũng theo đó mà xuất hiện.

Bất quá hiện tại Đường Dĩ Tố không có tác phẩm tiêu biểu, kịch bản có thể tới tay, đều chỉ có ít vốn, không có gì danh khí, lại còn không chắc chắn được xem trọng.

Tần Hoa nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tần đạo diễn, sau lại suy xét tới sự nghiệp hiện tại của Đường Dĩ Tố. Cuối cùng, bà quyết định đem toàn bộ những bộ phim đang có trong tay tất cả đều gửi cho Đường Dĩ Tố giao cho tự cô xem xét chọn lựa.

Dù sao vở nào cũng có vẻ xem xêm, Đường Dĩ Tố muốn diễn cái nào thì tự mình quyết định đi.

Khi Tần Hoa đang dọn dẹp lại mail, cùng lúc đó ở chỗ khác trong thành phố, trong thư phòng của một biệt thự cao cấp, "cảnh ngoài lề" bị bà cùng Từ đạo diễn đánh giá là vô dụng, đang phát ở trên một máy tính.

"Thiếu gia, thiếu gia?" Lý thúc thấy Lục Châu nhìn đến nhập tâm, nhin không được kêu.

Lục Châu ngẩng đầu nhìn ông: "Lý thúc, có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Lý thúc lắc lắc đầu.

Nếu như nhất định phải nói cái gì... Đại khái chính là video vừa nhảm chán vừa dài dòng trong phim trường kia, thiếu gia đã phát đi phát lại hai lần, hay là ba lần rồi.

Vừa đúng lúc này, "rào rào" tiếng nước từ trong video truyền đến, trong màn hình, một cô gái từ trong nước đứng lên, mái tóc đen bóng đẹp mềm mại, quần áo mỏng manh dính sát vào thân thể, đường cong là lướt, làn da trắng đến sáng lên, cô gái kia tựa hồ hoàn toàn không ý thức được mình từ trong nước bước ra có bao nhiêu mê người, còn ngây ngốc mà đứng trước mặt nhân viên công tác cảm tạ.

Khi còn ở trong nước, còn chưa cảm thấy lạnh, mới đi ra một chút, hơi nước trên người bốc hơi, mặc dù giữa mùa hè nóng bức, thân thể Đường Dĩ Tố cũng khó tránh khỏi run lên vì lạnh.

Đường Dĩ Tố chà xát cánh tay, cúi đầu đi về hướng bên cạnh. Cô chỉ muốn rời khỏi màn ảnh, tìm khăn lông khoác lên người, hoàn toàn không ý thức được khi đôi tay của cô kẹp hai cánh tay vào nhau xoa xoa. Bầu ngực nồn nà tựa hồ như được miêu tả sinh động, phối hợp với mái tóc dài đen nhánh còn đang ướt, còn có gương mặt lạnh tới nổi đỏ lên, nhìn càng có vẻ nhu nhược động lòng người.

"Lạch cạch" một tiếng, máy tính trước mặt khép lại, bộ dáng Đường Dĩ Tố trong màn hình nháy mắt biến mất.

Lý thúc thấy vậy, ngẩng đầu trộm ngắm liếc mắt một cái, liền thấy Lục Châu sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm máy tính đang khép lại kia.

Nếu là người không hiểu rõ, có lẽ còn tưởng rằng hiện tại tâm tình Lục Châu không tốt, nhưng Lý thúc chính là người từ nhỏ nhìn Lục Châu lớn lên, giờ phút này, tuy rằng xụ mặt, nhưng tương phản là đôi tai ửng đỏ đã báo trước anh ta.

Ông trời có mắt a, thiếu gia nhà mình, cư nhiên cũng có một ngày biết thẹn thùng!

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-1

Con trai là nam phụ - Chương 17 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/03/2019

Lục Châu áp chế nội tâm xao động, hỏi Lý thúc ở bên cạnh, "Xác định những cảnh ngoài lề đều bị lấy đi chứ?"

Lý thúc nỗ lực cho sự vui sướng trong lòng mình đừng biểu hiện quá rõ ràng, nhưng vẫn nhìn không được cười với Lục Châu nói: "Đúng vậy, Lý Chí tự mình nhìn đạo diễn cắt cho nó, chỉ để lại giấy trắng phim."

Lý Chí là con trai của Lý thúc, hằng ngày hẳn đều đi theo Lục Châu làm việc. Sự tình quan trọng liên quan đến nữ thiếu chủ tương lai, dĩ nhiên không hề chậm trễ. Lý Chí ra mặt giải quyết, sau đó Lý thúc đưa video giao cho Lục Châu mới thỏa đáng.

Lý thúc nói: "Bộ phim này là do Liễu Oánh tiểu thư làm diễn viên chính, ban đầu Dĩ Tổ tiểu thư diễn vai nữ phụ. Bởi vì Liễu Oánh tiểu thư nên mới bị đòi thành nha hoàn."

Lục Châu nhủ mảy: "Liễu Oánh? Cô ta vì cái gì muốn nhắm vào Dĩ Tổ?"

"Có người đồn đãi, nói rằng Liễu Oánh tiểu thư là fans của Tổng Thần Hạo, Dĩ Tổ tiểu thư cùng Tổng Thần Hạo truyền tai tiếng có thể cô ấy không thích."

Lý thúc nói, còn bổ sung, "Thiếu gia, Liễu Oánh tiểu thư là biểu muội của Liễu Tĩnh tiểu thư. Bộ phim này là do Liễu Tĩnh tiểu thư hỗ trợ giật dây. Lúc trước, Ý Thành chúng ta nê mặt Liễu Tĩnh tiểu thư nên cũng đầu tư một chút."

Lục Châu trầm giọng: "Nữ chính như vậy, có lẽ tiền đầu tư sợ là không lấy về được."

Lấy Lục Châu giáo dưỡng, rất ít nói ra lời trách móc nặng nề. Thật sự là trong video Liễu Oánh quá làm người tức giận.

Ngay cả Lục Châu không ở hiện trường lúc đó, chỉ xem video cũng có thể nhìn ra được, Liễu Oánh không chỉ ở phim trường vênh mặt hất hàm sai khiến, kỹ thuật diễn lại là tệ hại, đã vậy còn rõ ràng nhắm vào Đường Dĩ Tổ, không hề có tu dưỡng cùng trách nhiệm.

Hiện tại là mùa hè, nhưng do Liễu Oánh đề nghị mà Đường Dĩ Tổ phải liên tục ở dưới nước quay, không chỉ có thiếu chút nữa lộ ảnh nóng, lại còn phải ăn không ít đau khổ.

"Ngài muốn rút tiền đầu tư về sao?" Lý thúc hỏi.

Liễu Oánh thông qua Liễu Tĩnh, dựa lưng vào Ý Thành mới có bộ phim này. Ý Thành bên này nếu như có ý rút tiền đầu tư về, tiền có thể thu hồi hay không cũng không phải trọng điểm, thái độ của Ý Thành mới là một kích chí mạng nhất.

Không ngờ Lục Châu lại phủ quyết: "Không cần, bộ phim cũng là tâm huyết của mọi người."

Lý thúc gật gật đầu, ngay sau đó lại nghe vị ngồi trên ghế nói: "Nhưng tiếp theo cũng đừng bỏ tiền thêm. Còn Liễu Tĩnh, làm cho cô ta an phận chút đi."

Ông tức khắc hiểu ngầm, tuy rằng tiền đầu tư không có rút về, nhưng bộ phim này cho dù quay xong, sợ là cũng không bán được bao nhiêu.

Đặc biệt là Liễu Oánh, con đường tới giới giải trí sợ là phải bị phá hỏng.

Rốt cuộc, công ty máu mặt người ta đã tỏ thái độ, Liễu Oánh lại không phải đại minh tinh nhà nhà đều biết gì, cơ bản không công ty nào muốn mạo hiểm đắc tội Ý Thành, đi tiếp nhận cục nợ này.

Bất quá cũng không có biện pháp, thiếu gia nhiều năm như vậy rốt cuộc có đối tượng chú ý, đương nhiên không thể tùy ý mặc người khác được.

Lý thúc vui vẻ, trong lòng càng muốn nở hoa, dò hỏi: "Vậy, thiếu gia, Tổng Thần Hạo bên kia...?"

Ngài có muốn tiện tay cùng phong giết luôn không?

Những người này nợ chương mắt tất cả đều thanh trừ, mở con đường ngôi sao sáng chói cho Dĩ Tổ tiểu thư, làm cô ấy biết thiếu gia nhà bọn họ có năng lực cùng nam tử khí khái như thế nào, khẳng định Dĩ Tổ tiểu thư sẽ động tâm với thiếu gia nhà!

Lục Châu nghĩ đến chuyện buổi dạ hội lần trước, xong việc anh ta điều tra mới biết được, thì ra Đường Dĩ Tổ sau khi hất rượu vô mặt Tống Thần Hạo, mới chạy sai toilet gặp được anh ta.

Lục Châu nói: "Có khả năng Dĩ Tổ muốn tự mình động thủ... Video hất rượu, Lý thúc tìm lúc nào thỏa đáng thì tung ra, những cái khác chờ tôi nhận thức cô ấy, thì sẽ lại hỏi ý vậy."

Nói đến, lại khó tránh khỏi nhớ lại chuyện xảy ra lúc ấy, lỗi tại Lục Châu càn đồ, anh ta cơ hồ có chút che dấu mà cúi đầu, tùy ý lật qua lật lại tư liệu trên bàn, trong đó có một tệp chính là một cái quảng cáo có thể ngày 20 Đường Dĩ Tổ phải quay.

Lý thúc nhìn thấy, lập tức nói: "Thiếu gia, ngày 20 lịch trình của ngài so với bình thường thông thả hơn một ít."

"Vậy... Phiên toái Lý thúc giúp tôi sắp xếp chút thời gian."

Mặt già giãn ra, hớn ha hớn hờ: "Không thành vấn đề không thành vấn đề!"

Lục Châu cũng không biết Đường Dĩ Tổ mà mình đang nhớ thương vừa bước ra từ tàu điện ngầm, giống như rất nhiều phụ huynh khác, đang ở ngoài cổng nhà trẻ xếp hàng đón con.

Khác với lần đầu tiên tới đón Đường Táo, lúc này Đường Dĩ Tổ đã thập phần quen cửa quen ngõ, đi theo đám người đi vào cổng trường, đến lớp của Đường Táo, từ tay thầy cô giáo đón thẳng bé, sau đó nắm tay con trai đi về hướng nhà mình.

Sáng hôm nay vội vàng đi đóng phim ở phim trường, Đường Dĩ Tổ chưa kịp mua đồ ăn, cho nên lần này bọn họ không trực tiếp về nhà, mà là đi đường vòng, cô dự định dẫn theo Đường Táo đi siêu thị gần nhà một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-2

Con trai là nam phụ - Chương 17 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 20/03/2019

Ngày thường đều là một mình Đường Dĩ Tổ đi chợ mua đồ ăn, lúc này chợ thường ít người, siêu thị thì ngược lại, vô cùng náo nhiệt.

Đi vào trong, người đến người đi, không ít người mang theo con nhỏ đi qua đi lại, làm cho Đường Táo tròng lớn đôi mắt, nhìn không được tò mò nhìn tới nhìn lui.

Đường Dĩ Tổ nhìn bộ dáng của nó, suy đoán có lẽ là do nguyên thân rất ít khi dẫn thẳng bé đi dạo phố chẳng?

Ngẫm lại cũng đúng, ngay cả đi học cũng là Đường Táo tự mình đi, vì an toàn, nguyên thân tuyệt đối không có khả năng mang theo Đường Táo đi siêu thị, nơi đủ loại người quần tụ.

Đường Dĩ Tổ nhớ đến hằng ngày nhìn những phụ huynh này kia bên cạnh trẻ con, đồ nó vui vẻ, cô nhanh chóng dẫn Đường Táo qua một bên, lấy cái xe đẩy nhỏ lại đây, nói: "Tiểu quả táo, con có muốn ngồi vào không?"

Đường Táo vừa nghe, ánh mắt sáng lên, hiển nhiên thập phần tâm động.

Bất quá tính cách đứa nhỏ này thẹn thùng, thích cái gì cũng sẽ không nói thẳng ra. Nó vừa lấp bấp nhìn xe đẩy, vừa nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm một cái bậc thang (để trèo lên) rồi mới đáp ứng với Đường Dĩ Tổ, cô tình ở ngay lúc này, một người mẹ đẩy xe đi tới, bỗng một đứa trẻ có lẽ là mới biết ngồi bỏ vào trong xe đẩy.

Tiểu bảo bảo ngồi trên giá xe, thấy Đường Táo nhìn mình chằm chằm, tức khắc miệng toét lên, lộ ra bốn cái răng nhỏ xíu, chỉ vào Đường Táo "khặc khặc" cười.

Mẹ của tiểu bảo bảo thấy con mình vui vẻ, lập tức chú ý tới Đường Táo đang đứng một bên.

Diện mạo Đường Táo kế thừa ưu điểm của cha mẹ, thoát nhìn vừa có nét đáng yêu của trẻ con, lại nhiều phần tinh xảo những đứa trẻ khác không có.

Hon nữa, Tiểu quả táo giống như Đường Dĩ Tố, đều có thói ở sạch, đứa trẻ khác ở nhà trẻ ngủ cả ngày, sau khi về nhà thì phải ở trong nước tắm thật kỹ bởi vì đầy đầu đầy người đồ mồ hôi, còn Đường Táo thì không, thẳng bé lúc nào cũng toàn thân sạch sẽ, vừa thấy đã khiến cho mọi người yêu thích.

"Bé ngoan, con đang nhìn tiểu ca ca đúng không? Tiểu ca ca thật là đẹp trai, tự mình còn có thể đi siêu thị. Bảo bảo của mẹ về sau trưởng thành, cũng học tập như tiểu ca ca được không?" Mẹ của đứa bé kia cười, nói với nó.

Tiểu bảo bảo cái hiểu cái không, cánh tay múa may quay cuồng, càng cười vui vẻ.

Đường Táo nhìn theo đôi mẹ con đó, ghen cả buổi, nhỏ giọng phun ra một câu "Cảm ơn a di", đáng tiếc trừ Đường Dĩ Tố, ai cũng không nghe được.

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng thẹn thùng của con trai, cô mình bạch, tính tình này trong ngắn hạn sợ là sửa không xong. Thôi, bản thân Đường Táo là đứa nhỏ lễ phép là được, những chuyện khác, về sau lại chậm rãi dạy dỗ vậy.

Đúng lúc này, Tiểu Táo đứng phía trước xoay người nghiêm túc nói với Đường Dĩ Tố: "Má mi, con đã lớn rồi, con muốn tự mình đi siêu thị."

Sớm đã dự đoán được, cô kéo sửa vạt áo, gật đầu: "Vây đi thôi."

Vì thế, Đường Dĩ Tố đẩy xe đẩy vào siêu thị, Đường Táo đi theo sau, một tay nắm chặt vạt áo Đường Dĩ Tố, trở thành cái đuôi nhỏ của mẹ nó, một tác cũng không rời.

Ngày thường đều là Đường Dĩ Tố quyết định bữa tối ăn cái gì. Cô biết Đường Táo thích ăn cá, cũng từng lên mạng tìm tòi, trẻ con ăn nhiều thịt cá một chút sẽ tốt cho sức khỏe, cho nên mỗi buổi tối cô đều sẽ nấu cá cho thẳng bé ăn.

Lần này hiếm khi Đường Táo cùng đi, Đường Dĩ Tố quyết định đem quyền lựa chọn giao cho Đường Táo, muốn mua cái gì, ăn cái gì, cô đều nghe theo.

Ngay từ đầu, Đường Táo còn không đồng ý, cúi đầu không nói lời nào. Cũng nhờ Đường Dĩ Tố luôn mãi bám theo cọt xát, lúc này nó mới miễn cưỡng đáp ứng.

Khu hải sản:

"Má mi, má muốn mua tôm không?" Đường Táo có chút bất an hỏi.

Bản tay Đường Dĩ Tố vung lên: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta muốn ăn gì thì mua cái đó!"

Khu rau cải:

"Má mi, con chỉ biết được cà tím, cà rốt, khoai tây..." Đường Táo có chút chần chờ hỏi.

Đường Dĩ Tố không chút nào bủn xỉn: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta muốn ăn gì thì mua cái đó!"

Khu trái cây:

"Má mi, con muốn ăn quả táo." Đường Táo có chút thẹn thùng.

Đường Dĩ Tố cười vui vẻ: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta mỗi ngày ăn một quả táo cũng được!"

Khu đồ chơi:

"Má mi, con..."

Từ khu hải sản bắt đầu một đường đi tới, Đường Dĩ Tố hào phóng làm Đường Táo cũng dần dần buông bỏ bất an. Khi đi đến khu đồ chơi, Đường Táo không nhận xuống, vừa mới định mở miệng, lại bỗng nhiên nghĩ tới, hôm nay là tới mua đồ ăn.

Tạm dừng một chút, thẳng bé cuối cùng sửa lời nói: "Chúng ta về nhà đi."

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng nhỏ của con trai, sao còn không biết trong lòng Đường Táo đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn những món đồ chơi nhỏ nhỏ rực rỡ muôn màu, Đường Dĩ Tố mới đột nhiên phát hiện, những thứ khác trong nhà khác đều có, chỉ có đồ chơi của trẻ con quá ít.

Hằng ngày khi cô nấu cơm, quét tước vệ sinh, Đường Táo hoặc là xem TV, hoặc là đọc sách, hoặc là tới giúp Đường Dĩ Tố.

Mỗi ngày lặn qua lộn lại làm nhiều chuyện, Đường Dĩ Tố không có kinh nghiệm nuôi trẻ, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không ý thức được không đúng chỗ nào, mãi cho đến hiện tại mới phát hiện, dường như Đường Táo không có món đồ chơi thuộc về mình.

Sau khi ý thức được điểm này, Đường Dĩ Tố lập tức kéo thẳng bé đang đi về hướng quầy thu ngân trở về: "Tiểu Táo nhà chúng ta muốn món đồ chơi nào nè?"

Đường Táo vừa nghe, ngẩng đầu nhìn Đường Dĩ Tố một cái, xác định má mi thật sự muốn mua đồ chơi cho mình, đôi mắt lập tức sáng lên, khóe miệng tươi cười cũng không kịp giấu diếm.

Vận vẹo thân thể, thoát khỏi cái nắm tay của Đường Dĩ Tố, Đường Táo đưa lưng về phía cô, trong lòng muốn hành động ngược lại nhưng lại vừa vui vẻ, nhỏ giọng nói: "Con đi nhìn xem sao."

Nói xong, Đường Táo "bịch bịch bịch" liền chạy tới khu đồ chơi, nghiêm túc chọn lựa.

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng chọn đồ chơi của thằng bé, cứ như người lớn đang mua đồ ăn. Về mặt nghiêm túc cau mày, chạy qua chạy lại mà lựa chọn, từ ô tô nhỏ đến mô hình, từ đồ chơi trẻ con đến các loại bàn vẽ.

Cuối cùng, Đường Táo đi tới trước mặt nhân viên khu đồ chơi, nhón mũi chân nhỏ giọng hỏi cái gì đó.

Nhân viên công tác vừa nghe, nhin không được bật cười: "Ồ... Vậy... Con thấy cái khí cầu này được không?"

Vừa nói, nhân viên công tác chỉ đồng khinh khí cầu đang phiêu đảng ở bên cạnh.

Cuối cùng, Đường Táo cầm khí cầu nhỏ có in hình đồ án "Siêu cấp phi hiệp", trở lại bên cạnh Đường Dĩ Tố: "Má mi, con chọn xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Con trai là nam phụ - Chương 18

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/03/2019

Đường Dĩ Tố có chút kinh ngạc, chọn nửa ngày, chọn tới chọn lui vẫn là cái này?

"Chỉ mua khí cầu thôi sao? Con có muốn cái ô tô nhỏ kia luôn không?" cô hỏi.

Trong ấn tượng của Đường Dĩ Tố, bé gái phần lớn thích búp bê Barbie có váy công chúa, còn bé trai thì lại là ô tô hay siêu nhân, Ultraman linh tinh gì đó.

Đường Táo lắc lắc đầu, đúng lúc này, người nhân viên giúp thằng bé chọn khí cầu nghe được đối thoại của hai mẹ con, nhin không được cười nói với Đường Dĩ Tố: "Bảo bảo nhà chị đúng là biết suy nghĩ, vừa nãy nó hỏi em, món đồ chơi nào là rẻ nhất, em chỉ cho nó cái khí cầu, đúng là thằng bé chọn một cái dễ mua."

"Vậy sao." Đường Dĩ Tố có chút ngạc nhiên.

Đồ chơi đối với Đường Táo mà nói cũng dọ hoặc ngang với trà sữa, cánh gà đối với cô. Bình thường không nhìn thấy thì thôi, hiện tại một đồng món bày ở trước mặt, quả thực là khó mà kháng cự, tới lúc này rồi mà đứa nhỏ này còn nhớ thương cho túi tiền của Đường Dĩ Tố!

Tự chủ của Đường Táo còn mạnh hơn cô nha!

Đầu thằng bé cúi thấp, đừng nói nhìn mặt, ngay cả thanh âm cũng nghe không rõ.

Đường Dĩ Tố ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với Đường Táo: "Tiểu quả Táo à, má mi đã nói sẽ mua cho con đồ chơi, con cũng không cần lo chuyện tiền của má mi, nghĩ muốn cái gì thì trực tiếp lấy cái đó, được sao? Tiền không đủ thì lại kiếm, nếu đã tới đây, chúng ta phải mua đồ mà trong lòng mình thích nhất, nha?"

Đường Táo ngón tay đang ôm khí cầu nhỏ xoắn lại vào nhau, một hồi lâu, Đường Dĩ Tố mới nghe được nó nhỏ giọng nói: "Về sau, tới sinh nhật con, lại mua ô tô nhỏ đi."

"Không có việc gì, hiện tại con thích thì mua, không cần chờ đến lúc sinh nhật đâu." Đường Dĩ Tố nhin không được khuyên nhủ, nhưng mà bất luận cô nói gì, Đường Táo cũng đều cúi đầu không chịu nói chuyện.

Đường Dĩ Tố lập tức nhớ tới chuyện trước đó, khi cô nấu cơm cho thằng bé, đứa nhỏ này đã nói nó nguyện ý ngủ ở nhà trẻ về nhà trẻ một chút.

Nguyên thân nuôi dưỡng Đường Táo nhiều năm như vậy, Đường Dĩ Tố xuyên qua lại đây chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Có thể có vài thay đổi Đường Táo có thể lập tức thích ứng, có vài cái lại không được, đặc biệt là chuyện đề cập đến cảm giác an toàn trong nội tâm của trẻ nhỏ, làm quá cỡ như hoàn toàn ngược lại thì xong đời rồi, xem ra vẫn là nên để mọi chuyện từ từ mới được.

"Vậy được rồi, chúng ta móc ngoéo, hôm sinh nhật của mình, bạn nhỏ Đường Táo của chúng ta muốn má mi dẫn lại đây mua ô tô nhỏ, nhớ kỹ chưa?" Đường Dĩ Tổ nói.

Đường Táo rớt cuống ngẩng đầu lên, nghiêm túc mà gật gật đầu với mẹ nó.

Tính tiền xong, Đường Táo nhìn túi nhỏ túi to Đường Dĩ Tổ xách theo, rất nhiều lần muốn nói lại thôi.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy, nghĩ nghĩ, cô lấy dây móc của khí cầu nhỏ đeo lên cổ tay Đường Táo, sau đó đem túi cà rốt nhỏ vừa mua cho thẳng bé: "Bé Táo, con có thể giúp má mi chia sẻ một chút không?"

Đường Táo cao hứng gật đầu. Một tay đeo khí cầu nhỏ, ôm chặt túi cà rốt, một tay khác nắm vạt áo Đường Dĩ Tổ, cùng nhau về nhà.

Bởi vì đi mua đồ ăn nên mất không ít thời gian, khi hai người về đến nhà, mặt trời đã muốn xuống núi.

Vào cửa, Đường Dĩ Tổ kêu Đường Táo tự chơi trong chốc lát, cô nhanh chóng vọt vào phòng bếp.

Thằng bé nghe lời ôm khí cầu ngồi trên sofa. Chỉ chốc lát sau, ở trong phòng bếp, Đường Dĩ Tổ nghe được âm thanh Đường Táo nhỏ giọng nói chuyện.

Cô dừng lỗ tai nghe một chút, tuy rằng nghe không rõ Đường Táo đang nói gì cho lắm, bắt quá bộ đáng lắm nhảm lắm nhảm kia, hình như là đang nói chuyện với khí cầu?

Đứa nhỏ này, một cái khí cầu mà thôi, đã yêu thích như vậy, xem ra về sau vẫn là nên tìm cơ hội mua cho nó thêm vài món đồ chơi mới được.

Đồ ăn hôm nay đều là do Đường Táo tự mình chọn, có thịt heo, cà rốt, cà tím, khoai tây, còn có tôm, đủ để Đường Dĩ Tổ xắn tay làm một bữa tiệc lớn.

Đường Dĩ Tổ am hiểu nhất là nấu cà tím, sau đó cô lại nấu một phần cà rốt xào thịt, cuối cùng làm một chén tôm hầm khoai tây.

Tôm là hải sản, rất mau chín, Đường Dĩ Tổ một nấu xong, lập tức tắt bếp chuẩn bị kêu Đường Táo tới ăn cơm, ngay lúc này, bỗng nghe một tiếng "Bang" truyền đến từ phòng khách, sau đó lại nghe "Sột soạt" như là có thứ gì liên tục bị đảo lên.

Đang vớt tôm ra, nghe tiếng động, Đường Dĩ Tổ hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là nghĩ Đường Táo bị té.

Cô bất chấp đang mức một nửa tôm, nhanh chóng xông ra ngoài phòng khách, lại thấy chén trà trên bàn, remote tivi, sọt giấy vụn đều đổ xuống đất, Đường Táo đang ở ngồi ở giữa mấy thứ này, nhìn thấy Đường Dĩ Tổ bước ra, thằng bé vội vàng đứng lên, sau đó có chút bất an nhìn cô.

"Con sao vậy, sao đột nhiên lại bị té?" Đường Dĩ Tổ bước nhanh lên trước, muốn nhìn xem tình trạng của Đường Táo, nhưng tay cô còn đang dính dầu mỡ, không tiện đụng vào trẻ con, "Không có việc gì chứ hả, xoay một vòng cho má mi xem có chỗ nào bị trầy da tróc vảy không?"

"Con không sao." Đường Táo nhanh chóng trả lời, lưng thẳng tắp, cũng không chịu xoay.

Đường Dĩ Tổ nhìn thằng bé, có chút cảm thấy Đường Táo không đúng chỗ nào.

"Ngẩng mặt lên cho má mi xem, không phải là té đập răng đó chứ?" Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ có chút lo lắng nói.

Đường Táo lập tức ngẩng đầu, nhếch nhẹ môi cho Đường Dĩ Tổ dòm thử răng cửa nhỏ của nó một chút: "Hàm răng con còn đây, má mi đi nấu cơm đi, không có việc gì mà."

Càng nói như vậy, Đường Dĩ Tổ càng hồ nghi, cô nhìn quanh bốn phía một phen, trừ những đồ rơi xuống đất ra, Đường Dĩ Tổ rớt cuống phát hiện chỗ không thích hợp: "Khí cầu siêu cấp phi hiệp của con đâu?"

Đường Táo nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng cúi đầu. Sau khi nhìn thấy trên cổ tay mình còn sợi dây treo khí cầu, thằng bé vội vàng giấu tay ra sau lưng.

Động tác nhỏ này của nó sao qua mắt được Đường Dĩ Tổ, cô cũng lười lấy tay của Đường Táo để xem, chỉ đi dọc theo sợi dây, cuối cùng tìm thấy một cái khí cầu bẹp lép trong thùng rác.

Đường Táo nhìn đồ chơi trong tay Đường Dĩ Tổ, một hồi lâu, thằng bé mới mở miệng, thanh âm nhỏ nhỏ, đứt quãng nói: "Má mi... Con không thích chơi đồ chơi..."

"Ừm?" Đường Dĩ Tổ làm sao cũng không nghĩ tới đứa nhỏ này lại trả lời như vậy, "Vì sao con không thích đồ chơi?"

"Sau này... Không cần mua cho con đồ chơi, con không thích chơi." Đường Táo thấp giọng nói.

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, trong lòng lại rồi rấm.

Cho dù khí cầu không quý bằng ô tô nhỏ, nhưng Đường Táo yêu thích nó lộ ra ngoài. Khi Đường Dĩ Tổ đem sợi dây dài cột trên cổ tay thằng bé, nó cười nhe răng không thấy mất mũi.

Lại còn bộ dáng sau khi ôm khí cầu về nhà, cứ như là ôm bảo vật, giờ chỉ mới trôi qua không đến nửa tiếng, sao lại có mới nói cũ nhanh như vậy được?

Tuy rằng chỉ ở cùng Đường Táo một thời gian ngắn ngủi, nhưng Đường Dĩ Tổ đã đại khái hơi rõ ràng tính tình của thằng bé: việc này có cổ quái.

Cô nhin không được mặt trầm xuống, nghiêm túc nhìn Đường Táo nói: "Đường Táo, nói cho má mi nghe, sao lại như thế này. Nói ra sẽ được khoan hồng, má mi mà biết con không thành thật, mọi chuyện sẽ nghiêm trọng."

Ngẩng đầu nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, thấy sắc mặt cô nghiêm túc, lưng Đường Táo không tự giác càng thêm thẳng tắp, hai tay bởi vì khăn trương nắm đến găt gao, thoạt nhìn có vài phần đáng thương.

Nhưng Đường Dĩ Tổ lại không thể mềm lòng.

Cô tuy rằng chưa từng nuôi dưỡng trẻ nhỏ, nhưng cô cũng biết thói quen hư phải uốn nắn từ nhỏ. Nếu Đường Táo nói dối, phải nhanh chóng sửa đúng mới được.

"Con cho rằng... Là con không cẩn thận làm dơ khí cầu, con định kéo nó xuống làm cho sạch sẽ... Sau đó không cần thận khí cầu hồng rồi." Đường Táo nhỏ giọng nói, nghe thanh âm kia, tựa hồ sắp khóc.

Đường Dĩ Tổ trên dưới kiểm tra khí cầu lại một lần, cuối cùng phát hiện thì ra ở dưới đáy khí cầu có chỗ lỗ hồng. Món đồ chơi này chỉ hai đồng tiền, cho nên thủ công thô ráp, chỗ lỗ hồng được trực tiếp dùng băng keo trong làm dính lại.

Có lẽ lúc Đường Táo ôm khí cầu, phát hiện mảnh băng keo trong suốt kia, trẻ con không hiểu lắm, trực tiếp giật ra, khí cầu bay hết hơi, đương trường xẹp lép.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Đường Dĩ Tổ tức khắc có chút hối hận mình vừa rồi quá nghiêm túc, nhưng Đường Táo thật sự nói dối, lúc này cũng không phải là lúc thích hợp để cô khôi phục bộ dáng nghiêm manh làm nững với thằng bé, Đường Dĩ Tổ đành phải hỏi: "Vậy tại sao nhiều đồ lại rớt xuống đất như vậy, chính con cũng té luôn?"

Đường Táo cúi đầu: "Con muốn giữ cho khí cầu không hư, sau đó không ôm được, nên định trộm giấu xuống, kết quả bị khí cầu làm trượt ngã."

"Vì sao con muốn trộm giấu đi?"

Đường Táo lại cúi đầu không chịu nói chuyện.

Đường Dĩ Tổ thở dài, nhin không được vươn tay, dùng bàn tay tương đối sạch sẽ sờ sờ đầu thằng bé. Sờ xuống thái dương, lại phát hiện khoe mắt Đường Táo có điểm phiem hồng, miến bàn có bao nhiêu uý khuất đáng thương.

"Tiểu Táo, con có biết chuyện này, con làm sai chỗ nào sao?" Đường Dĩ Tổ nói, "Khí cầu hư rồi, con phải nói với má mi rõ ràng, không nên lên quăng nó vào thùng rác, càng không nên nói dối má mi, hiểu chưa?"

"Con nói con không thích khí cầu, kêu má mi về sau đừng mua đồ chơi cho con, vậy lỗ như má mi thật sự tin lời con, sau này không bao giờ mua đồ chơi, con không phải sẽ không có đồ chơi hay sao. Vậy thì rất đáng tiếc, đúng không?!"

Đường Dĩ Tổ sờ đầu Đường Táo thật gắng sức, sờ đến mức đầu thằng bé lắc qua lắc lại, mới nghe Đường Táo nói: "Nhưng mà khí cầu vừa mới mua về, đã bị con làm hư rồi."

Đường Dĩ Tổ vừa nghe, lập tức minh bạch, hoá ra đứa nhỏ này còn đang tự trách mình.

"Cái khí cầu này, ""thọ mệnh"" xác thật hơi ngắn ngủi một chút, nhưng con lại không phải cố ý làm nó hư. Bởi vì con quá thích nó, muốn làm cho nó được sạch sẽ, mới không cẩn thận làm hư. Mục đích của con là tốt, không tính là làm sai." Đường Dĩ Tổ giảng giải.

Đường Táo nghe vậy, ngẩng đầu nhìn: "Con thích nó, nó lại hư rồi, con không dám thích nữa."

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, những lời này quả thực giống như cây búa nện lên ngực cô, không đau, nhưng cảm giác rầu rĩ, ê ẩm tê dại cả người.

Này này này...

Sao trên đời này lại có đứa nhỏ có tính cách như vậy chứ...

Đường Dĩ Tổ quả thực không biết làm sao, chỉ muốn ôm thằng bé lại mà xoa dịu. Một khí cầu giá hai đồng mà thôi, mua một trăm cái còn được, thật sự cần phải cẩn thận như vậy sao.

Nhưng hiện tại cô còn đang mặc tạp dề, cả người dầu mỡ, hơn nữa thời khắc mầu chót này, nhất định phải giáo dục trẻ cho tốt.

Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Đó là bởi vì Tiểu Táo chỉ là trẻ con, tuổi của con quá nhỏ, rất nhiều chuyện con không hiểu rõ. Con không biết chỗ đó là lỗ hồng của khí cầu. Nhưng hiện giờ con đã biết rồi, má mi hỏi con, ngày mai má mi lại mua cho con một cái khí cầu, nhìn thấy cái chỗ có băng keo trong suốt kia, con có còn xé nó không?"

Đường Táo lắc lắc đầu.

"Vây ví dụ ngày mai má mi mua cho con ô tô nhỏ, nói với con, lốp xe ô tô không thể gỡ ra, gỡ ra ô tô sẽ hoàn toàn bị hư, con có còn cố ý gỡ ra không?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

Đường Táo lại lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-1

Con trai là nam phụ - Chương 19 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/03/2019

Đang tính lười biếng mà mấy bạn like với comment làm đánh thức lương tâm mình quá =)))

Rốt cuộc lực chú ý của Đường Táo cũng từ trên khí cầu dời đi, Đường Dĩ Tổ nhìn con trai đang nghiêm túc lắng nghe, vội vàng không ngừng cố gắng: "Vây thì đúng rồi. Khí cầu bị hư là bởi vì tri thức cùng kinh nghiệm sinh hoạt của con quá ít."

"Tuy rằng có chút đáng tiếc, nhưng sau khi trải qua chuyện này, với cái khí cầu tiếp theo, con sẽ không phạm phải sai lầm tương tự. Mà việc con thích khí cầu, không chỉ không thương tổn, ngược lại sẽ làm cho con càng bảo hộ tốt chúng nó."

Thấy Đường Táo cái hiểu cái không, Đường Dĩ Tổ nhin không được lại đưa ra ví dụ: "Về sau má mi già rồi, đi đường lung lay, cần phải có quái trợ giúp mới có thể đi được, con sẽ quăng quái trợ giúp của má mi xuống đất, không cho má mi đi hay sao?"

Đường Táo nghe vậy, điên cuồng lắc đầu.

Đường Dĩ Tổ cười nói: "Vây con sẽ làm như thế nào?"

Đứa nhỏ trước mắt thực nỗ lực tự hỏi một chút, sau trả lời: "Con sẽ dắt má mi đi siêu thị, cho má mi ngồi ở trên xe đẩy, con đẩy người dạo siêu thị."

Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo sẽ nói như vậy, đột nhiên đã bị nó chọc cười: "Đường Tiểu Táo à Đường Tiểu Táo, sao con lại đáng yêu như vậy a ha ha ha."

Thấy cô cười quá thoải mái, mặt Đường Táo đều có chút đỏ.

"Được rồi được rồi, Đường Táo của chúng ta là đứa trẻ ngoan. Hôm nay lại học xong một tri thức mới, đó chính là lỗ hồng của khí cầu. Vị trí này, lần sau khi má mi mua khí cầu, con nhớ nhìn lại xem, có giống với khí cầu này hay không được chứ?" Đường Dĩ Tổ dịu dàng nói.

Đường Táo gật gật đầu, sau khi được Đường Dĩ Tổ khai sáng, vẻ uể oải trên mặt rốt cuộc tan biến.

"Vây giờ con mau đưa tay cho má mi, má mi giúp con cắt bỏ dây cột khí cầu."

Đường Táo cúi đầu nhìn thoáng qua sợi dây, có chút chần chờ.

Thấy bộ dáng này của thằng bé, Đường Dĩ Tổ quyết định không bức bách nó, nghĩ đến hôm cô đang mức dở trong phòng bếp, Đường Dĩ Tổ vội vàng đứng dậy: "Trước mắt chúng ta phải chuẩn bị ăn cơm, con mau ngoan ngoãn ngồi trên bàn, má mi sẽ đem đồ ăn ra."

Đi được vài bước, cũng không cảm giác Đường Táo theo kịp, Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn lại, liền thấy thằng bé đang cong lưng lụm remote tivi lên, dưng thùng rác giấy lại, sau đó dùng kéo nhỏ nhí đồng cắt đứt sợi dây khí cầu, mới nhanh chóng chạy tới sau lưng cô.

Ánh mắt Đường Dĩ Tổ quét lên trên tay Đường Táo một cái, cũng không nói gì, sau khi để đồ ăn trên bàn, hai mẹ con rốt cuộc có thể bắt đầu ăn.

Thời điểm ăn cơm hôm nay trẻ hơn không ít so với bình thường, hai mẹ con đều bụng đói muốn chết, một bàn đầy đồ ăn nhanh chóng trở nên hoang tàn.

Mãi cho đến khi Đường Dĩ Tô dọn dẹp xong phòng bếp lẫn phòng khách, cô mới có thời gian rảnh xem di động, thấy mail Tần Hoa đã gửi cho mình.

Nhớ hôm Đường Dĩ Tô mới vừa bị xuyên qua đây, mail Tần Hoa gửi cho cô, cũng chỉ có vai nhà hoàn của duy nhất bộ phim « Vương gia thế thân kiều thế » này, không ngờ mới qua mấy ngày ngắn ngủi, lời mời cô tham dự đóng phim vậy mà đã tăng lên, tuy rằng đại bộ phận cũng chỉ là diễn viên phụ số en-nò, nhưng tóm lại là không đến mức đối chết!

Hiện tại, với tình huống này, nếu chỉ có một mình Đường Dĩ Tô, có căn hộ, có năm vạn gửi ngân hàng, chỉ một người ăn no là coi như cả nhà không đói bụng, miễn bàn có bao nhiêu tiêu sái.

Tuy rằng tiền đồ không thể nào so với thể giới hiện thực, nhưng cũng là sinh hoạt tương đối nhẹ nhàng.

Nhưng nhiều thêm Đường Táo, thì hoàn toàn không giống nhau.

Đừng thấy Đường Táo vóc dáng nhỏ nhỏ, tuổi chỉ mới đi nhà trẻ, nhưng nuôi con nít phí tiền hơn xa so với nuôi người lớn.

Đầu tiên, để đứa nhỏ mau lớn, chi phí ăn mặc hằng ngày không thể quá ít.

Tiếp theo, trường học Đường Táo đi đã là nhà trẻ địa phương, tương đối bình thường, học phí thu theo tháng, mỗi tháng ước chừng đã tốn hai ngàn năm.

Hơn nữa, tiền xe bus trường học đưa đón, rồi tiền nhà trẻ thu để mua quần áo, đồ chơi giường, đồ chơi linh tinh này nọ cộng lên, bình quân mỗi tháng ít nhất cũng phải trên dưới ba ngàn.

Đây đã là cơ sở nhất rồi, đầu năm nay đang lưu hành tổ chất giáo dục, có các loại lớp học năng khiếu. Đường Táo hiện tại chưa tham gia lớp năng khiếu nào, Đường Dĩ Tô đã bắt đầu tính toán, có cơ hội sẽ nhìn xem coi thằng bé này cảm thấy hứng thú với cái gì, để còn biết cho nó đi học mới được.

Cũng không đến mức yêu cầu Đường Táo phải học giỏi mọi thứ, cô chỉ nghĩ, nhưng nếu con mình có yêu thích mà lại không bồi dưỡng, không khỏi quá mức đáng tiếc.

Này đúng là tiền ra như nước, quay qua quay lại đã hết veo. Cũng may bộ « Vương gia thế thân kiều thế » đã quay xong, ngày 20 tháng này Đường Dĩ Tô còn phải đi quay quảng cáo của hãng Sophie.

Dựa theo kế hoạch của cô, tốt nhất là nên có tiền công trong khoảng thời gian từ giờ đến lần quay tiếp theo, như vậy là có thể bảo đảm thu chi cân bằng.

Tần Hoa gửi mail rất nhiều, lại còn hỗn loạn, Đường Dĩ Tô vừa xem một vừa lên mạng tìm tài liệu, tin tức liên quan. Ngay lúc này, trong đám mail gửi tới, bỗng nhiên cô thấy được hai bộ phim điện ảnh tương đối quen thuộc.

Sững sốt, Đường Dĩ Tô nhanh chóng mở di động ra, tìm lại ghi chú trước đó khi vừa xuyên tới đây cô đã ghi lại. Khi tìm được tên của bộ phim trong ghi chú giống y như đúc bộ phim đã đề cập trong mail, Đường Dĩ Tô kích động, cao hứng muốn nhảy dựng lên!

Tới đây lâu như vậy, bàn tay vàng duy nhất của cô rốt cuộc có thể có tác dụng, Đường Dĩ Tô cuối cùng đã có thể tìm được bộ phim trong tương lai nổi như cồn nhưng hiện tại còn bừa bãi vô danh!

Đường Dĩ Tô trong lòng đang cười sảng, bỗng nhiên chú ý tới bên cạnh nhiều ra một tiểu thân ảnh. Quay đầu, phát hiện Đường Táo đang nhìn mình, có lẽ bộ dáng cô ôm di động cười sảng sắc đều đã bị thằng bé thấy được.

Vội vàng khôi phục biểu tình đứng đắn, cô e hèm nói với Đường Táo: "Con có chuyện gì sao?"

Thằng bé lắc lắc đầu, sau khi tò mò nhìn hành động biểu cảm của Đường Dĩ Tô xong, nó lại chậm chậm mà dịch về phía sofa.

Nhưng hiện tại cô tâm tình rất tốt, hiển nhiên không dễ dàng tha cho nó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19-2

Con trai là nam phụ - Chương 19 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/03/2019

"Lại đây, tới tới, má mi cùng con ngồi." Đường Dĩ Tô nói, đi theo Đường Táo cùng ngồi lên ghế sofa, sau đó kéo ra ngăn kéo dưới bàn, lấy đồ cất

móng tay bên trong ra.

Đường Táo nhìn thấy đồ cắt móng, phản xạ có điều kiện giấu tay ra sau lưng.

Đường Dĩ Tổ làm bộ không thấy được động tác nhỏ của nó, mỉm cười nói với Đường Táo: "Lại đây, má mi giúp con cắt móng tay."

Thằng bé nghe vậy càng giấu tay thật kỹ, một hồi lâu mới nhe răng ra một câu: "Tự mình con có thể cắt."

"Con xác định?" Đường Dĩ Tổ nhướn mày.

Vốn dĩ cô cũng không chú ý tới chi tiết nhỏ như là đầu ngón tay của Đường Táo, nhưng mà vừa rồi thằng bé sau khi làm hư khí cầu, Đường Dĩ Tổ tùy tiện nhìn lướt qua, mới phát hiện móng tay của nó hình như bị xước ra rồi.

Bình thường tuy rằng thường xuyên nắm tay con trai đi đường, nhưng tay của Đường Dĩ Tổ lại lớn hơn rất nhiều so với Đường Táo. Khi nắm, cơ hồ là lòng bàn tay bao vây toàn bộ tay thằng bé, bàn tay trẻ con vừa mềm mại vừa đáng yêu, Đường Dĩ Tổ chỉ lo sờ sờ mân mê, căn bản không chú ý tới ngón tay nó như thế nào.

Cô không có kinh nghiệm nuôi trẻ, hiện tại cũng chỉ là một người mẹ đang trong quá trình không ngừng học tập (*mẹ thực tập haha*). Trước đây không ý thức được điểm này thì thôi, sau khi chú ý tới móng tay Đường Táo, Đường Dĩ Tổ mới nhớ tới đứa nhỏ này chỉ mới bốn tuổi, có lẽ căn bản không hề có ý thức phải chăm chút móng tay, còn phải dựa vào mẹ hướng dẫn thật tốt mới được.

Đường Táo nghiêm túc gật gật đầu, thấy Đường Dĩ Tổ nhìn chăm chăm, có vẻ chắc chắn không buông tha, nó đành phải bắt đầu đi cầm đồ cắt móng tay, sau đó làm vuron một đầu ngón tay đến trước mặt Đường Dĩ Tổ.

"Răng rắc" một tiếng, móng tay bị cắt một tảng lớn.

Đường Dĩ Tổ: "!!!"

Cắt sâu như vậy thật sự tốt sao, tuy rằng không có cắt vào thịt, nhưng trực tiếp cắt sạch nơi màu trắng ở móng tay!

Đường Dĩ Tổ biểu tình quá kinh khủng, làm cho đứa nhỏ nào đó sau khi cắt xong, có chút bất an nhìn cô, không thật sự tự tin nói: "Con thật sự biết cắt....."

Suy xét đến tâm linh nhỏ bé non nớt miễn cảm của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Chuyện này..... Đúng là là biết cắt, nhưng mà, kỹ thuật hơi không tốt, cần phải cải tiến, để má mi dạy con được không?"

Đường Táo ánh mắt có chút mơ màng, còn hơi do dự.

"Con xem con xem, con ở chỗ này cắt một cái rụp, kế bên chính là thịt, nếu ngón tay không cẩn thận mà xát một chút, nhất định sẽ rất đau rất đau. Khi chúng ta cắt móng tay, không thể cắt quá ngắn như vậy, phải chừa lại một tí xíu..."

Đường Dĩ Tổ nói, thừa dịp nó không chú ý, lập tức nắm lấy cái móng tay đang rạn nứt mà thằng bé luôn cắt giấu kia, "Tựa như ngón tay này, con đau hay không đau?"

Đường Táo vài lần muốn giấu cũng không giấu được, ngón tay bị Đường Dĩ Tổ nắm, căn bản trốn không thoát, nó đành phải mạnh miệng nói: "Không đau!"

"Rõ ràng rất đau, má mi nhìn cũng đau." Đường Dĩ Tổ nói.

Đường Táo hồ nghi mà nhìn cô: "Ngón tay là của con, má mi dùng mắt dùng đôi mắt xem một cái, sao có thể đau được."

Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo lại tích cực như vậy, nhưng thời điểm này, phải một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, chơi xấu tới cùng.

Cô nghiêm trang nói: "Con là do má mi sinh ra. Trước kia, khi còn nhỏ, đã lớn lên ở trong bụng má mi, khi con đau, má mi đương nhiên có thể cảm giác được. Đó gọi là đau thân con, đau tâm mẹ."

"Thật sự?" Đường Táo ngạc nhiên nhìn Đường Dĩ Tổ, có chút nửa tin nửa ngờ, "Vậy bình thường khi con té ngã, má mi sẽ cảm giác đau sao?"

"Chỉ cần má mi thấy được, trong lòng lập tức sẽ rất đau rất đau." Cô gật đầu nói.

"Vậy vì cái gì lần trước má mi dùng dao nhỏ cắt tay, con không cảm thấy đau?" Đường Táo lại hỏi.

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra một chút.

Trời ơi, thằng bé cư nhiên còn nhớ rõ việc này!

Không phải đều nói trẻ con đều có bệnh hay quên sao, cho dù sự tình động trời cỡ nào cũng chỉ qua mấy ngày cũng quên đến không còn một mảnh hay sao!

Không hổ là con trai của cô, vai ác tương lai, trí nhớ này, đúng là quá chuẩn cmnr.

Đường Dĩ Tố vội vàng lừa dối: "Đó là bởi vì, má mi không hề dùng dao cắt tay đó! Mọi thứ đều là giả, con đương nhiên không cảm thấy đau!"

"Thì ra là vậy." Đường Táo bừng tỉnh, mãi cho đến hiện tại, thằng bé mới rút cuộc tin rằng Đường Dĩ Tố không có tự sát bỏ mặc nó.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Con trai là nam phụ - Chương 20

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/03/2019

"Rồi rồi, không nói chuyện quá khứ nữa, bắt đầu cắt móng tay!" Đường Dĩ Tố không khỏi phân trần kéo Đường Táo lại bên người, trước tiên cầm đồ cắt móng tay sửa sang lại cái móng bị xước của đứa nhỏ này một chút.

Đường Táo rất nhiều lần giật tay lại muốn giấu, làm cho Đường Dĩ Tố cũng phải nắm chặt gắt gao, căn bản không cho nó cơ hội giấu đi.

Sau rồi Đường Táo cũng nhận mệnh, khi Đường Dĩ Tố bận rộn, nó an vị ở bên cạnh nhìn bộ dáng nghiêm túc của mẹ khi cắt móng tay cho mình.

Tay trẻ con nho nhỏ, ngón tay trơn tru, móng tay chỉ có một mẫu bé tẹo, Đường Dĩ Tố vì lo lắng thằng bé không đủ kiên nhẫn, thao tác cũng nhanh đến không ngờ.

Cắt xong rồi, cô lại muốn Đường Táo giao nộp chân ra.

Đứa nhỏ nào đó che lại chân nhỏ, thấy Đường Dĩ Tố nhìn mình chằm chằm như hổ rình mồi, nó nhanh chóng lại thay đổi tư thế, dùng móng ngồi lên chân, điên cuồng lắc đầu với cô.

"Giấu cái gì, con không phải là mới vừa tắm rửa xong thơm ngào ngát hay sao, má mi cũng chưa có che, con đã thẹn thùng trước rồi." Đường Dĩ Tố nói, một tay nhào lên đè thân thể Đường Táo lại, một tay kia lôi kéo chân thằng bé đào ra ngoài.

Tuy rằng Đường Dĩ Tố là nữ, sức lực không lớn, nhưng Đường Táo cũng chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, ở trước mặt cô quả thật là không hề có lực chống trả, chỉ cần thể trọng là có thể trực tiếp nghiền áp.

Đường Dĩ Tố nhìn móng chân không được sửa chữa, sau khi dài ra lại tự động gãy, gồ ghề lồi lõm kia, vừa cắt lại vừa nói: "Sau này cách mấy ngày phải định kỳ cắt một lần.""

"Móng tay móng chân tuy rằng không có gì quan trọng, nhưng thân thể con còn đang lớn. Móng mà bị biến hình sẽ ảnh hưởng đến hình dạng đầu ngón tay ngón chân của con sau này. Một khi dị dạng chính là chuyện cả đời, hơn nữa bạn nhỏ là phải giữ gìn vệ sinh tay chân, sạch sẽ chính tề như bây giờ, mới là đáng yêu nhất ~"

Đường Dĩ Tố nói xong, đợi cả buổi đều cũng không thấy Đường Táo trả lời. Quay đầu lại, cô nhìn thấy thằng bé đang ngồi ngậy ra như phồng, khuôn mặt bởi vì thẹn thùng mà đỏ đỏ. Thấy mẹ nhìn qua, Đường Táo giả vờ nhìn trái nhìn phải, tầm mắt liên tục tránh đối diện trực tiếp với cô.

Đứa nhỏ này tuy rằng không mập, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là trẻ con, dù là tay hay là chân đều tròn tròn mũm mĩm. Đường Dĩ Tố vốn đã đủ trắng, Đường Táo so với cô còn trắng hơn một chút, bộ dáng vừa tròn vừa nộn nộn, thật giống y như cái bánh bao nhỏ a ~~

Thật vất vả mới cắt xong, Đường Táo rút chân nhỏ từ tay Đường Dĩ Tố ra, nhanh như chớp chạy vào toilet rửa lại sạch sẽ, sau đó tự động lăn lên giường, đưa lưng về phía cô, chuẩn bị ngủ.

Đường Dĩ Tố nhìn thân hình bé nhỏ thẹn thùng kia, cô rầm rì một tiếng rồi lại mỉm cười. Sau khi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, cô cũng leo lên giường mình, thừa dịp hôm nay vẫn còn sớm, tranh thủ lướt mạng xem tin tức.

Không ngờ hôm nay lên mạng thật đúng là làm Đường Dĩ Tố thấy được chút nội dung hữu ích.

Từ hôm kết thúc buổi dạ hội đến nay cũng đã một thời gian, video hát rượu bữa giờ qua nhiều lần khúc chiết, rốt cuộc bị phóng ra.

Những video kia xác thật là bị Tổng Thần Hạo thu mua, nhưng không thể quản nổi những người vừa lúc quay lên, thí dụ như ngày đó hai gã đàn ông

Đường Dĩ Tố ở WC nam. Chỉ cần tay mắt lạnh lẽ, cho dù đứng ở khoảng cách thật xa, nhưng họ vẫn như cũ ngửi được mùi bát quái, quay được màn máu chốt kia.

Nguyên nhân ban đầu video này bị tung lên thoát nhìn chỉ là trùng hợp làm người thập phần bất đắc dĩ.

Ban đầu, chủ bài viết ở diễn đàn A chỉ là viết viết, đem tin tức về mình tình hân nhận thức sửa sang lại thành một bài tiểu luận văn, công bố ở diễn đàn, không hề có hình ảnh hay video gì hết.

Trong đó, có một lần chủ bài viết nhắc đến cái tên Tống Thần Hạo bằng tiếng Anh viết tắt, hân thần thần bí bí tỏ vẻ, hân cảm thấy Tống Thần Hạo không chỉ cùng Đường Dĩ Tố yêu đương, hơn nữa có khả năng Tống Thần Hạo còn làm chuyện có lỗi với Đường Dĩ Tố.

Loại câu mở đầu "Tui nghe một người bạn nói", "Tui nhận thức XX giảng", "Tui cảm thấy" tràn ngập hương vị xanh nhạt, từ trước đến nay luôn hấp dẫn độc giả muốn click vào nhất. Chỉ là sau khi xem xong, cũng là cái làm cho độc giả thống hận nhất.

【 Trời ơi viết tựa đề một đăng ghi nội dung một neo ""dậy"" cha nội? 】

【 cái thể loại văn không có căn cứ này chị đây có thể viết một ngàn vạn chữ, cảm ơn nha. 】

【 Chuyện tầm phào. 】

Trong đó, fans của Tống Thần Hạo là mẫn cảm nhất. Vừa thấy chuyện đề cập đến tai tiếng lần trước, bọn họ thừa dịp chủ bài viết viết ra tin tức làm người ta vô pháp tin phục, fans của Tống Thần Hạo lập tức triển khai thể công, dự định nhân cơ hội này chen ép toàn bộ sự tình có quan hệ với tai tiếng xuống, ngăn chặn sau này có kẻ nào nhắc lại phỏng đoán.

Không nghĩ tới lần này đã nhằm cái ván sát.

Chủ bài viết bị fans của Tống Thần Hạo đuổi theo không bỏ, dưới sự giận dữ, vậy mà hân up video quay lên Đường Dĩ Tố hát rượu truyền lên internet.

Trong khoảng thời gian ngắn, diễn đàn một mảnh ồ lên.

Tống Thần Hạo tuy rằng là tiểu minh tinh đang nổi tiếng, nhưng vòng luẩn quẩn lớn như vậy, không phải chỉ một mình hân đang nổi tiếng, càng nhiều hơn nữa là những nam nghệ sĩ ngoại hình không sai biệt lắm, địa vị không sai biệt lắm, fans số lượng cũng không sai biệt lắm với hân đang đau khổ giữa.

Càng lên cao, mỗi một bước đều gian nan, tài nguyên nhiều như vậy, mọi người đấu đá nhau đến độ thập phần kịch liệt.

Bởi vậy video đó một khi được công bố, không ít đoàn đội cạnh tranh với Tống Thần Hạo lập tức bắt đầu thao tác.

Khi Đường Dĩ Tố nhìn thấy này đó, đúng là thời điểm trên mạng đang ồn ào tui bụi nhất, từ các diễn đàn lớn đến Weibo, địa điểm quay video chính thức bị truyền bá.

Bất luận là fans, người qua đường, hay là phần tử chán ghét Tống Thần Hạo đều đang không ngừng tuần hoàn truyền phát video mớ hồ ngôn ngữ kia. Lẫn nhau qua lại không ngừng chụp hình phân tích, ý đồ thuyết phục đối phương.

Đối lập với lần trước chỉ nghiêng về một bên, có lẽ bởi vì đây là lần thứ hai nhìn thấy Đường Dĩ Tố nhắc lên quan hệ với Tống Thần Hạo, không ít người cũng không tin tưởng đây chỉ là một lần trùng hợp.

Người giúp Đường Dĩ Tố nói chuyện cũng nhiều lên, cô thậm chí còn nhìn thấy có người đồng tình với tình cảnh của mình.

Đương nhiên, hậu quả cũng chọc fans của Tống Thần Hạo càng thêm điên cuồng.

Nói cho cùng, nữ nhân này không chỉ có mưu toan hãm hại thần tượng, muốn mượn dùng tai tiếng mà nổi lên, cư nhiên còn dám can đảm ở trước mặt công chúng, dùng rượu hát vào mặt Tống Thần Hạo!

Trong mắt fans, cái hát vào tuy là rượu, nhưng lại giống như axít hát vào trong lòng bọn họ, tội của Đường Dĩ Tố quả thực không thể thứ.

Đường Dĩ Tố nhìn fans nổi điên, xong click vào video nhìn một chút.

Video quay lên này rất ngắn, tổng cộng chỉ có năm giây, hơn nữa, bởi vì cự ly xa và nhanh chóng quay lên, hình ảnh cũng chưa kịp điều chỉnh tiêu điểm rõ ràng, làm cho người xem có chút choáng váng đầu.

Nhưng nội dung video lại quá mức kính bạo, cũng là bộ phận tinh hoa nhất.

Trong video, Tống Thần Hạo thấp giọng cùng Đường Dĩ Tố nói cái gì đó, ngay sau đó Đường Dĩ Tố lập tức dùng một chén rượu hát qua. Sau khi phát tới đó, video lập tức im bật, ngăn ngừa năm giây, làm người chưa đã thêm, dẫn phát vô hạn mớ mớ.

Đường Dĩ Tố xem xong video, trở lại Weibo nhìn thoáng qua.

Bên phía Tống Thần Hạo tạm thời còn chưa làm ra đáp lại, mà bên Đường Dĩ Tố hồi lâu chưa cập nhật trạng thái, số người bình luận không thể nghĩ ngờ

nâng cao một bước.

Có lần trước trải chăn, lần này Đường Dĩ Tổ đã hoàn toàn bình tĩnh, cô không cần bám vào xem cũng có thể biết ở phía dưới mọi người đang bàn luận cái gì.

Dù sao đã qua, mãi cho đến ngày 20 Đường Dĩ Tổ mới phải quay quảng cáo. Chỉ cần mấy ngày gần tới cô chú ý một ít, cũng không cần lên tiếng, tận lực ở nhà, không bị người khác tìm được địa chỉ là xong.

Bất tri bất giác trời cũng đã khuya, Đường Dĩ Tổ quăng điện thoại qua một bên, tắt đèn bàn đầu giường.

Ánh đèn trong phòng ám xuống, đèn đường bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ mờ mờ một chút, phòng ngủ một mảnh đen kịt.

Đường Dĩ Tổ đang nhắm mắt lại mơ màng sắp ngủ, trước khi ngủ cô còn đang ở trong lòng tính toán, ngày mai nên ăn gì.

(*Ôi câu hỏi muôn thuở =)) Ngày mai ăn gì xD~)*

Trong lúc mơ mơ màng màng, Đường Dĩ Tổ cảm giác được Đường Táo đang nằm trên giường nhỏ bỗng nhiên trở mình.

Bình thường thằng nhóc này đều đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ mà ngủ, tư thế ngủ của nó lại tốt, rất ít khi xoay người độ cung lớn như vậy.

Ngay sau đó, Đường Táo mới vừa người vậy mà lại giật mình, sau đó sờ soạng bò tới bên cạnh Đường Dĩ Tổ.

Cảm giác được tay mình bị Đường Táo cầm, cái tay nho nhỏ chạy dọc theo bàn tay, sờ đến móng tay Đường Dĩ Tổ.

"Má mi."

Đường Dĩ Tổ nghe được Đường Táo nhỏ giọng kêu một câu.

Vốn dĩ cô định nhúc nhích một chút, nhưng ngay sau đó, Đường Táo ôm tay cô, nằm ở bên cạnh Đường Dĩ Tổ, lại dùng thanh âm càng thấp, kêu một câu: "Má mi."

Nghe ngữ khí này, tựa hồ không phải muốn đánh thức cô, chỉ là thuần túy mà muốn gọi "Má mi" mà thôi.

Thanh âm trẻ con mềm mềm mại mại, cuộn tròn thành một cục nằm ở bên cạnh cô, Đường Dĩ Tổ lập tức thả lỏng lại, ý thức dần dần mơ hồ, tùy thời muốn đi vào mộng đẹp.

Nằm trong chốc lát, Đường Táo tựa hồ đã ghiền, thật cẩn thận thả tay Đường Dĩ Tổ lại tại chỗ, sau đó sờ soạng tính toán lại bò lại giường nhỏ.

Ở ngay lúc này, Đường Dĩ Tổ nguyên bản đang nằm thẳng ngủ bỗng nhiên trở mình, tay chân hướng bên cạnh đè một cái, lập tức ép đứa nhỏ vừa mới chuẩn bị đứng dậy kia nằm trở về.

Đường Táo: "!!!"

Còn tưởng rằng mình đánh thức Đường Dĩ Tổ, Đường Táo cả người căng thẳng, bị ép ngay cả nhúc nhích cũng không dám.

Một hồi lâu, thấy người đang đè mình hồ hấp vững vàng, Đường Táo lúc này mới chậm rãi an tâm, giãy giụa nhẹ nhẹ, muốn tránh thoát dưới tay chân của Đường Dĩ Tổ.

Nhưng mà vị trí Đường Dĩ Tổ đè ép thật vị trí xảo diệu, Đường Táo nằm thẳng, làm sao cũng không có sức lực, thật vất vả rốt cuộc tìm được khe hở để có thể chui ra, ở ngay lúc này, tay Đường Dĩ Tổ kéo một cái, lập tức lại đè Đường Táo trở lại...

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Tổ bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, trước tiên sờ đến gối đầu bên cạnh tắt đồng hồ báo thức đi, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt sáng quắc.

Cúi đầu, cô liền thấy Đường Táo đang nằm thành một cục trong lòng ngực mình, trên người con nít mang theo chút mùi sữa, Đường Dĩ Tổ chỉ thấy toàn bộ thân mình đều mềm mại.

Trong nháy mắt hai mẹ con đối diện kia, mặt Đường Táo bùm một cái đỏ lên.

"Là, là má mi muốn ôm con ngủ, ngủ!" Đường Táo lắp bắp nói, bộ dáng vừa phần nộ, khăn trương lại vừa quần bách.

Nói xong, thằng bé có chút thấp thỏm nhìn Đường Dĩ Tổ một cái.

"Ừmm..." Đường Dĩ Tổ đáp.

Thấy cô thái độ không rõ ràng, Đường Táo lại "phần nộ" mà bổ sung một câu: "Con đang ngủ thì lại bị má mi bắt lại đây, muốn chạy cũng chạy không

thoát!"

"Thì ra là như vậy..." Đường Dĩ Tổ ậm ờ.

"Chính là như vậy, vốn dĩ con không định cùng nhau ngủ với người, con chỉ thích ngủ một mình thôi!" Đường Táo cường điệu nói.

Nhìn bộ dáng lòng một đằng miệng một nẻo của thằng bé, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể phụ họa: "Đúng đúng, đều do má mi, thật sự là quá muốn quá muốn ôm Tiểu quả Táo nhà chúng ta cùng nhau ngủ."

Đường Táo vừa nghe, biểu tình phần nộ lập tức biến mất, chỉ thấy nó cúi đầu, khuôn mặt đỏ rực: "Vây... Con tha thứ cho người."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21-1

Con trai là nam phụ - Chương 21 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/03/2019

- - -

Hi mọi người, ta đã trở lại. Ôi cái chương 21(1) này ta đã hoàn thành từ hôm 24/03 như trên đã ghi, nhưng lại quên up lên. Hầy, hai tuần vừa rồi thật sự bận rộn quá, mùa xuân thật sự là không hợp với ta mà T__T

Bất quá hết tuần sau là ta sẽ có Osterferien rồi, lúc đó sẽ có nhiều thời gian rảnh hơn, mọi người cứ chờ bị khủng bố noti đi nha, hahaa.

Cơ mà phải nói lại, đừng ai hỏi ta có còn edit hay không nữa, thiệt tình chứ, ta có đăng ngày edit ở phía trên mà. Hôm kia mới up xong một chương thì cô bạn mới vào đọc hay sao ấy, bạn ấy hỏi có còn edit không, quá buồn: (

Ta cũng không trả lời luôn. Editor cũng tui thân chứ..

Hầy, thật ra là do tâm hồn ta mong manh, không phải tại các nàng, thật đó (O n O)

Thế là ta dự định dời lại vài hôm mới up chương mới, ai ngờ dời một phát tới hai tuần.

Hihi (Ô v Ô)~

♥

- - -

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Tổ mới vừa tiễn Đường Táo đi học xong, quả nhiên lập tức nhận được cuộc gọi đến của Tàn Hoa.

Điện thoại được tiếp, thanh âm Tàn Hoa truyền đến: "Chuyện trên mạng cô thấy chưa?"

"Thấy rồi." Đường Dĩ Tổ cười nhẹ, "Bên Tống Thần Hạo còn chưa làm ra đáp lại."

"Có phóng viên hoặc là truyền thông liên lạc với cô hay không?"

Tàn Hoa nghiêm túc nói, "Mặc kệ là ai, trừ tôi ra, bất luận kẻ nào đề cập đến vấn đề này, cô đều không cần đáp lại. Còn có các tiết mục hoàn toàn chưa từng nghe qua, tất cả đều hủy hết đi. Nếu cô muốn đi được lâu, loại thời điểm này tuyệt đối không thể chỉ lo kiếm tiền."

"Được, em hiểu mà."

Không cần Tàn Hoa nhắc nhở, Đường Dĩ Tổ cũng biết, thời điểm này nếu cô đáp lại bất luận cái gì, hoặc là lên các tiết mục lung tung không rõ, tung tin nóng về mình cùng Tống Thần Hạo, thì đúng là trong ngắn hạn có lẽ sẽ được chú ý cao, bắt được một tuyệt bút tiền.

Nhưng hành vi này là làm người ta khinh thường nhất, về sau, nếu cô lại một lần nữa muốn sự nghiệp đi vào quỹ đạo, làm một diễn viên đứng đắn thì sẽ rất khó khăn.

Mặc dù tương lai Đường Dĩ Tổ có thành danh, chuyện làm người khó coi này cũng sẽ bị người ta khai quật.

Càng đáng sợ chính là, tương lai nếu cô không nổi tiếng bằng Tống Thần Hạo, sẽ bị người trào phúng bám lấy Tống Thần Hạo lăng xê.

Còn tương lai cô nếu nổi tiếng hơn so với Tống Thần Hạo, như vậy Đường Dĩ Tổ cùng tên đề tiện kia có lẽ bị buộc với nhau cả đời không dứt.

Bất quá tuy rằng trong lòng rõ ràng điểm này, nhưng việc Tần Hoa gọi điện thoại riêng đến đề chỉ dẫn, Đường Dĩ Tổ cũng ghi tạc trong lòng, người đại diện này tuy rằng thoát nhìn không dễ ở chung, kỳ thật lại là một người mạnh mẽ mềm lòng.

Đường Dĩ Tổ không khỏi nói: "Cảm ơn Tần Hoa tỷ."

Tần Hoa bên kia dừng một chút, trải qua vài lần nói chuyện với nhau, bà dần dần thích ứng Đường Dĩ Tổ hiện tại.

Có lẽ đã suy xét tới năng lực thừa nhận của nguyên thân, Tần Hoa còn an ủi, "Cô cũng đừng nóng vội, trên mạng hiện tại tuy rằng mắng đến mạnh mẽ, nhưng cũng có không ít người giúp cô nói chuyện, có tí lệ lộ diện, đối với cô mà nói chính là chuyện tốt, những kịch bản dành cho cô chính là chứng minh cho điều đó."

"Tình huống trước mắt đối với cô kỳ thật là có lợi, công ty bên này cũng ở quan sát, tôi kiến nghị cô nên lấy bất biến ứng vạn biến, chờ Tống Thần Hạo ra chiêu, chúng ta tái kiến, chiêu hủy đi chiêu."

Chuyện không hề dư luận trên mạng, giống như võ lâm cao thủ quyết đấu, lại còn không phải chuyện hai người, mà là hai bên đoàn đội đánh cờ với nhau.

Đường Dĩ Tổ đối thực lực của chính mình có tin tưởng, đối với năng lực của Tần Hoa cũng rất có tin tưởng, bởi vậy hiện tại kỳ thật một chút cô cũng không lo lắng.

Trước mắt mà nói, quan trọng nhất không phải những tai tiếng kia, mà là kịch bản lần trước Tần Hoa gửi lại đây.

Bởi vậy, Đường Dĩ Tổ cũng không hề vòng vo, trực tiếp cho Tần Hoa cho thấy ý nghĩ của mình: "Tần Hoa tỷ, lần trước mail chị gửi em, em đã nhìn qua, trong đó hai bộ điện ảnh, em khá là muốn thử xem."

"Cô xem xong rồi?" Tần Hoa có chút kinh ngạc, những tệp mail kia bà vừa mới gửi Đường Dĩ Tổ không bao lâu, không ngờ tới Đường Dĩ Tổ từ trước đến nay luôn chậm trễ công tác, cư nhiên hiệu suất cao như vậy, "Hai bộ nào?"

Đường Dĩ Tổ nói: "Diễn viên chính trong《 Khu không người 》 cùng khách mời trong《 Một đường có ca 》."

Tần Hoa ngẩn ra một chút.

《 Khu không người 》 là một bộ điện ảnh đề tài đánh đấm máu me, chủ đề này cũng khá hấp dẫn, không cần thận một cái sẽ bị quá tay, không được phép phát sóng, mấy tháng vất vả trả giá toàn bộ ném đá trên sông, nguy hiểm cực lớn.

Còn bộ《 Một đường có ca 》 còn lại là một bộ hài kịch, nếu lỡ làm hơi lộ một ít, sẽ rất dễ biến thành lời kịch.

Hai bộ phim này, không có đạo diễn nổi danh, không có vốn cao, tương đương với không có gì bảo đảm, ai cũng không thể xác định cuối cùng kết quả như thế nào, người bình thường nhìn qua đều dễ dàng chùn bước, thà rằng đi diễn đề tài thanh xuân tương đối ôn hòa, sẽ an toàn hơn.

Tần Hoa không nghĩ tới, Đường Dĩ Tổ cư nhiên lại lựa chọn hai bộ phim này.

Một lát sau, bà nói: "Thật ra cô cũng rất biết chọn lựa."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21-2

Con trai là nam phụ - Chương 21 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 06/04/2019

Đường Dĩ Tổ có chút xấu hổ.

Theo lương tâm mà nói, trong mail, Tần Hoa gửi rất nhiều bộ phim khá hơn hai bộ này, chất lượng xác thật là thuộc về thượng thừa. Nếu không phải đã xem qua tiểu thuyết, có bàn tay vàng nhắc nhở, đúng là cô không thể hạ được quyết tâm.

Dù sao đã có bug, dĩ nhiên không cần suy nghĩ nhiều, Đường Dĩ Tổ mặt dày nói: "Dù sao hiện tại em cũng không danh khí gì, không sợ nằm liệt giữa đường, em thấy bộ phim có vẻ ổn, đi thử xem sao, lỡ như thành công thì tốt."

Tần Hoa nói: "《 Một đường có ca 》 còn đang ở giai đoạn chuẩn bị, lấy điều kiện bên ngoài của cô, diễn vai khách mời xác thật là có điểm hy vọng, đương nhiên, cụ thể còn phải xem đối phương yêu cầu cùng ý tưởng ra sao, nhưng 《 Khu không người 》..."

"《 Khu không người 》 có ghi chú chính là " đánh quai " chuyện xưa, bộ phim này không chỉ có đề tài hấp dẫn, quá trình quay phim gian khổ, đã vậy còn có yêu cầu kỹ thuật diễn cực cao đối với diễn viên chính, lại rất có thể bởi vì quá hấp dẫn mà không được phép chiếu, cuối cùng không thu hoạch."

"Loại kịch bản tốn công vô ích này, rất nhiều diễn viên phù hợp điều kiện lại không muốn đóng, mà người nguyện ý, đoàn phim lại chướng mắt, bọn họ sợ lựa chọn diễn viên không tốt, kéo thấp toàn bộ cấp bậc cùng chiều sâu của bộ phim."

"Trước đó, 《 Khu không người 》 vốn có nữ chính, nhưng cô nàng kia biết đoàn phim khó xử, làm thời đôi ý, đòi tăng thù lao nếu không sẽ không chịu quay, đoàn phim cùng người đại diện của cô ta đàm phán thất bại, mới quyết định thay đổi người, cho nên lúc này mới trông vị trí nữ chính, cũng bởi vì bộ phim này tình huống đặc thù, chất lượng kịch bản tốt như vậy mới có khả năng vào tay Dĩ Tổ cô."

"Cô có ánh mắt này, lại nguyện ý chịu khổ, thân là người đại diện của cô, tôi thật cao hứng. Bất quá, đạo diễn cùng biên kịch yêu cầu phi thường khắc nghiệt, bọn họ không có danh khí gì nhưng lại là có tiếng khó chịu, khi tuyển diễn viên đều là kiểu diễn tốt thì được, không thì thôi, không nề nang mặt mũi gì ai, cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Dạ, em biết rồi." Đường Dĩ Tổ mỉm cười.

Bởi vì đạo diễn《 Khu không người 》 không phải người khác, mà là người khoảng thời gian trước Đường Dĩ Tổ gặp được trong buổi dạ tiệc, Trần Trường An. Biên kịch gọi là Ninh Duy, cũng là một nhân vật khó lường trong tương lai.

Bất quá trong tiểu thuyết, bởi vì Ninh Duy cùng Đường Táo quan hệ không tồi, sau khi Đường Táo tử vong, nam chủ quật khởi, Ninh Duy cũng dần dần lặng yên không một tiếng động, cho nên Đường Dĩ Tổ chỉ nhớ rõ Trần Trường An, mãi cho đến nhìn thấy tên Ninh Duy, mới miễn cưỡng nhớ tới còn có một nhân vật như vậy.

Bất luận là nhân vật đứng đầu chuỗi thức ăn nào, hễ là có thể đi đến đỉnh cao nhất, tất nhiên có một ít tình thân kiên trì mà thường nhân không có được, đồng dạng, cũng sẽ có một ít tính tình kỳ quái không thể tránh được.

Chính là cái gọi là "thiên tài cùng kẻ điên chỉ cách nhau một bước", bất luận là ở trong đời sống hiện thực, hay là giờ này khắc này, thân là một người diễn viên, Đường Dĩ Tổ đã sớm làm tốt chuẩn bị sẽ đối mặt với các loại người muôn hình muôn vẻ.

Tần Hoa thấy Đường Dĩ Tổ kiên định như vậy, bà cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ tỏ vẻ sẽ giúp cô trả lời đối phương, cụ thể khi nào thử vai sẽ gửi mail thông báo cho, cô tùy thời chuẩn bị sẵn sàng là được.

Lại qua mấy ngày, Đường Dĩ Tổ có được thời gian thanh nhàn ít ỏi, trừ chuyện điên cuồng học tập tri thức về giới giải trí của thế giới này, bù lại não bộ thiếu sót của mình về các loại đoạt giải điện ảnh, lạc thú lớn nhất hiện tại của cô, chính là nghiên cứu thực đơn mỗi ngày, thế sẽ nuôi con trai nhà mình trắng trẻo mập mạp, khỏe mạnh trưởng thành.

Chuyện tiếc nuôi chính là, sau buổi tối ngày hôm đó, cũng không biết có phải Đường Táo then thùng hay không, mà đánh chết thằng bé cũng không chịu chui vào trong lòng ngực Đường Dĩ Tổ ngủ nữa.

Đứa nhỏ nào đó kiên định bất di bất dịch nằm ở trên giường nhỏ của mình, nghiêm túc chứng tỏ cho mẹ thấy, mình thật sự muốn ngủ một mình.

Nhìn bộ dáng nhỏ kia của nó, Đường Dĩ Tổ biết sự tình này không thể nóng vội nhất thời, cũng không cưỡng bách thằng bé nữa.

Hôm nay, Đường Táo ngủ ở giường nhỏ, Đường Dĩ Tổ nằm ở trên giường lớn xem phim, đang chuẩn bị ngủ, cô nhìn thoáng qua phía đối diện. Thì ra bất tri bất giác, Đường Táo đã trở mình, mặt hướng về phía mình, tay chân cuộn vào nhau, cái miệng nhỏ luôn mồm hơi hơi thả lỏng, đang ngủ say giống như tiểu động vật.

Trước đây, Đường Táo đều là đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ mà ngủ, khó được lần này bắt gặp thằng bé xoay mặt lại đây, Đường Dĩ Tổ tức khắc có chút tò mò.

Đêm này, có người mẹ nào đó kẻ mặt sát vào quan sát dung nhan thằng bé ngủ thật lâu cho đã, mãi cho đến khi nghe được con mình trong lúc ngủ mơ nói thầm một câu "Má mi", cô nàng này mới cảm thấy mỹ mãn mà nằm trở về giường.

Khác với trước kia, hiện tại khi Đường Táo ngủ khi rõ ràng đã thả lỏng không ít, Đường Dĩ Tổ tin tưởng, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, tâm linh yếu ớt nhạy cảm của thằng bé sẽ khôi phục như những bạn nhỏ bình thường khác.

Mấy ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, sáng sớm ngày 20, sau khi tiễn Đường Táo đi học, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng tranh thủ thời gian đi về hướng Studio.

Sophie là nổi tiếng nhất trong mười nhãn hiệu băng vệ sinh lớn của Hoa Quốc. Nhằm vào kiểu dáng hiện đại nữ tính, năm 1983 Sophie ra đời, năm 1992 tiến vào thị trường Hoa Quốc. Đến nay, nhãn hiệu này đã thay đổi qua bảy người phát ngôn, không có người nào hiện tại mà không phải mình mình đang nổi tiếng.

Dựa vào tư lịch của Đường Dĩ Tổ, để làm người phát ngôn dĩ nhiên là không có khả năng. Gần đây, Sophie cho ra sản phẩm băng vệ sinh mùa hè, yêu cầu người mẫu nữ tiến hành quay quảng cáo, Đường Dĩ Tổ chính là một trong số đó.

Vừa đến hiện trường, nhân viên công tác còn đang vội vàng chuẩn bị bối cảnh, người mẫu quảng cáo có ba người mà đã tới hai vị, Đường Dĩ Tổ cư nhiên là người chậm nhất.

Cô giật mình, vừa nhanh chóng đi tới, vừa cúi đầu nhìn thời gian một chút, phát hiện mình không chỉ không có đến trễ, còn tới sớm hơn gần một giờ, vốn cho rằng mình đã không gọi là lười biếng, không ngờ tất cả mọi người đều càng thêm cần mẫn.

"Ngượng ngùng ngượng ngùng, tôi đã tới chậm." Đường Dĩ Tổ vội vàng bước tới, trước tiên hướng mọi người xin lỗi.

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ cũng không có đến trễ, nhưng tất cả mọi người đều trình diện, duy chỉ thiếu cô, vậy thì có đến trễ hay không cũng không có gì khác biệt.

Hai người mẫu đang được trang điểm vốn đang khí thế ngất trời trò chuyện, sau khi nghe được thanh âm của Đường Dĩ Tổ, hai người xoay lại nhìn cô một cái, lễ phép cười cười, nhưng lại không nói nữa, mà là quay sang dùng di động gửi tin nhắn cho nhau.

Hai người này hiển nhiên là biết nhau, sau khi cô tới, nháy mắt lại thay đổi thái độ, tức khắc làm Đường Dĩ Tổ có chút xấu hổ.

Bất quá Đường Dĩ Tổ gần đây tai tiếng quá thân, cô lại không phải nhân dân tệ, không có khả năng đi đến đâu tất cả mọi người đều thích, cho nên tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng trên mặt Đường Dĩ Tổ cũng không có biểu hiện ra, trấn định tự nhiên ở bên cạnh chuẩn bị chờ quảng cáo bắt đầu quay.

Sau khi chuyên viên trang điểm hóa trang cho hai người mẫu kia xong, chờ bọn họ rời đi, hần vừa cong lưng nhìn thấy mặt Đường Dĩ Tổ, tức khắc cả kinh nói: "Chời ôi, làn da của em thật đẹp, một chút khuyết điểm cũng không có, hoàn toàn không cần dùng kem che! Ôi ngay cả quảng thâm mắt cũng không... Nếu không phải yêu cầu quay xa, căn bản chị cũng không muốn trang điểm thêm gì cho cô em đâu."

Đường Dĩ Tổ nghe xong đáy lòng vui vẻ, từ khi uống linh tuyến đông lạnh, dường như cô ngày càng đẹp. Tuy rằng thường xuyên nghe được ca ngợi, nhưng mỗi khi lại lần nữa nghe được, Đường Dĩ Tổ vẫn rất ngượng ngùng: "Cảm ơn nha."

"Không cần khách khí, làn da cũng tốt như vậy, cũng giúp chị không ít công phu, bất quá hiện tại đến khi bắt đầu quay còn chút thời gian, chút nữa nhớ rõ lại đây tìm chị bổ trang." Chuyên viên trang điểm nói.

Đường Dĩ Tổ nhìn quanh bốn phía.

Bối cảnh xung quanh đại khái đã hoàn thành, vừa lúc nhân viên công tác đẩy một loạt váy ngắn bày biện qua một bên, người thu âm, biên tập ánh sáng cũng đang bận rộn, không khí thật phần nghiêm túc.

Chuyên viên trang điểm tựa hồ nhìn ra Đường Dĩ Tổ trong lòng nghi hoặc, nhỏ giọng nói với cô: "Nghe nói hôm nay sẽ có cấp cao tới đây, cho nên tất cả mọi người đều tới sớm, nghiêm túc công tác, trong chút nữa em nhớ biểu hiện tốt một chút."

"Cấp cao?" Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc, một cái quảng cáo nhỏ mà thôi, trong ba người mẫu quảng cáo này, nổi tiếng nhất vẫn là Đường Dĩ Tổ, loại địa phương này, sao lại có người cấp cao tới?

Bất quá chuyên viên trang điểm cũng không thân thiết gì với Đường Dĩ Tổ, có thể đề điểm một câu đã cực kỳ không dễ dàng, cô cũng không tiện hỏi nhiều thêm.

Sau khi trang điểm xong, Đường Dĩ Tổ cũng như hai người mẫu quảng cáo kia, chờ ở một bên tùy thời chuẩn bị quay.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Con trai là nam phụ - Chương 22

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 10/04/2019

Hì hi chương mới ♥ Hôm nay không phải ngày nghỉ của ta đâu, nhưng hôm nay trời mưa, ý ẹ, trốn học một hôm vì lạnh quá >"<

Mùa hè đến cùng với nắng hè chói chang, các loại trang phục hè cũng theo đó xuất hiện, sự bối rối của các chị em phụ nữ với băng vệ sinh cũng lục đục mà đến.

Sophie kỳ này quay một quảng cáo về chủ đề "Công chúa váy ngắn", nhằm mục đích tuyên truyền về nhu cầu của chị em đối với BVS, nội dung quảng cáo cũng thật đơn giản.

Cùng với tiếng "Action" của đạo diễn, Đường Dĩ Tổ cùng hai nữ người mẫu trong vai nữ sinh hi hi ha ha cười nói vui vẻ.

Một trong hai cầm mascara quẹt quẹt trang điểm, một người khác lại đang nhìn gương chải đầu, Đường Dĩ Tổ cầm váy ngắn đi vào phòng thay quần áo, sau đó lại không thay mà râu rĩ đi ra, ngồi ở trên sofa mặt ủ mảy ề.

Hai nữ sinh kia thấy vậy, vội vàng một trái một phải vây lại, nhìn về phía Đường Dĩ Tổ, hỏi: "Bạn sao vậy?"

"Chúng ta sắp phải đi rồi, sao bạn còn chưa thay quần áo?"

Đường Dĩ Tổ tay nắm váy ngắn, không vui mở miệng: "Cái kia tới, mặc váy ngắn sẽ dễ bị lộ, hôm nay mình không thể xinh đẹp ra ngoài rồi."

Nữ sinh đang ngồi bên trái nghe vậy, lập tức nở nụ cười ra vẻ "'yên tâm đi'" với Đường Dĩ Tổ, tay trái bỗng nhiên đưa ra một túi băng vệ sinh nhỏ gọn lên trước mặt: "Xem nè, chia sẻ cho bạn bí mật của mình, Sophie ren mới, sợi bông cực nhỏ, thiết kế tinh tế, bốn tầng phòng hộ, dù cho mặc váy ngắn cũng không sợ lộ đâu!"

Đường Dĩ Tổ nhìn túi băng vệ sinh nhỏ kia, trên mặt lập tức toát ra biểu tình mừng rỡ.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, bỗng nghe đạo diễn hô lớn: "Cắt!! Sao lại không tập trung, mắt nhìn ở đâu vậy hả!"

Đường Dĩ Tổ còn đang đắm chìm trong cảm xúc đột nhiên cả kinh, còn tưởng rằng đạo diễn nói mình. Nhưng khi nhìn thấy nữ sinh bên phải đang cúi đầu, mặt đỏ bừng, còn len lén trộm nhìn về phía trước, Đường Dĩ Tổ mới phản ứng lại, thì ra là vị bên cạnh này thất thần.

Nhìn theo ánh mắt của nữ người mẫu này, Đường Dĩ Tổ tức khắc ngây ngẩn cả người.

Ở trước mặt các cô chính là khu nghỉ ngơi, những người lui tới vốn đều là nhân viên công tác, trong bất tri bất giác, những người đó đều nép vào hai bên, giữa trung tâm là một người đàn ông đang mặc tây trang.

Anh ta tựa hồ cũng đang nhìn Đường Dĩ Tổ, khi cô vừa ngẩng đầu đối diện trong nháy mắt, người nọ tựa hồ ngẩn ra một chút.

Đường Dĩ Tổ vội vàng quay mặt đi, không muốn cùng anh ta tiếp tục đối diện.

Đối phương có vẻ ngoài bất mắt như vậy, Đường Dĩ Tổ lập tức nhận ra, anh ta chính là người đàn ông ngày đó ở trong buổi dạ hội cô đã ngẫu nhiên gặp được khi không cẩn thận đi nhầm WC...

Người này sao lại ở đây.....

Đường Dĩ Tổ không khỏi suy đoán, cấp cao trong miệng chuyên viên trang điểm vừa rồi, chính là anh ta sao?

Chẳng lẽ BVS Sophie cùng anh ta có quan hệ? Vừa lúc nhãn hiệu này cũng là xí nghiệp của người nước ngoài, còn người đàn ông này cũng có gương mặt lai tây.....

Lần trước gặp mặt là ở WC, lần này lại là ở phim trường quay chụp quảng cáo băng vệ sinh, rõ ràng là làm việc vô cùng đúng đắn, nhưng Đường Dĩ Tổ lại mặc danh có chút không được tự nhiên.

Bên kia, Lục Châu vừa định mỉm cười với Đường Dĩ Tổ, không ngờ mới nháy mắt, cô gái kia đã xoay mặt đi, một nửa khóe miệng đang gợn lên tức khắc đông cứng, chỉ có thể tiếp tục chuyên chú nhìn theo thân ảnh của cô.

Có "'sếp sòng'" tới, đạo diễn vì muốn bày ra năng lực của nhóm quảng cáo, tính tình cũng trở nên táo bạo không ít, sau vài phút tu chỉnh, quảng cáo lại một lần bắt đầu quay: "Action!"

Một túi băng vệ sinh do nữ sinh bên trái lấy ra, để ở trước mặt ba người.

Cảnh kế tiếp là nhiếp ảnh gia quay băng vệ sinh cận cảnh, khi đoạn quảng cáo phát ra, cùng với hiệu ứng đặc biệt, đoạn đó sẽ giải thích về sản phẩm.

Ba người Đường Dĩ Tổ đều trở thành phông nền, tuy rằng vẫn ở trong màn ảnh, nhưng lại phi thường mờ hồ, ba người chỉ cần đứng bảo trì cứng đờ bất động là xong, cho nên có thể thoáng thả lỏng một ít.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy có ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình chằm chằm, quay đầu lại, cô lập tức lại đối diện đôi mắt của người đàn ông kia.

Lúc này Đường Dĩ Tổ không nhanh chóng xoay đi, cô vẫn duy trì tư thế đối diện, cùng người kia dòm coi ai sợ ai, muốn nhìn xem anh ta rốt cuộc đang

xem cái gì.

Không nghĩ tới chỉ trong chớp lát, người kia lại cúi đầu trước, ánh mắt thoáng dời đi.

Khoảng cách giữa hai người cũng không xa, Đường Dĩ Tố thị lực thực tốt, có thể rõ ràng nhìn thấy khi người đàn ông kia hơi nghiêng đầu dời đi ánh mắt, đôi tai đã đỏ bừng bừng.

Ngay sau đó, anh ta cùng trợ lý bên người thấp giọng nói mấy câu, tạm thời không nhìn về phía Đường Dĩ Tố bên này nữa.

Vốn đang cảm thấy đôi phương có chút biến thái, cô tức khắc cảm thấy mình có khả năng đã hiểu lầm gì rồi.

Có lẽ người ta chỉ là lại đây công tác, thuận đường xem tiến trình quay quảng cáo một chút thôi, lúc trước gặp mặt một lần, có lẽ đôi phương căn bản cũng không nhớ rõ mình là ai đâu.

Cùng lúc đó, biểu hiện của người đàn ông này không chỉ Đường Dĩ Tố mới nhìn thấy, hai nữ diễn viên kia cùng Đường Dĩ Tố quay quảng cáo, đồng dạng góc độ, cũng giống cô có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của anh ta.

Nhìn thấy người nọ hừ hừ thực thực xuất hiện hành động thẹn thùng, hai cô ả lập tức kích động.

Ba người còn đang quay, bọn họ cũng không dám nói cái gì, chỉ là cả hai đang ngồi một trái một phải cạnh Đường Dĩ Tố, thường xuyên quay mặt nhìn nhau cười trộm, sau đó lại một lần nhìn phía người đàn ông kia, cái ngôn ngữ cơ thể tràn ngập vui sướng, ngượng ngùng lan tỏa trong không khí kia, chắc, không cần nói cũng biết.

Thật vất vả gần quay xong, còn một đoạn quảng cáo cuối cùng, là cảnh cuối cùng Đường Dĩ Tố đã sử dụng băng vệ sinh ren Sophie, không hề bị chuyện đèn đỏ làm cho bối rối, cô thay váy ngắn cao hứng cùng tiểu đồng bọn ở trong phòng nhảy một đoạn ""vũ khúc váy ngắn"" tràn ngập sức sống.

Đối với diễn viên như Đường Dĩ Tố mà nói, quay quảng cáo này cơ bản không có gì khó khăn, phối hợp màn ảnh làm từng bước là xong. Nhưng khi tới đoạn vũ đạo cuối cùng, Đường Dĩ Tố vẫn luôn phát huy tốt đẹp, bỗng nhiên làm không được.

"Cát! Đường Dĩ Tố, cô làm vậy không được, sao lại theo không kịp tiết tấu."

"Cát! Đường Dĩ Tố, tay kia, trời ơi, tay quên giờ lên rồi!"

"Cát! Đường Dĩ Tố! Váy đóng đưa lên, váy ngắn tung lên, cùng hai cô nàng kia giống nhau kia kia, cô đang đứng vị trí giữa lại nhảy kém cỏi nhất thì quá rõ ràng rồi, lại quay một lần!"

"Cát! Đường Dĩ Tố....." Đạo diễn bắt đầu đi mà nhìn cô, "Như vậy đi, hai người kia nghỉ ngơi dặm phần lại, biên tập vũ đạo lại đây, chỉ cho cô ấy đi."

Biên tập vũ đạo đi đến trước mặt Đường Dĩ Tố, nhìn cô so với vừa rồi còn mặt ừm ừm hơn, cũng thập phần bắt đầu đi: "Cô có điều kiện đáng người tốt như vậy, tùy tiện vận uốn éo là được rồi, sao lại bắt động chứ."

"Tôi... Tôi cũng không biết tôi không đứng chỗ nào." Đường Dĩ Tố quả thực muốn khóc, cô cũng không nghĩ tới, chính mình cũng có một ngày lại bị động tác đơn giản như vậy làm khó.

Biên tập vũ đạo hai tay vịn eo, biểu diễn trước mặt Đường Dĩ Tố, chậm rãi vận vẹo vòng eo một chút, từ cao xuống thấp, lại lập tức đứng thẳng lên trong nháy mắt, mồ hôi run lên, hắt lên váy ngắn lên, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Cô thử xem."

Đường Dĩ Tố học theo bộ dáng của biên tập vũ đạo, vận vẹo một lần.

"Thật ra cũng không có vấn đề gì, nhưng mà ở chỗ cuối cùng, tuy rằng lần váy có đóng đưa, nhưng chưa đủ, ở trong màn ảnh sẽ không rõ ràng. Chủ đề hôm nay là váy ngắn công chúa, nên váy cần phải bay lên mới có thể làm người xem cảm nhận được sức sống của toàn bộ quảng cáo."

Biên tập vũ đạo nói, lại dạy dỗ Đường Dĩ Tố mấy lần, mãi cho đến không sai biệt lắm, biên tập vũ đạo mới đưa cô về lại chỗ đạo diễn.

Cũng không biết biên tập vũ đạo nói gì với đạo diễn, chỉ thấy ông gật gật đầu, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Giờ cô một người nhảy một lần trước thử xem, chúng ta nhìn một chút, nếu được thì kêu hai người kia lên."

Đường Dĩ Tố gật gật đầu, hít sâu một hơi, đứng ở trung ương, dựa theo bài vừa rồi biên tập vũ đạo dạy dỗ, biểu diễn lại một lần.

Đầu tiên là nhảy lên hai cái tràn ngập sức sống, sau đó tay giờ cao, chậm rãi buông đến vị trí trước ngực, dừng lại nhìn ống kính một chút, ngay sau đó lại đạo qua một vòng, lắc hông qua lại, sau khi làm cho lần váy ngắn đóng đưa lên xong, cuối cùng đưa lưng về phía màn ảnh, sau đó đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ.

Khi ba người cùng quay, vũ đạo của hai người kia tốt hơn Đường Dĩ Tố, hơn nữa đứng ở hai bên trái phải, tiết tấu nhanh chóng, làm cho cô đứng ở giữa dễ bị bọn họ dồn ép dần ra phía sau, vô hình đoạt mất sự nổi bật của mình.

Giờ phút này, hai nữ người mẫu kia không bên cạnh, nên Đường Dĩ Tố một người độc vũ. Nhảy riêng không chỉ không có vẻ trống trải, ngược lại càng phóng đại ưu điểm của cô.

Vũ đạo của Đường Dĩ Tố tuy rằng không quá xuất sắc, nhưng lại có tiểu tấu cùng ý nhị khá tương đối phối hợp, dù sao cũng là xuất thân từ trường diễn viên chuyên nghiệp, Đường Dĩ Tố so về diện mạo hay là hình thái đều không chê được.

Trong nháy mắt cô quay đầu lại mỉm cười kia, bởi vì Đường Dĩ Tố mặc váy ngắn mà đôi chân có vẻ dài hơn, xinh đẹp hơn, bất luận là mắt ngọc mây ngài hay dáng người là lướt hấp dẫn, đều rõ ràng mà hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chính diện nghênh đón Đường Dĩ Tố quay đầu mỉm cười - Lục Châu: "....."

Chỉ kêu Lý thức lo liệu lịch trình cho mình, Lục Châu căn bản cũng không biết Sophie là nhân hiệu gì, mãi cho đến vừa rồi có người lấy sản phẩm ra quay, anh ta mới kinh ngạc phát hiện hôm nay mình lại đây xem chính là cái gì.

Nếu là sớm biết rằng hôm nay xem chính là quảng cáo này.....

Lý Chí đứng ở bên cạnh, thấy Lục Châu thần sắc đi đi, hần vội vàng cong lưng thấp giọng hỏi nói: "Thiếu gia, cậu không thoải mái sao?"

Bằng không sao mặt lại hồng như vậy?

"Không có việc gì." Lục Châu thấp giọng phủ nhận, dời đi ánh mắt một lát sau, lại nhìn không được tiếp tục nhìn về phía Đường Dĩ Tố.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-1

Con trai là nam phụ - Chương 23 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/04/2019

- - -

Ngoài lề

Hi mọi người, đúng như đã nói thì hiện tại ta đang được nghỉ lễ, thời gian cũng không nhiều lắm, tầm 2 tuần, mà ta còn có những việc khác phải làm, nên chúng ta sẽ tranh thủ thời gian một chút.

Ta sẽ mở vote cho 10 chương truyện tiếp theo. Mọi người chỉ được chọn 1 trong 2 bộ, đó là "'Con trai là nam phụ'" của Hà Lam, hoặc là "'Canh Mạnh Bà'" của Ai Lam.

Dĩ nhiên là mọi người có thể chọn cả 2, nhưng vui lòng nói rõ ra. Ví dụ như 4 chương bộ "'Con trai là nam phụ'" và 6 chương "'Canh Mạnh Bà'" hay sao đó. Hãy ưu tiên truyện mình thích nha ♥ Còn nếu thích cả 2 thì.. tự mọi người đấu tranh tâm lý vậy. =))

Nơi vote sẽ là wall nhà ta, mỗi người comment 1 lần, ít nhất là 10 người vote thì mới ta bắt đầu tính. Thời gian sẽ là từ bây giờ cho tới 24h ngày 16/4/2019.

Nếu như hết thời hạn mà hông đủ điều kiện tính vote hay không ai comment thì trong 2 tuần tới đây ta sẽ trả chương theo ý thích, và không hứa chắc 10 chương à ghen ♥

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

- - -

Đoạn ngắn vũ đạo này của Đường Dĩ Tố làm đạo diễn thập phần vừa lòng, bất quá vẫn là có đôi chỗ cần cải tiến, vấn đề lớn nhất của cô là phối hợp cùng hai người mẫu lúc này vừa mới dặm lại phần kia, bởi vậy đạo diễn lại gọi bọn họ tới cùng thử lại với Đường Dĩ Tố xem sao.

"Ai, kêu chuyên viên trang điểm lại nhìn xem, Đường Dĩ Tố có cần trang điểm thêm chút hay không." Khi chuẩn bị bắt đầu quay, đạo diễn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chóng kêu lên.

Chuyên viên trang điểm đang ở gần đó chạy lại, nghĩ nghĩ, sau đó lấy khăn giấy ra nhẹ nhàng lau chút mồ hôi trên thái dương của Đường Dĩ Tố, bật cười nói: "Làn da cô ấy thật sự thật tốt quá, tuy rằng ra mồ hôi, bất quá không chỉ không làm trôi lớp trang điểm, ngược lại còn trở nên càng tốt, trước như vậy đi."

Nói xong, chuyên viên trang điểm còn trở lại trước màn ảnh nhìn Đường Dĩ Tố lại một lần, sau khi xác định không thành vấn đề mới rời đi.

Biên tập ánh đèn lại một lần nữa bắt đầu điều chỉnh, ba diễn viên quảng cáo đứng ở trung tâm. Đường Dĩ Tố ở trong lòng còn đang cố nhớ vũ đạo động tác tiếp theo, đúng lúc này, hai nữ sinh trái phải đi đến bên cạnh cô, trong đó một người nhỏ giọng hỏi: "Đường Dĩ Tố, có phải cô biết anh ta đúng không?"

Nghe vậy, nhìn theo ánh mắt hai người, Đường Dĩ Tố thấy người đàn ông kia còn đang ngồi tại chỗ.

Người này vừa thấy liền biết không giàu sang cũng phú quý, đừng nói anh ta, ngay cả trợ lý đứng ở bên cạnh cũng đều là gương mặt tinh anh bất phàm, hoàn toàn khác biệt so với mọi thứ xung quanh.

Có người nọ ở đây, toàn bộ bầu không khí hiện trường trở nên nghiêm túc không ít, nhân viên công tác từ nơi đó đi ngang qua, đều tự động mà đi vòng, không một ai dám lên chào hỏi.

Nhưng đối với chị em phụ nữ mà nói, bộ dáng này người sống chớ lại gần, lại phối hợp với diện mạo anh tuấn, gia thế giàu có, quả thực chính là lực hấp dẫn trí mạng.

Đặc biệt là lỗi tai không hiểu sao lại phiểm hồng kia, loại tương phản mạnh này quả thực câu nhân, làm cho tâm trí bọn họ càng thêm ngo ngoe rục rịch.

"Không thể gọi là quen biết đi....." Đường Dĩ Tố có chút không xác định nói.

"Loại sự tình này cũng không cần thiết phải nói dối gạt người chứ, cô nói với tui tui cũng có sao đâu." Nữ người mẫu chu miệng nói.

Một người khác ủng hộ: "Đúng vậy, dựa vào biểu hiện của người kia, nếu không phải anh ta ở đây, đạo diễn tinh mắt nhìn thấy anh ta vẫn luôn nhìn cô chăm chú, làm sao ông ta lại cho cô cơ hội chậm rãi luyện tập một mình chứ, thường đã sớm chửi cô đến phun máu chó rồi đuổi đi rồi."

Đường Dĩ Tố ngẩn ra, hiện tại hồi tưởng lại, mình đúng thật đã lãng phí không ít thời gian của mọi người, nhưng đạo diễn lại cực kỳ khoan dung.

Đường Dĩ Tố còn tưởng rằng đạo diễn nhìn ra hai nữ sinh này có ý đoạt màn ảnh, chiếm vị trí của mình, cho nên cho cô chút cơ hội, thì ra hiện thực lại là vì người đàn ông này a.

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tố nhin không được ngẩng đầu nhìn lại người nọ, quả nhiên hai người lại một lần nữa chạm mắt.

Thấy ánh mắt Đường Dĩ Tố rớt cuộc nhìn về phía mình, anh ta lập tức cong cong khóe môi, khẽ cười một chút với cô.

Người kia đang thuộc dạng người sống chớ lại gần, bỗng nhiên câu môi cười, khí thế nháy mắt trở nên nhu hòa, loại khí chất chợt phát sinh biến hóa làm người ta cảm nhận cực kỳ mãnh liệt, đặc biệt phối hợp dung mạo anh tuấn của đối phương, toàn thân không chỗ nào không tỏa ra quý khí tinh xảo, càng dễ dàng làm tim đập nhanh.

Đường Dĩ Tố cũng là người phạm tục, đối với đồ vật đẹp từ trước đến nay đều thương thức, cô có chút không được tự nhiên cúi đầu, nghĩ nghĩ lại cảm thấy như vậy không lễ phép, vội vàng lại ngẩng đầu lên, cũng đáp lại cái tươi cười với người nọ, coi như cảm tạ.

Đúng lúc này, đạo diễn đã chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, vội vàng hô lớn: "Chuẩn bị chuẩn bị, vào vị trí! Action!"

Ba người không dám trì hoãn, nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Điều nhảy vẩy ngắn lại một lần nữa nhảy múa, lần này Đường Dĩ Tố không chỉ không trì hoãn mọi người, hơn nữa thậm chí tiến bộ còn nhanh hơn.

Tựa hồ cô cũng ý thức được bản lĩnh vũ đạo của mình trong thời gian ngắn không có khả năng so được với hai người bạn diễn, bởi vậy, đoạn sau, vào nháy mắt hình ảnh cuối cùng dừng lại, Đường Dĩ Tố tươi cười đối với màn ảnh, nụ cười này sáng lạn điểm mỹ đến không ngờ, chỉ dựa vào nhan sắc, cuối cùng đứng vững vàng vị trí đứng giữa này.

Lại bởi vì cảnh tượng bốn phía bố trí là phong cách công chúa Tây Âu, loại hình trang điểm hôm nay của Đường Dĩ Tố cũng lấy màu sắc nhẹ nhàng chủ đạo, trong hồn nhiên có vài phần gợi cảm, gợi cảm rồi lại có vài phần nghịch ngợm, không ít nhân viên công tác nhìn thấy đều nhin không được thấp giọng kinh hô.

Đường Dĩ Tố cảm giác được ánh mắt chú ý của mọi người, tươi cười có chút thẹn thùng mà thu lại, khi ngược mắt nhìn lên, quả nhiên cô lại nhìn thấy người đàn ông kia đang nhìn mình.

Đường Dĩ Tố chớp chớp mắt, muốn nói cho người nọ, nhờ có sự hỗ trợ của anh ta, biểu hiện của cô không hề có phụ đoạn ngắn thời gian đơn độc tập luyện.

Lục Châu lúc này không chỉ có lỗi tai đỏ, gương mặt cũng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2

Hi mọi người, sau 2 ngày chờ đợi, chúng ta đã có kết quả vote. Lần này có 14 người vote với tổng số 140 phiếu. 95 cho Con trai là nam phụ, và 45 cho Canh Mạnh Bà. Tỷ lệ là 7:3. Lưu ý, mình đã nói rõ là chỉ tính trên wall nên ai comment mình sẽ không tổng hợp nha (Ơ w Ơ)

Vì vậy, lần vote kỳ này Con trai là nam phụ sẽ được 7 chương, Canh Mạnh Bà 3 chương. ♥ Hi vọng lần sau fan của Canh Mạnh Bà sẽ cố gắng hơn.

- vỗ tay bẹp bẹp bẹp-

xxx.

- ---

Con trai là nam phụ - Chương 23 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/04/2019

Lý Chí đã nghe cha mình từng nói qua về sự tồn tại của Đường Dĩ Tổ, hôm nay đến đây hẳn cũng mang theo lòng hiếu kỳ cực lớn để xem đây vị cao nhân phương nào.

Ồ trong mắt Lý Chí, Đường Dĩ Tổ tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng cũng không đến mức có lực sát thương cao như vậy. Thiếu gia từ trước đến nay tự chủ siêu cường trong lòng hẳn vậy mà lại nhiều lần bởi vì Đường Dĩ Tổ phá công mà gương mặt đầy vẻ quần bách.

Đây là lần đầu nhìn thấy Lục Châu thất thổ với phụ nữ, làm cho Lý Chí nhìn không được trộm nhìn vài lần bộ dáng thiếu gia nhà mình lâm vào mối tình đầu.

Lý Chí khom lưng thấp giọng nói: "Thiếu gia, muốn khăn giấy sao?"

Lục Châu nhìn hắn một cái.

Lý Chí tức khắc sống lưng thẳng tắp, ý thức được chính mình lăm miệng, vội vàng đứng yên không dám nhiều lời nữa.

Rốt cuộc hắn cũng không phải Lý thúc, không phải trưởng bối, lại là trợ lý, ngày thường phần lớn bị Lục Châu cho mặt lạnh, hôm nay khó được thay đổi chút tư thế, Lý Chí cũng có chút ngạc nhiên.

Lúc này đây hiệu quả quay phim tốt rõ rệt, đạo diễn cuối cùng cũng vừa lòng gật gật đầu, phát tay thả người.

Hai nữ người mẫu kia vẫn luôn ngo ngoe rục rịch muốn được tiếp xúc cùng Lục Châu, thật vất vả mới đợi được đến khi quay xong, vừa định qua nói chút gì đó, không ngờ đạo diễn lại giành phần hơn, đi trước một bước đi đến bên cạnh Lục Châu cùng hắn hàn huyên.

Đạo diễn dữ như hung thần ác sát, đối với cấp dưới cũng không khách khí, nhìn thấy vậy, bọn họ đành phải tạm thời từ bỏ. Trước mắt lại ngó sang Đường Dĩ Tổ đang đi về hướng phòng hóa trang, hai người mẫu cũng bước nhanh đuổi kịp.

"Chúc mừng cô nha, vừa nãy biểu hiện không tồi đó." Mới vừa ngồi xuống, một trong hai người nói với Đường Dĩ Tổ.

Thấy hai người một tả một hữu mà ngồi ở bên cạnh, thái độ hoàn toàn bất đồng với khi mình vừa tới, Đường Dĩ Tổ bất đắc dĩ nói: "Cảm ơn."

Một nữ người mẫu khác nói: "Không cần khách khí, kỳ thật nếu như cô sớm nói với tụi này là nhận thức Lục tổng, tụi này nhất định sẽ nhường cô một chút, cần chi phải quay đi quay lại nhiều lần như vậy, hại tất cả mọi người đều vất vả."

Đường Dĩ Tổ tức khắc bị thái độ đúng lý hợp tình của đôi phương làm kinh rồi. Trong giới giải trí này, sự tình người dẫm ta ta dề chết người, cô ý đoạt vai, chen ép nhau không phải không có, nhưng tất cả mọi người đều là lên lút mà làm, bề ngoài hòa thuận, người tốt, ta tốt, mọi người cùng tốt. Loại người giống hai người này thẳng thắn thành khẩn nói trắng ra, Đường Dĩ Tổ vẫn là lần đầu thấy.

Bất quá Đường Dĩ Tổ là tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh, đồng học bên người tất cả đều là xuất thân chính quy, lúc sau nhận thức Đại đạo diễn, vậy thì dùng người càng không cần phải nói, ai cũng là cáo già trong giải trí.

Hiện giờ Đường Dĩ Tổ ở thế giới này thân phận chỉ là một diễn viên nhỏ xú trong một ngàn tám trăm tuyến diễn viên, nhưng mặc dù vậy, so mức độ nổi tiếng, cô vẫn nhỉnh hơn so với hai nữ người mẫu cùng chụp quảng cáo này, cùng bọn họ khác nhau, Đường Dĩ Tổ xem như diễn viên đứng đắn, cho dù chỉ có chút kỹ năng, mà hai người mẫu này chỉ là thuần túy dựa vào nhan sắc quay chụp mà thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó, trong đó một trong hai người lại một lần nữa phun ra toàn lời kinh người: "Tụi này dự định chút nữa đi ăn một bữa cơm, cô rủ Lục tổng đi, mọi người cùng nhau ăn, được không?"

Đường Dĩ Tổ vội vàng phân bua: "Tôi cùng người nọ chỉ thấy quá một lần, gặp mặt một lần, còn chưa tới trình độ nhận thức."

"Thôi đi, coi ánh mắt anh ta dòm cô, ai mà không biết nữa." Cô nàng thấy Đường Dĩ Tổ lúc này còn phủ nhận, cười nói, "'Cô cười với người ta, mặt người ta lập tức liền đỏ, còn lấy văn kiện chống đỡ mà."

Nói xong, nữ người mẫu kia ái muội nhìn bộ ngực cùng đôi chân của Đường Dĩ Tổ một chút.

Bị đánh giá đến sồn tóc gáy, Đường Dĩ Tổ tức khắc có dự cảm bất thường: "Có ý tứ gì, sao cô lại nhìn tôi như vậy."

"Người nọ nhất định là có thú tính với cô." Nữ người mẫu bên trái chậm rãi hỏi nhỏ, "Ngực của cô không phải hàng giả chứ, thoát nhìn vừa trắng lại vừa mềm mại, hẳn là thật sự."

"Nếu tui mà là nam nhân, tui cũng thích, lớn lên lại có bộ dáng thanh thuần, nghĩ đến khi cỡi quần áo, chắc chắn. Bất quá tui phải khuyên cô nha, vẫn là nên nắm chặt thời cơ, cơ hội là từ chính mình mà bắt giữ."

"Đúng vậy, hôm nay cô giới thiệu Lục Châu cho tui tui, tui tui trong lòng sẽ nhớ kỹ, hôm nào cô thiếu tài nguyên, tui này cũng có thể giới thiệu người cho. Đôi bên cùng có lợi, mọi người chia sẻ với nhau."

Nữ người mẫu bên phải cười, "Dù sao hiện tại kẻ có tiền thì thích chơi, thừa dịp bọn họ còn cảm thấy mới mẻ, mọi người cứ thuận theo nhu cầu, ai cũng không có hại. Đừng nói Lục tổng lại soái như vậy, dù miễn phí tui cũng nguyện ý....."

Hai nữ người thay nhau nói, lại cười ái muội, còn dường như rất sợ Đường Dĩ Tổ hiểu lầm, miệng bổ sung: "Cô yên tâm đi, hiện tại anh ta rõ ràng chỉ cảm thấy hứng thú đối với cô, trong khoảng thời gian này khẳng định không nhớ nổi tui tui đâu. Chờ Lục Châu chơi chán rồi, mới có thể tới phiên người sau, mọi người có thời gian tách ra, tui này sẽ không đoạt với cô. Sao hả?"

Lập tức tiếp thu nhiều tin tức như vậy, Đường Dĩ Tổ trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp, chỉ có thể bắt được chữ quan trọng nhất: "Người nọ tên Lục Châu?"

Hai người kia đang nhiệt liệt thảo luận nghe vậy tức khắc sững sốt, buồn cười nhìn Đường Dĩ Tổ: "Không lẽ ngay cả anh ta là ai cô cũng không biết?"

Đường Dĩ Tổ biểu tình lập tức lạnh xuống.

Nếu như cô nhớ không sai, lần trước Phan Đồng đã nói, Liễu Oánh là Liễu Tinh biểu muội, mà Liễu Tinh là bạn gái của Lục Châu.

Lúc ấy Đường Dĩ Tổ căn bản không hề nghĩ Lục Châu hai chữ này có liên quan cùng người đàn ông kia, không ngờ, bọn họ cư nhiên lại là cùng một người!

Tuy rằng này hai lần tương ngộ đều thập phần xấu hổ quần bách, nhưng nhìn bộ dáng Lục Châu then thùng, Đường Dĩ Tổ cũng không phủ nhận, mình có một tia hảo cảm đối với anh ta, thì ra, chân tướng sau khi vạch trần lại đáng ghê tởm như vậy!

Người đàn ông này đã có bạn gái, cư nhiên còn không biết kiềm chế, tuy rằng rõ ràng không làm gì Đường Dĩ Tổ, nhưng ánh mắt kia của anh ta lại dễ dàng chọc người ta tâm động nhất.

Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng đối phương then thùng, nguyên lai đều là giả, kỳ thật là cao thủ trong cao thủ a.

Người như Đường Dĩ Tổ cũng không có dã tâm gì, đối với tiền tài, chỉ cần kiếm đủ cô chi tiêu là được. Đầu năm nay tiền trong giới giải trí kiếm dễ hơn trước nhiều, mặc dù chỉ là diễn viên nhỏ nhoi, cần mẫn một chút cũng có thể kiếm được đủ sinh hoạt, cũng không phải Đường Dĩ Tổ thanh cao, chẳng qua đối với loại giao dịch xác thịt này, cô thật sự là không có hứng thú.

"Xin lỗi, hai cô tìm lầm người người, tôi cùng anh ta thật sự không thân quen, người nọ hiện tại vẫn còn ở bên ngoài, hai người có hứng thú thì có thể tự mình liên lạc." Đường Dĩ Tổ nói, sau đó nhanh chóng tẩy trang rửa mặt, xoay người chuẩn bị rời đi phòng thay đồ.

Vừa mới quay trở lại đoàn phim, còn không kịp chào đạo diễn một tiếng, bỗng nhiên, trước mặt Đường Dĩ Tổ xuất hiện thêm một người.

"Xin chào." Lục Châu đứng cao hơn cô một đoạn, anh ta hơi hơi cúi đầu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Đường Dĩ Tổ.

Từ sau khi cô rời khỏi phòng thay đồ, Lục Châu đã nhịn không được đứng lên, trong não chạy đi chạy lại cảnh tượng chút nữa sẽ nói chuyện với Đường Dĩ Tổ như thế nào.

Rõ ràng đã nghĩ kỹ vô số lời kịch, nhưng khi thật sự đối mặt với cô, Lục Châu lại phát hiện mình cái gì cũng không nói được, có chút câu nệ cười: "Tên tôi là Lục Châu."

"Tôi biết." Đường Dĩ Tổ lãnh đạm trả lời, một chút cũng không muốn cùng người đàn ông đã có bạn gái có bất luận tia quan hệ nào, "Cho xin đường, cảm ơn."

Lục Châu ngẩn ra, trơ mắt mà nhìn cô đi sượt qua người mình, sau khi nói với đạo diễn một tiếng, xoay người ra khỏi studio, cũng không quay đầu lại nhìn mình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-1

Con trai là nam phụ - Chương 24 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

(Chương vote 2)

"Thiếu, thiếu gia?" Lý Chí nhìn vẫn luôn đứng ở tại chỗ, nhìn theo Lục Châu đang nhìn Đường Dĩ Tổ rồi đi, một hồi lâu mới dám tiến lên, "Dĩ Tổ tiểu thư đã về nhà."

"Đã biết." Lục Châu thấp giọng nói.

"Vây ngài....."

Lục Châu trầm mặc trong chốc lát, dần dần bình tĩnh lại, nói với Lý Chí: "Đi tra một chút, xem cô ấy ở phòng thay đồ đã gặp cái gì, hoặc là nghe nói cái gì."

"Được, tôi lập tức đi ngay." Lý Chí vội vàng đáp, xoay người bước nhanh về hướng phòng thay đồ.

Cùng với quay chụp kết thúc, không ít người đều bắt đầu thu thập nơi sân chuẩn bị hoàn tất những khâu cuối cùng của công việc, Lục Châu đứng ở góc, tất cả mọi người đều cho rằng sắp sòng đã về, nhân viên công tác tới tới lui lui thu thập, không có người lãnh đạo trực tiếp ở đây, mọi người cũng dần dần thả lỏng lại, nói vài câu vui đùa lời.

"Vừa rồi cái cô tên Đường Dĩ Tổ kia, lớn lên thật xinh đẹp a, sao cô ấy lại không nổi tiếng nhỉ."

"Thôi đi ông, cô ấy còn không nổi sao, cùng Tống Thần Hạo yêu đương, cũng đã nổi tiếng khắp vũ trụ rồi, fans của Tống Thần Hạo mỗi ngày đều lên Weibo mắng người ta đến máu chó phun đầu kia. Bất quá nghe nói có người đi tra xem Đường Dĩ Tổ có đăng nhập Weibo hay không, lại phát hiện cô ấy chỉ đăng nhập một chút sau khi sự việc xảy ra cùng ngày, sau cũng không xuất hiện nữa, chắc là trực tiếp tắt thông báo, nhắm mắt làm ngơ đi."

"Xem cô nàng này hôm nay bình thản như không có chuyện gì, nội tâm không phải cũng cường đại như vậy chứ."

"Muốn nghe thì tui nói à nha, cái tên Tống Thần Hạo kia đúng là soái ca không sai, nhưng là đôi mắt có chút đơ đơ như mắt cá chết, làn da cũng không tốt lắm, xa không nói, hôm nay đại Boss tới đây, tui chỉ có thể nói là Boss nhà mình có thể hạ gục Tống Thần Hạo một vạn lần. Dù sao tui cũng không thích con trai có đôi mắt khó coi, nhưng Đường Dĩ Tổ thì không giống, chỉ đây thân nữ nhi cũng có thể thương thức vẻ đẹp của cô ấy nha."

"Nghe nói khẩu vị nam cùng nữ là không giống nhau, hình mẫu phái nữ thích, nam cũng không nhất định sẽ thích."

"Thôi đi chời, hồi nãy Đường Dĩ Tổ vừa mới cười một cái, đàn ông nào chịu nổi, đuôi mắt cong cong kia cứ như cái móc nhỏ, dẫn người phạm tội a."

"Trước đó tui đã phát hiện, dáng người của người ta siêu tốt luôn mấy má, ngay cả loại đầm công chúa này mà cũng có thể thấy được đường cong, nếu như mặc loại váy bó sát liền thân, khẳng định....."

"Ê ê, tui cảm thấy ít nhất là cỡ C trở lên....."

"Ừa xí khoan, mới vừa đại BOSS của chúng ta hình như cũng thích Đường Dĩ Tổ ha."

"Ai ai, cô cũng đã nhìn ra sao."

Mọi người ái muội cười, hi hi ha ha mà loạn thành một đoàn.

Yên lặng đứng ở một bên Lục Châu: "....."

Chậm rãi từ bên trong đi ra, mặt không biểu tình đi xuyên qua trước mặt dàn nhân viên công tác, những người đang hi hi ha ha vừa nhìn thấy hần, nháy mắt thạch hóa.

Thế giới lập tức liền an tĩnh.

Vài phút sau, Lý Chí trở lại bên cạnh Lục Châu, thấp giọng nói: "Nghe nói là hai nữ người mẫu khác nhờ Dĩ Tổ tiểu thư giới thiệu ngài cho bọn họ quen biết."

Lục Châu hơi hơi nhướn mày.

Lý Chí ho khan một tiếng: "Hai người nọ đã tham gia qua Hải Thiên Thịnh Diên, hôm nay nghe nói ngài muốn tới, sáng sớm đã tới đây làm chuẩn bị, không ngờ không tìm được cơ hội đến gần ngài. Bọn họ lại thấy ngài tựa hồ có hứng thú với Dĩ Tổ tiểu thư, liền... Có thể Dĩ Tổ tiểu thư sợ bị hiểu lầm, cho nên cố ý... đi nhanh một chút....."

Lục Châu trầm mặc trong chốc lát.

Lý Chí ở trong lòng thoáng đồng tình nhà mình thiếu gia vài giây.

Ráng dành riêng thời gian chạy tới chỉ vì có thể cùng người ta nói vài câu, kết quả không chỉ không thành công, còn không thể hiểu được mà bị hiểu lầm, chuyện này so không tới còn muốn thâm hơn.

"Liên hệ người phụ trách của quảng cáo Sophie, nói Ý Thành muốn cùng bọn họ hợp tác, điều kiện của chúng ta là hy vọng lần này quảng cáo Ý Thành có thể nhúng tay, bao gồm cả hợp đồng nghệ sĩ, đổi lại, sau khi hoàn thành quảng cáo, quá trình thẩm tra và phát sóng, Ý Thành cũng có thể giúp bọn hấn bật đèn xanh."

"Dạ." Lý Chí đáp.

Lục Châu mở cửa xe, chuẩn bị lên xe, khi sắp tiến vào, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hấn nói với Lý Chí: "Đem cảnh ngoài lề lấy về đây."

"A?" Lý Chí sững sốt, "Cảnh ngoài lề quay, quay bằng vệ sinh sao?"

Lục Châu trừng mắt nhìn hấn một cái.

Lý Chí vội vàng đứng thẳng thân thể, nghiêm túc nói: "Rõ, tôi lập tức đi!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24-2

Con trai là nam phụ - Chương 24 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

(Chương vote 3)

Đường Dĩ Tổ vừa ra khỏi studio, trong lòng liền có điểm hối hận.

Lục Châu kia tuy rằng thoát nhìn tuổi còn trẻ, nhưng vừa thấy liền biết không phải là nhân vật đơn giản, loại địa phương như giới giải trí này, kiêng kị nhất chính là đắc tội kim chủ đại lão.

Nam minh tinh có nhiều fans giống Tống Thần Hạo, nhìn qua đắc tội thập phần đau đầu, nhưng tất cả mọi người đều là nhân vật cùng một vòng tròn, ba mươi Hai Đông ba mươi Hà Tây, tuy rằng khi vừa mới có tai tiếng, xác thật sinh ra ảnh hưởng đối với Đường Dĩ Tổ, nhưng lúc này mới không bao lâu, cô đã dần dần có xu thế hoàn lại.

Nhưng đắc tội với nhà tư bản giống như Lục Châu thì không giống nhau, xã hội thượng lưu vòng luẩn quẩn rắc rối phức tạp, Lục Châu tuổi trẻ đã có địa vị cao như vậy, bất luận gia thế hay là thực lực cá nhân đều là Đường Dĩ Tổ căn bản không thể trên vào.

Nếu như bình thường, Đường Dĩ Tổ cho dù trong lòng phẫn nộ, cũng tuyệt đối không có khả năng xúc động như vậy.

Nhưng mà cô lại bị hai nữ người mẫu vừa mới gặp kia kích thích, cô cảm thấy quy tắc ngầm trong vòng quá ghê tởm, không muốn cũng khó tránh khỏi.

Ngay sau đó lại phát hiện Lục Châu cư nhiên có bạn gái, mà bạn gái này còn có quan hệ với nữ diễn viên chính Liễu Oánh trong bộ phim 《Vương gia

thể thân kiều thế » lần trước. Nếu không phải có chỗ dựa như Lục Châu, lấy tư chất của Liễu Oánh, ở phim trường tuyệt đối không dám bừa bãi lung tung.

Trí mạng chính là, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng có một chút hảo cảm với anh ta!!

Càng có hảo cảm, càng dễ dàng then quá thành giận, tuy rằng tảng hảo cảm này rất nhẹ rất nhẹ, chỉ cần cho cô một chút thời gian, Đường Dĩ Tổ phỏng chừng có thể vứt Lục Châu ra sau đầu. Ai có thể nghĩ đến khi cô vừa mới từ phòng thay đồ ra, đang lúc tâm tình khó chịu nhất, người nọ đã tự mình đưa tới cửa.

Tra nam trước mặt, Đường Dĩ Tổ không châm chọc mỉa mai hai tiếng đã là rất nề tình, dù sao cô cũng chưa nói cái gì đắc tội với người, đối phương đường đường là người có địa vị, chắc không đến mức cùng nữ diễn viên ngay cả danh hiệu cũng không ai biết này tức giận chứ.

Hơn nữa, ngay từ đầu thái độ lãnh đạm một ít, lơ như Lục Châu này thật sự có hứng thú với mình, nhìn Đường Dĩ Tổ không biết điều như vậy, hẳn là sẽ trực tiếp rút lui, không tiếp tục dây dưa, cũng coi như là tiết kiệm thời gian lẫn nhau.

Nghĩ vậy, trong lòng Đường Dĩ Tổ tức khắc an tâm không ít.

Kể tiếp mấy ngày, Đường Dĩ Tổ một bên chờ tin tức thử vai, một bên cũng lưu ý động thái của Tần Hoa.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ tư, Đường Dĩ Tổ mới rút cuộc nhận được điện thoại của bà.

"Tổng Thần Hạo tuyên bố tham gia game show《 Chúng ta nhất ân ái 》, chuyên ghép cặp chuyện tình duyên ái, cùng Dương Mạn Ni ở trong tiết mục tạo thành cặp đôi giả." Điện thoại vừa bắt lên, Tần Hoa lập tức đi thẳng vào vấn đề.

"Chuyên ghép cặp tình tình ư?" Đường Dĩ Tổ sững sốt, ở trong đầu tìm tòi cái tên Dương Mạn Ni.

Dương Mạn Ni cùng tuổi với Đường Dĩ Tổ, từ nhỏ học tập vũ đạo, 5 năm trước thi đậu tam đại Học Viện Điện Ảnh, trong lúc học đã làm vai phụ trong một bộ phim kịch cung, tuy rằng chỉ là nữ số 4, nhưng bởi vì nhân vật kết cục thâm trầm, được không ít người xem nhớ kỹ, cũng có không ít fans.

Lúc sau, cô nàng này cũng quay không ít phim truyền hình cùng võng kịch, phần lớn đều là vai phụ, chỉ có sau khi diễn một bài bộ võng kịch, mới có tư cách diễn nữ chính.

Từ nào đó góc độ mà nói, vị trí của Dương Mạn Ni không thể so sánh qua lại với Đường Dĩ Tổ. Chẳng qua một người là diễn viên đứng đắn tốt nghiệp chính quy, một người là lán lê bò lét đi lên; một người dựa vào là kỹ thuật diễn, một người dựa vào là mỹ mạo.

Vô hình trung, Dương Mạn Ni thoát nhìn dĩ nhiên sẽ ""có giá"" hơn Đường Dĩ Tổ rất nhiều.

Đường Dĩ Tổ kêu Tần Hoa chờ mình vài phút, cô đi vào bàn mở máy tính lên, tìm tòi tin tức tương quan ở trên mạng.

Có ""tình nguyện"" không xong như Đường Dĩ Tổ, ngay cả chuyện hút rượu cũng làm được, fans của Tổng Thần Hạo đối với hần đối tượng hợp tác mới của hần vô cùng nhiệt tình vừa lòng, đối với chuyện thần tượng muốn kết giao với ""bạn gái giả"" cũng không hề kháng cự.

Đường Dĩ Tổ tùy tay click mở một cái video.

Mặt Tổng Thần Hạo lập tức liền xuất hiện ở trên màn hình máy tính, đối với màn ảnh, nhưng thật ra mặt người dạ thú, cật lực thể hiện nụ cười ôn nhu nhất.

Đối mặt với vấn đề của phóng viên, Tổng Thần Hạo trả lời: "Mạn Ni Ni thực đáng yêu, vừa thiên chân còn vừa thiện lương, tuy rằng trước mắt có chút thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng là tôi có dự cảm, cùng cô ấy ở bên nhau sẽ vô cùng nhẹ nhàng vui sướng. Tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi dựa vào sự kiện này, hẳn là sẽ va chạm ra hòa hòa phi thường có ý tứ."

Phóng viên: "Mạn Ni Ni là tên riêng anh đặt cho Dương Mạn Ni sao?"

Tổng Thần Hạo: "Đúng vậy, Mạn Ni Ni muốn tôi gọi Nini, nhưng là tên này quá nhiều người kêu, cô ấy bình thường tính kéo dài, làm việc chậm rì rì, tôi cảm thấy chữ "Mạn" này rất thích hợp, cho nên gọi là Mạn Ni Ni, cảm giác thực độc đáo cũng thực đáng yêu."

Phóng viên: "Dương Mạn Ni là hình mẫu từ trước tới nay trong tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của anh sao?"

Tổng Thần Hạo không chút do dự nói: "Đúng vậy."

Phóng viên: "Rất nhiều người nói, Đường Dĩ Tổ cùng Dương Mạn Ni thoát nhìn là hai loại hình phụ nữ khác nhau."

Tổng Thần Hạo sững sốt, tựa hồ không nghĩ tới phóng viên sẽ hỏi dạng vấn đề này, thấy màn ảnh còn đang quay, Tổng Thần Hạo xấu hổ cười một chút: "Ha... Có một số người, khi ngay từ đầu tiếp xúc, họ là một bộ dáng, nhưng theo thời gian trôi qua, sẽ phát hiện, họ có một gương mặt khác....."

"Tôi cảm thấy Mạn Ni Ni tâm tư tương đối đơn thuần, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ làm diễn viên cho tốt, cho nên lần này cùng cô ấy hợp tác phi thường vui sướng, hy vọng mọi người cũng có thể giống tôi, chờ mong 《 Chúng ta nhất ân ái 》 phát sóng, nhớ rõ tới xem."

Video dừng ở đây, phía dưới tất cả đều là fans của Tổng Thần Hạo bình luận.

【 fans 1: Dương Mạn Ni như vậy mới là minh tinh đứng đắn, gà rừng nào đó đừng cho mình là hay, tôi cũng mắt mặt mù luôn á trời. 】

【 fans 2: Dựa truyền tai tiếng mà nổi tiếng sớm hay muộn cũng bị phản phê, hy vọng tiện tì nào đó có chút tự mình hiểu lấy. 】

【 fans 3: Ngay cả bảo bảo nhà ta tính tình tốt như vậy cũng nhìn không được nói người nào đó hai mặt, có thể thấy được là nữ nhân ác độc cỡ nào! 】

Đường Dĩ Tổ vừa nhìn Weibo toàn fans của Tổng Thần Hạo vui quên trời đất, vừa nhìn không được bật cười nói: "Fans của Tổng Thần Hạo thật là cao hứng, vì chúc mừng hân cùng Dương Mạn Ni tạo thành "vợ chồng", tiết mục còn chưa phát sóng, vậy mà cũng đã trên mạng xã hội làm trò rút thăm trúng thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-3

Con trai là nam phụ - Chương 24 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

Chương vote 4

"Hắn muốn mượn chuyện trợ giúp Dương Mạn Ni mà xóa đi ấn tượng của fans đối với cô, thuận đường thu hút một chút fans thích truy Couple, nước cờ này đi không tồi."

Tần Hoa bình luận, "Bất quá chuyện truy Couple định luật từ trước đến nay là hút máu nhà trai cung cấp nuôi dưỡng nhà gái, xem cái cách phối trí của gameshow này là biết, nhà trai cơ bản đang ở vào thời kỳ sự nghiệp tốt đẹp, nhà gái đa số là một ít nghệ sĩ nhỏ không danh tiếng hoặc là lão nghệ sĩ."

"Dựa vào số lượng fans của Tổng Thần Hạo, có thể tới tham gia tiết mục này, cũng là do bị cô bức đến nóng nảy, không thể không làm chuyện ghép đôi này, cho dù bị hút máu, cũng thà rằng truyền máu cho Dương Mạn Ni, cũng không nghĩ tiện nghi cô."

Đường Dĩ Tổ nhìn Tổng Thần Hạo đang ra sức đề cử cho Dương Mạn Ni, ngay cả chủ phủ Fan Club cũng đang treo hình poster xinh đẹp của hai người, cười cười nói: "Vậy tùy hắn đi, đường em phải đi không giống lộ tuyến với hắn, người xem cũng bất đồng, fans của hắn em cũng không định tiếp nhận."

Tần Hoa ngăn ra, nghe ý tứ của Đường Dĩ Tổ, tựa hồ đã quy hoạch tốt tương lai của chính mình, bà nói tiếp: "Trừ cái đó ra, còn có chuyện khác."

"Chuyện gì vậy chị?" Đường Dĩ Tổ nghi hoặc hỏi.

"Về quảng cáo của Sophie, trước mắt tin tức còn không quá xác định. Ngày mai sau khi cô đưa Đường Táo đi trường học, tới công ty một chuyến, chúng ta nói chuyện một chút." Tần Hoa nói.

Tâm Đường Dĩ Tổ run lên.

Không thể nào, Lục Châu thật sự mang thù như vậy, chẳng qua thái độ lãnh đạm một chút, đã muốn nhắm vào mình sao?

Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Cũng được..... Vậy ngày mai gặp chị."

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tổ cứ theo lễ thường đem linh tuyến đông lạnh cất vào bình nước nhỏ, giao cho Đường Táo mang đi để dành tới trường uống, sau đó thấp thỏm đi tới công ty.

Tần Hoa ngồi ở trong văn phòng chờ đã lâu, thấy cô bước vào, bà yêu cầu Đường Dĩ Tổ tìm vị trí ngồi xuống, sau đó tùy tay rót ly trà cho cô.

Đường Dĩ Tổ vội vàng đứng dậy giơ tay tiếp nhận, vừa lúc này đi đường cô cũng có chút khát nước, mới vừa định uống một ngụm giải giải khát, liền nghe Tần Hoa nói: "Ngày chụp quảng cáo đó, có phải lại đã xảy ra chuyện gì tôi không biết hay không?"

Đường Dĩ Tổ tâm trầm xuống, trà cũng không muốn uống nữa, có chút lo sợ bất an mà nhìn Tần Hoa: "Liên quan tới một người....."

"Ai?" Tần Hoa hỏi.

"Lục Châu....."

"Lục Châu?" Tần Hoa không thể tưởng tượng nói, "Lục Châu vì cái gì muốn nhúng tay vào quảng cáo của cô, còn đòi luôn hai người mẫu kia, chỉ giữ lại có một mình cô chứ?"

"A?" Đường Dĩ Tổ trừng lớn đôi mắt, "Chỉ giữ lại em sao?"

"Đúng vậy." Tần Hoa nói, "Cái quảng cáo ba người bọn cô cùng nhau quay đó, hai cô gái kia đã bị dùng công nghệ xử lý, đổi làm hình ảnh hoạt hình của Sophie, cùng cô kiều vũ, toàn bộ quảng cáo chỉ còn lại có Đường Dĩ Tổ cô thôi. Còn ở vị trí tương đối bắt mắt đánh dấu tên của cô. Có Ý Thành ở phía sau thúc đẩy, quảng cáo hẳn là thực mau là có thể phát sóng, ít nhất ở quảng cáo này, đãi ngộ của cô cũng tương đương như người phát ngôn của hãng rồi."

Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không nghĩ tới, sự tình tự nhiên sẽ phát triển trở thành như vậy. "Em.. Em không biết."

"Còn có lần trước 《 Vương gia thế thân kiều thế 》, giống như cũng xảy ra vấn đề, chúng ta đều cho rằng Lục Châu là vì Liễu Oánh xuất đầu, kết quả Từ đạo diễn nói với tôi, Liễu Oánh vậy mà bị phong giết." Tần Hoa nói, có chút khả nghi nhìn Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ bị Tần Hoa như vậy nhìn chăm chăm, tức khắc có chút chột dạ nói: "Chỉ đừng nhìn em. Nếu như... Lục Châu là chỗ dựa của em, trước đó sao em có thể bị Tổng Thần Hạo khi dễ thăm đến vậy chứ..."

Tần Hoa nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy không sai.

Đường Dĩ Tổ nếu là cùng Lục Châu có cái gì liên quan, cũng không đến mức hỗn thành như bây giờ.

Xa không nói, Lục Châu đã có công ty giải trí, so với công ty Đường Dĩ Tổ đang có hợp đồng hiện tại còn lớn hơn rất nhiều, dưới tay cũng có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, tài nguyên tốt vô cùng, tất cả đều là cao cấp lộ tuyến.

Đâu giống Đường Dĩ Tổ, nhìn thử một cái có thể thấy bị fans của Tổng Thần Hạo chửi không ra cái gì, ngay cả Dương Mạn Ni cũng có thể dè dặt cười cợt, thật sự là không giống nữ minh tinh bị đại gia bao dưỡng.

Nói nữa, chuyện Đường Dĩ Tổ có con riêng, có thể giấu được Tổng Thần Hạo, tuyệt đối không có khả năng giấu Lục Châu.

Một người mẹ chưa kết hôn đã có thai, hiện tại đứa nhỏ đã bốn tuổi, người phụ nữ này còn là minh tinh nhỏ có scandal bự, hể là đàn ông vừa nghe đã muốn kính nhi viễn chi. Người như Lục Châu, muốn phụ nữ nào mà không được, không có khả năng coi trọng Đường Dĩ Tổ.

Nghĩ thông suốt, Tần Hoa cũng bỏ qua chuyện này.

Bà nói: "Tổng Thần Hạo muốn cùng Dương Mạn Ni trối thi dễ, nhưng muốn cời trối với cô, chỉ cần cô không muốn, hẳn liền giải không được.""

"Đầu năm nay, ở giới giải trí, tam giác Tu La là đề tài nóng nhất, đối với ba nghệ sĩ mà nói, kỳ thật đều có chỗ lợi, đừng nhìn Tổng Thần Hạo hiện tại kháng cự muốn chết, nhưng những minh tinh dựa trên thực lực của mình cũng không nhất định có thể nổi tiếng cả đời, hướng chi loại như Tổng Thần Hạo, chỉ dựa vào fan trẻ tuổi bùng nổ. Chỉ cần cô hiện tại chống đỡ, một ngày nào đó, Tổng Thần Hạo sẽ hướng cô thỏa hiệp."

Nói xong, Tần Hoa đưa hai phần văn kiện đã sớm chuẩn bị tốt bên cạnh cho Đường Dĩ Tổ: "Nơi này có hai phần kịch bản, một phần là 《 Khu không người 》, còn một phần là phim thần tượng 《 Nguyên vọng ngôi sao 》.""

""《 Bộ Nguyên vọng ngôi sao 》, Ban đầu nữ phụ là mỹ điểm ác độc bạch phú mỹ, nhưng tới hậu kỳ tính cách sẽ phát sinh chuyển biến, trở thành một nhân vật bị thâm lam người xem vừa yêu vừa hận. Tôi cảm thấy nhân vật này ở chỗ đó thì cũng có chút giống ấn tượng hiện tại của cô với đại chúng, chỉ cần cô diễn tốt, rất nhanh có thể thay đổi đánh giá của bọn họ."

Đường Dĩ Tổ cúi đầu, nhanh chóng lật xem hai phần kịch bản, kịch bản của《 Nguyên vọng ngôi sao 》 tương đối hoàn chỉnh, Đường Dĩ Tổ đoán chừng bộ phim này là tài nguyên trong tay Tần Hoa, chỉ cần Đường Dĩ Tổ đáp ứng, lập tức có thể tham diễn.

Tương phản, 《 Khu không người 》 kịch bản mỏng hơn rất nhiều, bên trong nội dung phần lớn là giới thiệu về bộ phim điện ảnh này, hiển nhiên là Tần Hoa vì giúp Đường Dĩ Tổ thử vai mà chuẩn bị tư liệu.

Đường Dĩ Tổ có thể cảm giác được, Tần Hoa hy vọng cô sẽ diễn phim thần tượng 《 Nguyên vọng ngôi sao 》.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, Đường Dĩ Tổ vẫn là quyết định đem chân thật ý tưởng của mình biểu đạt ra: "Xin lỗi, Tần Hoa tỷ. Em hắt rượu Tổng Thần Hạo, một là vì hết giận, hai là bởi vì em cảm thấy, sự nghiệp của mình đã ngã xuống tới đáy cốc, cần phải có một cơ hội đủ mạnh để bắn ngược.""

"Tình huống hiện tại cũng xác thật không xong như trước, em cũng rất cuộc thoát khỏi chuyện đó."

"Em cảm thấy không bằng chúng ta thừa dịp Tổng Thần Hạo muốn cùng Dương Mạn Ni buộc chặt, em trực tiếp cùng tên khốn kia thoát khỏi dây dưa, hiện tại là thời cơ vừa lúc, miễn cho về sau lỡ như em nổi tiếng, hẳn quá giận, lại nắm chuyện này bám mình không buông, phát sinh thêm nhiều phiền toái."

Tần Hoa nghe xong, có chút vô ngữ: "Cho dù cô có thể nổi tiếng, hẳn có thể quá giận, rồi cũng có thể lấy chuyện này cùng cô lãng xê, nhưng video lúc trước ở khách sạn là tất cả mọi người đều thấy được."

"Vây càng không giống nhau, dù sao em cảm thấy, hấn đi không xa, sự nghiệp kiếm sống của em nhất định sẽ dài hơn, rục rờ hơn so với tên khốn đó!" Đường Dĩ Tổ tràn ngập tự tin.

Tần Hoa lại chép miệng: "Thật không biết cô lấy đâu ra tự tin."

Đường Dĩ Tổ cười hắc hắc: "Đại khái là tiểu Đường Táo nhà em đi."

Nói đến Đường Táo, gương mặt của Tần Hoa cũng thoáng nhu hòa một chút, cuối cùng bà nói: "Buổi chiều tôi sẽ chở cô đi đến phim trường《 Khu không người 》 thử vai, nếu thông qua thì tốt, cô đóng phim đó, tôi không can thiệp nữa; nhưng qua không được, cô cũng chỉ có thể đóng bộ 《 Nguyên vọng ngôi sao 》thôi."

Đường Dĩ Tổ liên tục gật đầu đáp ứng, trong lòng yên lặng cảm tạ con trai còn đang đi học nhà trẻ. Mỗi lần Tần Hoa đối mặt với cô, cũng không thêm có sắc mặt tốt gì, nhưng chỉ cần nhắc tới Đường Táo, thái độ lập tức không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-1

Con trai là nam phụ - Chương 25 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

Chương vote 5

Vốn dĩ ban đầu định là buổi chiều xuất phát, nhưng Tần Hoa lâm thời có việc, cần phải bay sang thành phố khác. Bà phải đi, Đường Dĩ Tổ ở công ty đợi cũng không thú vị, vừa lúc địa điểm thử vai cùng đường với sân bay, cô liền mặt dày vô sỉ đi nhờ xe.

Hai người cũng chưa kịp ăn cơm trưa đã trực tiếp xuất phát, trên đường Tần Hoa dành chút thời gian dừng xe, kêu Đường Dĩ Tổ ở trên xe chờ, còn mình thì xuống xe mua hai cái hamburger về, hai người ở trong xe giải quyết vấn đề ăn uống.

Đường Dĩ Tổ trước kia chính là thường xuyên ăn quán ven đường, cơm trưa ăn cái hamburger đối với cô mà nói thì bình thường vô cùng, nhưng Tần Hoa chính là người đại diện kim bài, đi xe xin hơn trăm vạn, ăn mặc thì toàn đồ hiệu cao cấp, giờ bà ngồi trong xe ăn hamburger, nhìn sao cũng cảm thấy quái dị, nhưng vô hình trung, Đường Dĩ Tổ lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tần Hoa gần lại một chút.

"Ăn lo ăn, nhìn tôi làm gì." Tần Hoa ăn ăn, lưu ý đến Đường Dĩ Tổ ánh mắt, nói.

"Tần Hoa tỷ, chị ăn thật mau."

"Trước kia còn nhanh hơn, cái hamburger kiểu này, ba năm ngum là có thể nhét hết vào trong miệng, vừa nhai vừa tiếp tục làm việc." Tần Hoa nói xong, xoa xoa miệng, lại hỏi, "Cô thật sự muốn diễn 《 Khu không người 》sao?"

Đường Dĩ Tổ gật gật đầu.

Tần Hoa cười nhạo một tiếng: "Bộ phim kia chính là đề tài đánh đấm, bộ dáng này của cô, có thể chịu được đau khổ bao nhiêu?"

Đường Dĩ Tổ đành phải ấp úng nói: "Dù sao em cũng phải thử xem xem mới biết được hay không."

Tần Hoa trầm mặc một chút, nói: "Nếu như thành công, Đường Táo sẽ tính sao?"

Điểm này Đường Dĩ Tổ đã sớm suy xét qua: "Sau khi thử vai thành công, phải đợi mấy ngày mới có thể có thông báo, kế tiếp còn phải có thời gian chuẩn bị này nọ, ít nhất phải nửa tháng trở lên.""

""Em định sau khi biết được thời gian quay, sẽ nói chuyện này cho Đường Táo, sau đó đăng ký cho thằng bé mấy lớp năng khiếu, cố gắng dòi lực chú ý của nó. Chờ sau khi Đường Táo tiếp nhận tin tức này xong, em lại tìm một người nào đó giúp chăm sóc đứa nhỏ này một đoạn thời gian.""

"Thời gian đi học bình thường đã từ thứ hai đến thứ sáu, còn có cuối tuần học lớp năng khiếu, thời gian Đường Táo chân chính ở nhà cũng không quá dài, em sẽ để máy có mạng ở nhà, mỗi ngày đều gọi video với nó. Đây là kế hoạch trước mắt của em."

Tần Hoa nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, một hồi lâu nói: "Nếu là bốn tháng sau, có thể để Đường Táo ở nhà tôi."

Đường Dĩ Tố biết Tần Hoa thích con trai mình, không nghĩ tới bà lại thích thằng bé đến vậy, trong lòng có chút vui vẻ, cũng có chút cảm kích Tần Hoa, cô cười ngượng ngùng nói: "Em cũng không phải không nghĩ tới chuyện tìm chị... Nhưng... không phải chị rất bận sao, giữ trẻ còn rất hao phí tâm thần."

Tần Hoa nói: "Người chăm sóc đương nhiên cũng phải tìm, cũng có lúc tôi không có thời gian, lúc đó sẽ cho người ta chăm sóc thằng bé, bình thường có tôi ở bên cạnh giám sát, an toàn của Tiểu Táo cũng bảo đảm một ít."

Tần Hoa đã nói như vậy, Đường Dĩ Tố nào có cách nào cự tuyệt nữa, vội vàng đáp lời: "Vâng cảm ơn Tần Hoa tỷ, phiền toái quá, thật sự rất cảm ơn chị, có chị, em trăm phần trăm yên tâm!"

Tần Hoa liếc Đường Dĩ Tố bộ dáng chân chó một cái, không nói thêm gì, chờ cô ăn xong rồi, bà mới lần nữa khởi động xe, chờ Đường Dĩ Tố đến nơi thử vai sau đó rời đi.

Đường Dĩ Tố tới tương đối sớm, ở bên ngoài chờ một hồi lâu, thời gian không sai biệt lắm mới đi vào.

Vừa vào phòng, nhìn quanh đều là nữ diễn viên chờ thử vai, mập ốm phì nhiêu xương khô, các màu diện mạo đều có đủ, nhưng không có một mình tinh nào quen mắt.

Đường Dĩ Tố vừa bước đến, không ít người lập tức liếc nhìn ra. Cô lớn lên quá xuất chúng, làn da lại trắng hồng, càng thêm bắt mắt nổi bật trong đám người. Đường Dĩ Tố tìm cái góc ngồi xuống, nhận thấy không ít người vừa nhìn chăm chăm mình, vừa khe khẽ nói nhỏ.

Nếu đã tới đây, cô cũng sẽ không để ý ánh mắt của người khác. Khi cảm giác được có người trộm lấy ra di động, làm bộ lơ đãng seo phi, kỳ thật là chụp lên mình, Đường Dĩ Tố cũng làm bộ không biết, nhưng kỳ thật dựng thẳng sống lưng, thu liễm biểu cảm trên mặt, nỗ lực làm cho mình có vẻ tinh thần rất tốt.

Chờ một hồi lâu, rốt cuộc đến phiên mình, đi theo nhân viên công tác dẫn đường, Đường Dĩ Tố mở cửa đi vào.

Ở trong phòng, trước mắt là đài cao được ánh đèn chiếu sáng chói mắt, có lẽ từ đầu đã chuẩn bị tốt, bên dưới ngồi một loạt người, nhưng bởi vì dưới sân khấu tối đen như mực, nhìn xuống sẽ thấy không rõ.

Đường Dĩ Tố bước nhanh đi lên, cảm giác vô số ánh mắt cùng màn ảnh nhắm ngay mình. Trên sân khấu trống rỗng, chỉ có một mình cô cùng một cái ghế dựa.

Hít sâu hai ngụm khí, cô hướng xuống dưới đài khom lưng nhẹ nói: "Chào mọi người, tôi tên Đường Dĩ Tố."

Dưới đài, trợ lý đạo diễn đứng ở vị trí Đường Dĩ Tố có thể nhìn thấy, yêu cầu cô đi một vòng, xoay vài bước, chỉnh sửa lại dáng vẻ cùng khí chất, sau đó cho phép Đường Dĩ Tố bắt đầu biểu diễn.

Dựa theo diễn biến bộ phim cùng lời kịch, đoàn phim yêu cầu cô những tính cách như "Hung ác độc ác", "Đáng yêu mềm mại", "Giảo man tùy hứng", "Lưu manh du côn" nhanh chóng diễn ra.

Biểu diễn kiểu này ở trường học Đường Dĩ Tố đã sớm học qua, quả thực ngửa quen đường cũ, thu phóng tự nhiên.

Sau khi diễn xong, trợ lý đạo diễn nhanh chóng đưa cho cô một trang giấy A4.

Đường Dĩ Tố thuận thế tiếp nhận, vốn dĩ cô cho rằng nội dung trong tờ giấy sẽ không sai biệt lắm với kịch bản Tần Hoa đã chuẩn bị cho mình, không ngờ, nhưng khi nhìn qua, lại là nội dung hoàn toàn mới.

Này...

Đây không phải là đoạn ngắn mà trước khi thử vai tổ đạo diễn đã công bố ra, mà là lời kịch Đường Dĩ Tố chưa từng thấy qua. Đây là muốn cô bắt ngờ phát huy sao?

Không dám trì hoãn, Đường Dĩ Tố vội vàng tranh thủ thời gian nhìn kịch bản.

Cảnh này, chính là cảnh sau khi nữ chính bị lừa bán được cứu vớt, quyết định rời đi.

Đại đa số lời kịch là đấu tranh nội tâm của nữ chính khi sắp chia tay con mình. Đứa con này cô quyết định bỏ lại ở cái thôn, rồi đi khu vực mất đi nhân tính, mặc kệ bọn họ trầm luân tự sinh tự diệt trong tội ác, bao gồm cả đứa con gái năm tuổi của cô.

Đường Dĩ Tố ngồi trên ghế, làm bộ dáng đang ngồi ở mép giường, nhìn con gái ở bên cạnh ngủ say, trái ngược với trước đó thường xuyên biến ảo nhân cách bằng cách biểu diễn ánh mắt, giờ phút này, khuôn mặt Đường Dĩ Tố trở nên trầm tĩnh không ít.

Nhìn con gái một lát, Đường Dĩ Tố thấp giọng chậm rãi nói: "Nhà Lê Quyên đã mở cửa hàng bán hoa, hiện tại cô ấy trở thành chủ của cửa hàng bán hoa; Trần Ái Từ thi đậu nghiên cứu sinh, hiện tại là tiến sĩ; Trương Vũ lên làm cấp cao của công ty, kết hôn với Lý diệu, sinh một bé trai đáng yêu..."

"Cùm cụp" một tiếng, ghế dựa Đường Dĩ Tố đang ngồi bỗng nhiên lay động một chút, cả người cô như run lên, lập tức cắt đứt mạch nói.

Đường Dĩ Tổ ngán ra, nhanh chóng phản ứng lại.

Cô không hề cố gắng nói tiếp, mà là thuận thế nghẹn ngào một chút, thân thể run rẩy, giấu sự mất tự nhiên run rẩy ở dưới tiếng khóc.

Nhìn đôi bàn tay già nua của mình, Đường Dĩ Tổ bắt giắc xoa nắn ngón tay thô ráp, sau đó sờ hết trán rồi tới tóc, vuốt nhẹ sau tai.

Trong nháy mắt đôi tay buông xuống kia, nước mắt trong mắt cô cũng rớt xuống, rơi ở trên đùi.

Đường Dĩ Tổ liếm liếm môi, dùng đầu lưỡi cùng nước miếng làm mềm đôi môi khô, cá giận nói: "Con thích ăn đường phèn, ta đã chuẩn bị cho con một vại đặt ở trên tủ chén; quần áo này kia, ta cũng may vá cho con; ta còn đưa cho thím Trung hơn trăm đồng tiền, mua hết giày cũ của bà ấy. Về sau chân con sẽ thật dài, thì tự mình đổi giày mà mang, ta... Đi rồi."

Nói xong hai chữ cuối cùng, Đường Dĩ Tổ đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Ghế dựa bởi vì động tác mạnh của cô, dịch chuyển một chút, phát ra tạp âm chói tai.

Đường Dĩ Tổ đột nhiên cả kinh, có chút kinh hoảng mà nhìn thoáng qua giường nhỏ kia, rất sợ con gái vì vậy mà tỉnh lại, sau đó đột nhiên bỏ chạy.

Mãi cho đến khi chạy tới ngoài cửa, cô rút cuộc nhìn không được, ngồi xồm trên mặt đất lớn tiếng khóc rống lên.

"Cát!" Một giọng nam truyền đến.

Đường Dĩ Tổ ngồi xồm trên mặt đất ngẩng đầu, lau hết nước mắt trên mặt, đứng lên nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2

Con trai là nam phụ - Chương 25 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/04/2019

Chương vote 6

Trần Trường An từ vị trí ngồi đứng lên, đi tới bên cạnh trợ lý đạo diễn, nhìn Đường Dĩ Tổ nói: "Cô có biết cô nói sai một đoạn lời kịch hay không."

Đường Dĩ Tổ sửa sang lại dung nhan, sắc mặt nghiêm túc nhìn Trần Trường An, gật gật đầu nói: "Tôi biết."

"Lời kịch quá dài, không nhớ được?"

Đường Dĩ Tổ chậm rãi nói: "... Bạn cùng phòng ngày xưa đều trở thành người mà lúc trước bọn họ từng khát vọng, thực hiện được nhiều năm tâm nguyện. Bạn trai ngày xưa cũng trở thành chồng của người khác, là cha của đứa nhỏ khác. Chỉ có ta, ở một sơn thôn nhỏ bé lãng phí suốt 6 năm thời gian. Chỉ mới hai mươi tám tuổi đã già như một phụ nhân bốn mươi."

Đoạn lời kịch này hẳn là khi Đường Dĩ Tổ xoa tay vuốt tóc nên nói ra, nhưng bởi vì ghế dựa bỗng nhiên run rẩy, làm cho cô đơn giản trực tiếp nhảy vọt qua.

Kỳ thật Đường Dĩ Tổ không chỉ không quên, mà còn có thể không sai một chữ đọc được hết.

Đường Dĩ Tổ có chút thấp thỏm nói: "Tôi vốn là định nói, nhưng vừa rồi diễn diễn, liền cảm thấy, đoạn lời nói này, không giống lời của một người mẹ nói với con mình."

Sắc mặt Trần Trường An bất thiện nhìn Đường Dĩ Tổ.

Cô lại tiếp: "Trẻ con không có khái niệm thời gian cùng tuổi tác, hai mươi tám tuổi cùng bốn mươi tám tuổi, đối bọn nhỏ mà nói, cũng không có gì khác biệt.""

"Đoạn thoại này là trước khi nữ chính rời đi, quyến biệt con gái, cô nói ra chuyện của bạn cùng phòng cùng mối tình đầu, không phải là muốn nói với con, mà là muốn dùng này đó, che dấu nội tâm áy náy của mình.""

"Như vậy, về bên ngoài, tuổi này kia, là căn cứ vào sự không cam lòng cùng phần nộ trên thực tế mà sinh ra, đối với trẻ con, cô ấy không có khả năng nhận được bất luận đáp lại nào."

"Con bé tuy rằng ngu rồi, nhưng cô ấy vẫn như cũ nói chuyện cùng con, tôi cảm thấy cô sẽ không nói chuyện mà trẻ con không thể lý giải được. Loại thống khổ ở sâu trong nội tâm này, tôi cảm thấy, dùng lời tự thuật nói ra, so với dùng miệng nói thẳng, càng thích hợp hơn."

Trần Trường An nhìn chằm chằm Đường Dĩ Tố, như vậy trong chốc lát, hẳn tựa hồ rốt cuộc nhận ra, trước đây đã từng gặp mặt cô một lần.

Bất quá dù gặp mặt một lần, hiển nhiên cũng không làm Trần Trường An thủ hạ lưu tình, hẳn nói thẳng: "Tôi nhận ra cô đã từng nghiên cứu, nghiêm túc nghiên cứu qua nhân vật. Cô là người rất có ý tưởng, bất quá cũng quá có ý tưởng rồi đó."

Câu nói này vừa nghe có cảm giác không tồi, nhưng có thể nghe ra, Trần Trường An cũng không vui khi nhân vật bị cô bóp méo.

Mỗi đạo diễn khác nhau có tính tình khác nhau, đại đạo diễn trước đây Đường Dĩ Tố được gặp, ông lại vô cùng thích Đường Dĩ Tố dùng cảm đưa ra ý nghĩ cùng kiến nghị của mình, ông càng hy vọng diễn viên có thể cùng nhân vật hòa hợp nhất thể, cho rằng như vậy mới có thể thể hiện ra kết quả hoàn mỹ nhất.

Trước mắt xem ra, Trần Trường An hiển nhiên cũng không thích người khác khoa tay múa chân.

"Thực xin lỗi, là tôi tự chu trương." Đường Dĩ Tố thấp giọng nói.

Ở ngay lúc này, lại một người từ dưới đài đi tới, mỉm cười hỏi: "Đường Dĩ Tố phải không? Đừng sợ đừng sợ, Trần đạo diễn này, nhìn hung dữ, nhưng trên thực tế tâm đặc biệt mềm, về sau cô cùng anh ta tiếp xúc nhiều sẽ biết."

"Xin chào, tên của tôi là Ninh Duyệt, là biên kịch của bộ điện ảnh này, tôi thực thích biểu diễn của cô. Có thể thấy được, cô đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật, mạo muội hỏi một câu, cô là một người mẹ sao?"

Đường Dĩ Tố nhìn Ninh Duyệt, ở nơi nhiều người như vậy, cô căn bản không có khả năng trả lời vấn đề này, chỉ đơn giản cúi đầu, làm bộ bị Trần Trường An đã kích đến chịu không nổi, trong chốc lát gật đầu, trong chốc lát lắc đầu, lừa gạt qua câu hỏi này.

"Xin lỗi xin lỗi, là tôi hỏi sai rồi, tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi, ha ha." Ninh Duyệt vội vàng giảng hòa, xoay sang nói với Trần Trường An, "Tôi cảm thấy cô ấy không tồi, tôi rất vừa lòng, anh thì sao?"

Trần Trường An xụ mặt, không nói gì.

Ninh Duyệt bất đắc dĩ nhìn người đối diện, nói: "Anh biết mà, cô ấy cũng không phải cố ý sủa, vừa rồi ghé dựa bỗng nhiên lay động một chút, lời thoại bị cô ấy đọc đến một nửa đột nhiên cắt ngang, sau đó lại tiếp tục diễn tiếp đoạn còn lại cũng căn bản không bằng xử lý tự nhiên này."

"Có thể có phản ứng nhanh như vậy, lập tức căn cứ tình huống thực tế tùy cơ ứng biến, điều này cũng không phải diễn viên nào cũng có thể làm được đâu."

Nói xong, Ninh Duyệt nhìn phía Đường Dĩ Tố: "Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi ba."

Ninh Duyệt gật gật đầu, lại nhìn về phía Trần Trường An: "Bảng tuổi sinh viên mới vừa tốt nghiệp, anh tìm cho tôi một người có kỹ thuật diễn tốt hơn Đường Dĩ Tố, tôi liền quỳ xuống kêu anh là ông nội."

Trần Trường An trừng mắt nhìn tên ngà ngón kia một cái, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Cô đi về trước đi, có tin tức gì cô sẽ được thông báo sau."

Đường Dĩ Tố mỉm cười cảm ơn, nhưng khi cô chuẩn bị đi, lại nhìn thấy Ninh Duyệt phát phát tay với mình, dùng khẩu hình nói hai chữ: Giới quá.

Trước đó, đối với Đường Dĩ Tố mà nói, hai người kia chẳng qua chỉ là nhân vật ẩn tượng trong tiểu thuyết mà thôi, nhưng giờ này khắc này, bọn họ ở trong lòng cô lập tức có sức sống.

Sao cũng không ngờ, người cùng nam chính quan hệ không tồi - Trần Trường An, lại có tính tình vừa xấu vừa ngang ngạnh. Mà Ninh Duyệt có quan hệ tốt với Đường Táo thì hoạt bát hướng ngoại như vậy.

Đường Dĩ Tố tin tưởng, có mình ở đây, Đường Táo nhất định sẽ không trở thành vai ác như trong sách, vậy thì Ninh Duyệt hẳn cũng không gặp kết cục như cũ.

Nghĩ vậy, tâm tình của cô lập tức tốt hơn.

Đường Dĩ Tố còn rất vừa lòng đối với phản ứng cùng biểu hiện hôm nay của mình, mặc kệ cuối cùng có thể thông qua thử vai hay không, cô đều đã tận lực, cũng sẽ không có tiếc nuối gì nữa.

Ở ngay lúc này, di động Đường Dĩ Tố bỗng nhiên vang lên tiếng chuông.

Cầm lên, cô nhìn thấy, trên màn hình hiển thị bốn chữ "cô giáo Chu Phương".

Hiện tại còn chưa tới bốn giờ, giáo viên mầm non ở ngay lúc này vì sao gọi điện thoại cho cô cơ chứ?

Đường Dĩ Tổ nhanh chóng bắt máy: "Alo? Cô giáo, tôi là mẹ của Đường Táo."

Thanh âm nóng của Chu Phương từ đầu bên kia truyền đến: "Mẹ của Đường Táo... Hôm nay ngài có rảnh không? Có thể tới nhà trẻ một chuyến hay không?"

"Hiện tại tôi lập tức có thể tới, nhưng mà, đã xảy ra chuyện gì sao?" Đường Dĩ Tổ vừa nghe giọng nói của cô giáo kia, trong lòng liền có dự cảm không tốt.

"Đường Táo đánh nhau trong trường học."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26-1

Con trai là nam phụ - Chương 26 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/04/2019

Chương vote 7

Đường Dĩ Tổ cơ hồ cho rằng mình nghe sai, Đường Táo đánh người?

"Vậy..... Hiện tại tình huống ra sao, nghiêm trọng không cô giáo?" Đường Dĩ Tổ cẩn thận hỏi.

"Đứa nhỏ bị Đường Táo đánh đã đổ máu, khóc miêng cùng mũi đều tróc da, mặt toàn là máu, hiện tại nó đang ở phòng y tế....."

Lời cô giáo còn chưa dứt, bên cạnh đã truyền đến tiếng trẻ con oa oa khóc lớn, thanh âm kia ồn tới mức gần như át đi tiếng nói chuyện của Chu Phương. Đường Dĩ Tổ nghiêm túc nghe, xác định chỉ có một đứa trẻ đang khóc, nhưng tiếng khóc này không phải của Đường Táo.

Trong lòng Đường Dĩ Tổ lo lắng như lửa đốt, tuy rằng biết như vậy không đúng lắm, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Cô giáo, Đường Táo nhà tôi sao rồi, có bị thương không?"

Dù sao cũng là con nít đánh nhau, khẳng định là không có kỹ năng gì, thường thường là chiêu "'đá thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm'" mà thôi.

Nhưng dựa theo tính tình dù móng tay nứt ra cũng không rên một tiếng của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ sợ nhất chính là thằng bé bị thương ở nơi nào đó rồi, lại một câu cũng không nói, nghẹn ở trong lòng. Cái gọi là trẻ con biết khóc có sữa uống, người không biết còn tưởng rằng Đường Táo không có việc gì.

Đáng tiếc Chu Phương đang vội vàng trấn an đứa nhỏ kia, nói với Đường Dĩ Tổ một câu "Mời ngài mau chóng lại đây đi", rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Dĩ Tổ cũng không do dự, không nghĩ ngợi nhiều giờ tay vẫy taxi, đi thẳng đến nhà trẻ Thanh Cảng.

Từ địa điểm thử vai đến nhà trẻ nhanh nhất cũng hơn nửa giờ, đây vẫn là do Đường Dĩ Tổ may mắn, giữa hai chỗ mới vừa xây xong một cây cầu bắc ngang, nếu không, dựa theo trước đây, cho dù ngồi xe điện ngầm cũng tốn từ một tiếng trở lên.

Dọc theo đường đi, Đường Dĩ Tổ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lui lại, lòng còn cào lo lắng.

Cô vừa mới cảm thấy Đường Táo sẽ thoát khỏi vận mệnh nam phụ, vậy mà đứa nhỏ này cư nhiên ở trong trường học cùng người khác động tay động chân.

Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo ngày đêm ở chung lâu như vậy, tính cách của thằng bé cô cũng đại khái biết một hai.

Đứa nhỏ này có thể động thủ đánh người, khẳng định là mất đi lý trí.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có thể làm Đường Táo tức giận đến như vậy.....

Hiện tại Đường Dĩ Tổ vừa lo lắng tình huống hiện tại của Đường Táo, mặt khác lại lo lắng tương lai vận mệnh của đứa nhỏ này. Thật vất vả mới tới nơi, bước vội xuống xe, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng vọt vào nhà trẻ.

Phòng y tế ở lầu hai, Đường Dĩ Tổ vừa mới đi vào cửa, liền nghe từ lầu hai truyền đến các loại thanh âm, tiếng khóc của trẻ con cùng tiếng tranh chấp của người lớn cùng truyền đến, ồn ào vô cùng.

(Ta ghét nhất tiếng trẻ con khóc đó trời -_- Edit cái chương này nghe tả nó khóc quài ta mệt ghê luôn á -_-)

Tiếng khóc của trẻ con có lực xuyên thấu cực mạnh, nào là gào khan nào là than khóc, thời gian cũng qua cả mấy chục phút kể từ khi cô tắt điện thoại, vậy mà đứa trẻ này vẫn còn khóc.

Nhưng mà ngược lại Đường Táo lại một chút động tĩnh cũng không có, càng là như vậy, trong lòng Đường Dĩ Tổ lại càng thêm lo lắng.

Đường Dĩ Tổ vừa bước nhanh lên cầu thang, vừa lấy đi động ra ấn vài cái, sau đó lại lần nữa thả vào trong túi xách.

Trong phòng y tế, Trần Từ Hào đang oa oa khóc lớn, khuôn mặt trẻ con đỏ bừng sưng lên, máu mũi dính đầy mặt đầy người, đồ sao cũng không chịu nín, có vẻ như nó đang sợ, sợ tới mức bác sĩ cùng giáo viên trong nhà trẻ đều vây quanh khuyên can nó, muốn đứa nhỏ này đầu tiên cầm máu đã rồi nói.

Phụ huynh của Trần Từ Hào thấy các giáo viên khẩn trương phụ trách như vậy, liền rời khỏi phòng y tế, nhìn qua cô giáo Chu đang đứng cạnh Đường Táo bên ngoài.

Trần Từ Hào khóc thành như vậy, người nghe được trong lòng đều thương cảm, thân là đầu sỏ gây tội, Đường Táo lại lạnh nhạt đứng đó, vẻ mặt không có chút áy náy nào.

Phụ huynh của Trần Từ Hào thấy vậy, tức khắc tức giận sôi gan. Bọn họ lập tức vây quanh Đường Táo. Mẹ của Trần Từ Hào lại nhìn không được lời kéo Đường Táo đang đứng ở sau lưng cô giáo Chu Phương ra phía trước.

Đường Táo chỉ là trẻ con, sức lực không thể so với người lớn, mẹ của Trần Từ Hào túm một cái, cả người thẳng bé mắt cân bằng, bị người nắm cổ áo lôi dài tới giữa bốn người lớn, bị cha, mẹ, ông, bà của Trần Từ Hào đứng vây quanh.

"Mọi người bình tĩnh một chút, đừng xúc động như vậy... Đường Táo chỉ là con nít, vừa rồi hai đứa nó nhào vào đánh, trên người Đường Táo có khả năng cũng bị thương." Cô giáo Chu bị hành động trước mắt làm hoảng sợ, vội vàng khuyên can.

Nhưng mà phụ huynh của Trần Từ Hào có bốn người, Chu Phương chỉ là một giáo viên nữ, khí thế làm sao vượt qua bọn họ.

"Đừng xúc động? Bà đây xúc động hồi nào, là nhà trẻ các người quá phạm, trẻ con bảy tám tuổi nào cũng thu nhận. Thằng quỷ nhỏ này đánh Từ Hào nhà bà đến mức như vậy, chảy đầy máu như vậy, cô nhìn nó coi, một chút rách da cũng không có."

Mẹ của Trần Từ Hào thét chói tai, nhìn gương mặt Đường Táo trắng nõn sạch sẽ, nghĩ đến con trai mình mặt đầy máu mũi, lại giận sôi máu, nhìn không được vron tay, hung hăng chọc mạnh vào trán Đường Táo.

"Cái thằng nhóc quỷ nhà này, thật là đủ ngoan độc, còn nhỏ mà chuyện tốt không học, chuyên học cái xấu, khi dễ bạn cùng lớp đúng không, ba mẹ này mặc kệ mẹ, vậy thì hôm nay bà đây tới dạy dỗ dùm cho!"

Chu Phương thấy vậy, vội vàng hô: "Đừng động thủ đừng động thủ, tôi đã gọi điện thoại cho mẹ của Đường Táo, cô ấy lập tức sẽ đến đây!"

"Mẹ của Đường Táo? Đừng cho là tôi không biết, mỗi lần họp phụ huynh, hề là liên quan tới Đường Táo, người trong nhà nó trước nay không hề lộ mặt, cứ như nó chỉ là cô nhi, căn bản không ai thèm quan giáo. Bình thường ở nhà trẻ, những đứa nhỏ khác đều không thích chơi với nó, ai dám nói bậy về chuyện nhà nó, nó liền trừng người đó, tính tình y như tiểu bá vương."

Mẹ của Trần Từ Hào thấy Đường Táo tuy rằng vóc dáng nhỏ nhỏ, lại đang hồng mắt trừng mình.

Đôi mắt của thằng nhóc này có trông đen sâu thẳm, còn có ngũ quan rõ nét hơn trẻ con bình thường khác, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, lại mang theo vài phần tàn nhẫn chỉ người lớn mới có, mặc dù điểm này xuất hiện ở trên mặt một đứa trẻ, cũng đủ để cho người ta kinh sợ.

Bất quá, Đường Táo thật sự là quá nhỏ, chênh lệch hình thể thật lớn, làm cho nó không chỉ không thể hù được người lớn, ngược lại càng thêm chọc giận bọn họ.

Mẹ của Trần Từ Hào vừa dứt câu, lại đuổi người ra tay, bà ta dùng móng tay chọc trán Đường Táo thật mạnh: "Mày hiện tại thì có thể ở cái nhà trẻ này bắt nạt mấy đứa nhỏ nhỏ, về sau trưởng thành, cái thứ chó như mày, người ta gọi là lưu manh du côn! Thứ đầu đường xó chợ không ai dạy dỗ, thứ mất dạy, cận bã của xã hội, ngay cả một ngón chân út cũng kém Từ Hào nhà tao! Từ Hào nó mà bị mày đánh đánh hủy dung, tao sẽ lột da mày!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26-2

Con trai là nam phụ - Chương 26 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/05/2019

--

Hi mọi người, đã lâu không gặp!> Mọi người có nhớ ta không =)))

Lẽ ra không xuất hiện vào lúc này (vì ta sắp dọn qua chỗ ở mới, và vì sắp có kỳ thi cuối kỳ nên cực kỳ bận rộn, và cả.. stress), nhưng mình bị kéo qua tận nhà pm ""hỏi thăm"" nên đành lộ mặt =>))

Trời lên chỉ để thông báo lịch edit bộ Con trai là nam phụ, đó là một tuần 2 chương, định kỳ là thứ ba và thứ sáu, bắt đầu từ đầu tháng 6, vì hiện tại vẫn chưa ổn định tí nào TT___TT.

Ta không hứa chắc lắm, nhưng sẽ cố gắng hoàn thành mục tiêu này. Nếu tới lịch mà vẫn chưa được ""ói"" chương, nhớ nhắc ta nhé.

Hun hun:*

--

Đường Táo bị người phụ nữ kia dí mạnh vào trán như vậy, cả người loạng choạng ngã ra phía sau, nhưng đứa nhỏ này lại cố chấp không chế thân thể, không chịu dao động tí nào.

Vừa nãy bị đẩy về phía sau một bước, Đường Táo cũng kiên cường bước tới phía trước một bước, đứng thẳng ở vị trí cũ.

Đường Dĩ Tổ vừa bước lên lầu, nhìn thấy chính là cảnh tượng này, cái trán Đường Táo đã bị dí mạnh đến mức sưng lên, ở giữa chỗ sưng bị rách da chảy máu.

Cho dù như vậy, con trai cô cũng cương ngạnh không chịu lùi bước.

Vị phụ huynh kia nào từng gặp qua bộ dáng này của trẻ con, càng thêm tức giận. Thấy dù mình làm gì thì thằng nhóc tên Đường Táo này cũng không chịu chịu thua, ả đã dí mạnh đến mức móng tay đều đau nhức. Hiện tại ả ta đang giờ tay lên, dự định tâng vô mặt đứa trẻ lỳ lợm này cho biết mùi.

"Cô dám?!" Đường Dĩ Tổ hét to, chân nhanh chóng bước tới, ở thời điểm cuối cùng kịp thời chắn trước mặt Đường Táo.

Mẹ của Trần Từ Hào hoảng sợ, muốn thu tay lại, lại thu không kịp, móng tay xẹt quay cánh tay Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy cánh tay chột lạnh, ngay sau đó, trên làn da bạch ngọc không tì vết đương trường xuất hiện một đạo hoa ngân, máu tươi lập tức rơm rớm chảy ra, màu đỏ của máu cùng làn da trắng mịn hình thành tiền mình đối lập.

Đường Dĩ Tổ cũng bất chấp tất cả, sau khi bảo vệ được Đường Táo, cô vội vàng xoay người ôm đứa trẻ còn đang ngây ngốc vào trong ngực: "Tiểu Táo, con sao rồi? Lại đây, cho má mi nhìn xem, bị thương ở đâu! Ngoan ngoan.. Không đau, không đau nha."

Đường Táo trừng lớn đôi mắt nhìn Đường Dĩ Tổ trước mặt mình, một hồi lâu mới tin tưởng, mẹ nó thật sự chạy tới.

Thằng bé ním chặt môi, xụ mặt, không chế cảm xúc của mình, nhỏ giọng nói: "Má mi.."

Nói đoạn, nó lại lắc lắc đầu: "Con không có sao."

Đường Dĩ Tổ ôm con trai, cảm giác được thân thể của nó hơi hơi run rẩy, làm sao cô không nhận ra được nội tâm sợ hãi của Đường Táo cơ chứ.

Lại nhìn cái trán của thằng bé bị người phụ nữ kia dí mạnh đến mức chảy máu, Đường Dĩ Tổ lại đau lòng không thôi.

Cô một tay giúp Đường Táo sửa sang lại đầu tóc đã bị mẹ của Trần Từ Hào làm lung tung, thật cẩn thận mà tránh đi miệng vết thương sưng lên kia, lại vừa liên tục nói: "Ngoan ngoan, Tiểu Táo Táo không sợ, má mi đã tới rồi, sẽ bảo vệ con, đừng sợ, đừng sợ."

Đoạn tranh chấp này nói ra thì dài, nhưng kỳ thật chỉ diễn ra trong vài phút, thầy cô giáo trên lầu nghe được âm thanh ồn ào phía dưới, thấy tình hình tựa hồ không khống chế được, vội vàng kéo nhau đi xuống xem xét tình huống.

Cô giáo Chu cùng các phụ tá khác đã tách gia đình của Trần Từ Hào cùng mẹ con Đường Dĩ Tổ ra, miễn cho hai bên lại phát sinh xung đột.

Một thầy giáo khuyển phụ huynh của Trần Tử Hào: "Con của anh chị còn ở trong phòng y tế, máu cũng chưa ngừng chảy, khóc đến mức khan giọng, các vị làm phụ huynh của nó, mau đi vào khuyên nhủ đi. Có chuyện gì thì cũng chờ cho tình huống của nó tốt hơn lại xử lý tiếp."

Ông bà của Trần Tử Hào bị phái đi vào đỡ trẻ, cha mẹ lại vẫn như cũ đứng ở bên ngoài giằng co cùng Đường Dĩ Tổ.

Mẹ của Trần Tử Hào nhìn Đường Dĩ Tổ, nghi ngờ hỏi: "Cô là ai? Cô là mẹ của thằng ranh này hả?"

Đường Dĩ Tổ kéo Đường Táo ra sau lưng mình, sau đó đứng thẳng lên, nhìn về phía cha mẹ Trần Tử Hào, nói: "Đúng vậy, tôi chính là mẹ của Đường Táo."

Giọng nói của Đường Dĩ Tổ cất lên, Đường Táo đứng ở phía sau nghe vậy, uất ức vẫn luôn nghẹn ở cổ họng, rốt cuộc nhìn không được dâng lên hộc mắt, trào ra ngoài.

Ngay sau đó, nó lại nhanh chóng vươn tay, thừa dịp Đường Dĩ Tổ không chú ý, đem nước mắt trộm lau.

Mẹ của Trần Tử Hào sẫm soi đánh giá Đường Dĩ Tổ một hồi, có chút nghi hoặc nói: "Cô sao có chút quen mắt..... Giống một nữ minh tinh, Đồng Trân?"

Khi cô ta nói đến chỗ "'quen mắt'", Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng mình bị nhận ra, không ngờ lại bị nhận sai.

Cũng đúng, Đường Dĩ Tổ hiện tại không có gì mức độ nổi tiếng, trước mắt có thể nhớ rõ trụ năng mặt, phần lớn vẫn là Tổng Thần Hạo fans, nhưng mà lưu lượng tiêu sinh fans quần thể, giống nhau không bao gồm nhà trẻ hài tử mẫu thân.

Nhắc tới Đồng Trân thì Đường Dĩ Tổ cũng biết, cô ấy là một ảnh hậu nổi tiếng đã lâu. Đúng là nhìn sơ qua, Đường Dĩ Tổ đúng là có vài phần tương tự với Đồng Trân, chẳng qua cô càng thêm xinh đẹp mỹ diệu, Đồng Trân lại có dáng vẻ đoan trang hơn một ít.

Nhưng mà bất luận có bị nhận ra hay không, trọng tâm cuộc nói chuyện hiện giờ không nên là vấn đề này mới đúng.

Mẹ của Trần Tử Hào thấy Đường Dĩ Tổ dùng khuôn mặt lãnh lệ nhìn mình, cái biểu cảm này nhìn ở góc độ nào đó, lại vô tình trùng khớp với Đường Táo lúc nãy. Chẳng qua Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là người lớn, khí chất cùng khí thế kia càng thêm sắc bén.

Cô ta trộm liếc nhìn cánh tay của Đường Dĩ Tổ, miệng vết thương vừa nãy cũng không thâm, sau khi chảy chút máu là hết, hẳn là không có gì trở ngại, chỉ là thoát nhìn thật sự rất chói mắt. Thấy Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không chú ý tới miệng vết thương, trong lòng mẹ của Trần Tử Hào an tâm hơn một chút.

Dưới ánh mắt áp bách của Đường Dĩ Tổ, cô ta chút mắt tự nhiên nói: "Hừ, nhìn mặt cũng rất xinh đẹp, vậy mà một chút trách nhiệm của một người mẹ cũng không có, người không biết còn tưởng rằng con của cô là thằng con hoang không có mẹ. Đến thời điểm như thế này mới bằng lòng xuất hiện, thật sự tưởng mình là nhân vật ghê gớm lắm sao."

Đường Dĩ Tổ lạnh lùng mở miệng: "Hờ. Đây không phải là lý do để chị thừa dịp tôi không ở đây mà đánh con tôi."

Nhắc tới điểm này, mẹ của Trần Tử Hào lập tức xù lông: "Con trai cô thì không nên bị đánh, còn Tiểu Hào nhà tôi thì xứng đáng bị đánh có phải không? Cô dạy dỗ con cô ra sao, hả? Con trai của cô ở trong lớp học cũng không có đứa trẻ nào nguyện ý chơi chung với nó. Cũng không chỉ riêng Tử Hào nói nó là đứa con hoang."

Đường Dĩ Tổ cực lực kềm nén dục vọng muốn xông lên tát cho cô ta một bạt tai. Coi như cô cũng biết Đường Táo vì cái gì muốn đánh Trần Tử Hào, hiện tại cô cũng rất muốn động thủ đánh con mẹ này!

Nhưng mà con trai còn đang ở bên cạnh nhìn, thân là người lớn, lại là mẹ của một đứa trẻ, cô cần phải làm gương cho tốt. Chuyện này một khi động tay động chân, chắc chắn mọi chuyện sẽ loạn lên, trở nên càng khó giải quyết.

Dưới sự chỉ huy của chút lý trí còn sót lại, dần xuống sự kêu gào bão nổi, Đường Dĩ Tổ nói từng câu từng chữ: "Cho nên, chị đây là thừa nhận, Trần Tử Hào cùng những đứa nhỏ khác trong nhà trẻ, hằng ngày dùng ngôn ngữ vũ nhục, bạo lực tinh thần Đường Táo nhà tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Con trai là nam phụ - Chương 27 (1)

Tác giả: Hà Lam

Gần đây có nhiều người save truyện này vào album riêng có tên là NP, ta chỉ định chính rằng đây là truyện 1 - 1..

P.s: Cám ơn mọi người đã thông cảm ♥

- - -

Mẹ của Trần Từ Hào nghe Đường Dĩ Tổ nói, tức khắc sừng sốt, mạnh miệng đáp trả: "Từ Hào nhà chúng tôi nói chính là sự thật, nếu không phải một người mẹ như cô không biết phụ trách, cũng sẽ không có những lời đồn đãi kia. Giờ có bị nói gì cũng là xứng đáng, hơn nữa, mắng chửi người thì sao, còn đỡ hơn là đánh người khác như con của ai kia!"

Đường Dĩ Tổ nhướn mày: "Ai nói với cô nhất định là Đường Táo động thủ đánh người trước? Bộ đã tận mắt nhìn thấy rồi sao?"

Vừa dứt câu, cô quay đầu nhìn về phía Chu Phương.

Cô giáo Chu giật mình một cái, vội vàng xua tay: "Sự tình phát sinh quá đột ngột, lúc ấy tôi đang chui mông cho một bạn nhỏ khác, không kịp nhìn thấy mọi chuyện diễn ra ra sao. Chờ đến khi tôi cùng bảo mẫu khác phát hiện ra, hai đứa nhỏ đã ôm nhau đánh thành một đoàn, máu mũi Trần Từ Hào dính đầy mặt, nhưng Đường Táo lại bị Trần Từ Hào đè ở trên mặt đất."

Đường Dĩ Tổ nói: "Hai đứa nhỏ đánh nhau, rốt cuộc đứa nào bị nặng hơn còn chưa biết, nếu chỉ vì bạn nhỏ kia bị thương ở trên mặt, Đường Táo lại bị thương ở chỗ người khác nhìn không thấy thì con tôi xứng đáng bị người lớn chọc dí vào trán, mạnh đến nỗi rách da chảy máu hay sao?! Các người là bốn người lớn, vậy mà lại đi vây quanh một đứa trẻ khi dễ. Nếu không phải tôi tới đúng lúc, cái tát kia ắt đã ở trên mặt con trai tôi rồi. Đây là gia phong của các người đó sao, đây là cách các người dạy dỗ trẻ nhỏ à?!"

Đường Dĩ Tổ cực lực nén giận, tuy rằng từ đầu tới đuôi cô không hề động thủ, nhưng cả người đang ở bờ vực bùng nổ. Hiện tại ánh mắt cô sắc bén như kiếm, ngạnh sinh ép khí thể mẹ của Trần Từ Hào xuống một đoạn.

Người đối diện không biết vì sao lại có chút sợ hãi, liền hung hăng chọc eo ba Trần: "Anh đứng ra đi."

Ba của Trần Từ Hào bước tới phía trước một bước, dáng người cường tráng, hơi có chút mập. Đường Dĩ Tổ tuy rằng cao gầy, nhưng dù sao cũng là diễn viên, cần phải bảo trì dáng vóc thanh mảnh. Hai người mặt đối mặt, đứng đối lập, ba của Trần Từ Hào cơ hồ to gấp đôi, cảm giác áp bách hình thể cực lớn.

Hắn ta từ trên cao nhìn xuống Đường Dĩ Tổ, nói: "Tôi cũng không phải người không nói đạo lý. Trần Từ Hào cũng không phải là đứa trẻ duy nhất nói ra, đây cũng là do bảo mật của nhà trẻ không tốt. Ở trường này toàn bộ bạn nhỏ cùng bạn đều biết chuyện, không tin cô có thể hỏi thử."

Đường Dĩ Tổ lạnh lùng nhìn Chu Phương một cái, cô giáo lập tức lộ vẻ xấu hổ.

Ba của Trần Từ Hào tiếp tục nói: "Sau đó thì sao, mặc kệ cô nói gì, con trai nhà tôi mặt cũng đầy máu, cô nhìn con trai cô đi, không rên một tiếng. Trẻ con tâm tư đơn thuần sẽ không che dấu cảm xúc, làm gì có chuyện bị thương mà không khóc.""

""Hừ, nhìn Từ Hào xem, giờ nó còn đang đau đến mức ở bên trong gào khóc kia, đây là sự thật chỉ cần người có mắt đều thấy được, dù sao chúng tôi cũng phải giành lại công đạo cho con trai mình. Cô nói phải làm sao?"

Đường Dĩ Tổ hơi ngẩng đầu nhìn ba của Trần Từ Hào, hoàn toàn không vì bọn họ người nhiều hay người cao mà có bất cứ lùi bước hay sợ hãi nào: "Tiền thuốc men con trai nhà các người, mặc kệ là đến bệnh viện nào kiểm tra, chỉ cần là thương tích có liên quan tới lần đánh nhau này, tôi trả hết, bao gồm cả phí bù đắp tinh thần, đồ bỏ hàng ngày."

Ba của Trần Từ Hào sừng sốt, bà mẹ thì thần sắc biến đổi, cúi đầu vô thức cân nhắc lên, mẹ của Đường Táo chẳng lẽ là kẻ có tiền?

Nhìn diện mạo cùng khí chất kia, đừng nói là mẹ một con, cho dù Đường Dĩ Tổ nói mình là sinh viên cũng có người tin. Phụ nữ đã có con rồi đa số đều không thể tránh nét già cả. Người này có thể bảo dưỡng tốt như vậy, trong nhà nhất định là có tiền.

Ở ngay lúc này, tiếng khóc trẻ con vọng ra từ phòng y tế đột nhiên ngừng.

Bà của Trần Từ Hào cao hứng đi ra, nói: "Hai đứa, Hào Hào không khóc nữa, nhưng mà không chịu rửa sạch máu trên mặt, mau tiến vào khuyên nhủ nó đi."

Ba mẹ Trần Từ Hào nghe vậy, lập tức bước nhanh đi vào.

Đường Dĩ Tổ nắm tay Đường Táo, nói với Chu Phương: "Cô giáo, chúng ta cũng vào xem tình huống đi."

Tuy là giáo viên của Đường Táo, nhưng Chu Phương rất ít gặp qua Đường Dĩ Tổ, trong thâm tâm cảm nhận cô là một người mẹ tắc trách.

Lần trước gặp mặt, bộ dáng Đường Dĩ Tổ nhiệt tình lại thấp thỏm, làm Chu Phương đoán rằng, có khả năng trong khoảng thời gian này Đường Dĩ Tổ bị tai tiếng ảnh hưởng, hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc nguyên ý quan tâm đến con mình.

Không ngờ, hôm nay vừa gặp lại, Đường Dĩ Tổ lại cùng dĩ vãng hoàn toàn bất đồng.

Trước đó, bất luận Đường Dĩ Tổ là một người mẹ tắc trách, hay là người nhiệt tình, chân tay luống cuống, thì trừ có ngoại hình xinh đẹp ra, cũng chỉ như người bình thường khác. Còn hôm nay, nhất cử nhất động đều làm Chu Phương không dám thở mạnh, cô luôn cảm thấy, Đường Dĩ Tổ nhất định sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-2

Editor: Lạc Tiểu - 05/06/2019

Hi mọi người. Tháng 6 tới rồi, công việc cũng vẫn bộn bề đó, nhưng lúc này ta đã có căn phòng riêng của mình, làm mọi thứ sẽ tự tại và dễ dàng hơn, dù có hơi áp lực một chút. Nhưng ta vẫn giữ lời hứa cũ, lịch của bộ Con trai là nam phụ là 1 tuần 2 chương, định kì thứ ba và thứ sáu nhen ♥

=

Trên mô tả tôi có ghi "Tình trạng: Đã hoàn thành". Dạ, đó là tình trạng bản gốc, còn câu phía dưới có ghi trạng thái edit: Đang tiến hành.

Hiểu sai cũng được, hiểu lầm mà lỡ làm bạn nhảy hổ thì cho mình chín chổi, hiện tại đã sửa lại cho rõ nghĩa hơn rồi >"<

Nhưng cái thể loại đui + xón xác mở miệng chửi tôi, nói giọng mẹ thiên hạ, nói trống thì xin phép block nhẹ. Mệt mỏi.

=

Lại lèm bèm hoài luôn, nhân tiện lần nữa cảm ơn các bạn đã thông cảm và luôn iu thương mình =))) mọi người đọc truyện vui ♥

==

Nghĩ vậy, Chu Phương đi theo Đường Dĩ Tổ vào phòng bệnh. Vừa mới bước vào, liền nghe được ông của Trần Tử Hào dỗ dành: "Hào Hào ngoan, nghe ông nói, ngoan ngoan thoa thuốc, đừng khóc, con đau chỗ nào nói cho ông nghe?"

Trần Tử Hào dùng giọng khàn khàn hỏi nhỏ: "Ông ơi, ba mẹ với bà nội có phải đã về nhà rồi không?"

"Ba mẹ ở bên ngoài giúp con xả giận rồi. Cái thằng nhóc kia dám đánh Hào Hào nhà chúng ta đến nổi mặt đầy máu. Ba mẹ con cũng muốn đánh nó mặt nở đầy hoa mới được!"

"Ha ha ha." Trần Tử Hào lập tức nở nụ cười.

"Tốt quá, cháu trai bảo bối của ông rốt cuộc không khóc nữa. Nếu biết ba mẹ dạy dỗ nhai ranh kia mà con không khóc nữa, chúng ta sớm nên động thủ, thừa dịp mẹ nó còn chưa tới, đánh nhiều thêm vài cái!" Ông của Trần Tử Hào tiếc hận.

Giọng đứa nhỏ kia phá lên cười: "Thật ra con khóc cũng không phải bởi vì bị đánh đau đâu. Hồi nãy lúc con với Đường Táo đánh nhau, con đã đạp vô bụng nó vài cái, còn nhéo nữa. Hừ. Con khóc là sợ bị mẹ la, cho nên khóc lớn tiếng một chút, mẹ liền quên mất chuyện la luôn."

"Thì ra là vậy." Ông Trần Tử Hào cũng vui tươi hơn hờ, "Cháu trai ông giỏi quá, quá thông minh!"

Ba mẹ Trần Tử Hào vừa bước vào, liền nghe được đoạn đối thoại của hai ông cháu. Ở đây nhiều người như vậy, hai người kia, một là trẻ con không hiểu chuyện, một là lão già hồ đồ, cũng không chịu kiêng dè một chút, nói lớn tới nỗi tất cả mọi người đều nghe được.

Ba mẹ Trần Tử Hào lộ vẻ xấu hổ, mẹ của Trần Tử Hào vội vàng trách cứ: "Ba, ba nói bậy gì vậy, sao lại dạy con nít nói năng lung tung!"

Ông của Trần Tử Hào sùng sốt, nghĩ sao cũng không rõ, những lời nói vừa rồi của cháu trai ông rõ ràng tự nó nói, ông dạy hồi nào?

Nhưng khi nhìn thấy theo sát phía sau là Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo, ông của Trần Tử Hào tức khắc pha trò: "Tôi đúng là già lắm cảm rồi. Vị bác sĩ kia, sao còn đơ mặt ra đó, mau bôi thuốc cho cháu tôi đi."

Máu trên mặt Trần Tử Hào nhìn qua thì thấy ghê người, nhưng sau khi lau xong, kỳ thật chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi. Trừ chảy máu mũi ra, khóe miệng còn bị trầy một chút, nhưng phỏng chừng do có người nhà chống lưng, tinh thần của nó rất tốt, cả người thoạt nhìn trắng nõn sạch sẽ, tinh khí mười phần, làm gì có bộ dáng bị khi dễ ban đầu.

Còn Đường Táo bên này, vừa nãy mới khóc, đôi mắt hồng hồng, cái trán sưng lên hơn phân nửa, còn bị làm rách da, thoạt nhìn đáng thương hê hê, y

như mới vừa bị đánh.

Đường Dĩ Tổ cũng không vội tìm Trần Tử Hào tính sổ, trước tiên kéo Đường Táo vào phòng bệnh, nhẹ nhàng nói với giáo y: "Cô giáo, phiền cô kiểm tra tình hình vết thương con tôi một chút."

Giáo y gật gật đầu, sau đó chuyển sang nhìn vết thương trên trán Đường Táo, tuy rằng sưng hơi lớn, nhưng dù sao cũng là vết thương do móng tay, con nít da mềm, tình huống mấy ngày nữa là sẽ khôi phục. Tiếp theo, giáo y kiểm tra cơ thể thằng bé.

Đường Dĩ Tổ ở bên cạnh phụ tá, vừa trấn an Đường Táo, vừa thuyết phục nó vén quần áo lên cho cô giáo kiểm tra.

Thấy Đường Táo có chút ngượng ngùng, Đường Dĩ Tổ ôn nhu nói: "Trước tiên con lộ bụng nhỏ ra cho cô nhìn xem, nếu bụng nhỏ không có việc gì, chúng ta lại đổi chỗ khác, sẽ không làm con còi trăn trưỡng, được không?"

Đường Táo nhìn mẹ, sau đó tin nhiệm gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ nhẹ nhàng cuốn vạt áo của nó lên trên.

Sau khi vùng bụng tím xanh đầy mẩn, không ít thầy cô xung quanh hít hà một hơi, đặc biệt là vị trí sau eo kia, cư nhiên có thể nhìn thấy dấu nhéo bầm hình ngón tay, có thể thấy được đứa trẻ kia dùng lực mạnh cỡ nào!

Giáo y ấn ấn bụng nhỏ, vốn còn lo lắng Đường Táo không phối hợp, không ngờ trừ nhú nhú mảy ra, thằng bé lại không nhúc nhích thêm xú nào, năng lực nhịn đau này, ngay cả người lớn cũng tự thẹn không bằng.

"Này... Nếu chỉ là bị nhéo, vết bầm qua mấy ngày sẽ tự tan, sợ nhất chính là bị đá vào, bị thương nội tạng. Phụ huynh vẫn là nên đưa bé đi bệnh viện kiểm tra một chút cho chắc." Giáo y nghiêm túc nói.

Đường Dĩ Tổ cắn chặt răng, cực lực khống chế cảm xúc của mình, cô tiếp tục ôn nhu trấn an Đường Táo, phối hợp y sĩ đem thân thể con mình đại khái đều kiểm tra một lần, sau khi xác nhận vết thương ngay bụng là nghiêm trọng nhất, lúc này Đường Dĩ Tổ mới giúp Đường Táo sửa sang lại quần áo, đứng lên nhìn về phía mọi người.

Phòng y tế một mảnh an tĩnh, bất luận là thầy cô giáo của nhà trẻ Thanh Cảnh hay là các phụ huynh nhà Trần Tử Hào đều có chút xấu hổ.

Chỉ có Trần Tử Hào ở bên cạnh cười hắc hắc đắc ý, chỉ vào bụng Đường Táo vui tươi hơn hờ, cho đến khi bị mẹ nó xáng lên đầu một cái, Trần Tử Hào mới chịu dừng lại, cúi đầu không dám lơ đãng.

Đường Dĩ Tổ ôm lấy Đường Táo, nói với ba mẹ Trần Tử Hào: "Lời vừa nãy tôi nói vẫn còn giữ, mấy người cứ việc mang Trần Tử Hào đến bệnh viện kiểm tra, chỉ cần là vết thương Đường Táo nhà tôi tạo thành, phí chữa trị khám bệnh, tôi bao hết."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ chuyển mắt: "Sau khi kiểm tra xong, thì cùng tôi đi đến cục cảnh sát một chuyến đi."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28-1

Con trai là nam phụ - Chương 28 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Cái - 06/06/2019 - *"Chúng ta đều lười theo năm tháng"*

Beta: Lạc Tiểu

Hôm nay có Cái gia nhập edit chương 28. Hi hi hi. Mọi người ủng hộ bạn ấy nha ♥

Xin lỗi cả nhà vì up trễ, nhưng beta cũng thật không dễ dàng ☐

=====

Vừa nghe tới cục cảnh sát, không ít người đều kinh ngạc, mẹ Trần Tử Hào thậm chí còn nói: "Ý cô là gì, con nhà cô đánh người, cô còn kiện chúng tôi?"

Đường Dĩ Tổ nghe, lại lười nhiều lời, cười lạnh một tiếng.

Ba mẹ Trần Tử Hào sững sờ nhìn nhau, họ không nghĩ tới chuyện mẹ thằng bé kia muốn dùng pháp luật khởi tố.

Chu Phương thấy Đường Dĩ Tổ muốn làm lớn chuyện, nếu đến cục cảnh sát, dù đối với ai mà nói, đều phiền toái, bèn tiến lên vội vàng lên tiếng khuyên can: "Mẹ Đường Táo, Mẹ Đường Táo, cô hãy bình tĩnh, chuyện này nhà trẻ chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm."

Cô ta không nói chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới, Đường Dĩ Tổ lập tức ngắt ngang: "Nhà trẻ đương nhiên là có trách nhiệm, tôi đem con tôi giao cho các người là để thằng bé tới học tập, ngày ngày vui vẻ lớn lên, không phải để những bạn cùng tuổi khi dễ.""

"Hai đứa nhỏ đánh nhau, đứa nhỏ kia đã xem xong vết thương, giáo y rõ ràng rành rồi, lại đem con tôi lôi lôi kéo kéo ở ngoài cửa, không vội kiểm tra vết thương, bởi vì thằng bé không khóc, không nháo, thì coi như là không bị thương sao?"

Chu Phương vừa nghe, lập tức nghẹn họng, lời nói vốn đã chuẩn bị sẵn cũng không biết biểu đạt thế nào.

Thấy Đường Dĩ Tổ ánh mắt sắc bén, mang theo phần không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, hiển nhiên Đường Táo bị thương hoàn toàn chọc giận mẹ nó, càng nhìn càng thêm vài phần bức bối, khí thế cũng trở nên hùng hổ dọa người.

Chu Phương nhịn không được nói: "Cái này, là nhà trẻ sai, nhưng rất nhiều công việc yêu cầu phụ huynh phối hợp mới có thể. Thời gian bé một ngày đúng là có ở nhà trẻ, nhưng ở nhà lại thường xuyên hơn, cha mẹ mới là giáo viên tốt nhất.""

Đường Dĩ Tổ nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ta, lạnh lùng khõe môi: "Cho nên con trai tôi bị người ta khi dễ, không rên một tiếng, đầu như những đứa bé khác biết gào lên để hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Biết khóc có sữa ăn, chỉ trách Đường Táo nhà tôi được dạy dỗ quá tốt, quá nghe lời, cho nên mới xứng đáng bị bắt nạt, đúng không?"

"Đương nhiên không phải." Chu Phương vội vàng nói.

Cô ta nào nghĩ đến, Đường Dĩ Tổ cũng có lúc giỏi ăn nói đến như vậy, không chỉ ép cả nhà Trần Tử Hào á khẩu không trả lời được, lúc này cũng làm mình á khẩu nốt, dưới tình thế cấp bách, Chu Phương đành phải lắp bắp, "Tôi... Tôi chỉ là muốn nói, chuyện này tất cả mọi người đều có trách nhiệm, mọi người có thể từ từ nói chuyện..."

Đường Dĩ Tổ đứng lý lẽ phản bác: "Tôi sớm đã có thỏa thuận với nhà trường, bởi vì công việc bận rộn, cho nên không thể thường xuyên tới họp phụ huynh, tham dự các hoạt động. Lúc trước nhà trường cũng đã đáp ứng, nhất định sẽ giúp tôi chăm sóc tốt Đường Táo.""

"Không ngờ hiện tại thằng bé ở nhà trẻ bị các bạn nhục mạ, thầy cô giáo lại làm như không thấy. Cuối cùng đến hôm nay bộc phát thành đánh nhau, còn muốn tôi bình tĩnh, một sự nhịn chín sự lạnh?"

"Dựa theo logic các người, phụ huynh không xuất hiện ở nhà trẻ, thằng bé liền xứng đáng bị mắng không có cha mẹ dạy dỗ, con hoang. Vậy thì, người bạn cùng phái chẳng xứng đáng bị phi nhổ quý nghèo? Còn người có tướng mạo không được tốt, xứng đáng bị chửi rửa xấu xí chắc? Chẳng lẽ đây là phương pháp các người giáo dục trẻ em sao??"

Chu Phương ấp úng nói: "Thật sự không phải vậy..."

Phụ huynh Trần Tử Hào thấy Đường Dĩ Tổ hùng hổ dọa người, Chu Phương bị cô phản bác đến không trả lời được, trong câu chữ đầy ý tứ, dường như mọi vấn đề liên quan tới nhà trẻ đều sẽ bị truy trách.

Rồi nghĩ lại lời Đường Dĩ Tổ từng nói tiền thuốc men sẽ lo hết, trong lòng bọn họ đột nhiên hiểu rõ, sợ là chọc vào người khó chơi rồi.

Trừ phi thân thể đứa trẻ thật sự bị tổn thương rất nặng, chứ bình thường phụ huynh gặp phải mấy cái chuyện cãi nhau, xây xát nhỏ nhặt của con nít này, tình huống thường thấy là nhà trẻ đứng giữa hòa giải. Làm gì có chuyện một lời không hợp liền trực tiếp đi báo cảnh sát đâu!

Bọn họ đều là người dân bình thường, đời này cảnh sát cũng chưa gặp qua mấy lần, đương nhiên không muốn vì sự việc nhỏ này cùng Đường Dĩ Tổ đi báo án. Cả nhà Trần Tử Hào liếc nhau, thừa dịp trong lúc Đường Dĩ Tổ cùng Chu Phương nói chuyện, nhỏ giọng thương lượng.

Cuối cùng, bọn họ thống nhất xử lý, dù sao Trần Tử Hào chỉ là chảy máu mũi, không cần phải đi bệnh viện, bọn họ không cần tiền thuốc men của Đường Dĩ Tổ.

Cục cảnh sát, cô cũng đừng nghĩ dẫn bọn hắn đi, dù sao chân cũng trên người, Đường Dĩ Tổ có thể kéo họ đi được sao?

Lúc này, cánh cửa phòng y tế mở ra, một người phụ nữ trung niên đi đến.

Vài giáo y cùng giáo viên vội vàng lên tiếng: "Hiệu trưởng."

Hiệu trưởng sau khi đi vào, gật gù đầu với mọi người, sau đó cười cười với hai đứa nhỏ, cuối cùng nhìn về phía phụ huynh Trần Tử Hào và Đường Táo: "Tôi là hiệu trưởng nhà trẻ Thanh Cảng, thực xin lỗi mọi người khi để đứa nhỏ xảy ra một ít chuyện không hay, làm phụ huynh phải lo lắng, thật sự xin lỗi."

Hiệu trưởng tiến vào phòng liền tạ lỗi, bắt luận cha mẹ Trần Tử Hào, hay là Đường Dĩ Tổ, tất nhiên sẽ cho cô vài phần mặt mũi, thần sắc trở nên hòa hoãn không ít.

Mẹ Trần Tử Hào lập tức nói: "Chúng tôi cũng không phải là người không có đạo lý, ban đầu chúng tôi tức giận một phần là vì con tôi bị đánh đến mặt đầy máu, làm cha mẹ, nhìn thấy con trai bị thương, trong lòng mới nổi nóng, cho nên mới sốt ruột thô lỗ một chút."

"Hiện tại bình tĩnh lại, phát hiện cũng chỉ là trẻ con đánh nhau, Đường Táo đánh con tôi chảy máu mũi, còn Tử Hào cũng nhéo tím bụng đứa nhỏ Đường Táo thôi."

"Dù gì hai đứa nhỏ nghịch ngợm, khó mà tránh khỏi sẽ có cọ xát, hiện tại hai đứa đều bị thương, xem như huề nhau."

"Vừa rồi mẹ Đường Táo cùng chúng tôi nói đưa Trần Tử Hào đi bệnh viện kiểm tra, phí tổn cô ấy bao. Chúng tôi đã suy nghĩ kỹ, thấy cũng không cần thiết, hay là mọi người kiểm tra con mình một chút, nếu không có vấn đề gì thì mọi việc cứ vậy mà đi qua nhé"

Vốn dĩ mẹ Trần Tử Hào là người khó đối phó nhất, hiện tại cô ta bình tĩnh nói ra lời thỏa hiệp, không ít người thờ phào nhẹ nhõm, mọi người đều nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Chỉ cần Đường Dĩ Tổ đáp ứng, chuyện này đơn giản dừng lại, mọi người đều tốt. Đầu năm nay tất cả mọi người đều bận rộn, sợ nhất phiền toái bản thân, thôi thì nhiều một chuyện không bằng không ít một chuyện, cứ thế mà giải quyết nhanh chóng là tốt nhất.

Không chỉ người lớn, Đường Táo cảm nhận được bầu không khí này, không nhịn được mà ngẩng đầu.

Hiệu trưởng thấy Đường Dĩ Tổ không nói gì, bèn đi đến bên cạnh, nhìn vào ánh mắt của cô, nhẹ giọng nói: "Đường Táo ở nhà trẻ tôi đã nghe nói, là chúng tôi giám sát chưa tận lực, vô cùng xin lỗi cô. Đối với chúng tôi mà nói, mỗi một đứa bé vui vẻ, khỏe mạnh, đều vô cùng vô cùng quan trọng."

"Đây là sai lầm của nhà trường, chúng tôi sẽ tự kiểm điểm, cô giáo Chu cũng sẽ tự mình xin lỗi Đường Táo trước mặt thầy cô giáo và các bạn nhỏ khác."

Chu Phương nghe vậy sững sốt, Hiệu trưởng nhìn cô một cái, Chu Phương vội vàng nhìn về phía Đường Táo nói: "Đường Táo, thực xin lỗi, cô giáo sẽ viết kiểm điểm xin lỗi con, tha thứ cho cô được không?"

Đường Táo nhìn Chu Phương, chậm rãi gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2

Đường Táo gật đầu, không ít người thở ra một hơi, nghĩ sự tình đến tận đây, hẳn là coi như giải quyết xong đi.

Không ngờ, ngay sau đó liền nghe Đường Dĩ Tổ nói: "Tôi tôn trọng ý kiến của Đường Táo, sự việc nhà trẻ dừng ở đây. Nhưng cha mẹ Trần Tử Hào, dù các người có đưa Trần Tử Hào đi kiểm tra hay không, sợ là phải cùng tôi đi sở cảnh sát một chuyến."

Phụ huynh của Trần Tử Hào lập tức tức giận, trong mắt bọn họ, bọn họ đã lui một bước, đã không cầm tiền thì không cần làm lớn chuyện, không ngờ Đường Dĩ Tổ cũng không chịu buông tha!

Mẹ Trần Tử Hào cũng học bộ dáng Đường Dĩ Tổ, khoanh tay trước ngực cười lạnh: "Cô luôn miệng muốn dẫn chúng tôi đến chỗ cảnh sát, tôi cũng muốn nhìn xem, cảnh sát có thể vì chút chuyện nhỏ nhặt như trẻ con đánh nhau mà tới đây hay không!"

Cô ta lộ ra bộ dáng hung ác, Đường Dĩ Tổ ngược lại không cần thiết dùng khí thế áp người, không nhanh không chậm nói: "Tôi muốn cô cùng tôi đi tới sở cảnh sát, đương nhiên không chỉ vì trẻ con đánh nhau.""

"Chắc cô còn không biết, Hoa Quốc có điều luật gọi là 《Luật bảo vệ trẻ vị thành niên》, Đường Táo mới bốn tuổi, vậy mà các người cũng hạ thủ được. Hừ. Luật này dùng để đối phó với loại người trưởng thành ý vào tuổi và hình thể mà bắt nạt trẻ em như các người."

Mẹ Trần Tử Hào sững sốt, cô ta làm sao biết được thì ra Đường Dĩ Tổ muốn tố cáo chuyện này.

Nhìn cái trán sưng đỏ của Đường Táo, còn có vết máu vẫn rõ nét chói mắt như cũ, mẹ Trần Tử Hào lập tức luống cuống: "Tôi... tôi đánh người hồi nào, vết thương trên người con trai cô rõ ràng là do hai đứa nhỏ đánh nhau, cô có chứng cứ gì?!"

Đường Dĩ Tổ đã sớm liệu đến điểm này, cô chậm rãi lấy điện thoại di động ra trước mặt cô ta.

Ấn vào màn hình, thanh âm ban nãy ghi được lập tức vang lên khắp phòng y tế.

Đầu tiên là âm thanh sốt ruột của cô Chu: "Đừng động thủ đừng động thủ, tôi đã gọi điện thoại cho mẹ của Đường Táo, cô ấy lập tức sẽ đến đây!"

Ngay sau đó, âm thanh kiêu ngạo của mẹ Trần Tử Hào vang lên: "Mẹ của Đường Táo? Đừng cho là tôi không biết, mỗi lần họp phụ huynh, hễ là liên

quan tới Đường Táo, người trong nhà nó trước nay không hề lộ mặt, cứ như nó chỉ là cô nhi, căn bản không ai thèm quan giáo..."

"Mày hiện tại thì có thể ở cái nhà trẻ này bắt nạt mấy đứa nhỏ nhỏ, về sau trưởng thành, cái thứ chó như mày, người ta gọi là lưu manh du côn! Thứ đầu đường xó chợ không ai dạy dỗ, thứ mất dạy, căn bản của xã hội, ngay cả một ngón chân út cũng kém Từ Hào nhà tao! Từ Hào nó mà bị mày đánh đánh hủy dung, tao sẽ lột da mày!"

Những lời này, khi này nghe thì không sao, nhưng lại bị ghi âm, tên Đường Táo xuất hiện trong cuộc đối thoại. Chu Phương xác nhận mẹ Trần Từ Hào thật sự đã động thủ với thằng bé. Mà đoạn nhục mạ lúc sau, lại càng khó nghe đến cực điểm, quả thực không dám tưởng tượng một người trưởng thành lại có thể nói chuyện với một đứa nhỏ bốn tuổi như vậy!

Hiệu trưởng nghe đoạn ghi âm, mặt biến sắc, nhìn không được tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Đường Dĩ Tổ, sắc mặt ngưng trọng nhìn cô: "Cô Đường, nếu cô thực sự muốn đến sở cảnh sát, tương đương với việc cô chủ động công khai với bên ngoài, thỏa thuận ban đầu sẽ không còn hiệu lực, tất cả hậu quả nhà trường sẽ không chịu trách nhiệm!"

"Tôi biết." Đường Dĩ Tổ nói.

Từ khi cô quyết định đón Đường Táo tan học về nhà mỗi ngày, kỳ thật Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị tinh thần tùy thời sẽ bị công khai.

Cô là một nhân vật công chúng, chỉ cần cô muốn tiếp tục lẫn lộn ở giới giải trí, chuyện đã có con, sớm hay muộn cũng giấu không được. Cho nên công khai sớm hay muộn một chút, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, cũng không có gì khác biệt.

Cô lớn lên xinh đẹp, nhưng từ trước nay không hề suy xét muốn đi con đường lưu lượng tiểu hoa.*

*Lưu lượng tiểu hoa: là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nữ minh tinh còn trẻ tuổi, xinh đẹp, sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu, thiên về làm ngôi sao đại chúng (thần tượng).

Ngoại trừ các bộ phim truyền hình và quảng cáo ban đầu của nguyên thân, sau khi Đường Dĩ Tổ xuyên qua, kịch bản đầu tiên cô muốn đóng, chính là đề tài hiện thực như bộ《 Khu không người 》. Cô muốn khiêu chiến trở thành nhân vật người mẹ tang thương.

Chuyện này đối với một nữ minh tinh hai mươi ba tuổi mà nói, cơ bản đã tự làm mất đi con đường làm thần tượng. Đây cũng là nguyên nhân Tàn Hoa vẫn luôn khuyên Đường Dĩ Tổ chọn bộ phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》.

Hiện tại cô có sắc đẹp, có tuổi trẻ, chỉ vì có tai tiếng với Tổng Thần Hạo nên mới tùy tiện vậy thôi. Nhưng một khi kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tổ được đạo diễn và khán giả tán thành, cô chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Nữ minh tinh trong giới giải trí có tuổi thọ vô cùng ngắn ngủi, đại đa số người sau khi qua ba mươi lăm tuổi, chỉ có thể diễn vai làm mẹ người ta. Đường Dĩ Tổ có thể chờ đến thời điểm đó, lại diễn bộ phim như《 Khu không người 》này, cũng hoàn toàn phù hợp.

Nhưng Đường Dĩ Tổ cũng hiểu được mình phải tận dụng thời cơ. Tác dụng của bàn tay vàng "xuyên sách" của cô chỉ là hữu hạn, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không lẫn lộn bỏ lết ở giới giải trí nhiều năm, không có khả năng nhìn xa trông rộng, nếu bỏ qua kịch bản vừa hay vừa nổi tiếng này, ai cũng không biết khi nào cái tương tự bao giờ mới xuất hiện.

Lại nói đến chuyện có con, nếu như đợi đến khi nổi tiếng mới công bố, làm công chúng nghĩ mình bị lừa dối, chỉ bằng tìm thời gian thích hợp.

Trước mắt, bị tai tiếng Tổng Thần Hạo ảnh hưởng, thanh danh Đường Dĩ Tổ đã ngã xuống đáy cốc, đó chính là cái gọi là nợ nhiều thì không còn cảm giác, thêm một chuyện cũng không sao.

Nhưng mà hiện tại Đường Dĩ Tổ còn chưa nhận được thông báo thử vai thành công của bên《 Khu không người 》. Thật sự đối với sự nghiệp Đường Dĩ Tổ mà nói, thì đây cũng không phải là thời điểm thích hợp để tiết lộ.

Nhưng lại có vấn đề gì đâu, chỉ cần có thể giúp Đường Táo lấy lại công đạo, làm thằng bé cảm nhận được sự bảo vệ của gia đình với nó, chỉ cần có ảnh hưởng tốt với tương lai Đường Táo, thì đó cũng chính là thời điểm tuyệt vời.

Hiệu trưởng thấy vẻ mặt Đường Tổ, trong lòng cũng kinh ngạc liên tục.

Cả một thời gian dài cô không hề quan tâm con mình, bọn họ đều biết rõ.

Lúc đầu khi Đường Táo bị bọn nhỏ công kích, các thầy cô cũng không phải không có khuyên can, nhưng thời gian qua đi cũng mài đi sự kiên nhẫn của họ.

Đường Táo tuy đẹp trai nhưng tính tình lại kỳ lạ, một đứa trẻ thậm chí còn không được cha mẹ yêu thương, thì làm sao người khác có thể nảy sinh lòng thương tiếc với nó đây.

Nhà trẻ nhiều trẻ em như vậy, thầy cô giáo cũng mệt nhọc, dần dà, chuyện trẻ con này họ cũng lười quản, ai mà ngờ được, cuối cùng lại bùng nổ trở thành đánh nhau.

Và thậm chí còn bất ngờ hơn, là người mẹ vô trách nhiệm như Đường Dĩ Tổ vậy mà đổi tính, vì con mình mà không màng bất cứ giá nào.

Chương 29-1

Con trai là nam phụ - Chương 29 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Cài + Lạc Tiểu - 15/06/2019

Khi hiệu trưởng cùng Đường Dĩ Tổ nói chuyện, cha mẹ Trần Tử Hào mới dần dần phản ứng lại.

Tuy rằng người lớn đánh trẻ nhỏ là không đúng, nhưng bọn họ thương lượng một phen, trong lòng tin chắc, thằng bé kia chỉ có một chút vết thương nhỏ, cảnh sát tuyệt đối sẽ không làm gì được bọn họ.

Mẹ Trần Tử Hào nhỏ giọng nói: "Hừ, cho dù có ghi âm thì thế nào, em không đi với cô ta, không lẽ cô ta định trói em lại hay sao? Báo cảnh sát thì càng nực cười! Chuyện đó trẻ con còn biết, nhưng trừ khi mẹ Đường Táo có bản lĩnh có thể làm lớn chuyện, lên trang nhất bản tin, còn không, cho dù cô ta có báo cảnh sát đi nữa, bọn họ tới đây nhìn, quát, chỉ là chút vết thương, bọn họ sẽ quản chắc."

Nói xong, người nhà Trần Tử Hào càng nghĩ càng thấy có lý, liền bình tĩnh lại.

Hiệu trưởng cùng Đường Dĩ Tổ đàm phán thất bại, cô bắt đầu dĩ xoay người, đi đến trước mặt người nhà Trần Tử Hào khuyên nhủ: "Hay là các vị cùng cô ấy đi một chuyến đi."

Người nhà Trần Tử Hào lập tức trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn hiệu trưởng: "Dựa vào cái gì?"

Hiệu trưởng có chút khó xử: "Cô ấy muốn gọi phóng viên tới đây... Sự việc xảy ra ngày hôm nay có khả năng sẽ lên trang đầu."

Do dù không tin tưởng lực kêu gọi cùng tiếng tăm của Đường Dĩ Tổ, nhưng về thân phận của cô, hay là lực lượng fans của Tổng Thần Hạo có bao nhiêu khủng bố, hiệu trưởng cũng rất rõ ràng.

Bởi vì tai tiếng quần thân, Tổng Thần Hạo không thể không mượn tiết mục yêu đương, chỉ vì thoát khỏi ảnh hưởng của Đường Dĩ Tổ tạo ra cho hắn.

Nếu như xuất hiện chuyện về đứa con trai bốn tuổi của Đường Dĩ Tổ, thì có thể hoàn toàn giúp Tổng Thần Hạo tẩy trắng. Chuyện tốt như vậy, fans của Tổng Thần Hạo tất nhiên sẽ tận hết sức lực mà giúp Đường Dĩ Tổ tuyên dương bất cứ sự tình gì về Đường Táo, bao gồm cả chuyện đánh nhau ở nhà trẻ lần này.

Gần hai năm nay, đề tài về sức khỏe cùng an toàn của trẻ nhỏ nhiều lần được nhắc tới. Hơn nữa lần này còn liên quan tới vấn đề về "Người mẹ đơn thân" nấn cảm, ngoài ra Đường Dĩ Tổ còn có tai tiếng với nam thần tượng đang nổi, chuyện này khẳng định sẽ vô cùng hot.

Đến lúc đó, không chỉ có gia đình Trần Tử Hào bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nhà trẻ cũng sợ là không thoát được liên quan.

Biết rõ đây là chiêu đá thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng nhà trẻ bọn họ lại gánh vác không nổi hậu quả này.

Cho nên, hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là thuyết phục phụ huynh Trần Tử Hào, làm cho bọn họ ngoan ngoãn đi theo Đường Dĩ Tổ đến sở cảnh sát, cố gắng không đánh động phóng viên truyền thông, tận lực không làm lớn chuyện.

Cho dù có bị chụp, tốt nhất là ở gần sở cảnh sát, mà không phải ở nhà trẻ!

Sự việc liên quan đến ích lợi của mình, hiệu trưởng nhà trẻ nhanh chóng thay đổi lập trường, bắt đầu cố gắng khuyên bảo cả nhà Trần Tử Hào.

Cô không thể khuyên được Đường Dĩ Tổ, nhưng đối phó với dân thường như gia đình Trần Tử Hào, thân là hiệu trưởng của một nhà trẻ địa phương, dĩ nhiên cô cũng có vài phần thủ đoạn.

Mà đối với cả nhà Trần Tử Hào mà nói, bọn họ thấy Đường Dĩ Tổ là một mỹ nữ trẻ đẹp, thể đơn lực mỏng, cho dù cô có khí thế kinh người, bọn họ nhiều nhất bị cái lời đến á khẩu không trả lời được, nội tâm lại không hề e ngại.

Nhưng đối mặt với hiệu trưởng nhà trường, lại không giống nhau.

Có thể làm hiệu trưởng, tất nhiên là có bối cảnh sau lưng, vì việc nhỏ mà đắc tội với người này, thật sự là mất nhiều hơn được.

Nhưng nếu như không có lý do gì mà bọn họ phải đi tới sở cảnh sát, đây là chuyện mà ai cũng không vui.

Hiệu trưởng nhà trẻ chỉ có thể cực lực khuyên bảo: "Cô ấy muốn làm lớn chuyện, tất cả mọi người đều không tốt, còn không bằng trực tiếp đi theo đến sở cảnh sát một chuyến, chút chuyện nhỏ này, cảnh sát chỉ phê bình giáo dục một chút là xong, sẽ không làm gì mọi người đâu."

Thầy phụ huynh Trần Từ Hào còn do dự, hiệu trưởng đơn giản nói: "Thực sự có sự tình gì, đến lúc đó các vị hãy gọi điện thoại cho tôi, nhà trẻ bên này cũng sẽ ra mặt, vậy là ổn rồi chứ?"

Có những lời này của hiệu trưởng, gia đình Trần Từ Hào lập tức vững tâm, bốn người bọn họ lại thương lượng một lần, cuối cùng mẹ của Trần Từ Hào nói với Đường Dĩ Tổ: "Được thôi, cứ dựa theo ước định lúc ban đầu. Đầu tiên đi bệnh viện kiểm tra tình huống Từ Hào chúng ta một chút, toàn bộ phí tổn cô đều phải trả hết."

"Đi thôi." Vừa nói, Đường Dĩ Tổ vừa nắm lấy tay Đường Táo đi ra ngoài trước.

Trên đường đi, cô khom lưng thấp giọng dò hỏi tình huống thân thể Đường Táo. "Đau bụng không con?"

Đôi mắt đen trong suốt của thằng bé nhìn Đường Dĩ Tổ, lắc lắc đầu.

"Con có dễ thờ không, có khó chịu chỗ nào không? Lúc đi đường có đau lưng không?"

Đường Táo lại lắc lắc đầu.

"Còn đau thì sao, có còn đau không, má mi giúp con thôi thôi nha?" Cô tiếp tục kiên nhẫn.

Đường Táo lại lắc lắc đầu: "Má mi, con không sao đâu mà."

Đường Dĩ Tổ thở dài một hơi: "Vậy chờ tới bệnh viện, có chỗ nào không thoải mái, nhất định con phải nói với bác sĩ, có được không?"

Đường Táo dùng sức gật đầu, tay càng nắm chặt người bên cạnh.

Thấy vậy, Đường Dĩ Tổ đơn giản đổi tay khác cho con nắm, sau đó dùng một tay khác ôm lấy bả vai thằng bé, cùng nhau đi. Khoảng cách giữa hai người lại gần hơn một ít.

Đường Táo còn chút ngượng ngùng, nhưng cũng không phản kháng, Đường Dĩ Tổ đeo cặp sách dùm thằng bé, hai mẹ con cùng nhau đi khỏi trường học, vẫy tay gọi taxi.

Cách trường chừng một km, có một bệnh viện ba sao, hiện giờ đã sắp chạng vạng, không ít bác sĩ chuẩn bị tan tầm. Đường Dĩ Tổ vốn định dẫn Đường Táo đi chụp CT trước, kiểm tra xem nội tạng của thằng bé có bị chấn thương hay không.

Không ngờ sau khi điều dưỡng trực ban biết rõ sự tình, trực tiếp đưa bọn họ đến tầng đăng ký xem bệnh. Giống như có người sắp đặt từ trước, cả một đường đèn xanh. Vốn là chuyện phải kéo dài hàng tiếng đồng hồ mới xong, tất cả đã hoàn thành chỉ trong không đến một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29-2

Con trai là nam phụ - Chương 29 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/06/2019

Hơn nữa bởi vì thời gian an bài đặc biệt chu toàn, sau khi chụp xong, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra các hạng mục khác. Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, cư nhiên vừa lúc có thể lấy giấy xét nghiệm xem xét. Với tốc độ này, đừng nói Đường Dĩ Tổ, mà ngay cả phụ huynh của Trần Từ Hào cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô cũng hơi mang vài phần đánh giá.

Bệnh viện này là do gia đình Trần Từ Hào chọn, Đường Dĩ Tổ không có khả năng trước đó chào hỏi qua. Đèn xanh bật rõ ràng như vậy, chắc chắn không phải vì cả nhà bọn họ. Vậy chẳng lẽ thật sự là có quan hệ với Đường Dĩ Tổ này ư?

Hay là mẹ của Đường Táo này có bối cảnh thâm hậu, ngay cả bệnh viện cũng nhận ra cô, cho nên hết thảy mới tiến hành thông thuận như vậy?

Căn cứ kết quả kiểm tra trước mắt, thân thể hai đứa nhỏ đều rất khỏe mạnh, trận xung đột này cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Mặt Trần Từ Hào bị bầm tím vài mảng, còn bụng Đường Táo thì xuất huyết dưới da, đây đều là vết thương mất thường có thể nhìn được, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể

khôi phục.

Còn xét nghiệm máu thường quy kiểm tra đo lường bình thường yêu cầu cách mấy ngày mới có thể có kết quả, nhưng chuyện này cũng không liên quan mấy đến việc hai đứa nhỏ đánh nhau, đến lúc đó gia đình tự lại đây lấy là được.

Sau khi kiểm tra xong, ông bà Trần Từ Hào quyết định trước dẫn nó về nhà, nói rằng tránh đưa tới nơi đáng sợ như sở cảnh sát, sợ thằng bé bị dọa.

Dứt lời, ông bà Trần Từ Hào còn nhìn thoáng qua Đường Táo cùng Đường Dĩ Tổ, biểu tình kia không cần nói cũng biết.

Mãi cho đến hiện tại, trong nhà Đường Táo cũng chỉ có người mẹ như Đường Dĩ Tổ ra mặt, cô muốn làm chuyện cũng phải dắt Đường Táo theo, căn bản không hề có người giúp đỡ.

Có tiền thì có ích lợi gì, trong nhà không ai chăm sóc con, còn không bằng dân thường tóc húi cua như bọn họ.

Thấy tìm được ưu thế trở lại ở phương diện nhân số, ông bà Trần Từ Hào lại quay sang nỗ lực dụ dỗ thằng bé theo về. Trần Từ Hào tuy chỉ là trẻ con, nhưng cũng không dễ lừa gạt như bọn họ nghĩ: "Ba mẹ con phải bị cảnh sát bắt đi sao?"

Ông Trần Từ Hào lập tức nói: "Làm gì có, ba mẹ con có chuyện cần làm, một lát sẽ trở lại."

"Nhưng mà mẹ đánh Đường Táo, chú cảnh sát sẽ nhốt lại đó!" Nó vẫn có chút lo lắng nói.

"Không có không có, đừng có nghe người khác nói bậy!" Ông Trần Từ Hào nói, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Dĩ Tổ, sau đó quay sang dỗ dành cháu trai: "Buổi tối ba mẹ sẽ trở về cùng con ăn cơm, đưa cháu bảo bối ngoan ngoãn của ông, ông cam đoan đó!"

Trần Từ Hào có chút nửa tin nửa ngờ nhìn về phía cha mẹ mình.

Mẹ nó vội vàng nói: "Hào Hào ngoan, mẹ và ba đêm nay nhất định về nhà chơi với con, đến lúc đó còn có quà, con thích khen thưởng gì?"

"Khen thưởng!" Trần Từ Hào ánh mắt sáng lên, "Con muốn ô tô nhỏ!"

"Không thành vấn đề!" Mẹ Trần Từ Hào vỗ bộ ngực bảo đảm.

Nghe vậy thằng bé lập tức cười đắc ý với Đường Táo.

Đáng tiếc, bất luận Đường Táo hay là Đường Dĩ Tổ cũng chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, toàn bộ quá trình đều không nói một lời nào.

Thật vất vả mới dỗ dành được Trần Từ Hào về nhà, ba mẹ đứa nhỏ này xoay người bắt mắt nhìn Đường Dĩ Tổ, một đường oán giận: "Cái chuyện con con như vậy, tôi đã xin lỗi rồi, cô còn bắt lấy không bỏ, trước giờ chưa từng thấy ai mang thù như vậy."

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào cẩn thận đánh giá biểu tình Đường Dĩ Tổ, lại thấy thần sắc cô nhàn nhạt, căn bản nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Dáng vẻ này của Đường Dĩ Tổ tức khắc chọc giận mẹ Trần Từ Hào, cô ta cắn răng bổ sung: "Muốn tôi cùng cô đi sở cảnh sát thì có ích lợi gì. Sở cảnh sát cũng không phải là bệnh viện, nếu như cô dựa vào quan hệ muốn nhốt tôi, tôi sẽ kiện lên cấp trên, báo cáo sở cảnh sát này vi phạm quy định chấp pháp, nhận hối lộ. Hừ. Rồi coi đến lúc đó ai xui xẻo ha!"

Tuy là miệng nói như vậy, nhưng khi khoảng cách với sở cảnh sát ngày càng gần, nhìn vào kiến trúc trang nghiêm túc mục kia, trong lòng ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc báo động muốn lui.

Đáng tiếc bọn họ là ngồi xe mà tới, khi xe dừng lại, đã trực tiếp ở trước cửa sở cảnh sát, nếu lúc này mà có mâu thuẫn, ngược lại càng dễ dàng rước lấy phiền toái. Rơi vào đường cùng, ba mẹ Trần Từ Hào chỉ có thể đi theo Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo đi vào.

Vừa đi, hai người còn vừa lăm nhăm lăm nhăm, không ngừng an ủi nhau rằng cảnh sát căn bản không có khả năng bởi vì chút chuyện nhỏ mà quản thúc bọn họ.

Quả nhiên, trừ chuyện khi hai bên ghi rõ tên họ ở phiếu, thần sắc trên mặt người cảnh sát hơi có chút khác thường, mọi chuyện sau đó thì hoàn toàn xử lý theo trình tự.

Sau khi hỏi rõ ràng toàn bộ quá trình, viên cảnh sát phụ trách chuyện này lập tức nhăn mặt khó chịu với ba mẹ Trần Từ Hào: "Hai người là người trưởng thành, hành vi nhục mạ cùng nhau đã trẻ vị thành niên, là tuyệt đối phạm pháp. Cho dù là do phần nộ đi nữa thì trong lòng cũng nên có giới hạn."

Mẹ của Trần Từ Hào vội vàng cúi đầu, ra vẻ "biết vậy chẳng làm!": "Thực xin lỗi thực xin lỗi. Lúc ấy tôi thật là bị giận đến đầu óc không rõ ràng, thật sự căn bản không có ý muốn thương tổn thằng bé này, bằng không tôi sẽ không chỉ làm một chút vết thương nhỏ như vậy.""

"Tôi mập như vậy, mạnh như vậy, nếu thật sự tát thêm một cái, làm sao chờ được đến khi mẹ của Đường Táo lại đây, chỉ nó bị tôi đánh chết rồi! Tôi thật sự là do không cẩn thận, lỡ tay làm trúng trán của Đường Táo. Trẻ con da mềm lại mỏng, tôi thật sự thật sự không phải có ý đâu!"

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào lại liên tục xin lỗi Đường Táo cùng Đường Dĩ Tổ.

Làm trò trước mặt cảnh sát, bọn họ biểu hiện cực kỳ thành khẩn.

Đường Dĩ Tố đương nhiên cũng minh bạch, đây cũng chỉ là diễn mà thôi.

Cô cũng không phải người trên trời, chuyện ngày hôm nay tuy nói là thật sự xâm phạm thể xác và tinh thần trẻ vị thành niên, nhưng Đường Dĩ Tố cũng hiểu rõ, trong sinh hoạt hằng ngày, giữa người với người khó tránh khỏi cọ xát, chỉ bằng vào việc trong ghi âm nhục mạ, còn có chút vết thương nhỏ trên trán Đường Táo, căn bản không có khả năng tổng giam ba mẹ Trần Từ Hào, hay tạo ra giáo huấn khó quên cho bọn họ.

Nhưng cô vẫn kiên trì báo nguy.

Nguyên nhân rất đơn giản, có cảnh sát ra mặt, khiến trách bọn họ trước mặt Đường Táo, điều này so với trước đó Đường Dĩ Tố yêu cầu bọn họ xin lỗi, là hoàn toàn không giống nhau.

Cô muốn cho Đường Táo tin tưởng, chỉ cần đứa nhỏ này không làm gì sai, nó không chỉ có sự bảo hộ của mẹ, một người sẵn sàng che chở con mình, mà còn có pháp luật, còn có cảnh sát đại diện cho chính nghĩa, tất cả đều sẽ giúp nó chủ trì công đạo.

Tuy rằng Đường Táo tuổi còn nhỏ, nhưng hiện tại đang trong quá trình trưởng thành của trẻ vị thành niên, mọi chuyện xảy ra xung quanh đều là góp nên sự nhận thức tam quan. Thế giới này đương nhiên không phải phi hắc tức bạch, nhưng chỉ có đầu tiên chỉ cho trẻ hiểu rõ giới hạn giữa trắng và đen, sau này nó mới có thể minh bạch, bên nào là lối rẽ, bên nào là chính đồ.

Cuối cùng, sau khi mẹ Trần Từ Hào nhiều lần bảo đảm rằng mình sẽ tuyệt đối không tái phạm, hơn nữa nguyện ý giúp Đường Dĩ Tố gánh vác tiền thuốc men của Đường Táo lần này đánh nhau, Đường Dĩ Tố mới chịu nhả ra, cúi đầu hỏi Đường Táo: "Đường Táo, con đồng ý tha thứ cho cô ấy không?"

Đường Táo trầm mặc nhìn ba mẹ Trần Từ Hào thật lâu, sau đó quay đầu đối diện với Đường Dĩ Tố.

Khi ánh mắt hai mẹ con giao nhau, Đường Dĩ Tố bỗng nhiên phát hiện, cô dường như đã có chút xem nhẹ Đường Táo.

Đôi mắt của đứa nhỏ này thanh minh, khuôn mặt tuy rằng non nớt, nhưng ánh mắt Đường Táo lại nói cho Đường Dĩ Tố, thẳng bé cái gì cũng đều hiểu.

Hiểu được đánh giá Đường Dĩ Tố cùng gia đình Trần Từ Hào, hiểu được giờ phút này ba mẹ Trần Từ Hào chỉ là do bị áp bách trước pháp luật mà giả dối xin lỗi, càng minh bạch Đường Dĩ Tố dụng tâm lương khổ.

Đường Táo chậm rãi gật gật đầu.

Dưới cái gật đầu này, ba mẹ Trần Từ Hào hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô ta lập tức quay đầu nói với viên cảnh sát: "Anh cảnh sát, bạn nhỏ này đã tha thứ cho tôi, chuyện này có thể kết thúc được chưa?"

Cảnh sát nói: "Chuyện này hai bên xác nhận một chút, nếu không còn gì tranh cãi, mọi người có thể đi về."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-3

Con trai là nam phụ - Chương 29 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/06/2019

À hôm qua định up một lúc hai chương, nhưng còn một đoạn nữa mà ta buồn ngủ quá nên hoãn lại tới giờ. Dù sao cũng bảo đảm 1 tuần 2 chương cho cả nhà rồi đó nhé. ♥

Gần đây ta lại phát hiện có khá nhiều bạn save truyện này vào album tên kiểu "'Đội thiên thu'" hoặc là "'Đội mòn mỏi'" hoặc là "'Bao giờ có chương'" vân vân và mây mây =))

Cách đòi chương mới của quý vị thật là thú vị =))

- - -

Ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc vui mừng quá đỗi, sau khi làm xong biên bản, lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đường Dĩ Tố cũng dẫn theo Đường Táo, dự định về nhà sớm một chút ăn cơm chiều.

Không nghĩ tới ở ngay lúc này, viên cảnh sát phụ trách chuyện này bỗng nhiên nói: "Ai ai, từ từ, hai người này, trở về trở về."

Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn lại, thấy cảnh sát nói với ba mẹ Trần Từ Hào: "Chưa nói cho hai người đi, mau lại đây lại đây, bên này còn có chuyện khác có quan hệ với anh chị."

Ba mẹ Trần Từ Hào liếc nhau, mờ mịt quay trở lại: "Chuyện gì nữa đây."

Viên cảnh sát sửa sang lại văn kiện trên bàn một chút: "Là chuyện này, vừa rồi, chúng tôi thu được tố giác, khiếu nại vợ chồng hai người nguy hại trị an công cộng."

Ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc ngốc trệ: "Hai người bọn tôi? Nè anh cảnh sát, phải anh nghĩ sai rồi hay không? Sao lại là bọn tôi, vừa nãy cả hai đều ở nhà trẻ mà!"

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào lập tức chỉ vào Đường Dĩ Tổ: "Con trai của cô ta đánh nhau với con trai tôi, cô ta có thể làm chứng, bọn tôi vẫn luôn ở nhà trẻ, làm gì rảnh rỗi đi nguy, nguy hại cái gì trị an....."

Đường Dĩ Tổ cũng không rõ nguyên do nhìn bọn họ, hoàn toàn không hiểu sao sự tình lại có thể xoay ngược như vậy.

Cảnh sát nhìn ba mẹ Trần Từ Hào đang hoảng loạn, không chút hoang mang lấy từ trong văn kiện ra một ít ảnh chụp, tùy tiện để trên bàn: "Nhìn xem, người trong ảnh có phải các người hay không?"

Ba mẹ Trần Từ Hào cúi đầu nhìn, khi nhìn thấy người trong ảnh, sắc mặt lập tức biến đổi.

Viên cảnh sát chỉ vào bức ảnh thứ nhất: "Tiểu tiện bừa bãi nơi công cộng."

"Này... Trẻ con không nín được thôi mà, ai thiếu đạo đức vậy trời, ngay cả chuyện này cũng chụp nữa!" Ba Trần Từ Hào xảo biện.

"Người nước ngoài chụp được, họ còn tri kỷ giúp vợ chồng hai người đánh mosaic lên mặt." Cảnh sát nói, ngón tay chỉ vào bức ảnh thứ hai, "Vi phạm quy định kiến trúc, là các người làm đúng không?"

Mẹ Trần Từ Hào lấp bắp nói: "Bọn tôi... Nhà của bọn tôi bị mưa dột, không xây thêm cái đỉnh, nhà sẽ bị ngập."

"Đúng vậy, xây xong đỉnh, sẵn tiện chém luôn nhánh cây trước nhà, xây thêm cái ban công nhỏ xinh nữa đúng không?"

Viên cảnh sát nói xong, ngón tay chỉ tới bức ảnh thứ ba, "Việc chưa xin phép đã tự tiện tu bổ cây cối của thành phố, phải bị phạt tiền hai ngàn đồng trở lên. Người của bên khoa đốc tra bên kia đã tìm các người rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng không gặp được."

Ba mẹ Trần Từ Hào liếc nhau, ai mà ngờ chỉ là đi theo Đường Dĩ Tổ tới sở cảnh sát một chuyến, vậy mà ba cái chuyện linh tinh hồi xưa cũng bị liên lụy lôi ra.

Cảm giác sắc mặt người đối diện bất thiện nhìn mình, việc hôm nay sợ là không thể dễ dàng chấm dứt như vậy, mẹ của Trần Từ Hào vội vàng lấy lòng: "Anh cảnh sát à, những chuyện này cũng là chuyện của vài tháng trước rồi, cho đến bây giờ cũng lâu như vậy rồi, hay là....."

Mặt viên cảnh sát lập tức lạnh xuống, nghiêm túc nhìn ba mẹ Trần Từ Hào nói: "Mới vừa rồi, sở cây xanh công cộng đã tới sở báo án, cơ quan công an đã tham gia điều tra.""

"Bởi vì vợ chồng hai người chậm chạp không chịu tiếp thu xử lý, thái độ ác liệt, căn cứ quy định thứ 49 bộ Quản lý trị an phạt pháp, trộm cướp, lừa dối, tranh đoạt, cướp đoạt, xáo trộn làm tiền hoặc là cố ý tổn hại của công và vật tư, có thể bị bắt giam 5 đến 10 ngày, hơn nữa còn bị phạt tiền trên dưới 500 đồng.""

"Căn cứ quy định này, phía trên quyết định xử lý hai người tạm giam 10 ngày, hơn nữa còn phải bồi thường tương ứng đối với việc làm hư hao cây cối."

"Vốn dĩ dự định ngày mai đi bắt người, vừa lúc hai người hiện tại đây, nghĩ cũng đừng nghĩ, đợi xử lý xong việc này rồi mới được về nhà."

"A?" Ba mẹ Trần Từ Hào ngốc trệ, làm sao cũng không nghĩ tới, sự tình tự nhiên phát triển tới mức bị giam!

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, hai vợ chồng liếc nhau, cuối cùng lòng bàn chân lui dần, không chút do dự lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng mà nơi này là sở cảnh sát, bọn họ muốn chạy là có thể chạy, vậy thì mặt mũi cơ quan chấp pháp để ở đâu? Chỉ nghe thấy một tiếng gầm "Bắt lấy bọn họ", chỉ chớp lát sau, ba mẹ Trần Từ Hào đã bị nhân viên chấp pháp giam trụ gắt gao.

Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo đứng bên cạnh, làm sao cũng không ngờ sự tình lại có thể quanh co như vậy.

Tuy rằng không phải bởi vì chuyện của Đường Táo, nhưng tự nhiên trùng hợp, vừa lúc gặp được có người tiến hành tố giác, ba mẹ Trần Từ Hào thật đúng là cứ như vậy bị bắt giam!

Khó trách vừa rồi khi bọn họ đang tiến hành đăng ký biên bản, biểu tình của viên cảnh sát lại cổ quái như vậy, Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng viên cảnh

sát nhận ra mình, xem ra vẫn là cô tự đánh giá cao mình danh khí.

Cảnh sát người ta nhận ra rõ ràng là thân phận của ba mẹ Trần Từ Hào.

Nhìn theo hướng đi của hai vợ chồng bị dắt đến phòng giam, dần dần biến mất ở trước mắt, Đường Dĩ Tổ cúi đầu, Đường Tảo vừa lúc ngẩng đầu, hai mẹ con liếc nhau, thấy được kinh ngạc trong mắt nhau.

"Vây... Chúng ta về nhà trước nha?" Cô nói với con trai mình.

"Dạ!" Đường Tảo vang dội trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-1

Con trai là nam phụ - Chương 30 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 26/06/2019

Lục Châu một hồi về đến nhà, Lý thúc lập tức tới đón: "Thiếu gia, đều xử lý tốt."

Đối với năng lực của Lý thúc, Lục Châu luôn luôn thập phần tín nhiệm, anh gật gật đầu. Sau khi vào nhà liền nhìn thấy mấy phân văn kiện đặt ở trên bàn sách, tất cả đều có quan hệ với sự kiện lần này.

Sau khi nhận thức Đường Dĩ Tổ, người Lục gia liền điều tra qua tư liệu của cô.

Từ nhỏ lớn lên trong gia đình đơn thân, vào năm mười tám tuổi kia, mẹ của Đường Dĩ Tổ thông qua kiểm tra phát hiện bệnh ung thư thời kì cuối, có lẽ là suy xét đến tiền viện phí kếch xù, sau khi nhìn thấy được kết quả, mẹ Đường Dĩ Tổ trực tiếp lựa chọn từ bỏ trị liệu, không chịu bán căn nhà duy nhất để lấy tiền chữa trị.

Tuy rằng không có nằm viện, cũng không có bán đi nhà ở, nhưng mẹ Đường Dĩ Tổ bị bệnh nguy kịch đã không có cách nào tiếp tục công tác giúp đỡ gia đình.

Vốn Đường Dĩ Tổ đang đi học phải tạm nghỉ học, ở bên ngoài không ngừng làm công kiếm tiền giúp đỡ trong nhà. Trong lúc này, cô nhận thức một người đàn ông nước ngoài. Sau đó không lâu, Đường Dĩ Tổ liền đi theo đối phương xa độ trùng dương đến hải ngoại.

Tuy rằng tư liệu ở nước ngoài của Đường Dĩ Tổ Lục gia không thể tra được gì, bất quá cô lấy danh nghĩa thăm người thân làm thủ tục, người Hoa Quốc xuất cảnh làm công kiếm tiền vô số kẻ, mấy tháng sau Đường Dĩ Tổ mang thai trở về, trên cơ bản đã có thể đoán trước trong lúc này cô đã tạo ngộ sự tình gì.

Sau khi về nước, Đường Dĩ Tổ mất đi thân nhân, cũng sinh con ra. Sau khi giám cân thành công, cùng Tần Hoa cùng công ty truyền thông Lục Thân ký hợp đồng.

Mãi cho đến hiện tại, đừng nói giới giải trí, nội trong vòng nghệ sĩ của công ty, Đường Dĩ Tổ cũng chỉ xem như nghệ sĩ lót đế.

Nhìn trong tư liệu, lý lịch Đường Dĩ Tổ không chỉ không xinh đẹp, còn có chút không xong.

Nhưng không bằng việc Lục Châu thích cô, có thể nói tư liệu chỉ đại diện quá khứ, mà thứ anh nhìn đến, còn lại là hiện tại cùng tương lai Đường Dĩ Tổ.

Lần trước sau khi xảy ra chuyện Liễu Oánh ở trong đoàn phim khi dễ Đường Dĩ Tổ, Lục Châu lại càng quan tâm chuyện hằng ngày của cô.

Anh ngày thường công tác bận rộn, thời gian nhàn rỗi có thể nhìn xem chút chuyện ngoài lề của Đường Dĩ Tổ đã không tòi, căn bản không có khả năng ngày đêm theo sát bên cạnh cô.

Lục Châu lưu tâm đến tình huống của cô, cho nên dẫn dò Lý thúc, chỉ cần là chuyện Lục gia có thể nhúng tay, phải tận lực chiếu cố Đường Dĩ Tổ. Nếu có chuyện gì bất thường, cũng phải mau chóng báo lên trên.

Đối với Lục Châu mà nói, đây là một nữ nhân thực đặc biệt, cho nên anh muốn dựa theo cách của mình quan tâm cô một chút.

Đối với Lý thúc mà nói, chuyện quan tâm người khác như vậy càng hiếm hoi đến không có khả năng xảy ra trên người thiếu gia. Vì vậy, theo lời của thế

hệ trước như bọn họ mà nói, trên người Đường Dĩ Tổ quả thực tỏa ra hy vọng con nối dõi cho Lục gia.

Người ngoài đều cho rằng Lục gia không có khả năng coi trọng Đường Dĩ Tổ, một người mẹ đơn thân có đứa con trai bốn tuổi.

Không ngờ ở trong lòng Lý Thúc, đừng nói Đường Dĩ Tổ tuổi trẻ xinh đẹp, hình tượng bên ngoài cùng Lục Châu đáng đối.

Cho dù Đường Dĩ Tổ là một phụ nhân, chỉ cần Lục Châu thích, mang theo nhi tử thì tính cái gì, không phải cũng chứng minh thân thể cô khỏe mạnh bình thường hay sao.

Đứa con này không phải của Lục Châu cũng không có việc gì, chỉ cần Lục Châu thích là được, chẳng lẽ Lục gia ngay cả một đứa trẻ cũng đến mức nuôi không nổi hay sao.

Loại đặc thù tình huống như Lục gia, thời cơ chính là quá mức chú trọng huyết thống, mới rơi vào vấn đề hiện giờ, qua mấy đời gần đây gien bệnh Lục gia càng ngày càng nghiêm trọng, đừng nói là huyết thống, người như bọn họ muốn tìm một người để động tâm, có thể là khó hơn lên trời.

Chỉ cần có thể tìm được người kéo dài huyết mạch, không có đột phá điểm mấu chốt, Lục gia cơ bản toàn bộ tiếp nhận.

Càng đừng nói hiện tại là Đường Dĩ Tổ này là Lục Châu thích, vậy thì quả thực không thể tốt hơn, cả nhà đều vui mừng.

Ở trong mắt Lý Thúc, Lục Châu đã quá mức then chốt, nếu thích thì nên cường thế mà theo đuổi mới đúng.

Nhưng nề hà Lục Châu chưa từng thích ai, thật sự không muốn làm khó Đường Dĩ Tổ, cho nên lúc này mới vẫn luôn ngóng từ xa.

Thật vất vả chờ a mong a, Đường Dĩ Tổ rốt cuộc gặp được chuyện...

Hà hà..

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30-2

Con trai là nam phụ - Chương 30 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 29/06/2019

Ư ư lại trễ hẹn.. Nhưng thật ra mùa hè sắp tới, ta lại tìm được vài bộ khá hay vẫn chưa ai edit, không biết có nên xuống tay không, là một bộ xuyên nhanh 1V1. Chắc..

- - -

Hà hà..

Lý Thúc không nói hai lời, lập tức hội báo Lục Châu. Lòng mong mỗi Lục Châu sẽ xuất hiện giống như thiên thần, từ trên trời giáng xuống, đem Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo hộ ở sau người, tận lực thể hiện bản sắc nam nhi, làm Đường Dĩ Tổ tâm động không thôi, lập tức đáp ứng Lục Châu cầu hôn, một nhà ba người tốt tốt đẹp đẹp hưởng thụ cuộc sống gia đình.....

Chỉ là tưởng tượng đến cảnh tượng kia, Lý Thúc cảm thấy mình nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Kết quả, không nghĩ tới, Lục Châu cư nhiên không dựa theo kịch bản mà làm, không chỉ không ra mặt, ngược lại còn ở phía sau màn không nhanh không chậm mà bắt đầu bố cục chính đồn.

Đường Dĩ Tổ muốn kiểm tra tình huống thân thể con trai, bệnh viện lập tức một đường bật đèn xanh, nhanh chóng có kết quả, làm cô an tâm.

Đường Dĩ Tổ muốn giáo huấn cặp vợ chồng kia, lại không muốn công bố chuyện của Đường Táo, vậy thì Lục Châu liền giúp cô che giấu, lòi ra hành vi phạm pháp của bọn họ, thực thì sớm khiển trách.

Đúng là xử lý xong xuôi không tồi, nhưng mà Lục Châu, đừng nói người, ngay cả tên từ đầu tới đuôi cũng chưa từng xuất hiện, tưởng tượng đến khả năng Đường Dĩ Tổ căn bản không biết Lục Châu vì cô làm những việc này, Lý Thúc liền lo lắng không thôi.

Lục Châu nhanh chóng xem qua tư liệu, khi nhìn đến tờ giấy cuối cùng, ánh mắt ngưng lại: "Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải?"

(Thalassemia còn gọi là thiếu máu miền biển là một bệnh di truyền gây giảm sản xuất hoặc tạo ra huyết sắc tố bất thường. Đây là thành phần chứa trong tế bào hồng cầu có chức năng vận chuyển oxy đến các cơ quan trong cơ thể. Rối loạn sẽ dẫn đến tình trạng phá hủy hồng cầu, làm thiếu máu, thiếu oxy trong cơ thể và ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các cơ quan khác.)

Tờ giấy cuối cùng này, rõ ràng là tư liệu về lần kiểm tra sức khỏe này của Đường Táo.

Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải, cũng được gọi là thiếu máu miền biển, bệnh này trải rộng khắp thế giới, nhưng khá phổ biến ở Địa Trung Hải, Châu Phi, Châu Á, nam Thái Bình Dương. Bởi vì phát hiện sớm nhất ở Địa Trung Hải, bởi vậy được xưng là bệnh thiếu máu Địa Trung Hải.

Trong những bệnh di truyền của Lục gia, bệnh này cũng thuộc hàng đầu, bất quá bệnh trạng cũng rất nhỏ, về sinh hoạt hằng ngày cơ bản không có tương quan.

Loại bệnh di truyền này chỉ có duy nhất một cái làm Lục gia bối rối, chính là khi lựa chọn bạn đời, tốt nhất tận lực tránh người có tương đồng chứng bệnh, nếu không, đứa bé sinh ra rất có khả năng bị bệnh nặng hơn, ảnh hưởng sức khỏe.

Lý thúc nghe vậy, vội vàng nói: "Thiếu gia yên tâm, đã điều tra qua, bản thân Dĩ Tổ tiểu thư không có bệnh này."

Lục Châu gật gù đầu.

Hắn từ nhỏ đã biết gien bệnh của gia tộc, kỳ thật đối với chuyện có hậu đại cũng không ôm hy vọng quá lớn, từ góc độ nào đó mà nói, ý tưởng của hắn cùng Lý thúc tương đối giống nhau.

Nếu tương lai Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ có thể ở bên nhau, bởi vì hắn có vấn đề không thể sinh con, ít nhất Đường Dĩ Tổ còn có Đường Táo, cho nên ngay từ đầu hắn đối Đường Táo có độ tiếp nhận cực cao.

Đương nhiên, nếu Đường Dĩ Tổ không có bệnh này càng tốt, dù sao cũng là bệnh di truyền, cô khỏe mạnh, Lục Châu cao hứng còn không kịp.

Thu hồi tư liệu, Lục Châu trầm ngâm một chút, nói với Lý thúc: "Còn có chuyện, có lẽ phải làm phiền Lý thúc giúp tôi đi một chuyến."

Lý thúc ánh mắt sáng lên, cao hứng hỏi: "Chuyện gì?"

"Về chuyện Đường Táo ở nhà trẻ..." Lục Châu thấp giọng phân phó.

Lý thúc nghe được liền tục gật đầu, bởi vậy mới nói thiếu gia tại sao lại điệu thấp không chịu làm Dĩ Tổ tiểu thư biết hắn làm chuyện tốt, thì ra là thiếu gia còn có hậu chiểu.

Lý thúc còn đang đắc ý nghĩ nghĩ, không ngờ Lục Châu nói xong, còn bổ sung một câu: "Đúng rồi, đừng làm cho cô ấy biết là tôi làm."

Lý thúc trên mặt biểu tình rạn nứt: "Này... Vì cái gì, thiếu gia, để Dĩ Tổ tiểu thư biết không tốt sao?"

Nếu đổi là người khác hỏi, Lục Châu không có khả năng trả lời, nhưng Lý thúc dù sao cũng là người nhìn hắn lớn lên, từ niên thiếu Lục Châu đã mất đi song thân, Lý thúc quan tâm hắn giống như cha mẹ trưởng bối, là yêu quý phát ra từ nội tâm, rõ ràng chính xác mà nồng nóng.

Lục Châu nói: "Tôi không muốn cho cô ấy áp lực."

Lý thúc tức khắc càng nóng nảy: "Này này này... Đây không phải áp lực, thiếu gia, ngài lại không chịu quen thuộc với Dĩ Tổ tiểu thư, lỡ như bị người khác nhanh chân giành trước, có khi ngay cả mặt mũi ngài như thế nào, cô ấy cũng không nhớ rõ cho coi."

Hiện tại người trẻ tuổi yêu đương, đều hàm súc vậy sao?! So với ông năm đó còn bảo thủ hơn!

Lục Châu nhìn Lý thúc một cái.

Ông lập tức thành khăn gập gập đầu.

Lục Châu lại cúi đầu không chịu nói chuyện.

Lý thúc vừa thấy bộ dáng này của hắn, liền biết hắn không chịu nghe mình nói. Lại thấy Lục Châu đã bắt đầu xử lý các các loại hợp đồng văn kiện công ty, Lý thúc bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể rời đi, không quấy rầy hắn nữa.

Ở chỗ khác trong thành phố, hai mẹ con Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo nắm tay nhau rời khỏi sở cảnh sát, cùng đi siêu thị mua chút đồ ăn, sau mới về tới nhà.

Trước tiên cất đồ ăn vừa mua phân loại ở phòng bếp, Đường Dĩ Tổ như mọi người sửa sang lại cặp sách của con trai.

Vừa mới đem khóa kéo mở ra, Đường Dĩ Tổ còn chưa kịp nhìn qua đồ vật trong cặp, liền cảm giác được một đạo ánh mắt vô pháp bỏ qua.

Quay đầu nhìn, liền thấy Đường Táo ngồi ở bên cạnh, thần sắc có chút khẩn trương nhìn mình.

"Làm sao vậy?" Đường Dĩ Tổ kỳ quái hỏi.

Đường Táo bộ dáng muốn nói lại thôi: "Má mi....."

"Hửm?" Đường Dĩ Tổ cầm cặp sách ngồi xổm bên cạnh Đường Táo, xem xét vết thương ở trán của thằng bé.

Lực khôi phục của Đường Táo rất mạnh, cái trán mới hồi chiêu còn sưng đỏ trầy da, hiện tại đã tiêu sưng không ít, chỉ còn lại chút vết thương ở trên trán, có chút chướng mắt, nhưng có lẽ qua mấy ngày là có thể khôi phục.

Đường Dĩ Tổ một bên nhìn, một bên tự hồi diệu dụng của linh tuyến đông lạnh.

Ngày mai Đường Táo còn phải đi học tiếp thu để nghe nhà trẻ xin lỗi, vết thương ngay trán trong một đêm đã khỏi thì cũng không thích hợp lắm, trong chốc lát vẫn là không nên lấy linh tuyến đông lạnh thoa cái trán ngoài da, nhưng phần bụng cùng lưng ứ thanh bẩm tím, cô nhìn đã thấy xót, nhất định phải đắp một chút mới được.

Đường Dĩ Tổ đang suy tư, liền nghe Đường Táo nói: "Má mi, thực xin lỗi."

"A?" Đường Dĩ Tổ sững sốt, "Đang yên đang lành sao lại xin lỗi?"

Đường Táo lại cúi đầu không nói.

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, dịu dàng: "Chuyện hôm nay, chỉ cần lúc ban đầu không phải con chủ động khiêu khích Trần Tử Hào, má mi cảm thấy con không có làm sai."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ tiếp tục kéo khóa kéo, nhìn thấy bên trong không thấy bình nước nhỏ, Đường Dĩ Tổ không biết sao như là có điều cảm ứng, suy tư nhìn Đường Táo hỏi: "Tiểu Táo, con quên đem bình nước nhỏ bỏ vào cặp rồi hả?"

Đường Táo vẫn như cũ cúi đầu, nghe được Đường Dĩ Tổ nói, lắc lắc đầu.

Cô nhẹ giọng: "Vậy bình nước nhỏ của con đâu?"

Đường Táo hai tay túm chặt, một hồi lâu mới nói: "Bị bể rồi..."

"Làm bể?"

Đường Táo còn tưởng rằng Đường Dĩ Tổ không vui, vội giải thích: "Trực nhật a đi giúp con lượm lên, muốn đem nó quăng thùng rác, con vốn dĩ muốn lấy về, nhưng là, nhưng là....."

Thì ra chuyện này lúc ban đầu khởi nguyên, căn bản không giống như người lớn đã suy đoán, Trần Tử Hào nhục mạ Đường Táo là đã hài tử, Đường Táo động thủ đánh người.

Nguyên nhân thật sự dẫn phát đến chuyện thằng bé động thủ, là Trần Tử Hào thấy Đường Táo cả ngày ôm bình nước nhỏ không buông tay, liền có ý muốn cướp đồ của thằng bé. Kết quả, trong quá trình hai đứa nhỏ giằng co, bình nước nhỏ của Đường Táo đương trường bị đập bể.

Trực nhật a đi nghe được thanh âm, thấy bình nước bị bể mảnh nhon, có thể sẽ làm tay trẻ con bị thương, liền lấy chổi quét bình nước nhỏ đi, coi như rác rưởi mà xử lý.

Đối với Đường Táo mà nói, đây là bình nước nhỏ má mi chuẩn bị cho nó, lúc trước nó đã đồng ý với Đường Dĩ Tổ, là sẽ mang bình nước nhỏ về nhà, làm sao chịu được bình nước nhỏ cứ bị quăng đi như vậy, liền đi theo a đi đi ra ngoài, muốn lượm lại bình nước nhỏ từ thùng rác.

Trần Tử Hào thấy vậy liền dẫn theo một đám tiểu băng hữu, đi sau lưng Đường Táo, ồn ào cười nó là đứa trẻ nhặt rác rưởi.

Dưới tình huống tìm không thấy bình nước nhỏ, Đường Táo giận dữ, quay người lại bắt đầu tìm tên đầu sỏ gây tội Trần Tử Hào để tính sổ.

Đường Táo đánh người, chuyên chọn mặt mà xuống tay, chỉ chốc lát sau, Trần Tử Hào đã bị thằng bé đánh đến kêu ngoa ngoa, cũng may ở lớp học có không ít bạn tốt thấy Trần Tử Hào bị thương, sôi nổi xông lên đi hỗ trợ, lôi kéo hai người ra ngoài.

Trong lúc này, Trần Tử Hào rốt cuộc tìm được cơ hội, nhanh chóng xuống tay ở bụng và sau lưng Đường Táo, ở nơi bị quần áo che chắn.

Vì thế khi Chu Phương chạy lại nhìn, chỉ thấy Đường Táo cả người không thương tích, tràn ngập lệ khí, và Trần Tử Hào máu mũi đầy mặt, thoạt nhìn đáng thương hề hề.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khụ... Các nàng nói cứ như ta chuyên đào hố không lấp Ọ v Ọ Tâm hồn bóa nhỏ tợn thẹn lặn đọ

Đầu năm nay, trẻ nhỏ đều là báu vật trong lòng phụ huynh, ở nhà trẻ cư nhiên phát sinh chuyện đánh nhau đồ máu, Chu Phương bị dọa đến hồn phi phách tán.

Vậy nên khi gọi điện thoại thông tri Đường Dĩ Tổ, câu nói đầu tiên cũng khó tránh thiên về phía Trần Tử Hào, đứa trẻ có trạng thái thoát nhìn thảm hại hơn.

Đường Dĩ Tổ nghe xong toàn bộ quá trình, một hồi lâu không nói gì, mãi cho đến khi Đường Táo ngẩng đầu trộm liếc nhìn cô một cái, Đường Dĩ Tổ mới nhẹ giọng nói: "Cho nên, Tiểu Táo là bởi vì bình nước nhỏ bị bể, nên mới cùng Trần Tử Hào đánh nhau, không phải bởi vì bạn chửi con, đúng không?"

Đường Táo gật gật đầu, không rõ Đường Dĩ Tổ trên mặt vì sao lại có vẻ rất khổ sở, nghĩ nghĩ, thẳng bé sò sò trán mình, lại cúi đầu nói: "Má mi, thực xin lỗi."

"Đường Táo, con thật sự không cần cùng nói xin lỗi má mi, ba chữ thực xin lỗi này, trẻ nhỏ làm sai mới phải nói, Đường Táo hôm nay không có làm sai cái gì, hiểu không." Đường Dĩ Tổ cường điệu nói.

"Nhưng mà..." Đường Táo thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Con vừa mới nhớ tới, khi thấy con đánh nhau, má mi cũng sẽ đau."

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, không có thẳng bé nhắc nhở, cô đã sớm quên chuyện này.

Tựa như cái bình nước nhỏ kia giống nhau, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, cô dặn dò Đường Táo đem bình nước mang về, là hy vọng thẳng bé có thể uống hết nước.

Nhưng mà Đường Táo không biết chuyện ngọc bội linh tuyến, nó chỉ chặt chẽ nhớ kỹ Đường Dĩ Tổ đã dặn, cho rằng bình nước là má mi đưa cho mình, cần phải mang về nhà mới được, cho nên mới dẫn phát đến chuyện đánh nhau.

Đây mới là điều làm Đường Dĩ Tổ đau lòng nhất.

Đường Táo không phải bởi vì người khác chửi rủa, không phải vì bảo hộ tôn nghiêm của mình mà đánh nhau, chỉ là vì một cái bình nước nhỏ bình thường nhất nên mới cùng Trần Tử Hào xung đột.

Điều này có nghĩa là, Đường Táo có thể đã sớm quen người người nhục mạ nó.

Cho nên khi đánh người, Trần Tử Hào biết phải chọn chỗ bị quần áo che khuất đánh Đường Táo, còn đứa nhỏ này lại chuyên chọn mặt của Trần Tử Hào xuống tay.

Trẻ con có năng lực học tập rất mạnh, người có bản năng tránh nặng tìm nhẹ, Trần Tử Hào âm thầm xuống tay, là vì muốn dễ dàng hất nước bắn cáo trạng.

Nhưng Đường Táo là vì cái gì?

Biết rõ rất có thể sẽ bị trách phạt, cũng nhất định phải đánh lên mặt, duy nhất khả năng chính là, nó muốn những đứa trẻ khác sợ hãi mình.

Bị người đánh sẽ không kêu đau đớn, ngược lại không muốn sống mà đi đánh tiểu bằng hữu khác, tuy rằng xong việc có khả năng sẽ bị thầy cô phê bình, bị phụ huynh giáo huấn, nhưng đồng dạng, những đứa nhỏ khác khi nhìn thấy Đường Táo, nội tâm sẽ e ngại, có lẽ sẽ trốn tránh nó, sẽ không tạo phiền toái cho thẳng bé nữa.

Không có người lớn bảo hộ, nó nhất định phải vũ trang chính mình, dựa vào phương thức của mình bảo hộ bản thân.

Đây là sinh tồn chi đạo của Đường Táo.

Một chuyện mà người trưởng thành có lẽ cũng không thể nhẫn nại, vậy mà một đứa trẻ như Đường Táo lại trở thành thói quen, loại hắc hóa tiềm ẩn này, mới là điều dễ cho Đường Dĩ Tổ khó chịu.

Cô cần cấp thiết đổi hoàn cảnh cho Đường Táo.

Trong lòng hiểu rõ điểm này, Đường Dĩ Tổ đem những mặt trái cảm xúc vứt ra sau đầu, lại nhìn nhìn vết thương trên trán con trai, sau đó nói với thẳng bé: "Lại đây, Tiểu Táo, ngẩng đầu lên."

Đường Táo nghe vậy, ngẩng đầu nhìn thấy trán của Đường Dĩ Tổ.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Con xem, má mi có bị thương không?"

Đường Táo lắc lắc đầu.

Đường Dĩ Tổ nói: "Lần trước má mi nói với Tiểu Táo, đau ở người con, đau ở lòng mẹ, kỳ thật những lời này ý không phải con bị thương, má mi cũng bị thương.""

"" Mà là Tiểu Táo là con trai má mi, má mi thương yêu con, cho nên nhìn thấy con bị thương, má mi tựa như chính mình cũng bị thương, trong lòng đặc biệt đặc biệt khổ sở, khổ sở đến hận không thể đem vết thương của Tiểu Táo, chuyển lên trên người má mi, như vậy thì con sẽ không đau nữa."

Đường Táo ngơ ngác mà nhìn Đường Dĩ Tổ, mặt chậm rãi đỏ.

Thấy vậy, người mẹ nào đó rất muốn vươn tay xoa bóp mặt nó, nhưng gắng nhịn xuống, kiên nhẫn nói: "Tựa như lần trước con cho rằng tay má mi bị dao nhỏ cắt qua, con cũng đặc biệt đặc biệt khó chịu, đúng hay không?"

Đường Táo cẩn thận suy nghĩ một chút, thành thật nói: "Con thực tức giận."

Đường Dĩ Tổ lập tức cười: "Đúng vậy, con là hắc là sinh khí, bởi vì má mi không hiểu chuyện, không yêu quý chính mình, đúng hay không?"

Đường Táo nghiêm túc gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ vẫn là không nhịn nổi, xoa xoa đầu nó: "Loại cảm giác này kỳ thật là thực tương tự, nhưng cụ thể hơn, có thể sau này con lớn lên một chút mới có thể hiểu.""

"Nói ngắn lại, chuyện ngày hôm nay, Đường Táo biểu hiện siêu siêu tốt, bình nước nhỏ bị hư rồi thì thôi, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong má mi lại mua cho con một cái, được không?"

Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng Đường Táo sẽ thật cao hứng thực vang dội mà đáp lại mình, rốt cuộc trẻ con có mới nói cũ, đều thích đồ mới, lại không ngờ cô đợi lâu ời là lâu, cũng không thấy thẳng bé nói gì.

Mãi cho đến khi cơm nước xong, Đường Táo mới có chút do do dự dự, cọt cọt lui lui nói với Đường Dĩ Tổ: "Má mi, nếu con mua bình nước nhỏ mới, bình nước nhỏ trước kia có phải sẽ không vui hay không."

Đường Dĩ Tổ sững sốt, làm sao cũng không ngờ đứa nhỏ này sẽ trả lời như vậy, một hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Nhìn đôi mắt ngây thơ chất phác hắc bạch phân minh của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ mới đột nhiên ý thức được, địa vị của bình nước nhỏ theo cảm nhận của Đường Táo, có lẽ quan trọng hơn nhiều trong suy nghĩ của cô.

Tựa như tiểu khí cầu bị hư lúc trước kia, mỗi một thứ Đường Dĩ Tổ cho Đường Táo, đối với thẳng bé mà nói, đều trân quý vô cùng.

Đường Dĩ Tổ chưa từng nuôi dưỡng trẻ nhỏ, cũng không biết có phải tất cả trẻ con đều như vậy hay không, nhưng cô có thể xác định, khi còn nhỏ mình vô cùng cao lớn thô kệch, chắc chắn không hề miễn cảm trọng tình như Đường Táo.

Bất quá so với lần trước Đường Táo cố ý ném đồ, nói dối rằng nó không thích món đồ chơi, lần này thẳng bé thẳng thắn thành khẩn hơn nhiều.

Bé trai nhà mình đang chậm rãi mở rộng cửa lòng, cô cần phải cố vũ nhiều hơn mới được.

Thấy Đường Táo thấp thỏm nhìn mình, Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên có cái chủ ý.

Đường Táo tuy rằng mới đọc nhà trẻ, nhưng đã tới tuổi trẻ con rất thích vẽ vời lung tung, mấy ngày hôm trước Đường Dĩ Tổ mới vừa mua cho nó một xấp giấy vẽ, để để bề hàng ngày Đường Táo cảm cọ màu phát huy.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tổ rút ra mấy tờ giấy vẽ, lôi kéo con trai cùng nhau ngồi trên sofa, sau đó tự tay lấy cho mình một tờ, một tờ khác đưa cho Đường Táo.

Thẳng bé cầm giấy, không rõ nguyên do nhìn mẹ.

Đường Dĩ Tổ chớp chớp mắt với Đường Táo: "Hôm nay má mi dạy con xếp ngàn hạc giấy."

"Hạc giấy?" Đường Táo trừng lớn đôi mắt, tràn ngập tò mò.

"Hạc, là một loại loài chim." Đường Dĩ Tổ nói, mở ra di động tìm tòi ra hình ảnh, đem hình ảnh con hạc để trước mặt Đường Táo, "Chính là loại chim này, chân thật dài, miệng nhón nhọn, cổ tinh tế, đặc biệt ưu nhã mỹ lệ, ở nước mình, hạc là tượng trưng cho trường thọ, cát tường cùng cao nhã.""

"Nếu đem trang giấy xếp thành hạc, đưa cho đối phương, có nghĩa là sự chúc phúc của mình, thông qua hạc giấy truyền tới người đó, người nhận được hạc giấy là có thể cảm nhận được tâm ý của con, mỗi ngày đều vui vui vẽ vẽ, đặc biệt đặc biệt hạnh phúc."

Đường Táo lần đầu nghe nói còn có loại đồ vật này, ngạc nhiên vô cùng, vội vàng truy vấn: "Vậy má mi, 'ngàn' là sao?"

"Ngàn á há... Là bởi vì ban đầu có cái truyền thuyết, một ngày xếp một con hạc giấy, kiên trì một ngàn ngày, là có thể thực hiện một cái nguyện vọng."

Đường Dĩ Tổ nói, thấy Đường Táo cái hiểu cái không gật gật đầu, cô quơ quơ tờ giấy trong tay, "Vậy bây giờ má mi chỉ con xếp hạc giấy, sau đó chúng ta sẽ đưa cho bình nước nhỏ đã rời đi, như vậy cho dù sau này nó không thể ở cạnh Tiểu Táo, mỗi ngày cũng vô cùng vui vẻ, được không?"

Đường Táo dùng sức gật đầu, nghiêm túc đi theo Đường Dĩ Tổ học tập.

Đứa nhỏ này vẫn là trẻ con, sức lực nhỏ, năng lực khống chế ngón tay cũng không bằng người lớn, nhưng mỗi một bước đều phi thường nghiêm túc, tuy rằng xếp rất chậm, nhưng tỉ mỉ mới ra tác phẩm tinh tế, cuối cùng cũng hoàn thành một con hạc giấy, vậy mà xếp còn đẹp hơn so với Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ nhìn hạc giấy trong tay Đường Táo, lập tức không tiếc lời diên cuồng ngợi khen: "Siêu cấp xinh đẹp, xếp còn đẹp hơn má mi luôn, bình nước nhỏ nhất định sẽ cảm nhận được tâm ý của con!"

Đường Táo nhìn hạc giấy trong tay, có chút thẹn thùng cười cười: "Vậy má mi, làm sao mình đưa hạc giấy cho nó đây?"

Đường Dĩ Tổ vào nhà bếp tìm cái bình thủy tinh, rửa sạch sẽ để trước mặt Đường Táo: "Con đặt hạc giấy trong cái chai này là được."

Thằng bé học bộ dáng của Đường Dĩ Tổ, trịnh trọng để hạc giấy bỏ vào trong bình thủy tinh. Sau khi làm xong, còn thực thành kính mà nói với hạc giấy một hồi lâu, sau lại nghe Đường Dĩ Tổ kêu gọi, mới chịu về tới trên giường nhỏ của mình.

Xác nhận bình nước nhỏ cũ có hạc giấy chơi với nó, lúc này Đường Táo mới rốt cuộc yên lòng, thấy Đường Dĩ Tổ mở ra trang web muốn nó lựa chọn bình nước nhỏ, Đường Táo rốt cuộc vẫn có tâm tính trẻ con, không nhận được thò qua, tò mò mà nhìn.

Nhìn xong hai mẹ con mới phát hiện, trang web này có rất nhiều chủng loại bình nước cho trẻ con sử dụng, chỉ có bọn họ không thể tưởng tượng được, không có chuyện mua không được.

"Băng tuyết kỳ duyên, tiểu trư Bội Kỳ, voi, con hổ, khủng long, con khi....."

Hai mẹ con dựa vào bên nhau, hai đôi mắt nhìn chằm chằm di động hơn một giờ, cuối cùng, trong sự cổ vũ của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo chọn được một cái bình nước nhỏ.

"Con muốn cái sư tử này sao? Được, mua nó!" Đường Dĩ Tổ không nói hai lời, lập tức đặt mua, không ngờ mới vừa đặt xong, đơn vị chăm sóc khách hàng bỗng nhiên liên lạc với cô, nói rằng gần đây trong tiệm có hoạt động miễn phí khắc chữ theo khuôn mẫu.

Đường Dĩ Tổ vội vàng giữ tay Đường Táo, đứa nhỏ đang chuẩn bị leo lên giường ngủ, kéo màn hình về phía thằng bé, hỏi: "Tiểu Táo Tiểu Táo, con có muốn khắc chữ không?"

Đường Táo nhìn màn hình, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tổ, có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của con trai, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên có tinh thần, hắc hắc cười, thò lại gần nói: "Chúng ta đây chọn cái nào nha? Cái thứ nhất, má mi vĩnh viễn yêu con, MY BABY; cái thứ hai, vui sướng khỏe mạnh mỗi một ngày, I LOVE YOU; cái thứ ba, bảo bối vĩnh viễn là má mi yêu nhất....."

Đường Táo ngay từ đầu còn nghiêm túc nghe, kết quả Đường Dĩ Tổ cường ngạnh muốn đem mỗi cái khuôn mẫu đều niệm tên ra, đứa nhỏ trên giường nghe nghe, mặt càng ngày càng hồng.

Cố tình Đường Dĩ Tổ còn bắt lấy nó, không cho chạy: "Đừng chạy đừng chạy, má mi còn chưa có đọc xong đâu!"

Đường Táo mặt đỏ hồng, duỗi tay túm cái mền nhỏ đắp lên người: "Đều, đều được..."

"Má mi đây tùy tiện chọn vậy. Cái này đi, má mi vĩnh viễn yêu nhất Đường Táo!" Đường Dĩ Tổ nói xong, còn định quay đầu nhìn xem Đường Táo biểu tình, không ngờ thằng bé đã lén lút mà lấy mền che lại đầu, che khuất mặt không cho cô nhìn.

Nhìn con trai ở trong mền cuộn thành một đoàn, chỉ lộ ra một dúm tóc xoắn xoắn, Đường Dĩ Tổ cả ngày ừ ừ đột nhiên trở thành hư không, nhin không được cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-1

Tác giả: Hà Lam

Chọn xong bình nước nhỏ, thấy Đường Táo có chút mệt rồi, Đường Dĩ Tổ đi vào phòng bếp nhìn thoáng qua, ngọc bội trước đó được cô ngâm ở trong nước quả nhiên đã chảy ra linh tuyến đông lạnh.

Đường Dĩ Tổ móc linh tuyến đông lạnh ra, sau khi thêm chút nước ấm thì bung vào phòng ngủ.

Tiểu Táo đang mơ màng, thấy cô muốn cởi quần áo của nó để xem xét vết thương, lập tức bắt lấy góc áo: "Má mi, con không đau nữa đâu mà."

"Ủm ừm, má mi biết, chỉ là dùng chút nước này đắp cho con chút xiu là xong, được không?" Đường Dĩ Tổ nhẹ giọng hỏi.

Đường Táo nghĩ nghĩ, lúc cô vừa cho rằng thằng bé đã ngủ rồi, lại nghe nó nhỏ giọng đáp một chữ: "Dạ."

Hồi chiều khi xem xét tình hình bụng của Đường Táo, có thể dễ dàng nhìn thấy vết bị véo đen thui, còn có các dấu ngón tay.

Tối tối, một ít vết thương tương đối thâm cũng từng chút một hiện lên, phần bị bầm dập cơ hồ bao trùm hơn phân nửa cái bụng cùng toàn bộ sau lưng Đường Táo.

Cũng may là buổi chiều kịp thời đi bệnh viện kiểm tra, xác nhận không có thương tổn đến nội tạng, nếu không đêm nay Đường Dĩ Tổ sợ là ngủ cũng ngủ không yên.

Đường Dĩ Tổ nhìn tảng lớn bị máu bầm làm thâm, nhanh tay lấy linh tuyến đông lạnh sát vào.

Linh tuyến đã ngâm trong nước ấm dán vào trên người độ ấm vừa phải, Đường Táo cảm giác tay Đường Dĩ Tổ đang nhẹ nhàng xoa dịu, thằng bé liền yên tâm nghiêng người, đem phía sau lưng giao cho cô.

Lúc trước, vết thương trên cổ tay Đường Dĩ Tổ dưới tác dụng của linh tuyến đông lạnh là có thể lập tức tiêu trừ. Vết bầm của Đường Táo nhìn thì đáng sợ, nhưng không nghiêm trọng bằng vết thương bị vũ khí sắc bén cắt qua.

Chờ đến khi Đường Dĩ Tổ lau xong toàn bộ người cho thằng bé, vết thâm đã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến mất.

Thừa dịp Đường Táo không phát hiện thân thể mình biến hóa, Đường Dĩ Tổ sửa soạn lại quần áo cho tốt, sau đó đắp cái mền nhỏ lên người cho con trai thấp giọng nói: "Tốt rồi, ngoan ngoan ngủ đi, con ngủ ngon."

Đường Táo gật gật đầu, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, người lớn còn cảm thấy biến đổi bất ngờ, huống chi là đương sự như nó.

Giờ phút này linh tuyến đông lạnh dần dần bị thân thể Đường Táo hấp thu, vùng bụng cùng lưng vẫn luôn ần ần đau chỉ cảm thấy ấm áp, một chút cũng không khó chịu.

Đường Táo nằm ở trên giường, nhìn Đường Dĩ Tổ loay hoay.

Sau khi thấy cô trở lại phòng, leo lên giường lớn nằm ở bên cạnh nó, chỉ sau khi đèn tắt đi một chút, Đường Táo cũng nhắm mắt lại, hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tổ đi cùng bé trai nhà mình vào nhà trẻ.

Nhà trẻ 8 giờ bắt đầu học, trước 9 giờ phải muốn hoàn thành điểm danh cùng tập thể dục buổi sáng.

Hôm qua nhà trẻ cùng Đường Dĩ Tổ đã nói qua, thầy cô giáo sẽ đứng trước mặt toàn trường xin lỗi Đường Táo, cái xin lỗi này chính là vào lúc tập thể dục buổi sáng, cho nên Đường Dĩ Tổ quyết định cùng Đường Táo đi một chuyến, chờ chuyện này hoàn toàn giải quyết mới rời đi.

Lần đầu tiên không ngồi xe bus trường học, mà là Đường Dĩ Tổ dẫn nó lên xe chở đi nhà trẻ, nội tâm Đường Táo hưng phấn không cần nói cũng biết.

Khác với những đứa trẻ khác, khi vui vẻ thì ríu rít, còn Đường Táo lại ngược lại, càng cao hứng thì càng phải giấu ở trong lòng, một đường đoan đoan chính chính ngồi cạnh Đường Dĩ Tổ, chỉ có đôi bàn tay không ngừng xoắn lại bại lộ nội tâm của nó.

Sau khi xuống xe, Đường Dĩ Tổ nắm tay Đường Táo đi vào văn phòng dành cho giáo viên.

Không ngờ hai mẹ con vừa mới bước vào, những thầy cô giáo nhìn thấy bọn họ đến lập tức sôi nổi đứng lên, thần sắc khẩn trương nhìn Đường Dĩ Tổ chăm chăm.

Cùng lúc đó, trên bàn làm việc vốn đang mở tin tức chưa kịp tắt, âm thanh cùng hình ảnh lập tức vang dội cả căn phòng.

"Sau khi chúng tôi thu được báo án, lập tức bắt đầu điều tra, không ngờ vừa lúc đúng này, vợ chồng họ bởi vì ấu dả trẻ vị thành niên nên bị mang đến sở cảnh sát. Tiếp theo, cảnh sát báo cho bọn họ các hành vi trái pháp luật, hai người còn muốn chạy trốn, lập tức bị cảnh sát nhân dân bắt lấy.""

"Căn cứ theo quy định, tội phá hư tài sản công cộng vốn phải tạm giam mười ngày, hơn nữa, trong lúc này, hai người họ còn phạm phải tội khác, cuối

cùng, quyết định tạm giam mười lăm ngày. Ngoài ra, đều phải tiến hành bồi thường, bắt luận là tài sản chung hay là người bị hại.""

"Sau khi nhận được kết quả trên, hiện tại bọn họ đã khắc sâu nhận thức sai lầm của bản thân, đáp ứng sau khi ra ngoài nhất định sẽ cố gắng làm người lương thiện, hứa sẽ không tái phạm."

Trước màn ảnh, viên cảnh sát tiếp thu phỏng vấn nói với microphone.

Ngay sau đó, nhà cửa Trần Tử Hào, bao gồm cây cối cùng ban công bị cải biến cũng xuất hiện trên bảng tin, âm thanh phát thanh viên cũng chậm rãi vang lên: "Được biết, trong phạm vi toàn thành phố, nghiêm khắc trừng trị bắt luận kẻ nào có hành động phá hư sinh thái trái pháp luật. Nếu như có người dân phát hiện xung quanh mình có người vi phạm, có thể gọi số 110xx để báo cảnh sát....."

Mãi cho đến khi tin tức truyền xong, văn phòng chỉ còn một mảnh an tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đều có chút sợ hãi Đường Dĩ Tổ.

Trong nhà trẻ rất ít khi có chuyện lớn, sự việc ngày hôm qua có hai bé trai đánh nhau, sớm đã truyền khắp nơi.

Dựa theo dĩ vãng, đừng nói Đường Táo chỉ là đứa trẻ không ai quản, trẻ con bình thường đánh nhau, chỉ cần điều giải một chút là xong.

Vậy nên, đối với rất nhiều thầy cô giáo mà nói, hôm qua, sự tình nóng hổi nhất chính là mẹ của Đường Táo cư nhiên tự mình tới trường, hơn nữa tư thái cường ngạnh yêu cầu phụ huynh Trần Tử Hào xin lỗi.

Ai mà ngờ, chuyện lớn đầu tiên còn chưa tiêu hóa xong, ngay sau đó, tin tức thứ hai càng đáng sợ hơn ập đến, lập tức cả văn phòng đều chết lặng.

Ngày hôm qua cha mẹ Trần Tử Hào còn đang kêu gào trong nhà trẻ, cư nhiên lại bị bắt giam!

Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là bởi vì bọn họ vi phạm quy định, cải biến ban công, phá hư tài sản chung, nhưng đó đã là chuyện của nửa năm trước.

Sớm không bắt, trễ không bắt, cố tình ngày hôm qua Đường Dĩ Tổ lôi kéo bọn họ đi báo nguy thì bị bắt!

Ấu đã trẻ vị thành niên cộng thêm phá hư tài sản chung, không chỉ phải bồi thường toàn bộ, hai vợ chồng còn phải ở bên trong ngồi chơi hết mười lăm ngày, chuyện này đối với người thường mà nói, quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

Hơn nữa, chàng vạng hôm qua mới xảy ra chuyện, ngay đầu sáng nay tin tức đã phát ra, tốc độ này đúng là chưa từng nghe thấy, nói Đường Dĩ Tổ không có hậu trường?

Tin?

Tin mới lạ!

Tin chết liền!

Lúc trước, khi Đường Dĩ Tổ mới vừa đưa Đường Táo lại nhà trẻ, các thầy cô luôn nghiêm túc đối xử, nhưng sau lại phát hiện Đường Dĩ Tổ chẳng quan tâm con trai, mọi người dần dần cũng chậm trễ.

Ai có thể nghĩ đến Đường Dĩ Tổ này im lặng thì thôi, ra tiếng lại kinh người. Thủ đoạn cường ngạnh đến vậy, làm cho thầy cô giáo liên tục nghĩ lại..

Humm.. Ngày thường hẳn là bọn họ không có làm gì đắc tội cô nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32-2

Editor: Lạc Tiểu - 06/07/2019

Nếu người bình thường bị nhiều người nhìn chăm chăm, tất nhiên sẽ không được tự nhiên. Nhưng Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là người trong giới giải trí, cô rất rõ ràng mọi người vì sao lại có biểu tình như vậy. Tuy rằng trong thâm tâm cũng rất bất ngờ, nhưng bề ngoài Đường Dĩ Tổ vẫn bảo trì bình tĩnh cùng trấn định.

Mà Đường Táo bên cạnh thật ra làm cô có chút kinh ngạc. Sự bình tĩnh của Đường Dĩ Tổ là bởi vì chức nghiệp rèn luyện, nhưng Đường Táo mới tuổi nhỏ, dưới tình huống như vậy cũng không có chút nào e lệ cùng câu nệ.

Thằng bé nắm tay mẹ, mọi người xung quanh không nói gì, nó cũng không hé môi, hoàn toàn không có bất luận dáng vẻ không được tự nhiên nào. So với bộ dáng thẹn thùng tối hôm qua bị Đường Dĩ Tổ đuổi theo trên "Má mi yêu con" quả thực như hai người khác nhau.

Cuối cùng vẫn là Chu Phương phản ứng lại trước, nói với Đường Dĩ Tổ: "Ngài... Bài tập thể dục buổi sáng còn chút nữa mới bắt đầu, hay là ngài ngồi xuống một chút?"

Đường Dĩ Tổ gật gù đầu, dẫn theo Đường Táo tìm vị trí ngồi xuống, ngay sau đó, Chu Phương liền đưa qua một phần văn kiện.

"Đây là thư kiểm điểm của tôi." Cô giáo Chu có chút mất tự nhiên.

Đường Dĩ Tổ tiếp nhận, đại khái nhìn thoáng qua: "Vất vả."

"Không có không có, là trước đó tôi làm không đúng, tôi đại biểu nhà trẻ, hướng hai vị xin lỗi." Chu Phương thành khẩn nói.

Có cha mẹ Trần Tử Hào làm gương, nhà trẻ không dám có chút nào chậm trễ Đường Dĩ Tổ. Khi tới lúc tập thể dục buổi sáng, Chu Phương còn phải cầm thư kiểm điểm trực tiếp lên bục cao tạ lỗi.

Tuy rằng thư xin lỗi là nói với bọn nhỏ, nhưng vì biểu đạt thành ý, nhà trẻ còn quay lại video phát lên web trường, cho phép các phụ huynh khác cũng xem được, có thể nói là thành ý mười phần.

Bất luận là ban đầu Hiệu trưởng vốn đã định làm vậy, hay là nhìn đến hiện trạng của cha mẹ Trần Tử Hào, sau đó mới lâm thời quyết định biểu hiện tốt hơn, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, kết quả này đã là thích hợp nhất.

Sau khi kết thúc tập thể dục buổi sáng, Đường Dĩ Tổ chuẩn bị cùng Đường Táo tạm biệt. Nói cho cùng thì bọn nhỏ cũng phải đi học, cô ở lại nhà trẻ đợi cũng không thích hợp.

Đường Táo cũng hiểu rõ điểm này, ngoan ngoãn gật gù đầu, vẫy tay chào tạm biệt mẹ.

Đường Dĩ Tổ vừa bước đi, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay người lại, từ trong giỏ xách lấy ra cái băng keo cá nhân, dán lên trán Đường Táo, nơi đang bị thương.

Trải qua cả đêm khôi phục, miệng vết thương đã kết vảy, nhưng Đường Dĩ Tổ lo lắng trẻ con khi chơi đùa không cẩn thận lại làm tróc da thì phiền phức. Tuy rằng Đường Táo là bé trai, nhưng mặt mũi đáng yêu như vậy, lưu sẹo thì cũng thật tiếc.

Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn Đường Dĩ Tổ dán băng keo cá nhân cho mình, sau đó xoay người cười tủm tỉm vẫy vẫy tay nó rời đi.

Trong nhà Trần Tử Hào xảy ra chuyện như vậy, hôm nay ông bà nó liền hướng nhà trẻ xin nghỉ phép, cho đến hết học kỳ này sẽ không đến trường học.

Hiện tại cũng tới gần cuối kỳ, khoảng cách nghỉ hè bất quá chỉ còn mười ngày.

Phòng chừng trước khi ba mẹ Trần Tử Hào được thả ra, ông bà nó cũng không hy vọng Trần Tử Hào tới nhà trẻ, đơn giản liền xin nghỉ đến hết kỳ, chờ hai tháng nghỉ hè qua đi, học kỳ sau hẳn là mọi người cũng lãng quên mất chuyện này.

Trong trường, những bạn nhỏ khác còn chưa biết chuyện ba mẹ Trần Tử Hào bị tạm giam, nhưng vừa rồi thầy cô giáo đã đứng trên bục hướng Đường Táo xin lỗi, vì vậy tất cả mọi người đều biết.

Giờ phút này, thấy Đường Táo trở lại trong phòng học, bọn nhỏ tuy rằng không như người lớn tâm cơ thâm trầm, nhưng cũng hiểu được chút ít, tất cả đều có chút sợ hãi nhìn Đường Táo, cho đến khi.....

"Đường Táo, trên trán cậu dán là băng keo cá nhân heo con Bội Kỳ sao?" Một bạn nữ nhin không được lòng hiếu kỳ, thừa dịp ngồi bên cạnh Đường Táo chơi trò chơi, nhỏ giọng hỏi.

Đứa nhỏ nào đó sùng sốt, duỗi tay sờ sờ cái trán.

Băng keo cá nhân kia trên vô cùng trơn nhẵn, đương nhiên Đường Táo sờ không thấy trên đó có họa tiết gì, đành phải nói: "Không biết, là mẹ tôi vừa mới dán lên."

"Oa..... Mẹ cậu vậy mà mua cho cậu loại băng keo cá nhân có hình này." Cô bé nói, mấy bạn nhỏ bên cạnh nghe được đối thoại của bọn họ cũng sôi nổi tò mò nhìn về phía Đường Táo.

Đường Táo cảm giác được ánh mắt hâm mộ của các bạn. Đứa nhỏ trước đó bị nhiều thầy cô giáo nhìn chăm chăm cũng không hề câu nệ bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.

Bất quá khác với thái độ bình thường, Đường Táo không hề cúi đầu không nói lời nào, mà là đồng dạng nói với các bạn: "Mẹ tôi chính là quan tâm tôi như vậy đó. Chỉ cần tôi có một chút đau, người đều đặc biệt đặc biệt lo lắng."

Nói xong, nghĩ đến bộ dáng ngày hôm qua Đường Dĩ Tổ đứng ở trước mặt bảo vệ mình, lại nghĩ đến lời nói tối hôm đó hai mẹ con cùng nhau chọn bình nước nhỏ mới, còn có nụ cười của cô vừa nở trước khi đi, Đường Táo nhin không được cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười.

Các bạn đang vây xem băng keo cá nhân thấy vậy, ánh mắt không tự giác từ băng keo cá nhân chuyển lên trên mặt Đường Táo.

Mấy đứa nhỏ tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng cũng có mắt thẩm mỹ. Bản năng con người chính là hướng tới cái đẹp, chẳng qua là trẻ con thích màu sắc đập vào mắt, sau đó dần lớn lên mà thẩm mỹ càng thêm phức tạp hóa thôi.

Ngày thường Đường Táo đều bận rộn, bộ dáng người sống chó tiến gần, tất cả các bạn đều không thích cùng chơi, dĩ nhiên cũng bỏ qua diện mạo của nó.

Mãi cho đến hiện tại, nhìn thấy Đường Táo tươi cười, không ít bạn nhỏ hiện tại mới bắt gặp phát hiện, Đường Táo lớn lên..... Thật là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Lạc Tiểu - 12/07/2019

Tạm thời post trước một chương cho thứ ba, tối nay mình về sẽ post nốt chương cho thứ sáu nhé.

Sau khi Đường Dĩ Tố về nhà, chuyện thứ nhất chính là tìm kiếm tin tức chiêu sinh năm học mới của những nhà trẻ gần nhà khác.

Tuy rằng lúc sau nhà trẻ Thanh Cảnh biểu hiện không tồi, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn cho rằng hoàn cảnh này không thích hợp con trai mình tiếp tục học tập.

Chuyện này vừa lúc bùng nổ, làm cho cô hiểu được tình cảnh trước giờ của Đường Táo. Ai cũng không biết lần sau còn có thể phát sinh chuyện tương tự hay không. Nhưng nếu hôm nay Đường Dĩ Tố không phát hiện, có lẽ Đường Táo phải tiếp tục yên lặng nhẫn nại ở ngôi trường đó.

Hơn nữa, học kỳ này sắp kết thúc, trước đó ba mẹ Trần Từ Hào đã nói qua, Trần Từ Hào sẽ không lại trở lại lớp, nhưng học kỳ sau thì không nhất định.

Ba mẹ Trần Từ Hào bị tạm giam, đối với Đường Dĩ Tố mà nói, thuận túy chỉ là ngoài ý muốn. Cô không có thực lực tuyệt đối để nghiền áp đối phương. Cô cũng không rõ, sau chuyện này, đối phương rốt cuộc là tránh lui ba thước, hay là quyết định phát động trả thù mãnh liệt với Đường Táo.

Đường Dĩ Tố vẫn quyết định nên đưa con trai mình tránh đi cái nguy hiểm tiềm ẩn này.

Hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng vô cùng lớn đối với sự hình thành tính cách và tam quan của trẻ nhỏ. Đường Dĩ Tố nếu là một người mẹ full-time, cô còn có thể nhìn chăm chăm Đường Táo. Nhưng kể tiếp cô phải lâm vào thời kỳ bận rộn xây dựng sự nghiệp, chỉ sợ hữu tâm vô lực, cho nên, Đường Dĩ Tố nhất định phải tìm cho Đường Táo một hoàn cảnh tốt để khỏe mạnh lớn lên.

Đường Dĩ Tố tính toán, qua hơn mười ngày nữa là nghỉ hè, sau khi nghỉ hè, tháng chín khai giảng, Đường Táo chính là bé lớp chồi.

Ban đầu Đường Dĩ Tố dự định nghỉ hè sẽ cho Đường Táo học môn năng khiếu. Nhưng nếu cô có thể đổi nhà trẻ thành công cho nó, cũng sẽ vừa kịp lúc đi báo danh môn năng khiếu ở nhà trẻ mới, cho Đường Táo một quá trình thích ứng.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Đường Dĩ Tố chỉ cần thông qua màn thử vai của « Khu không người », rất nhanh sau đó sẽ phải tiến tổ quay phim. Hiện tại cô cần phải an bài chương trình học kế tiếp của Đường Táo cho thỏa đáng.

Nếu như mọi chuyện thuận lợi, tháng tám Đường Dĩ Tố sẽ trở về, vừa lúc còn có thể kịp thời cùng Đường Táo đi học ở trường học mới.

Sau khi xác định mục tiêu này, cô cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng lên mạng tìm tài liệu.

Tốt nhất có thể tìm được trường học có xe đưa rước, cách nhà không xa, xếp hạng vườn trường tổng hợp trung đẳng trở lên.....

Không cầu mong bé trai nhà mình có thể học được gì ở nhà trẻ, chỉ cần hoàn cảnh nhẹ nhàng hữu hảo, thầy cô giáo cùng bọn nhỏ vui vẻ lên lớp là được rồi.

Hiểu rõ nhu cầu của bản thân, Đường Dĩ Tố tìm tài càng có mục tiêu. Nếu như không tìm hiểu thì không biết, vừa bắt đầu tìm cô đã thấy lòng lạnh một nửa.

Nguyên bản Đường Dĩ Tố còn cảm thấy nhà mình điều kiện không tồi, chắc chắn sẽ tìm được một nhà trẻ tốt.

Không nghĩ tới đầu năm nay, càng ngày càng nhiều phụ huynh coi trọng giáo dục đời sau, Thanh Cảnh nhà trẻ một tháng ba ngàn đã có thể nói là tiện nghi, nhà trẻ tốt một chút phải mất ít nhất năm ngàn trở lên một tháng, còn tầm trung thì tầm một vạn, cái mức nhất một tháng tới tận hai vạn, này chỉ là riêng học phí, không tính các loại hằng ngày chi tiêu.

Đường Dĩ Tố nhanh chóng cầm lấy di động xem xét số tiền trong thẻ ngân hàng, tiền đóng bộ « Vương gia thể thân kiều thế » cùng quảng cáo băng vệ

sinh Sophie đã chuyển vào vào tài khoản của cô, trước mắt, cộng hết tiền tiết kiệm lại, có thể cho Đường Táo đi học nhà trẻ một tháng khoảng năm ngàn vẫn là dư dả.

Trong tay có tiền, Đường Dĩ Tổ thoáng an tâm một ít, lấy ra giấy bút tiếp tục bắt đầu sưu tập tư liệu.

Không nghĩ tới khi cô vừa quay người lại, trên màn hình liền bắn ra pop-up.

Thế loại quảng cáo này nhìn riết cũng quen mắt, Đường Dĩ Tổ đang định tắt cửa sổ, liền ở ngay lúc này, ánh mắt cô nhanh chóng xẹt qua một chữ trong đó, bắt giữ ba chữ « Khu không người ».

Đây chính là trọng tâm sự nghiệp kế tiếp của Đường Dĩ Tổ, cô vội vàng dừng lại, cẩn thận xem xét.

【 Ảnh hậu Đồng Trân tuyên bố gia nhập « Khu không người », hợp tác với đạo diễn Trần Trường An, tuyên bố bạn cũ gặp lại, đồng tâm hoàn thành giấc mộng điện ảnh 】

Đường Dĩ Tổ vội vàng click vào tiêu đề, ảnh chụp chung của Đồng Trân cùng Trần Trường An thời còn ngây ngô tức khắc nhảy ra.

Đối lập với tạo hình càng thêm đoan trang bấy giờ, ảnh chụp thời tuổi trẻ, thời kỳ thanh xuân Đồng Trân tươi trẻ hơn rất nhiều, đứng ở bên cạnh cô là Trần Trường An, hiển nhiên nhỏ hơn vài tuổi so với Đồng Trân, thời kỳ thiếu niên chính trực, tuy rằng thập phần gầy ốm, nhưng quả nhiên ánh mắt từ nhỏ đã cực kỳ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-2

Giao diện kéo xuống, ngay sau đó là ảnh chụp hiện giờ của Đồng Trân cùng Trần Trường An râu xồm, bức ảnh này hiển nhiên là hình chụp năm nay, quan hệ hai người vẫn thân mật trước sau như một.

Đồng Trân bảo dưỡng cực tốt, tuy rằng trên mặt đã có dấu vết năm tháng, nhưng nếu so với người cùng lứa thì lại tuổi trẻ không ít. Hiện giờ cùng Trần Trường An đứng chung một chỗ, người không biết khả năng sẽ cho rằng Đồng Trân nhỏ hơn Trần Trường An một chút.

Đường Dĩ Tổ nhìn tin tức này, nhíu mày suy tư

Dung nhan của cô cùng Đồng Trân có vài phần tương tự, nhưng bất luận Đồng Trân của hiện tại hay quá khứ, đều có khí chất bất đồng hoàn toàn với Đường Dĩ Tổ. Hai người hoàn toàn là hai loại loại hình mỹ nữ, đứng cùng nhau tuyệt đối không có khả năng nhận sai.

Ở trong đời sống hiện thực Đường Dĩ Tổ tiếp thu qua nhiều khảo nghiệm của các đạo diễn, cô có thể xác nhận mình là một gương mặt vô cùng thích hợp chiếu ở màn ảnh lớn, Đồng Trân làm ảnh hậu thì không cần phải hỏi, tất nhiên là cô ấy cũng vậy.

Giờ phút này biết được tin Đồng Trân gia nhập, lại không nói định diễn nhân vật nào, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói thì không thể gọi là chuyện tốt.

Bởi vì cô không cách nào xác định được, ở trong lòng Trần Trường An có khuynh hướng về diễn viên thuộc khí chất nào.

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Đường Dĩ Tổ nhìn qua, là cuộc gọi của Tàn Hoa.

"Đoàn phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》 thúc giục tôi trong hôm nay phải hồi đáp gấp." Điện thoại vừa nhắc, Tàn Hoa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Đồng Trân muốn tham diễn « Khu không người »."

Đường Dĩ Tổ nói: "Em cũng mới vừa nhìn thấy tin tức....."

"Vậy cô nghĩ sao?" Tàn Hoa hỏi.

Đường Dĩ Tổ minh bạch bà muốn đáp án gì.

Đối mặt với người cạnh tranh khác, Đường Dĩ Tổ có thể tự tin ra tay, cô vừa có kỹ thuật diễn vừa có mỹ mạo, nhưng ở đề tài điện ảnh như « Khu không người », tác dụng của vẻ ngoài kỳ thật cũng không lớn.

Hướng chi Đồng Trân cùng Đường Dĩ Tổ lớn lên rất giống nhau, kỹ thuật diễn của cô ấy còn nhận được giải thưởng, lại không giống như Đường Dĩ Tổ xú danh bay xa, hơn nữa cô ấy còn có quan hệ rất tốt với đạo diễn.....

Cơ hồ mọi thứ đều đang đánh Đường Dĩ Tổ không thương lượng, Đồng Trân nếu như muốn diễn nữ chính, căn bản Đường Dĩ Tổ không đánh lại người ta.

Người bình thường ở loại thời điểm này, hẳn là đều sẽ biết khó mà lui lựa chọn bộ phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》, nhưng Đường Dĩ Tổ chính là nói không được lời nói đáp ứng kia.

"Tần Hoa tỷ, em cảm thấy..... Đồng Trân nếu muốn đóng nữ chính, đã sớm có thể diễn, Trần Trường An bọn họ căn bản không cần thiết quảng rãi kịch bản, tìm kiếm nữ chính mới."

Đường Dĩ Tổ chậm rãi nói, "Theo giả thiết của kịch bản, nữ chính là một sinh viên hai mươi hai tuổi, Đồng Trân tuy rằng càng giống một người mẹ truyền thống hơn so với em, nhưng nhìn vào tuổi, cô ấy cũng không thích hợp nhân vật này."

Tần Hoa cười nhạo một tiếng.

Đường Dĩ Tổ cảm giác được bà bất mãn, vẫn căng da đầu nói: "Em ngược lại cảm thấy, Đồng Trân gia nhập, càng thuyết minh rất có thể em được lựa chọn."

Tần Hoa cơ hồ nhin không được: "Đường Dĩ Tổ, tôi đặc biệt tò mò, rốt cuộc cô lấy đâu ra nhiều tự tin đến vậy!"

Đường Dĩ Tổ đã biết tính cách của Tần Hoa, cũng không bởi vì câu trào phúng này của bà mà sinh khí. Ngược lại, bởi vì Tần Hoa mở miệng, cô thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Đồng Trân lớn hơn em gần hai mươi tuổi, càng giống một người mẹ hơn em, em lại có dung mạo rất giống Đồng Trân. Cho nên, em hợp lý suy đoán, Đồng Trân rất có thể đóng vai nhân vật mẹ của em trong phim."

Tần Hoa quả thực hết chỗ nói: "Đồng Trân tuy rằng đã bốn mươi tuổi, nhưng còn trước nay chưa từng diễn qua nhân vật mẫu thân, huống chi lại là loại vai phụ này, lời này của cô nói trước mặt tôi thì không sao, truyền tới lỗ tai Đồng Trân, coi chừng chết như thế nào cũng không biết!"

Đường Dĩ Tổ vội vàng cười: "Em biết em biết, Tần Hoa tỷ không giống với người khác, cho nên ở trước mặt chị, em mới yên tâm lớn mật nói ra."

Sự xem thường của Tần Hoa sắp bay thấu trời xanh: "Được rồi, cô muốn không diễn thì không diễn, bộ《 Nguyên vọng ngôi sao 》 tôi giao cho người khác, hy vọng cô đừng hối hận."

Nói xong, Tần Hoa nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhưng mà sau khi tắt máy, bà lại nhin không được nhìn chăm chăm di động phát ngốc.

Đường Dĩ Tổ biến hóa bà xem ở trong mắt, ngay từ đầu tưởng chuyện tốt, nhưng mà giờ khắc này, Tần Hoa lại không rõ đây là tốt hay là xấu.

Tuy rằng trở nên tiến tới, hiểu được chăm sóc con cái, nhưng bù qua xót lại, cũng trở nên gần bước hồ đồ, càng thêm cố chấp.

Trong tay Tần Hoa đã mang qua nhiều diễn viên như vậy, đương nhiên, bà minh bạch, phàm là người có năng lực, khẳng định đều có kiên trì cùng cố chấp của mình, nhưng là, này hết thấy tiền đề là, có năng lực!

Đường Dĩ Tổ có năng lực sao?

Trước kia khẳng định là không có.

"Leng keng."

Đúng lúc này, di động thu được một tin nhắn mới.

Tần Hoa đang nhìn chăm chăm di động ngơ ngẩn, cho nên trong nháy mắt màn hình di động sáng lên kia, bà liền thấy được nội dung tin nhắn.

Tuy Tần Hoa là người đại diện kim bài đã tung hoành giới giải trí nhiều năm, cũng nhin không được trừng lớn đôi mắt.....

Sau khi Đường Dĩ Tổ cùng Tần Hoa nói xong điện thoại, cô lập tức nắm chắc thời gian tiếp tục sưu tập tư liệu nhà trẻ. Đúng lúc này, Tần Hoa - người mới vừa nói chuyện điện thoại xong với cô - lại gọi tới.

"Dạ?" Đường Dĩ Tổ một tay viết chữ, một tay cầm di động giữ ở bên tai.

"Mười ngày sau, đi đóng bộ《 Khu không người 》, đoàn phim mới nhắn."

"A?" Đường Dĩ Tổ dừng một chút, mới phản ứng lại, "Vậy, cho nên em....."

"Chúc mừng cô, nữ chính《 Khu không người 》 là của cô rồi. Qua mấy ngày đoàn phim sẽ tung ra tin tức về diễn viên." Thanh âm bất đắc dĩ, khó nén vài phần quái dị cùng kinh ngạc của Tần Hoa truyền đến, "Đồng Trân đóng vai mẹ của cô."

Đường Dĩ Tổ vừa nghe, lập tức nhin không được nở nụ cười: "Cảm ơn chị nha, Tần Hoa tỷ!"

"Cảm tạ tôi làm gì, cố gắng biểu hiện đi, Đồng Trân là ảnh hậu, phải ngoan ngoãn cùng người ta học tập, biết không!" Tần Hoa nói nói, lại nhin không được nghiêm khắc lên.

Đường Dĩ Tổ hiểu rõ Tần Hoa đây là quan tâm mình, một chút cũng không sợ, cười tủm tỉm không ngừng đồng ý.

Xác định nhận được vai của « Khu không người », liên tiếp mấy ngày sau, tâm tình Đường Dĩ Tổ đều rất tốt, thẳng đến khi cô bắt đầu tham gia các phỏng vấn nhập học nhà trẻ.

Đầu năm nay, có tiền còn chưa đủ, nhà trường cứ nhiên còn phải khảo hạch gia đình của bọn nhỏ, sau khi thông qua mới có thể nhập học.

Đường Dĩ Tổ vốn dĩ cho rằng, dựa theo điều kiện trước mắt của mình, trong nội thành có nhà, trong tài khoản ngân hàng có tiền tiết kiệm, dẫn Đường Táo đi nhập học hẳn là không khó. Nhưng mà sau khi tiếp xúc mới biết được, nhà trẻ càng tốt, càng có yêu cầu cao đối với phụ huynh.

Gia đình đơn thân giống như Đường Dĩ Tổ, người mẹ còn bận rộn công tác, một ít nhà trẻ tương đối chú trọng tố chất giáo dục từ gia đình vì vậy mà đều trực tiếp từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Lạc Tiểu - 16/07/2019

Liên tiếp nhận bị cự tuyệt làm Đường Dĩ Tổ thâm trọng đã kích, quả thực bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Cô tự hỏi hay là cho Đường Táo lại tiếp tục học ở nhà trẻ Thanh Cảng tiếp đi? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Đường Dĩ Tổ vẫn quyết định, nắm bắt thời gian, tiếp tục thử thêm mấy trường nữa.

Ngoại trừ việc trước đó Đường Dĩ Tổ suy tính đến những tình huống Đường Táo không thích hợp ở nhà trẻ Thanh Cảng, lại qua nhiều ngày bình tĩnh tự hỏi, Đường Dĩ Tổ còn phát hiện vấn đề lớn hơn nữa.

Đường Táo là con của mình tính.

Cùng với chuyện sự nghiệp Đường Dĩ Tổ đi vào quỹ đạo, theo dự tính của cô, hai năm tiếp theo sẽ là lúc sự nghiệp Đường Dĩ Tổ ở đỉnh cao.

Mà trong lúc này, Đường Táo vẫn phải ở nhà trẻ học hành. Nếu không có gì ngoài ý muốn, lần này một khi chọn được trường rồi, Đường Dĩ Tổ không có ý định thường xuyên đổi trường học mới cho thẳng bé.

Đầu tiên, chuyện cô có Đường Táo sớm hay muộn cũng sẽ hấp thụ ánh sáng, Đường Dĩ Tổ càng nổi tiếng, khả năng Đường Táo bị quấy rầy lại càng lớn.

Ở thời điểm này phi thường khảo nghiệm sự an toàn cùng tính bảo mật tính của nhà trẻ. Ngay sau đó, nếu là nhà trẻ bình thường, Đường Táo rất có thể sẽ bị vì Đường Dĩ Tổ mà hưởng thụ một ít ưu đãi.

Trái ngược với nhà trẻ trước đó chẳng quan tâm, ưu đãi đương nhiên là tốt hơn so với bị bạo lực, nhưng một khi quá mức, đối với sự trưởng thành của trẻ nhỏ cũng bất lợi tương tự.

Nếu có thể được học ở những trường tốt kia, những vấn đề này liền không tồn tại.

Điều kiện nhập học khắc nghiệt, sàng chọn rút một số lớn phụ huynh, cuối cùng có thể vào học, cơ bản đều là nhân vật có uy tín danh dự.

Nếu ở trong trường tất cả ba mẹ có tính đặc thù, ngược lại, những đứa nhỏ sẽ được đối xử bình thường, càng có ích cho bọn nó khỏe mạnh trưởng thành.

Hơn nữa, thực lực tổng hợp của ba mẹ tốt, cho dù tội nhỏ ở nhà trẻ phát sinh mâu thuẫn, loại chuyện như lần trước mẹ Trần Từ Hà đánh Đường Táo cũng có khó có thể phát sinh.

Thật ra cũng không phải nói kẻ có tiền đều có phẩm chất tốt, chỉ là mọi người sẽ càng chú trọng thể diện một chút, không đến mức trước mặt trẻ con làm ra chuyện khác người.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Đường Dĩ Tổ tức khắc càng sâu.

Liên tiếp vài cái trường học đều bởi vì nguyên nhân như vậy từ chối, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể đem ánh mắt hướng về trường mầm non quốc tế.

Nghe nói không ít trường quốc tế rõ ràng ở trong Hoa Quốc nhưng chỉ nguyện ý nhận học sinh người nước ngoài.

Đường Dĩ Tổ ở trên mạng tìm kiếm tư liệu tương quan, phát hiện chuyện này trước đó không lâu đã có phụ huynh tổ chức thành đoàn thể kháng nghị. Hiện tại còn chưa có tin tức gì mới, cũng không biết là đang xử lý hay là không giải quyết được gì.

Đường Dĩ Tổ quyết định nhân dịp này đi thử một lần.

Kết quả như dự kiến, vô cùng khiến người không vui.

Phần lớn trường học quốc tế tuy rằng biểu đạt rất uyển chuyển, nhưng vẫn như cũ có yêu cầu đối với quốc tịch của học sinh hoặc là phụ huynh. Ở trường học cá biệt nọ, khi bảo vệ nghe cô nói điều kiện không phù hợp, thậm chí ngay cả cửa cũng không cho vào.

Cả ngày liên tiếp đi hét ba nhà trẻ quốc tế đều không có thu hoạch gì, Đường Dĩ Tổ đi khu trường học cuối cùng.

Trước mắt là trường học quốc tế tốt nhất toàn thành, Thiên Quỳnh nhà trẻ.

Nhà trẻ này cùng với trường tiểu học quốc tế Thiên Quỳnh cùng tuyến, một khi trúng tuyển nhà trẻ, nếu không có gì ngoài ý muốn, hai năm sau Đường Tảo học tiểu học cũng có bảo đảm.

Trong tư liệu Đường Dĩ Tổ tra được, hiện tại, Thiên Quỳnh nhà trẻ dẫn đầu với học phí mắc nhất, vườn trường rộng nhất, đội ngũ thầy cô giáo hùng hậu nhất.

Kiến trúc bên trong không chỉ phân bố hợp lý, còn có trang trí hòn non bộ, vườn trò chơi rộng lớn, cảnh sắc tú lệ.

Về phương diện ẩm thực, bên trong còn có nhà kính trồng rau dưa tự túc, tự trồng tự nấu, đảm bảo thức ăn của các bé đều là tươi sạch nhất, khỏe mạnh nhất.

Hằng ngày đi học, chủ yếu dạy học ngôn ngữ là chính, không cưỡng chế học tập. Trong nhà trẻ còn có rất nhiều giáo viên nước ngoài, giúp bọn nhỏ vừa học vừa chơi, tiếp xúc với ngôn ngữ mới một cách tự nhiên.

Đồng thời, thời gian rảnh, trường cũng có lớp năng khiếu cực kỳ phong phú: vũ đạo, cờ tướng, golf, bóng chuyền, thư pháp, bơi lội, thuật cưỡi ngựa sơ cấp.

Mọi thứ nhà trẻ đều vì phụ huynh suy xét chu toàn, ngay cả những phụ huynh hà khắc nhất cũng vô cùng vừa lòng. Vì vậy, trường mầm non quốc tế Thiên Quỳnh mới nhận được đỉnh cấp vòng nguyệt quế trong tình trạng hiện nay các trường đều nỗ lực cố gắng.

Đối với loại trường học này, Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị sẵn tâm lý chỉ-là-người-qua-đường-là-cái-chắc, không dám ôm hy vọng gì nhiều.

Vừa đi về cửa chính của nhà trẻ, trong lòng Đường Dĩ Tổ vừa nhìn lại những trường mấy ngày nay cô từng được phỏng vấn, cố gắng sàng lọc ra những trường mình còn có hy vọng thử lại, thậm chí Đường Dĩ Tổ còn vô si muốn nhờ vả Tần Hoa.

Ở thế giới này cô không có thân nhân, không có bạn bè. Trước mắt, người quen thuộc nhất là Tần Hoa, nếu thật sự tìm không thấy nhà trẻ thích hợp, có lẽ Đường Dĩ Tổ sẽ cố gắng năn nỉ nhờ bà giúp đỡ, thử xem có thể nhờ quan hệ hay không.

"Xin chào, nơi này là nhà trẻ Thiên Quỳnh, xin hỏi ngài tới có chuyện gì sao?" Đường Dĩ Tổ vừa đến nhà trẻ cửa, bảo vệ lập tức bước đến dò hỏi.

"Chào anh, tôi là phụ huynh đơn thân của một bé trai bốn tuổi, dự định đến tham khảo về chuyện chiêu sinh vào tháng chín năm nay." Đường Dĩ Tổ vội vàng trả lời.

"Vậy ngài qua bên này xem xét một chút, đi đến tòa nhà phía trước kia, nơi tư vấn nằm ở lầu một." Viên bảo vệ nói.

Đường Dĩ Tổ không ngờ trường học tốt nhất ngược lại còn dễ nói chuyện hơn những trường học thấp hạng. Tốt xấu gì cũng cho người ta vào cửa nhìn xem, cô vội vàng đi qua. Quả nhiên vừa bước lên lầu một, liền thấy được sảnh cổ văn tuyền sinh.

Sau khi làm theo yêu cầu, điền tư liệu của mình vào tờ giấy có sẵn rồi đưa cho nhân viên công tác, Đường Dĩ Tổ rõ ràng cảm nhận được, đối phương xem xong tư liệu, lập tức nhìn mình kỹ càng từ trên xuống dưới.

Đối phương đánh giá rất nhanh, ánh mắt cũng có che dấu, người bình thường sợ là cảm giác không được, nhưng Đường Dĩ Tổ là diễn viên, đối với ánh mắt cùng thần thái biến hóa rất miễn cảm, cô nhin không được ở trong lòng suy đoán, chẳng lẽ người này nhận ra mình?

Thật ra Đường Dĩ Tổ không sợ bị lộ tin tức, điều duy nhất cô băn khoăn chính là hy vọng đối phương không phải là fans của Tống Thần Hạo cùng Dương Mạn Ni là được.

Sau khi hai người kia tổ đội tham gia gameshow, quả nhiên rất nhanh thu hút một lượng lớn fan CP, những fan CP đó hằng ngày cuồng thần tượng, lạc thú lớn nhất chính là dẫm Đường Dĩ Tổ hai chân mới cảm thấy thống khoái.

Đồng dạng với sự nổi tiếng của CP Hạo-Ni, gần đây đội ngũ mắng Đường Dĩ Tổ trên mạng lại lớn mạnh không ít, đối với điều này cô chỉ coi như nhìn không thấy, hoàn toàn làm lơ.

Đường Dĩ Tổ thấp thỏm, ngay sau đó, liền nghe người đối diện dò hỏi: "Ngài là người mẹ đơn thân sao?"

"Đúng vậy." Thôi, tới thì tới, Đường Dĩ Tổ cũng không có gì phải dấu diếm, trực tiếp gật đầu.

"Nếu con mình không muốn đi học, ngài sẽ làm gì?"

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ: "Trước mắt con tôi chưa bao giờ ra loại nan đề cho tôi. Nhưng nếu có một ngày thằng bé nói với tôi không muốn đi học, đầu tiên tôi sẽ xin phép giáo viên nghỉ một ngày, sau đó cùng con nói chuyện nhẹ nhàng một chút để hiểu biết sinh hoạt trong trường, tâm lý gần đây của con. Chuyện không muốn đi học phải có nguyên nhân, chỉ khi tìm được căn nguyên, mới có thể giải quyết vấn đề."

Đối phương gật gù đầu, lại hỏi: "Vậy nếu có một ngày, giữa con và sự nghiệp của ngài có phát sinh mâu thuẫn, ngài sẽ xử lý vấn đề này ra sao?"

"Tôi chọn con." Đường Dĩ Tổ không chút do dự nói.

Thấy cô trả lời dứt khoát đến như vậy, đối phương có chút hoài nghi ngẩng đầu nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ hơi hơi mỉm cười: "Tôi đã từng suy nghĩ lựa chọn."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-2

Editor: Lạc Tiểu - 20/07/2019

Hì.. Không biết mọi người có để ý không.. Thật ra ta thường sẽ up truyện vào đêm khuya, không biết giờ này có ai còn thức không nhỉ.

Nhân viên công tác lúc này mới hiểu rõ gật gù đầu: "Vậy được rồi, tôi sẽ giữ lại tư liệu của ngài. Vào tháng tám, chúng tôi sẽ gửi bưu kiện để thông báo cho ngài về những vật phẩm yêu cầu cần thiết để báo danh. Chờ mong con của ngài trở thành một thành viên của nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Nói xong, đối phương vươn tay với Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, vừa vươn tay bắt lấy tay nhân viên công tác, vừa không thể tưởng tượng nổi: "Cái này... Nếu như tôi không hiểu sai, ý này là..... Tôi thông qua?"

Đối phương nhìn Đường Dĩ Tổ mỉm cười gật gù đầu: "Bắt quá phải đợi đến tháng tám, sau khi đóng các loại học phí, xử lý xong thủ tục nhập học, bé mới chính thức là thành viên của nhà trẻ Thiên Quỳnh.""

""Đến lúc đó, chúng tôi cũng sẽ có người chuyên môn phụ trách điện thoại thông báo cho ngài, hy vọng ngài không bỏ qua thời gian báo danh.""

Đường Dĩ Tổ ngơ ngác nhìn đối phương, cơ hồ hoài nghi là mình đang nằm mơ.

Trước đó những nhà trẻ kia rõ ràng khó vào như vậy, vì sao môi trường nhà trường tốt nhất hiện tại lại ngược lại, lập tức thành công?

Nhân viên công tác thấy Đường Dĩ Tổ không có phản ứng gì, liền nhắc nhở: "Nếu ngài mệt mỏi muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, có thể đi vào phòng nghỉ, trong phòng có ghế mát xa cùng một ít đồ uống."

"Thời, không cần." Đường Dĩ Tổ vội vàng nói, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa mới bước hai bước, đôi chân của cô lại bắt gặp dừng lại.

Thật ra, loại cảm giác quý dị này, đã xuất hiện không chỉ một lần.

Từ ngày có tranh chấp với phụ huynh Trần Tử Hào, một đường đèn xanh khi kiểm tra ở bệnh viện, đến sở cảnh sát thì vừa lúc cha mẹ Trần Tử Hào bị bắt giam.

Sau đó đến hôm nay, mắt thấy sắp cùng đường, vậy mà lại liễu ám hoa minh, Đường Táo không hiểu sao lại được nhà trẻ Thiên Quỳnh lựa chọn.

Nếu là chuyện khác, cho dù Đường Dĩ Tổ cảm thấy kỳ quái, cô cũng lười mệt mỏi theo đuổi, nhưng chuyện hôm nay liên quan tới việc đi học của con trai, Đường Dĩ Tổ thật sự không dám lơ là nửa phần.

Cứ mơ mơ hồ hồ để Đường Táo vào học ở trường, Đường Dĩ Tổ thật sự không an tâm. Thà rằng mạo hiểm bị hủy bỏ tư cách trúng tuyển, cô cũng nhất định phải hỏi rõ ràng.

Nghĩ thông suốt điểm này, cuối cùng, Đường Dĩ Tổ quay người lại, lại một lần nữa ngồi lại chỗ cũ.

Đối phương không ngờ Đường Dĩ Tố đi mà quay lại, ánh mắt nhìn cô có chút kinh ngạc.

Đường Dĩ Tố nghiêm túc hỏi: "Có thể mạo muội hỏi một chút, vì sao trường lại dễ dàng quyết định con tôi trúng tuyển được không?"

Nhân viên công tác có chút kỳ quái nhìn Đường Dĩ Tố, sau đó mới trả lời: "Phòng vấn vừa nãy ngài đã thông qua."

"Thật không dám dấu diếm, tôi không chỉ phỏng vấn ở nhà trường, trước đó, tôi đã từng vào hơn mười nhà trẻ." Đường Dĩ Tố nói, "Hoặc là bởi vì tôi là người mẹ đơn thân, hoặc là lo lắng thực lực kinh tế của tôi không đủ cung ứng nhu cầu của trường, hoặc là bởi vì hạn chế quốc tịch, những trường học đó đều xếp hạng sau nhà trẻ Thiên Quỳnh, tất cả đều từ chối. Cho nên tôi không rõ....."

Nhân viên công tác cười nói: "Mỗi trường học vào mỗi năm đều sẽ có chút danh ngạch cho học sinh nghèo khó. Năm nay, nhà trẻ Thiên Quỳnh cũng có. Tuy rằng con ngài có một ít điều kiện không phù hợp, nhưng vẫn là đứa nhỏ ưu tú."

"Còn về phụ huynh, điều kiện hiện tại của ngài khi ở trường khác có lẽ là hoàn cảnh xấu, nhưng hiện tại, lại vừa lúc phù hợp yêu cầu của trường."

"Kỳ thật Thiên Quỳnh không chỉ nhận thẳng bé nhập học, hơn nữa, khi đến tháng tám, những phí dụng khi đó ngài đóng đều sẽ không bao hàm học phí. Hy vọng như vậy sẽ giúp gia đình ngài giảm bớt không ít gánh nặng kinh tế, để có thể dành chút thời gian bận rộn để làm bạn với con."

"Tôi cũng tin tưởng hoàn cảnh của nhà trẻ Thiên Quỳnh sẽ giúp bé mau chóng hòa hợp với vườn trường, trở thành một thành viên của Thiên Quỳnh chúng tôi."

Đường Dĩ Tố vừa nghe xong, không chỉ mừng rỡ như điên như trong tưởng tượng của nhân viên công tác, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Ngay cả tiền học phí cũng không cần đóng?

Loại chuyện tốt này, vì sao lại không lý do gì rơi xuống trên đầu cô?

Lòng nghi ngờ thật mạnh, khuôn mặt Đường Dĩ Tố bắt gặp nghiêm túc lên, gắt gao nhìn chăm chăm nhân viên công tác: "Xin lỗi, tuy rằng tôi thật sự là một mình nuôi con, hơi vất vả một chút so với gia đình bình thường, nhưng tôi cho rằng tôi tuyệt đối không đạt được chỉ tiêu nghèo khó của trường. Hy vọng cô có thể thành thật trả lời tôi, hết thảy chuyện này rốt cuộc là sao."

Hằng ngày Đường Dĩ Tố nhìn như mềm mại, nhưng một khi nghiêm túc lên, nhân vật nháy mắt bám vào người, khí tràng đột nhiên phát sinh biến hóa, ánh mắt nhìn người đối diện mang theo áp bách vô hình.

Sắc mặt nhân viên công tác biến đổi, sao cũng không ngờ Đường Dĩ Tố lại phản ứng như vậy, vội vàng cúi đầu suy nghĩ cách ứng phó.

Nhưng mà Đường Dĩ Tố cũng không cho cô nàng cơ hội này, cô vươn tay làm như muốn lấy lại tư liệu vừa nãy đã giao cho nhân viên công tác.

Nhân viên công tác thấy vậy, tức khắc nóng nảy, cô nàng vội vàng ngăn chặn tư liệu, nhìn Đường Dĩ Tố nói: "Ngài ngài ngài, ngài... Người khác muốn vào mà không được, ngài có cơ hội vào được, sao cứ muốn tìm hiểu cặn kẽ làm gì chứ."

"Thiên Quỳnh là nhà trẻ lớn như vậy, cũng sẽ không hại ngài. Chúng tôi bảo đảm, trong lúc bé học ở đây, nhất định sẽ an bài thỏa đáng, tuyệt đối không làm ngài nhọc lòng..."

"Ai ai.. Ngài đừng lấy đi. Hầy.. Được rồi được rồi, tôi cho ngài biết là được chứ gì!"

Roi vào đường cùng, nhân viên công tác đành phải méo mó nói: "Là Chủ tịch hội đồng quản trị có lời, trong tháng này nếu có người dò hỏi về việc chiêu sinh, tất cả đều dẫn tới đây để chúng tôi xét duyệt."

"Khi đó, chỉ cần nhìn đến tên "Đường Dĩ Tố", là một người mẹ đơn thân, lập tức trực tiếp thông qua."

Đường Dĩ Tố trừng lớn đôi mắt, làm sao cũng không nghĩ tới, thì ra có người ở sau lưng giúp mình!

Là ai có năng lực lớn như vậy?

Trong đầu Đường Dĩ Tố lập tức sáng lọc.

Khẳng định không phải là Tần Hoa, Tống Thần Hạo lại càng không thể.....

"Chủ tịch hội đồng quản trị? Cô biết ai là Chủ tịch hội đồng quản trị không?" Đường Dĩ Tố vội vàng truy vấn.

"Tôi đương nhiên không biết, người đó đâu phải là người tôi có thể tiếp xúc chứ." Nhân viên công tác oan ức nói, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô nàng xoay người, lấy ra một văn kiện, "Bắt quả trên đây có để lại số điện thoại, trước đó có nói, nếu trong quá trình tuyển sinh có gì ngoài ý muốn, tôi có thể đưa ngài số điện thoại này để liên hệ."

Đường Dĩ Tố nhận lấy văn kiện, vừa lưu lại số điện thoại vào di động, vừa nói với nhân viên công tác: "Cảm ơn, thật ngại quá, tạo thêm phiền toái cho các cô."

Nói xong, Đường Dĩ Tố cơ hồ gấp không chờ nổi mà xoay người, tìm đến một góc không người, gọi vào dãy số vừa lưu.

Cô có thể xác nhận, bệnh viện đèn xanh, tổ gác ở sở cảnh sát, nhất định đều có quan hệ với chủ nhân của số điện thoại này!

Cùng với vài tiếng "Te te", đầu bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"Alô." Một giọng nam thanh lãnh truyền qua điện thoại.

Đường Dĩ Tố nghe, chỉ cảm thấy có vài phần quen tai, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra là ai, cô nói: "Alô, xin chào, tôi là Đường Dĩ Tố."

Người đang chuẩn bị mở hộp - Lục Châu: "?!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Con trai là nam phụ - Chương 35

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/07/2019

Truyện mình edit không phải để làm hài lòng tất cả mọi người. Vậy nên đừng dạy dỗ/yêu cầu mình phải làm thế này nọ kia đối với cách trình bày của mình. Cảm ơn.

"Alo, xin chào?" Sau khi tự báo họ tên, hồi lâu vẫn không nghe được đối phương đáp lại, Đường Dĩ Tố vội vàng lặp lại.

"À.. Chào." Lần này người bên kia đầu dây hồi âm rất nhanh, nhưng sau khi nói xong hai chữ này, lại là một khoảng im lặng kéo dài.

Đường Dĩ Tố cảm thấy phản ứng của người này có chút kỳ quái, nhưng giờ phút này, trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, cũng không muốn phỏng đoán tâm tình đối phương, bèn nói thẳng: "Hiện tại tôi đang ở nhà trẻ Thiên Quỳnh, những chuyện trước đó tôi đã biết hết rồi."

Lục Châu tay cầm điện thoại, đứng ở trước cửa văn phòng, cơ hồ có chút đại ra.

Từ sau khi tiếp điện thoại, anh tựa như bị định thân, đứng nãy giờ vẫn không nhúc nhích. Lúc này, công ty đang chuẩn bị tổ chức hội nghị, Lục Châu đứng ở ngoài cửa, người đi phía sau toàn bộ đều không thể đi vào.

Một giám đốc chờ một lát, sau lại nhìn không được nhỏ giọng nhắc nhở: "Lục tổng."

Lục Châu lập tức phục hồi tinh thần, anh lui một bước ra sau. Vẫy tay gọi Lý Chí, lại nhét văn kiện giao cho người trợ lý này, ý nói hôm nay việc hội nghị do cậu ta chủ trì.

Lý Chí trừng lớn đôi mắt nhìn Lục Châu.

Việc cử hành giao cho Lý Chí phụ trách hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là dựa theo tính tình công tác cuồng - Lục Châu, hội nghị đã chuẩn bị bắt đầu rồi, cư nhiên còn có thể giao cho cậu đi làm, chẳng lẽ lần gọi điện thoại này đã xảy ra đại sự gì?

Lục Châu cầm điện thoại, tìm một góc không người. Ở đầu dây bên kia, thanh âm Đường Dĩ Tố chậm rãi truyền vào tai: "Xin hỏi hiện tại anh có rảnh không, tôi muốn cùng anh gặp mặt nói chuyện."

"Có rảnh." Lục Châu chân chờ một chút, nói, "Tôi sẽ lái xe tới, đại khái hai giờ có thể có mặt tại nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Đường Dĩ Tố ngẩn người, nghe ra ý của đối phương. Người đàn ông này tuy rằng là chủ tịch hội đồng quản trị của Thiên Quỳnh, nhưng tựa hồ cũng không ở trong nhà trẻ?

Cô không hề biết gì về quá khứ của nguyên thân, người này đột nhiên nhảy ra, Đường Dĩ Tố căn bản đoán không ra là ai. Nếu tùy tiện trong lúc gọi điện thoại dò hỏi thân phận đối phương, rất có thể lộ tẩy, cho nên Đường Dĩ Tố mới cùng người nọ định ngày hẹn, gặp được mặt, lại kết hợp ngôn hành cử chỉ của anh ta, có lẽ sẽ có manh mối.

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tố nói: "Tốt, đối diện nhà trẻ có một trung tâm thương mại, tôi ở trong quán cà phê lâu hai chờ anh."

Sau khi cúp điện thoại, Đường Dĩ Tổ rời khỏi trường, có chút thấp thỏm chờ trong quán cà phê.

Sẽ là ai nhỉ?

Căn cứ vào manh mối nguyên thân lưu lại, cô ấy không có thân nhân, bạn bè trong WeChat thoát nhìn tất cả đều là người thường, không giống như là người có bản lĩnh lớn như vậy.

Chẳng lẽ... Là cha của Đường Táo ư?

Suy nghĩ hồi lâu bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này, làm Đường Dĩ Tổ sợ tới mức cả người đều giật mình.

Trước đây nguyên thân bị Tổng Thần Hạo chinh thành như vậy, nếu là người quan tâm Đường Dĩ Tổ, lại có bản lĩnh đến vậy, đã là sớm đã ra tay mới đúng. Nhưng mà người này lại từ đầu tới đuôi cũng chưa hề xuất hiện, hết thảy đều phải dựa vào Đường Dĩ Tổ một mình chống lại.

Mà hiện tại, bất luận là chuyện bệnh viện, sở cảnh sát hay là trường mầm non trước mắt, những chuyện có lan quyn đến Đường Táo, đối phương đều nhúng tay.

Con là do Đường Dĩ Tổ chăm sóc, chuyện sinh hoạt hằng ngày của Đường Dĩ Tổ hẳn sẽ không nhúng tay, nhưng chỉ cần sự tình liên quan tới con, làm cha của Đường Táo, hẳn liền thuận tay giúp đỡ chẳng?

Một khi có ý tưởng này, Đường Dĩ Tổ càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng này cực cao.

Mà bên kia, tâm tình của Lục Châu còn phức tạp hơn cả cô.

Anh trở lại văn phòng, lập tức liên lạc Lý thúc.

Cuộc gọi Video vừa chuyển, mặt Lý thúc lập tức xuất hiện trên màn hình: "Thiếu gia, xin hỏi có gì phân phó sao?"

Lục Châu nhìn Lý thúc không nói gì.

Lý thúc giương mắt nhìn màn hình, đương nhìn thấy biểu tình của Lục Châu cùng ngày thường khác nhau rất lớn, ông ngăn ra một chút, rất nhanh phục hồi tinh thần, rồi lại vội vàng cúi đầu che dấu vẻ mặt của mình.

"Lý thúc." Lục Châu nhìn thái độ cúi đầu không dám đối mặt của ông, "Có phải thúc giấu tôi, trộm làm cái gì?"

"Khụ.. khụ.." Lý thúc ho khan vài câu, thấy Lục Châu vẫn nhìn mình chăm chăm không bỏ, đành phải nói, "Dĩ Tổ tiểu thư gọi điện thoại liên lạc ngài sao?"

Mày Lục Châu lập tức nhăn lại: "Quả nhiên là thúc!"

Lý thúc vội vàng nói: "Thiếu gia đừng vội tức giận. Là như vậy, không phải tôi cố ý muốn để lại số điện thoại của ngài, lúc ấy tôi nghĩ, nếu như trong quá trình Dĩ Tổ tiểu thư xử lý thủ tục nhà trẻ có xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, thì nhân viên công tác sẽ đưa số của ngài cho cô ấy."

"Dù sao thì thiếu gia không ở bên cạnh, lỡ như có chuyện gì, Dĩ Tổ tiểu thư có thể trực tiếp liên hệ ngài, tránh làm ngài lo lắng vương bận, đúng hay không?"

Nói xong, Lý thúc nhìn lên sắc mặt Lục Châu một cái, quả nhiên anh trung bộ mặt tôi-cảm-bán-không-tin ông, Lý thúc đành phải bổ sung: "Thiếu gia, vụ điện thoại này tôi chỉ mới ghi lại một lần, chuyện ở bệnh viện cùng sở cảnh sát tôi không hề lòi đuôi, thật sự."

Lục Châu nhìn vẻ mặt đầy-chân-thành-tha-thiết của Lý thúc, lạnh mặt nói: "Đó là bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp, cô ấy quan tâm con mình, không rảnh miệt mài theo đuôi những chi tiết này, dù thúc để lại điện thoại người ta cũng sẽ không chú ý tới. Ngược lại là chuyện ở nhà trẻ lần này dễ dàng khiến cho cô ấy cảnh giác, hơn nữa sự bất quá tam, Dĩ Tổ lại không phải đồ ngốc."

Lý thúc nghe, đành phải tươi cười đầy mặt làm lành.

Thiếu gia lớn rồi, không giống khi còn nhỏ dễ lừa dối tí nào. Bất quá cũng không quan hệ, ông cũng già rồi, da mặt cũng càng dày hơn so với trước kia. Haha.

Lý thúc vội vàng truy vấn: "Vậy thiếu gia, Dĩ Tổ tiểu thư nói cái gì với ngài sao?"

"Cái gì cũng không có." Lục Châu nói nhanh, có chút không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, "Cô ấy hẹn gặp mặt tôi."

Lý thúc tức khắc trừng lớn đôi mắt, kinh hi nhìn Lục Châu, Lục Châu cơ hồ có thể đoán trước ông sẽ nói nói cái gì, nhanh chóng nói một câu "Gặp lại thúc sau", sau đó tắt luôn cuộc gọi video.

Lý Chí mới vừa chủ trì hội nghị xong, đã bị Lục Châu gọi lên văn phòng.

"Có bao giờ hẹn hò với ai chưa?" Lý Chí vừa mới đứng vững ở văn phòng, Lục Châu quăng vấn đề lại.

Lý Chí ngốc lảng, ngẩng đầu thấy ông chủ xụ mặt, sắc mặt lãnh túc, hoàn toàn không giống như bộ dáng đang đàm luận chuyện phong hoa tuyết nguyệt, Lý Chí cũng nghiêm túc trả lời: "Đã hẹn hò."

Lục Châu tiếp tục bộ mặt nói chuyện công: "Cuộc hẹn hò yêu cầu chuẩn bị cái gì, những việc cần chú ý?"

Lý Chí vắt hết óc mà nhớ lại: "Đầu tiên, ăn mặc sạch sẽ, hào phóng, bắt buộc là tóc, móng tay, thậm chí màu vớ, đều nhất định phải xử lý tốt, chú ý phối hợp."

Lục Châu vừa nghe, vừa lấy giấy bút viết lại.

Lý Chí: "....."

Lục Châu: "Tiếp tục."

Lý Chí đành phải căng da đầu: "Sau đó... Có lẽ nên chuẩn bị một phần lễ vật?"

Lục Châu dùng bút: "Hoa hồng?"

"Cũng... Có thể, bắt quá hiện tại rất nhiều cô gái càng thích kinh hi."

Lục Châu nghĩ nghĩ: "Vậy gặp mặt một nửa thì đưa hoa hồng?"

Lý Chí nghe, nói chung cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng nhất thời lại không thể nói được, nhìn bộ dáng nghiêm túc của ông chủ, cậu ta đành phải miễn cưỡng gật gật đầu.

"Rồi sao nữa?" Lục Châu tiếp tục hỏi.

Lý Chí cười gượng nói: "Thiếu gia, kỳ thật chủ yếu, còn phải xem đối tượng hẹn hò nữa, nếu như đối phương thích ngải, ngải ra sao cô ấy đều thích."

Vừa nghe xong, tức khắc làm Lục Châu nhớ lại lần gặp mặt không mấy vui vẻ giữa hai người.

Lý Chí thấy thần sắc ông chủ có chút mất tự nhiên, vội vàng sửa miệng bổ sung: "Đương nhiên, khi hai bên còn chưa quen thuộc mấy, dưới tình huống không đủ hiểu biết về nhau, những điều nên chú ý tuyệt đối không thể thiếu."

Nói xong, Lý Chí có chút thấp thỏm nhìn về phía Lục Châu, lại thấy anh quay đầu lại phía máy tính, rê chuột.

Trên trang IE một hơi bị mở mấy chục cái tab, tay Lục Châu click nhanh tắt đi, Lý Chí kinh hồng thoáng nhìn, chỉ nhìn thấy một hàng chữ "Lần đầu tiên cùng nữ thần gặp mặt - những việc cần chú ý". Ngay sau đó, tầm mắt của cậu liền đối diện cùng Lục Châu.

Xong rồi, tiêu rồi, có phải mình đã biết quá nhiều hay không?

Huhu..

"Cho cậu nghỉ nửa ngày." Đúng lúc này, Lý Chí nghe được Lục Châu nói, "Đi cùng tôi một chuyến."

"Được." Lý Chí vội vàng đáp, đi theo Lục Châu cùng nhau xuống lầu.

Lý Chí làm sao cũng không nghĩ tới, Lục Châu ra khỏi công ty, nơi đầu tiên tới lại là cửa hàng quần áo nam.

Tổ tiên Lục Châu là hoàng thất, mãi cho đến hiện tại, vẫn luôn bảo trì liên lạc cùng các công ty đứng đầu những mặt hàng xa xỉ. Hằng ngày, tất cả quần áo Lục Châu tất cả đều là lượng thân định chế, những việc vặt vãnh này phần lớn là Lý thúc phụ trách.

Giờ phút này, Lục Châu đi đến cửa hàng quần áo, nơi trước đây anh chưa từng đặt chân, ngược lại là Lý Chí thường xuyên lại đây mua quần áo.

Hiển nhiên, Lục tổng chuẩn bị đi hẹn hò đang không vừa lòng quần áo bình thường mình hay mặc, dự định đổi một phong cách khác đi gặp Đường Dĩ Tổ.

Vì vậy, thân là người từng có kinh nghiệm hẹn hò - Lý Chí, dĩ nhiên trở thành đối tượng Lục Châu tham mưu.

"... Thiếu gia, dựa vào diện mạo này của ngài, mặc cái gì cũng đẹp mà." Lý Chí nói, nhìn trái nhìn phải một chút, ý bảo Lục Châu lưu ý nhìn những cô gái đang không ngừng nhìn trộm anh kia kia.

Lục Châu là con lai, kết hợp ưu điểm của Hoa Quốc và Tây phương, có được dáng người cao lớn, đồng thời diện mạo tinh xảo sắc bén, mái tóc hơi có chút thiên sắc, làm nổi bật hai tròng mắt thâm thúy.

Dáng vẻ này dù đứng cạnh một đám minh tinh giới giải trí đều có thể nghiền áp, huống chi trong thương trường, tỉ lệ quay đầu nhìn anh cao đến mức Lý Chí đi sau hưởng ké cũng có chút ngượng ngừng.

Lục Châu hoàn toàn làm lơ những người đó, nói với tay trợ lý: "Nói thật."

Lý Chí đành phải bắt đầu đi: "Vây... Màu đen quá nghiêm túc, không thích hợp hẹn hò."

Vài phút sau, Lý Chí lại nói: "Cái này đi..... Màu tím có chút tùy tiện, dù sao lần trước gặp mặt có chút hiểu lầm.. Cho nên....."

"Màu xám thật ra không tồi, chính là có chút già....."

"Màu trắng không tệ, đẹp! Phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, chính là thiếu gia đó!" Ánh mắt Lý Chí sáng lên, lập tức khen ngợi.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn không được hỏi, "Bất quá thiếu gia, trong nhà không phải mới vừa may cho ngài bộ tây trang màu trắng sao?"

Âu phục thuần trắng rất dễ dàng làm người ta nháy mắt ở trong đám người tỏa sáng, bởi vậy đối với phục sức cắt may, vải dệt, đều phải dày công nghiên cứu chi tiết. Chất lượng của cửa hiệu quần áo này đã thực không tồi, nhưng đối lập với Lục Châu ngày thường, tất nhiên thức ngửa cũng còn kém xa.

Lục Châu nhìn Lý Chí một cái, cuối cùng vẫn thay bộ quần áo đó ra, sau đó mặc đồ như cũ bước ra khỏi cửa hàng.

Lý Chí vội vàng đuổi theo: "Thiếu gia, làm sao vậy?"

Lục Châu thâm ý hỏi: "Sau khi hẹn hò, hai người ở bên nhau sao?"

"Dĩ nhiên không." Lý Chí đương nhiên nói.

Chỉ thấy ông chủ yên lặng quay đầu không nói gì.

Lý Chí vẫn không thể hiểu được, mãi cho đến khi đến quán cà phê, cuối cùng cậu ta mới dám hỏi: "Vây thiếu gia, tôi mua cho ngài hoa hồng để bên ngoài nha?"

Hừm.

Miền cưỡng gật gật đầu.

Trải qua một phen lẫn lộn, khi Lục Châu tới quán cà phê, vừa lúc một giờ năm mươi phút.

Vừa mới đi tới cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đường Dĩ Tổ ngồi trong góc, Lục Châu hít sâu một hơi, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Lạc Tiểu - 27/07/2019

"Là anh?!" Đường Dĩ Tổ ngờ ngác nhìn Lục Châu, kinh ngạc đến mức biểu cảm trên mặt cũng chưa kịp che dấu.

Ngay khi nhìn thấy người xuất hiện ở cửa là anh, Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng mình hoa mắt. Nhưng thấy Lục Châu bước từng bước một đi vào, cuối cùng thậm chí ngồi xuống đối diện mình, trong nháy mắt đó, Đường Dĩ Tổ có chút hối hận, tại sao mình lại không chịu bao một phòng.

Đường Dĩ Tổ bản thân lớn lên đã không tồi, đứng giữa đám đông tuyệt đối là hạc giữa bầy gà. Chẳng qua vào lúc này, đại đa số người đều bận rộn học tập cùng công tác, trong trung tâm thương mại cũng không có bao nhiêu người.

Từ khi Đường Dĩ Tổ xuyên qua tới nay, đi trên đường không có bất kỳ ai nhận ra. Cho dù là xử lý thủ tục này nọ đều phải trình tự liệu của bản thân, nhân viên công tác đều nhìn thấy cái tên Đường Dĩ Tổ, vậy mà chẳng ai biết rằng cô là một tiểu minh tinh, làm cho Đường Dĩ Tổ có chút thiếu cảnh giác.

Nhưng mà Lục Châu thì khác.

Cô chỉ là một ngôi sao nhỏ trong suốt không có gì đáng giá, nhưng một khi bị paparazzi phát hiện Đường Dĩ Tổ cùng kim chủ như Lục Châu "Bí mật gặp gỡ", liếc mắt đưa tình, tuyệt đối là đề tài tốt cho các trang báo đàm luận.

Cũng may là lúc này, quán cà phê cũng không phải cửa hàng nổi tiếng gì, trong quán không có mấy ai. Trừ những ghế lô ở ngoài thì chỉ có người phục vụ, nếu không chỉ dựa vào bộ dáng thu hút người người dòm ngó của Lục Châu, chỉ sợ Đường Dĩ Tổ vừa thấy anh đã muốn bỏ chạy.

Lục Châu cũng có chút kinh ngạc với vẻ mặt "đặc sắc" của cô gái kia.

Giọng điệu qua điện thoại có vẻ vô cùng chắc chắn, Lục Châu còn tưởng rằng Đường Dĩ Tổ đã sớm đoán ra là mình, cho nên khi cô muốn hẹn gặp mặt, Lục Châu trực tiếp coi như là "Hẹn hò".

Thì ra Đường Dĩ Tổ căn bản không biết người tới là ai, đối với cô, lần này gặp mặt, chỉ sợ thật sự chính là bình thường gặp mặt thôi.

Nghĩ đến trước đó đến cửa hàng thời trang thử en-nò bộ quần áo, còn có hoa hồng Lý Chí giữ, Lục Châu áp xuống cảm giác mất tự nhiên trong nội tâm, gật gật đầu với Đường Dĩ Tổ: "Đề em đợi lâu."

"Em cũng vừa mới đến thôi." Trong tích tắc, Đường Dĩ Tổ dần dần bình tĩnh lại.

Lục Châu là con lai, gương mặt Đường Táo cũng mang theo vài phần hỗn huyết, từ góc độ nào đó, hai người đúng là có vài phần tương tự.

Dung mạo của Đường Táo hẳn là hỗn hợp ưu điểm của cha mẹ, Đường Dĩ Tổ có thể nhìn thấy trên mặt thẳng bé bóng dáng của mình, đồng thời cũng thấy được nét Tây mang gen cha của nó.

Tiểu Táo hiện tại vẫn là đứa trẻ, mà Lục Châu cũng là hỗn huyết, hai người nhìn giống nhau cũng bình thường thôi.

Nếu là người khác thì cũng thôi đi, còn đây là Lục Châu, Đường Dĩ Tổ cũng không dám lớn mật đến mức suy đoán rằng Đường Táo là con trai anh.

Nhưng nếu như vậy, dưới tình huống không phải cha con ruột, thì còn có nguyên nhân gì, làm Lục Châu giúp mẹ con họ như vậy chứ?

"Cảm ơn anh giúp em nhiều như vậy," Đường Dĩ Tổ chậm chước mở miệng, "Nếu không phải lần này phải đối trường học, có lẽ đến đến bây giờ em còn không biết ai đã giúp mình, thật sự rất cảm ơn."

Lục Châu nói: "Không cần cảm tạ, nên làm."

Nên làm?

Hai chữ này lập tức làm Đường Dĩ Tổ tập trung 200% tinh thần.

Chẳng lẽ nguyên thân quả thực biết Lục Châu?

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tổ lại không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần trước quay quảng cáo Băng vệ sinh Sophie.

Không đúng..... Nếu đã nhận thức từ đầu, lúc ấy Lục Châu vì cái gì phải tự giới thiệu với cô?

Lòng nghi ngờ thật mạnh, Đường Dĩ Tổ chần chừ nói: "Lần trước làm thời có việc, cho nên em đi có hơi gấp, không ngờ trừ nhãn hiệu Sophie, anh còn đầu tư nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Lục Châu nghe vậy, nghĩ nghĩ, bèn giải thích: "Nhà trẻ Thiên Quỳnh là gia mẫu sinh thời cùng bằng hữu hợp tác sáng lập.""

"Bởi vì tổ tiên Lục gia là người nước ngoài, sau khi tiến vào Hoa Quốc, vẫn luôn thăm dò phương pháp giáo dục cân bằng Hoa Quốc và Phương Tây, anh được coi như là học sinh khóa đầu của nhà trẻ. Lúc ấy gia mẫu căn cứ tình huống của học sinh, lại tiến hành không ít cải tiến.""

"Lấy học sinh làm gốc, mấy năm nay Thiên Quỳnh cũng không ngừng hoàn thiện. Khi anh tiếp nhận nhà trẻ từ tay gia mẫu đã nghĩ rằng, con mình tương lai cũng có thể học ở nhà trẻ tốt nhất. Chỉ khi trong nhà có trẻ con ở tuổi đi học, mới có thể càng thêm chú ý tình hình của nhà trường, tạo cho các bé hoàn cảnh sinh hoạt thật tốt.""

"Chờ sau khi lớn lên, anh cũng hy vọng con có thể từ tiếp nhận nhà trẻ từ tay mình, đem tinh thần này truyền thừa qua nhiều thế hệ.""

"Ngoài ra, còn có sản nghiệp của Ý Thành, trước mắt có bất động sản, hàng dệt, công ty giải trí..... Anh hy vọng con có hứng thú đối với việc quản lý công ty. Đương nhiên, không có hứng thú cũng không sao, chúng ta tôn trọng ý nguyện của con.""

"Đúng rồi, trừ nhà trẻ ra, còn có trường trung học cùng đại học nữa. Truyền thống Lục gia là lấy thành tích nói chuyện, bất quá anh tin tưởng con nhất định không có vấn đề gì."

Nói xong, Lục Châu nhàn nhạt cười với cô.

Đường Dĩ Tổ: "???"

Tuy rằng thanh âm anh nói chuyện nghe rất êm tai, lúc kết thúc câu chuyện về tươi cười cũng đặc biệt mê người, nhưng mà... Cùng cô nói mấy chuyện này làm gì?

Cái gì mà Lục gia có bao nhiêu sản nghiệp chứ, có liên quan gì đến cô đâu. Chắc không phải là Lục Châu khoe của chứ? Thoạt nhìn anh cũng không giống loại người này cho lắm...

Trong lòng Đường Dĩ Tổ còn đang nghi hoặc, ngay sau đó, lại nghe Lục Châu nói: "Bất quá, Sophie cũng không phải sản nghiệp Lục gia."

"Không phải ư?" Đường Dĩ Tổ nghi hoặc mà nhìn anh: "Vậy lần trước sao anh lại....."

Ánh mắt Lục Châu đối diện với cô, giây tiếp theo, lại lập tức dời đi.

Đường Dĩ Tổ chú ý tới ngón tay anh hơi hơi nắm lại, ngay sau đó lại buông ra, tuy rằng là động tác rất nhỏ, nhưng làm diễn viên, cô lập tức liền đoán ra, Lục Châu đang khấn trương.

Lúc này, anh lại xoay mặt, nhìn thẳng về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ chú ý thấy trên vẻ mặt anh tuy rằng cũng như thường, không có gì khác, nhìn không ra bất luận dị thường gì, nhưng lỗ tai lại mặc danh ửng hồng.

Quan sát đến những chi tiết này, trong lòng Đường Dĩ Tổ đang nghiền ngẫm Lục Châu rốt cuộc là muốn gì, ai mà ngờ, ngay sau đó, lại nghe anh nói: "Anh là đi gặp em."

"Gặp em?" Đường Dĩ Tổ lập tức phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn Lục Châu, "Xem em quay quảng cáo băng vệ sinh?"

"Không phải." Lục Châu vội vàng nói, lỗ tai anh dùng mắt thường cũng có thể thấy được lại đỏ một tầng.

Anh nhấp nhấp môi, nghiêm túc nhìn Đường Dĩ Tổ, "Anh chỉ biết Dĩ Tổ muốn quay quảng cáo, nhưng anh không biết nội dung, anh chỉ là muốn... muốn quen biết em."

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, chậm rãi nói: "Cho nên... Lần đó yến hội, là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đúng không?"

"Đúng vậy." Lục Châu nói.

Đường Dĩ Tổ nhìn anh chàng đối diện, tiếp tục tổng kết: "Cho nên... Lần đầu gặp mặt, anh đã có hứng thú, muốn quen biết em. Lần thứ hai gặp mặt, sau khi quen biết thất bại, anh đã lưu ý hành động của em. Khi em gặp khó khăn, liền giúp đỡ sao?"

Lục Châu gật gật đầu: "Đúng vậy."

Đường Dĩ Tổ nhướn mày: "Ý anh là anh nhất kiến chung tình?"

Lúc này, Lục Châu không chỉ có lỗ tai đỏ, ngay cả gương mặt cũng có chút phỉm hồng.

Thân là con lai, kế thừa tính tế của cha mẹ hai màu da, nếu là ngày thường còn tốt, nhưng khi đỏ mặt, lại không thể che dấu. Mặc dù vậy, anh vẫn kiên trì gật đầu với Đường Dĩ Tổ: "Đúng vậy."

Đáng tiếc Đường Dĩ Tổ cũng không then thùng cùng kinh hỷ như anh nghĩ.

Lục Châu không có quan hệ với nguyên thân làm nội tâm Đường Dĩ Tổ thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng không cần xử lý nhân vật có quan hệ trước đó với nguyên thân.

Nhưng tương ứng, đối với lý do thoái thác của Lục Châu, cô cũng hoàn toàn không tin.

Cẩn thận hồi ức một chút lần tương ngộ trước đó, khi lần đầu gặp mặt, Đường Dĩ Tổ đi sai phòng WC, Lục Châu giúp cô một phen, lúc ấy tuy rằng thực quần bách, nhưng cũng mang theo nhân nhật ái muội.

Từ nhỏ đến lớn đã được người khác khen ngợi về dung mạo, Đường Dĩ Tổ vô cùng hiểu rõ nhan sắc của mình. Hiện giờ uống linh tuyến đông lạnh, toàn thân làn da tinh tế trắng nõn, dẫn tới hứng thú của nam nhân, Đường Dĩ Tổ một chút cũng không kỳ quái.

Lục Châu tuy rằng là một người đàn ông có chất lượng vô cùng tốt, nhưng từng có khởi đầu như vậy, hiện tại anh đối với thân thể của Đường Dĩ Tổ có hứng thú, cũng coi như là về tình cảm có thể tha thứ.

Đến nỗi cái gọi là nhất kiến chung tình, đem đi lừa nữ sinh thích mơ mộng thật ra không thành vấn đề. Nhưng Đường Dĩ Tổ lớn lên xinh đẹp, những lời ngon tiếng ngọt êm tai hơn nữa cũng đã nghe qua.

Đừng nói hiện tại thân phận của cô là mẹ của một đứa trẻ bốn tuổi, ngay cả trước đó sinh hoạt ở hiện thực, Đường Dĩ Tổ là một cô gái nhỏ độc thân, người muốn cưới xếp một hàng dài, cô cũng chưa từng tin mấy lời hoa ngôn xảo ngữ này.

Nghĩ kỹ điểm này, Đường Dĩ Tổ tức khắc càng thêm trấn định.

"Em thật sự, vô cùng vô cùng cảm ơn anh đã vài lần ra tay hỗ trợ." Đường Dĩ Tổ thập phần chân thành nói với Lục Châu, "Đối với em mà nói, con mình còn quan trọng hơn nhiều so với sự nghiệp, lúc ấy em đã chuẩn bị tinh thần sẽ công khai, vô cùng cảm tạ anh đã giúp cẩn thận chu đáo an bài những chuyện đó, làm mẹ con em hả dạ, cũng giúp em bảo toàn được sự nghiệp trước mắt.""

"Còn chuyện nhà trẻ Thiên Quỳnh, thật không dám dấu diếm, em đúng là vô cùng động tâm đối với nhà trẻ, bắt quá, thực xin lỗi, có một số việc em có điểm mấu chốt của chính mình, có lẽ không có cách nào thỏa mãn yêu cầu của anh."

Lục Châu nghi hoặc nhìn Đường Dĩ Tổ: "Yêu cầu của anh?"

"Nghe nói, Lục tiên sinh đã có bạn gái." Đường Dĩ Tổ nhắc nhở.

Lục Châu nhìn vẻ mặt của cô, tuy rằng bởi vì rung động trong lòng làm anh có chút câu nệ, nhưng dù sao cũng là người thừa kế Lục gia đã tung hoành thương trường, Lục Châu rất nhanh đã phản ứng, nói thẳng: "Anh giúp em, là bởi vì anh thích em, cũng không có ý làm khó người khác, hơn nữa, hiện tại anh là người độc thân, không có bạn gái."

"Vậy Liễu Tinh tiểu thư thì sao?" Đường Dĩ Tổ lập tức nói.

Lục Châu ngăn ra.

Biểu cảm trên gương mặt Đường Dĩ Tổ giờ phút này cơ hồ giống y như lần trước ở hiện trường quay quảng cáo Sophie.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân chủ yếu làm nếm mùi thất bại ngày đó của anh sao.

Lục Châu tạm dừng làm Đường Dĩ Tổ càng thêm tin tưởng suy đoán của mình, nhưng mà cô còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Lục Châu nói: "Tổ tiên của Lục gia cùng Liễu gia nhiều năm giao hảo, quan hệ hai bên vẫn luôn là quan hệ hợp tác."

"Anh và Liễu Tinh cũng vậy. Bởi vì một ít nguyên nhân, anh từng cùng cô ấy có ký kết hiệp nghị, khi đối mặt với gia đình Lục gia, Liễu Tinh là bạn gái trên danh nghĩa của anh."

"Chuyện này chưa từng công bố trước công chúng, hiệp nghị thì mấy năm trước cũng đã hết hạn từ lâu. Từ đầu tới cuối, anh cùng với cô ấy trước nay chưa từng có quan hệ thân mật, anh vẫn luôn độc thân."

Về mặt Lục Châu tuy rằng nghiêm túc, nhưng là Đường Dĩ Tổ một chữ cũng không tin.

Nếu anh không nói những chuyện này còn đỡ, nghe xong biện giải gần như hoang đường này, Đường Dĩ Tổ cơ hồ có chút trào phúng nhìn Lục Châu: "Lục tiên sinh, anh cho rằng tôi sẽ tin tưởng sao?"

Lục Châu nói: "Anh có thể lấy bản hiệp nghị cho em xem."

Đường Dĩ Tổ cười: "Hà tất phí nhiều công sức như vậy để làm cái hiệp nghị giả chứ."

Lục Châu: "Anh có thể cùng em kết hôn."

Đường Dĩ Tổ bật cười: "Hà tất phải phiền toái giả k... Hà? Anh nói cái gì?"

Cô sững sốt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn về phía Lục Châu, liền thấy anh nghiêm túc nói: "Đường Dĩ Tổ, anh có thể cùng em kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-1

Con trai là nam phụ - Chương 37 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 30/07/2019

Giết ta đi, chương 37 siêu dài TT_____TT

Đường Dĩ Tổ trừng to mắt nhìn Lục Châu, suy đoán: "Anh... Anh có quốc tịch nước ngoài, là muốn dẫn em đi hải ngoại lãnh giấy hôn thú ư?"

Lục Châu thần nhiên: "Quốc tịch của anh là Hoa Quốc, hẳn là dẫn em đi Cục Dân Chính lãnh chứng, ở Hoa Quốc, trùng hôn là phạm pháp. Người duy nhất phớt lờ với anh chỉ có một người, nếu như đồng ý, em chính là người vợ hợp pháp duy nhất."

Người vợ hợp pháp duy nhất.....

Đường Dĩ Tổ quả thực cảm giác lời Lục Châu nói ra như một đạo thiểm lôi vô hình, đánh cho cô toàn thân cháy xém.

Ngay lúc này, tiếng "Tạch tạch" vang lên, ánh sáng chớp lóe ở cách đó không xa.

Đường Dĩ Tổ cả kinh, đột nhiên nhìn về hướng nguồn sáng, liền thấy bên ngoài quán cà phê có người đang lén lút trốn tránh sau chấu cảnh.

Thân là diễn viên, đối với loại chụp lén này là mẫn cảm nhất, Đường Dĩ Tổ sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Lục Châu: "Sao lại có phóng viên?!"

Về mặt Lục Châu cũng ngưng trọng, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, vừa thấy tên paparazzi kia cầm camera lén lút rời khỏi chấu cảnh, hội họp với một người đàn ông trung niên có gương mặt bình thường.

Bọn họ cầm camera, thấp giọng nói chuyện phiếm, rồi chậm rãi đi vào quán cà phê. Lực chú ý của cả hai đều ở một dãy phòng riêng trong quán, bởi vì quá mức chuyên chú cùng hưng phấn, hoàn toàn không lưu ý đến Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ đang ngồi trong góc.

"Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ đang ở bên trong cãi nhau."

"Hai người kia đúng là không dễ bắt gặp, mỗi lần hẹn hò bọn họ đều chạy trốn được, đi khách sạn thuê phòng cũng cảnh giác muốn chết.""

""Lại luôn tìm người yểm trợ, chỉ có thể nhìn xem hôm nay hai người cãi nhau có thể chụp được gì hay không, tốt nhất là có thể ghi âm được đối thoại của bọn họ làm chứng cứ.""

Một người khác nói, "Ông giữ ở cửa đi, tui vào xem coi có quay được hay không. Trương ca mới vừa lên tòa nhà đối diện tìm vị trí rồi. Chỉ cần hai người này vừa ra khỏi quán cà phê là sẽ bị quay liền."

"Hắc hắc, lần này nhất định phải cho hoành tráng mới được!"

Hai phóng viên vừa nói vừa phân công hợp tác.

Sau khi Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ ý thức được mình còn chưa bị chú ý, liền vội vàng cúi đầu, tận lực không làm phóng viên phát hiện.

Bành Hiểu Vũ là nam minh tinh có kỹ thuật diễn rất tốt, hai năm trước đã nhanh chóng kết hôn cùng với bạn gái quen nhau bảy năm tên Chu Lan. Nếu như Đường Dĩ Tổ không nhớ lắm, lão bà hắc gans đây đang trong thời gian mang thai.

Hàn Thu Nhã cũng là nữ diễn viên, tuy là tân nhân, nhưng đã cùng Bành Hiểu Vũ hợp tác qua hai bộ phim. Dưới sự trợ giúp của Bành Hiểu Vũ, cô nàng này cũng có độ nổi tiếng nhất định.

Ở trước màn ảnh, quan hệ của Hàn Thu Nhã và Bành Hiểu Vũ cũng thập phần thân mật, thường xuyên gọi nhau là anh em. Thêm vào đó là quan hệ giữa cô cùng vợ của Bành Hiểu Vũ cũng thập phần không tồi, còn thường xuyên đến chơi nhà Bành Hiểu Vũ, bởi vậy, đại chúng chưa từng hoài nghi quan hệ của bọn họ.

Không nghĩ tới, hai người vậy mà thường xuyên lén lút hẹn hò, hôm nay tại phòng riêng của quán cà phê này, có lẽ sắp bị paparazzi bắt được.

Đường Dĩ Tổ có chút xấu hổ nói với Lục Châu: "Thực xin lỗi nha, em vừa mới hiểu lầm, cho rằng phóng viên đi theo anh."

Lục Châu thấp giọng nói: "Không có việc gì, về tình cảm có thể tha thứ."

Anh nói như vậy, tức khắc làm Đường Dĩ Tổ cảm thấy càng thêm ngượng ngùng.

Đối phương giúp mình nhiều như vậy, vốn dĩ Đường Dĩ Tổ định hôm nay gặp mặt, sau khi biết rõ ràng quan hệ giữa hai người thì cảm ơn người ta thật tốt. Ai mà ngờ được sự tình sẽ phát triển theo hướng quỷ dị như vậy.

Đặc biệt là tương tượng đến đề tài trước đó hai người đàm luận, Đường Dĩ Tổ càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cố tình tên phóng viên kia còn canh ở ngoài cửa, nghe ý của bọn hắn, đối diện cửa quán cà phê còn có màn ảnh nhấm nhẳng.

Cô cùng Lục Châu giờ phút này tuy rằng an toàn, nhưng một khi bị nhìn thấy, quả thực là tặng ""đầu người"" cho paparazzi mà.

Lục Châu nhìn Đường Dĩ Tổ, bởi vì hai người đều cúi đầu sát bàn, khoảng cách lẫn nhau thu hẹp hơn không ít. Anh nhìn khuôn mặt gần gũi của cô, bất giác tim đập nhanh hơn, nhin không được hồi nhỏ: "Em nghĩ sao?"

"A?"

Lục Châu thấp giọng: "Nếu em nguyện ý cùng anh kết hôn, giờ anh lập tức dẫn em đi Cục Dân Chính, cho dù bị phóng viên chụp trúng cũng không có gì, vừa lúc có thể danh chính ngôn thuận công bố quan hệ của chúng ta."

Đường Dĩ Tổ: "....."

Cô làm sao cũng không ngờ, đại lão này cư nhiên nghiêm túc như vậy!

Lấy giá trị con người cùng mức độ nổi tiếng trước mắt của Lục Châu, cho dù anh công chứng tài sản rồi mới kết hôn, cho dù là kết hôn giả, chỉ cần lãnh giấy chứng nhận, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại.

Cô có thể lợi dụng thân phận Lục phu nhân, hoàn mỹ giành lại chiến thắng từ trên người Tống Thần Hạo.

Tống Thần Hạo cùng Dương Mạn Ni tham gia gameshow, hút một đợt fan Couple thì đã sao, làm gì so được với việc Đường Dĩ Tổ gả cho Lục Châu, loại tình yêu vượt qua giai cấp này chứ.

Không chỉ được lên trang đầu báo giải trí, ngay cả báo kinh tế tài chính chỉ sợ cũng bị Đường Dĩ Tổ cùng Lục Châu ngồi trang đầu.

Tuyệt đối hai người sẽ trở thành hot search, bởi vì một phần có fan của Tống Thần Hạo không ngừng tới xem náo nhiệt, phần do người qua đường tò mò lại càng nhiều hơn.

Hơn nữa Đường Dĩ Tổ vốn là chưa lập gia đình mà có con, nếu như nói về mặt truyền thống, cô đã sớm không có danh dự gì đáng nói.

Nếu như hiện tại cùng Lục Châu ở bên nhau, Đường Dĩ Tổ hoàn toàn có thể nghĩ cách tẩy trắng quá khứ, bao gồm thân thể của Đường Táo cũng có thể thu xếp ổn thỏa. Cho dù cưới nhanh ly hôn nhanh đi chẳng nữa cũng là tuyệt đối có lợi.

Lại vô sỉ một chút, sau khi ly hôn Đường Dĩ Tổ còn có thể tiếp tục bám chặt Lục gia đòi chu cấp.

Nếu cô cùng Lục Châu có thể có con, vậy lại càng tốt đến không được. Nếu Đường Dĩ Tổ là quý hút máu, Lục gia chính là kho máu cả đời của cô, quả thực là lấy không hết, dùng không cạn.....

"Em..... Em chưa từng suy xét đến chuyện này." Dù hoặc tuy rằng phá lệ hấp dẫn, nhưng tương đương đến việc phải đánh bạc hôn nhân của mình, dù điều này đối với người khác một chút cũng không đáng giá tiền, nhưng Đường Dĩ Tổ vẫn không nhịn được ăn ngay nói thật: "Chuyện này quá đột nhiên, xin lỗi anh."

"Không có quan hệ." Lục Châu nói, cũng không bởi vì Đường Dĩ Tổ cự tuyệt mà thẹn quá thành giận, mà là lấy di động, phát ra một tin tức.

Ngay khi Lục Châu phát tin tức, trong phòng riêng kia tựa hồ cũng phát ra một ít động tĩnh, thanh âm nam nữ khắc khẩu mơ mơ hồ hồ truyền đến. Tên phóng viên vốn đang canh giữ ở ngoài cửa thấy vậy, lập tức chạy như bay vào chỉ viện.

Cửa quán cà phê cuối cùng không có paparazzi, nhưng dựa theo đối thoại của trước đó của bọn họ, tòa nhà đối diện vẫn còn một phóng viên đang theo dõi.

Trong khoảng thời gian ngắn Đường Dĩ Tổ cũng không dám vọng động, nhưng lại tò mò tình huống của phòng riêng sau lưng. Cô nghĩ nghĩ, cũng lấy ra di động, mở camera trước, nhìn như là đang tự chụp, kỳ thật là lặng lẽ di chuyển điện thoại, tìm được góc có thể quan sát cửa phòng riêng kia, tò mò nhìn.

Cửa phòng vẫn đóng chặt như cũ, hai gã phóng viên làm bộ đứng bên ngoài phòng nói chuyện phiếm, kỳ thật dựng lỗ tai, một bên mân mê bút ghi âm, một bên lắng nghe thanh âm đối thoại của hai người bên trong.

Ngay lúc này, giọng nữ hét lên một tiếng "Anh có thể đối xử với em như vậy sao?".

Ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên không kịp phòng ngừa bị kéo ra, Hàn Thu Nhã nổi giận đùng đùng bỏ đi, cùng phóng viên bên ngoài phòng riêng vừa vận dụng phải.

Hai bên đều sững sốt, gã paparazzi phản ứng lại trước một bước, lập tức cầm lấy camera, chụp liên tục Hàn Thu Nhã trước mặt cùng Bành Hiểu Vũ đang đứng trong phòng riêng.

"Các người đang làm gì?!" Bành Hiểu Vũ phát hiện dị thường, lập tức vọt ra, muốn cướp đi máy ảnh trong tay phóng viên.

Một tên khác nhanh chóng tiến lên ngăn lại, hiệp trợ tên paparazzi kia tác nghiệp.

Tin tức này một khi bị tung ra, đối với Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã mà nói, quả thực chính là đá kích hủy diệt. Hai người sắc mặt biến đổi, Bành Hiểu Vũ đương trường cùng phóng viên nổi lên xung đột, còn Hàn Thu Nhã thét chói tai muốn báo nguy.

Xung đột giữa bọn họ nhanh chóng khiến cho nhân viên quán cà phê chú ý, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, nhân viên cũng chạy tới hiện trường.

Trong khoảng thời gian ngắn, một đám người loạn thành một đoàn, cũng may trung tâm thương mại ít người, nơi xa có người mơ hồ nghe được động tĩnh bên này, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể tới kịp.

Đúng lúc này, Lục Châu nói: "Đi."

"Nhưng mà ngoài cửa....." Đường Dĩ Tổ nói chưa dứt lời, ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông đang ôm một bó hoa hồng thật lớn từ ngoài cửa đi đến.

Lục Châu đứng lên, tiếp nhận lấy bó hoa hồng kiêu diễm ướt át kia, đưa cho cô.

Đường Dĩ Tổ ngơ ngác nhìn anh.

"Cầm, che mặt đi." Lục Châu nói xong, chỉ đợi Đường Dĩ Tổ dùng hoa hồng che khuất gương mặt, anh vron tay, dắt lấy tay cô bỏ chạy ra ngoài.

Trong phòng riêng tuy rằng nổi lên tranh cãi, tạo thời gian cho bọn họ rời đi, nhưng tương đồng, cũng sẽ hấp dẫn càng nhiều người lại đây vây xem.

Hoa hồng có thể dùng để che mặt, nhưng đồng dạng cũng bởi vì màu đỏ bó hoa quá thu hút ánh nhìn, giữa đám đông muốn không bị chú ý cũng khó.

Tay Đường Dĩ Tổ giữ hoa hồng, che toàn bộ gương mặt, hai mắt chỉ có thể xuyên thấu qua khe hở nhìn đường.

Tuy rằng có Lục Châu nắm tay cô chạy ở phía trước, nhưng trong quán cà phê bàn ghế đan xen sắp hàng, dưới tình huống vội vàng, đi cũng khó tránh khỏi gặp ghềnh.

"Lục, Lục Châu, đi chậm một chút."

Đường Dĩ Tổ vừa mới dứt lời, không chờ đến Lục Châu đáp lại, đúng lúc này, ngoài cửa nghênh diện một người.

Cửa kính quán cà phê lớn như vậy, Lục Châu đi ra ngoài, người nọ đi vào trong, khó tránh khỏi gặp mặt.

Ngoại hình của anh lại quá mức xuất chúng, người gặp qua cơ bản đều không thể quên, ánh mắt người nọ dừng lại, trực tiếp buột miệng thốt ra: "Lục Châu?!"

Nói xong, ánh mắt hần liếc ngang một cái liền thấy được đôi tay Đường Dĩ Tổ đang bị anh nắm "Lục tổng đây là....."

Bó hoa hồng thật lớn chắn giữa hần cùng Đường Dĩ Tổ, Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy người tới là ai, người nọ cũng nhìn không rõ được gương mặt cô.

Nhưng mà mặc dù cách chướng ngại vật, Đường Dĩ Tổ tránh sau bó hoa cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng cháy đầy tò mò nhiều chuyện của đối phương.

Đôi tay Đường Dĩ Tổ bị Lục Châu nắm lấy co rúm lại một chút, theo bản năng muốn thu hồi.

Kết quả, không nghĩ tới, Lục Châu không chỉ không buông tay, ngược lại còn dùng lực lôi kéo, một tay ôm Đường Dĩ Tổ vào lòng ngực, sắc mặt lãnh túc mà nhìn tên phóng viên kia, lãnh đạm mà phun ra hai chữ: "Hẹn hò."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-2

Editor: Lạc Tiểu - 31/07/2019

Trên mặt anh không có chút biểu tình dư thừa, ánh mắt lãnh lệ, làm người xem mặc danh hoàng hốt.

Phóng viên bị Lục Châu nhìn chằm chằm như vậy, cả người lông tơ đứng thẳng, rốt cuộc người hần gặp phải chính là đại gia đại nghiệp người cảm quyền Lục gia, hần cũng không quá dám lỗ mãng, vội vàng lui về sau một bước nhường đường, sau đó cười: "Vậy tôi không quấy rầy chuyện tốt của Lục tổng, Lục tổng đi thông thả."

Lục Châu cũng không nhiều lời, dưới ánh mắt chú mục của tên phóng viên, thân nhiên dẫn theo Đường Dĩ Tổ rời đi.

Từ đầu chí cuối, hoa hồng vẫn luôn đều che ở trước mặt cô.

Vốn dĩ mặt đã coi không rõ ràng, lại còn bị ôm đi, thân hình Đường Dĩ Tổ dán sát vào người Lục Châu, mặt cũng dựa ngực anh, lập tức cũng che lấp hơn phân nửa thân hình.

Từ bóng dáng, mơ hồ chỉ có thể nhìn ra là một người phụ nữ thon thả mảnh khảnh, còn những đặc thù thân thể khác, như đường cong, hay tỉ lệ eo mông, bởi vì có Lục Châu che chắn, lại không thể nhìn thấy to nhỏ.

Đúng lúc này, mâu thuẫn nơi phòng riêng trong quán cà phê lại lần nữa thăng cấp, bàn cũng bị xô lên, tên phóng viên ngoài cửa lập tức phục hồi tinh thần, mặc kệ Lục Châu gi đó, phải vào giải quyết sự tình trước mắt rồi nói sau.

"Đỉnh" một tiếng, thang máy tới Gara ngầm, Lục Châu ôm lấy Đường Dĩ Tổ đi ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy phía sau chậm rãi khép lại, toàn bộ bãi đậu xe một mảnh an tĩnh, Đường Dĩ Tổ vẫn dựa vào người anh, tai cô áp vào ngực chỉ nghe tiếng tim đập vang dội.

Người đàn ông này tuy rằng trên mặt trấn định, nhưng từ khi Đường Dĩ Tổ dựa vào người, tiếng tim đập kịch liệt kia vẫn không an phận.

Mặt sẽ nói dối, nhưng tim đập lại không.

Đường Dĩ Tổ chậm rãi lấy bó hoa hồng trước mặt ra, ngẩng đầu nhìn. Lọt vào mắt cô chính là ánh mắt anh vừa lúc cúi đầu nhìn xuống.

Ánh sáng của bãi đỗ xe ngầm không tính là sáng chiếu trên gương mặt, làm cho hình dáng ngũ quan càng thêm rõ ràng. Trong đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên chút ánh đèn, như là ngôi sao dừng trong mắt.

Hồ hấp Đường Dĩ Tổ bất giác dừng lại, tim đập giống như Lục Châu, mặc danh gia tộc nhảy lên.

Nhưng mà ngay lúc này, không biết vì sao, nhìn gương mặt trước mắt của anh, bộ dáng Đường Táo bỗng nhiên từ trong đầu Đường Dĩ Tổ nhảy ra.

Hai người vốn dĩ có chút giống nhau, cái ngây người này, khuôn mặt một lớn một nhỏ cơ hồ trọng điệp. Đường Dĩ Tổ cả kinh, đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại, đem hoa hồng dúi vào tay Lục Châu, sau đó từ trong lòng ngực anh thoát ra, lại lui một bước, ánh mắt cô dòi đi, cúi đầu che dấu.

"Cảm ơn anh, nếu không phải anh ở đây, có lẽ em đã bị phóng viên bắt rồi."

Đường Dĩ Tổ có chút mất tự nhiên, nói ra những lời này lại cảm thấy tựa hồ không quá thích hợp, lại bổ sung, "Đương nhiên, em chỉ nữ diễn viên nhỏ, không có gì để chụp, nếu như bị chụp đến cảnh chúng ta ở bên nhau, có lẽ đối với anh sẽ có ảnh hưởng."

Giọng nói thốt ra, Đường Dĩ Tổ lại phản ứng lại, trước đó Lục Châu mới vừa đề nghị muốn cùng cô lãnh chứng nhận kết hôn, cũng không sợ hãi bị paparazzi chụp.

Hiện tại cô nói cái này không thỏa đáng, rơi vào đường cùng, Đường Dĩ Tổ lại lắp bắp: "Ý, ý em là... Không ngờ Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ trùng hợp như vậy, cũng ở quán cà phê này, còn bị paparazzi rình chụp....."

"Ừm." Lục Châu nói.

"Ừm?" Đường Dĩ Tổ còn đang đắm chìm trong xấu hổ, nghe được thanh âm của Lục Châu, liền ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Lục Châu gật gật đầu với cô: "Không ngờ, Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ cũng ở quán cà phê."

Đường Dĩ Tổ có chút tò mò: "Anh cũng nhận thức bọn họ sao?"

"Không quen biết." Lục Châu nói, "Bắt quá hiện tại nhận thức."

Đường Dĩ Tổ ở trong lòng yên lặng vì Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ châm nến. Lục Châu tuy rằng không phải lão bản của bọn họ, nhưng trên danh nghĩa cũng có sản nghiệp của công ty giải trí, loại chuyện này bị phóng viên chụp, lại bị đại lão đương trường gặp được, tóm lại không phải chuyện tốt gì.

Trước đây rõ ràng khi ở quán cà phê, Đường Dĩ Tổ cũng chưa cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng từ sau khi Lục Châu nói chuyện kinh người, lại ôm lấy cô tránh thoát phóng viên, Đường Dĩ Tổ tổng cảm thấy bầu không khí giữa hai người quái quái.

Làm một cái cầu độc thân, Đường Dĩ Tổ cũng không có kinh nghiệm ứng đối loại tình huống này, nhịn không được nói với Lục Châu: "Vậy..... Em về trước?"

"Anh chờ." Lục Châu nói, lấy ra chìa khóa xe, bấm nút.

"Không cần không cần." Đường Dĩ Tổ lập tức cười xua tay, "Em tự mình đi là được."

"Em muốn đi nhà trẻ Thanh Cánh đón con, anh tiễn đường." Lục Châu đã tìm được xe của mình.

Đường Dĩ Tổ tiếp tục lắc đầu: "Không cần, từ đây đi qua rất gần, chỉ cần hai trạm xe buýt, không cần phiền anh....."

"Bên ngoài có paparazzi, em mà lộ diện là bị chụp liền." Lục Châu thần nhiên.

Lý do này lập tức thuyết phục Đường Dĩ Tổ: "Vậy, thôi cũng được."

Anh hơi hơi mỉm cười, giơ tay giúp Đường Dĩ Tổ mở cửa xe.

Nhìn nụ cười trên mặt của Lục Châu, cô có cảm giác mình hoàn toàn bị anh nắm đi.

Tuy rằng tim đập của anh vô cùng nhanh, mãi cho đến hiện tại, thính tai còn đồ bưng, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu Lục gia, tốc độ phản ứng

cùng năng lực, xác thật không giống người thường.

Đường Dĩ Tổ vốn nghĩ rằng Lục Châu sẽ cho mình ngồi ở ghế phụ, dù sao thì ngồi ở đó khá gần tài xế, không ngờ Lục Châu lại mở ghế sau, hơn nữa lại là nơi an toàn nhất, chỗ chéo hướng tài xế, phía sau ghế phụ.

Cô có tài đức gì, làm đại lão như anh phải đương tài xế chứ.

Nhưng không ngồi vị trí này, thì phải ngồi ghế phụ.....

Đường Dĩ Tổ đành phải thấp giọng nói cảm ơn, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lục gia tuy rằng phú khả địch quốc, sinh hoạt hằng ngày của Lục Châu lại thấp phần điệu thấp, hôm nay đi cũng chỉ là loại xe BMW bình thường, chạy ở giữa dòng xe cộ cũng không quá thu hút.

Ngay từ đầu anh lái xe cũng không nói gì, chuyên tâm nhìn chăm chăm phía trước, cùng với việc xe chậm rãi ra khỏi bãi đậu xe, rời khỏi trung tâm thương mại, Đường Dĩ Tổ cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đảo mắt đã thấy nhà trẻ Thanh Cảng gần ngay trước mắt, Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị muốn xuống xe, ở ngay lúc này, người vẫn luôn không nói chuyện - Lục Châu, bỗng nhiên gọi: "Dĩ Tổ."

"Hửm?" Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu, Lục Châu đưa lưng về phía cô, làm Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy mặt, nhưng nhìn qua kính chiếu hậu, lại có thể nhìn thấy đôi mắt anh.

Lục Châu nói: "Sở Lâm nghiệp vốn đã định khởi tố cha mẹ Trần Tử Hào, anh chỉ báo án trước mà thôi, bọn họ vốn nên phụ trách chuyện mình làm sai, chúng ta cũng không dùng quyền thế áp người."

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, không nghĩ tới Lục Châu sẽ cùng mình giải thích chuyện này, cô gật gật đầu: "Ừm, em biết rồi."

Anh tiếp tục nói: "Nhà trẻ Thiên Quỳnh tuy là trường quốc tế, nhưng cũng không hạn chế quốc tịch của trẻ, điều kiện của Đường Táo hết thấy đều phù hợp với tiêu chuẩn nhập học của nhà trường, trừ chuyện người mẹ đơn thân.""

"Nhưng anh cho rằng, bất luận là kết hôn hay ly hôn, hôn nhân vĩnh viễn là chuyện mình có thể tự chủ, dùng điều kiện gia đình mà sàng chọn môi trường giáo dục, vô hình trung chính là ở dùng giáo dục để buộc chặt hôn nhân, làm người ta bất giác mất đi quyền lợi ly hôn.""

"Điểm này anh hy vọng nhà trẻ Thiên Quỳnh có thể cải thiện, đồng thời anh cũng hy vọng, em có thể cùng anh nỗ lực, làm Đường Táo trở thành học sinh chính thức nhập học của trường."

Đường Dĩ Tổ nhìn Lục Châu, bởi vì quá mức kinh ngạc, ngay cả khi xe đã dừng lại cô cũng không phát hiện.

Lời nói này của Lục Châu không chỉ là mời cô mang theo Đường Táo cùng nhau thay đổi Thiên Quỳnh, chính yếu chính là, anh còn tán thành thân phận người mẹ độc thân của cô.

Lục Châu đã trợ giúp cô cùng Đường Táo, anh phi thường rõ ràng tình huống trước mắt của Đường Dĩ Tổ, mặc dù như vậy, anh vẫn như cũ cầu hôn cô, điều này đại biểu, Lục Châu tiếp thu hết thấy hiện trạng trước mắt của Đường Dĩ Tổ.

Nhưng đoạn lời nói này, ý nghĩa lại bất đồng với câu hôn.

Tiếp thu cùng tán thành, là hai loại định nghĩa. Nếu cầu hôn làm cô rất kinh ngạc, còn có chút mờ mịt sợ hãi, thì cái tán thành này lại ngược lại, làm Đường Dĩ Tổ có cảm giác được tôn trọng.

Ý niệm của cô cùng Lục Châu tương đồng. Đối với hôn nhân, hợp thì tới không thì thôi, mạnh mẽ buộc chặt chỉ làm hai bên thống khổ.

Nếu có cơ hội có thể cải thiện hoàn cảnh gia đình đơn thân, làm cho bọn trẻ của những gia đình đó có có càng nhiều cơ hội nhập học, đồng thời có thể làm Đường Táo danh chính ngôn thuận học tập ở Thiên Quỳnh, Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên vui mừng.

"Em.. Không biết phải làm sao nữa." Đường Dĩ Tổ nói.

"Em chỉ cần viết một phần xin phép gửi anh là được." Lục Châu quay người lại nhìn Đường Dĩ Tổ, "Số di động của anh nhớ kỹ chưa?"

Đường Dĩ Tổ vội vàng mở di động ra, khi nhìn thấy trong màn hình là mặt của mình, cô sững sờ.

Thời gian quay phim đã hơn nửa giờ, nói cách khác... Khi ở quán cà phê đã bắt đầu thu?

Đường Dĩ Tổ tức khắc nhớ tới, lúc ấy cô mở camera trước muốn nhìn tình huống cửa phòng riêng một chút, có thể là khi đó không cẩn thận bấm quay, sau đó điện thoại vẫn luôn ghi hình đến bây giờ.

Tùy ý bấm nút kết thúc, Đường Dĩ Tổ click mở thông tin giao diện, đọc ra một dãy số: "Đây là số của anh?"

"Ừm, đúng rồi." Lục Châu gật gật đầu, "Số WeChat cũng là cái này."

"Anh cũng xài WeChat sao." Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng cấp bậc đại lão như Lục Châu sẽ không cùng bọn dân chúng tóc húi cua như bọn họ giống nhau.

"Dùng cho công tác." Lục Châu nói, "Em thêm bạn không?"

"A?" Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới còn thêm WeChat, nhưng Lục Châu đã nói như vậy, cô đành phải dựa theo số di động tìm tòi một chút, WeChat của anh rất nhanh đã tìm thấy.

Quả nhiên là xài cho công tác, tên trên WeChat cũng tên Lục Châu, hình đại diện là hình hệ thống, đơn giản mộc mạc như tiểu cương thi không màu.

"Sau khi viết xong thì gửi qua, chuyện còn lại để anh." Lục Châu nói, "Bất quá, bình thường nhập học thì học phí cùng sinh hoạt phí cứ nộp như lẽ thường, tuy rằng là gia đình đơn thân, nhưng trường học sẽ không có quá nhiều quan tâm, hy vọng em có thể lý giải."

Đây đúng là điều Đường Dĩ Tổ muốn nhất.

Cô lập tức gật đầu, cười nói với Lục Châu: "Có thể có thể, vậy thì không thể tốt hơn."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên cảm giác được một tia khác thường, giương mắt liền thấy anh đang nhìn mình chằm chằm.

Phát hiện cô nhìn qua, Lục Châu hơi mất tự nhiên dời đi ánh mắt, lỗ tai vẫn chưa hạ nhiệt này giờ lại đỏ một tầng.

Thấy bộ dáng của anh như vậy, Đường Dĩ Tổ cũng mặc danh không được tự nhiên.

Không gian trong xe không lớn, hai người tiếp xúc gần gũi như vậy, độ ẩm trong không khí tựa hồ cũng cao lên.

Đường Dĩ Tổ nhìn ra bên ngoài, mắt thấy đã có phụ huynh lục tục xếp hàng đi vào nhà trẻ, cô nói: "Em đi đón Đường Táo."

"Được." Lục Châu đi trước một bước rồi khỏi chỗ ngồi, sau đó vòng ra phía sau xe, giúp Đường Dĩ Tổ mở cửa.

Đường Dĩ Tổ làm sao gặp được đại lão thân sĩ như vậy, vừa xoay người bước ra khỏi xe, vừa liên tục nói lời cảm tạ, lại nghe Lục Châu nói với mình: "Gặp lại sau."

Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn Lục Châu một cái, nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu: "Gặp lại sau."

Sau khi Lý Chí đưa hoa hồng xong, mắt thấy Lục Châu ôm lấy Đường Dĩ Tổ rồi đi, liền thức thời mà phụ cận trung tâm thương mại lác lác, chờ tin tức tốt từ thiếu gia.

Kết quả không ngờ mới không đến một giờ, Lục Châu cư nhiên tự mình lái xe trở lại.

Lý Chí leo lên xe, vốn tưởng rằng ông chủ mình lần này tất nhiên khai hoàn mà về, nhưng mà khi nhìn đến bó hoa hồng thừa thốt chặt vật ở ghế sau, cậu lập tức bình tĩnh lại.

Cậu vừa lái xe, vừa trộm ngắm biểu tình Lục Châu.

Cổ tình Lục Châu trừ bỏ đối mặt với Đường Dĩ Tổ sẽ mặt đỏ thẹn thùng, thật sự là không thể hiện bao nhiêu cảm xúc ngoài mặt. Hằng ngày đối mặt người khác, anh từ trước đến nay hỉ nộ không hiện ra sắc, Lý Chí trộm ngắm một đường, cũng không phát hiện được gì.

Mãi đến khi gần đến công ty, lúc sắp xuống xe, Lý Chí không nhịn được, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia, sao rồi?"

Lục Châu nhìn cậu ta một cái, tựa hồ đã sớm nhìn thấu Lý Chí này một đường ghen đến mức hoảng, không chỉ không trả lời vấn đề của Lý Chí, ngược lại còn vút vấn đề mới cho cậu ta: "Lần trước sau khi cậu hẹn hò xong, trước khi đi, cậu cuối cùng đối phương nói với cậu là cái gì?"

Lý Chí suy nghĩ một chút: "Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa?"

Khóe miệng Lục Châu cong lên một chút.

Lý Chí lập tức có dự cảm bất thường: "Chẳng lẽ Dĩ Tổ tiểu thư không phải nói với ngài câu đó?"

Vậy bó hoa hồng đáng thương hề hề ở ghế sau kia giải thích như thế nào?

"Dĩ Tổ nói với tôi....." Lục Châu chột chột hoa hồng bên cạnh, nghĩ đến những chuyện vừa rồi phát sinh, trên mặt không tự giác lộ ra nhàn nhạt tươi cười, "Gặp lại sau."

Gặp một vạn điểm bạo kích - Lý Chí: "....."

--

À có người hỏi ta vì sao ta lại dễ có lúc nữ chính xưng "'tôi'", lúc lại xưng "'em'", vậy tình tiết có quá nhanh không.

Đơn giản là lúc không vui, ra vẻ lạnh lùng hay lúc không quen biết, lúc còn hiểu lầm thì "'tôi'". Còn lần gặp này thì người ta đi cảm ơn thì đương nhiên dịu giọng rồi, nghĩ lại ngoài đời mình cũng vậy thôi, nhĩ:3

Không biết mọi người sao chứ ta chỉ xưng "'tôi - anh'", "'tôi - chị'" gì đó khi cãi nhau thôi =))

Nhân tiện thì tuần này hết chương mới theo lịch rồi nha, vì lẽ ra post chương này vào thứ sáu mới đúng hạn, nhưng ta lại mếu quá =))

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: Lạc Tiểu - 06/08/2019

Y hẹn =))

Trong lúc chờ đợi Đường Táo, Đường Dĩ Tổ mở điện thoại tìm hiểu một chút về các lớp năng khiếu học kỳ hè của nhà trẻ Thiên Quỳnh.

Đi kèm với sự chú trọng giáo dục trẻ nhỏ của phần lớn phụ huynh, hiện tại, các lớp năng khiếu cũng mở ra ùn ùn không dứt. Đối với đình cấp nhà trẻ như Thiên Quỳnh, thậm chí sự đa dạng của lớp năng khiếu còn nhiều hơn so với trường học bình thường, giúp trẻ tận hưởng lạc thú trong quá trình trưởng thành.

Đường Dĩ Tổ nhất nhất ghi nhớ các lớp, đợi đến buổi tối, sau khi ăn xong cơm chiều, hai mẹ con ngồi ở trên sofa cùng nhau xem TV, cô lại đưa hình chụp trên điện thoại di động ra, giới thiệu với Đường Táo.

"Lớp vẽ tranh." Đường Dĩ Tổ nói, tay làm bộ cầm bút vẽ ở không trung múa may, "Tiểu Táo có hứng thú với vẽ tranh không, hoặc là phối màu linh tinh gì đó, con có nghĩ đến không?"

Đường Táo nhìn thoáng qua di động, lại nhìn nhìn mẹ, không lập tức tỏ thái độ.

"Bơi lội." Đường Dĩ Tổ lại nói, "Mùa hè thời tiết nắng nóng, ở trong nước bơi rồi bơi rất thoải mái, hơn nữa sau khi học bơi lội xong, con còn miễn cưỡng có thêm một kỹ năng sinh tồn, lỡ như sau này gặp tình huống đặc thù gì, tốt xấu cũng có thể giữ được mạng nhỏ."

Đường Táo lại nhìn thoáng qua di động, vẫn như cũ không tỏ thái độ gì.

"Tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Nhật....." Đường Dĩ Tổ niệm xong, đừng nói Đường Táo, ngay cả cô cũng cảm thấy không thú vị, nhanh chóng đổi qua cái khác, "Còn có đàn dương cầm, cờ tướng nữa, rồi luyện võ thuật nữa nè."

"Má mi." Đường Táo lên tiếng nhắc nhở, "Đi học lớp năng khiếu phải trả tiền."

Đường Dĩ Tổ vừa nghe, lập tức hào khí vạn trượng: "Không có việc gì! Hiện tại má mi có thể kiếm được tiền, có đủ tiền cho con học lớp năng khiếu, chỉ cần Đường Táo chúng ta cảm thấy hứng thú là được. Con có thích với cái nào rồi không?"

"Con đều không có hứng thú." Đường Táo nói.

"Vẫn chưa có hứng thú sao?" Đường Dĩ Tổ sao cũng không ngờ, Đường Táo cư nhiên lại trả lời như vậy.

Theo lý mà nói, lòng hiếu kỳ của trẻ con rất lớn, đối với cái chưa từng tiếp xúc, bình thường không phải hẳn là đều cảm thấy hứng thú, mãi cho đến khi học một đoạn thời gian, cảm giác được vất vả cùng không thú vị, mới bắt đầu không có hứng thú sao? Đường Táo nhà mình sao lại tương phản với những bạn nhỏ khác quá vậy?

Đường Dĩ Tổ nhìn di động, chưa từ bỏ ý định: "Trừ mấy cái đó ra, còn có một số ít lớp năng khiếu đặc biệt, tỷ như cái này, nhân viên chăm sóc tiểu động vật, mỗi ngày con đều có thể tiếp xúc với các động vật nhỏ, cho chúng nó ăn cơm uống nước, nhìn bọn nó lớn lên.""

"Còn có trà nghệ, đào nghệ. Tuy rằng mấy thứ này thì thích hợp với bạn nhỏ lớn một chút, nhưng nếu con cảm thấy hứng thú, cũng có thể đi thử nghiệm một chút."

Đường Táo lắc đầu: "Con đều không muốn đi."

"Vì sao?" Đường Dĩ Tổ vốn dĩ cảm thấy trải qua một đoạn thời gian như vậy, mình đã rất hiểu biết Đường Táo, giờ phút này cô lại không hiểu nổi, "Là thật sự đều không thích sao?"

Đường Táo nhìn bộ dáng không hiểu của mẹ, cúi đầu do dự trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Con muốn về nhà là có thể cùng má mi ở bên nhau."

Cái đầu nho nhỏ cúi gằm, Đường Dĩ Tổ nhìn xuống chỉ thấy được một đám tóc xoăn tự nhiên, mềm mại mà tinh tế.

"Ừm... Kỳ thật má mi cũng muốn mỗi ngày đều cùng Tiểu Táo ở bên nhau." Cô mỉm cười.

Nhưng mà ngày bắt đầu quay ngày càng đến gần, cũng sắp tới thời lúc Đường Dĩ Tổ phải giao Đường Táo cho Tần Hoa, sau đó tiến hành quay phim.

Thấy thời cơ vừa lúc, Đường Dĩ Tổ sờ sờ đầu bé trai nhà mình, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, Đường Táo, tựa như con phải đi học, má mi cũng phải đi làm. Chúng ta chỉ có thể cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể thả lỏng được."

Đường Táo nghe xong, ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt nó không có bất luận cảm xúc bất mãn không cao hứng cảm xúc nào, hỏi: "Con phải đến chỗ đi Tần Hoa sao?"

Đường Dĩ Tổ gật gật đầu.

Đường Táo nếu có cảm xúc kịch liệt gì, Đường Dĩ Tổ còn có thể căn cứ phản ứng của nó mà an ủi một chút, nhưng thẳng bé lại cứ bình bình đạm đạm, Đường Dĩ Tổ tức khắc có loại cảm giác không thể xuống tay.

Cô chỉ có thể đảm bảo nhiều lần với Đường Táo: "Chỉ đi mấy tháng, chờ khi con khai giảng má mi sẽ trở lại, hơn nữa khi công tác, chỉ cần có thời gian rảnh, chúng ta có thể video trò chuyện với nhau, bảo đảm mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mặt!"

Đường Táo ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Vậy Tiểu Táo sẽ không giận má mi chứ?" Đường Dĩ Tổ thật cẩn thận nhìn con trai.

Đường Táo lại lắc lắc đầu, thoát nhìn tựa hồ rất nhanh đã tiếp nhận sự thật cô sẽ phải đi đóng phim.

Đường Dĩ Tổ nhìn thẳng bé thần sắc như thường, nhìn không được ở trong lòng nói thầm, chẳng lẽ trước đây nguyên thân thường xuyên đem Đường Táo gửi nuôi ở chỗ Tần Hoa, cho nên thẳng bé đã quen rồi?

Thấy Đường Táo cũng chơi đồ chơi, xem TV như bình thường, Đường Dĩ Tổ liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

Linh tuyến đông lạnh này từ Đường Dĩ Tổ xuyên qua đến giờ, hai mẹ con mỗi ngày hoặc nhiều hoặc ít đều có uống một ít.

Lúc đầu thân thể Đường Dĩ Tổ phản ứng rất mạnh, người đầy ô trọc, sau đó tạp chất trong cơ thể mới dần dần bị thanh lọc.

Sau khi dần dần không còn tạp chất bài xuất ra, mỗi ngày cô cũng uống như uống nước, trừ làn da càng ngày càng mềm mịn xinh đẹp ra, cũng không có cảm giác đặc thù gì.

Bí mật của ngọc bội, từ đầu chỉ cuối chỉ có một mình Đường Dĩ Tổ biết. Hiện giờ cô phải ở chỗ quay phim vài tháng, Đường Táo không ở bên cạnh, Đường Dĩ Tổ lại không có phương tiện đem việc này nói cho Tần Hoa, cho nên cô định mỗi ngày tranh thủ thời gian, làm ra nhiều linh tuyến đông lạnh, để thành từng khối bỏ vào ngăn đông.

Đường Dĩ Tổ là người trưởng thành, sau khi trừ đi tạp chất trên người uống ít một chút cũng không sao, nhưng Đường Táo còn phải lớn lên, Đường Dĩ Tổ còn muốn thẳng bé khỏe mạnh cao lớn, tốt nhất có thể giống như Lục Châu, vai rộng eo thon, hết thấy đều gầy đúng chỗ ngứa.

Linh tuyến đông lạnh sau khi bị đông lại thoát nhìn cũng như những cục đá bình thường, Đường Dĩ Tổ dự định làm đủ cho một kỳ nghỉ hè, sau đó giao cho Tần Hoa, về sau mỗi đêm khi Đường Táo uống sữa bò, ném một cục đá nhỏ vào là xong.

Thời gian ngọc bội ""ôi"" ra linh tuyến đông lạnh dài ngắn không đồng nhất.

Hôm nay Đường Dĩ Tổ suốt đợi một tiếng rưỡi mới thấy nó xuất hiện.

Trong lúc chờ đợi, cô cũng không lãng phí thời gian, một bên xem xét tư liệu, tiếp tục cố gắng quen thuộc thể giới này, một bên thuận tay rà quét tin tức giải trí của hôm nay.

Những phóng viên giải trí quả nhiên mau lẹ, chuyện xảy ra mới chiều nay ở quán cà phê, vậy mà đêm nay đã có bài đưa tin.

Chẳng qua sau khi click vào, Đường Dĩ Tổ lại phát hiện, phóng viên tuy rằng có up hình chụp trong quán cà phê, nhưng tất cả đều là ở cự ly xa, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ bóng người, hơn nữa còn đánh mosaic rậm rạp, nếu không phải bên cạnh dùng chữ để chú thích, căn bản nhận không ra người trong hình.

Hơn nữa, buổi chiều trong quán cà phê, rõ ràng là Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã hẹn hò bị paparazzi bắt gặp, nhưng giờ phút này, trong tin tức, lại

chỉ đề ra tên của Bành Hiểu Vũ, Hàn Thu Nhã lại thay bằng "'cô gái thần bí'", cũng không công khai thân phận bọn họ.

Không chỉ vậy, ngay phía trên tin tức của Bành Hiểu Vũ, ngay sau đó chính là tin bát quái của Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ.

Vừa thấy dấu mosaic, liền biết là cùng một phòng làm việc tuyên bố ra.

Đồng dạng mơ hồ ảnh chụp, cũng thấy không rõ người, còn có tri kỷ chú thích, chẳng qua nam chủ nhân đổi làm Lục Châu. Đường Dĩ Tổ cũng đồng dạng không xuất hiện trong bài viết, đài ngộ giống như Hàn Thu Nhã, cũng được gọi là "'cô gái thần bí'".

Cái tin tức bát quái hàm hồ này cũng đẩy ra hai cực phản ứng. Hiện giờ ở giới giải trí, người ta theo đuổi thời đại kinh bạo, loại mơ mơ hồ hồ này căn bản vô pháp thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người qua đường.

Vì vậy tất cả những tin tức đứng dưới hai tin tức này đều không người hỏi thăm, căn bản không ai cảm thấy hứng thú.

Nghĩ đến xung đột phát sinh vào buổi chiều trong quán cà phê, Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy có vài phần không thích hợp, nhưng lại không thể nói ra có vấn đề ở đâu.

Tuy rằng cô cũng nghe được nội dung đám paparazzi nói chuyện với nhau, cũng thấy được Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã, nhưng kể tiếp Đường Dĩ Tổ cũng không chú ý được gì nhiều, cô chẳng thể nào xác minh liệu hai người kia rốt cuộc có gian tình hay không.

Nhìn bài viết của phóng viên rõ ràng đã thủ hạ lưu tình, nghĩ đến mối quan hệ giữa mình cùng Lục Châu, người ngoài thì thấy cũng là hẹn hò, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, giữa hai người kỳ thật cũng không có quan hệ thân mật như vậy.

Dù sao việc xảy ra hôm nay đối với cô cũng không có ảnh hưởng gì, Đường Dĩ Tổ tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng lười miệt mài theo đuổi, sau khi xem xong thì tắt màn hình điện thoại, tiếp tục chăm sóc mớ linh tuyến đông lạnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-2

Chờ đến khi Đường Dĩ Tổ từ phòng bếp đi ra, Đường Táo sớm đã tắm rửa xong, nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ.

Đứa nhỏ này có năng lực tự gánh vác siêu cường, cũng giúp cô thoải mái không ít. Thấy sắc trời đã muộn, Đường Dĩ Tổ cũng không trì hoãn, cô nhanh chóng thu dọn rồi lên giường nằm.

Chất lượng giấc ngủ của Đường Dĩ Tổ từ trước đến nay không tồi, trừ phi ngẫu nhiên có tâm sự, nếu không chỉ cần không xem di động, nằm một chút là có thể đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà hôm nay cô lần qua lộn lại làm sao cũng ngủ không được.

Không chỉ có Đường Dĩ Tổ, hô hấp của Đường Táo nằm cạnh cũng nhẹ đến không nghe rõ, khẳng định cũng chưa ngủ.

Mất thấy sắp 12 giờ rồi, hai mẹ con nằm trên giường, mỗi người đều có tâm sự. Đường Dĩ Tổ rốt cuộc nhin không được, xoay người về hướng Đường Táo, nhỏ giọng kêu: "Đường Táo, Đường Táo?"

Đường Táo vẫn không nhúc nhích.

Đường Dĩ Tổ biết thằng bé chắc chắn chưa ngủ, cô không từ bỏ ý định, tiếp tục kêu: "Đường Táo, Đường Tiểu Táo, Đường Tảo Tảo, Tảo Tảo Tảo Tảo Tảo Tảo Tảo....."

Chiều ma âm xỏ lỗ tai này của Đường Dĩ Tổ đã lâu không xài, đứa nhỏ nào đó vốn đang giả bộ ngủ rốt cuộc không thể nhin được nữa, xoay người nói: "Con đây."

Đường Dĩ Tổ nghe được đáp lại, lập tức mở đèn đầu giường lên. Dưới ánh đèn bàn ảm áp mông lung, hai mẹ con có thể nhìn mặt lẫn nhau.

Cô nói với Đường Táo: "Má mi ngủ không được, con ngủ chưa?"

"Con ngủ rồi." Đứa nhỏ này lập tức nói.

Nói dối, làm gì có đứa trẻ nào vừa mới vừa tỉnh ngủ đã có tinh thần như vậy.

Đường Dĩ Tổ cũng không vạch trần nó, tiếp tục nói: "Vậy con lại đây cùng má mi ôm một cái mới ngủ được không?"

Đường Táo sừng sốt, chậm rãi dời đi ánh mắt: "Sau này, người phải đi đóng phim, con sẽ không ở bên cạnh đâu, má mi phải học ngủ một mình đi."

Bộ dáng nghiêm trang của thằng bé tức khắc làm Đường Dĩ Tổ bị chọc cười, nhưng trên mặt cô vẫn cố duy trì biểu cảm trước đó, thậm chí có chút đáng thương hề hề nhìn Đường Táo: "Sáng hôm nay má mi ra ngoài, gặp một người đàn ông rất cao....."

Ngượng ngùng, Lục tiên sinh! Tình huống khẩn cấp, tình thế bức bách, chỉ có thể tạm thời để anh tới đây làm khách mời một chút.

Đường Dĩ Tổ nhu nhược nói: "Anh ta nói vài lời làm má mi sợ quá."

Ánh mắt Đường Táo lập tức trở nên sắc bén: "Ông khi dễ người sao?!"

Ô ô. Đúng là dù sao cũng là vai ác tương lai, mặc dù hiện tại chỉ là trẻ con, nhưng hung dữ lên vẫn có vài phần khí thế.

"Không có không có." Đường Dĩ Tổ nhanh chóng phủ nhận.

Kỳ thật Lục Châu cùng cô nói những lời kia, cho dù biết anh là thiết tình, nhưng Đường Dĩ Tổ cũng không định kết hôn, dĩ nhiên cũng không để trong lòng.

Giờ phút này, cô đã tìm xong rồi, đương nhiên không thể làm Lục tiên sinh vô tội bị vai ác tương lai nhớ thương được, Đường Dĩ Tổ có chút ủy khuất nhìn con trai mình, nói: "Nhưng mà... Hiện tại lại ngủ không được."

Đường Táo nhìn cô trong chốc lát, tới lúc Đường Dĩ Tổ cho rằng thằng bé sẽ không đáp lại mình, Đường Táo chậm rãi từ trên giường bò dậy, đi đến bên cạnh cô, sau đó vươn bàn tay ngăn ngăn giúp Đường Dĩ Tổ sửa sang lại mái tóc có chút hỗn độn của mẹ.

Đường Dĩ Tổ vẫn không nhúc nhích, tùy ý để Đường Táo giúp cô chải vuốt cả mái tóc cho chỉnh tề, không còn che mặt nữa.

"Con sẽ dỗ người ngủ." Đường Táo nằm ở bên cạnh, nghiêm túc nói.

Đường Dĩ Tổ tức khắc ôm ôm thằng bé cọ cọ, trên người trẻ con vừa mềm mại vừa thơm thơm, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại: "Tiểu Táo muốn hát bài gì đó?"

"Ca hát?" Đường Táo sừng sốt.

Đường Dĩ Tổ đang chuẩn bị ngủ cũng mở to mắt: "Dỗ ngủ không phải là ca hát sao?"

Đường Táo ngơ ngác nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ tức khắc cũng ý thức được mình lỡ lời, chặc chặc trước đó nguyên thân chưa từng dỗ Đường Táo ngủ bao giờ, cho nên đứa nhỏ này căn bản không biết còn có thao tác này.

Đường Táo thấp giọng nói: "Con sẽ không hát."

Đường Dĩ Tổ nhanh chóng vứt nguyên thân ra sau đầu.

Nhà trẻ mỗi ngày đều có dạy các bạn nhỏ ca hát, Đường Dĩ Tổ cho Đường Táo dỗ mình ngủ, cũng không phải muốn nó biểu diễn ca hát, tùy tiện rằm rì hai câu là được, Đường Táo vì sao lại nói mình sẽ không hát chứ?

Đường Dĩ Tổ tức khắc tò mò hỏi: "Lần trước má mi đi nhà trẻ, nghe được có giáo viên dạy các bạn hát bài 《Ngôi sao nhỏ》, con không học được sao?"

Đường Táo nhìn Đường Dĩ Tổ liếc mắt một cái, lại không nói gì.

Đường Dĩ Tổ ôm con trai làm nũng nói: "Tiểu Táo Tiểu Táo à, má mi muốn nghe con hát."

Đường Táo lại nhìn con bạch tuộc bự đang đu trên người mình một cái, có chút bất đắc dĩ: "Con hát không hay, học cũng chậm."

"Vậy hả....." Đường Dĩ Tổ nói.

Nhạc thiếu nhi, tên cũng là ý nghĩa, là ca khúc được sáng tác đơn giản dành cho nhi đồng, vừa lưu loát dễ đọc, lại vừa đơn giản, cho dù trẻ không giỏi hát cũng sẽ không khó nghe cho lắm.

Nhưng Đường Táo cũng không cần nói dối Đường Dĩ Tổ điểm này.

Chẳng lẽ Đường Táo nhà bọn họ trước mắt thoát nhìn căn bản không tìm ra được khuyết điểm, nay rốt cuộc đã xuất hiện khuyết điểm, ngũ âm không được đầy đủ?

Hay là giáo viên mầm non dạy dỗ không đúng ý, làm cho Đường Táo hát đối với ca hát hoàn toàn mất đi hứng thú?

Từ sau sự kiện đã xảy ra với phụ huynh Trần Từ Hào, Đường Dĩ Tổ đối với cách giáo dục của nhà trẻ Thanh Càng có chút thành kiến. Thật vất vả mới phát hiện con mình có khuyết điểm, Đường Dĩ Tổ quyết định không thể để thằng bé tùy tiện nghỉ điều này là mặc định, vẫn là nên chờ chính cô xác nhận qua rồi mới tính.

Lúc này, thấy Đường Táo đối với nhạc thiếu nhi đúng là bộ dáng không có nhiều hứng thú, Đường Dĩ Tổ cũng nói sang chuyện khác.

Cô nghĩ nghĩ, nói với con trai: "Vậy Đường Táo nếu không thích ca hát, chúng ta cả đời này có thể không học không hát những bài hát khác, nhưng có một bài hát con cần phải học đó."

Tuy rằng cô nói ra câu khẳng định, nhưng biểu tình trên mặt lại mang theo ý cười, bộ dáng thần thần bí bí.

Lực chú ý Đường Táo quả nhiên bị dời đi, ánh mắt tò mò, hỏi: "Bài gì?"

Đường Dĩ Tổ nghiêm trang nói: "Quốc ca."

"Quốc ca?" Thằng bé nghi hoặc nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ nói: "Chúng ta là người nước nào?"

"Hoa Quốc." Tuy rằng mới học mẫu giáo, nhưng chút điểm cơ sở thường thức này Đường Táo vẫn biết.

"Chúng ta đây là người nào?" Đường Dĩ Tổ lại hỏi.

Đường Táo có chút chần chờ, không trả lời ngay.

Đường Dĩ Tổ cũng không thêm đề ý: "Chúng ta là con dân Hoa Hạ, mỗi cái quốc gia, đều có quốc kỳ, quốc huy, còn có quốc ca. Quốc ca thì cho dù là bà cố nội, hay là bạn nhỏ, tất cả đều sẽ hát, Tiểu Táo khẳng định cũng nghe qua."

Đường Táo ngậy ngốc nói: "Nhưng mà tất cả bạn cùng lớp của con đều không hát mà."

"Hiện tại các con còn nhỏ, nhưng về sau chắc chắn phải học." Đường Dĩ Tổ nói, "Vậy giờ má mi dạy con trước, để về sau khi cần học, con sẽ không sợ mình học không được, có được không?"

Đường Táo có chút ý động gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ lập tức lấy ra di động, click tìm mở clip quốc ca.

Đứa trẻ này tuy rằng chưa từng học bài này, nhưng cho dù là nhà trẻ, hằng ngày trước khi tập thể dục cũng phải tổ chức nghỉ thức kéo cò.

Đã nhiều lần nghe nhạc đệm của quốc ca, bài hát bắt tri bắt giác đã sớm được thằng bé nhớ kỹ trong lòng. Lúc này nghe được, hơn nữa, dưới sự kiên nhẫn dạy dỗ của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo rất nhanh đã hiểu rõ.

Tuy còn nhỏ, nhưng trí nhớ của đứa trẻ này lại vô cùng tốt, chỉ sau hai lần đã có thể ghi nhớ tất cả ca từ.

Vì tăng cường tự tin cho Đường Táo, Đường Dĩ Tổ còn đặc biệt tìm video do ông già bà cả cất giọng hát. Nghe tiếng rổng loạn trong video vừa đồng đặc lại hùng hồn, hoàn toàn không có lưu ý đến ca hát của mình làm người ta bỏ chạy thật xa, Đường Táo nhìn không được cười cong mắt.

"Cho nên, khi chúng ta ca hát, hát có hay hay không không phải trọng điểm, nội tâm tình cảm mới là quan trọng nhất." Đường Dĩ Tổ cổ vũ nói, "Con có muốn hát chung với ông bà trong video thử không?"

Đường Táo gật gật đầu.

Trong video có hai ông bà cổ đang hát, ở bên ngoài video có Đường Táo từng chút một chuyên chú hát theo, mỗi khi hát xong một câu còn muốn nhìn lên Đường Dĩ Tổ một cái, thấy mẹ từ đầu đến cuối đều mỉm cười nhìn mình, Đường Táo từ từ cũng thả lỏng lại.

Thẳng cho đến khi Đường Táo học không sai biệt lắm, Đường Dĩ Tổ nhìn qua đồng hồ, mới đây đã hết nửa tiếng, cô đành tìm một thời cơ nói: "Táo Táo giỏi quá, học thực mau. Giờ cần phải đi ngủ, có gì ngày mai lại cùng cố, được không con?"

Đường Táo gật gật đầu, thấy Đường Dĩ Tổ dựa vào người mình nhắm mắt lại, nó dùng đôi tay nho nhỏ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giống như cách người lớn trong TV dỗ trẻ con ngủ vậy. Chờ thêm trong chốc lát, tựa hồ Đường Dĩ Tổ đã ngủ rồi, Đường Táo vẫn tiếp tục vỗ nhẹ lưng mẹ, vừa nhẹ nhàng nhỏ giọng hư hư ậm ừ.

Đứa nhỏ này như là sợ làm cô giật mình, tiếng hát rất nhỏ rất nhỏ, âm điệu vốn là khẳng khái, dưới giọng trẻ con của nó lại trở nên ôn nhu thư hoãn không ít.

Dễ dễ dễ, nhìn Đường Dĩ Tổ ngủ ngon lành, Đường Táo cũng bắt đầu mệt rồi, động tác trên tay bắt giác càng ngày càng chậm, cuối cùng nằm ở bên cạnh mẹ nó ngủ rồi.

Sau khi Đường Táo ngủ say, người vẫn luôn nhắm mắt lại - Đường Dĩ Tổ - vươn tay, đem đèn bàn tắt đi, sau đó kéo kéo mền nhỏ cho con, lúc này cô mới yên tâm, hai mẹ con dựa vào nhau nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Editor: Lạc Tiểu

Một tuần sau, trước một ngày Đường Dĩ Tổ xuất phát đi đoàn phim, nhà trẻ Thanh Cảnh tổ chức tiệc tối tốt nghiệp cho lớp Lá.

Trong bữa tiệc, các bạn nhỏ lớp Chồi cùng lớp Mầm giáo cũng có hạng mục biểu diễn, trong đó, buổi biểu diễn tập thể thứ nhất Đường Táo cũng có tham gia.

Đây là lần đầu tiên Đường Dĩ Tổ tham gia hoạt động ở nhà trẻ.

Đối với Đường Táo mà nói, đây cũng là lần đầu tiên Đường Dĩ Tổ làm bạn với nó tham dự hoạt động công khai của nhà trẻ.

Hai mẹ con đều thực hưng phấn!

Lúc đi đường, trên xe, Đường Dĩ Tổ nhìn không được lắm nhắm lắm nhắm: "Nhìn xem các bạn nhỏ khác ở trên sân khấu biểu diễn đều có hoá trang, Đường Tiểu Táo, con có muốn má mi giúp con hóa trang không, kỹ thuật trang điểm của má mi con rất tuyệt đó nha!"

Đường Táo nhìn đôi mắt Đường Dĩ Tổ tỏa sáng, nói: "Con đứng ở phía sau cùng, không cần hoá trang đâu."

"Nhưng ánh đèn sân khấu chói như vậy, ngũ quan của con sẽ dễ dàng mờ nhạt, cần phải có chút hóa trang mới nhìn rõ ràng hơn được."

Đối với loại sự tình này, Đường Dĩ Tổ thập phần chuyên nghiệp, "Chúng ta không bám mí, chỉ đánh một chút phấn mắt, má hồng và son môi, được không?"

Đường Táo vừa nghe, lại nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, nhanh chóng lắc đầu: "Không cần, má mi."

"Vậy không son môi, nha?"

Đường Táo vẫn là lắc đầu.

"Vậy chỉ đánh má hồng, phấn phấn nộn nộn." Đường Dĩ Tổ cười tủm tỉm hướng dẫn, "Tiểu Táo chúng ta đáng yêu như vậy, hóa trang lên khẳng định siêu cấp siêu cấp dễ thương đó."

Đường Táo thấy mẹ mình đã đắm chìm trong ảo tưởng, rất nhiều lần muốn nói lại thôi, nhưng nhìn bộ dáng vô cùng cao hứng của Đường Dĩ Tổ, cuối cùng đành thỏa hiệp, nhỏ giọng nói: "Vậy chỉ có thể vẽ một chút."

"A?" Đường Dĩ Tổ cúi đầu nhìn.

Đường Táo thấy chết không sòn nhắm mắt lại, giọng đầu đối mặt với cô: "Vẽ cho con đi."

Đường Dĩ Tổ nhìn nhìn biểu tình nhỏ của thằng bé, cười thâm hồi lâu, cuối cùng lấy cọ, thật cẩn thận dùng chút màu đỏ, điểm trên trán Đường Táo một chút.

Đường Táo cảm giác được vị trí Đường Dĩ Tổ làm không đúng, có chút kinh ngạc mở to mắt, kết quả giương mắt liền thấy cô cảm cái gương nhỏ chia trước mặt mình: "Xem một chút, có đáng yêu không!"

Trong gương ảnh ngược ra bộ dáng giờ phút này của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ không có tô má hồng, ngược lại ở mí tâm nó, điểm một chấm đỏ.

Đường Táo vốn đã lớn lên ngọc tuyết thông minh, điểm nhỏ màu đỏ này là Đường Dĩ Tổ dùng son kem chấm lên, nho nhỏ một chút màu đỏ mướt mà tinh tế, làm cho Đường Táo vốn dĩ đã như búp bê Tây Dương càng thêm phần điều ngọc trác, tinh xảo đáng yêu.

Đường Táo nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, nhỏ giọng nói: "Con cho rằng, người sẽ vẽ cho con màu hồng thật sự."

Thằng bé vừa nói, vừa nghiêm túc dùng ngón tay trên gương mặt đi di hai má hai cái vòng tròn: "Hồng tới mức thành hai cái trứng đỏ."

"Hùm? Sao có thể, con quá xem nhẹ kỹ thuật trang điểm của mẹ con đó." Đường Dĩ Tổ nói, lại thấy nhà trẻ gần ngay trước mắt, liền nắm tay Đường Táo xuống xe.

Khi chuẩn bị vào liên hoan cũng đã gần chạng vạng, trời có lẽ chỉ qua một lát sẽ tối, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng tranh thủ kêu Đường Táo đứng ở trước cửa nhà trẻ, chụp cho thằng bé vài tấm hình.

Đường Táo hiển nhiên hằng ngày rất ít chụp ảnh, khi biết Đường Dĩ Tổ phải cho chụp hình cho mình, nó lập tức liền trở nên mất tự nhiên.

Khuôn mặt nhỏ căng cứng, mím môi thành đường thẳng, nghiêm túc đến không được, làm cho Đường Dĩ Tổ vừa cười trộm, vừa cố gắng chụp hết bộ dáng ngây ngô của con trai.

"Về sau chờ con trưởng thành lại xem những tấm hình này, khẳng định cảm thấy đặc biệt vui." Sau khi chụp xong, Đường Dĩ Tổ vừa cười vừa nói với Đường Táo.

Đường Táo nhìn cô tươi cười, cũng không giận, chủ động vươn tay giơ lên trước mặt Đường Dĩ Tổ: "Má mi, đất."

Cô lập tức cầm tay Đường Táo.

Nguyên bản cho rằng Đường Táo không có cảm giác an toàn, sợ trời tối nên yêu cầu cô nắm tay, nhưng đi tới đi tới, Đường Dĩ Tổ dần dần phát hiện, bước chân Đường Táo tự nhiên còn nhanh hơn một chút so với cô, hơn nữa khi gặp được mặt đường tương đối gồ ghề lồi lõm, Đường Táo sẽ lùi kéo người mẹ đang chơi đi động này tránh đi, đi sang bên cạnh.

Lưu ý đến chi tiết này, Đường Dĩ Tổ liền dần dần thả chậm bước chân.

Quả nhiên, khi cô bước chậm, cảm giác Đường Táo dẫn đường càng thêm rõ ràng.

Hiếm khi con trai nhà mình chủ động giúp mình, Đường Dĩ Tổ cũng không chọc thủng, dọc đường đi đều làm bộ nhìn chăm chăm đi động không bỏ, tùy ý để Đường Táo dẫn đường mình, đi theo bước chân Đường Táo, để cho thằng bé dẫn mình đến vị trí ngồi của phụ huynh.

Mãi cho đến khi Đường Dĩ Tổ ngồi xuống, đem Đường Dĩ Tổ dần xếp xong, Đường Táo mới tạm thời rời khỏi cô, chạy đến chỗ cả lớp họp mặt do Chu Phuong dẫn dắt.

Vị trí ngồi của Đường Dĩ Tổ tuy rằng lộ thiên, trời cũng tối, chung quanh đều nhìn không rõ bộ dáng của nhau, nhưng chỗ Đường Táo đứng thì ánh đèn sáng tỏ, Đường Dĩ Tổ thị lực không tồi, ngược lại có thể nhìn thấy được mỗi nhất cử nhất động của bé Táo nhà mình.

Làm Đường Dĩ Tổ âm thầm bật cười chính là, Đường Táo tuy rằng cự tuyệt Đường Dĩ Tổ hoá trang cho mình, nhưng cuối cùng vẫn tránh không được vận mệnh bị Chu Phuong bắt hoá trang.

Chẳng qua khi bị đề ra làm, thằng bé dùng một bàn tay che lại trán, kiên quyết không cho chuyên viên trang điểm lau đi điểm đỏ giữa ấn đường.

Chuyên viên trang điểm quả nhiên nghĩ như Đường Dĩ Tổ, trang điểm cho bạn nữ nhỏ thì vẽ mắt, má hồng cùng son môi, bạn nam nhỏ thì lấy má hồng làm chủ.

Nhìn gương mặt Đường Táo bên đánh hai cái "Trứng đỏ", Đường Dĩ Tổ rốt cuộc nhin không được cười ra tiếng, bất quá khi thằng bé nhìn qua, Đường Dĩ Tổ lại nhanh chóng dời đi ánh mắt, làm bộ không nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của nó.

Suy xét đến vấn đề tuổi tác cùng kiên nhẫn của bọn trẻ, trình tự biểu diễn đầu tiên bắt đầu từ lớp nhỏ, tiếp theo lớp chồi, cuối cùng mới là sắp tốt nghiệp lớp lá.

Theo thứ tự, lớp của Đường Táo lên đài trước, cho nên sau khi hóa trang xong, cùng với MC bắt đầu lên đài giới thiệu, bọn Đường Táo cũng đã tiến vào hậu trường chuẩn bị. Sau khi buổi biểu diễn thứ nhất kết thúc, dưới sự an bài của giáo viên, sẽ tới gặp gia đình.

Mãi cho đến lúc này, vị phụ huynh ngồi cạnh Đường Dĩ Tổ mới phát hiện đứa trẻ vạn năm không có người rước - Đường Táo, hôm nay tự nhiên thật sự có phụ huynh tới làm bạn!

Khi Đường Dĩ Tổ đứng lên, vươn đôi tay kéo Đường Táo lại bên cạnh mình, không ít người nhìn về phía cô, chỉ tiếc trên đài các bạn nhỏ lại một lần nữa bắt đầu biểu diễn, ghé dưới đài một mảnh đen nhánh, mọi người đều nhìn không rõ mặt nhau.

Chỉ có trẻ con là đơn thuần nhất, cảm nhận được hành động của người lớn, trong bóng đêm, phát ra thanh âm không e dè của một đứa trẻ: "Má mi, Đường Táo nói bạn đó có má mi, hôm nay má mi bạn đó cùng tới đây đó."

Thanh âm đứa nhỏ phá lệ vang dội, tuy rằng truyền đi không xa, nhưng người ngồi ở chung quanh nó lại có thể nghe được rõ ràng.

"Suyt! Ai hỏi con, đừng nói bậy." Sau tiếng nói trẻ con, ngay sau đó, thanh âm người lớn có chút hoảng loạn truyền tới.

Chuyện của cha mẹ Trần Từ Hào tuy rằng không ai cố tình tuyên dương, nhưng bất quá tựa như không gió mà thổi, bất tri bất giác đã truyền khắp vườn trường.

Đặc biệt là các phụ huynh có bé học cùng lớp với Đường Táo, nội trong những ngày gần đây đều dần dần hiểu biết sự tình tiền căn hậu quả.

Không ít phụ huynh đều thập phần tò mò về mẹ của Đường Táo, đáng tiếc, ngày thường thời gian nhà trẻ tan học cùng tan tầm bị xung đột, bọn họ cũng không rảnh đón con mình.

Nếu như là người lớn trong nhà tới đón, vốn dĩ lúc đó nhà trẻ là một cái tổ ong, người đến người đi cũng nhìn không rõ, huống chi thật vất vả mới gặp được con em mình, đương nhiên nhanh chóng bỏ chạy lấy người, trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều người vẫn còn không biết mẹ của Đường Táo rốt cuộc lớn lên có bộ dáng gì.

Hôm nay thật vất vả rút ra chút thời gian nhàn rỗi, cũng chờ gặp được mẹ Đường Táo, chỉ là giờ phút này trời quá tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn hình dáng góc nghiêng của cô, không thể xem được chính diện, cũng không ai dám chiếu đèn điện thoại lên mặt Đường Di Tổ để xem cho rõ là thần thánh phương nào.

Tất cả mọi người biết, người mẹ xuất quỷ nhập thần, trước kia chưa bao giờ phụ trách này, hiện tại đột nhiên sửa lại tính tình, hơn nữa phi thường phi thường không dễ chọc.

Bởi vì hai người đối thoại, bốn phía an tĩnh trong chốc lát, trừ âm nhạc trên sân khấu ra, tất cả mọi người đều không mở miệng.

Đường Di Tổ ôm Đường Táo, cảm giác bé con nho nhỏ trong lòng ngực, cúi đầu nói với Đường Táo: "Con nhảy khá tốt đó, má mi có quay lại trong đi động, có muốn xem một chút không?"

Kỳ thật tuổi các bé còn nhỏ, lại là vũ đạo của cả lớp, căn bản không có biện pháp dạy dỗ điệu nhảy quá phức tạp, đại khái chỉ cần sắp hàng chỉnh tề nhảy nhót hai cái là xong.

Nhưng các phụ huynh xem con mình luôn tốt, Đường Di Tổ ngày thường chưa từng thấy Đường Táo khiêu vũ, hiếm khi thăng bé nhảy nhót hai cái, cũng mới lạ vô cùng, chỉ cảm thấy bé Táo nhà mình làm gì cũng có thiên phú, nhảy một chút đã đẹp như vậy rồi.

Đường Táo nghe vậy, khoe miệng cong cong, tuy rằng rất nhanh đã bị nó kéo xuống, nhưng khoảng cách gần như vậy, vẫn là bị Đường Di Tổ bắt gặp rồi.

Ngay sau đó, Đường Di Tổ liền nghe Đường Táo hỏi: "Người vừa rồi có phải đã thấy được không?"

"Nhìn thấy gì?" Cô làm bộ ngây thơ mờ mịt.

Đứa nhỏ này nghe vậy, thừa dịp Đường Di Tổ không chú ý, nhanh chóng vươn tay, trong bóng đêm xoa xoa vị trí hai má bị vẽ má hồng.

Dùng lòng bàn tay chà mặt xong còn chưa đủ, mu bàn tay lại xoa qua xoa lại hai ba lần, mãi cho đến khi tất cả lớp phấn hồng nhạt đều bị dính lên tay, Đường Táo mới nói: "Không có gì."

Đường Di Tổ nhìn coi toàn bộ hành trình, nỗ lực nhịn, mới không làm lòi.

Đường Táo không hề hay biết, còn có chút kinh ngạc sao hôm nay mẹ mình lại cao hứng như vậy, thường thường ngốc ngốc cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2

Editor: Lạc Tiểu - 14/08/2019

Tuy rằng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bất quá tâm tình vui vẻ của Đường Di Tổ cũng lây cho Đường Táo. Vì vậy mà sau khi kết thúc biểu diễn, một đường về nhà, bước chân của nó đều rất nhẹ nhàng.

Loại sung sướng này vẫn kéo dài cho đến buổi tối, lúc này, Đường Di Tổ bắt đầu thu thập hành lý cho Đường Táo, còn để trong vali hành lý của thăng bé một chiếc điện thoại di động kiểu dáng y như của cô.

Đường Di Tổ hằng ngày vẫn sử dụng điện thoại, nhưng mỗi khi con trai muốn xem clip, cô lại đưa cho Đường Táo cầm chơi trong chốc lát.

Suy xét đến việc Đường Táo đã rất quen thuộc di động của mình, Đường Di Tổ cũng mua cho nó một cái. Bên trong máy đã cắm sẵn một cái sim, nội dung cũng đã thiết lập đặc biệt, vô cùng thích hợp cho trẻ em sử dụng. Giao diện cũng rất đơn giản sạch sẽ, dễ dàng.

Với chiếc điện thoại này, Đường Di Tổ sau khi tách khỏi Đường Táo, hai mẹ con cũng có thể gọi điện thoại cùng video cho nhau.

Đường Táo vốn đang nằm trên sofa xem lại clip Đường Dĩ Tô đã quay ở tiệc tối, xem được một nửa, nó định ôm đi động đi tìm mẹ. Nhưng khi nhìn thấy cô đang soạn vali, bước chân Đường Táo khựng lại, lại ôm đi động bò lên sofa, làm bộ như không có việc gì, tiếp tục xem video.

Đường Dĩ Tô đang đưa lưng về phía nó cũng không có chú ý tới chi tiết này, chờ sau khi thu xếp xong, lúc cô rửa mặt rồi trở lại phòng ngủ, Đường Táo đã ngoan ngoãn nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Đang mơ màng, bỗng nhiên thằng bé chủ động xoay người, nhìn Đường Dĩ Tô hỏi: "Má mi, người định đi mấy ngày?"

Đây là lần đầu tiên Đường Táo dò hỏi vấn đề này, Đường Dĩ Tô ngẩn ra một chút, bởi vì tiến trình quay phim cùng thời gian quay có liên quan, Đường Dĩ Tô không có cách nào nói cho nó thời gian chính xác, chỉ có thể nói: "Chờ khi Đường Táo khai giảng, má mi đã trở lại với con rồi."

Đường Táo bẽ ngón tay tính một chút: "Hôm nay con hỏi cô giáo, con được nghỉ mấy ngày, cô nói với con được hơn bảy mươi ngày."

"Ừm." Đường Dĩ Tô gật gật đầu.

Đường Táo nhận được đáp án khẳng định, nó nhìn ngón tay của mình phát ngốc trong trong chốc lát, dường như đã nghĩ thông suốt cái gì, nói với Đường Dĩ Tô: "Vậy má mi cố gắng công tác nha, con cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời dì Tần."

"Ừm." Đường Dĩ Tô lại gật gật, sờ sờ đầu nó.

Đường Táo nhấp môi cười với cô một chút, sau đó lại nằm lên giường nhỏ, chỉ chốc lát sau đã ngủ rồi.

Chờ sau khi Đường Táo ngủ, Đường Dĩ Tô không nhịn được nữa, cô đứng dậy đi đến toilet, nước mắt lập tức không khống chế được chảy xuống.

Nếu Đường Táo là đứa nhỏ bình thường, Đường Dĩ Tô có lẽ cũng không đến mức lưu luyến không rời như vậy, nhưng thằng bé càng hiểu chuyện, Đường Dĩ Tô liền hiểu rõ, kỳ thật nó càng luyến tiếc chia lìa.

Có thể làm diễn viên, năng lực cộng tình của bản thân Đường Dĩ Tô phi thường mạnh, hiện giờ ở chung với Đường Táo lâu như vậy, cô thật sự coi thằng bé như con trai mình, cô thật lòng đối xử với nó, cảm tình cũng tự nhiên sinh ra.

Không chỉ có trẻ con mới luyến tiếc cùng chia lìa với cha mẹ, làm người lớn, nội tâm cũng ngàn vạn lần không buông được.

Chẳng qua lý trí có thể khống chế được tình cảm, cho dù có lúc cũng không khống chế được, cũng tuyệt đối không thể biểu hiện trước mặt con.

Dù sao cũng chỉ là tách ra mấy tháng ngắn ngủi, hơn nữa đây là công việc của Đường Dĩ Tô, chỉ có thành công trong sự nghiệp, cô cùng Đường Táo mới có thể có tương lai. Bởi vậy Đường Dĩ Tô rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, thừa dịp Đường Táo không phát hiện cô rời đi, nhanh chóng về lại phòng ngủ.

Thứ ba sáng sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Hoa đã tới.

Đường Táo vừa nhìn thấy bà, liền ngoan ngoãn gọi một tiếng "Dì Tần", bộ dáng hoàn toàn bất đồng khi đối mặt với Đường Dĩ Tô lúc mới vừa xuyên qua.

Tần Hoa hiển nhiên cũng thập phần thích Đường Táo, ngày thường nói chuyện với Đường Dĩ Tô đều lạnh nhạt, nhưng khi thấy thằng bé, bà lập tức cười tủm tỉm bước lên phía trước, bế Đường Táo lên.

Tuy là người đại diện, nhưng Tần Hoa luôn luôn phi thường chú trọng hình tượng bản thân.

Màn ảnh từ trước đến nay đều luôn phóng đại khuyết điểm của con người, bất luận là chút tí vết gì đều có vẻ phá lệ chú mục.

Đặc biệt là người có tuổi, nào là tàn nhang, nếp nhăn hay bông mỡ đều thay phiên nhau tới. Những thứ tượng trưng cho lão hóa xuất hiện trên mặt đàn ông cũng không thể nói là đã già, nhưng nếu xuất hiện trên mặt phụ nữ, đều có thể dễ dàng nói lên tuổi tác.

Tần Hoa tuổi đã không còn trẻ, lại càng thêm chú ý này đó, bà quản lý biểu cảm trên gương mặt mình có khi thậm chí còn mạnh hơn so với Đường Dĩ Tô.

Nhưng giờ phút này, cùng Đường Táo nói chuyện, Tần Hoa hiển nhiên là biểu lộ chân tình, nụ cười trên mặt hoàn toàn không thêm không bớt, ngẫu nhiên có cười quá mức, chuyện nếp nhăn xuất hiện không ít trên mặt bà cũng không quan tâm, hiển nhiên vô cùng, dường như thay đổi thành một người khác.

Đường Dĩ Tô nhìn hai người này ""tình chàng ý thiếp"", trong lòng có chút hụt hẫng, chỉ có thể tự an ủi mình, quan hệ giữa Đường Táo cùng Tần Hoa càng hòa hợp thì cô dĩ động phim cũng yên tâm một ít.

《 Khu không người 》 là bộ phim đề tài thập phần nhạy cảm, đây là vấn đề hiện thực vẫn luôn bị ánh mắt phê phán cho đến ngày nay, nó luôn tồn tại trong Hoa Quốc làm người ta không có cách nào bỏ qua —— nạn lừa bán dân.

Đường Dĩ Tô đóng vai nữ sinh, theo sự phát triển của cốt truyện, cô từ thành thị bị lừa bán vào một sơn thôn nghèo khó, vì vậy bối cảnh đoàn phim cũng

tùy theo phát sinh biến hóa.

Trạm dừng thứ nhất của Đường Dĩ Tổ sẽ là một thành phố có tên là Bảo Phong, vé máy bay do đoàn phim cung cấp, mọi người chỉ cần tập hợp đúng giờ ở thành phố Bảo Phong, sau đó chuẩn bị bắt đầu công việc quay phim.

Vali hành lý của Đường Táo được bỏ vào cốp xe Tần Hoa, đón Đường Táo, đồng thời, bà cũng thuận đường đưa Đường Dĩ Tổ đến sân bay.

Đọc đường, Tần Hoa chuyên tâm lái xe, Đường Táo xem phong cảnh ngoài cửa sổ, bộ dáng của ba người rất bình đạm, Đường Dĩ Tổ cũng chỉ ngồi an tĩnh, nhìn sườn mặt Đường Táo phát ngốc.

Sau khi tới sân bay, Đường Dĩ Tổ xuống xe lấy vali hành lý của mình ra, sau đó đi lại cửa sổ xe, vẫy vẫy tay với Đường Táo.

Thời tiết mùa hè rất nóng, trong xe có mở máy lạnh, cửa sổ xe đóng lại, Đường Táo không biết mở, bởi vậy hai mẹ con chỉ có thể cách pha lê tạm biệt nhau.

Thấy Đường Táo tựa hồ không có đáp lại chính mình, Đường Dĩ Tổ dán mặt lên tấm cửa kính màu màu đen, miễn cưỡng nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé gần cửa sổ xe, cô lại vẫy vẫy tay: "Đường Táo, má mi đi rồi, nếu con nhớ má mi, lập tức video, còn phải ngoan ngoãn nữa, biết không."

Bất luận Đường Dĩ Tổ làm gì, dường như Đường Táo đều không đáp lại.

Tần Hoa đang ngồi ghế tài xế cũng mở cửa sổ, nói to với Đường Dĩ Tổ: "Rồi rồi, cô mau vào đi, ở đây xe không được dừng lâu đâu."

"Dạ." Đường Dĩ Tổ gật gật đầu, mắt thấy Tần Hoa lại kéo cửa sổ xe lên, cô đứng tại chỗ nhìn theo xe rời đi, mãi cho đến khi tầm mắt không còn thấy bọn họ nữa, lúc này, Đường Dĩ Tổ mới xoay người, kéo vali hành lý đi vào phi trường.

Tần Hoa lái xe từ sân bay vòng ra ngoài, thật vất vả mới tìm được một chỗ có thể đậu, bà dừng xe lại, sau đó từ trong túi xách lấy ra bạch khăn giấy, xoay người nhìn về phía sau xe.

Đường Táo đang cuộn tròn trong góc, mặt chôn trong quần áo, bởi vì khóc quá lớn, thân mình run run nấc lên.

Lần đầu Tần Hoa nhìn thấy bộ dáng này của Đường Táo, bà nhẹ nhàng thở dài một hơi, vừa đau lòng vừa bất lực.

Dù sao Đường Táo cũng khác với những đứa trẻ bình thường khác, loại thời điểm này mà khuyên bảo chỉ sợ có tác dụng hoàn toàn ngược lại, hiếm khi nào cảm xúc của nó lộ ra ngoài như vậy, nhân cơ hội này cho thẳng phát tiết ra cũng tốt.

Mãi cho đến Đường Táo khóc đủ rồi, bình tĩnh lại, Tần Hoa mới đưa khăn giấy tới trước mặt nó.

"Cảm, cảm ơn dì Tần." Đường Táo vừa khịt khịt, vừa lấy khăn giấy lau khô nước mắt.

"Luyến tiếc vậy sao." Tần Hoa thấp giọng nói.

Đường Dĩ Tổ vừa xuống xe, nước mắt Đường Táo đã trào ra, nhưng khi Đường Dĩ Tổ ở bên ngoài vẫy tay nói tạm biệt, Đường Táo khóc cũng không dám phát ra âm thanh, Tần Hoa nhìn thấy thật sự đáng thương, lúc này mới thúc giục Đường Dĩ Tổ mau vào phi trường.

Giờ phút này, thấy thẳng bé khóc đến đôi mắt cũng sưng lên, Tần Hoa nhìn không được nói: "Lần trước má mi đi đóng phim, con cũng không khóc mà."

Đường Táo nghe bà nhắc tới Đường Dĩ Tổ, nước mắt lập tức lại nhịn không được muốn trào ra, nó nhanh tay dùng khăn giấy dán đôi mắt lại, mãi cho đến khi nước mắt không rót nữa, mới hạ khăn giấy xuống.

"Con không phải cố ý không chịu nói tạm biệt má mi." Đường Táo hơi buồn rầu, "Con không nói tạm biệt, có khi nào má mi giận không."

"Không có đâu không có đâu." Tần Hoa không ngờ Đường Táo không chỉ luyến tiếc Đường Dĩ Tổ, cư nhiên còn nghĩ đến chuyện này, vội vàng nói, "Không tin giờ con gọi điện thoại nói chuyện thử xem?"

Đường Táo lại lắc lắc đầu: "Má mi phải lên máy bay."

Nó khóc thành như vậy, Đường Dĩ Tổ cho dù nhìn không thấy, nhưng có lẽ nghe thấy âm thanh cũng có thể đoán được, Tần Hoa đành phải nói: "Vậy chờ mẹ con đến thành phố Bảo Phong, hai người lại liên lạc? Nếu không muốn để má mi biết mình khóc, con mau nín đi, bằng không má mi đi đóng phim cũng không an tâm, còn phải lo lắng con có buồn có khổ sợ hay không."

Tần Hoa miệng nói vậy, nội tâm bà kỳ thật cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng.

Mới qua có bao lâu đâu, Đường Dĩ Tổ vốn luôn cho bà ấn tượng cực kỳ không xong, trong bất tri bất giác tựa hồ đã hoàn toàn thay đổi.

Không chỉ mình bà cảm thấy Đường Dĩ Tổ bất đồng với trước kia, Đường Táo hiển nhiên cũng bắt đầu trở nên ỷ lại mẹ nó.

Trẻ con là mẫn cảm nhất, cảm nhận nội tâm của Đường Táo còn tinh tế hơn so với các bạn nhỏ bình thường ba phần, thẳng bé có thể luyến tiếc Đường Dĩ Tổ như vậy, chứng minh khi Tần Hoa không biết, cô thật sự đối xử rất tốt với Đường Táo.

Hai mẹ con ở chung với nhau thật vất vả mới có một ít cảm tình, thời khắc mấu chốt này, Đường Dĩ Tố lại cố tình chạy đi quay bộ phim « Khu không người » kia, nếu như cô nghe lời bà, chịu quay bộ « Nguyên vọng ngôi sao », thì ở thành phố hiện tại cũng có thể quay rồi, hai mẹ con cũng không cần phải chia xa.

Hiện tại việc đã đến nước này, chỉ có thể hy vọng Đường Dĩ Tố ở xa quay thuận lợi, có thu hoạch.

Đường Táo nghe Tần Hoa nói xong, gật gật đầu, quả nhiên một đường chịu đựng, cho đến khi Đường Dĩ Tố gọi điện thoại lại, nó mới gấp không chờ nổi bắt máy.

"Alo?" Đường Dĩ Tố mới vừa xuống máy bay, liền lập tức gọi điện thoại cho con trai, "Đường Táo, má ni đã đến thành phố Bảo Phong, lên đường bình an, chút nữa chuẩn bị đi cùng người trong đoàn phim, con sao rồi?"

Thanh âm Đường Táo rất nhanh truyền tới từ đầu dây bên kia, nghe qua cũng không có gì khác so với lúc bình thường: "Dì Tần vừa mới chở con đi ăn cơm chiều."

"Con đã ăn xong chưa?" Đường Dĩ Tố vừa đi vừa hỏi.

"Dạ rồi." Đường Táo nói, còn báo cho cô nghe thực đơn, "Hôm nay con ăn rau xanh, canh rong biển canh, trứng hấp, còn có thịt sườn."

"Không tồi không tồi, tiếp tục giữ vững phong độ, Đường Táo nhà chúng ta thật ngoan." Đường Dĩ Tố cười nói.

Tuy rằng vừa mới tách ra, nhưng hai mẹ con tựa như có ngàn lời nói hoài không hết, Đường Dĩ Tố nói chuyện cũng hơn nửa giờ, sau đó mới lưu luyến không rời tắt máy.

Đoàn phim an bài khách sạn ở gần địa điểm quay, cách sân bay cũng không xa, sau khi Đường Dĩ Tố cùng Đường Táo nói điện thoại xong, cô nhanh chóng đi vào khách sạn, nhận xong phòng lại đến phòng họp tụ tập với mọi người.

Nhưng vừa mới mở cửa đi vào, Đường Dĩ Tố liền nhìn thấy một gương mặt không tính quen thuộc.

"Là cô." Đường Dĩ Tố hơi có chút kinh ngạc nhìn đối phương.

Hàn Thu Nhã ngẩng đầu, nhìn Đường Dĩ Tố một cái, cong mắt cười, nói: "Đường Dĩ Tố? Xin chào xin chào."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Con trai là nam phụ - Chương 40 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 22/08/2019

Xin lỗi mọi người, ta sẽ bận cho đến hết tuần này (hoặc có thể kéo dài tới tuần sau) vì một số chuyện riêng, ta sẽ edit lúc nào có thời gian, cố gắng tranh thủ edit chương này chỉ vì muốn nói vài lời với cả nhà:~

Hàn Thu Nhã có gương mặt tựa như trứng ngỗng, đôi mắt tuy rằng không quá to, nhưng khi cười rộ lên, đuôi mắt cong cong. Giờ phút này cô nàng cột tóc nửa đầu, quần áo đơn giản, thoát nhìn thập phần ngoan ngoãn.

Giữa đám người thường, Hàn Thu Nhã tuyệt đối là mỹ nữ, nhưng ở giới giải trí, nơi mỹ nữ nhiều như mây này thì lại có chút không đủ nhìn.

Đặc biệt là đứng ở trước mặt Đường Dĩ Tố điểm lệ tung tóe, cơ hồ trong nháy mắt, diện mạo của cô đã bị âm đạm, nhưng tương đồng, diện mạo ôn hòa ngoan ngoãn cũng sẽ làm Hàn Thu Nhã thoát nhìn không có tính công kích, đầy khí chất thân thiết, càng dễ dàng gia tăng độ hảo cảm.

Tựa như hiện tại, Hàn Thu Nhã mắt cong cong, cười tươi, vươn tay với cô. Đường Dĩ Tố vội vàng thu lại nét kinh ngạc, cũng không ngần ngại đưa tay ra nắm nhẹ.

Biểu hiện kinh ngạc vừa nãy của mình biểu hiện quá rõ ràng, giờ phút này, Đường Dĩ Tố đã phục hồi tinh thần, vừa bắt tay vừa nói: "Tôi không ngờ có thể gặp cô ở đây."

Hàn Thu Nhã nghe vậy, còn tưởng rằng Đường Dĩ Tố có ấn tượng khắc sâu đối với tác phẩm của mình, nhìn thấy sự thất thố của cô, tươi cười trên mặt

của Hàn Thu Nhã càng nhiệt liệt vài phần: "Đổi là mấy ngày trước tôi cũng không thể tưởng tượng được."

Nói xong, Hàn Thu Nhã lại cẩn thận nhìn Đường Dĩ Tố: "Dĩ Tố, cô lớn lên thật xinh đẹp, khó trách đạo diễn sẽ chọn cô làm nữ chính."

Đường Dĩ Tố tuy rằng được khen từ nhỏ đến lớn, nhưng hề là người thi đều có tâm hư vinh, lời ca ngợi vĩnh viễn nghe cũng không chán.

Nếu là bình thường, nghe được người trực tiếp chân thành ca ngợi mình như vậy, trong lòng Đường Dĩ Tố nhất định thật cao hứng, nhưng ở trường hợp này, cô lại cảm thấy có chút quái quái.

Đạo diễn tuyển người thi cái ông xem trọng chính là độ phù hợp của diễn viên cùng nhân vật, suy tính chính là kỹ thuật diễn của diễn viên, diện mạo dĩ nhiên cũng rất quan trọng, nhưng nếu Đường Dĩ Tố đã lựa chọn bắt lấy kịch bản này, đã chứng minh trong bộ phim điện ảnh này, cô muốn biểu hiện kỹ thuật diễn của mình, chứ không phải bán nhan sắc.

Bất quá đây cũng chỉ là một câu ca ngợi không đau không ngứa, nếu không phải chuyện trước đó ở tiệm cà phê, làm Đường Dĩ Tố có ấn tượng sâu đối với Hàn Thu Nhã, thì giờ cô nàng nói như vậy Đường Dĩ Tố cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nếu Hàn Thu Nhã xuất hiện ở chỗ này, rất có thể tiếp theo giữa hai người sẽ có hợp tác, Đường Dĩ Tố nỗ lực thu hồi cảm giác dị dạng trong lòng, tìm vị trí ngồi xuống, nhất nhất chào hỏi qua từng người tham dự hội nghị.

Trước khi Đường Dĩ Tố vào đoàn phim, 《 Khu không người 》 cũng đã chuẩn bị tốt để sẵn sàng bắt đầu quay, không ngờ nữ chính bên kia lại đổi lời, bởi vậy mới khẩn cấp tìm diễn viên mới, cái danh ngạch này mới có cơ hội đến phiên Đường Dĩ Tố.

Đoàn phim hét thây đã chuẩn bị xong, sau khi có xác nhận từ Đường Dĩ Tố rằng sẽ tham gia biểu diễn, cô liền được thêm vào group chat của đoàn phim《 Khu không người 》，từ hôm đó đến nay đã qua mười ngày.

Trong lúc đó, đoàn phim thường mở họp trong group chat, Đường Dĩ Tố cũng đều tham gia. Một cuồng ma nhớ tư liệu như cô vì để không bị bại lộ, trong mười ngày, dĩ nhiên cũng đem toàn bộ ảnh chụp, tên họ, lý lịch của mọi người trong group nhất nhất ghi nhớ.

Cũng chính vì vậy, khi nhìn thấy Hàn Thu Nhã, Đường Dĩ Tố mới có thể kinh ngạc như vậy.

Mãi cho đến ngày hôm qua, Hàn Thu Nhã cũng không ở trong group chat đoàn phim, nhưng giờ phút này cô nàng này lại ngồi trong phòng họp, điều này có nghĩa là, Hàn Thu Nhã rất có thể sẽ lâm thời gia nhập, biểu diễn bộ điện ảnh《 Khu không người 》 này.

Quả nhiên, một lát sau, Trần Trường An cùng đám người Ninh Duy xuất hiện, Đường Dĩ Tố nhìn một vòng, người trong group chat chỉ tới một phần ba. Nhà làm phim, phó đạo diễn, nam nhĩ cùng dân diễn viên đóng thế đều không xuất hiện, nhưng ghế dựa trong phòng họp đã bị ngồi đầy.

Xác nhận người tới thành phố Bảo Phong đã đến đông đủ, Trần Trường An cũng không nhiều lời vô nghĩa, trước tiên giới thiệu tình huống trước mắt cho mọi người.

Toàn bộ kịch bản《 Khu không người 》xoay quanh nữ chính Chu Tinh, mở đầu bộ phim, Chu Tinh là nữ sinh viên đang tìm việc làm, cô cũng đã chuẩn bị tốt nghiệp, địa điểm quay phim hẳn là trong thành thị, đương Chu Tinh bị lừa bán đến sơn thôn xa xôi, địa điểm quay phim cũng tùy thời dời đi, sau khi Chu Tinh được cứu về đến nhà, lại một lần nữa về lại trong thành thị.

Từ kịch bản mà nhìn, địa điểm quay có ít nhất ba lần dời đi, mà hiện tại đoàn phim tập họp ở thành phố Bảo Phong, nội dung đầu tiên muốn quay đó là giai đoạn trước, khi Chu Tinh vẫn là sinh viên.

Trong cốt truyện, nhân vật chủ yếu trừ nữ chính ra, còn có một nữ phụ - người cùng nữ chủ bị mắc mưu lừa bán. Còn các diễn viên còn lại như nam chính, nam phụ, còn có Đồng Trân đóng vai mẹ của nữ chính cũng chưa cần thiết tới thành phố Bảo Phong lãng phí thời gian.

Thân phận của nam chính nam phụ đều là thôn dân, suất diễn chủ yếu đều ở trong thôn, căn cứ trước đó đã nói chuyện với nhau trên group chat, bọn họ cũng đang làm chuẩn bị hậu cảnh trước để quay.

Mà ảnh hậu đại bài như Đồng Trân thì thuần túy là khách mời hữu nghị, công tác của cô cũng bận rộn, suất diễn lại không nhiều lắm, bởi vậy đoàn phim phải phối hợp với Đồng Trân, xác nhận mấy ngày nào cô rảnh rồi, tập trung ở trong thành phố quay cho xong suất diễn thì tốt rồi.

Đường Dĩ Tố là nữ chính, lại đóng vai con gái của Đồng Trân, toàn bộ đoàn phim, cô cùng Đồng Trân diễn cùng nhiều nhất, bất quá mặc dù vậy Đường Dĩ Tố cũng không biết thời gian cụ thể diễn cùng Đồng Trân, trước mắt chỉ cần nghe theo an bài của đạo diễn là được.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2

Editor: Lạc Tiểu -

"Đêm nay mọi người ở khách sạn một đêm trước, thả lỏng một chút, ngày mai chúng ta đi trường đại học Bác Dương cử hành nghi thức khởi động máy, sau đó trực tiếp bắt đầu quay."

Trần Trường An nói, ánh mắt đảo qua Đường Dĩ Tổ cùng Hàn Thu Nhã, "Còn có, Ngụy Khải cùng Lục Mẫn có chuyện ngoài ý muốn, vai Lý Hưng Xương cùng Dương Như Yên sẽ do Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã đảm nhận."

"Cô cùng mọi người làm quen một chút đi."

Hàn Thu Nhã nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, sau đó đứng lên nói: "Chào mọi người, tên tôi là Hàn Thu Nhã, về sau ở đoàn phim, cũng có thể trực tiếp kêu tôi là Dương Như Yên, tôi nhất định nỗ lực diễn vai mình cho tốt, cảm ơn mọi người chỉ điểm."

Thời gian Hàn Thu Nhã đến thành phố Bảo Phong còn sớm hơn Đường Dĩ Tổ, lúc Đường Dĩ Tổ tới, Hàn Thu Nhã sớm đã cùng hoà mình cùng mọi người. Giờ phút này, cô năng nói chuyện lại khách khí như vậy, không ít người lập tức vỗ tay cổ động.

Đạo diễn thấy không khí hòa hợp cũng yên lòng, lực chú ý của hắn rất mau đã rời khỏi dàn diễn viên, tranh thủ thời gian thảo luận các hạng mục công việc cùng ca khúc chủ đề khúc và nhạc đệm với ban hậu cần.

Ngày kế, đoàn người từ khách sạn rời đi, đi đến trường đại học Bác Dương.

Nhân số đoàn phim không ít, mọi người chia làm vài chiếc xe, các nữ diễn viên cùng nhân viên nữ trong đoàn ngồi chung một chiếc.

Ngày hôm qua, Hàn Thu Nhã cũng nói chuyện vui vẻ với mọi người, trải qua một đêm, quan hệ càng thân mật một tầng. Tương phản, ngày hôm qua Đường Dĩ Tổ sau khi có chìa khóa đã trực tiếp trở lại phòng, cùng Đường Tảo video call cả đêm, bỏ lỡ thời gian tốt nhất để kết giao. Cho nên hôm nay ở trên xe, Hàn Thu Nhã cùng những người khác nói nói cười cười, Đường Dĩ Tổ ngồi ở một bên không hé răng.

Cô vốn là người có tai tiếng, tuy hằng ngày đi trên đường không ai nhận ra, nhưng hiện tại mỗi người trong đoàn phim đều lẫn lộn trong giới giải trí, trên cơ bản không ai không biết chuyện giữa Đường Dĩ Tổ cùng Tống Thần Hạo trước đó.

Hơn nữa Đường Dĩ Tổ xinh đẹp, hiện giờ lại là nữ chính, vô hình trung tạo cho người ta một loại cảm giác xa cách.

Cũng may, bản thân cô cũng không phải người thích xem náo nhiệt, ngồi một mình cũng được thanh nhàn, ngẫu nhiên nghe được nội dung Hàn Thu Nhã cùng nhân viên đoàn phim nói chuyện phiếm, cũng coi như mừng rỡ tự tại. Tỷ như giờ phút này, bọn họ đang đàm luận về tin đồn trường đại học Bác Dương của thành phố Sở Phong này.

Thật ra muốn quay nội dung cốt truyện thời kỳ nữ chính học đại học, chỉ cần có bối cảnh thỏa đáng là được. Những đoàn phim khác trừ phi có rất nhiều suất diễn đều phải quay ở vườn trường, nếu không, rất ít đại động can qua mà tiến vào trường học.

Dù sao thì trong trường cũng nhiều người, học sinh nhiều thì phải có giáo viên quản thúc, lúc quay có khi còn cần chú ý vấn đề an toàn của bọn họ.

Hiện tại tuy là cuối tháng, sinh viên năm nhất cùng năm hai đã bắt đầu nghỉ hè, nhưng sinh viên năm ba cùng năm cuối vẫn còn đi học.

Có sinh viên trong trường, hạn chế lúc quay phim lại nhiều thêm một tầng, phiền toái hơn nhiều so với bình thường.

Trước mắt, bộ 《 Khu không người 》 nội dung đa số đều ở trong thôn, bình thường mà nói, nghi thức khởi động máy cũng nên tổ chức ở thôn, nhưng đạo diễn lại cố tình chọn địa phương này, đúng là làm không ít người nghĩ trăm lần cũng không ra.

"Tôi có xem qua trên mạng, họ nói, trường Bác Dương rất nổi danh đó. Trăm năm danh giáo, trong trường có kiến trúc xanh hoá xa hoa, không thể so sánh với những trường đại học bình thường khác. Hơn nữa, bởi vì lịch sử lắng đọng tích lũy, thanh danh của trường cùng phong cảnh trong vườn trường thậm chí còn cao hơn tiêu chuẩn." Một người trong số đó tò mò nói.

"Ê.. Tôi cũng có nghe nói, cái trường này có nhiều nhân vật phong vân lắm. Tuy rằng đều là sinh viên, nhưng có bộ dáng rất lợi hại. Tôi còn nhớ rõ có người tên Vân Cảnh, vừa học giỏi vừa đẹp trai, đúng là soái ca."

"Người ta tuy rằng chỉ là sinh viên, nhưng ở trên mạng có thật nhiều fans, quả thực có thể so với minh tinh luôn. Đáng tiếc tên này hình như không định vài showbiz, gần đây cũng không thấy tin tức gì." Một người khác nói đến việc này, đôi mắt đều sáng.

Một nhân viên công tác đoàn phim thấy mọi người quả nhiên đều có dáng vẻ thập phần hứng thú, lập tức nói: "Tôi là người của thành phố Bảo Phong nè. Trường Bác Dương đúng là rất nổi tiếng, thậm chí có thể nói có chút tà môn, đặc biệt là mấy năm nay, việc lạ đã xảy ra không ít, không hiểu sao có một số người chết."

"Hơn nữa càng kỳ quái chính là, sau khi những người đó chết, chân tướng lập tức được điều tra, thì ra họ chết đều là đáng đời, mà người không có làm chuyện xấu thì tất cả đều sống tốt."

"Năm nay, thành tích thi đại học đã có, thành tích trường Bác Dương lại càng tốt hơn trước, cho nên cho dù trước đó có xảy ra những chuyện kia, nhưng các vị phụ huynh vẫn xếp hàng đưa con xin vào trường."

"Thậm chí còn có đồn đãi, chỉ cần trong nhà không làm chuyện trái với lương tâm, là người an phận thủ thường, vào trường Bác Dương đều có thể được trường học che chở, có bệnh trị bách bệnh, không bệnh càng khỏe mạnh."

Nhân viên đoàn phim này nói nói, ngay từ đầu còn có thể khiến cho mọi người tò mò, nhưng mà cô nàng này càng nói càng mơ hồ, cả đám ngược lại không tin nữa, đều cảm thấy bất quá là do các phụ huynh mê tín thôi.

Nhưng thật ra người vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở một bên - Đường Dĩ Tổ - đối với chuyện này lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

Đây là thể giới tiểu thuyết, nếu nam phụ Đường Táo đều có thể có ngọc bội, còn có chuyện hiểm lạ kỳ quái gì khác xảy ra cũng không phải không có khả năng.

Đường Dĩ Tổ làm mẹ người ta lâu như vậy, tư duy cũng càng ngày càng giống những bậc phụ huynh bình thường khác, nếu trường học này thực sự đúng như lời đồn đãi, sau này cô muốn đưa Đường Táo vào học.

Bất quá ý niệm này vừa mới xuất hiện, lực chú ý của Đường Dĩ Tổ thực mau lại bị một nhân viên đoàn phim khác thu hút.

"Ai, mọi người đừng có không tin, vốn dĩ nghi thức khởi động máy của đoàn phim là định đặt ở Nam Mộc thôn, kết quả Ngụy Khải cùng Lục Mẫn trên đường tới đoàn phim lại xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả mọi người đều nói rui ro, vận khí không tốt."

"Ninh Duy biên kịch cố ý tìm một vị đại sư tính toán một chút, nói phải đổi nơi cử hành nghi thức khởi động máy, sau đó lựa chọn trường Bác Dương này. Đây là phải dựa vào quan hệ mới xin được vào quay, hiện tại mong cho trường học hiển linh, hy vọng bộ điện ảnh này có thể được đón nhận khi công chiếu."

Đường Dĩ Tổ dựng lỗ tai mà nghe, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng, quả thực không dám tin Trần Trường An cùng Ninh Duy lại mê tín như vậy.

Bất quá loại địa phương như giới giải trí, phùng cao dầm thấp là tất nhiên, có câu nói vẫn luôn truyền lưu trong nghề, "Tiểu hồng dựa phùng, đồ thẩm dựa mệnh".

*Hồng, đồ: chỉ độ nổi tiếng

Nhiều năm như vậy trôi qua, bất luận là đạo diễn lớn hay nhỏ, siêu sao nổi tiếng hay không, hễ là có tác phẩm bắt đầu quay, đều nhất định phải có một cái nghi thức khởi động, đủ để thấy được người trong giới này cỡ nào mê tín.

Hàn Thu Nhã vốn vẫn luôn hứng thú bưng bưng tham dự nghe vậy, nụ cười trên mặt tức khắc có chút xấu hổ.

Cô cùng Bành Hiểu Vũ đều là thể thân Ngụy Khải cùng Lục Mẫn mới được vào, đối với người khác mà nói, Ngụy Khải Lục Mẫn ra tai nạn xe cộ là rui ro, nhưng là đối với hai người bọn họ mà nói, ngược lại là chuyện tốt.

Hàn Thu Nhã bỗng nhiên trở nên không tích cực, tất cả mọi người đều là cáo già, rất nhanh ý thức đến độ miễn cảm của đề tài này, lại mau chóng đổi chủ đề, tiếp tục đàm luận một ít tin đồn không đau không ngứa khác.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Con trai là nam phụ - Chương 41 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 25/08/2019

Chiếc xe chở đám Đường Dĩ Tổ xuất phát hơi trễ một ít, chờ tới khi bọn họ đến trường, nhân viên công tác đều đã bố trí hiện trường xong.

Đây vẫn là lần đầu Đường Dĩ Tổ tham gia nghi thức khởi động máy của đoàn phim.

Ngoài đời thật cô chỉ vừa mới được chọn không lâu, còn trong giai đoạn cùng đạo diễn tiếp xúc cùng học tập, đã trực tiếp đi tới thể giới này.

Khi quay bộ 《Vương gia thể thân kiều thế》，bởi vì phong ba scandal, Đường Dĩ Tổ cũng không tham gia khởi động máy. Hôm nay đi vào hiện trường, chỉ thấy vài nhưng màu hồng cùng cái án trên bàn, ở giữa bày lư hương cung phụng, hai bên là các loại cống phẩm.

Bắt đầu từ đạo diễn, cả đoàn đội cùng đám diễn viên chính theo thứ tự dâng hương bái thần, chờ khi tất cả đều xong, cuối cùng, đạo diễn và diễn viên

chính cùng nhau xóc lên miếng vải đỏ che trên máy quay, tuyên bố chính thức khởi động máy.

Trần Trường An là người sấm rền gió cuốn, nghi thức khởi động máy mới vừa kết thúc, bên này, nhân viên đoàn phim bắt đầu dọn dẹp, hẳn cũng đã đưa người tới một góc khác vườn trường, trực tiếp chuẩn bị bắt đầu công việc.

Đường Dĩ Tổ năm nay hai mươi ba tuổi, Hàn Thu Nhã lớn hơn cô một tuổi, hai mươi bốn, xấp xỉ tuổi với nữ sinh viên sắp tốt nghiệp hai người muốn đóng vai.

Bởi vậy, vì đề càngh chân thật, chuyên viên trang điểm cùng tạo hình sư cũng không make-up đậm cho bọn họ, chỉ trang điểm thanh nhã đơn giản, cùng quần áo ăn mặc như những sinh viên bình thường.

Trong lúc chuẩn bị, Trần Trường An cũng lại đây nhìn vài cái, tới tới lui lui chỉ cường điệu một câu: "Hai người hôm nay là học sinh, lấy bộ dáng bình thường ở trường học ra cho tôi, diễn chính mình là được."

Cùng với việc các nhân viên công tác vào vị trí, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng gia nhập màn ảnh, ngay khi đạo diễn ra lệnh, cô lập tức nhập diễn.

Chu Tinh năm nay hai mươi hai tuổi.

Hai mươi hai năm trước, ba của cô xuất thân nông thôn lên thành thị, nhận thức cùng Chu mẫu, hai người ở huyện thành an cư lạc nghiệp, sinh ra Chu Tinh.

Chu phụ trọng nam khinh nữ, thấy đứa trẻ sinh ra là con gái, thật là bất mãn.

Năm ấy, quốc gia chấp hành kế hoạch hoá gia đình, Chu mẫu là nhân viên công chức, đã sinh ra một đứa con, nếu còn sinh thêm thì phải bị đuổi việc.

Thật vất vả mới vừa sinh xong con, từ quý môn quan đi về một chuyến, kết quả cả người còn chưa phục hồi tinh thần, đã nghe chồng nói muốn mình nhanh chóng sinh thêm đứa thứ hai, vì Chu gia lưu cái hương khói, Chu mẫu thất vọng rất nhiều, đương trường cự tuyệt. Không ngờ Chu phụ vậy mà xoay người bỏ đi, để lại hai mẹ con ở bệnh viện tự sinh tự diệt.

Chu Tinh không đến nửa tuổi thì ba mẹ ly hôn. Ba cô lập gia đình với người phụ nữ khác, sinh ra hai đứa con trai, mua nhà đổi diện nhà hai mẹ con Chu Tinh, ngày ngày điều võ dương oai, mắt lạnh nhìn Chu mẫu làm một người mẹ đơn thân.

Cũng may Chu Tinh cũng tranh đua, từ nhỏ đến lớn, thành tích của cô đều là tốt nhất, mắt thấy sắp tốt nghiệp đại học, mình rốt cuộc có năng lực chính thức bắt đầu công tác, Chu Tinh lập tức gấp không chờ nổi mà bắt đầu đi khắp nơi rải lý lịch sơ lược.

Tốt nhất là trước đầu tháng tìm được một công việc, chờ sau khi nhận được lương thực tập, cô sẽ gửi một phần về nhà cho mẹ.

Chu Tinh từ nhỏ thích khiêu vũ, đối với màu sắc có độ mặn cảm tự nhiên, nhưng mà hai thứ này muốn học chuyên nghiệp đều phải là kẻ có tiền mới có thể học được. Tiền Chu Tinh học đại học đều là do mẹ cô ăn mặc cần kiệm, còn cô thì tranh thủ nghỉ hè làm việc vặt, miễn cưỡng có được, dĩ nhiên không có khả năng lựa chọn loại ngành học ngốn tiền này.

Lúc ghi danh đại học, cuối cùng, Chu Tinh lựa chọn kế toán.

Vốn tưởng rằng hy sinh yêu thích của mình, lựa chọn chức nghiệp này, thực mau là có thể tìm được công tác, bắt đầu sinh hoạt hoàn toàn mới. Kết quả, không nghĩ tới, cô lại nhiều lần vấp phải trắc trở.

"Mới vừa tốt nghiệp đại học? Có bằng Tốt nghiệp không? Giấy chứng nhận chức nghiệp có mấy cái?"

"Hai mươi hai hã, tới tuổi kết hôn rồi, có bạn trai không, có định kết hôn không, trong vòng một năm gần đây có kết hoạch có con không?"

"Ngại quá, chúng tôi đã đủ người rồi."

"..."

Liên tục vài ngày đều không nhận được tin phỏng vấn, Chu Tinh âm thầm sốt ruột, liền ở ngay lúc này, một công ty trên mạng cô rải đơn bỗng nhiên chủ động gọi điện thoại, liên hệ cô ngày mai đi công ty phỏng vấn.

Địa chỉ công ty này thoạt nhìn không giống như ở khu thương nghiệp, ngược lại giống như nhà ở dân cư. Bất quá đầu năm nay công ty tư nhân rất nhiều, các công ty nhỏ sự nghiệp mới vừa khởi bước thuê không nổi văn phòng khu vực trung tâm, họ tìm nhà dân thuê cũng bình thường.

Cho dù là công ty nhỏ, những thứ khác có thể thiếu, kế toán lại không thể. Cái chức nghiệp như kế toán này nổi tiếng là dễ có việc cũng là nguyên nhân này.

Chu Tinh không hề hoài nghi, ngày hôm sau cô cố ý chỉnh đốn thu thập một phen, cầm di động thấp thòm đi đến.

Phiếu điểm màu trắng dần xuất hiện ở trước màn ảnh, màn ảnh di chuyển, một nữ nhân trung niên mặc đồ văn phòng vừa thu hồi ánh mắt khỏi tờ phiếu điểm kia, nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ khăn trương hơi kéo khoe miệng một chút, lộ ra nụ cười tươi lấy lòng.

"Thành tích trong trường đúng là không tồi." Nữ nhân trung niên nói, nhìn Đường Dĩ Tổ trên dưới đoan trang.

Người phụ nữ này là diễn viên khách mời do Trần Trường An mời đến, tuy rằng không nổi danh, nhưng ở giới giải trí lẫn lê bỏ lết nhiều năm, sớm đã là một diễn viên gạo cội. Biểu tình giờ phút này của bà nhìn về phía Đường Dĩ Tổ mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, nhàn nhạt cảm giác áp bách làm cô tức khắc càng thêm khăn trương.

Loại khăn trương này ở trong cốt truyện đúng là gài đúng chỗ ngựa, Đường Dĩ Tổ cũng không kèm chế, tùy ý để mình phát huy hoàn toàn tâm tình của nữ sinh viên lần đầu phỏng vấn, vừa câu nệ lại chờ mong thông qua biểu tình rất nhỏ cùng ngôn ngữ tứ chi.

"Cuộc thi cuối kỳ của em đã kết thúc, tùy thời có thể bắt đầu công tác. Trước mắt em đã có bằng sơ cấp kế toán, chờ tích lũy tốt kinh nghiệm công tác, khi điều kiện cho phép, em dự định tiếp tục ghi danh trung cấp....."

"Có thể có thể." Đường Dĩ Tổ nói chưa nói xong, nữ nhân trung niên đã đánh gãy lời cô, "Chỉ nói em nghe, chị tương đối coi trọng cái duyên, mới hàn huyền với em trong chốc lát, đã biết ngay em là cô gái thành thật. Chúng ta lại là đồng hương, cơ hội công việc này chị nhất định sẽ trao cho em, nhưng là có thể nắm chắc hay không, còn phải dựa vào chính em mới được."

Đường Dĩ Tổ trong lòng vui vẻ, đôi mắt lập tức liền sáng: "Thật sao?"

Nữ nhân trung niên nhìn bộ dáng cao hứng của cô, không nhanh không chậm nói: "Trước mắt, tình huống công ty hiện tại đang định xác nhập cùng công ty thành phố Cát Điền làm một, sử dụng hệ thống kế toán hoàn toàn mới, đây cũng là nguyên nhân bên này tuyển kế toán mới."

"Em muốn vào làm ở công ty, phải đi học tập hệ thống mới mới được, loại sinh viên mới tốt nghiệp ra trường như em, năng lực học tập hẳn là rất tốt phải không?"

Đường Dĩ Tổ lập tức nói: "Em sẽ nỗ lực!"

"Vậy được rồi." Nữ nhân trung niên sao chép lại phiếu điểm trong tay, "Buổi chiều em quay lại trường học thu thập một chút đi, chạng vạng chuẩn bị xuất phát."

"Xuất phát?" Đường Dĩ Tổ sùng sốt, mắt thấy nữ nhân trung niên đã đứng lên, cô nhanh chóng đứng dậy theo, "Đi đâu vậy chị?"

"Đi thành phố Cát Điền học tập trong ba ngày." Nữ nhân trung niên vừa đi vừa nói, thấy Đường Dĩ Tổ theo kịp, bà lại quay người lại, gần gũi thấp giọng, thần bí nói với cô, "Nhân ba ngày này, công ty sẽ đuổi việc những kế toán cũ đi, ba ngày sau các em trở về đã có thể làm việc, loại cơ hội học tập này không có nhiều đâu, phải nghiêm túc một chút, hiểu chưa?"

Mặt Đường Dĩ Tổ tức khắc lộ vẻ chần chờ: "Em..... Một mình em đi sao?"

"Đương nhiên không phải." Nữ nhân trung niên lập tức nói, "Thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội, sao có thể để em đi một mình chứ, Tiểu Dương!"

Theo tiếng gọi của nữ nhân trung niên, người vẫn luôn chuẩn bị ở ngoài màn ảnh - Hàn Thu Nhã - lập tức nhô đầu ra, cười ngọt ngào đối với màn ảnh: ""Có!"

"Cát!" Hàn Thu Nhã vừa mới nhập cảnh, giọng nói của cô nàng còn chưa dứt, thanh âm đ*o diễn đột nhiên vang lên, nhanh chóng gián đoạn cảnh quay.

Thời kỳ sinh viên của nữ chính bất luận là cảnh trong vườn trường hay là văn phòng, tất cả đều quay ở bối cảnh trong trường Bác Dương.

Bởi vậy hôm nay khi quay, Đường Dĩ Tổ biểu diễn thập phần chuyên nghiệp, vì để diễn viên phát huy càng tốt, trừ một ít cảnh tượng đan xen ra, đại bộ phận nội dung đều đơn giản dựa theo trình tự kịch bản.

Đường Dĩ Tổ cũng không làm Trần Trường An thất vọng.

Lúc trước khi thử vai, cô đã liền bày ra thiên phú nhớ lời kịch siêu cường, hôm nay trước sau như một, toàn bộ kịch bản Đường Dĩ Tổ đều nhớ kỹ trong lòng.

Ngày đó cô ở trên sân khấu biểu diễn thử vai, tuy rằng kỹ thuật diễn khá tốt, nhưng Đường Dĩ Tổ dù sao cũng có xuất thân từ trào lưu võng kịch.

Mà phương thức quay, thủ pháp suy diễn của kịch sân khấu, võng kịch cùng điện ảnh là hoàn toàn bất đồng.

Trong vòng có loại cách nói thường thấy là: Khi diễn phim truyền hình, diễn viên vì cốt truyện phục vụ; mà khi diễn phim điện ảnh, diễn viên vì đạo diễn phục vụ.

Trần Trường An cùng Đường Dĩ Tổ mới lần đầu tiên hợp tác, cũng không trông cậy cô ngay từ đầu có thể xem bản thân là Chu Tinh, hẳn cũng đã làm tốt chuẩn bị phải nhẫn nại dần dần dạy dỗ, không ngờ, hôm nay Đường Dĩ Tổ ngược lại cho hắn một kinh hi thật lớn.

Nhiều ống kính nhắm ngay mặt cô bắt giữ mỗi một biểu cảm rất nhỏ, Đường Dĩ Tổ không chỉ một chút cũng không luống cuống, ngược lại càng ổn định, như đã trải qua dạy dỗ của đại đạo diễn, tuy rằng ngây ngô, nhưng cũng tinh tế chân thật, ngược lại càng dễ dàng làm người xem nhập vào thế giới của

Chu Tinh.

Bất quá, dù là như vậy, Trần Trường An soi mói cũng không cho phép Đường Dĩ Tổ quay một lần là xong.

Có một ít nội dung rõ ràng đã quay rất tốt, nhưng hẳn vẫn yêu cầu cô lại đến một lần, cố gắng đã tốt còn tốt hơn.

Đường Dĩ Tổ cũng vụn vặt phối hợp. Tựa như vừa mới nảy cùng nữ nhân trung niên đối diện cảnh phỏng vấn này, vì thỏa mãn bất đồng góc quay, cho tới bây giờ bọn họ đã quay đi quay lại năm lần trở lên.

Nữ nhân trung niên là diễn viên gạo cội, có thể vững vàng dừng lại cảm xúc, bất luận là quay lại mấy lần, đều có thể bảo trì trạng thái tốt nhất, làm người kinh ngạc chính là Đường Dĩ Tổ cư nhiên cũng hoàn mỹ làm được.

Diễn viên chính có năng lực, quả thực niềm vui ngoài ý muốn, không chỉ Trần Trường An, tâm tình của đồng đạo nhân viên công tác trong đoàn phim đều thấp phần vui sướng.

Chỉ là quay một chút bối cảnh vườn trường của Chu Tinh cùng mở đầu chuyện xưa, còn chưa bao gồm hình ảnh hồi ức về gia đình Chu Tinh. Những nội dung này sau khi trải qua cắt nối biên tập, đoạn này chân chính ở trong toàn bộ phim chỉ sợ không vượt qua năm phút đồng hồ. Dưới tình huống các diễn viên ở trạng thái thật tốt cũng phải mất cả ngày thời gian.

Đang lúc mọi người hy vọng, cốt truyện ở trường Bác Dương có khả năng quay xong chỉ trong một ngày hay không, không ngờ lập tức xảy ra vấn đề.

"Cái gì vậy? Đầu cô đi thăm cán bộ cao cấp chắc!" Trần Trường An vốn chính là người tính tình không được tốt, chỉ cần vừa tiến vào trạng thái quay phim, hẳn đã lập tức tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Đường Dĩ Tổ cùng diễn viên gạo cội biểu hiện đến tốt như vậy mà còn đều bị mắng rất nhiều lần, hướng chỉ hiện tại đối mặt Hàn Thu Nhã, mặt Trần Trường An trực tiếp lạnh xuống dưới: "Chính cô lại đây nhìn xem, động tác, biểu tình, có cái nào như sắp chết sao? Cô thật sự từng quay phim hả? Có loại diễn viên như cô sao?"

Hàn Thu Nhã không ngờ Trần Trường An lại không chừa mặt mũi như vậy, cô bất quá là động tác thô đầu vào, nói một tiếng "Có", vậy mà lại trực tiếp bị chửi mắng trước mặt nhiều người như vậy, lại còn nghi ngờ mình có phải diễn viên hay không?

Ở phim trường, đạo diễn lớn nhất, Trần Trường An tuy rằng không có tư lịch gì, nhưng vẫn như cũ có quyền hạn khống chế mọi người, Hàn Thu Nhã bị la tuỵ rằng ủy khuất, cũng không dám hé răng, chỉ có thể đi đến bên cạnh đạo diễn, nhìn lại cảnh quay vừa rồi.

"Có nhìn ra vấn đề không?" Trần Trường An hỏi.

Hàn Thu Nhã nhìn cảnh mình xuất hiện không đến hai giây kia, hoàn toàn không rõ mình không đứng chỗ nào, nhưng giờ phút này Trần Trường An có bộ dáng hung thần ác sát, tựa hồ cô chỉ cần dám nói "Không có", là có thể bị ăn sống liền, Hàn Thu Nhã đành phải gật gật đầu.

"Tiếp tục!"

Tuy rằng là ở thời điểm Hàn Thu Nhã xuất hiện xảy ra vấn đề, nhưng cảnh này cùng cảnh đoạn trước có tính nối liền, nếu quay lại thì phải quay lại từ đầu.

Đường Dĩ Tổ cùng nữ nhân trung niên chuẩn bị tốt, lại một lần nữa bắt đầu lời kịch trước đó.

Cùng với việc nữ nhân trung niên từ trên chỗ ngồi đứng lên, Đường Dĩ Tổ cũng vội vàng đi theo: "Đi đâu vậy chị?"

"Đi thành phố Cát Điền học tập trong ba ngày..... Thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội, sao có thể để em đi một mình chứ, Tiểu Dương!" Nữ nhân trung niên hô lên.

"Có!" Hàn Thu Nhã vang dội trả lời, ngay sau đó, mặt cô mới dò ra tới, xuất hiện bên trong màn ảnh, cười ngọt ngào với camera.

"Cát!" Thanh âm không kiên nhẫn của Trần Trường An lại lần nữa truyền đến, Hàn Thu Nhã lại một lần bị kêu, bị mắng máu chó phun đầu, "Kêu cô diễn nhân vật này, là bởi vì tôi phát hiện ở trên người cô có điểm phù hợp với nhân vật này. Ở cốt truyện, cô cùng Chu Tinh đều chưa bị lừa bán, nhưng người xem biết cô tương lai là phải bị lừa bán. Như vậy, cô phải bày ra nhân vật này như thế nào?"

Hàn Thu Nhã suy nghĩ một chút, nói: "Dương Như Yến hiện tại hẳn là muốn công tác cho tốt, nỗ lực biểu hiện chính mình?"

Trần Trường An lắc lắc đầu, bộ dáng thất vọng cực kỳ: "Buổi tối trở về nghiền ngẫm đi, ngày mai lại nói đáp án cho tôi, hy vọng cô có thể sớm nghĩ thông suốt, bằng không sợ là chờ tới giờ rồi bộ phim điện ảnh này còn quay không xong."

Trải qua vài lần trì hoãn, hiện tại đã là 10 giờ tối, tất cả mọi người đều khó tránh khỏi lộ vẻ mệt mỏi.

Lạc: Nào nào, mọi người cùng đoán xem, theo gợi ý của Trần đạo diễn, Hàn Thu Nhã nên biểu hiện nhân vật Dương Như Yến như thế nào:3

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41-2

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/08/2019

Lúc này mới là ngày đầu tiên khởi động máy, thời gian cũng không thật sự khẩn trương, hơn nữa, bởi vì Đường Dĩ Tố biểu hiện rất khá, tiến độ ngược lại còn nhanh hơn so với tưởng tượng. Trần Trường An cùng vài vị phó đạo diễn thương lượng một chút, sau đó hào phóng phát tay thả người, cho phép trở về nghỉ ngơi.

Đoàn phim chủ yếu quay ở trường Bác Dương, vì tiết kiệm thời gian và dễ ra vào, đoàn làm phim cũng thuê phòng ở khách sạn gần đó. Đường Dĩ Tố cùng Hàn Thu Nhã là diễn viên quan trọng, vì vậy cũng được hưởng một ít ưu đãi, mỗi người đều có phòng nghỉ ngơi riêng.

Trên đường trở về, không ít người đều nghe nói Hàn Thu Nhã hôm nay bị nắng đến máu chó phun đầu, một đám nhào vô sôi nổi an ủi cô nàng.

Ngày hôm qua, mọi người tiếp xúc còn rất vui vẻ, hơn nữa trước khi quay phim này Hàn Thu Nhã cũng có rating không tồi, sớm đã có chút nổi tiếng.

Đừng thấy hôm nay cô bị đạo diễn nắng đến máu chó phun đầu, dù sao cũng là cái nữ phụ số hai, chỉ cần có thể thành công quay xong bộ điện ảnh này, đây đã có thể xem tác phẩm tiêu biểu đầu tiên của Hàn Thu Nhã.

Hơn nữa, cô nàng cũng đã có cơ sở từ trước, vậy nên trừ phi bộ điện ảnh này có rating phòng vé siêu cao, làm cho nữ chính Đường Dĩ Tố nổi tiếng, hoặc là tương lai Đường Dĩ Tố có thể đoạt giải gì đó, nếu không, tiền đồ Hàn Thu Nhã còn sáng lạn hơn so với nữ chính như Đường Dĩ Tố.

Nhưng mà, đầu năm nay, vào rạp chiếu phim đều là người trẻ tuổi, bọn họ yêu tha thiết hiệu ứng phim nước ngoài và những phim hài nhẹ nhàng. Cho dù là phim trinh thám đi nữa, cũng có khả năng làm cho người ta yêu thích hơn loại đề tài hiện thực, đầy vẻ trầm trọng như bộ phim 《 Khu không người 》 này. Vì vậy, muốn rating cao cơ bản là chuyện không có khả năng.

Mà muốn đoạt giải, trừ diễn viên ra, quan trọng nhất vẫn là xem nội dung sáng tác cùng trình độ nhân viên của toàn bộ đoàn phim. Trần Trường An hiện giờ vẫn là một đạo diễn nhỏ vô danh tiểu tốt, nếu bộ điện ảnh này không có Đồng Trần gia nhập, kéo tới không ít đầu tư, quy mô đoàn phim căn bản không thể lớn như vậy.

Bởi vậy, bất luận là chân tình hay giả ý, đều làm cho mọi người phải vây quanh Hàn Thu Nhã.

Biểu hiện của Hàn Thu Nhã cũng rất không tồi, tuy rằng thương tâm khổ sở, nhưng vẫn miễn cưỡng xúc động tinh thần cùng mọi người ở chung nói chuyện phiếm, một chút cũng không vì những người này là nhân viên đoàn phim cùng diễn viên quần chúng mà coi khinh bọn họ.

Trước khi chuẩn bị xuống xe, có người đề nghị cùng đi ăn khuya.

Hiện giờ là đêm mùa hạ, đúng là thời tiết tốt để ăn tôm hùm đất, Bác Dương là trường học, ở gần đó có phố ăn vặt của sinh viên, muốn ăn chơi cái gì cũng có. Mọi người nhiệt tình mời, Hàn Thu Nhã có chút thịnh tình không thể chối từ, quay đầu nhìn về phía Đường Dĩ Tố nói: "Dĩ Tố, có muốn cùng đi không?"

"Tôi có chút mệt, muốn sớm về nghỉ ngơi, mọi người đi đi thôi." Đường Dĩ Tố uyển chuyển cự tuyệt.

Cô đã nói như vậy, vốn dĩ bọn họ cũng không quen biết gì nhiều, cũng không nhiều lời thêm. Sau khi xuống xe thì tách ra, đoàn người đi ăn khuya, Đường Dĩ Tố lại nhanh chóng trở lại phòng.

Mới vừa ngồi xuống, cô đã mở điện thoại ra chuẩn bị video với Đường Táo.

Dường như là Đường Dĩ Tố mới vừa gọi, ở bên kia, Đường Táo đã lập tức bắt máy, khuôn mặt tròn tròn nho nhỏ lập tức xuất hiện trong màn hình.

"Má mi." Vừa nhìn thấy Đường Dĩ Tố, ánh mắt thẳng bé sáng lên, bất quá rất nhanh lại nhấp nháy, nghiêm túc nhìn chằm chằm mẹ.

"Đường Táo ~" Đường Dĩ Tố ngây ngô nhìn đứa nhỏ trong video cười ngốc, "Có nhớ má mi hay không. Sao trễ vậy rồi còn ngồi trên sofa? Bình thường giờ này con đã lên giường nhỏ chuẩn bị ngủ rồi mà."

"Người cũng còn chưa tắm rửa đổi áo ngủ kia." Đường Táo lập tức nói, "Thức đêm sẽ có quầng thâm mắt, sẽ nổi mụn, còn sinh ra nếp nhăn, còn làm cho má mi không cao không lớn nổi!"

Đường Dĩ Tố nghe thẳng bé quở trách, cả người sùng sột.

Trừ lần mới vừa xuyên qua kia, Đường Táo đã lâu rồi không nói chuyện như vậy với cô, Đường Dĩ Tố cũng đã quên mất đứa nhỏ này còn có "'thuộc tính"' độc miệng.

"Giờ mới 10 giờ, đâu có tính là thức đêm." Đường Dĩ Tổ vội vàng biện giải, "Má mi đang định video xong với con, rồi lập tức ngoan ngoãn đi ngủ đó."

"Thật sao?" Đường Táo có chút hoài nghi, "Người không phải mới vừa thay quần áo chuẩn bị ra cửa tiếp tục làm việc hở?"

"Đương nhiên không phải mà." Đường Dĩ Tổ lúc này mới minh bạch, thì ra là thằng bé hiểu lầm, vội vàng nói, "Má mi đã quay diễn cả một ngày, vừa mới trở lại khách sạn."

Biểu tình nghiêm túc trên mặt Đường Táo dần dần đậm đi, nhìn cô hỏi: "Người đóng phim vất vả lắm không?"

"Không vất vả, không vất vả." Đường Dĩ Tổ lập tức nói, "Hôm nay má mi đóng phim ở một khu nhà trong trường đại học, là nơi rất nổi tiếng đó."

Đường Dĩ Tổ trực tiếp cùng thằng bé chia sẻ công việc ban ngày của mình.

Đường Táo tuổi còn nhỏ, lời nói của mẹ, nó có chút nghe hiểu được, có chút lại không quá minh bạch, chỉ có thể cái hiểu cái không mà nghe. Đường Dĩ Tổ cũng mặc kệ, cô giống như là nói chuyện phiếm với bạn bè, người một câu, ta một câu, vui vẻ chia sẻ.

Trẻ con tuy rằng thoạt nhìn không hiểu chuyện, nhưng có chút thời điểm bọn nhỏ còn thông minh hơn so với người lớn.

Hiện tại Đường Dĩ Tổ không ở bên cạnh Đường Táo, nếu mỗi một câu đều phải dựa theo năng lực lý giải của trẻ nhỏ mà nói chuyện, chỉ chốc lát sau, giữa hai người sẽ không còn đề tài hàn huyên.

Vì vậy, cô cần phải xem Đường Táo ngang hàng với mình, cùng nó chia sẻ về công việc, lựa một ít chuyện thú vị kể cho thằng bé, mục đích không phải là muốn Đường Táo lý giải nội dung cụ thể, chỉ là muốn cho Đường Táo có một loại cảm giác như nó cũng đang ở gần Đường Dĩ Tổ mỗi ngày.

Đồng dạng, trong quá trình chia sẻ, bị ảnh hưởng của mẹ, Đường Táo cũng sẽ thường xen kẽ kể chuyện hằng ngày của mình với Đường Dĩ Tổ. Như vậy, mặc dù ở đất khách, hai mẹ con cũng vẫn như cũ giao lưu với nhau.

Mẹ một câu, con một câu, chỉ chốc lát sau thời gian đã qua một tiếng. Mắt thấy đồng hồ chỉ hướng về phía 11 giờ, Tần Hoa vừa đưa sữa cho Đường Táo, vừa nhướn mắt nhìn Đường Dĩ Tổ một cách đầy thâm ý qua camera.

Đường Dĩ Tổ tức khắc phục hồi tinh thần, vội vàng nói: "Tiểu Táo, Tiểu Táo, má mi mệt mỏi, muốn đi tắm. Tắt video được không?"

Nội tâm Đường Táo còn có vài phần không nở, nhưng thấy trên mặt Đường Dĩ Tổ đúng là còn trang điểm, chắc chắn đã rất vất vả, liền gật gật đầu, vẫy vẫy tay với mẹ, nói: "Má mi ngủ ngon."

"Ngủ ngon, bảo bối." Đường Dĩ Tổ cười nói, vừa mới tắt video, đang chuẩn bị đứng dậy tháo trang sức, bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa "Cốc cốc cốc".

"Ai?!" Vẻ cười ngây ngô trên mặt cô chợt thu lại, mắt lộ ra vẻ cảnh giác, đứng ở cạnh cửa hỏi.

"Dĩ Tổ, là tôi." Tham âm Hàn Thu Nhã ở ngoài cửa vang lên.

Nghe được là tiếng của Hàn Thu Nhã, trong lòng Đường Dĩ Tổ thoáng thả lỏng một ít.

Những lời đồn về nam nữ trong đoàn phim, Đường Dĩ Tổ cũng không phải chưa từng nghe qua.

Trên thực tế loại sự tình này là khẳng định tồn tại, một đám người liên tục vài tháng ở bên cạnh nhau, mỗi ngày đều bận rộn cùng nhau, chính cái gọi là thực sắc tính dã, luôn có lúc lau súng cướp cò.

**Thực sắc tính dã: nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người*

Chẳng qua, đôi khi cả hai đều là nam nữ độc thân, đều có hảo cảm, thuận lý thành chương mà ở bên nhau;

Có đôi khi, là người có gia đình muốn nếm thử mới mẻ tồn tại đạo đức nếm;

Còn có nguyên nhân vì cường quyền, hoặc là vì ích lợi bị quá hoá liều.

Trước đó đã từng có chuyện nam nữ trong đoàn phim nửa đêm gõ cửa, bị phóng viên chụp lên tung ảnh lên, Đường Dĩ Tổ chỉ muốn an an phận phận đóng phim, một chút cũng không muốn dính dáng cùng loại chuyện này.

Nghe là Hàn Thu Nhã, Đường Dĩ Tổ cũng mở khóa cửa. Đầu tiên mở một khe hở, xác nhận bên ngoài chỉ có một mình cô nàng, Đường Dĩ Tổ mới chính thức mở lớn cửa.

Hàn Thu Nhã chú ý thấy bộ dáng cẩn thận của cô, có chút buồn cười: "Tôi đến một mình, còn đang lo lắng cô đã ngủ, không quấy rầy chứ?"

Đường Dĩ Tổ chưa tẩy trang, quần áo cũng chưa thay, khẳng định là còn chưa chuẩn bị ngủ, bèn nói: "Không có."

"Tôi có thể đi vào ngồi một chút không?" Hàn Thu Nhã hỏi.

"Có thể, vào đi."

Hàn Thu Nhã bước vào phòng, trước tiên nhìn lướt qua một lần, cuối cùng ánh mắt ngừng ở di động Đường Dĩ Tổ đặt trên bàn. Đường Dĩ Tổ có thói quen hay khóa màn hình, giờ phút này màn hình di động một mảnh đen nhánh, cái gì cũng nhìn không được.

Hàn Thu Nhã thấy Đường Dĩ Tổ đang lấy nước cho mình, vội vàng nói cảm ơn, sau đó ngồi bên cạnh cô, có chút câu nệ: "Ngại quá, trễ vậy còn tới quấy rầy cô.""

"Mới vừa nãy tôi vốn dĩ cũng định trở về ngủ, nhưng mà nghĩ đến chuyện ban ngày, liền có chút đứng ngồi không yên. Hôm nay bộ dáng đạo diễn rất không vừa lòng, muốn tôi về suy nghĩ lại cho tốt, nhưng tôi lại có chút không thông."

Đường Dĩ Tổ nghe, đại khái minh bạch nguyên nhân Hàn Thu Nhã tới tìm mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Con trai là nam phụ - Chương 42

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 31/07/2019

Edit trễ 1 ngày, nhưng bù lại chương này khá dài:3

Hàn Thu Nhã thấy thần sắc Đường Dĩ Tổ nhàn nhạt, tuy rằng nhìn không thấu suy nghĩ của cô, nhưng cũng không thấy cô xuất hiện biểu tình chán ghét.

Cô nàng nhìn Đường Dĩ Tổ có chút lấy lòng, nói: "Dĩ Tổ, hôm nay biểu hiện của cô thật tốt, tôi vẫn luôn ở bên cạnh học tập, nhưng mà căn bản không bắt được yếu lĩnh.""

"Nói thiệt nha, mới vừa nãy tôi còn lén lên mạng xem tư liệu của cô. Trước đó, kinh nghiệm quay phim của cô còn kém hơn tôi, cho nên tôi đặc biệt kinh ngạc, cũng rất tò mò, muốn biết sao cô có thể diễn tốt như vậy.""

"Tôi cũng biết tôi hơi vậy thực mạo muội, nhưng ngày mai đã phải tiếp tục đóng phim rồi. Lòng tôi đặc biệt sốt ruột, cô có thể chỉ dạy tôi được không?"

Hàn Thu Nhã đáng thương vô cùng nhìn Đường Dĩ Tổ, tha thiết ngóng trông cô trả lời.

Chuyện ở quán cà phê hôm đó tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không chính mắt nhìn thấy Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ phát sinh quan hệ ái muội gì, hết thấy tin tức mà cô biết đều do đám người paparazzi nói chuyện phiếm không cần thận bị nghe được thôi.

Đầu năm nay, các phóng viên đi khắp nơi rình lên đời tư ngày càng nhiều hơn, miệng nói là giúp quần chúng giám sát nhân vật công chúng trong giới giải trí, nhưng ở sau lưng, các loại giao dịch ngầm cũng không ít.

Xa không nói, chỉ nói đến tai tiếng của nguyên thân cùng Tổng Thần Hạo, tên Tổng Thần Hạo tuy rằng tra nam, nhưng công chụp lén của phóng viên cũng không thể không nhắc đến.

Nguyên thân cùng Tổng Thần Hạo hẹn hò, khẳng định có không ít video hai người thân mật, cổ tình paparazzi chỉ thả ra video có nội dung nguyên thân chạy đi tìm Tổng Thần Hạo, lúc này mới làm cho Tổng Thần Hạo có thể giả bộ, fans cũng tin là thật, tiến hành bạo lực internet với nguyên thân.

Đường Dĩ Tổ không tin paparazzi, cô cũng không quá hiểu biết Hàn Thu Nhã, trước mắt không có chứng cứ kết luận Hàn Thu Nhã là tiểu tam, một người nhân phẩm có vấn đề, nội tâm Đường Dĩ Tổ cực lực thuyết phục mình, cố gắng dùng ánh mắt bình thường đối xử với Hàn Thu Nhã.

Nếu dứt bỏ vấn đề đạo đức để nói chuyện, giữa cô và Hàn Thu Nhã chính là quan hệ đồng sự bình thường.

Hàn Thu Nhã là nữ số 2, suất diễn rất nhiều, nếu cô nàng theo không kịp tiến độ, Đường Dĩ Tổ thường xuyên phối hợp cũng sẽ rất thống khổ.

Tất cả mọi người đều ở chung đoàn phim, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, cẩn thận nói: "Cô cũng biết, tôi không có kinh nghiệm gì, đại bộ phận đều là nhờ vào cảm giác, ý nghĩ của tôi, không nhất định là thích hợp với cô."

"Không có việc gì, không có việc gì, cô cứ nói đi, lỡ như hữu ích với tôi thì sao." Hàn Thu Nhã thấy Đường Dĩ Tổ có ý giúp, lập tức cao hứng nói.

Đường Dĩ Tố hỏi: "Trước đó, cô chỉ mới quay phim truyền hình, chưa từng quay qua phim điện ảnh, đúng không?"

Hàn Thu Nhã gật gật đầu.

"Cô cảm thấy, giữa quay phim truyền hình cùng điện ảnh, có gì khác nhau?" Đường Dĩ Tố hỏi.

Hàn Thu Nhã sững sốt, cô ta tới để thỉnh giáo kỹ xảo diễn kịch của Đường Dĩ Tố, không nghĩ tới Đường Dĩ Tố lại hỏi mình vấn đề này, bất quá thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô không giống như nói giỡn, Hàn Thu Nhã đành phải nghĩ nghĩ, nói: "Sự khác nhau giữa phim điện ảnh cùng phim truyền hình... Rất lớn."

"Đầu tiên là trực quan, kích cỡ màn ảnh khác nhau, phương thức quan khán khác nhau; cái thứ hai là, độ dài khác nhau, phim điện ảnh ngắn, phim truyền hình dài; cái thứ ba là, phương thức lợi nhuận khác nhau... Còn lại còn có thủ pháp quay phim, các phối hợp đoàn phim, có rất nhiều rất nhiều chỗ bất đồng."

"Có câu nói sao ta, phim truyền hình là biên kịch nghệ thuật, phim điện ảnh là đạo diễn nghệ thuật. Khi xem phim truyền hình, người xem chú trọng chính là cốt truyện, tất cả mọi thứ đều phục vụ cho cốt truyện, mà khi xem phim điện ảnh, khai quật, chính là nội tâm đ*o diễn."

Đường Dĩ Tố gật gật đầu: "Cô tổng kết rất toàn diện."

Hàn Thu Nhã cười một chút: "Tuy rằng tôi lâm thời bị kéo vào đoàn phim, nhưng tôi cũng đã chuẩn bị trước, ở nhà còn trộm diễn vài lần nội dung kịch bản. Nói thật, cá nhân tôi cho rằng, chỗ khó chân chính của kịch bản này, hẳn là sau khi bị lừa bán, thảo luận về nhân tính giãy giụa."

"Hôm nay khi hoá trang, đạo diễn vẫn luôn cường điệu, hiện tại chúng ta là học sinh, chỉ cần diễn tốt chính chúng ta ở tuổi này là được, tôi chính là biểu hiện dựa theo lời hần nói, cho nên, mãi cho đến hiện tại, tôi vẫn còn không hiểu được, chỉ là một cái màn ảnh mà thôi, vì sao hôm nay đạo diễn lại tức giận như vậy."

Đường Dĩ Tố nghe vậy, lại là nhẹ nhàng lắc đầu: "Cô đi vào ngõ sai rồi, vừa mới nãy cô cũng nói, điện ảnh có độ dài rất ngắn, vì vậy mỗi một phân mỗi một giây, đều phi thường trân quý."

"Khi chúng ta xem phim truyền hình, sẽ phát hiện tiết tấu của phim khá nhanh, bất luận là nội dung, đối thoại hay là màn ảnh, đều phi thường trắng ra, thông qua lời kịch mà thúc đẩy chuyện xưa phát triển, phi thường trần trụi hiện ra trước mặt người xem."

"Nhưng điểm có ý tứ nhất của điện ảnh, chính là ở chỗ lưu bạch."

Hàn Thu Nhã nghe, lập tức nói: "Tôi biết lưu bạch, điện ảnh chú ý đến vẻ đẹp ý cảnh, nhưng muốn có hiệu quả lưu bạch, thì yêu cầu thông qua chính bộ điện ảnh đó mà biểu hiện ra, đây là việc mà đạo diễn phải phụ trách."

Đường Dĩ Tố nói: "Đúng vậy, mà chúng ta là diễn viên, chính là phải biểu diễn thế giới nội tâm của đạo diễn. Thanh âm nội tâm là phi thường an tĩnh, lời kịch chỉ là phụ tá, chân chính thúc đẩy tình tiết điện ảnh phát triển, là mỗi một bức hình, mỗi tiếng nói cử động, một thần một thái trên gương mặt của chúng ta, đều góp phần quan trọng."

"Cô diễn qua phim truyền hình, nên biết, khi chúng ta diễn kịch, là có vấn đề sai suất trong phạm vi cho phép."

"Sai suất chính là sự sai sót nhịp thở của diễn viên cùng người xem khi thể nghiệm tác phẩm. Từ góc độ diễn viên mà nói, sai suất của sân khấu kịch cùng tương thanh kịch cao hơn so với phim truyền hình, nhưng phim truyền hình bởi vì màn hình nhỏ, vấn đề sai suất này lại lớn hơn so với phim điện ảnh một chút."

"Màn hình lớn như vậy, toàn bộ rạp phim một mảnh đen nhánh, vị trí mặt chúng ta sẽ xuất hiện ở nơi trung tâm nhất của màn hình rạp chiếu phim. Người xem bởi vì lẽ đó sẽ hết sức chuyên chú, chuyên chú đến mức có thể nhìn được mỗi một hoa văn rất nhỏ trên mặt chúng ta..."

Hàn Thu Nhã nghe, ngay từ đầu còn có thể hiểu rõ, nhưng càng nghe ngược lại càng mơ hồ, chỉ cảm thấy điều Đường Dĩ Tố nói đều là lý luận trống rỗng, không có cái gì có thể áp dụng lên người mình, mang đến chút trợ giúp thực tế nào.

Hàn Thu Nhã tìm cái thời cơ, cắt ngang lời Đường Dĩ Tố: "Vậy hiện tại làm sao bây giờ, đạo diễn muốn tôi ngày mai hồi đáp, nhưng tôi vẫn không rõ mình phải làm gì."

Đường Dĩ Tố nhìn cô ta, nhất thời cũng không biết nói gì.

Lúc trước, khi đại đạo diễn cùng cô nói những lời này, Đường Dĩ Tố kết hợp với lý luận đã học trong trường học, vừa nghe đã hiểu mình phải xử lý biểu diễn tiếp theo ra sao.

Giờ phút này, những lời nói đó đã trải qua Đường Dĩ Tố tiêu hóa, cô sử dụng phương thức càng dễ hiểu hơn để nói cho Hàn Thu Nhã, không ngờ cô nàng này lại không thu hoạch được gì. Hàn Thu Nhã bước vào phòng ra sao, sau khi nghe xong lời của Đường Dĩ Tố, bước ra khỏi phòng y chang vậy.

Roi vào đường cùng, Đường Dĩ Tố đành phải nói: "Cá nhân tôi cho rằng, đầu tiên, cô muốn mình biểu diễn có chiều sâu, không thể chỉ dừng lại ở phương diện phim truyền hình. Cô cần phải căn cứ vào điện ảnh mà tiến hành cải tiến. Khi chúng ta quay phim truyền hình, thường xuyên dùng biên độ ngôn ngữ từ chỉ khá lớn để biểu đạt tính cách cùng cảm xúc nhân vật. Nhưng phim điện ảnh thì cô nhất định phải đem những thứ đó hòa vào thần thái, không che

biểu tình của mình."

Những lời này Hàn Thu Nhã cuối cùng nghe hiểu, liên tục gật đầu, nghiêm túc nhìn Đường Dĩ Tổ: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó....." Đường Dĩ Tổ vừa suy tư vừa nói: "Trần đạo hôm nay phát tính tình như vậy, hẳn là có quan hệ với năng lực biểu hiện của cô."

"Năng lực biểu hiện?" Hàn Thu Nhã nghi hoặc.

Đường Dĩ Tổ kiên nhẫn giải thích: "Thời gian phim điện ảnh hữu hạn, nhân vật của cô là nữ nhĩ bộ điện ảnh này, là một nhân vật phi thường trọng yếu. Thân là diễn viên, cô cần phải có khí thế của mình, ở lần đầu tiên bộc lộ quan điểm là có thể cho người xem cảm giác cô không đơn giản, cảm giác cô khác biệt những người cùng diễn.

"Rất nhiều thời điểm, loại cảm giác này chúng ta đều sử dụng qua, ví dụ như trang điểm khác biệt, quần áo khác biệt, ánh đèn và thủ pháp quay phim khác nhau chẳng hạn. Thậm chí có thể dùng kỹ xảo hậu kỳ để biểu hiện.""

"Nhưng những cái đó đều là phụ, quan trọng nhất, vẫn là bản thân diễn viên.""

"Trần đạo thích theo đuổi cực hạn, từ đầu tới cuối nhất định phải hoàn mỹ. Cô là nơi để hắn biểu đạt nội tâm trực quan nhất, cho nên Trần đạo mới hà khắc với cô như vậy."

Hàn Thu Nhã nghe xong, rốt cuộc bế tắc được giải khai, sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Thu Nhã tức khắc có chút kinh ngạc nhìn Đường Dĩ Tổ: "Dĩ Tổ, trước đây cô quen biết Trần đạo sao?"

"Không quen biết."

Đường Dĩ Tổ biết cô nàng này muốn hỏi cái gì, nói, "Trần đạo là đạo diễn tốt. Tất cả những đạo diễn tốt đều có chung một tính cách đặc biệt, đó chính là nghiêm túc đối đãi tác phẩm của mình. Chúng ta chỉ cần giống như bọn họ, cùng nhau nghiêm túc diễn tốt bộ điện ảnh này, là có thể tiếp cận gần với tư tưởng của đạo diễn rồi."

Hàn Thu Nhã gật gật đầu, dần dần phục hồi tinh thần từ trong bầu không khí của màn thảo luận học thuật nghiêm túc vừa rồi. Lộ ra chiều bài tươi cười, Hàn Thu Nhã cười ngọt ngào nói với Đường Dĩ Tổ: "Cảm ơn cô nha Dĩ Tổ, nếu không phải đêm nay cô chịu hỗ trợ, sợ là tôi mất ngủ cả đêm."

"Cô quá khách khí rồi." Đường Dĩ Tổ lập tức cường điệu nói, "Tôi chỉ nói cho cô ý tưởng của mình mà thôi, nhưng điều này thích hợp với tôi, nhưng không nhất định sẽ thích hợp với cô. Nếu cô cảm thấy những lời này có thể trợ giúp bản thân, đó chính là vinh hạnh của tôi."

Hàn Thu Nhã gật gật đầu, thấy hai người nói qua nói lại như vậy mà đã sắp tới 12 giờ, vội vàng đứng dậy nói: "Tôi đây không quấy rầy cô nữa, tôi đi về trước. Cô sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai cùng nhau cố lên!"

Nụ cười của cô nàng ngọt ngào, tràn đầy sức sống, sau khi cáo biệt với Đường Dĩ Tổ, liền nhảy nhót chạy về phòng mình.

Đường Dĩ Tổ nhìn theo bóng dáng Hàn Thu Nhã, đợi cho đến khi bóng dáng đối phương biến mất ở chỗ ngoặt hành lang, lúc này cô mới chậm rãi đóng cửa lại khóa chốt.

Tuy rằng chỉ cùng Hàn Thu Nhã ở chung một ngày, nhưng Đường Dĩ Tổ có loại trực giác, sợ là cô nàng này không có thiên phú trong việc diễn kịch.

Lúc trước Đường Dĩ Tổ cũng vượt năm ải, chém sáu tướng, mới lọt vào mắt Đại đạo diễn. Trước khi ông ấy lựa chọn cô, ông cũng có vô số lựa chọn, những người cạnh tranh kia Đường Dĩ Tổ cũng gặp qua không ít, người vừa có thiên phú vừa chịu được khổ cũng rất nhiều, đa số hơn kém nhau chỉ là may mắn mà thôi.

Đối lập với bọn họ, vận khí của Hàn Thu Nhã phi thường tốt, nhưng ở phương diện thiên phú thật sự là kém cỏi không ít.

Cũng không phải nói Hàn Thu Nhã không thể đóng phim, chẳng qua thiên phú của cô vốn là hữu hạn, hiện giờ lại có thói quen quay phim truyền hình, trong thời gian ngắn muốn đảo ngược, đi đóng phim điện ảnh tinh tế, chỉ sợ phải hao phí một ít thời gian.

Ngụy Khải cùng Lục Mẫn xảy ra tai nạn xe cô không thể tham diễn tuy rằng đáng tiếc, có thể tưởng tượng muốn tìm được nữ diễn viên đóng vai nữ số 2 có kỹ thuật diễn, hợp ý cũng không đơn giản.

Cặp đôi Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã này sẽ mang đến một ít độ chú ý không tồi cho bộ điện ảnh, nhưng Trần Trường An không giống như người vì chút độ chú ý mà hy sinh bộ phim của mình.

Nếu không, chuyện có Đồng Trân tham diễn, hẳn đã sớm tuyên truyền, mượn điều này hấp dẫn càng nhiều nữ diễn viên tới cạnh tranh nhân vật "Chu Tinh", cuối cùng cũng không có khả năng lựa chọn người ""tiếng xấu lan xa"" như Đường Dĩ Tổ.

Vậy thì vì sao Trần Trường An lại lựa chọn Hàn Thu Nhã đây.

Là Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã mang đến đầu tư, hay là...

Hình ảnh ban ngày đóng phim bỗng nhiên hiện lên trong đầu Đường Dĩ Tổ...

Liên tục vài lần quay không hài lòng, Trần Trường An kêu Hàn Thu Nhã đến trước mặt, hung hăng răn dạy cô một trận, cuối cùng nói: "Kêu cô diễn nhân vật này, là bởi vì tôi phát hiện ở trên người cô có điểm phù hợp với nhân vật này..."

Nữ số 2 là Dương Như Yên, là nữ sinh trẻ tuổi cùng bị lừa bán như nữ chính Chu Tinh, chẳng qua đối lập với Chu Tinh quyết cường, Dương Như Yên hiển nhiên càng thêm hiểu được tình thế.

Hai cô gái giống nhau bị lừa bán tiến vào núi lớn, bởi vì bất đồng tính cách cùng lựa chọn, ở trong núi lớn nghênh đón vận mệnh không giống nhau.

Nhân vật Dương Như Yên này bi tình, đồng thời, cũng khó tránh khỏi chiết xạ ra nhiều mặt tối ẩn sâu trong nhân tính, thập phần phức tạp.

"Hy vọng cô không phải người như tôi nghĩ..." Nghĩ đến nụ cười ngọt ngào kia của Hàn Thu Nhã, Đường Dĩ Tổ nhìn mình trong gương, chậm rãi nói.

Sau khi rửa mặt xong, cô thực mau quăng chuyện liên quan tới Hàn Thu Nhã ra sau đầu.

Đường Dĩ Tổ nằm ở trên giường, một mặt não bộ bỏ bộ dáng ngủ say hiện giờ của Đường Táo có bao nhiêu đáng yêu, một mặt lại không thể ngừng suy nghĩ về nhân vật Chu Tinh. Tự đặt giả thiết nếu như hiện tại cô cũng không phải nằm ở trong khách sạn, mà là trên giường lớn của một hộ nông gia nào đó trong sơn thôn xa xôi, giờ khắc này, tâm tình Chu Tinh sẽ ra sao.....

Hình ảnh Đường Táo cùng Chu Tinh xen kẽ ở trong đầu Đường Dĩ Tổ thoáng qua lại, đi theo cùng cô vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tổ đứng giờ tỉnh giấc, sau khi cùng nhân viên đoàn phim ăn cơm sáng, mọi người lại một lần nữa đi vào trường Bác Dương chuẩn bị quay.

Hôm qua, đoạn kịch Hàn Thu Nhã cần diễn kia, mãi đến cuối cùng cũng không có được cái gặt đầu của đạo diễn, cho nên hôm nay mọi người dĩ nhiên phải làm lại lần nữa.

Trước khi bắt đầu quay, Trần Trường An rút ra thời gian nói chuyện riêng với Hàn Thu Nhã trong chốc lát. Thấy lời nói của mình được Hàn Thu Nhã đều nghe xong hiểu, hơn nữa nhìn đáng vẻ cô ta tựa hồ đúng là có chút nắm bắt, Trần Trường An thoáng an tâm đôi chút, cho nhân viên đoàn phim bắt đầu chuẩn bị.

Một tiếng "Action" vang lên, đồng dạng bước đi, đồng dạng lời kịch, bất luận là diễn viên gạo cội hay là Đường Dĩ Tổ, biểu hiện đều không khác nhiều so với ngày hôm qua.

Sau khi nữ nhân trung niên diễn xong đoạn trước, bà cao giọng kêu một câu "Tiểu Dương", Hàn Thu Nhã lập tức trả lời một câu, sau đó nhô đầu ra, nhìn về phía trung niên nữ nhân cùng Đường Dĩ Tổ, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Cắt! Làm lại làm lại!" Thanh âm Trần Trường An lập tức cắt ngang đoạn biểu diễn.

Vừa mới bắt đầu đã lập tức quay lại, không ít người lập tức cảm nhận được tâm tình không kiên nhẫn của đạo diễn, ánh mắt đồng tình nhìn về phía Hàn Thu Nhã.

Hàn Thu Nhã sững sốt, bất quá rất mau đã điều chỉnh cảm xúc. Sau khi mọi người một lần nữa chỉnh đốn máy móc xong, Hàn Thu Nhã hít sâu một hơi.

Lại một lần bắt đầu quay, khi hai chữ "Tiểu Dương" vang lên, lần này Hàn Thu Nhã không vội trả lời, mà là đợi đại khái hai giây, sau đó đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên, cười với nữ nhân trung niên cùng Đường Dĩ Tổ: "Có!"

Trần Trường An nhìn Hàn Thu Nhã biểu diễn, sắc mặt lập tức âm trầm, nhưng kỳ quái chính là, lần này hần ngược lại không có cắt ngang diễn xuất của cô ta.

Nữ nhân trung niên không hồ là diễn viên gạo cội có "Kinh nghiệm chiến trường", không nghe một tiếng "'Cắt'" như dự đoán, vậy mà bà lại không hề mảy may kinh ngạc.

Bà giống như đã đặt mình trong cảnh tượng chân thật này, theo tiếng nói của Hàn Thu Nhã, nữ nhân trung niên không có chút nào tạm dừng, tự nhiên đi theo biểu diễn xuất kỳ bất ý của Hàn Thu Nhã, trực tiếp phát huy độ chuyên nghiệp của mình.

Nữ nhân trung niên ôm ngực vỗ vỗ, tựa hồ bị làm hết hồn, lại hơi có chút ghét bỏ thu lại ánh mắt từ trên người Hàn Thu Nhã, nói với Đường Dĩ Tổ: "Tiểu Dương, cũng là kế toán công ty chúng ta vừa tuyển được, chút nữa hai người sẽ cùng nhau ngồi xe công ty xuất phát đi huấn luyện."

Nữ nhân trung niên đã từng tham diễn qua vô số điện ảnh, có được kinh nghiệm quý giá mà người khác tuyệt đối không có, mới có thể khiến cho bà làm ra phản ứng hoàn mỹ như vậy. Nhưng làm không ít người kinh ngạc chính là, người vẫn luôn ở trong màn ảnh - Đường Dĩ Tổ, đối mặt với tình huống đột phát như vậy, cư nhiên có thể thống nhất bước đi cùng với nữ nhân trung niên.

Khi nữ nhân trung niên bị hành động của Hàn Thu Nhã làm "Giật mình", Đường Dĩ Tổ cũng toát ra kinh ngạc biểu tình, so sánh với vẻ kinh ngạc hơi mang ghét bỏ của nữ nhân trung niên, chỉ thấy người sau lại có vẻ mặt thoáng an tâm, rồi lại như có điều suy nghĩ. Rõ ràng, Đường Dĩ Tổ đã sử dụng phương thức biểu hiện càng thêm hàm súc.

Rốt cuộc thi hiện tại Chu Tinh là người mới vừa rời thông qua phỏng vấn, ở một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, xuất phát từ bản năng cảnh giác của con

người, mặc dù bị kinh hách, cũng muốn nhanh chóng che dấu, tạo ra cảnh thái bình giả dối.

Loại chi tiết nhỏ này, Đường Dĩ Tổ xử lý phi thường tinh tế diệu thấp.

Dù ở trong cảnh này, cô cũng không phải nhân vật tiêu điểm.

Bất luận là do màn ảnh tập trung, hay là người xem xem đoạn ngắn này, đều dễ dàng bị Hàn Thu Nhã mới xuất hiện hấp dẫn, không nhìn kỹ căn bản sẽ không ai lưu ý đến Đường Dĩ Tổ đang hao phí tâm lực biểu diễn.

Nhưng đồng dạng, cũng vì loại phản ứng tinh tế dù không phải trong tiêu điểm này của cô, mới có thể làm cả nội dung thoát nhìn càng thêm lập thể, càng có độ chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Editor: Lạc Tiểu - 04/09/2019

Nghe nữ nhân trung niên nói xong, Đường Dĩ Tổ đang sắm vai Chu Tinh tò mò nhìn Dương Như Yến, thấy Dương Như Yến vẫn duy trì tươi cười nhìn mình, Chu Tinh thu liễm một chút kinh ngạc cùng băn khoăn, sau đó hơi nâng khóe miệng, đáp lại Dương Như Yến bằng một nụ cười mất tự nhiên.

Dương Như Yến có một mái tóc dài, làn da trắng nõn, ngũ quan đoan chính, tuy rằng không xinh đẹp bằng Chu Tinh, nhưng cũng đúng là diện mạo xinh xắn thanh tú.

Hơn nữa, cô nàng tính tình hoạt bát, tươi cười diễm mỹ, bộ dáng không ràng thế sự, rất mau đã hòa mình cùng Chu Tinh. Ban đầu cô vốn có chút mâu thuẫn với chuyển huấn luyện ra ngoài thực tập, bởi vì có Dương Như Yến, mà Chu Tinh dần dần buông phòng bị.

Khi biết được tài xế chở bọn họ đi thành phố Cát Điền tuy là nam, lại chỉ có một người. Sau khi chở bọn họ tới nơi, công ty con sẽ có người ở nhà ga tiếp ứng, điểm bán khoán cuối cùng của Chu Tinh cũng biến mất.

Nhìn bộ dáng Dương Như Yến thiên chân lãng mạn, thật sự không giống như người cùng công ty hợp tác lừa gạt, có hai người thì dù trên đường có xảy ra chuyện gì, hai nữ nhân đầu một người nam nhân, cũng không phải không có phần thắng.....

"Cát!"

Sau khi toàn bộ diễn xong cốt truyện, cuối cùng mọi người đã nghênh đón thanh âm của Trần Trường An.

Hàn Thu Nhã không ngờ lần này cứ nhiên có thể một hơi diễn xong, sau khi nghe được tiếng của đạo diễn, cô thờ phào nhẹ nhõm, cười tươi với Đường Dĩ Tổ cùng diễn viên gạo cội. Đường Dĩ Tổ cùng nữ nhân trung niên liếc nhau, trong ánh mắt đối phương thấy được ý vị một lời khó nói hết.

Hàn Thu Nhã cảm giác được thần sắc hai người không đúng, còn đang nghi hoặc, ở ngay lúc này, Trần Trường An hô: "Hàn Thu Nhã, lại đây một chút."

Hàn Thu Nhã lập tức chạy đến bên cạnh Trần Trường An, lại thấy hắn click mở đoạn quay, nói với mình: "Tự cô nhìn xem cô diễn thứ gì."

Hàn Thu Nhã sửng sốt, rõ ràng là thuận lợi diễn xong, toàn bộ hành trình đạo diễn đều không có kêu dừng lại, cô còn tưởng rằng nội dung diễn hôm nay rốt cuộc đã được đạo diễn tán thành. Nhưng sao nghe ý của hắn lại tựa hồ cảm thấy cũng không thỏa đáng?

Máy quay bắt đầu phát, Hàn Thu Nhã cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tập trung chú ý.

Tiếng "Có" vang lên, Dương Như Yến đột nhiên xuất hiện trong màn ảnh, cười khanh khách mà nhìn về phía hai người Chu Tinh, sau đó nhanh nhẹn đi đến trước mặt bọn họ, giới thiệu lẫn nhau, dẫn ra nội dung cốt truyện.

Máy quay có màn hình không lớn, Hàn Thu Nhã một lần xem xong, đúng là cảm giác được vài phần không thích hợp, nhưng rốt cuộc kỳ quái ở đâu lại không thể nói nổi.

Một cảnh diễn có ba người, nếu nói Đường Dĩ Tổ cùng diễn viên gạo cội đại biểu "Tĩnh", vậy thì Hàn Thu Nhã lại quá mức "'Động".

Nhưng mà cái màn ảnh một tĩnh một động này còn vô cùng không hài hòa, Hàn Thu Nhã cùng Đường Dĩ Tổ trong đoạn phim thoát nhìn quả thực như người của hai cái thế giới.

Nếu hiện tại đang quay phim truyền hình, vậy thì suy diễn chấp và một chút cũng có thể bỏ qua, nhưng mọi người hiện tại đang đóng phim điện ảnh, Trần Trường An lại là một đạo diễn soi mói, vấn đề mà ngay cả Hàn Thu Nhã cũng có thể nhìn thấy, trong mắt Trần Trường An, khẳng định là phóng đại vô

số lần.

Cả đoạn video không đến mười phút, mắt thấy sắp phát xong, Hàn Thu Nhã thật cẩn thận dời đi ánh mắt, nhìn thoáng qua Trần Trường An.

"Nhìn cái gì, diễn như vậy mà cô còn mặt mũi nhìn tôi?!" Trần Trường An đương trường chửi ầm lên, "Càng diễn càng kém, càng diễn càng sai, mình diễn rác rưởi thì thôi, nhìn biểu cảm của cô xem, heo còn diễn tốt hơn cô! Kêu cô diễn chung với người khác quả thực là một loại vũ nhục với họ mà!"

Mặt Hàn Thu Nhã trắng đến đỏ bừng, cúi đầu không dám đáp lại.

Nếu như chỉ đơn giản như hôm qua, diễn không tốt thì cắt rồi cho diễn lại, cô còn có thể tiếp thu một ít.

Hiện tại diễn cho xong một lần, rồi phủ định toàn bộ nỗ lực của cô, trước mặt nhiều người như vậy mà không lưu tình trách cứ. Lúc Hàn Thu Nhã vừa xuất đạo đã diễn cùng Bành Hiểu Vũ, có hẳn ta ở bên cạnh hộ giá hộ tống, có từng chịu qua ủy khuất bao giờ.

Trần Trường An mắng Hàn Thu Nhã hơn nửa tiếng, mãi cho đến khi phụ trách Ninh Duy rút ra chút thời gian tới nơi, nhanh chóng tiến lên ngăn cản: "Rồi rồi, chửi mắng người khác cũng mệt mỏi rồi, anh có còn muốn quay hay không, mau tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút đi."

"Dựa vào biểu diễn của cô ta, bộ điện ảnh có xong tôi cũng không có mặt mũi nhận là của mình." Trần Trường An quát, "Kêu cô tối hôm qua về nghĩ lại, cô lại chạy đi ăn tôm hùm đất, sao không ăn chết luôn đi?"

"Người có thiên phú có năng lực hơn cô sau khi kết thúc đã về khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, cân nhắc cho tốt, còn cô thì sao? Chỉ biết ham hưởng lạc, nếu như cô dự định tới đoàn phim mấy tháng rồi đi, tôi hy vọng cô vẫn là nhân lúc còn sớm chạy lấy người đi."

Hàn Thu Nhã vẫn luôn cúi đầu nghe vậy, tức khắc đã hiểu rõ, Trần Trường An nhìn như sớm trở về nghỉ ngơi, trên thực tế đều nhìn thấy rõ ràng.

Tối hôm qua sau khi quay xong Hàn Thu Nhã cùng nhân viên đoàn phim đi ăn tôm hùm đất, có thái độ không đủ đoàn chính, làm cho Trần Trường An không vui, hôm nay vừa thấy cô diễn không tốt, dĩ nhiên muốn giáo huấn.

Vốn dĩ dựa theo lưu trình, suất diễn kế tiếp quay sẽ là cảnh Chu Tinh cùng Dương Như Yến lên xe, diễn viên quần chúng đều đã chuẩn bị. Hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều vây xem đạo diễn quát lớn Hàn Thu Nhã ra sao, tương đương với lấy Hàn Thu Nhã ra khai đao, cho mọi người một cái cảnh cáo, đoàn phim không dễ sống, phải biết kiềm chế chút.

Mà người sau khi kết thúc đã về khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, cân nhắc cho tốt trong miệng Trần Trường An, không cần hỏi, khẳng định là Đường Dĩ Tổ sớm trở về nghỉ ngơi.

Bởi vậy, khi Trần Trường An lại lần nữa hỏi cô rốt cuộc lý giải nhân vật ra sao, Hàn Thu Nhã nhịn không được nói: "Tôi dựa theo phương thức trước đó để diễn, vẫn luôn không thành công, cho nên tôi liền muốn đổi cái góc độ tự hỏi."

"Dương Như Yến là nữ nhị bộ điện ảnh này, là một nhân vật phi thường trọng yếu. Tốt nhất có thể tự có khí thế của mình, ở lần đầu tiên bộc lộ quan điểm là có thể cho người xem cảm giác không đơn giản, cảm giác cô khác biệt những người cùng diễn, cho người xem lưu lại ấn tượng khắc sâu!"

"Ai kêu cô nghĩ như vậy? Kêu cô phân tích nhân vật, kết quả cô lại nghĩ làm sao để đoạt chú ý, sao không nghĩ cách biểu hiện ra nhân vật của mình. Bây giờ là đang đóng phim điện ảnh, cô tưởng đang quay MV sao, cô là nữ chính MV hả?" Trần Trường An giận dữ hét, càng nói càng giận, đến cuối cùng tức muốn học máu trực tiếp ném bản thảo cốt truyện trong tay về hướng Hàn Thu Nhã.

"Rầm ——" một tiếng.

Trần Trường An giận dữ hét, càng nói càng giận, đến cuối cùng tức muốn học máu trực tiếp ném bản thảo cốt truyện trong tay về hướng Hàn Thu Nhã.

"Rầm ——" một tiếng.

Bản thảo tuy rằng không trúng Hàn Thu Nhã, nhưng cũng xuyt xoát sượt qua cánh tay, cô giật mình đến mức đột nhiên im bất, trừng lớn đôi mắt hoảng sợ nhìn Trần Trường An: "Tối hôm qua sau khi tôi ăn xong tôm hùm đất đã nhanh chóng trở về khách sạn. Suy nghĩ sao cũng không rõ, tôi liền đi tìm Dĩ Tổ....."

Hàn Thu Nhã hàm chứa nước mắt nói: "Là Dĩ Tổ dạy tôi.."

Trần Trường An nghe vậy, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Không chỉ đạo diễn, mà lực chú ý của tất cả nhân viên công tác đều bị dời đi, ánh mắt nhịn không được quét về phía Đường Dĩ Tổ, lướt qua lại trên người cô bồi hồi vài vòng mới thu hồi.

Trần Trường An nhìn nhìn Hàn Thu Nhã, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tổ, vừa định nói cái gì đó, liền ở ngay lúc này, Ninh Duy bỗng nhiên nhận điện thoại của tổ nhiếp ảnh khác.

Bọn họ đang lấy cảnh bên ngoài vườn trường, lúc quay đã xảy ra chút vấn đề, cần phải có hẳn đi xử lý.

Ninh Duy nghe xong, lập tức kéo Trần Trường An đi, để mọi người còn nghỉ ngơi một chút, hòa hoãn một chút, trong chớp lát lại tiếp tục quay chụp.

Đạo diễn không ở đây, tổ A vừa mới biểu diễn lại không hợp cách, mọi người đành phải tạm dừng công tác.

Hàn Thu Nhã đứng cứng đờ tại chỗ vài giây, sau đó bặm mặt, bước nhanh về một góc, nước mắt vẫn luôn chịu đựng rồi cuộc mắt khổng chế chảy ra.

Nhân viên công tác cùng đạo diễn viên bị Trần Trường An dọa ngốc cũng sôi nổi phục hồi tinh thần lại, thấy Hàn Thu Nhã tránh trong góc, đưa lưng về phía mọi người, sống lưng gầy yếu bởi vì khóc thút thít mà run lên, không ít người có chút không đành lòng.

Đạo diễn có khổng chế toàn bộ quyền lợi đoàn phim, tương đương với việc trên người phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn.

Không ít người tính tình ngày thường kỳ thật cũng không tồi, nhưng sau khi lên làm đạo diễn, một khi tiến vào chu kỳ quay, liền nhịn không được trở nên táo bạo dễ giận, loại mặt trái cảm xúc này cũng thực dễ dàng chuyển dời lên người diễn viên.

Bộ điện ảnh này vừa mới bắt đầu quay, Hàn Thu Nhã đã bị đạo diễn mắng thành như vậy, mà Đường Dĩ Tổ cùng tuổi cùng lứa, tuy rằng cũng thường xuyên bị Trần Trường An răn dạy, nhưng tốt xấu gì cũng có chút thành quả. Dưới sự đối lập, Đường Dĩ Tổ thật sự hạnh phúc quá nhiều.

Con người đều đồng tình kẻ yếu, huống chi Hàn Thu Nhã có quan hệ không tồi với mọi người. Vì vậy dần dần, người đến bên cạnh Hàn Thu Nhã an ủi càng ngày càng nhiều, nhìn bộ dáng ủy khuất của Hàn Thu Nhã, có người nói nói, ánh mắt lại nhịn không được bay tới trên người Đường Dĩ Tổ.

Ngày hôm qua Hàn Thu Nhã tuy rằng bị mắng, nhưng hiển nhiên tình huống cũng không nghiêm trọng như hôm nay.

Ai mà ngờ, sau khi thỉnh giáo Đường Dĩ Tổ, ngược lại càng diễn càng kém. Nghe ý của đạo diễn, Hàn Thu Nhã đây là nhắm chuẩn phương hướng đạo diễn chán ghét nhất mà suy diễn. Người không biết còn tưởng rằng Hàn Thu Nhã có ý định làm tức chết Trần Trường An, muốn cùng hấn nháo loạn.

Nhưng nếu điều này là do Đường Dĩ Tổ biểu hiện cực kỳ tốt dạy dỗ...

Diễn viên gạo cội cùng Đường Dĩ Tổ đối diện nhìn thấy tình huống này, bà liếc mắt với cô một cái rồi nói: "Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, càng về sau càng khó. Chính cô cũng chắc gì đã diễn tốt, về sau vẫn là đừng nên loạn chỉ điểm người khác."

Nói xong, diễn viên gạo cội chứa đầy thâm ý nhìn Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ cùng đối phương tuy rằng vừa mới tiếp xúc không được mấy ngày, nhưng phối hợp diễn, trình độ lẫn nhau đều hiểu rõ, đặc biệt là có một Hàn Thu Nhã kỹ thuật diễn kém ở bên cạnh phụ trợ, hai người càng thêm nhiều phần thương thức lẫn nhau. Lúc này, Đường Dĩ Tổ tự nhiên minh bạch, bà nhiều những lời này là đang đề điểm mình.

Đường Dĩ Tổ hít sâu một hơi, gật gật đầu: "Là tôi quá lỗ mãng không hiểu chuyện, về sau tôi nhất định chuyển tâm diễn kịch."

"Có rảnh tìm đạo diễn nhận sai đi." Diễn viên gạo cội nói xong, vỗ vỗ vai Đường Dĩ Tổ, sau đó bà lại tìm cái ghế dựa ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đường Dĩ Tổ nỗ lực bỏ qua các ánh mắt bắn về mình từ hướng của Hàn Thu Nhã, cũng tìm vị trí ngồi xuống, cực lực bài trừ những tạp niệm kia, tranh thủ thời gian ôn tập lại lời kịch.

Chờ Đường Dĩ Tổ đọc xong một lần, cảm xúc của Hàn Thu Nhã rốt cục cũng bình phục, cô ta kéo mọi người cùng đến trước mặt Đường Dĩ Tổ, liền thanh xin lỗi: "Dĩ Tổ, xin lỗi nha. Vừa nãy tôi quá sợ hãi, nói không lựa lời. Kỳ thật tôi hôm qua cô nói với tôi rất nhiều rất nhiều, tôi đều nhớ kỹ. Hôm nay diễn không tốt là tôi không đúng, vừa nãy tôi thật sự bị đạo diễn dọa sợ, nói chuyện hoàn toàn không xài đầu óc....."

Trần Trường An hung tàn như vậy, Hàn Thu Nhã bị dọa sợ là sự thật, điểm này Đường Dĩ Tổ là tin tưởng cô ta.

Nhưng bất luận như thế nào, lời nói của cô ta gây phiền toái cho Đường Dĩ Tổ cũng đồng dạng là sự thật.

Huống chi, nếu cô ta đến đây một mình, ngầm tìm Đường Dĩ Tổ tỏ thái độ chân thành, nói lời xin lỗi, Đường Dĩ Tổ có lẽ còn không so đo, nhưng lúc này lại lôi kéo nhiều người lại đây như vậy.

Nói dễ nghe một chút, đây là diễn kịch trước mặt mọi người, giả vờ làm sáng tỏ cho Đường Dĩ Tổ, nhưng đây còn không phải ép Đường Dĩ Tổ, không cho cô đường lui hay sao.

Đường Dĩ Tổ suy nghĩ cẩn thận điểm này, bình tĩnh nhìn Hàn Thu Nhã, nói: "Không có gì, cô đừng khóc, lần sau biểu hiện tốt một chút, làm đạo diễn lau mắt nhìn là được."

Hàn Thu Nhã thấy Đường Dĩ Tổ xác thật có bộ dáng không ghi hận mình liền thở phào nhẹ nhõm, thấy bên cạnh cô có một loạt ghế dựa không người, liền rủ mọi người cùng ngồi xuống, lau khô nước mắt, học theo bộ dáng của Đường Dĩ Tổ nghiêm túc ôn lại lời kịch.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43-2

Editor: Lạc Tiểu - 12/09/2019

Chuyện này tuy rằng khiến cho không ít người chú ý, nhưng nói đến cùng bất quá cũng chỉ là chuyện rất nhỏ, thấy giữa Đường Di Tổ cùng Hàn Thu Nhã không có phát sinh hiềm khích, không ít người đã đem việc này vứt ra sau đầu, tiếp tục chuyên chú công tác của bản thân.

Sau khi Trần Trường An xử lý xong chuyện trở về, nhìn thấy Hàn Thu Nhã không chỉ có không chậm trễ, ngược lại tiếp tục nghiêm túc học tập, sắc mặt hơi chút hoàn hảo. Hắn liền kêu Hàn Thu Nhã lại, nói chuyện riêng hơn nửa tiếng, xác nhận cô ta không thành vấn đề, mới tiếp tục bắt đầu quay.

Lần này, Hàn Thu Nhã lại thay đổi phương thức suy diễn, có lẽ là do được Trần Trường An chỉ điểm, biểu hiện của cô năng rót cuộc trở nên bình thường lại.

Cảnh quay này đã quay từ hôm qua cho tới hôm nay không dưới mười lần, rốt cuộc cũng đã hoàn thành, đám người diễn viên quảng chúng vẫn luôn ở bên cạnh chờ diễn rốt cuộc cũng có tác dụng, bọn họ cùng nhóm vai nhóm chính cùng nhau diễn nội dung tiếp theo.

Trải qua mấy ngày, Hàn Thu Nhã rốt cuộc đã nắm giữ được nhân vật Dương Như Yển, tiến trình của đoàn phim cũng đi vào quỹ đạo, kết thúc cảnh vườn trường cùng trong nhà, mọi người chuẩn bị quay cảnh bên ngoài thành phố Bảo Phong.

Sau khi xác nhận Dương Như Yển là thực tập sinh giống mình, dưới sự khuyến bảo của cô bạn mới gặp, Chu Tinh trở về trường học thu thập một chút hành lý, cuối cùng vẫn vẫn cùng Dương Như Yển lên xe.

Xe chậm rãi rời khỏi nội thành, hướng về vùng ngoại ô chạy đi, cảnh sắc ven đường cũng từ kiến trúc cao tầng dần dần biến thành phòng ở thấp bé, sau lại trực tiếp là vùng thanh sơn.

Bộ điện ảnh《 Khu không người 》 sử dụng chính là địa danh có thực, tình huống kinh tế của thành thị cũng móc nối với hiện thực, thành phố Cát Điền tuy rằng ở phụ cận thành phố Bảo Phong, nhưng bất luận là kinh tế hay kiến trúc thành thị đều không bằng thành phố Bảo Phong.

Càng chạy ra ngoại ô, hiện tượng người dân thưa thớt vốn là chuyện bình thường, nhưng mắt thấy đường đi càng ngày càng nhỏ, trên mặt Chu Tinh dần dần hiện ra thần sắc bất an.

Cô nhỏ giọng nói vài câu bên tai Dương Như Yển.

"Sợ cái gì, cùng lắm thì chút nữa chúng ta đánh nát hắn, tự mình lái xe trở về." Dương Như Yển lại không đem chuyện Chu Tinh băn khoăn thành việc lớn gì, cười nói.

Ngay sau đó, chiếc xe bỗng nhiên quẹo hướng bên phải một cái, rẽ vào một con đường đầy bùn đất, ước chừng mười phút sau, chiếc xe vẫn luôn chạy nhanh vậy mà chậm rãi dừng lại, tài xế quay đầu lại cười với hai người: "Tôi đi vệ sinh đã."

Nói xong, hắn mở cửa nhanh chóng rời đi, chờ sau khi hắn quay lại, đi sau lại nhiều lên hai gã đàn ông cao lớn, nói là để tránh cho điều khiển xe mệt nhọc, cất lượt tới lái xe.

Sự tình phát triển tới bước này, Chu Tinh cùng Dương Như Yển rốt cuộc đã nhận ra không thích hợp.

Hai nữ sinh cùng bị nhốt trong xe với hai gã đàn ông, đối mặt với hiểm cảnh như nhau, căn cứ tính cách khác nhau, bày ra phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Dương Như Yển tính cách hướng ngoại, gặp chuyện xúc động, đột nhiên gặp được nguy hiểm, cô gái này lập tức lựa chọn điên cuồng phản kháng.

Chu Tinh vốn đang dự định tính toán kế hoạch thật tốt thấy vậy, chỉ có thể phối hợp Dương Như Yển.

Hai người đầu khổ giữa hồi lâu, nhưng mà thời gian đã muộn, hai cô gái căn bản không có khả năng là đối thủ của ba gã đàn ông, cuối cùng bọn họ vẫn là bị bắt ngồi ở trong xe, chiếc xe tiếp tục đi về hướng núi lớn vực sâu.

Đoạn nội dung này, xem trong kịch bản bất quá chỉ dài hai trang, nhưng lại nơi bắt đầu chân chính của cả bộ điện ảnh.

Hai thiếu nữ cùng tuổi lại khác nhau về tính cách, khi gặp tình hình nguy hiểm, mỗi nhất cử nhất động, mỗi một biểu hiện thần thái cùng cảm xúc, thậm chí khi giữa dùng móng tay moi ở cạnh cửa xe, hay những việc nhỏ không đáng kể khác, đều sẽ bị màn ảnh bắt giữ, sau đó vô hạn phóng đại.

Đề tài xã hội nghiêm trọng ở chỗ nó cùng có liên quan tới hiện thực, bày ra thế giới chân thật tràn ngập sợ hãi, thông qua màn ảnh rộng đánh sâu vào cảm xúc của người xem. Nếu diễn không tốt, không đủ chân thật, không nhập tâm, không cảm xúc, bộ điện ảnh này hẳn thất bại không thể nghi ngờ.

Cảnh quay trước đó bất quá chỉ là một màn phóng vấn mà thôi, Trần Trường An đã có thể bạo nộ đến mức đem Hàn Thu Nhã mắng khóc, huống chi là cảnh quay quan trọng như vậy.

Đừng nói Hàn Thu Nhã, Đường Di Tổ cũng phải quay đi quay lại rất nhiều lần, còn bị Trần Trường An chỉ vào mũi chát vấn có phải cô bị hồn lộn rừng nhập vào người hay không.

Cũng may, Đường Dĩ Tố tiến bộ cực nhanh. Ngay lúc đầu, Trần Trường An kêu hai người ra trước mặt mà mắng chung, chậm rãi, tuy rằng hán vẫn như cũ gọi hai người đến trước mặt cuồng mắng, nhưng sau rồi, thời điểm Trần Trường An cuồng phun với Hàn Thu Nhã lại nhiều hơn.

Khi Đường Dĩ Tố rút cuộc miễn cưỡng đạt tới hiệu quả Trần Trường An mong muốn, đạo diễn là hán liền đổi thành kêu từng người lên nói chuyện riêng.

Nói chuyện với Đường Dĩ Tố, xưng hô cũng từ "Lợn rừng" sửa thành "Dĩ Tố".

Dưới sự đối lập của Hàn Thu Nhã, người vốn đã có kỹ thuật không bằng thì tiến bộ của Đường Dĩ Tố quả là quy tốc.

Lúc này, không chỉ có Trần Trường An cả người âm u, toàn bộ đoàn phim đều lâm vào trạng thái áp suất thấp.

Lại một phân đoạn kết thúc, bất luận là Đường Dĩ Tố hay là Hàn Thu Nhã, đều đã sức cùng lực kiệt, Đường Dĩ Tố nhắm mắt lại, tùy ý cho chuyên viên trang điểm giúp mình sửa sang lại đầu tóc cùng trang dung, chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo, Hàn Thu Nhã nhìn Đường Dĩ Tố, muốn nói lại thôi rất nhiều lần.

Mãi cho đến khi trang điểm sắp kết thúc, thời gian cảnh quay tiếp theo bắt đầu gần ngay trước mắt, Hàn Thu Nhã rút cuộc nhìn không được, tiến đến bên cạnh Đường Dĩ Tố, thấp giọng nôn nóng: "Dĩ Tố... Ngay từ đầu đạo diễn nói hiệu quả quay của hai người chúng ta không sai biệt lắm, đều rất kém cỏi. Nhưng mỗi lần cô quay lại đều có tiến bộ, sao cô làm được, có phải có bí quyết gì, có thể chia sẻ với tôi một chút được không?"

Đường Dĩ Tố mờ to mắt, nhìn Hàn Thu Nhã liếc mắt một cái, nói: "Không có, tôi quay cũng không tốt, đạo diễn mới này cũng chửi tôi hói trán, cái gì cũng đã chửi qua còn gì."

"Nhưng mà, mỗi lần cô quay xong đều có tiến bộ, càng quay càng tốt, hiện tại đạo diễn đã vừa lòng với cô rồi, giờ lại đang mắng tôi kéo chân sau của cô." Hàn Thu Nhã lo âu nói, "Tôi đã lấy trạng thái tốt nhất của mình ra rồi, nhưng mà làm sao đạo diễn cũng không hài lòng... Làm sao bây giờ, lát nữa thế nào ông cũng chửi tôi cho coi..."

Trần Trường An này vừa cứng đầu, tính tình lại lớn, mắng chửi người còn không lưu tình chút nào, mặc kệ là nam hay nữ, dưới con bão táp cuồng phun, muốn hán nói khó nghe bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Đừng nói Hàn Thu Nhã, toàn bộ đoàn phim trừ Ninh Duy ra, không ai không sợ.

Hàn Thu Nhã khẩn cầu nhìn Đường Dĩ Tố: "Dĩ Tố, cô dạy tôi, dạy tôi đi, cho tôi lời khuyên đi."

Đường Dĩ Tố bất đắc dĩ nhìn cô nàng: "Chúng ta diễn nhân vật không giống nhau, khi đối mặt với tình huống cũng có phản ứng bất đồng, yêu cầu của đạo diễn đối với hai nhân vật của tôi và cô cũng khác, tôi thật sự không có cách nào."

Đường Dĩ Tố nói xong, vừa lúc chuyên viên trang điểm bắt đầu giúp cô dặm lại son môi, Đường Dĩ Tố lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn thành thật ngẩng đầu giao mặt cho chuyên viên trang điểm thao tác.

Hàn Thu Nhã nhìn bộ dáng thông dong của Đường Dĩ Tố, chán nản cúi đầu trong chốc lát, trang dung của cô nàng xong sớm hơn Đường Dĩ Tố, cuối cùng hàm chứa nước mắt đi ra phòng hóa trang trước.

Nửa ngày kế tiếp, Đường Dĩ Tố biểu hiện không ôn không hòa, Trần Trường An liền đem lửa đạn hoàn toàn tập trung ở trên người Hàn Thu Nhã, hận không thể trực tiếp đuổi cô nàng ra khỏi đoàn phim.

Áp lực của đạo diễn đè nặng lên toàn bộ đoàn phim, mãi cho đến buổi tối, khi kết thúc công việc, mọi người mới cảm thấy mình đã sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43-3

Editor: Lạc Tiểu - 15/09/2019

Ngày hôm sau, nội dung vẫn chưa hoàn thành của ngày hôm qua lại lần nữa khởi động, đồng thời còn phải quay cảnh mới.

Tiến bộ của Đường Dĩ Tố từ hôm qua đã nhanh, tới hôm nay, tựa hồ cô đã hoàn toàn thích ứng với tiết tấu của Trần Trường An, hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật Chu Tinh, diễn ra sao, làm như thế nào, đều có thể hoàn mỹ có được hiệu quả như Trần Trường An mong muốn.

Thậm chí đôi khi bởi vì phản ứng đủ nhạy, Đường Dĩ Tố còn nhiều ra mấy động tác cùng cảnh vượt ngoài mong đợi, làm Trần Trường An cực kỳ kinh hỉ, khen cô đến trên trời dưới đất chỉ một không hai, chỉ kém ca ngợi Đường Dĩ Tố thành nữ thần của mình.

Đường Dĩ Tổ nghe ca ngợi, cũng không dám có chút chậm trễ nào.

Tính tình của hắn âm tình bất định, hiện tại chỉ cần bạn biểu hiện tốt, Trần Trường An liền coi bạn như nữ thần, nhưng chỉ cần phát huy hơi kém một chút, giây tiếp theo hắn có thể lập tức biến sắc mặt, tiếp tục chửi mắng bạn đến máu chó phun đầu.

Dưới sự nỗ lực của Đường Dĩ Tổ, hẳn là cảnh quay của riêng cô, có rất nhiều lần chỉ cần quay một lần là xong, chỉ khi cùng Hàn Thu Nhã quay chung, mới bởi vì cô nàng này mà một lần lại một lần quay lại.

Kể từ đó, khi Trần Trường An nhìn về phía Hàn Thu Nhã lại càng thêm âm u mưa bão.

Hắn tính tình không tốt, tính cách ngay thẳng, yêu ghét rõ ràng, hoàn toàn không thêm che giấu, bởi vậy liền bày ra một màn cực kỳ quái dị.

Một giây trước, khi Trần Trường An cùng Đường Dĩ Tổ nói chuyện, vẫn là cười tủm tỉm hiền lành y như người cha già ôn nhu. Giây tiếp theo, khi đối mặt với Hàn Thu Nhã, hắn lập tức biến thành hung thần ác sát, làm như người đối diện đã giết cả nhà hắn.

Nếu là Trần Trường An đối xử bình đẳng thì thôi, đối đãi trên trời dưới đất như vậy, Hàn Thu Nhã quay sao cũng thấy không hợp cách, cả ngày qua đi, cả người đều sắp hồng mắt.

Cô ta rất nhiều lần muốn xin Đường Dĩ Tổ giúp đỡ, đều bị Đường Dĩ Tổ dùng các loại lý do cùng lý có thoái thác.

Không ít người nhìn bộ dáng Hàn Thu Nhã nước mắt lưng tròng, đáng thương vô cùng, đều có chút đồng tình, nhưng loại chuyện này, trừ chính mình ra, không ai có thể giúp được.

Đoàn phim khởi công ngày thứ ba, toàn bộ cảnh diễn đơn độc của nữ chính Chu Tinh đều quay xong, nhưng hẳn là suất diễn có dính tới Dương Như Yến, vẫn như cũ không hề tiến triển.

Buổi tối, trên đường trở về khách sạn, Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy có một ánh mắt trước sau luôn quan sát mình, nhưng khi cô xoay người lại nhìn, phía sau trừ Hàn Thu Nhã cùng các diễn viên trong đoàn làm phim ra lại không có người khác.

Đường Dĩ Tổ chậm rãi thu hồi ánh mắt, tận lực làm lơ ánh mắt kia, trở lại phòng mình như thường lệ, sau khi rửa mặt xong, trước khi ngủ gọi video cho Đường Táo.

Trước đây khi ở nhà, mỗi đêm khoảng gần 10 giờ là Đường Táo sẽ đúng hẹn đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau đi nhà trẻ mới có thể bảo đảm giấc ngủ sung túc.

Gần đây được nghỉ hè, tuy rằng Đường Dĩ Tổ có cho thằng bé đi học vài lớp năng khiếu, nhưng lớp cũng sau 9 giờ sáng mới bắt đầu học.

Suy xét đến Đường Dĩ Tổ mỗi ngày sớm nhất cũng phải 10 giờ rưỡi mới có thể video với con trai, Tần Hoa riêng ân chuẩn Đường Táo sửa thành khoảng 11 giờ mới ngủ. Như vậy, mỗi ngày trước khi đi ngủ hai mẹ con đều có thể video một phen, tâm sự, liên lạc một chút cảm tình.

Đường Táo tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trẻ con cũng không giỏi che giấu, Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên cũng phát hiện, đứa nhỏ này mỗi ngày đều đứng giờ chờ mình gọi.

Đặc biệt, mỗi khi Đường Dĩ Tổ bên này gọi video qua, chưa tới ba giây, bên kia Đường Táo đã nhanh chóng bắt máy, nói không canh điện thoại chờ má mi gọi thì Đường Dĩ Tổ mới không tin.

Nhưng kỳ quái chính là, hôm nay Đường Dĩ Tổ gọi tới, ước chừng qua gần một phút đồng hồ, mắt thấy sắp trở thành cuộc gọi nhỡ, Đường Táo mới vội vàng vàng bắt máy.

"Tiểu Táo?" Video vừa hiện lên, đã biểu hiện hình ảnh hỗn độn, ngay sau đó, gương mặt thằng bé mới xuất hiện trên màn hình, Đường Dĩ Tổ hỏi, "Tiểu Táo, con nghe được tiếng má mi không?"

"Con có thể nghe được." Đầu bên kia thực mau đáp lại.

Đường Dĩ Tổ lưu ý một chút, chú ý thấy hôm nay Đường Táo ngồi cạnh bàn học mà gọi video, ngạc nhiên hỏi, "Con ngồi ở đây làm gì, ghế dựa bàn học quá lớn, con ngồi không thoải mái đâu, bình thường không phải đều ngồi trên sofa hay nằm trên giường sao?"

Nói nói, cô lại nhìn không được hỏi: "Nghỉ hè có bài tập về nhà sao? Trẻ như vậy rồi, con không phải đang làm bài chứ?"

"Không có không có, con chuẩn bị đi ngủ." Đường Táo vội vàng nói, một bên cầm đi động, một bên nhảy từ trên ghế xuống dưới.

Màn hình rung lắc mạnh, khi Đường Táo cùng Đường Dĩ Tổ video, đều là hai tay cầm đi động, giờ phút này phải nhảy từ trên ghế xuống, trẻ con vóc dáng không cao, thân thủ cũng vụng về một chút, đành phải dùng một cái tay khác phụ trợ.

Đường Táo không có biện pháp một tay cùng Đường Dĩ Tổ video, liền dùng một bàn tay cầm lấy điện thoại, một tay khác đỡ ghế dựa để đứng.

Trong lúc này, màn hình đi động qua lại đong đưa, trong lúc vô ý chiếu tới trên bàn học.

Cô liếc mắt một cái đã thấy được cái bình quen thuộc, giống y như đúc bình pha lê trong phòng bếp nhà hai mẹ con.

Trước đó Đường Dĩ Tổ từng từ phòng bếp cầm một cái đĩa cho Đường Táo để xếp ngăn hạc giấy, cho nên có ấn tượng khắc sâu với cái bình này, hiện tại thấy được cái y chang, cũng có chút tò mò.

Trừ cái bình ra, trên mặt bàn tựa hồ còn có thật nhiều giấy, chỉ tiếc màn ảnh quá rung lắc, Đường Dĩ Tổ thật sự xem không quá rõ ràng.

Sau khi Đường Táo đứng vững, lại khôi phục tư thế hai tay cầm di động cùng mẹ gọi video.

Một cái bình mà thôi, Đường Dĩ Tổ cũng không nghĩ nhiều, nói chuyện với Đường Táo như thường lệ, cô chuyên chọn những chuyện thú vị nhất trong đoàn phim chia sẻ với thằng bé.

Đường Dĩ Tổ bên này nói chuyện, Đường Táo bên kia nhìn chăm chăm mặt của cô. Mới đầu Đường Dĩ Tổ còn không phát giác có điều gì không đúng, nhưng mà nói nói một hồi, cô lại nhận ra thằng bé cư nhiên không nói một lời, hoàn toàn không tham dự trò chuyện, liền kỳ quái nhìn nó: "Con sao vậy, hôm nay sao không nói một câu nào."

"Má mi, trên trán người là bị muỗi cắn sao?" Đường Táo nói.

Đường Dĩ Tổ sững sốt, cầm lấy cái gương nhỏ soi soi, khi nhìn thấy miệng vết thương trên thái dương, cô nhanh chóng cười nói: "Đúng vậy, bên này muỗi đặc biệt đặc biệt hư. Vậy mà dám chọn cái trán của má mi hành sự, hèn gì ngứa muốn chết....."

Hai ngày nay Đường Dĩ Tổ đều đóng cảnh Chu Tinh cùng Dương Như Yên giữa vườn trốn đi, quay cảnh kiểu này, vốn dĩ sẽ rất dễ dàng bị thương.

Huống chi dựa theo phương thức quay phim một lần lại một lần của Trần Trường An, mặc dù diễn viên có cẩn thận bảo hộ mình, nhưng quay đi quay lại nhiều lần, trên người chắc chắn sẽ có trầy da, bầm tím.

Không chỉ có ở trán, toàn thân Đường Dĩ Tổ, cổ, phía sau lưng, phần eo, khuỷu tay, thậm chí mười móng tay cũng vì liên tục quay cảnh cố gắng cào mở cửa xe mà tất cả đều bật máu.

Vết thương trên người nhiều như vậy nhưng Đường Dĩ Tổ cũng không thêm để ý, cô đã hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật Chu Tinh, chỉ cần bộ điện ảnh này chưa quay xong, khi ở đoàn phim, cô và Chu Tinh chính là một.

Bởi vì quá mức nghiêm túc, nhất thời sơ ý, Đường Dĩ Tổ vậy mà đã quên Đường Táo là đứa nhỏ quan sát tỉ mỉ, chỉ là nói chuyện video mà thôi, vậy mà còn có thể lưu ý đến vết thương trên trán cô.

Cũng may là trẻ con tuổi còn nhỏ, vết trầy da trên trán kia bị nhầm thành bị muỗi cắn, Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên sẽ không than thở với Đường Táo, cũng vội vàng nói theo con, đi oán giận con muỗi trong đoàn phim một hồi.

Đường Táo nghe Đường Dĩ Tổ nói những lời này, ánh mắt từ trán chuyển qua ngón tay mẹ nó, chờ đến khi cô oán giận xong rồi, thằng bé mới chậm rãi nói: "Vậy người phải ngoan ngoãn ăn cơm, đi ngủ sớm một chút, nhanh bù lại đám máu đã bị muỗi hút, bằng không không có máu, má mi sẽ chết."

Tuy rằng việc nguyên thân cắt cổ tay đã bị Đường Dĩ Tổ lừa gạt đi qua, nhưng hiển nhiên Đường Táo đối với chuyện mất máu vẫn luôn canh cánh trong lòng, vừa mở miệng chính là muốn cô nhanh chóng bổ huyết.

Tâm tình nặng nề cả ngày dài của Đường Dĩ Tổ bởi vì những lời này của thằng bé mà trở nên tốt hơn. Cô nhẹ giọng cười, gật gật đầu với Đường Táo, vừa định nói gì đó, lại nghe nó nói: "Vậy người nhanh chóng đi ngủ đi."

"Hả?" Đường Dĩ Tổ vội vàng hỏi, "Sao vậy, này giờ mới nói chuyện với con chưa được mười phút đã phải tắt rồi?"

"Dạ." Đối mặt với sự níu kéo của mẹ, vẻ mặt Đường Táo thập phần nghiêm túc, lời nói ra cũng hết sức lạnh nhạt vô tình, "Con mệt rồi, muốn đi ngủ sớm một chút."

"Vậy sao... Vậy được rồi." Vốn cô còn tưởng tâm sự cùng Đường Táo nhiều một chút, bất quá giấc ngủ của trẻ con là quan trọng nhất, Đường Dĩ Tổ đành phải nói, "Vậy con đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon, hôn con một cái!"

Cô vừa mới "hôn" xong, video đã trực tiếp bị cắt đứt, toàn bộ phòng lập tức lâm vào an tĩnh, chỉ có ngoài cửa ngẫu nhiên truyền đến tiếng âm thanh đứt quãng của giày cao gót nện trên đất.

Đường Dĩ Tổ nhất thời không có cách nào tiếp thu việc chỉ mới mấy qua ngày mà Đường Táo đã không còn ý lại mình nữa, cô nhìn di động phát ngốc hai giây.

Đột nhiên, Đường Dĩ Tổ lập tức phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Cô ở tại vị trí trong góc của tầng một, bên trái không có phòng, người ở trong phòng bên phải chính là một nữ nhiếp ảnh gia có tuổi. Ngày thường, vì tiện cho việc chụp hình quay phim, bà đều mang giày bệt và bata, đi lại không thể phát ra tiếng giày cao gót được.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ lập tức đứng dậy, chậm rãi dịch bước đến cạnh cửa.

Cùng lúc đó, tại thành phố An Bình.

Tần Hoa chuẩn bị sửa bò cho Đường Táo như thường lệ, khi gõ cửa phòng, bà còn tưởng rằng thằng bé vẫn đang cùng Đường Dĩ Tổ tâm sự trò chuyện.

Không ngờ khi bà bước vào lại nhìn thấy gương mặt âm trầm của Đường Táo, nó đang nhìn chăm chăm màn hình di động đã tắt từ lâu, sau một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Tần Hoa bung sửa bò đi về phía trước: "Đường Táo? Làm sao vậy?"

Chỉ thấy thằng bé ngẩng đầu, nhìn Tần Hoa, không nói gì.

Tần Hoa cùng Đường Táo ở chung lâu như vậy, thập phần hiểu biết tính tình của đứa nhỏ này. Bà cũng không vội vàng truy vấn, chỉ ngồi ở bên cạnh Đường Táo kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ cho cảm xúc Đường Táo hơi chút bình tĩnh lại một ít, bà liền tìm thời cơ lại hỏi một lần nữa.

"Má mi không ngoan." Đường Táo rầu rĩ nói.

"Không ngoan? Sao lại không ngoan?" Tần Hoa kinh ngạc, lúc chạng vạng bà còn mới vừa nói chuyện điện thoại cùng Trần Trường An, nghe hần ta khen Đường Dĩ Tổ còn tốt đẹp hơn hoa.

Tần Hoa nghe đến xấu hổ, bà liền biết được Đường Dĩ Tổ hiện tại thật sự thoát thai hoá cốt, ít nhất về kỹ thuật diễn không cần phải lo nữa. Nhưng sao bên này Đường Táo lại ngược lại, đi nổi giận với mẹ của nó?

Đường Táo nói: "Má mi nói với con không nên nói dối người khác. Kết quả người còn gạt con!"

Tần Hoa nhìn lông mày nhíu chặt của thằng bé, biểu tình trên mặt mang theo vài phần lệ khí, hiển nhiên là thật sự tức giận, bà hỏi: "Mẹ con lừa con cái gì?"

Nhưng mà mặc kệ Tần Hoa hỏi như thế nào, Đường Táo cũng không chịu nói thêm một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Lạc Tiểu - 17/09/2019

Đường Dĩ Tổ đứng ở cạnh cửa, lật mắt mèo lên, neho mắt nhìn ra bên ngoài.

Ánh đèn ngoài hành lang sáng tỏ, thông qua mắt mèo có thể thấy được cảnh tượng trước cửa, hành lang một mảnh bình tĩnh, cũng không hiện tượng dị thường gì.

Đường Dĩ Tổ quan sát một chút, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới chậm rãi dời mắt. Nhưng mà cô vừa mới xoay người chuẩn bị vào phòng ngủ, bỗng nhiên, thanh âm giày cao gót lại một lần nữa vang lên, hơn nữa, tiếng vọng từ xa tới gần.

Đường Dĩ Tổ lập tức xoay người, xác nhận tiếng nện giày cao gót dừng lại ở ngoài cửa phòng mình, cô vô cùng nhanh chóng mở khóa cửa, kéo mạnh cửa phòng.

Hàn Thu Nhã đang khom lưng ở ngoài cửa phòng Đường Dĩ Tổ, sau khi nghe được tiếng mở cửa, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đường Dĩ Tổ đang đứng bên trong.

Bởi vì quá giật mình, cô ta thiếu chút nữa không đứng vững, phải nắm lấy khung cửa mới dần dần đứng thẳng được, có chút lắp bắp nói: "Ồ, Dĩ Tổ, cô..."

"Sao cô lại ở đây?" Đường Dĩ Tổ nhìn Hàn Thu Nhã.

"Tôi, tôi định..... Đã trễ vậy rồi, sao cô còn chưa ngủ?" Hàn Thu Nhã hoàn toàn không ngờ Đường Dĩ Tổ lại mở cửa vào lúc này, trong khoảng thời gian ngắn rối loạn tay chân, chỉ có thể nói gần nói xa, cườì gượng với Đường Dĩ Tổ, "Vừa nãy biên kịch ở groupchat hỏi mọi người có muốn ăn bữa khuya không. Cô không trả lời, tôi còn tưởng cô ngủ rồi."

"Cho nên, giờ này cô ở ngoài cửa phòng tôi là muốn làm gì?" Đường Dĩ Tổ hoàn toàn làm lơ việc Hàn Thu Nhã nói lảng sang chuyện khác, nhìn chăm chăm cô ta hỏi.

"Tôi... Chỉ là tùy tiện đi dạo một chút thôi..." Hàn Thu Nhã khó khăn nói, "Nếu như cô không ngủ, hay là cùng mọi người đi ăn khuya đi..."

Đường Dĩ Tố nhướn mày: "Tôi không trả lời groupchat, cô liền cho rằng tôi đã ngủ, sau đó tranh thủ lúc tôi ngủ chạy đến ngoài cửa phòng tôi? Cô muốn làm gì? Gõ cửa kêu tôi dậy, để tôi và cô cùng đi ăn bữa ăn khuya?"

"Tôi không phải có ý này." Hàn Thu Nhã sao có thể ngờ Đường Dĩ Tố phản ứng nhanh như vậy, mới đây đã bắt được điểm mâu thuẫn trong lời nói của cô ta, vội vàng xua tay nói, "Hơn nữa, không phải cô cũng còn chưa ngủ sao."

"Tôi bị tiếng giày cao gót của cô đánh thức." Đường Dĩ Tố thản nhiên.

Mấy ngày nay khi ngủ, trong phòng một mảnh an tĩnh, cô còn tưởng rằng khách sạn có hiệu quả cách âm rất tốt.

Tuy rằng lực xuyên thấu của tiếng giày cao gót đi trên đất quả thực lớn hơn so với tiếng người nói chuyện bình thường. Nhưng Đường Dĩ Tố có thể ở trong phòng, nghe được tiếng giày cao gót đi lại ngoài cửa.

Có phải cũng có nghĩa là, nếu như người dán tai vào cửa phòng, là có thể nghe được tiếng nói chuyện của cô ở trong phòng hay không?

"Thực xin lỗi, làm cô thức giấc..." Hàn Thu Nhã nghe vậy, vội vàng nói, sau đó có chút rồi rầm nhìn Đường Dĩ Tố, "Được rồi, kỳ thật tôi tới tìm cô, xác thật là có việc muốn nhờ."

Thấy người đối diện không nói gì, Hàn Thu Nhã càng ra vẻ đáng thương vô cùng: "Tất cả những cảnh đơn của cô đều quay xong rồi. Hiện tại chỉ còn cảnh tôi và cô cùng nhau đóng chung là chưa, ngày mai chắc chắn cũng phải quay bổ sung, nhưng mà, cô... có cảm thấy yêu cầu của đạo diễn đối với chúng ta khắc nghiệt quá hay không?"

Đường Dĩ Tố nhìn Hàn Thu Nhã, không nói gì.

Hàn Thu Nhã thấy người đối diện không tỏ rõ thái độ, nhưng cũng không phản bác mình, lập tức không ngừng cố gắng: "Nói thật, tôi thực sự đã rất nỗ lực, chưa từng đóng phim liều mạng như vậy, bình thường khi diễn, cái gì ầu ẩu đã bị thương, đều là làm bộ làm dáng thôi, lần này đều là đánh thật.""

"Không phải tôi không chịu được khổ cực đâu. Nhưng tôi đã cố hết sức có thể rồi, mà đạo diễn vẫn không hài lòng, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Không chỉ có tôi, cô còn thảm hại hơn, những cảnh quay kia không phải đều làm cô bị thương chằng chịt hay sao. Dòm vết thương của cô mà tôi còn thấy đau....."

Hàn Thu Nhã nói, ánh mắt dừng lại trên người Đường Dĩ Tố.

Đường Dĩ Tố đã rửa mặt, tẩy trang xong, cũng đã thay đồ ngủ chuẩn bị ngủ.

Áo ngủ của cô nhìn cũng rất bình thường. Để thoải mái dễ chịu, lúc mua đồ ngủ Đường Dĩ Tố cũng chọn kiểu đồ bộ ngắn tay quần dài. Tuy quần áo rộng thùng thình, nhưng cổ áo tương đối sâu, lộ ra xương quai xanh. Hiện tại, những vị trí không bị quần áo che đậy đều có thể nhìn thấy vài vết thương.

Bản thân Đường Dĩ Tố đã có làn da trắng, sau khi trải qua linh tuyến cải tạo, độ nhạy mẫn tinh tế đã vượt qua người bình thường rất nhiều, cho dù không trang điểm thì khí sắc cũng thật tốt.

Những vết trầy da, sưng đỏ chảy máu dưới sự đối lập của làn da mềm mại trắng nõn kia liền có vẻ vô cùng chói mắt, cơ hồ liếc mắt một cái là có thể chú ý nhìn rõ, càng khiến cho vết thương có vẻ nghiêm trọng.

Dù là như vậy, Trần Trường An cũng không có chút lưu tình, nên quay thế nào thì quay thế đó, Đường Dĩ Tố khổ cực quay phim còn nhiều lúc bị hấn kêu qua phê bình trước mặt cả đoàn phim, quả thực không hề có nhân tính.

Hàn Thu Nhã nhìn Đường Dĩ Tố, nói thủ: "Cô dù sao cũng là nữ diễn viên, kiếp sống diễn nghệ vừa mới bắt đầu, hiện tại bây giờ chút vết thương nhỏ này tuy không có gì, nhưng bộ điện ảnh này mới quay có mấy ngày đâu. Sau đó là cốt truyện còn ghê gớm đáng sợ hơn, lỡ như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, thì sẽ phi thường nghiêm trọng.""

"Giới giải trí này, đừng nói là nữ tính, ngay cả nam tính mà nghe nói tới việc bị hủy dung cũng sợ muốn chết. Tôi nghĩ là, ngày mai, hai chúng ta cùng nhau dành chút thời gian, thương lượng với đạo diễn một chút, nói ông ấy giảm bớt một chút lực, đừng tra tấn chúng ta nữa.""

"Nếu như Dĩ Tố cô cảm thấy việc này cô không thể nói ra, chúng ta cùng đi với nhau, để tôi nói, cô chỉ cần thể hiện thái độ là được, cô thấy sao?"

Đường Dĩ Tố nghe xong, nói thẳng: "Trần đạo không phải loại người có thể bị người khác nắm đi, cho dù có nói cũng là phí lời, chộc giận ông ấy, chúng ta càng thảm hại hơn."

Này coi như uyển chuyển cự tuyệt, Hàn Thu Nhã nghe xong, gật gật đầu, cũng không tức giận, ngược lại, dường như đã sớm chuẩn bị tinh thần Đường Dĩ Tố sẽ trả lời như vậy, cô ta lại nói: "Ừm, thôi cũng đúng. Hay là, ngày mai khi quay, hai người chúng ta hợp tác ăn ý một chút, cô hơi thu liễm lại, đồng bộ với tôi, vậy hẳn là được rồi chứ."

"Đồng bộ với cô?" Đường Dĩ Tố nhướn mày, "Đồng bộ ra sao?"

Hàn Thu Nhã cười nói: "Chính là phối hợp với tôi một chút. Dù sao hai người chúng ta một người nữ chính, một người nữ nhị, biểu diễn tương đương thì bên đạo diễn mới có thể cho qua được cửa ải này."

"Bằng không, cứ kéo dài như vậy, đối với hai chúng ta đều không có chỗ tốt, tiến độ của cả đoàn phim sẽ càng chậm. Hiện tại chỉ mới vừa bắt đầu, chu kỳ quay lại có ít nhất mấy tháng, lúc sau thời gian cực khổ còn nhiều hơn nữa."

"Còn có, kỳ thật vừa rồi tôi cùng nhân viên công tác nói chuyện phiếm, mới biết được, biên kịch tuy là Ninh Duy, Trần đạo cũng rất tôn trọng anh ta, nhưng kịch bản là do hai người bọn họ cùng nhau thảo luận."

"Trần đạo lại có thói quen sửa kịch bản, ông ta còn có xuất thân là cất nổi biên tập sư, cũng từng làm nhiếp ảnh gia. Lỡ như ông có bất mãn với chúng ta, không chừng cuối cùng sẽ viết kịch bản thành cái dạng gì không biết. Chuyện nữ chính bị biến thành nữ phụ cũng không phải không có khả năng. Tóm lại, cứ tiếp tục kéo dài như vậy, đối với hai chúng ta đều bất lợi....."

Hàn Thu Nhã nói, có chút chờ mong nhìn Đường Dĩ Tổ.

Cô ta phí nhiều miệng lưỡi nói cả buổi, Đường Dĩ Tổ cũng chưa phản bác câu nào, nhìn đáng vẻ của cô cũng có vẻ động lòng đối với đề nghị này.

Nhưng, Hàn Thu Nhã sao cũng không ngờ được, ngay sau đó, Đường Dĩ Tổ quay sang nhìn cô ta, không lưu tình chút nói trắng ra: "Thu Nhã, tôi tuy là đầu óc tương đối ngốc, cũng không hiểu rõ nhiều chuyện, nhưng tôi muốn xác nhận với cô một lần."

"Cô nói với tôi nhiều như vậy, ý là, cô cảm thấy kỹ thuật diễn của bản thân không bằng tôi, lo sợ bị đạo diễn mắng, cho nên hy vọng tôi cũng có thể biểu hiện tệ hại một chút, như vậy thì đạo diễn có gì cũng sẽ mắng chửi hai chúng ta cùng một lúc. Ý cô là vậy đúng không?"

Sắc mặt Hàn Thu Nhã biến đổi.

Dựa vào tốc độ nhớ lời kịch của Đường Dĩ Tổ, còn có thiên phú diễn kịch cùng sự tiến bộ nhanh chóng, đầu óc của cô sao có thể ngốc được.

Thấy Đường Dĩ Tổ có ý phiên dịch lời của mình trắng ra như vậy, quả thực như đang cười nhạo bản thân, Hàn Thu Nhã có chút không cao hứng: "Đương nhiên tôi không phải có ý này....."

Đường Dĩ Tổ cười nói: "Cô không có ý này thì tốt rồi, tôi cũng cảm thấy cô không giống loại người này."

Lời này tuy rằng Đường Dĩ Tổ vừa cười vừa nói, nhưng ý tứ lại tràn ngập trào phúng, Hàn Thu Nhã đầu chịu nổi ủy khuất như vậy, chỉ cảm thấy một cơn tức giận trào lên trên lồng ngực.

Nhưng cuối cùng, bởi vì nguyên nhân nào đó, cô ta nhịn, cố gắng nheo miệng cười miễn cưỡng, nói với Đường Dĩ Tổ: "Đã trễ vậy rồi, tôi đây không quấy rầy cô nữa, tôi đi trước."

Nói xong, Hàn Thu Nhã vòng qua người Đường Dĩ Tổ, dự định bỏ đi.

Đúng lúc này, Đường Dĩ Tổ đột nhiên nói: "Từ từ!"

Bóng dáng Hàn Thu Nhã cứng đờ, chậm rãi xoay người, quay đầu lại nhìn Đường Dĩ Tổ: "Cô sửa chủ ý sao?"

Đường Dĩ Tổ quãng cho cô ta một nụ cười không có độ ấm, sau đó chậm rãi bước ra từ trong cánh cửa, đứng ở ngoài góc tường ngay cạnh cửa, chậm rãi nhặt lên một cái di động.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44-2

Editor: Lạc Tiểu - 19/09/2019

Trong nháy mắt nhìn thấy cái điện thoại kia, thần sắc trên mặt Hàn Thu Nhã chợt biến đổi. Tuy rằng cô ta rất nhanh đã không chế được biểu tình, nhưng ngón tay lại bất giác nắm chặt quần áo.

Đường Dĩ Tổ cảm di động quơ quơ, cười như không cười nhìn Hàn Thu Nhã: "Chủ nhân của cái điện thoại này.. là cô sao?"

Hàn Thu Nhã dù sao cũng là diễn viên, năng lực phản ứng của cô ta vẫn tương đối nhanh chóng.

Chỉ thấy cô ta nheo miệng cười tươi, xoay người bước nhanh tới bên cạnh Đường Dĩ Tổ, vươn tay muốn lấy lại điện thoại: "Đúng là của tôi rồi, cảm ơn cô nha."

Mắt thấy Hàn Thu Nhã sắp tới gần, Đường Dĩ Tố lại cảm di động lui về phía sau một bước. Xoay người lại, một lần nữa bước vào trong phòng, sau đó hơi hơi nâng mi, từ trên cao nhìn xuống Hàn Thu Nhã, lạnh lùng hỏi, "Điện thoại của cô vì sao lại ở cửa phòng của tôi?"

Đường Dĩ Tố bình thường nhìn có vẻ mềm mại. Bất luận là ngày ấy bị Hàn Thu Nhã bôi đen trước mặt đạo diễn, hay là vừa mới rời Hàn Thu Nhã yêu cầu cô tình diễn kém với cô ta, Đường Dĩ Tố đều có bộ dáng bình tĩnh. Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Thu Nhã thấy vẻ mặt trầm xuống của Đường Dĩ Tố.

Người ngày thường hòa nhã không biết giận, bỗng nhiên lại lạnh mặt. Huống chi lúc trước Đường Dĩ Tố có thể dọa Liễu Oánh không dám tát mình, giờ phút này khí thế biến đổi, cả người đều trở nên sắc bén, tức khắc làm Hàn Thu Nhã có chút hoảng loạn.

"Có thể là vừa nãy tôi mới làm rối." Hàn Thu Nhã vội vàng cười nói.

Đường Dĩ Tố lại không phản ứng gì, nhìn chằm chằm Hàn Thu Nhã, "Tôi rất nhiều lần nghe được tiếng giày cao gót đi đi lại lại, cô không phải lần đầu tiên tới trước cửa phòng tôi. Vừa rồi lúc tôi mở cửa, cô còn đang cong eo, hẳn là để lùm cái điện thoại này?"

"Đương nhiên không phải." Hàn Thu Nhã lập tức phủ nhận.

Đường Dĩ Tố chậm rãi nói: "Khách sạn có camera theo dõi, tuy rằng vị trí phòng tôi quá xa, không chắc nằm hoàn toàn trong phạm vi theo dõi, nhưng chuyện ai tới ai đi, hẳn là có thể thấy được một hai. Hay là, cô đi với tôi một chuyến gặp bảo vệ khách sạn?"

Hàn Thu Nhã nghe vậy, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người đối diện. Lại thấy vẻ mặt Đường Dĩ Tố nghiêm túc, không giống như đang nói chơi, sắc mặt Hàn Thu Nhã tức khắc trở nên khó coi.

Đường Dĩ Tố đây là muốn làm lớn chuyện?

Hai người đều là nữ diễn viên, nếu như vì việc này mà đánh động bảo vệ, ai biết có bị paparazzi theo dõi hay không.

Tất cả mọi người đều cùng một đoàn phim, tuy rằng Đường Dĩ Tố là nữ chính, cô ta là nữ nhị, nhưng nếu nói về thành tích, Hàn Thu Nhã muốn nháy mắt hạ gục Đường Dĩ Tố, vẫn là hoàn toàn không thành vấn đề.

Hàn Thu Nhã không chỉ từng quay phim truyền hình có rating không tệ, còn có được không ít fans, hình tượng cá nhân cực tốt.

Mãi cho đến trước khi bộ điện ảnh này khởi động máy, Trần Trường An cũng không hề đối ngoại công bố Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ có tham diễn 《 Khu không người 》. Về việc này Hàn Thu Nhã cũng không có chút bất mãn nào, cô ta cùng Bành Hiểu Vũ đều cho rằng, Trần Trường An xem bọn họ như vũ khí bí mật, muốn cho mọi người thêm kinh hi.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Hàn Thu Nhã tiếp nhận kịch bản này, cộng sự với Bành Hiểu Vũ mới là trọng điểm sự nghiệp của cô ta. Trần Trường An là đạo diễn không chút tiếng tăm, bộ điện ảnh này nếu như không có Đồng Trần là khách mời, hai người họ căn bản không khả năng xuất hiện ở đây.

Ở đoàn phim, mối quan hệ của Hàn Thu Nhã cùng những người khác cũng không tồi, nhưng mọi người sao lại không phải vì nể tình danh khí của cô ta cho nên mới cố gắng xã giao.

Bộ dáng Hàn Thu Nhã có vẻ ngây thơ và vô hại, nhưng dù sao cô ta cũng là người lấn lộn trong giới giải trí. Tuy rằng Bành Hiểu Vũ họ giá họ tổng không tồi, nhưng đồng dạng, Hàn Thu Nhã cũng phải thức thời mới được.

Một số chuyện không cần phải nói toẹt ra, trong lòng mọi người đều biết tự cân nhắc. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Hàn Thu Nhã bị Trần Trường An mắng xong, phản ứng đầu tiên là lời Đường Dĩ Tố ra bôi đen.

Trong mắt Hàn Thu Nhã, Đường Dĩ Tố là nữ chính thì thế nào, trong lòng dù có tức giận cũng phải nghẹn lại thôi, không phải sao?

Nếu không, sau khi hoàn thành bộ điện ảnh này, tiếp đó, cả hai ở trong giới giải trí ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cái vòng lẩn quẩn này nhỏ như vậy, Đường Dĩ Tố lại không có hậu trường, muốn an ổn thì phải thành thật một chút mới được.

Kết quả, sao cũng không ngờ, Đường Dĩ Tố lúc bị bôi đen cũng nhẫn nhịn, hiện tại lại ngược lại không thuận theo, cắn chặt không chịu buông tha.

"Cô có ý gì? Cô hoài nghi tôi ư?" Ánh mắt đầy vẻ không thể tin được của Hàn Thu Nhã nhìn Đường Dĩ Tố, chỉ cảm thấy trong lòng ngực nghẹn khuất một hơi, thiếu chút nữa không bình tĩnh được.

Hàn Thu Nhã đã nói thẳng như vậy, nếu như Đường Dĩ Tố không muốn quan hệ cả hai trở nên cứng đờ, khẳng định sẽ phủ nhận, sau đó để Hàn Thu Nhã chạy lấy người.

Nhưng mà cô tình hôm nay, Đường Dĩ Tố chính là không ần lễ thường ra bài.

Sau khi xác nhận Đường Dĩ Tố không chịu trả điện thoại, Hàn Thu Nhã cắn chặt răng, cân nhắc lợi hại một phen, cuối cùng nhìn Đường Dĩ Tố, nói: "Mục đích tôi tới đây đã nói rồi, là muốn cùng cô thảo luận chuyện đóng phim.""

"Đã trễ vậy rồi tôi cũng lo lắng quấy rầy cô, cho nên xác thật đã tới đây một chuyến, nhưng lại lo lắng cô ngủ rồi, sợ phiền phức cô, nên đã ở ngoài phòng cô đi một vòng rồi trở lại.""

"Nhưng sau khi trở về, tôi bỗng nhiên tìm không thấy điện thoại của mình, mới nghĩ có phải đã làm rơi ở gần đây không, cho nên mới đi tìm lại thử, không ngờ vừa đó lại gặp cô... Đây là toàn bộ sự tình."

Hàn Thu Nhã nói xong, nhìn Đường Dĩ Tổ: "Nếu như cô không tin, chúng ta cũng không cần xem cái gì camera, cô có thể trực tiếp kiểm tra di động của tôi, nhìn xem có ghi âm gì không."

Đường Dĩ Tổ cùng Hàn Thu Nhã nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng, cô đưa điện thoại di động cho Hàn Thu Nhã, chậm rãi nói: "Không cần."

Bên này Đường Dĩ Tổ chịu buông tay, Hàn Thu Nhã ngược lại không vui.

Vừa mới nấn nỉ phối hợp thì bị Đường Dĩ Tổ cự tuyệt, hiện tại lại bị hoài nghi dùng di động ghi âm, Hàn Thu Nhã vươn tay lấy lại đồ trong tay Đường Dĩ Tổ, còn cường điệu nói: "Nếu như cô muốn nhìn, có thể nói thẳng, dù sao điện thoại của tôi không có ghi âm, cũng không sợ người kiểm tra....."

Sau khi xác nhận điện thoại đã ở trong tay mình, cô ta còn quơ quơ với Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ nhìn màn hình, ánh mắt ngưng đọng.

Hàn Thu Nhã tức khắc chú ý tới điểm dị thường này, vội vàng xoay màn hình về phía mình. Nhìn qua mới phát hiện, thì ra trong quá trình lấy lại điện thoại, trong lúc vô tình cô ta sờ tay vào nút nguồn, khiến cho dấu vân tay được xác nhận, làm cho màn hình trực tiếp mở khóa.

Màn hình sáng lên, có thể thấy được, hình nền là ảnh thân mật của Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ.

Bành Hiểu Vũ đứng ở phía trước, Hàn Thu Nhã từ phía sau thò đầu ra, dựa vào vai hắn, hai người cùng nhau cười nhìn về phía màn ảnh, thân mật như một đôi tình nhân.

Ngày thường, cái hình nền này cho dù bị người khác nhìn thấy, Hàn Thu Nhã cũng không lo lắng. Dù sao thì hình này cũng không phải do hai người họ ngầm chụp, mà là cô ta cùng Bành Hiểu Vũ hợp tác một bộ phim truyền hình, đây là hình ảnh chụp trong lúc đóng bộ phim kia.

Không chỉ Hàn Thu Nhã, rất nhiều fan hâm mộ cặp đôi này đều thích bức hình đó.

Cho tới nay, Hàn Thu Nhã chưa từng có cảm thấy có cái gì khác thường đối với hình nền này, nhưng mà giờ phút này bị Đường Dĩ Tổ bắt gặp, không biết vì sao, cô ta bỗng dưng có chút chột dạ.

Hàn Thu Nhã nhanh chóng thu lại điện thoại, sau đó giương mắt nhìn về phía Đường Dĩ Tổ, quan sát kỹ về mặt của cô. Đường Dĩ Tổ còn đang nhìn chăm chăm mặt Hàn Thu Nhã, nhìn thần sắc kia, cô tựa hồ còn ở rồi rầm chuyện điện thoại, cũng không hề hiểu sai về vụ hình nền.

Hàn Thu Nhã âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vốn đang muốn mượn thời cơ phát tác một chút, nhưng lúc này cũng không có tâm tình, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Đường Dĩ Tổ đứng ở tại chỗ, nhìn theo thân ảnh Hàn Thu Nhã dần biến mất trong tầm mắt, sau đó chậm rãi đóng cửa lại, trở lại phòng.

"Xem ra lần này paparazzi cũng không oan uổng cô....." Ít nhất là tâm tư của Hàn Thu Nhã đối với Bành Hiểu Vũ đã không hề rõ ràng.

Lại nghĩ đến những việc vất vả mấy ngày nay đóng phim, cùng với tiếng giày cao gót đêm nay bồi hồi ở ngoài cửa, Đường Dĩ Tổ trong lòng có một ý tưởng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45-1

Editor: Lạc Tiểu - 13/10/2019

- chia rõ nhận gach- >"<

Ghi chú: Ném vào rõ đừng ném Editor TT____TT

Ngày tiếp theo, Đường Dĩ Tổ đúng giờ tỉnh giấc, lại cùng đoàn phim ở dưới lầu gặp mặt, một lần nữa đi tới phim trường.

Đây đã là ngày quay thứ tư của cảnh Chu Tinh cùng Dương Như Yên bị lừa bán.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng tiến vào trạng thái, lại lần nữa biến thành Chu Tinh ở trên xe phát hiện dị thường, sau đó tới

cảnh xác nhận nguy hiểm, cùng quá trình đau khổ giãy giụa chạy trốn.

Đối lập với sự trôi chảy của Đường Dĩ Tổ, Hàn Thu Nhã lại một lần nữa trở thành đối tượng bị Trần Trường An oanh tạc.

Ngày đầu tiên, là hai nữ chính nữ phụ cùng diễn cùng nhau bị mắng.

Ngày hôm sau, đạo diễn thiên hướng mắng Hàn Thu Nhã.

Ngày thứ ba, đạo diễn cường điệu mắng Hàn Thu Nhã.

Ngày thứ tư, cũng chính là hôm nay, Trần Trường An lửa giận đã bùng nổ tới đỉnh điểm, mắng mắng, rất nhiều lần còn suýt nữa không giữ được bình tĩnh. "Cô nhìn người ta đi, rồi nhìn lại cô coi! Cô là bị lừa bán, cô phải sợ, phải phát run, trong ánh mắt phải có sợ hãi mới được trời ơi! Tôi kêu cô lại đây là để cô diễn chứ không phải làm kiếng!"

"Cô xem Đường Dĩ Tổ kia, Chu Tinh là một cô gái nhỏ trẻ tuổi sợ hãi nhưng kiên cường, còn vai cô diễn cái gì cô có biết không? Tại sao cái cô diễn lại là đáng về một con heo sắp bị làm thịt! Hiện tại cô đứng tại chỗ mà diễn đi, đừng đi đâu hết, mắc công lãng phí ánh đèn màn ảnh."

Trần Trường An nói xong, giữ Hàn Thu Nhã lại, mặt đối mặt bắt đầu răn dạy chỉ đạo.

Cảnh này là cảnh ngoài trời. Hiện tại là mùa hè nắng gắt, cộng thêm với thời gian phơi nắng quá lâu, hướng chỉ lúc này mười hai giờ trưa, cơ hồ như muốn nướng người ta đến ngất đi.

Trần Trường An là đạo diễn chỉ biết đến cảnh đẹp, trước nay đều không suy xét đến chuyện nắng mưa bão bùng. Ở trong mắt hắn, chỉ có màn ảnh mới là quan trọng nhất, bao gồm cả chính bản thân mình. Chỉ cần có cảnh thích hợp, cho dù kêu Trần Trường An đứng phơi nắng một ngày hắn cũng không hề oán than.

Trần Trường An ngồi bất động giữa trời nắng chói chang, Hàn Thu Nhã đứng trước mặt hắn dĩ nhiên cũng không thể rời đi. Chuyên viên trang điểm vừa tiến lên, định khuyên bảo đạo diễn vài câu, nhắc nhở hắn chú ý diễn viên bị cháy da, lại bị phẩy tay đuổi đi.

"Đen một chút cũng tốt, cô gái này chính là do quá chú ý hình tượng, vì đẹp mà không dám động đây cơ mặt nên mới diễn tệ đến vậy. Nếu chính bản thân Hàn Thu Nhã không thể phát huy được tâm trạng của nhân vật, vậy thì cứ để cho mặt trời tàn phá một chút, thoát nhìn còn tăng thêm độ chân thật." Trần Trường An thản nhiên nói.

Nhìn Hàn Thu Nhã bị đạo diễn tra tấn, không ít người đều sinh lòng đồng tình. Đặc biệt là khi nhìn thấy người đồng dạng diễn cảnh này, làm diễn viên chính như Đường Dĩ Tổ, lại có thể vui vẻ thoải mái ngồi ở dưới bóng cây uống nước khoáng, không ít người trong nội tâm càng cảm thấy một lời khó nói hết.

Ở phim trường, chỉ có đạo diễn, nhiếp ảnh gia cùng cốt lõi biên tập sư mới có thể nhìn thấy hiệu quả đóng phim, còn những gì nhân viên công tác nhìn thấy, đều là hiện trường biểu diễn của diễn viên.

Quay phim điện ảnh vốn dĩ là chú trọng hành vi, biểu tình suy diễn, loại hình này chỉ khi ở màn ảnh lớn mới có thể phô ra chi tiết, còn dùng mắt thường lại không có cách nào bắt giữ được.

Nhân viên công tác trước giờ đều cách hiện trường quay phim thật xa, khi nhìn qua chỉ thấy Đường Dĩ Tổ cùng Hàn Thu Nhã có hiệu quả biểu diễn không có gì khác biệt. Nếu nói Đường Dĩ Tổ ra sức, làm cho lòng người thương tiếc, Hàn Thu Nhã kỳ thật cũng không lười biếng.

Hiện tại lại nhìn đái ngộ của hai người, một trên trời, một dưới đất, cho dù trong nội tâm tín nhiệm năng lực đạo diễn, nhưng chỉ cần nghĩ đến thực lực cùng thành tích của cả hai, trong lòng những nhân viên công tác có mối quan hệ tốt với Hàn Thu Nhã cũng khó tránh khỏi thiên hướng cho người trông có vẻ đáng thương hơn.

Thật sự thì ngày tháng trôi qua ở phim trường kỳ thật thập phần nhàm chán, cả ngày đều bận rộn công tác, không có phương tiện giải trí gì, càng không có hoạt động tập thể, thời gian nhàn hạ rất nhiều. Mọi người trừ lúc ngẫu nhiên có chơi đi động, cũng chỉ có thể ngồi buồn chuyện đỡ buồn.

Dần dần, từ những hôm trước đã có một ít tin đồn vớ vẩn trong bất tri bất giác lan truyền khắp phim trường.

Đầu tiên là có người nghe nói, rốt cuộc Trần Trường An không chịu đựng nổi kỹ thuật diễn của Hàn Thu Nhã, bắt đầu cùng Ninh Duy thương lượng sửa kịch bản, gia tăng suất diễn của Đường Dĩ Tổ, đẩy nhanh hơn tiến trình quay phim.

Ngay sau đó, các lời đồn lung tung về Đường Dĩ Tổ cũng bay loạn khắp nơi.

Ví dụ như Đường Dĩ Tổ cùng Trần Trường An quan hệ không cận, rõ ràng kỹ thuật diễn chẳng ra gì, lại liên tiếp được Trần Trường An tán dương, vì bộ đồ nữ chính, không tiếc đặc tội nữ nhị;

Hay là nữ chính nữ nhị tính cách không hợp, Đường Dĩ Tổ tính tình cổ quái, ghen ghét Hàn Thu Nhã, cố ý dựa vào diễn xuất chèn ép Hàn Thu Nhã.

Vân vân và mây mây.

Trưa ngày thứ tư, dưới sự mài dũa không ngừng của Trần Trường An, kỹ thuật diễn của Hàn Thu Nhã rốt cuộc cũng miễn cưỡng có tiến bộ. Trần

Trường An liền yêu cầu cô ta trước tiên hoàn thành cảnh đơn của mình trước, cho tới khi không thành vấn đề, mới để Đường Dĩ Tố đi qua tiếp tục quay cùng.

Trong lúc đó, trừ bộ phận diễn viên quay cùng với Hàn Thu Nhã, đại đa số mọi người ở trường quay đều chờ ở bên cạnh.

Lại nói đến từ sau hôm thứ hai bắt đầu quay, Đường Dĩ Tố liền bắt đầu ngồi ở cái cây kia nhìn Hàn Thu Nhã bị mắng, càng về sau, thời gian cô ngồi ở dưới bóng cây càng dài, dần dà, cái cây đã biến thành chỗ ngồi chuyên chúc của Đường Dĩ Tố.

Giờ phút này, lại thấy dưới bóng cây không có ai, nhìn lướt bốn phía cũng không thấy được thân ảnh Đường Dĩ Tố. Người như Đường Dĩ Tố lớn lên vừa đẹp lại vừa trắng, đứng trong đám người nhất định sẽ là tiêu điểm, tuyệt đối không có khả năng xem nhẹ sự tồn tại. Bởi vậy, nếu bạn không thấy được bóng dáng, khẳng định duy nhất chính là cô không ở phụ cận rồi.

Một vài nhân viên công tác ngồi xuống dưới bóng cây, một bên sửa sang lại đạo cụ, một bên nói chuyện phiếm. Nói nói, đề tài lại dần liên quan tới Đường Dĩ Tố, dĩ nhiên chủ đề cũng là chuyện bất quá ỉn ào huyền ảo gần đây nhất của đoàn phim.

"Mấy người kia, làm việc thì chuyên tâm mà làm, miệng cũng nên nghỉ ngơi chút đi. Coi chừng chút nữa bị phó đạo diễn nhìn thấy lại la bậy giờ." Ngay lúc này, bỗng dưng có âm thanh từ bên cạnh truyền đến.

Đám nhân viên công tác đang ngồi dưới gốc cây vội vàng quay đầu nhìn lại, sau khi phát hiện là người quen cũ, bọn họ lập tức yên tâm cười: "Chương tỷ, sao chị lại ở đây?"

"Chương tỷ, tôi đây tới đây, mau ngồi chung đi. Trời nắng nóng như vậy, cẩn thận đừng để bị cảm nắng."

Chương tỷ này không phải người khác, đúng là nhiếp ảnh gia duy nhất của đoàn phim, Chương Bình.

Tuy rằng hiệu ứng kỹ xảo điện ảnh ngày càng được áp dụng nhân rộng, công tác của ngành nhiếp ảnh gia cũng dần bị áp bức thu hẹp, nhưng nhiếp ảnh gia ưu tú vĩnh viễn không thiếu chén cơm, đặc biệt là loại phim đề tài thực tế như « Khu không người » này.

Quan trọng nhất là năng lực nắm bắt khung hình của Chương Bình rất tốt, lại có quan hệ không tồi với đám người Trần Trường An và Ninh Duy, đại đa số người trong đoàn phim đều thập phần tôn trọng cô.

Chương Bình nghe vậy, cũng ngồi xuống bên cạnh.

Vài người thuộc tổ đạo cụ thấy vậy lập tức nhào qua, tò mò hỏi: "Chương tỷ, có phải chị có tin tức gì mới ở bên kia không?"

"Tôi làm gì có tin tức mới nào." Chương Bình lập tức trả lời.

"Thì vụ Hàn Thu Nhã với Đường Dĩ Tố đó." Một nhân viên công tác nhìn không được nói, "Chương tỷ không biết đó thôi. Em thấy Hàn Thu Nhã bị bắt nạt thảm lắm. Đêm qua mấy người tụ em lúc đi thang máy có gặp cô, cô khóc suốt một đường luôn."

"Hả? Khóc cả buổi vậy sao?" Chương Bình nhướn mày, "Tối hôm qua mấy người gặp Hàn Thu Nhã hỏi mấy giờ?"

"Đại khái hơn 10 giờ..." Nhân viên tổ đạo cụ nói, "Nghe nói đạo diễn muốn sửa kịch bản, cắt giảm suất diễn của Hàn Thu Nhã, lại tăng cảnh quay cho Đường Dĩ Tố.""

""Em mà là Hàn Thu Nhã, tui cũng không vui. Bất luận là kẻ về mức độ nổi tiếng hay là nhân khí, thậm chí là thanh danh, Hàn Thu Nhã đều tốt hơn Đường Dĩ Tố mà. Đường Dĩ Tố làm nữ chính thì thôi đi, còn thích bắt nạt người khác, thật là quá đáng."

Chương Bình nói: "Những lời này là do Hàn Thu Nhã nói với mọi người hả?"

"Đương nhiên không phải, Thu Nhã sao lại nói chuyện vậy được." Nhân viên công tác vội vàng trả lời, "Nhưng loại chuyện này không phải tất cả mọi người đều đã biết sao."

Biểu cảm trên mặt Chương Bình lập tức trở nên quái dị: "Tất cả mọi người đều biết? Vậy sao tôi lại không biết? Nhưng thật ra tối hôm qua tôi cũng gặp qua Hàn Thu Nhã. Mà khoảng thời gian đó chắc là sớm hơn mọi người một chút đó."

Hiếm khi nghe được Chương Bình có tin nóng, mọi người tức khắc kinh ngạc nhìn cô chăm chú, một nhân viên công tác vội vàng nói: "Không đúng, Chương tỷ. Tối hôm qua không phải lúc chị vừa kết thúc công việc đã lập tức quay lại khách sạn sao?"

""Sau đó cũng không ra ngoài nữa thì phải. Còn Hàn Thu Nhã đi cùng tụi em, lúc ấy phỏng chừng mọi người vừa mới rời đi. Sao hai người lại đụng mặt được?"

Chương Bình bực dọc nói: "Cái cô Hàn Thu Nhã đó cứ đi tới đi lui làm âm ỉ rất nhiều lần, mà tôi lại ở cạnh phòng Đường Dĩ Tố, ồn đến mức tôi ngủ cũng không yên giấc. Cô ta đi gõ cửa phòng Đường Dĩ Tố, lại ném điện thoại ở đó, hơn nữa còn đề nghị Đường Dĩ Tố diễn kém hơn một chút, để phối hợp với cô ta làm ""đôi bạn cùng tề"", tránh cho đạo diễn chỉ mắng riêng bản thân mình. Chuyện tôi vậy mà không ngờ Đường Dĩ Tố không bị cô ta chọc phát khóc, còn Hàn Thu Nhã kia lại một đường khóc lóc chạy về sao?"

Mấy người nhân viên công tác như thế nào cũng không nghĩ tới, chỉ là ngồi xuống tùy tiện nói vài câu trên trời dưới đất mà thôi, vậy mà lại có thể biết

được tin động trời đến vậy.

Chương Bình là nhiếp ảnh gia, bận rộn thật sự, cơ hồ cô chỉ cùng bọn họ nói vài câu trong chốc lát, liền đứng dậy tiếp tục công tác, lưu lại một đám bà tám hai mắt nhìn nhau. Bọn họ làm sao cũng không ngờ, Hàn Thu Nhã ngày thường thoát nhìn phúc hậu và vô hại, vậy mà lại làm ra loại chuyện này.

Nhưng là Chương Bình là người nổi tiếng, ngày thường cũng chung đụng với mọi người rất vui vẻ, và lại người ta lại là tiền bối trong giới giải trí, tuổi cũng một bó rồi, không có khả năng vô cớ đặt chuyện cho tiểu minh tinh như Hàn Thu Nhã.

Mọi người có lẽ không tin Đường Dĩ Tố, nhưng nếu phải chọn giữa Chương Bình cùng Hàn Thu Nhã, không ít người bắt đầu do dự.

Sau khi Chương Bình rời khỏi bóng cây kia, vừa mới đi được hai ba bước, đã thấy được Đường Dĩ Tố đang đứng gần đó.

Chương Bình tức khắc lộ vẻ kinh ngạc: "..."

Khoảng cách gần như vậy, lời mọi người vừa mới tán gẫu vừa rồi, chắc chắn Đường Dĩ Tố cũng nghe được, cũng không biết rốt cuộc cô đã đứng ở chỗ này bao lâu, đã nghe được bao nhiêu rồi.

Chương Bình chỉ nói đúng sự thật, kể lại những gì mình nghe thấy, nhìn thấy. Vì vậy, mặc kệ người đứng ở chỗ này là Đường Dĩ Tố hay Hàn Thu Nhã, cô đều không thẹn với lương tâm. Kinh ngạc qua đi, Chương Bình đã rất nhanh chóng khôi phục về trạng thái bình tĩnh.

"Tóc toàn là bùn đất, vừa này em mới đi gội đầu một chút." Đường Dĩ Tố cười, nói "Cảm ơn chị, Chương tỷ."

Chương Bình xua xua tay: "Không cần cảm tạ, tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi."

Thời gian nghỉ trưa cũng sắp hết, Đường Dĩ Tố chuẩn bị trở lại cảnh quay, Chương Bình thì phải đến tổ nhiếp ảnh, vì cùng đường nên đi chung.

Hai người một đường không nói gì, mắt thấy sắp tới nơi, Chương Bình mới nhìn không được đề điểm một câu: "Những chuyện lung tung rối loạn kia em đừng để ở trong lòng, diễn cho tốt đi, tất cả mọi người đều có đôi mắt, lâu ngày sẽ thấy lòng người, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ oan uổng em."

Đường Dĩ Tố gật gật đầu, nhìn Chương Bình cười nói: "Em hiểu rồi."

Chương Bình nhìn thần sắc của Đường Dĩ Tố, cô không chỉ có không có phần nộ, ngược lại, lại bình tĩnh đến không thể tưởng tượng được, đúng là bộ dáng không quá để ý đến chuyện vừa rồi.

Thậm chí, một lát sau, khi Đường Dĩ Tố nhìn thấy đạo diễn lẫn Hàn Thu Nhã, cũng không có vẻ bất mãn nào, thần sắc như thường, nên làm cái gì thì làm cái đó, không chỉ không vì những lời đồn đãi vô căn cứ mà biểu hiện thất thường, ngược lại càng phát huy ổn định, càng diễn càng tốt, làm cho trong lòng Chương Bình không khỏi có chút lấy làm kỳ.

Bất quá Đường Dĩ Tố là nữ chính, tố chất tâm lý vững vàng đương nhiên là chuyện tốt, Chương Bình cũng không nghĩ nhiều, cô cũng nhanh chóng rời đi, tiếp tục công tác của mình.

- - -

Lạc: Thật ra là đạo này vào học nên ta hơi bận rộn một tí. Vì bơi ngập ngựa, không học hành đàng hoàng sẽ không theo kịp lớp, thân lại còn phải đi làm thêm nên thật sự ta không có quá nhiều thời gian. Hic. Mà nếu có cũng muốn dành cho bản thân một chút.

Dù không muốn nhưng ta đành phải hủy lịch đăng theo hẹn, là 2 chương/tuần. Mà sửa lại thành ít nhất một tuần một chương. Hi vọng mọi người vẫn bên cạnh x

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45-2

Editor: Lạc Tiểu - 31/01/2019

Dựa theo kế hoạch dự định ban đầu, trước nội dung nữ chính bị lừa bán, còn có một suất diễn với sự tham gia của Đồng Trân, thời gian còn lại hy vọng có thể trong vòng tuần này kịp quay xong, bởi vì kỳ hạn thuê trường học và cấp phép quay trên quốc lộ cũng đã hết. Dù sao thì mọi thứ đều đã được tính toán rõ ràng từ trước.

Bình thường mà nói, thời gian dự tính thường sẽ dư dả hơn so với thời gian thật một chút. Nếu như bộ phim này chỉ có mình nữ chính là Đường Dĩ Tố, dựa theo tốc độ của cô, trong vòng ba ngày hẳn là có thể quay xong toàn bộ, thời gian còn lại dùng để bổ sung những cảnh quay đạo diễn không hài lòng hoặc cảm thấy có thể quay được còn tốt hơn nữa.

Nhưng bởi vì Hàn Thu Nhã kéo chân sau, mắt thấy một tuần sắp trôi qua, mà nội dung cảnh quay chỉ mới được một nửa, không có tiến triển mấy may.

Điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới toàn bộ tiến trình của đoàn phim!

Kỳ thật, nếu chỉ dựa vào lương tâm mà nói, mấy ngày trôi qua, Hàn Thu Nhã đã tiến bộ không ít, nếu chỉ quay một mình cô ta, chấp vả một chút coi như cũng tạm được.

Nhưng cộng sự quay chung của Hàn Thu Nhã lại không phải người khác, mà là Đường Dĩ Tổ biến thái.

Mỗi ngày, Hàn Thu Nhã dưới sự dạy dỗ của Trần Trường An cũng ngày càng tiến bộ, cùng lúc đó, người không được đạo diễn đơn độc chỉ đạo - Đường Dĩ Tổ cũng ở bên cạnh ngày ngày quan sát, vậy mà cư nhiên cũng điên cuồng tiến bộ.

Vốn dĩ kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tổ đã tốt hơn Hàn Thu Nhã, lại còn học hỏi liều mạng như vậy, Hàn Thu Nhã thúc ngựa cũng đuổi không kịp, cho dù có chút tiến bộ nhỏ, cũng bị hào quang bạn diễn che lấp mất.

Tình huống trước mắt chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đạo diễn cầm những đoạn phim đã quay xong, tạm dừng rồi chấp vả bằng hiệu ứng kỹ thuật; hoặc là gia tăng lượng công việc của mọi người, bao gồm cả nhân viên toàn bộ đoàn phim, để mọi người chậm rãi cùng chơi với Hàn Thu Nhã.

Lấy tính cách của Trần Trường An, hẳn tuyệt đối sẽ không lựa chọn cái đầu tiên.

Kể từ đó, bởi vì một mình Hàn Thu Nhã, toàn bộ người trong đoàn phim đều bị trì hoãn.

Nguyên bản những người có quan hệ không tồi, luôn ủng hộ Hàn Thu Nhã, mắt thấy công tác của mình bị cô ta ảnh hưởng, thái độ đối với Hàn Thu Nhã cũng dần dần trở nên vì diệu.

Ngay từ đầu mọi người thích Hàn Thu Nhã, là bởi vì danh khí ổn, tính cách cũng tốt, còn đối với Đường Dĩ Tổ không mặn không nhạt, là bởi vì Đường Dĩ Tổ có scandal âm ỉ, lại không thích giao tiếp quá nhiều với người khác.

Nhưng hiện giờ, lợi ích bản thân bị hao tổn, Hàn Thu Nhã cho dù có nhiều ưu điểm hơn nữa, cũng không bằng một Đường Dĩ Tổ có năng lực làm việc tốt.

Hơn nữa, những lời đồn nhảm nhí liên quan tới Đường Dĩ Tổ dần dần được sáng tỏ. Mọi người bước ra từ trong định kiến, dùng ánh mắt nhìn kỹ vào phim trường đánh giá, là một diễn viên, Đường Dĩ Tổ tuyệt đối có tư cách hơn.

Kể từ đó, nhân viên đoàn phim từ trên lẫn dưới đều có chung cảm xúc bất mãn đối với người làm ảnh hưởng đến tất cả mọi người - Hàn Thu Nhã.

Đoàn phim đã quay được một nửa tiến trình, tức khắc lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, ở ngay lúc này, cộng rom cuối cùng đề chết con lạc đà xuất hiện.

Ảnh hậu Đồng Trân theo hợp đồng đã chuẩn bị tới ngày tiến tổ quay.

Đồng Trân đóng vai mẹ của nữ chính Chu Tinh.

Suất diễn của Chu mẫu trong bộ phim này cũng không nhiều lắm, chỉ có hai cảnh. Một là hồi ức của Chu Tinh khi sống chung với gia đình, yêu cầu Đồng Trân xuất hiện, hai đó là khi Chu Tinh rút cuộc cũng được cứu ra ngoài, Chu mẫu đi cùng với cảnh sát vào Nam Mộc thôn, giải cứu đứa con gái tội nghiệp.

Cảnh quay thứ nhất thật đơn giản, chỉ cần Đường Dĩ Tổ cùng Đồng Trân quay một ít sinh hoạt trong nhà hằng ngày là xong.

Đồng Trân thân là ảnh hậu, kỹ thuật diễn dĩ nhiên không có gì phải chê, Đường Dĩ Tổ cũng không tồi, hai người hợp tác phi thường vui sướng, quay cảnh hồi ức chỉ cần một ngày.

Nhưng khi tới cảnh quay thứ hai, lại có nội dung liên quan tới Hàn Thu Nhã, cả đoàn làm phim từ trên xuống dưới lại gặp khó khăn.

Trước đó, chỉ có một mình Đường Dĩ Tổ đối lập với Hàn Thu Nhã, chênh lệch giữa hai người đã rất rõ ràng, giờ lại nhiều hơn một vị ảnh hậu.

Hai nữ diễn viên có kỹ thuật diễn siêu tốt cùng nhau tiến lên, ở giữa lại trộn lẫn một nữ xứng có kỹ thuật diễn như đóng tap kỹ. Nếu như đây là phim truyền hình còn có thể chấp vả xem tạm, nhưng điện ảnh lại muốn tốt càng tốt, làm sao có thể chịu đựng được chênh lệch lớn đến vậy..

Hàn Thu Nhã kéo chân sau, cho dù cả đoàn phim « Khu không người » chịu đựng cô, nhưng Đồng Trân thì không.

Ảnh hậu nguyện ý gia nhập đóng vai khách mời đã cấp đủ mặt mũi, hẳn là không có khả năng chỉ vì Hàn Thu Nhã, mà đi đắc tội Đồng Trân.

Lại một lần nữa kết thúc công việc trở lại khách sạn, nhóm diễn viên cùng nhân viên công tác nhất nhất trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ hai người Trần Trường An và Ninh Duy còn lưu lại phòng họp không có rời đi.

Một lát sau, tiếng gõ cửa "Cốc cốc cốc" vang lên, Ninh Duy vội vàng đứng dậy mở cửa, quả nhiên Đồng Trân xuất hiện ở ngoài cửa, nở nụ cười nhìn

hắn.

"Trân tỹ, mời vào mời vào." Ninh Duy vội vàng nói.

"Còn khách khứa với tôi làm gì." Đồng Trân cười nói, đi theo Ninh Duy cùng ngồi xuống ghế, mắt thấy trên bàn đầy giấy cùng các loại chuyện xưa cùng nét cau mày của Trần Trường An, Đồng Trân hỏi, "Sao vậy?"

Trần Trường An nhìn cô, miễn cưỡng cười, quả thực còn khó coi hơn cả khóc.

Ninh Duy ở bên cạnh nhẹ nhàng thở dài một hơi, hơi hơi lắc đầu.

Đồng Trân đại khái nhìn lướt qua nội dung trên bàn, nói: "Tôi cũng không biết nên khen mấy người có mắt nhìn, tuyển nữ chính quá tốt, hay nên cười mấy người không biết lời ở đâu ra một nữ phụ góp cho đủ số lượng như vậy."

Ninh Duy vừa nghe, tức khắc cười khổ nói: "Trân tỹ, đừng chê cười tội này nữa mà, Trần đạo đã sắp phiên chết rồi kia."

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." Đồng Trân nói với Trần Trường An.

Cô là diễn viên khách mời, theo lý sẽ không hỏi đến loại chuyện này, nhưng Đồng Trân cùng Trần Trường An có giao tình, thấy hắn gặp khó khăn, liền khó tránh khỏi có chút sốt sắng.

Trần Trường An vài lần há miệng muốn nói chuyện, lời đến miệng rồi vẫn nói không nên lời, cuối cùng vẫn là Ninh Duy xung phong: "Thôi để em nói cho. Đơn giản mà nói, thì là sau khi Ngụy Khải cùng Lục Mẫn xảy ra tai nạn xe cộ, nhà đầu tư vốn dĩ không phải rất xem trọng bộ điện ảnh này muốn thu hồi vốn, sau lại nói chỉ có cách thể Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã vào mới thôi, vậy nên đây là chuyện không thể thay đổi."

"Không đổi được?" Đồng Trân nhướn mày, "Vậy mấy người tính đổi ai? Tôi hay là Đường Dĩ Tố?"

"Trân tỹ, sao có thể....." Ninh Duy vội vàng nói.

Đồng Trân lại cười lắc đầu: "Đầu tư rất quan trọng, nhưng bản chất của điện ảnh càng quan trọng. Hai người nếu như đã quay bộ phim này, nhất định phải làm chất lượng thật tốt, nếu không cũng chỉ là phí công."

Ninh Duy nhấn nhó: "Hiện tại nếu như thay đổi người, không chỉ có khả năng làm nhà đầu tư bất mãn, chuẩn bị thu vốn, mà chúng ta còn phải trả cho Hàn Thu Nhã tiền vi phạm hợp đồng....."

"Đây là kết quả do mấy người tham tiện nghi thôi." Đồng Trân nói không chút khách khí, "Tôi đã lôi kéo cho hai người nhiều nhà đầu tư rồi, mà giờ còn ngại không đủ. Nam phụ nữ phụ quan trọng như vậy mà bị loại diễn viên này đóng. Hiện tại hai người còn chưa nổi tiếng mà đã bắt đầu thỏa hiệp với tư bản ư."

Trên mặt Trần Trường An cùng Ninh Duy tức khắc lộ vẻ xấu hổ, Ninh Duy cúi đầu nói: "Chúng ta cũng gặp qua bọn họ khi thử vai, diễn cũng không tồi. Ai mà ngờ khi Bành Hiểu Vũ không ở đây, cô ta lại diễn thành cái dạng này chứ."

Kỳ thật, khi Hàn Thu Nhã và Bành Hiểu Vũ cùng nhau đóng phim, nhờ có kinh nghiệm trước đó từng hợp tác, dĩ nhiên hiệu quả không đến nỗi. Hơn nữa, khoảng thời gian gần đây Hàn Thu Nhã đã có tiến bộ, kỹ thuật diễn cũng khá hơn trước.

Nhưng bất luận là Trần Trường An hay Ninh Duy đều người cực kỳ chăm chút cho tác phẩm của mình. Bọn họ cảm thấy chỉ cần đoạn này diễn không tốt, chỉnh bộ điện ảnh đều phải chịu ảnh hưởng, cho nên mới tạo ra cục diện bây giờ.

Trần Trường An vẫn luôn không nói gì này giờ bỗng nhiên thấp giọng nói: "Đường Dĩ Tố diễn quá tốt, tiến bộ quá nhanh, Hàn Thu Nhã theo không kịp, tôi cũng rất tức giận."

Đồng Trân tức khắc cười nói: "Hoá ra anh không phải giận cô ta kỹ thuật diễn quá kém, ngược lại lại đi trách Đường Dĩ Tố kỹ thuật diễn tốt quá?"

"Tôi không có ý này." Trần Trường An vội vàng phủ nhận, "Hàn Thu Nhã đã mang đến không ít phiền toái, Đường Dĩ Tố người này....."

Nói đến điểm này, Ninh Duy cũng nhịn không được cười hỏi Đồng Trân: "Trân tỹ, tỹ cảm thấy kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tố như thế nào?"

"Thực không tôi." Đồng Trân lập tức nói.

Ninh Duy cùng Trần Trường An liếc nhau, nói với Đồng Trân: "Đường Dĩ Tố gần đây danh khí không bằng Hàn Thu Nhã, nhưng kỹ thuật diễn lại tốt hơn so với Hàn Thu Nhã. Trần đạo của chúng ta thấy nữ chính cùng nữ xứng chênh lệch lớn như vậy, chỉ có thể mỗi ngày mắng Hàn Thu Nhã, giúp cô ta tăng khả năng diễn xuất, để cô ta nỗ lực đuổi kịp Đường Dĩ Tố.""

"Hàn Thu Nhã lập tức liền không vui, ở đoàn phim ngáng chân Đường Dĩ Tố đủ đường. Đường Dĩ Tố nhìn có vẻ như không tranh không giành, cũng không thêm phản kích một chút nào, em với Trần đạo cũng sốt ruột dùm. Vậy mà không ngờ, người ta thông minh hơn chúng ta nhiều!"

"Hàn Thu Nhã bên này mỗi ngày học bù tăng ca thêm giờ, Đường Dĩ Tố bên kia thì sao, chỉ thấy nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế diễn ngày càng tốt. Đó là dụng tâm cân nhắc nhân vật, dưới tình huống không có người chỉ điểm, vậy mà tiến bộ còn nhanh hơn Hàn Thu Nhã.""

"Kết quả cuối cùng thì tỷ cũng thấy rồi, nếu không có Đường Dĩ Tổ phụ trợ, Hàn Thu Nhã dưới sự trợ giúp của Bành Hiểu Vũ, thật ra diễn cũng không tệ lắm. Nhưng bởi vì có sự đối lập quá rõ ràng, thử hỏi đạo diễn nào có thể chịu được cô ta."

Trần Trường An nghe Ninh Duy nói xong, còn không quên bổ sung một câu: "Đường Dĩ Tổ chính là cố ý!"

Đồng Trần nhìn bộ dáng vừa yêu vừa hận của bọn họ, bật cười nói: "Xem ra Dĩ Tổ cũng không bị khi dễ ha....."

"Khi dễ?" Trần Trường An vừa nghe, nhin không được lên giọng, "Ngay từ đầu đã không ai có thể khi dễ được cô nàng này, hiện tại càng không cần phải nói."

Đồng Trần nhìn thời gian, thấy sắc trời đã muộn, cũng không trì hoãn, vừa đứng dậy vừa nói: "Vậy rốt cuộc muốn làm sao thì tùy mấy người thôi, hợp đồng của tôi cũng không dư nhiều thời gian đâu, tự suy xét cho tốt đi."

Trần Trường An cùng Ninh Duy chỉ nghĩ đến vấn đề này, gương mặt cả hai đều tỏ vẻ chán nản. Cuối cùng, ngay lúc Đồng Trần sắp mở cửa rời đi, Trần Trường An cũng hạ được quyết tâm: "Ngày mai liên lạc với Bành Hiểu Vũ đi."

Ninh Duy nghe vậy, liền vội vàng nói: "Anh điên rồi, giờ này còn đòi người, làm sao quay kịp."

Đồng Trần đang định bước ra cũng quay đầu lại, nhìn về phía Trần Trường An.

Trần Trường An nhìn hai người bọn họ, cắn răng nói: "Cái phòng kia của tôi, bình thường cũng ít ở..."

Lúc này không chỉ có Ninh Duy nóng nảy, Đồng Trần cũng không khỏi động dung: "Anh thật sự quyết định vậy sao?"

Trần Trường An gật gật đầu.

Hắn là người có tính cố chấp, một khi làm quyết định, cơ bản không có khả năng sửa đổi, Ninh Duy thấy vậy, cũng hiểu không khuyên được gì.

Ngẫm lại tình huống trước mắt, hắn cũng rất nhiều lần muốn khuyên Trần Trường An nhin một chút quay cho xong, hà tất xoi mói quá làm chi, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng được, lời nói đến miệng, ngược lại biến thành: "Cũng được, tôi cũng có một căn không sử dụng."

Đồng Trần vừa nghe, lập tức bị phản ứng của hai người chọc cười: "Hai người thật là..."

Sau khi Trần Trường An nói ra câu nói kia, cả người bất giác nhẹ nhõm hơn không ít. Ninh Duy cười mỉa nói với Đồng Trần: "Trần tỷ, xin thương xót, tỷ đừng chê cười hai kẻ nghèo hèn chúng tôi."

"Cái gì kẻ nghèo hèn, ai nói muốn hai người đồng loạt bán nhà đâu." Đồng Trần nói, bước chân vốn chuẩn bị rời đi, lại quay trở lại bàn họp.

Trần Trường An cùng Ninh Duy có chút kinh ngạc nhìn về phía Đồng Trần.

"Nhà đầu tư sau lưng Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã là ai?" Đồng Trần hỏi.

Trần Trường An suy nghĩ một chút, nói: "Công ty cổ phần Minh Huy."

"Chỗ dựa của công ty quản lý tôi là ai?" Đồng Trần lại hỏi.

"Tập đoàn Ý Thành?" Ninh Duy nói.

Đồng Trần cười: "Lúc trước, hai người các người hỏi tôi vì cái sao lại chủ động liên lạc, còn nguyện ý tham diễn bộ điện ảnh này, hiện tại tôi có thể nói."

Trần Trường An cùng Ninh Duy nghi hoặc nhìn Đồng Trần.

"Tuy rằng, bình thường nếu như hai người tới tìm tôi, tôi cũng tới diễn... Nhưng sở dĩ tôi có thể chủ động lại đây, là bởi vì công ty yêu cầu tôi diễn vai này." Đồng Trần nói, "Sau khi Đường Dĩ Tổ đi thử vai "Chu Tinh"."

Trần Trường An cùng Ninh Duy sững sờ một chút, ngay sau đó, trên mặt bọn họ đều hiện ra vẻ không thể tin được.

Cho nên... Là bởi vì Đường Dĩ Tổ cảm thấy hứng thú với nhân vật "Chu Tinh", lại đây thử vai, nên mới đưa đến việc Ý Thành thông báo cho Đồng Trần, để cô tới tham diễn bộ điện ảnh《 Khu không người 》 này sao?

Đồng Trần vừa thấy《 Khu không người 》 là do Trần Trường An làm đạo diễn, vui vẻ đáp ứng, sau khi liên lạc Trần Trường An, cùng đồng ý thỏa thuận đóng vai nhân vật "Chu mẫu".

Tuy rằng Trần Trường An cùng Ninh Duy lựa chọn Đường Dĩ Tổ, cũng không bị ngoại giới tác động, thuần túy chỉ là cảm thấy Đường Dĩ Tổ kỹ thuật diễn khá tốt, thích hợp sắm vai "Chu Tinh" mà thôi. Nhưng thật ra mọi chuyện là do Đồng Trần cùng Đường Dĩ Tổ lớn lên khá giống nhau, nên mới có chuyện được tập đoàn Ý Thành được cử tới cùng đóng với Đường Dĩ Tổ?

Công ty Ý Thành này lớn như vậy, nếu như thật sự muốn Đường Dĩ Tổ tham diễn, trực tiếp chỉ tên là được, vòng một vòng lớn, tính kế tới tính kế lui để làm gì?

--

Lạc: Haha.. Hình như ta lặn hơi sâu, không biết có ai còn nhớ bộ này không, nếu đã quên thì đừng ngại đọc lại nha, vẫn hay lắm đó. Dù sao thì vẫn xin lỗi mọi người:">

Nhưng trùng hợp là, ngày up chương 45 (1) là ngày 13/10, chương 45 (2) lại là ngày 31/01 đó ~

À, nhắn nhủ cả nhà nhớ giữ sức khỏe <3

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-1

Editor: Lạc Tiểu - 31/01/2019

Thấy vẻ mặt Trần Trường An và Ninh Duyệt ngây ngốc vì kinh ngạc, trong lòng Đồng Trân cười thầm.

Ý đồ của việc này là gì, ngay từ đầu cô cũng nhìn không thấu, hiện tại xem như cũng minh bạch.

Giữa hai việc, một là trực tiếp bị nhà đầu tư dẫn mũi nhét vào, một là dựa vào thực lực của mình để tham gia đoàn phim, tuyệt đối không giống nhau.

Đường Dĩ Tổ có thực lực, người sau màn kia cũng thiết tình vì cô suy xét, không muốn dùng cách điểm mặt chỉ tên giúp cô được chọn, bởi vì phương thức này làm xấu đi thanh danh Đường Dĩ Tổ.

Nếu không phải hiện tại đoàn phim《 Khu không người 》có chuyện khó giải quyết, Đồng Trân cũng không có khả năng nói ra chân tướng cho Trần Trường An cùng Ninh Duyệt.

Chờ bọn họ thoát phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó, Đồng Trân lại ném ra tin tức lớn: "Ý Thành có ý đầu tư cho《 Khu không người 》, không biết ý hai người ra sao."

Nói xong, cô còn lấy ra một tấm danh thiếp, đặt ở trên bàn.

Trần Trường An cùng Ninh Duyệt cúi đầu nhìn, trong danh thiếp có hai chữ: Lý Chí.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đứng giờ đi vào đoàn phim, lại phát hiện người từ trước đến nay đều đi sớm về muộn Trần Trường An, vậy mà lại đến trễ một cách hiếm thấy.

Tổng đạo diễn không ở đây, phó đạo diễn bắt đầu chỉ định công việc cho nhân viên.

Có kinh nghiệm trước đó - rờn rã suốt năm ngày quay còn chưa quay xong cảnh bị lừa bán, mọi người trong đoàn phim ai cũng biết rằng, chắc chắn là cảnh quay hôm qua do ảnh hậu Đồng Trân, Đường Dĩ Tổ cùng Hàn Thu Nhã ba người hợp tác vẫn chưa quay thành công, công việc hôm nay khẳng định là tiếp tục tiến hành quay lại.

Nhưng mà khi mọi người đã chuẩn bị tốt, tùy thời chuẩn bị bắt đầu quay, Trần Trường An rốt cuộc có mặt. Sau đó lập tức mở họp với các phó diễn. Tiếp đến, khi bắt đầu quay, hẳn chỉ kêu Đường Dĩ Tổ cùng Đồng Trân, còn Hàn Thu Nhã thì được sắp xếp nghỉ ngơi ở bên cạnh.

Lúc đầu thì mọi người cũng không nghĩ nhiều, đạo diễn nói như thế nào thì làm như thế đó.

Nhưng mà mất thấy một ngày quay sắp kết thúc, Hàn Thu Nhã cứ vậy mà ngồi chơi xơi nước cả một ngày, một cảnh cũng chưa quay, nhân viên trong đoàn phim ai cũng lảo lảo, lập tức nhận thấy có điều gì đó, thần sắc của mọi người đều trở nên quái dị.

Hàn Thu Nhã ngay từ đầu cũng không phát hiện dị thường.

Cô ta đã vào đoàn phim nhiều ngày như vậy, là người duy nhất trong đây bị mắng từ đuôi đến ngọn. Hiện tại thật vất vả mới có thời gian thờ đóc, Hàn Thu Nhã vội vã nghỉ ngơi còn không kịp, nào có công phu suy nghĩ nhiều như vậy.

Cho đến tận hôm sau, Trần Trường An cùng nhóm biên tập, phó đạo diễn suốt đêm chỉnh sửa bản thảo, đem kịch bản tiến hành thay đổi một chút lại một

chút, gia tăng suất diễn của Đường Dĩ Tổ cùng Đồng Trân, lại xóa giảm bớt cảnh của nữ phụ Dương Như Yến.

Mất thấy kịch bản mới được Đường Dĩ Tổ cùng Đồng Trân cầm trong tay, Hàn Thu Nhã tức khắc đứng ngồi không yên.

Đại khái cũng biết tình huống của mình hiện tại không nên đi tìm Trần Trường An, cho nên, vào thời điểm ăn cơm trưa, Hàn Thu Nhã cùng nhân viên công tác đoàn phim ngồi cùng nhau, cô ta cố tình trước mặt mọi người, nghe một cuộc điện thoại.

Điện thoại là do Bành Hiểu Vũ gọi đến, tỏ vẻ giai đoạn chuẩn bị trước ở Nam Mộc thôn đã kết thúc, chỉ còn chờ tổ nhân viên công tác của Trần Trường An lại đây, bởi vì tổ quay của Trần đạo bị trễ mấy ngày so với dự kiến, mọi người nhân rồi nên muốn hội họp mấy ngày này.

Không chỉ có Bành Hiểu Vũ, còn có một nhân vật phi thường trọng yếu trong bộ phim này - diễn viên nhí đóng vai con gái của Chu Tinh - Trình Du cũng sẽ lại đây một chuyến.

Hàn Thu Nhã cố ý nghe điện thoại trước mặt mọi người, cho nên sau khi cô nói chuyện xong, chỉ cần là người nghe được thanh âm trò chuyện, đều biết Bành Hiểu Vũ sắp tới, trên mặt không ít người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Danh khí của Đồng Trân tuy lớn, nhưng ảnh hưởng cao không với tới, mọi người nói chuyện với cô cũng không dám quá lỗ mãng, nên luôn có một loại ngăn cách vô hình. Nhưng Bành Hiểu Vũ thì không như vậy.

Hàn Thu Nhã có thể nổi tiếng như vậy, đều là do Bành Hiểu Vũ hỗ trợ. Tuy rằng Bành Hiểu Vũ xuất thân từ phim truyền hình, đóng phim cũng không tốt bằng nam diễn viên luôn đóng điện ảnh, nhưng dù sao người xem phim truyền hình cũng rất đông, không ít người qua đường đều là fan của hắn.

Giờ phút này nghe cuộc trò chuyện của Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ, rất nhiều nhân viên trong đoàn phim ánh mắt sáng lên, không ít người tràn ngập hâm mộ nhìn Hàn Thu Nhã.

Hàn Thu Nhã cảm thụ được ánh mắt của mọi người, ngọt ngào cười nói: "Hi. Hai ngày nay không đóng phim, vốn tôi còn lo lắng sẽ có chuyện gì, kết quả thì ra Hiểu Vũ ca dự định sẽ trở lại, nên tôi mới được nghỉ ngơi cho tốt."

Tuy rằng chỉ là một cuộc điện thoại, một câu nói ngắn gọn, nhưng Hàn Thu Nhã lại hoàn mỹ đập tan những đồn đãi vớ vẩn, sự khoan dung của Trần Trường An mấy ngày nay với cô ta cũng có một lời giải đáp.

Mọi người một mặt hâm mộ sau lưng Hàn Thu Nhã có Bành Hiểu Vũ làm chỗ dựa, một mặt lại vội vàng cảnh giác chính mình, đừng bởi vì gần đây Hàn Thu Nhã biểu hiện kém, liên lụy người khác mà không cho cô ta sắc mặt tốt.

Giới giải trí nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Hàn Thu Nhã dù sao cũng là nghệ sĩ, nhân mạch so với nhân viên công tác như bọn họ rộng hơn nhiều, đặc tội sẽ mất nhiều hơn được.

Từ sau khi Hàn Thu Nhã liên lụy tiến độ của đoàn phim, đãi ngộ cũng dần bị hạ xuống không ít. Hôm nay lại lần nữa được mọi người vây quanh, Hàn Thu Nhã cơ hồ có cảm giác sống lại.

Thấy Đường Dĩ Tổ ngồi ở một bên không nói không rằng, Hàn Thu Nhã nhin không được nói: "Dĩ Tổ, bọn người Hiểu Vũ ca buổi tối mới đến, sau khi kết thúc công việc mọi người dự định cùng nhau ăn khuya, cô đi không?"

"Tôi không đi." Cô bình thản nói.

Mỗi đêm sau khi kết thúc công việc Đường Dĩ Tổ đều lập tức trở lại khách sạn, cũng không tham gia hoạt động ban đêm nào khác, đây là chuyện mọi người đều biết, ai cũng đáng về thấy nhiều không trách.

Không ngờ hôm nay Hàn Thu Nhã phá lệ nhiệt tình chủ động, tiếp tục nói: "Không chỉ có Hiểu Vũ ca lại đây, còn có rất nhiều diễn viên quan trọng khác, cô dù sao cũng là nữ chính, cùng nhau gặp mặt một lần đi."

Nhân viên công tác vừa nghe, cũng phụ họa: "Đúng vậy Dĩ Tổ, Trình Du cũng có tới, cô bé này sau này đóng vai con gái của cô, cũng nên đi gặp đó nha."

"Nghe nói Trình Du là bé gái nông thôn do đạo diễn một thân chạy tới Viện phúc lợi trấn trên tìm tới, thân thể rất đáng thương."

"Nhỏ như vậy mà có thể đóng phim, cũng rất không dễ dàng."

"Nghe nói còn rất xinh đẹp."

Đường Dĩ Tổ nghe thấy có liên quan tới công tác, thoáng có chút chần chờ.

Trẻ con cùng người lớn không giống nhau, Đường Dĩ Tổ muốn đóng vai mẹ của Trình Du, tốt nhất nên quen thuộc với cô bé một chút, sau này phối hợp mới dễ có độ ăn ý với nhau.

Hàn Thu Nhã thấy cô động tâm, nhìn Đường Dĩ Tổ ý vị thâm trường, cười nói: "Tôi biết, mỗi tối cô đều có chuyện rất quan trọng phải làm, còn phải gọi video trên điện thoại thật lâu. Bất quá hôm nay người đại diện nhà đầu tư cũng có tới à nha. Lâu lâu về trễ một lần, chắc chắn là có giá trị, nếu trò chuyện thật tốt, không chừng về sau gọi cũng không cần gọi video luôn."

Lời nói này của Hàn Thu Nhã nghe thật ái muội, ở đây người nào mà không phải người trong nghề, dĩ nhiên cũng đều hiểu được ý ngầm trong đó.

Đường Dĩ Tổ nhìn nét tươi cười trên mặt cô ta, điểm chân chờ trong lòng lập tức biến mất, nói thẳng: "Không cần, bữa tiệc quan trọng bữa tiệc như vậy, vẫn là chính cô tự đi tranh thủ đi."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ ném hộp com đã ăn xong vào sọt rác, xoay người cầm kịch bản tìm một góc tranh thủ học tập.

Hàn Thu Nhã nhìn bóng dáng của cô, cũng không tức giận, tiếp tục cười khanh khách nói chuyện với nhân viên công tác về chuyện của Bành Hiểu Vũ cùng nhà đầu tư. Ngụ ý tựa hồ đều vì chống lưng cho cô ta mà Bành Hiểu Vũ cùng bên công ty đầu tư mới xuất hiện ở đây.

Thời gian đóng phim trôi qua rất nhanh, có khi Trần Trường An đang quay, lại có thêm linh cảm mới, đều cùng mọi người thảo luận một phen, sau đó lại tiếp tục quay, bất tri bất giác đã qua 10 giờ tối.

Bình thường giờ này, Đường Dĩ Tổ đã thu xếp xong chuẩn bị về khách sạn. Giờ lại thấy thời gian hẹn gọi video với Đường Táo càng ngày càng gần, mà đoàn phim hoàn toàn không có dự định kết thúc công việc, Đường Dĩ Tổ liền tranh thủ tìm góc kín nào đó, gọi điện thoại cho thằng bé.

Điện thoại vừa bấm gọi, tiếng "Rèèè..." chờ chuông thường thấy cũng chưa vang lên, mà cuộc gọi đã bắt đầu.

"Alo?" Đường Dĩ Tổ lập tức nói, "Đường Táo, con nghe được tiếng của má mi không?"

Đường Táo "Dạ" một tiếng.

Đường Dĩ Tổ không biết khi nào Trần Trường An sẽ gọi cô qua tiếp tục đóng phim, vội vàng nói: "Tiểu Táo, đêm nay má mi có cảnh quay đêm, không có cách nào tranh thủ thời gian gọi video với con. Chờ hôm nào rảnh, chúng ta lại nói chuyện với nhau nha."

Bên kia điện thoại, Đường Táo trầm mặc thật lâu không có trả lời.

Ngày thường Đường Dĩ Tổ gọi điện, đôi khi thằng bé cũng trả lời tương đối chậm, nhưng người trên màn ảnh nhúc nhích, Đường Dĩ Tổ biết nó vẫn nghe được đến tiếng nói của mình, cô liền kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng giờ phút này không gọi video, nên không thấy được mặt Đường Táo, tâm trí Đường Dĩ Tổ lại căng thẳng vì chuyện công việc, sợ không kịp nói chuyện với thằng bé, đành phải truy hỏi: "Alo? Con nghe được tiếng của má mi không?"

"Con có nghe." Thanh âm Đường Táo lại một lần nữa truyền đến, nhưng sau khi nói xong câu đó, lại một lần nữa yên lặng.

Đường Dĩ Tổ cảm giác trong điện thoại là một mảnh an tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không vội vàng trở lại phim trường chờ Trần Trường An nữa, chỉ cầm di động đứng tại chỗ, Đường Táo không nói lời nào, Đường Dĩ Tổ cũng không nói gì thêm.

Ngày thường, tuy Đường Táo ít nói, nhưng ngẫu nhiên sẽ mở miệng nói vài câu, đều vô cùng phối hợp với Đường Dĩ Tổ. Nhưng không biết từ bao giờ, giữa cô cùng Đường Táo vô hình trung phẳng phất nhiều hơn một tầng ngăn cách.

Đường Dĩ Tổ cẩn thận hồi tưởng một chút, làm sao cũng nhớ không nổi rốt cuộc là vấn đề xuất phát từ đâu. Giờ phút này lại một lần nữa lâm vào bối rối, cô đang do dự, vừa định nói thêm gì đó, lại đột nhiên ở nơi xa có người kêu lên: "Đường Dĩ Tổ!"

"Đây! Tôi liền!" Cô lớn tiếng đáp, sau đó lại một lần nữa cầm di động, nói với Đường Táo, "Má mi phải tiếp tục đi công tác, con ngủ sớm một chút nha, ngủ ngon Tiểu Táo."

"Má mi.." Nháy mắt Đường Dĩ Tổ chuẩn bị tắt điện thoại, bỗng nhiên, Đường Táo gấp gấp gọi.

"Hà?" Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, vội vàng đáp.

Đường Táo nhỏ giọng nói: "Đã trễ như vậy, người còn muốn đóng phim... Kìa, muối bên kia.. có phải vẫn luôn cắn má mi hay không."

"A?" Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, một hồi lâu mới nhớ tới, mấy ngày hôm trước khi cô đóng phim bị trầy xước đầy người, khi gọi video bị Đường Táo thấy được, lúc đó vì để Đường Táo đừng lo lắng, Đường Dĩ Tổ còn lừa nó nói là vết thương do muối cắn.

Giờ phút này, nghe Đường Táo đột nhiên nhắc tới, làm cô cũng kinh ngạc thật lâu, trong lòng lại có vài phần khác thường, nhưng hiện tại Đường Dĩ Tổ còn phải vội vàng công việc, không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể trả lời con trai: "Không có đâu, con yên tâm đi."

Đường Táo nghe vậy, hỏi lại: "Thật sự?"

Cảnh quay quần quai kia tuy rằng chưa quay xong, nhưng có Đồng Trần ảnh hậu ở đây, cảnh kế tiếp sẽ quay ở Nam Mộc thôn, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không quay lại cảnh đó nữa.

Nghĩ xong, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng trả lời một cách chắc chắn: "Thật đó, một chút sẹo cũng không có, không tin khi nào về má mi gọi video cho con xem nha."

Đường Táo tựa hồ yên tâm không ít, chỉ thấy nó trầm mặc một chút, nói: "Con đây tin tưởng người."

Đường Dĩ Tổ nghe thấy năm chữ này, trong lòng chấn động, một ý niệm nhanh chóng vụt qua, nhưng không đợi cô kịp bắt lấy, Trần Trường An lại kêu một tiếng: "Đường Dĩ Tổ? Đường Dĩ Tổ đâu?"

"Đây đây, tới liền tới liền." Vội vàng trả lời, Đường Dĩ Tổ đành phải nói với đứa nhỏ trong điện thoại, "Vậy con đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon, moah ~"

"Má mi ngủ ngon." Đường Táo nói, trước khi tắt còn không quên bổ sung một câu, "Ngày mai con không đi học, tí nữa về nhà, nhớ gọi video với con đó."

"Nếu trễ quá thì không đâu, nhưng má mi sẽ nhấn tin báo an toàn, sáng mai con dậy sớm xem là được, ngoan nha." Đường Dĩ Tổ nói.

Đường Táo trầm mặc một chút, cuối cùng "Dạ" một tiếng, mới cúp điện thoại.

Đường Dĩ Tổ một bên cất điện thoại, một bên chạy tới bên cạnh Trần Trường An.

Hắn ta cau mày tròng mắt: "Chạy đi đâu vậy, kêu nửa ngày cũng không thấy mặt."

Đường Dĩ Tổ cười gượng một chút, cũng không giải thích: "Đạo diễn, giờ chúng ta tiếp tục quay tiếp sao?"

"Không quay, người bên Nam Mộc thôn đã xuống máy bay, đang trên đường tới đây, tí nữa mọi người cùng nhau đi ăn, cô đi cùng tôi." Trần Trường An nói.

Đường Dĩ Tổ sùng sốt, nghĩ đến chuyện vừa rồi Hàn Thu Nhã nói, hiểu rõ đêm nay Bành Hiểu Vũ cùng người đại diện nhà đầu tư và các diễn viên khác sẽ tới đây, cô đối với chuyện này thật sự là không có hứng thú.

Hơn nữa, nguyên bản cho rằng đêm nay phải thức đêm đóng phim, kết quả hiện tại đã kết thúc công việc, cô còn có thể về khách sạn nói chuyện với con trai một phen, nghĩ đến đây, Đường Dĩ Tổ càng không muốn đi.

Biểu cảm trên mặt Đường Dĩ Tổ thật sự quá rõ ràng, cô vừa mới dự định mở miệng cự tuyệt, Trần Trường An lập tức nói trước một bước: "Bữa cơm này rất quan trọng, bắt buộc phải đi."

Nói xong, dường như Trần Trường An còn sợ Đường Dĩ Tổ hiểu lầm, bổ sung nói: "Không phải làm mấy chuyện bôi nhọ lung tung kia đâu. Cô mau đi chuẩn bị một chút, tôi và Ninh Duy chờ ở cửa."

Không chờ Đường Dĩ Tổ đáp lại, Trần Trường An lập tức xoay người đi mất. Đường Dĩ Tổ nhìn bóng dáng của hắn, muốn gọi lại cũng không còn kịp rồi.

Đóng phim nhiều ngày như vậy, trừ khi đóng phim, ngoài ra Trần đạo cũng chưa từng yêu cầu Đường Dĩ Tổ cái gì. Hôm nay hiếm khi hắn mở miệng muốn cô đi ăn một bữa cơm, Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn xách đồ đi theo Trần Trường An.

Cũng may trước đó cô đã nói chuyện với Đường Táo rồi, hy vọng có thể về sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46-2

Editor: Lạc Tiểu - 31/01/2019

Đạo diễn là người rời đi trễ nhất, vì vậy, khi tới nơi cũng là người nhập tiệc muộn nhất.

Một bàn lớn đầy người đều đã an tọa, Hàn Thu Nhã ngồi bên cạnh Bành Hiểu Vũ, đang thấp giọng bên tai hắn gì đó, kết quả vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Đường Dĩ Tổ cùng đi chung với Trần Trường An, lại còn được Trần Trường An an bài ngồi cạnh người đại diện nhà đầu tư, vị trí rất gần trung tâm!

Toàn bộ bàn ăn, ở trung tâm có hai chỗ, một là chỗ ngồi của nhà đầu tư, một cái khác đó là ảnh hậu Đồng Trân.

Ngay sau đó, bên cạnh Đồng Trân là tiểu diễn viên Trình Du, bên cạnh Trình Du là Trần Trường An, tiếp đó là Bành Hiểu Vũ, bên cạnh Bành Hiểu Vũ là Hàn Thu Nhã.

Trình Du là trẻ con, không có gì phải so đo, vị trí của những người khác, đều là sắp xếp theo thứ tự từ trên xuống dưới.

Hàn Thu Nhã vốn dĩ đã cảm thấy vị trí của mình không tồi, nhưng mà làm sao cũng không ngờ, Đường Dĩ Tổ vậy mà được an bài ngồi cạnh người đại diện bên phía nhà đầu tư, có thể hiểu là vị trí ngang với Trần Trường An. Huống chi, người hôm nay đi theo Bành Hiểu Vũ tới đây, cũng không phải là người của công ty Minh Huy như Hàn Thu Nhã đã nghĩ, mà là người của tập đoàn Ý Thành!

Người hơi chút hiểu biết tình huống đều minh bạch, bốn chữ "tập đoàn Ý Thành" đại biểu cho cái gì! Hơn nữa, Hàn Thu Nhã đã tới đây một hồi, dĩ nhiên nhìn ra được, người đại diện cho tập đoàn này tới đây địa vị cũng không thấp, tất cả mọi người đều cung cung kính kính với hắn.

Mà Đường Dĩ Tổ bất quá là kẻ vô danh tiểu tốt, mà cho dù có nghe qua tên của cô, đều là gièm pha mà thôi, dựa vào cái gì được ngồi ở bên cạnh nhà đầu tư? Chỉ vì là diễn viên chính thôi sao?

Ánh mắt Hàn Thu Nhã như đóng đinh lên người Đường Dĩ Tổ, nhưng người bị an bài chỗ ngồi kia lại căn bản không rảnh chú ý tới ánh mắt của cô ta.

Hiện tại Đường Dĩ Tổ đang có chút kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh.

Lý Chí cảm nhận được ánh mắt Đường Dĩ Tổ, liền đứng dậy giúp cô kéo ghế, chờ sau khi Đường Dĩ Tổ ngồi xuống, hắn ngồi theo, sau đó hướng cô mỉm cười gật đầu.

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, vội vàng dời đi ánh mắt, không cùng hắn đối diện.

Nếu như cô nhớ không lầm, không lâu trước đây, mình đã gặp qua người đại biểu này.

Lúc ấy, chính là khi Đường Dĩ Tổ quay quảng cáo băng vệ sinh Sophie, Lục Châu ngồi ở một bên xem. Khi đó, bên cạnh anh là khuôn mặt của tên này với một thân tây trang gầy da.

Nói đến Lục Châu, Đường Dĩ Tổ khó mà không nghĩ tới cảnh lần trước hai người gặp mặt, lời nói khi đó của anh....

Nhà đầu tư này.. Là tập đoàn Ý Thành sao?

Lục Châu đang yên đang lành sao lại đầu tư cho《 Khu không người 》，hắn không phải là do cô đó chứ?

Tương tự đến này, cả người Đường Dĩ Tổ đều không tốt. Liên tục trong lòng khuyên mình đừng loạn tưởng, cả hành trình tiếp theo chỉ cúi đầu ăn, đánh chết cũng không chịu ngẩng mặt nhìn Lý Chí thêm lần nào.

Đáng tiếc cô muốn điệu thấp, có người lại không chịu buông tha.

Hàn Thu Nhã ngồi chăm chú quan sát Đường Dĩ Tổ, Đường Dĩ Tổ cúi đầu chỉ lo ăn, không chú ý tới cái gì dị thường, nhưng Hàn Thu Nhã ngồi ở phía đối diện, thật sự thấy vô cùng rõ ràng.

Chiếc đĩa của Đường Dĩ Tổ chỉ cần gấp nhiều món nào hơn một chút, người đại diện nhà đầu tư kia liền lập tức mang món đó đến trước mặt cô.

Tuy rằng toàn bộ quá trình không giao lưu với nhau một câu nào, nhưng đối phương lại vô cùng chiều chuộng Đường Dĩ Tổ, dù cho cô hoàn toàn không đáp lại, bộ dáng của hắn cũng hoàn toàn không thềm đề ý.

Đường Dĩ Tổ làm như thế nào tranh thủ được nhân vật "Chu Tinh", trước khi Hàn Thu Nhã tới đây, cũng nghe nói qua một ít. Nếu như Đường Dĩ Tổ có Ý Thành làm chỗ dựa, trước đây không có khả năng bị fans của Tống Thần Hạo fans mắng thành như vậy.

Hai người kia rõ ràng mới lần đầu tiên gặp mặt, đại diện nhà đầu tư đã chăm chút cho Đường Dĩ Tổ như vậy, còn không phải là bởi vì cô xinh đẹp hay sao.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Thu Nhã liền cảm thấy khinh thường, nhin không được nói với Đường Dĩ Tổ đang ngồi phía đối diện: "Dĩ Tổ, rượu này không tồi, tôi kính cô một ly."

Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Thu Nhã một cái, tuy rằng cô không thích uống rượu, nhưng trường hợp này vẫn hiểu phải có một ít lễ nghi, cho dù biết Hàn Thu Nhã không có hảo ý, Đường Dĩ Tổ vẫn cầm lấy chén rượu, giơ lên kính cô ta một chút, nhấp môi nhỏ.

Quả nhiên kế tiếp Hàn Thu Nhã liền thuận thế cười nói, "Vừa nãy cô mới nói với tôi không có hứng thú với người của nhà đầu tư, không định lại đây, tôi còn đang tiếc nuối. Cũng may cô vẫn tới, bất quá người mỗi ngày cô đều gọi video làm sao bây giờ, đã nói rõ với người ta chưa?"

Đường Dĩ Tổ không ngờ Hàn Thu Nhã ở trường hợp như vậy còn nhắm vào mình, đi nói ra loại lời này, tức khắc nhìn cô ta một cái.

Nhưng cái liếc mắt này lại bị Hàn Thu Nhã hiểu lầm thành Đường Dĩ Tổ chột dạ.

Bành Hiểu Vũ bên cạnh đột nhiên thấy cả bàn cơm yên tĩnh, chư vị đang ngồi đây cũng không phải là những nhân viên công tác thích nhiều chuyện kia, tâm tư của Hàn Thu Nhã, ai cũng hiểu rõ. Bành Hiểu Vũ lập tức gấp cho cô ta một món ăn, hy vọng có thể lấp kín cái miệng này: "Thu Nhã, mau ăn."

Hàn Thu Nhã đang cho rằng mình chột tới nỗi đau của Đường Dĩ Tổ, trong lòng đang thống khoái, cử động này của Bành Hiểu Vũ lại bị lý giải là do Bành Hiểu Vũ là ủng hộ mình.

Cô ta cười ngọt ngào với Bành Hiểu Vũ, thân thể bắt gác dựa sát vào người hắn: "Hiểu Vũ ca, bên kia tiến độ quay phim của anh sao rồi, thuận lợi không? Chắc hai ngày nữa em cũng phải đi Nam Mộc thôn, đến lúc đó anh phải giúp đỡ em đó nha. Chúng ta quay xong sớm một chút, rồi cùng nhau trở về sớm một chút được không."

Bành Hiểu Vũ nhìn mọi người một cái, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Hắn không biết quan hệ của Đường Dĩ Tố cùng Ý Thành ra sao, suy nghĩ trong lòng cũng giống Hàn Thu Nhã, đều cho rằng Đường Dĩ Tố là người không có chỗ dựa cùng hậu trường, Lý Chí chỉ thuần túy bởi vì Đường Dĩ Tố xinh đẹp nên mới chiều cô một chút mà thôi.

Nhưng loại chuyện này, có lúc có thể mang ra nói giỡn, có lúc lại tuyệt đối không thể nhiều lời một câu.

Đặc biệt là hiện tại Đồng Trân cùng Trần Trường An còn ở đây, Hàn Thu Nhã ẩn hàm ý tứ này, chẳng phải là một phát bắn xuyên hai người bọn họ hay sao?

Ngày thường tuy rằng Hàn Thu Nhã kiêu căng, nhưng cũng là người có ánh mắt. Hôm nay không biết vì sao cô ta lại thế này, vậy mà một chút manh mối cũng nhìn không ra, làm chuyện ngu xuẩn, còn kéo hắn xuống nước.

Trong lòng Bành Hiểu Vũ mắng Hàn Thu Nhã mấy chục lần, nghĩ đến biểu hiện của Trần Trường An khi nói về Hàn Thu Nhã, còn có khoảng thời gian trước hai người khác nhau, Bành Hiểu Vũ nhìn không được vuron tay, nhẹ nhàng đẩy Hàn Thu Nhã ra, nói: "Vậy ngày mai em lập tức về đi."

Hàn Thu Nhã vừa nghe vậy, còn tưởng rằng ý Bành Hiểu Vũ là cùng dẫn mình đi, nhưng khi cẩn thận phân tích, sắc mặt cô ta tức khắc biến đổi, đôi mắt trừng lớn đầy vẻ không thể tưởng tượng nhìn Bành Hiểu Vũ, thầm nghĩ hắn có phải không cẩn thận nói sai hay không?

Nhưng mà Bành Hiểu Vũ lại không hề giải thích, chỉ lo cúi đầu ăn cơm, cũng không thèm nhìn Hàn Thu Nhã lần nào nữa.

Toàn bộ bàn, trừ người đại diện nhà đầu tư ra, một bộ phận nhân viên công tác cũng ở đây.

Hôm nay sau khi Hàn Thu Nhã biết Bành Hiểu Vũ cũng sẽ tới, liền ở trong đoàn phim vắng miêng khắp nơi. Vậy mà giờ hắn lại sửa thái độ, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Thu Nhã cũng không thể phát tác, chỉ có thể cứng rắn nuốt giận, uống rượu giải buồn, làm bộ không nghe thấy câu nói kia.

Làm Hàn Thu Nhã càng thêm tức giận chính là, ngay sau đó, Trần Trường An liền bắt đầu hàn huyên với Lý Chí. Y theo trình tự, giới thiệu tất cả nhân viên trong đoàn phim một lần, cuối cùng mới trọng điểm giới thiệu Đồng Trân cùng Đường Dĩ Tố, làm Hàn Thu Nhã và Bành Hiểu Vũ không hiểu gì.

Mà Đường Dĩ Tố vẫn cái kiêu ở trong phúc mà không biết phúc như cũ. Bên kia Trần Trường An khen cô đến ba hoa chích chòe, làm cho người đại diện nhà đầu tư nhìn Đường Dĩ Tố nhiều hơn vài lần, cô lại như không cảm giác được, chỉ lo cắm đầu ăn, cho dù có ngẫu nhiên ngẩng đầu, cũng chỉ nhìn về hướng Đồng Trân cùng Trình Du.

Hàn Thu Nhã vẫn luôn chú ý Đường Dĩ Tố, còn tưởng rằng giữa Đồng Trân với Trình Du đã xảy ra chuyện gì. Nhìn kỹ, bất quá là Trình Du lúc gặm xương không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi, Đồng Trân vẫn luôn chăm sóc con bé mà thôi.

Một bữa cơm chiều cứ như vậy diễn ra trong bầu không khí cực kỳ quái dị.

- - -

Lạc: Một chút cảm động vì mọi người vẫn ở đây, lỡ tay biên tập 5000 chữ >"<

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Lạc Tiểu - 02/02/2020

Khi mọi người bắt đầu nhập bàn, cũng đã hơn 10 giờ, ăn uống hàn thuyên rồi về thì thời gian đã qua 12 giờ đêm từ lâu.

Đường Dĩ Tố khi vừa về phòng, đã lập tức gửi tin nhắn thoại cho bé con nhà mình, nói cô đã trở lại khách sạn, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sau khi gửi xong, Đường Dĩ Tố nhìn chằm chằm di động đợi trong chốc lát, không thấy Đường Táo trả lời, cô liền bước vào toilet tẩy trang. Vừa tháo trang sức, Đường Dĩ Tố vừa nhìn mình trong gương, trong đầu tua lại cảnh bữa tiệc vừa nãy thấy Đồng Trân săn sóc Trình Du ra sao.

Ảnh hậu Đồng Trân năm nay cũng sắp trung niên, có gia đình và con cái. Trước màn ảnh, cô là nữ vương khí thế ngập trời, nhưng một khi gặp được trẻ con, lại lập tức hòa tan, trở thành người mẹ hiền lành dịu dàng.

Lúc Trình Du ăn xuong, không cẩn thận làm miệng bị thương, không chỉ có Đồng Trần, mà Đường Dĩ Tổ cũng thấy đau lòng chịu không nổi. Nhìn đáng vẻ của Đồng Trần chăm sóc cho Trình Du, Đường Dĩ Tổ bất giác nghĩ tới sinh hoạt hằng ngày của cô và Đường Táo.

Cô nói với nhóc con, mẩu tử liên tâm, khi Đường Táo bị thương, cô là mẹ cũng sẽ cảm thấy đau.

Cô còn nói với nó, không thể nói dối, giữa hai mẹ con nhất định phải đối xử thẳng thắn thành khẩn với nhau.

Lại nghĩ đến sự khác thường mấy ngày gần đây của Đường Táo, còn có hôm nay sau khi Đường Dĩ Tổ nói mình phải tăng ca thêm giờ, Đường Táo trầm mặc trong chốc lát, dò hỏi cô còn bị muỗi cắn hay không, trong lòng Đường Dĩ Tổ không khỏi trào lên cảm giác ghen ghen.

Cô nhanh chóng lau khô mặt, sau đó chạy đến mép giường, cầm điện thoại lên.

Mở khung chat, dù Đường Táo còn chưa trả lời tin thoại của mình, nhưng Đường Dĩ Tổ vẫn là click mở video trò chuyện.

Giao diện gọi video vừa hiện ra, đầu bên kia ngay lập tức bắt máy. Nhưng chưa được hai giây, hình ảnh đã bị đóng, cuộc gọi cũng nhanh chóng tắt đi.

— Đường Táo quả nhiên còn chưa ngủ!

Sau khi xác định được điều này, Đường Dĩ Tổ gọi lại một lần nữa, bất quá lần này gọi đến hết chuông cũng không ai bắt máy.

Đường Dĩ Tổ bất đắc dĩ nhìn Đường Táo "bịt tai trộm chuông".

Nếu nói trước đó cô còn đang suy nghĩ người bắt máy có thể là Tần Hoa hay không, hiện tại thì có thể trăm phần trăm xác định, khẳng định là Đường Táo không thể nghỉ ngơi.

Video không gọi được, Đường Dĩ Tổ lại gửi đi một tin nhắn thoại: "Đường Táo, má mi biết con chưa ngủ, nghe máy đi, má mi hứa sẽ không la mắng con đâu."

Nhấn xong, cô chờ khoảng ba phút, lại một lần nữa gọi video, rốt cuộc lần này cũng gọi được. Gương mặt Đường Dĩ Tổ lập tức xuất hiện ở trong khung điện thoại, bên phía Đường Táo là một mảnh đen tuyền, cái gì cũng thấy không rõ.

Một lát sau, thanh âm Đường Táo từ trong bóng đêm truyền đến: "Má mi?"

Sắc mặt Đường Dĩ Tổ vô cùng nghiêm túc, vừa nhìn qua là biết tâm trạng không tốt, lúc Đường Táo nhẹ giọng kêu hai chữ "Má mi", thanh âm cũng mang theo vài phần thấp thòm.

"Hiện tại con đang nằm trên giường sao?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

"Dạ."

"Sao còn chưa ngủ nữa?" Cô lại hỏi.

Đường Táo trầm mặc một chút, mới nói: "Không ngủ được."

"Đang đợi tin nhắn của má mi, đúng không?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

"Con không có..." Đường Táo lập tức phủ nhận.

"Còn nói không có." Âm thanh dịu dàng từ bên kia đường dây phát ra, "Bạn nhỏ mà ngủ trễ, sau này lớn lên không cao được đâu. Con không muốn lớn sao?"

"Con muốn..." Đường Táo rầu rĩ nói.

Đường Dĩ Tổ nhìn màn hình đen tuyền: "Lớn lên Tiểu Táo muốn làm gì?"

Trả lời cô là một mảnh im lặng, đứa nhỏ này lại không nói gì.

Đường Dĩ Tổ đã suy nghĩ cẩn thận, gần đây Đường Táo vì sao lại khác lạ như vậy, cho nên giờ phút này thấy nó trầm mặc, cô cũng không giận, mà là cầm di động lên giường nằm, hỏi: "Sau này Đường Táo trưởng thành, có thể bảo vệ má mi được không?"

"Dạ được..." Đường Táo nhỏ giọng nói.

"Vậy con biết làm cách nào để bảo vệ một người sao?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

Thằng bé suy nghĩ một chút, rầu rĩ nói: "Không cho má mi bị muỗi cắn."

Đường Dĩ Tổ nghe hứa hẹn của con, nhẹ nhàng cười. Quyết định thẳng thắn thành khẩn một ít, cô nói với Đường Táo: "Tiểu Táo, có một chuyện má mi muốn nói lời xin lỗi với con."

Đường Táo tuy rằng không nói gì, Đường Dĩ Tổ cũng nhìn không thấy mặt thẳng bé, nhưng có thể cảm giác được, giờ phút này Đường Táo khẳng định đang tò mò nhìn mình.

Đường Dĩ Tổ nhẹ giọng nói: "Mấy ngày hôm trước, lúc đóng phim, má mi không cẩn thận bị té một cái, trên trán, trên cổ, cánh tay, còn có bấp chân đều bị thương."

"Ngày đó con hỏi có phải má mi bị muỗi cắn hay không, vì sợ con lo lắng, cho nên má mi mới lừa con, nói với con là đúng vậy. Nhưng kỳ thật những vết thương này đều là do khi công tác, má mi không cẩn thận mới bị thương."

"Tựa như đôi lúc con đi học làm thủ công, lúc viết giấy, tay không cẩn thận bị trang giấy cắt qua, hay là lúc con học thể dục, khi chơi trò chơi bị té trầy đầu gối. Sau đó vì để má mi không lo lắng, nói dối rồi còn giả vờ mình không có bị thương. Má mi lúc đó cũng giống như vậy."

Đường Táo trầm mặc, hồi lâu cũng không nói gì.

Đường Dĩ Tổ lại tiếp tục nói: "Hiện tại má mi nhận thức được sai lầm của mình rồi. Thẳng thắn từ khoan kháng cự từ nghiêm, con có thể tha thứ cho má mi không?"

Đường Táo lúc này mới nói: "Người thật sự biết mình làm sai?"

Đường Dĩ Tổ vừa nghe, liền nhớ tới, lời này không phải đều là cô nói ra khi Đường Táo làm sai hay sao..

Bất quá ai kêu cô lừa thẳng bé, còn bị nhìn thấu, giờ phút này Đường Dĩ Tổ đành phải ngoan ngoãn gật đầu: "Má mi biết sai rồi."

"Vậy về sau người còn..." Đường Táo nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Đường Dĩ Tổ vốn dĩ cho rằng, nửa câu sau Đường Táo sẽ hỏi cô sau này còn lừa dối nữa không, nhưng ngay sau đó lại nghe nó nói: "Còn tiếp tục làm mình bị thương sao?"

- Về sau người còn tiếp tục làm mình bị thương sao?-

Đường Dĩ Tổ ngoan ngoãn lắc đầu: "Không có, sẽ nỗ lực bảo vệ tốt bản thân, tận lực không làm cho Đường Táo đại nhân của chúng ta lo lắng."

Đường Táo nghe xong, cũng không trả lời. Ngay sau đó, tiếng tách tách truyền đến, bỗng nhiên màn hình sáng ngời, thì ra thẳng bé bò dậy, bật đèn lên.

Đèn sáng, rốt cuộc Đường Dĩ Tổ thấy được mặt Đường Táo.

Mặt bánh bao nho nhỏ, nghiêm túc nhìn Đường Dĩ Tổ, tuy rằng đáng vẻ thoát nhìn thực hung dữ, bất quá so với bộ đáng lạnh nhạt mấy hôm trước, hiện tại thẳng bé có vẻ có sinh khí hơn nhiều.

Xác nhận thái độ thành khẩn nhận sai vô cùng tốt đẹp của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo mới hừ nói: "Tuy rằng con đợi suốt bốn ngày má mi mới nhận thức được sai lầm của bản thân... Nhưng nề tình đây là lần đầu phạm phải, con tha thứ cho người."

Đường Dĩ Tổ nghe xong, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: "Vậy, Tiểu Táo, má mi có một nghi vấn.. Mấy ngày nay, mỗi ngày con đều sớm chúc má mi ngủ ngon, còn chưa kịp nói hai câu đã tắt mắt, có phải vì chuyện này hay không?"

Dù sao thì mẹ cũng nhận ra sai lầm của mình, Đường Táo cũng muốn không che giấu, trừng mắt nhìn Đường Dĩ Tổ: "Người đã bị thương, còn suốt ngày gọi video với con, không chịu ngủ sớm, làm sao miệng vết thương mau lành được?"

"Đúng đúng đúng, Đường đại nhân nói đúng lắm!" Đường Dĩ Tổ vội vàng chân chó phụ họa.

Thừa dịp Đường Táo chịu đáp lại, cô nhanh chóng nói nhiều vài câu. Thấy thái độ tốt đẹp của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo cũng miễn cưỡng rậm rì vài tiếng. Sau đó cô lại chia sẻ với thẳng bé chuyện hằng ngày của mình, Đường Táo lập tức nghiêm túc lắng nghe.

Đường Dĩ Tổ nói suốt gần hai mươi phút, mới coi như xong. Dù sao thì mấy ngày nay hai mẹ con cũng không nói chuyện với nhau được mấy câu. Sau khi kể xong chuyện của mình, Đường Dĩ Tổ lập tức dò hỏi: "Tiểu Táo, mấy ngày nay con sao rồi, mỗi ngày làm gì?"

Nhìn ánh mắt chờ mong của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo nhấp nhấp miệng cúi đầu, tựa hồ hơi do dự một chút, sau đó ngẩng đầu nói với cô: "Con đang làm một việc."

Đường Dĩ Tổ nhìn bộ dáng then thùng, biết Đường Táo khẳng định đang gạt mình làm gì đó, lập tức tò mò truy hỏi: "Chuyện gì đó, có liên quan tới má mi không?"

Đường Táo gật gù đầu, đang muốn trả lời Đường Dĩ Tổ, bỗng nhiên, ngoài hành lang khách sạn đột ngột truyền tới một tiếng thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-2

Editor: Lạc Tiểu - 05/02/2020

Vị trí phát ra âm thanh cách cửa phòng Đường Dĩ Tô không xa. Thanh âm này thật phần bén nhọn, lực xuyên thấu cực mạnh, không chỉ có Đường Dĩ Tô nghe được, ngay cả Đường Táo ở bên kia cũng ngán ra một chút.

Đường Dĩ Tô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, nhìn thoáng qua về phía cửa phòng. Sau khi xác nhận không liên quan đến mình, cô đang cúi đầu chuẩn bị nói tiếp thì lại nghe được âm thanh khắc khẩu truyền tới một lần nữa.

Càng làm cho người ta khó lòng bỏ qua chính là, một lát sau, cư nhiên còn có tiếng khóc trẻ con.

Đường Dĩ Tô tức khắc có chút ngồi không yên. Cô cầm di động đi đến gần cửa phòng, nhìn qua mắt mèo, cái gì cũng nhìn không thấy. Đường Dĩ Tô đành phải mở cửa, thò đầu ra hướng về phía âm thanh.

Người phụ nữ phát ra tiếng hét chói tai kia, vậy mà là Hàn Thu Nhã!

Đôi tay cô ta nắm chặt Trình Du, điên cuồng hét la hét, trừ Hàn Thu Nhã ra, còn có Bành Hiểu Vũ cũng đang đứng gần đó. Thấy Trình Du bị dọa đến khóc lớn, Bành Hiểu Vũ cực lực giữ chặt Hàn Thu Nhã, mở miệng khuyên can.

Nhưng mà hình như Hàn Thu Nhã đã uống say, cô ta gầy gù như phát điên, vừa cố gắng tránh thoát khỏi Bành Hiểu Vũ, vừa cao giọng hét to: "Dựa vào cái gì chứ! Rõ ràng ngay từ đầu đã nói chúng ta là diễn viên chính. Kết quả thì sao? Hiện tại tôi chỉ làm nữ phụ cho cô ta, người khác ai cũng thấy tôi ngu tôi khờ. Bây giờ tôi lại bị đối xử như vậy."

"Hàn Thu Nhã, em bình tĩnh một chút, buông Trình Du ra trước đi." Bành Hiểu Vũ vội vàng nói.

Hàn Thu Nhã tựa như không nghe thấy, chỉ túm chặt Trình Du, lúc thì khóc, lúc thì cười.

Bành Hiểu Vũ dần dần mất đi kiên nhẫn, quát lên: "Em uống say rồi, mau cùng anh trở về!"

"Trở về? Về đâu? Về nhà sao?" Hàn Thu Nhã rống lên, "Tôi ở đây nhiều ngày như vậy, vì cái bộ điện ảnh này mà từ chối bao nhiêu lời mời quảng cáo. Chỉ vì một cảnh dễ đạo diễn vừa lòng, tôi phải liên tục lặp lại một lần rồi một lần, cả người đầy thương tích. Dựa vào cái gì mà kêu tôi về nhà? Anh không có tư cách! Tôi không muốn đi, cũng không cần phải đi!"

Bành Hiểu Vũ nghe xong, gân xanh trên trán nhảy lên: "Chuyện của chúng ta, chúng ta phải tự giải quyết, Trình Du chỉ là đứa trẻ, em buông nó ra trước đi."

"Tôi không buông đó, anh giỏi thì đánh tôi đi." Hàn Thu Nhã cười lạnh.

Bành Hiểu Vũ vài lần nâng tay lên, thiếu chút nữa muốn động thủ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đường Dĩ Tô thấy vậy, tức khắc có chút nhìn không được.

Chuyện giữa hai người lớn, liên quan gì tới đứa nhỏ chứ?

Trình Du chỉ là cô bé do đạo diễn tìm tới từ Viện phúc lợi, không có người giám hộ nên Hàn Thu Nhã mới dám đối xử với con bé như vậy. Nếu như Trình Du có cha mẹ thân sinh, ai mà chịu được khi thấy con mình bị khi dễ.

Đường Dĩ Tô nói khẽ với Đường Táo trong video: "Có chuyện xảy ra, má mi đi xử lý một chút, con đi ngủ trước đi, ngày mai chúng ta lại nói chuyện, được không con?"

Đường Táo trừng lớn đôi mắt nhìn Đường Dĩ Tô: "Má mi, có bạn nhỏ đang khóc sao?"

"Ừm." Đường Dĩ Tô nói, "Như vậy đi, có chuyện gì ngày mai sẽ nói với con. Mau mau ngủ đi, Tiểu Táo ngủ ngon."

Đường Dĩ Tô nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó đi ra phía trước.

Mới nói mấy câu cùng Đường Táo, hiện tại lại có không ít người do bị động tĩnh hai người kia làm ra đánh thức, liền tiếp đi ra ngoài hành lang. Sau khi nhìn thấy Trình Du bị Hàn Thu Nhã túm chặt không buông, bọn họ vội vàng chạy tới khuyên can.

"Thực xin lỗi mọi người, là tôi không đúng, tôi sợ Trình Du đói bụng nên đi mua bữa ăn khuya cho con bé. Không ngờ lại biến thành như vậy." Bành Hiểu Vũ nhìn người tới càng ngày càng nhiều, mặt lộ vẻ quần bách chi sắc, xấu hổ giải thích.

Hắn cùng Trình Du vẫn luôn ở Nam Mộc thôn đóng phim, hai người nhận thức lâu như vậy, quan hệ cũng không tồi, Bành Hiểu Vũ quan tâm đưa nhỏ một chút cũng không gì đáng trách. Chỉ là ai cũng không ngờ, Hàn Thu Nhã vậy mà lại ở thời điểm này nổi điên.

Đây là tầng một, người cư ngụ đều là những người có địa vị tương đối quan trọng trong đoàn phim, không chỉ riêng Đường Dĩ Tổ bị đánh thức, mà đám người Chương Bình cũng bước ra, nhiều người như vậy cùng nhau đồng lòng hợp lực, cuối cùng mới có thể ôm lấy Trình Du từ trong tay Hàn Thu Nhã.

Hàn Thu Nhã vừa thấy Trình Du bị cướp đi, những người vốn vây quanh cô ta đều chạy tới an ủi Trình Du, nước mắt lập tức muốn trào ra, ở ngay lúc này, Hàn Thu Nhã bỗng nhiên thấy được Đường Dĩ Tổ đang đứng trong đám người.

Hàn Thu Nhã không chút nghĩ ngợi, nhào thẳng về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ cả kinh, cũng may lần này Bành Hiểu Vũ phản ứng tương đối mau, lập tức kéo Hàn Thu Nhã lại.

Đôi tay Hàn Thu Nhã bị Bành Hiểu Vũ khóa chế được, hai mắt gắt gao trừng lên nhìn Đường Dĩ Tổ: "Hiện tại mày vừa lòng chưa? Không còn ai đoạt lấy nổi bật. Mày hẳn đang đắc ý chứ gì?"

Đường Dĩ Tổ không thể hiểu được nhìn Hàn Thu Nhã: "Tôi không biết cô đang nói cái gì."

Hàn Thu Nhã thét to: "Cái loại người như mày dựa vào cái gì mà có thể làm diễn viên chính? Tài tiếng cùng Tổng Thần Hạo chắc?"

"Thời gian tao xuất đạo sớm hơn mày, quay phim nhiều hơn mày, fans cũng nhiều hơn mày, thanh danh tốt hơn mày. Tao làm nữ phụ cho mày làm nữ chính còn không đủ hay sao, mà mày còn muốn tống cổ tao đi?"

"Mày dựa vào cái gì, không phải là gương mặt này hay sao?"

"Người đại diện của Ý Thành có phải rất thích thân thể của mày không? Mày ở trên giường hầu hạ hắn có sướng hay không? Hắn có biết mỗi tối mày gọi video với cha nuôi, mở miệng đóng miệng là bảo bối bảo bối không, hả con xx!"

"Đủ rồi!"

Liền ở ngay lúc này, một giọng nam lớn tiếng cắt ngang.

Mọi người xoay người nhìn thấy, thì ra là Trần Trường An, Lý Chí cùng Đồng Trần nhận được tin tức, đang từ trên lầu phòng họp chạy xuống.

Người quát Hàn Thu Nhã, đúng là Trần Trường An.

Hàn Thu Nhã vẫn tương đối sợ Trần Trường An, vừa nghe đến thanh âm của hắn, cả người đều co rúm lại, nhưng sau khi quay đầu nhìn thấy Lý Chí, nổi phần nộ lại tiếp thêm sức mạnh. Dù sao cũng sắp rời khỏi đoàn phim, cần gì phải sợ chứ!

Hàn Thu Nhã nhìn thoáng qua Lý Chí, lại nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tổ, bĩu môi cười nhạo nói: "Cầu nam nữ mà thôi."

Đường Dĩ Tổ nghe suy đoán vớ vẩn của Hàn Thu Nhã, tuy rằng không nói gì, nhưng cũng không cảm thấy tức giận cho lắm.

Mặc kệ là chuyện mỗi tối gọi video với "Cha nuôi", hay là chuyện giữa cô và Lý Chí, đều là đoán bậy đoán bạ. Thấy tình huống đã được khống chế, Đường Dĩ Tổ cũng lười cãi nhau cùng Hàn Thu Nhã.

Nhưng thật ra Lý Chí đang đứng bên kia lại tức giận đến không nhẹ, trực tiếp ý bảo Bành Hiểu Vũ nhanh chóng dẫn Hàn Thu Nhã đi.

Nói giỡn sao? Hàn Thu Nhã suy đoán cái không được, sao lại dám nói mò sự tình giữa hắn cùng Đường Dĩ Tổ!

Loại sự tình này có thể tùy tiện suy đoán sao?

Muốn truyền nhảm cũng nên truyền Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ có được không? Hắn chẳng qua chỉ là người truyền lời, một chút cũng không muốn có scandal hồng phấn cùng người lão bản thích! Có muốn để người ta sống không hả?!

Đồng Trần vừa nghe thấy những gì Hàn Thu Nhã nói, lập tức minh bạch nguyên nhân cô ta nổi điên, bèn nói thẳng: "Đôi cô đi là do tôi đề nghị, lý do rất đơn giản, Trường An là đàn em của tôi, bộ điện ảnh này hắn đã đầu tư quá nhiều tâm huyết, cô không theo kịp tiến độ đoàn phim, cho dù sau lưng cô có hậu phương là nhà đầu tư cũng vô ích thôi. Người của Ý Thành cũng là do tôi tìm tới. Bành Hiểu Vũ, những thứ này cậu đã nói với Hàn Thu Nhã chưa?"

Bành Hiểu Vũ cứng đờ, miễn cưỡng gật gật đầu.

Hàn Thu Nhã nghe vậy, vẻ mặt không thể tin được, quay đầu nhìn về phía Bành Hiểu Vũ, sau khi phát hiện hắn còn đang túm chặt tay mình, không cho mình nhúc nhích, Hàn Thu Nhã bình tĩnh nói: "Anh buông em ra."

Bành Hiểu Vũ nào dám ở thời điểm này buông tay, không chỉ không buông ra, ngược lại càng túm chặt.

Hàn Thu Nhã lập tức kịch liệt giãy giụa, vừa vặn thân mình vừa giận dữ hét: "Anh buông tôi ra, Bành Hiểu Vũ, ngay cả người phụ nữ của mình cũng bảo hộ không được, anh làm đàn ông kiểu gì!"

"Vì ích lợi của mình, anh đành hy sinh tôi sao? Đuổi tôi đi, anh tiếp tục đóng phim ở đây, anh không thấy thực xin lỗi tôi sao? Tôi quá ngốc, cho rằng lần trước chúng ta chẳng qua chỉ là cãi nhau chút mà thôi, thì ra đàn ông thật sự thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, nói không yêu liền không yêu."

"Sớm biết anh là loại người này, trước đây tôi đã không nên cùng anh...."

Hàn Thu Nhã nói còn chưa dứt lời, Bành Hiểu Vũ hiển nhiên nóng nảy, lập tức cắt ngang: "Chị dâu em nói không sai, bộ điện ảnh này không thích hợp với em. Trước đây anh không nên dẫn em cùng tới đây. Chị dâu hiện tại nếu biết em biến thành như vậy, ở nhà không biết có bao nhiêu thương tâm!"

Bành Hiểu Vũ nói, gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Thu Nhã, thâm ý nói: "Thu Nhã, cho dù đóng phim điện ảnh không thích hợp với em, em còn có thể quay phim truyền hình, chậm rãi tôi luyện kỹ thuật diễn.""

"Nói anh còn vài bộ phim, nếu như em có hứng thú, về nhà xem một chút, chờ sau khi kỹ thuật diễn tăng lên, về sau chưa chắc không có cơ hội cùng Trần đạo tiếp tục hợp tác. Những kinh nghiệm em đã học được khi đóng phim ở đây, đối với em chưa chắc không phải là chuyện tốt, ngẫm lại một lần nữa những gì anh đã nói với em, em cảm thấy sao?"

Hàn Thu Nhã hiển nhiên nghe hiểu Bành Hiểu Vũ ám chỉ điều gì, nổi điên lâu như vậy, cảm giác say cũng tiêu tán đến không sai biệt lắm.

Cô nhìn Bành Hiểu Vũ, lại nhìn đám người Trần Trường An, cuối cùng nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tố, ánh mắt lại quay về phía Bành Hiểu Vũ.

"Mày sẽ phải hối hận." Hàn Thu Nhã thấp giọng nói, nói xong năm chữ này, cô ta xoay người chạy ra khỏi đám người, thân ảnh biến mất sau chỗ ngoặt.

Ai cũng không rõ ràng lắm chữ "Mày" này của Hàn Thu Nhã là ám chỉ ai.

Sau khi Hàn Thu Nhã rời đi, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Bành Hiểu Vũ nhất nhất xin lỗi mọi người, tự mình dẫn mỗi người đưa về phòng, sau đó mới tâm sự nặng nề mà rời đi.

Một hồi trò khôi hài không minh bạch mà bắt đầu, lại không thể hiểu được mà kết thúc.

Đối với Đường Dĩ Tố mà nói, mọi thứ nhìn như không có quan hệ gì với cô, kỳ thật cẩn thận suy nghĩ, vẫn liên hệ rất lớn. Tạm thời không nói đến vì sao người đại diện của tập đoàn Ý Thành lại xuất hiện ở đây, chỉ là chuyện đời nữ phụ, là đã ảnh hưởng rất lớn tới toàn bộ đoàn phim.

Hàn Thu Nhã rời đi, có nghĩa là có rất nhiều cảnh quay trước đó phải một lần nữa quay bổ sung, cũng may bởi vì Hàn Thu Nhã diễn không tốt, cảnh quay bị cắt giảm, thành ra cảnh quay bổ sung cũng không quá nhiều. Dù sao thì trọng tâm của bộ điện ảnh vẫn là ở Nam Mộc thôn.

Cũng không biết sau khi Hàn Thu Nhã rời đi, diễn viên thay thế cô ta sẽ là ai.

Lòng mang theo nghi vấn, Đường Dĩ Tố sau khi rửa mặt xong, nằm trên giường nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Lạc Tiểu - 09/02/2020

Ngày hôm sau, chuyên phát sinh hôm qua quả nhiên nhanh chóng truyền khắp đoàn phim.

Tuy rằng không ít nhân viên công tác tận lực tránh tụ tập đông người để bàn tán, nhưng Đường Dĩ Tố thường xuyên chạy vào góc tối ôn lại lời kịch, dù vô tình hay cố ý, cô vẫn nghe thấy rất nhiều nội dung bất quá của đám người kia.

Không chỉ có chuyện Hàn Thu Nhã uống say phát điên truyền ra bên ngoài, còn có những lời nói hôm qua cũng được nhắc tới.

Đường Dĩ Tố nghe xong, mới bất giác cảm thấy mình thật may mắn..

Hàn Thu Nhã cho rằng, cô ta bị đối vai là do Đường Dĩ Tố dựa vào thân thể giao dịch với người đại diện của tập đoàn Ý Thành, cũng may mà tối qua Đồng Trần phản ứng mau lẹ, trực tiếp phản bác lại trước mặt mọi người, nhận hết trách nhiệm lên đầu mình, bằng không, cũng không biết lời đồn sẽ truyền đi ra sao.

Nghĩ đến Lý Chí, Đường Dĩ Tố liền có chút đau đầu. Bất quá, làm cô ngoài ý muốn chính là, từ sau hôm qua, Lý Chí cũng không hề xuất hiện thêm lần nào nữa, tựa hồ thật sự chỉ lại đây vì công việc.

Cùng với việc Hàn Thu Nhã rời đi, nữ phụ mới cũng vào đoàn phim. Nữ diễn viên này tên là Lâm Di, tuy rằng không có danh tiếng gì, nhưng lại cực kỳ

thích hợp với vai "Duong Như Yến". Bất luận là cùng diễn với Đường Dĩ Tổ hay Đồng Trân, cô đều phối hợp rất hiệu quả.

Trần Trường An lập tức tranh thủ thời gian, muốn mọi người tăng ca thêm giờ, để quay cho xong hết những cảnh quay còn thiếu sót.

Công tác trở nên bận rộn, chuyện về Hàn Thu Nhã cũng dần dần phai nhạt. Năm ngày sau, sau khi tất cả cảnh quay trong thành phố Bảo Phong đều đã xong, mọi người rốt cuộc có thể dời kinh tới Nam Mộc thôn, bắt đầu nội dung chính của bộ phim này.

Đồng Trân vô cùng bận rộn, vì chuyện lần trước của đoàn phim, cô đã cố kéo dài thêm hai ngày thời gian, hiện tại không thể tiếp tục trì hoãn thêm nữa. Vì vậy, vừa đến Nam Mộc thôn, cảnh quay trước hết chính là cảnh có sự xuất hiện của Đồng Trân.

Kỹ thuật diễn của tất cả mọi người đều khá ổn, cho dù không thể mỗi lần đều thành công, nhưng cũng có thể nhanh chóng cải tiến, thúc đẩy nhanh tiến trình quay phim.

Không ngờ chỉ trong một ngày ngắn ngủn, cuối cùng cảnh quay của Đồng Trân cũng xong, trợ lý của cô đã nhanh chóng đặt vé máy bay ngày hôm sau.

Nhiều ngày quay chung, Đường Dĩ Tổ trừ lúc giao lưu công việc với Đồng Trân, hai người cơ bản cũng không nói chuyện gì với nhau. Mất thấy Đồng Trân sắp đi, trước khi chia tay, Đường Dĩ Tổ nhìn không được, nói: "Trân tỷ, cảm ơn tỷ."

Sau khi Hàn Thu Nhã rời đi, phía đầu tư ngừng hợp đồng, rất nhiều người đều cho rằng bộ phim này không thể tiếp tục nữa. Không ngờ Đồng Trân đã sớm có chuẩn bị, lần trước Lý Chí tới đoàn phim, cũng chính là vì chuyện này.

Trừ lần đó ra, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, bất luận là trước đó có Hàn Thu Nhã, hay là khi đóng phim, Đồng Trân vẫn thường chỉ điểm, làm cho Đường Dĩ Tổ được lợi không ít, Đường Dĩ Tổ vẫn luôn muốn nói với Đồng Trân lời cảm tạ.

"Không cần khách khí, đều là do cô tranh thủ mà có được." Gương mặt có chút tương tự Đường Dĩ Tổ tươi cười thật phần nhu hòa, thấy Đường Dĩ Tổ còn muốn nói gì, Đồng Trân lập tức ngăn lại, thấp giọng bên tai Đường Dĩ Tổ, "Nếu thật sự muốn cảm ơn, vậy cô giúp tôi một chuyện đi."

Đường Dĩ Tổ nhanh chóng gật đầu: "Trân tỷ cứ việc nói."

"Mấy ngày nữa, một người bạn của tôi sẽ tới đây, nếu có thời gian rảnh, làm ơn giúp tôi chiếu cổ anh ta một chút." Đồng Trân cười tủm tỉm nói.

"Bạn của Trân tỷ?" Đường Dĩ Tổ có chút nghi hoặc, "Công tác ở đoàn phim sao?"

Nhân viên đoàn phim trước mắt tất cả đều đến đông đủ, hội tụ ở Nam Mộc thôn, còn ai cần phải lại đây?

"Đúng, anh ta không phải diễn viên, chỉ là tò mò với bộ điện ảnh này, muốn lại đây xem." Đồng Trân nói, "Yên tâm, anh ta sẽ không quấy nhiễu đến mọi người. Bất quá tôi sợ anh ta sẽ không quen hoàn cảnh ở Nam Mộc thôn. Nếu có chuyện gì, nhờ cô hỗ trợ chăm sóc một chút nha."

Đường Dĩ Tổ tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng Đồng Trân đã mở miệng, dĩ nhiên cô gật đầu đồng ý.

Sau khi đưa tiễn Đồng Trân, mọi người lại về tới đoàn phim, tiếp tục kiếp sống quay phim của mình.

Chuyện của Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã tuy rằng một lời khó nói hết, nhưng không thể không công nhận, Bành Hiểu Vũ có thể trở thành nam nghệ sĩ quốc dân, còn có thể nâng đỡ Hàn Thu Nhã, quả thật là có chút tài năng.

Đồng dạng là diễn viên phim truyền hình chuyển sang điện ảnh, công lực của Bành Hiểu Vũ hiển nhiên cao hơn Hàn Thu Nhã nhiều. Ở trước mặt Hàn Thu Nhã, Đường Dĩ Tổ như là tiền bối. Nhưng trước mặt Bành Hiểu Vũ, dù khí thế của cô có cao hơn hẳn một chút, nhưng kinh nghiệm lăn lết bò lết trong giới giải trí của hắn lại nhiều hơn. Khi công tác, hai người xem như có cao có thấp, hợp tác cũng có thể nói là thoải mái.

Dựa theo nội dung kịch bản nội dung, sau khi Chu Tinh cùng Dương Như Yến bị người trên xe đánh ngã đi, lần nữa mở mắt ra, chính là tỉnh lại trong căn phòng đơn sơ mộc mạc ở Nam Mộc thôn.

"Công ty" đã trộm lấy chứng minh thư của Chu Tinh cùng Dương Như Yến, rồi sau đó bán hai cô cho hai lão già ế thúi làm vợ. Ở sơn thôn nhỏ bé lạc hậu xa xôi này, hai cô gái nhỏ bé kêu trời trời không nghe, kêu đất đất không thấu, rất nhiều lần chạy trốn, lại chưa kịp chạy xuống núi, đã bị thôn dân dẫn chó tóm trở về.

Mỗi một lần chạy trốn, cả hai đều bị đòn nhừ tử. Lần nghiêm trọng nhất, Dương Như Yến phải nằm trên giường ba tháng, cô đã bị mất đi hai chân, thời khắc một lần nữa có thể xuống giường, Dương Như Yến chấp nhận số phận.

Cô lựa chọn thần phục ngọn núi này, bất quá, cô hận nam nhân đã đánh gãy chân mình, cho nên cô muốn đổi một người chồng khác.

Bành Hiểu Vũ sắm vai Lý Hưng Xương, là cháu trai của lão già mua Dương Như Yến. Hắn năm nay hai mươi sáu tuổi, đã có bằng Sơ Trung, là nam nhân có bằng cấp cao nhất trong thôn. Lý Hưng Xương tuy rằng không anh tuấn, nhưng ít nhất cũng hơn lão già thất học kia rất nhiều.

Ngay từ đầu, hắn căn bản không lưu ý tới hai thiếu nữ mới tới thôn.

Chu Tinh mỗi ngày đều tìm mọi cách chạy trốn, vì vậy cô luôn bị nhốt ở trong phòng tối, trước sau không hề được thả ra. Mà Dương Như Yến từ sau khi bị đứt chân, biết cô trong thời gian ngắn không thể xuống giường, chủ của Lý Hưng Xương cũng không tiếp tục nhốt cô gái này.

Hơn nữa, Lý Hưng Xương cùng lão ta có quan hệ thân thích, lâu lâu hay tới nhà chơi, cũng vì vậy thường xuyên qua lại, hẳn có quen biết với Dương Như Yến.

Đôi nam nữ trẻ tuổi thường xuyên gặp nhau, Dương Như Yến bị thương, nhu nhược đáng thương, liền khơi dậy ý muốn bảo hộ vô hạn của Lý Hưng Xương. Được một thời gian, hai người kết giao, cùng lập mưu cho tương lai.

Đào mắt đã qua năm năm, Dương Như Yến cùng Lý Hưng Xương rốt cuộc cũng hại chết lão già vốn dĩ thân thể đã không tốt lắm kia, cùng nhau nên vợ chồng, mà Chu Tinh ở cùng với nam nhân đã cưỡng bách cô, cũng bị buộc có thai, ba năm trước đã sinh ra một bé gái.

Cánh quay tiến triển đến đây, vẫn luôn thuận lợi, cho đến khi diễn viên nhí Trình Du lên sân khấu.

"Cát!" Trần Trường An hô to một tiếng, "Chuyện gì xảy ra vậy trời!! Đường Dĩ Tổ, cô làm gì vậy, mau ôm đứa nhỏ vào trong ngực. Tâm trạng thì đúng rồi nhưng động tác lại không theo kịp kia, thấy rõ chưa?"

Đường Dĩ Tổ nghe Trần Trường An nói, lại có chút bất đắc dĩ nhìn Trình Du.

Không phải cô không chịu phối hợp, mà là Trình Du không muốn bị cô ôm.

Trình Du là diễn viên nhí Trần Trường An đi Viện phúc lợi chọn lựa, một đứa bé biết đóng phim, thiên phú rất quan trọng. Khi quay cùng người khác, Trình Du biểu hiện rất tốt, chỉ có khi đối diễn với Đường Dĩ Tổ, cảm xúc cả hai đều không đúng lắm.

Nhưng mà vai diễn này còn không phải là quan hệ mẹ con bình thường.

Chu Tinh tuy rằng sinh con gái, nhưng đứa con gái này là do bị cưỡng bạo mà ra đời. Đúng là cô bé do thân thể Chu Tinh dưng dục sinh ra, nhưng trong xương cốt, lại lưu trữ một nửa dòng máu của tên dê tiện kia.

Cho dù con cái là vô tội, nhưng sự tồn tại của con bé, mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở Chu Tinh, cô đang phải trải qua những gì, cô chính là đang sống trong địa ngục.

Cảm tình của Chu Tinh dành cho con mình rất phức tạp, thông qua những chi tiết nhỏ bé trong sinh hoạt hằng ngày mà thể hiện ra. Tính cách cô âm tình bất định, mâu thuẫn trong hành động khi ở chung với con, dưới sự phụ trợ của cô bé ngây thơ, càng thêm vẻ thống khổ cùng giãy giụa.

Nhưng ở ngoài đời, Đường Dĩ Tổ cùng Trình Du, lại tương phản với hình ảnh hai mẹ con trong phim.

Trình Du tính cách không chỉ không hoạt bát như trẻ con ở độ tuổi này, ngược lại thập phần câu nệ.

Đặc biệt là ở trước mặt Đường Dĩ Tổ, loại kháng cự không tiếng động này, lại làm cho cô có cảm giác bó tay bó chân, không còn cách nào.

Trước đây tuy rằng Đường Dĩ Tổ rất ít khi tiếp xúc với các bạn nhỏ, nhưng hiện tại dường như Đường Dĩ Tổ trong nhà, thời gian dài ở chung với con trai nhà mình, chính cô cảm thấy mình rất có lực tương tác, nhưng tại sao gặp Trình Du lại liên tục mất linh chứ?

"Thực xin lỗi đạo diễn, chúng ta... Chúng ta lại tiếp xúc với nhau một chút." Đường Dĩ Tổ đành phải nói vậy với Trần Trường An.

Trần Trường An quay lâu như vậy, tiêu chuẩn của Đường Dĩ Tổ hẳn cũng rất rõ ràng, hiện tại vấn đề này không phải là do kỹ thuật diễn, mà là do độ phối hợp của diễn viên.

Cố tình Trình Du hợp tác với người khác đều rất tốt, chỉ có khi đối mặt với Đường Dĩ Tổ mới xuất hiện dị thường. Trình Du là trẻ con, có một số việc không phải nói chuyện là có thể giải quyết, cho nên vấn đề phối hợp của cả hai, đều bị đè nặng lên người Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ thừa dịp nghỉ ngơi, liền dẫn Trình Du cùng nhau ăn cơm, lúc nói chuyện, cô cũng cố gắng chọc Trình Du vui vẻ, nhưng mà lúc chiều quay phim, tình trạng vẫn như cũ, không thuận lợi tí nào.

--

Lạc: Hi~ Chơi trò chơi điiii. Đoán đúng thưởng nóng chương tiếp theo trong ngày đó nha ~

Mọi người đoán xem, vì sao Trình Du lại kháng cự Đường Dĩ Tổ?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48-2

Loại trạng thái nói không rõ, nghĩ không xong này làm cả người Đường Dĩ Tổ đều nôn nóng, mãi cho đến buổi tối gọi video cùng Đường Táo, ngay cả thằng bé cũng nhìn ra Đường Dĩ Tổ cảm xúc không đúng: "Má mi, người mệt mỏi sao?"

"Không có, má mi không có mệt, hôm nay không có sao." Đường Dĩ Tổ nói xong, thấy ánh mắt Đường Táo đang lảng lảng nhìn mình, cô bỗng nhiên nhớ tới Đường Táo không giống như những đứa trẻ bình thường khác, thằng bé vô cùng miễn cảm với cảm xúc.

Ở trước mặt Đường Táo, Đường Dĩ Tổ cũng không có cách nào giấu được tâm sự, đành phải quyết định từ bỏ giấy dựa, cầm di động leo lên giường nằm, có chút buồn rầu nhìn con trai, "Táo Táo à, má mi đúng là đang gặp một nan đề."

"Nan đề gì vậy?"

Đường Dĩ Tổ nói cho Đường Táo vấn đề giữa cô cùng Trình Du.

Đường Táo nghe xong, nhỏ giọng nói: "Bạn đó gọi má mi là mẹ sao?"

"Đúng vậy." Đường Dĩ Tổ nói, thấy Đường Táo cúi đầu, bộ dáng không cao hứng, bỗng nhiên giật mình, vội vàng bổ sung, "Đây chỉ là đóng phim, đều là giả, má mi không phải mẹ của bạn ấy, bạn ấy cũng không phải bảo bảo của má mi đâu."

"Con biết không, má mi đã có bảo bảo rồi. Bảo bảo đó là Tiểu Táo Ngọt đáng yêu nhất nhất nhất trên thế giới này đó."

Đường Táo nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn Đường Dĩ Tổ, liền thấy mẹ mình đang cười nịnh nọt qua màn hình.

"..."

Tuy rằng nó tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải ngốc, sao lại không nhận ra Đường Dĩ Tổ đang vuốt lông mình, không hy vọng mình thương tâm khổ sở.

Lời này đúng là vô cùng buồn nôn, nhưng về mặt Đường Táo lại thoáng hòa hoãn một ít, thấy Đường Dĩ Tổ còn phát sầu vì công việc, thằng bé cũng nhin không được tự hồi trong lòng.

Hai mẹ con cầm di động trùng mắt to mắt nhỏ với nhau, một lát sau, Đường Dĩ Tổ nói: "Lâu quá à, bằng không con đi ngủ trước đi, má mi lại suy nghĩ một lát. Ngày mai nếu có tiến triển, má mi sẽ báo với con, được không?"

Đường Táo mày nhăn gắt gao, mắt thấy Đường Dĩ Tổ muốn tắt máy, liền vội vàng nói: "Má mi!"

"Hửm?" Đường Dĩ Tổ nghi hoặc hỏi.

Đường Táo thấp giọng nói: "Trước đây, con chưa từng ăn qua đồ ăn má mi nấu, chưa từng xếp ngàn hạc giấy, cũng chưa từng dỗ má mi ngủ, nhưng hiện tại con đều đã biết."

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, chỉ cảm thấy lời của thằng bé, như là một cái chìa khóa, đang ở dần dần mở ra cánh cửa vẫn luôn đóng chặt trong đầu mình.

"Bạn nhỏ kia từ nhỏ không có mẹ bên cạnh, có phải bạn đó vẫn luôn không biết, ở chung với mẹ là như thế nào?" Đường Táo nói.

Đường Dĩ Tổ đột nhiên hiểu được: "Đúng rồi... Viện phúc lợi, có ông bà, có cô chú, có thím bác, có anh chị, có em nhỏ, cái duy nhất không có, chính là ba và mẹ..."

Diễn viên nhí tuy rằng thiên phú dị bẩm, nhưng bất luận muốn biểu diễn cái gì đều phải tham khảo dựa trên sinh hoạt. Từ khi Trình Du có ký ức, lại chưa từng ở chung cùng mẹ cha, cho nên khi biết Đường Dĩ Tổ sắp sửa trở thành "mẹ" của mình, cho dù chỉ là đóng phim, cô bé cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Vì vậy, từ trong tiềm thức, bản năng trên hết của Trình Du là xa lánh cùng kháng cự.

Sau khi Đường Dĩ Tổ vào đoàn phim, chỉ nghĩ muốn cùng cô bé bồi dưỡng cảm tình, lại xem nhẹ điểm này.

Dù sao thì trước đây khi Đường Dĩ Tổ phát hiện mình trở thành mẹ của Đường Táo, cô vẫn luôn mơ màng nuôi nấng con mình.

Tuổi của Trình Du cùng Đường Táo không sai biệt lắm, vì vậy cô đã nghĩ rằng tính cách của bọn nhỏ sẽ tương tự nhau, mà lại không ngờ mỗi đứa trẻ đều có tuổi thơ bất đồng, bọn chúng không giống người lớn, có thể tham khảo, học được cách che giấu cảm xúc, cho nên mới dẫn tới cục diện hiện tại.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ khó tránh khỏi ngẩn đầu, nhìn về phía Đường Táo.

Nếu Trình Du vì nguyên nhân này mà không có cách nào tiếp thu người "mẹ" như Đường Dĩ Tổ, như vậy, còn Đường Táo thì sao?

Thằng bé cũng có vấn đề về tâm lý tương tự như Trình Du, nhưng lại có thể nhanh chóng chấp nhận Đường Dĩ Tổ, đơn giản là bởi vì trong lòng Đường Táo, từ lúc bắt đầu, bất luận là "người mẹ không tận chức" như nguyên thân hay là cô, thì thằng bé vẫn là một đứa trẻ có mẹ.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ đột nhiên bất giác cảm thấy mình vô cùng may mắn, bởi vì đã xuyên qua một khắc trước khi nguyên thân hoàn toàn chết đi, trực

tiếp thay thế vị trí của cô ấy, tiếp nhận sinh hoạt cùng Đường Táo ở hiện tại và tương lai.

Khác với Trình Du, Đường Táo càng thêm thông minh, nội hướng, cố chấp, một khi nguyên thân từ vong, thằng bé trở thành cô nhi, tương lai sợ là rất khó có người có thể giống như Đường Dĩ Tổ hiện tại, lay động được nội tâm Đường Táo, giúp đứa trẻ này thay đổi từng chút từng chút.

"Má mi?" Thấy Đường Dĩ Tổ ngơ ngác nhìn mình chằm chằm, một lúc lâu cũng không nói lời nào, Đường Táo nghi hoặc kêu một tiếng.

"Tiểu Táo à." Đường Dĩ Tổ nhìn mặt thằng bé, nhẹ giọng hỏi, "Con có thích má mi hay không?"

Đường Táo không nghĩ tới Đường Dĩ Tổ sẽ đột nhiên lại hỏi vấn đề này, có chút không được tự nhiên nhìn qua chỗ khác.

Từ sau sự tình xin lỗi vì bị thương lần trước, Đường Dĩ Tổ càng ngày càng làm chuyện buồn nôn, trước kia nhiều nhất chỉ gọi nó là Quả Táo, Tiểu Táo, Đại Táo linh ta linh tính gì đó.

Giờ thì lại thêm Bảo Bảo, Bảo Bối, Tiểu Táo Ngọt này kia... Mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ đều nhất định phải video, video xong rồi, còn nhắn tin thêm vài dòng mới chịu ngủ.

Khăng định là cách xa càng lâu, càng muốn gần gũi nó!

Nghĩ vậy, Đường Táo khoe miệng nhin không được nhếch lên, nhỏ giọng nói: "Dạ thích."

"Là thích má mi trước đây, hay là má mi hiện tại?" Đường Dĩ Tổ nhin không được hỏi, thấp thòm chờ Đường Táo trả lời.

Đường Táo kỳ quái liếc nhìn Đường Dĩ Tổ: "Không phải đều là một hay sao?"

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, tức khắc bật cười: "Được rồi... Đúng vậy, đều là một. Thôi, thời gian không còn sớm, chúng ta cùng nhau ngủ ngủ, con ngủ ngon ~"

"Ngủ ngon." Đường Táo nói xong, sau khi chờ Đường Dĩ Tổ tắt cuộc gọi, lại nhìn di động phát ngốc.

Tần Hoa đứng ngoài cửa thấy thời gian không sai biệt lắm, liền bụng lý sữa bò tiến vào, liền nhìn thấy Đường Táo đang ngẩn ngơ ôm di động, tuy rằng cảm xúc nhìn qua không có gì dao động, nhưng có thể cảm giác được, giờ phút này tâm tình của thằng bé phi thường vui sướng.

"Sao rồi, nói chuyện với mẹ vui vẻ không?" Tần Hoa nhin không được hỏi.

Lần trước cũng không biết này hai mẹ con nói chuyện gì, Đường Táo lại giận mẹ nó mấy hôm, khuôn mặt mỗi ngày đều trầm xuống, xấu muốn chết. Tần Hoa cũng bị ảnh hưởng, chỉ cảm thấy không khí trong nhà mỗi ngày đều âm u, áp suất thấp.

Kết quả hai ngày nay, hai mẹ con này lại không biết sao vui vẻ với nhau lại rồi, Đường Táo nháy mắt đổi tính, còn cười rộ lên với điện thoại, đúng là ngọt ngào.

"Má mi hỏi con, thích má mi trước đây hay là má mi hiện tại." Đường Táo nói với bà.

"Hửm?" Tần Hoa nhướng mày, "Đây là hỏi cái để làm người mới, cầu khen ngợi? Vậy con trả lời ra sao?"

Đường Táo nói: "Con sợ người thương tâm, không nói đáp án."

"Không nói đáp án?" Tần Hoa kinh ngạc mà nhìn thằng bé, "Vậy câu trả lời là gì? Con thích ai?"

Đường Táo tiến đến bên tai Tần Hoa, thần thần bí bí nhỏ giọng nói: "Má mi hiện tại."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Lạc Tiểu - 11/02/2020

Ngày hôm sau hội họp với đoàn phim, Đường Dĩ Tổ lại một lần nữa tìm tới Trình Du.

Bất đồng với quan tâm hỏi thăm trước kia, lúc này đây, cô thay đổi địa vị của mình, không hề định nghĩa mình đóng vai "'mẹ'" của Trình Du nữa, mà là nỗ lực thả lỏng, ở chung với cô bé như một người chị.

Lúc nhâm chán thì cùng nhau chơi trò chơi; thêm ăn thì trốn đạo diễn ăn mấy ngụm đồ ăn vặt; bị đạo diễn mắng, hai người cùng châu đầu với nhau, cùng lăm lăm lăm lăm thương lượng phải làm sao bây giờ.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Bản thân Trình Du là một bé gái có tính cách rất tốt, lại lớn lên ở Viện phúc lợi, hoàn cảnh trưởng thành của con bé cũng không thể so được với những đứa trẻ có gia đình bình thường khác, thân thể vì vậy nhìn qua còn có vẻ nhỏ hơn tuổi thật một chút.

Trong quá trình đóng phim, kỳ thật Trình Du cũng rất muốn phối hợp với Đường Dĩ Tổ, chẳng qua đứa nhỏ này không biết nên xử lý như thế nào với mối quan hệ thập phần xa lạ này mà thôi.

Hiện giờ, Đường Dĩ Tổ chuyển biến phương thức, Trình Du tự nhiên cũng thay đổi theo. Dưới sự dẫn dắt của cô, Trình Du rất nhanh đánh vỡ ngăn cách giữa hai người.

Chờ sau khi Trình Du cùng Đường Dĩ Tổ quen thuộc với nhau, Đường Dĩ Tổ lại tiếp tục từng chút từng chút thay đổi hình thức ở chung của hai người. Chậm rãi, bầu không khí hợp tác của một lớn một nhỏ rốt cuộc trở về bình thường.

"Cảnh này yêu cầu con đứng ở vị trí này, cùng bạn nhỏ trong thôn chơi trò chơi, cô sẽ ngồi ở cửa nhìn con, về mặt của cô có thể hơi hung dữ, nhưng con cần phải chạy lại đây, tựa như trước đó chúng ta đã từng chơi trò chơi, có được không?" Đường Dĩ Tổ một tay cầm kịch bản, tay còn lại cũng cầm một cái bánh bao nhân đậu như Trình Du, hai người vừa ăn vừa giao lưu.

Biểu tình trên mặt Trình Du còn có chút khản trương, miễn cưỡng gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ thấy vậy, nhìn cái bánh trong tay một chút, bỗng nhiên nói: "Bánh bao ăn ngon sao?"

Trình Du sừng sốt, đáp lời: "Dạ ăn ngon."

"Vậy.. Hay là như vậy, chút nữa con vừa ăn bánh bao, vừa chơi trò chơi với các bạn. Sau đó con cầm bánh bao, lúc chạy về phía cô thì chia sẻ cho cô, được không?"

Thêm một cái đạo cụ nhỏ, không chỉ sinh động bày ra quan hệ giữa hai mẹ con, lại còn có thể dùng đồ ăn giảm bớt một chút áp lực cho bé con, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Trình Du nghe Đường Dĩ Tổ nói vậy, đối với chuyện tay cầm bánh bao cũng tràn ngập chờ mong. Đường Dĩ Tổ thấy bạn nhỏ cùng diễn vui thích, lập tức lôi kéo Trình Du đứng dậy: "Đi, chúng ta đi nói chuyện với đạo diễn thử xem có thể tăng thêm tình tiết này không."

Một lớn một nhỏ vừa gặm bánh bao, vừa đi vào một chỗ khác trong phim trường. Kết quả không thấy Trần Trường An đâu, ngược lại lại thấy có vài người nhân viên công tác đang đứng một bên trò chuyện.

"Có ai biết Trần đạo đâu không?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

"Mới vừa có điện thoại, đã cùng với biên kịch đi ra ngoài rồi. Hình như là người bên phía nhà đầu tư muốn tới đoàn phim, Trần đạo đi trước chiều đãi một chút." Một nhân viên công tác nói.

Tính tình Trần Trường An tuy rằng không tốt, nhưng làm người lại là thực không tồi, chỉ cần là chuyện có liên quan tới công tác, hần liền vô cùng có trách nhiệm.

Giống như chuyện bên phía nhà đầu tư này, các đoàn phim khác chắc chắn còn yêu cầu diễn viên chính có mặt, kết quả ở đoàn phim « Khu không người », đạo diễn mang theo biên kịch đi rồi, lưu lại các diễn viên tiếp tục ở phim trường cân nhắc vai diễn của mình.

Đường Dĩ Tổ nghĩ đến chuyện trước đó Đồng Trân đã yêu cầu, liền thuận miệng hỏi một câu: "Người của bên phía nhà đầu tư tới lần này, là người đã tới lần trước sao?"

"Hình như không phải đâu, là người khác đó." Người kia lại trả lời.

Nhà đầu tư của « Khu không người » không chỉ có một. Tập đoàn Ý Thành nếu đã từng cho Lý Chí tới đây, hẳn là sẽ không tiếp tục cử người lại đây một chuyến nữa. Nếu vậy, người tới lần này, có lẽ chính là bạn của Đồng Trân chăng?

Đồng Trân đã từng giúp đỡ Đường Dĩ Tổ nhiều như vậy, trước mắt Đường Dĩ Tổ cũng không có gì có thể hồi báo cô ấy. Lần này, bạn của Đồng Trân tới đây, cô nhất định phải cố gắng chu đáo với người ta một chút.

Mang trong lòng sự chờ mong, cô dẫn Trình Du trở lại chỗ cũ, tiếp tục tiến hành đối diễn.

Hơn một giờ sau, Trần Trường An, Ninh Duy cùng đám người chủ chốt của đoàn phim trở về. Sau khi các nhân viên vào chỗ, lập tức liền bắt đầu đóng phim. Đường Dĩ Tổ cũng không suy nghĩ tới chuyện người của nhà đầu tư nữa, nhanh chóng cùng Trình Du bắt đầu nhập vai.

Ninh Duy tiếp thu đề nghị của Đường Dĩ Tổ, vì giúp cho diễn viên nhí càng nhanh chóng nhập diễn, hần đi lên trần trên mua hần một túi bánh bao đậu trở về.

Trạng thái của Trình Du quả nhiên tốt hơn trước đó rất nhiều. Chỉ khổ cho Đường Dĩ Tố, mặc dù hiện tại cả hai đều trong trạng thái hòa hợp, cũng không có khả năng chỉ quay một lần là qua. Dù sao đi nữa cũng phải có chi tiết này, chi tiết kia không cẩn thận bị thiếu sót. Phàm là đạo diễn, đều có chút theo đuổi sự hoàn mỹ, chắc chắn càng cần quay lại nhiều lần.

Mỗi lần quay, Đường Dĩ Tố liền phải ăn mấy ngụm bánh bao, qua mấy lần, cả túi bánh bao cũng nhanh chóng bị cô ăn sạch.

Bánh bao này ngẫu nhiên ha ha, còn cảm thấy thật là mỹ vị. Liên tục ăn mười mấy cái vào trong bụng, Đường Dĩ Tố tuy là loại diễn viên có lực nhẫn nại tương đối tốt, cũng cảm thấy chịu không thấu.

Mà lần này ăn nhiều tới nỗi, sau này nhìn thấy bánh bao, cô đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi sâu sắc.

"Action!"

Lại một lần nữa bắt đầu, Đường Dĩ Tố lập tức điều chỉnh trạng thái, nhắm mắt nhập diễn hóa thân thành Chu Tinh, đang ngồi ở trước cửa phòng, ánh mắt hồ hững nhìn đám trẻ con đang chơi đùa cách đó không xa.

Con gái cô tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của mẹ, vừa gặm bánh bao, vừa cười chạy tới, sau đó lập tức bỏ nhào vào người Chu Tinh. Cô bé cầm cái bánh bao đang gặm được một nửa trong tay, đưa lên miệng cô: "Mẹ ơi, mẹ ơi..."

Con gái cô từ nhỏ lớn lên ở nông thôn mang theo nông đậm khẩu âm, toàn thân dơ hề hề, chỉ có một đôi mắt hắc bạch phân minh. Khi con bé nhìn về phía Chu Tinh, trong mắt đều là gương mặt của mẹ nó.

Chu Tinh liếc nhìn đứa trẻ có gương mặt vài phần tương tự với ba nó một cái, lại rũ mắt nhìn xuống cái bánh bao, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

"Ăn..." Cô bé nhìn thấy mẹ mình ăn, tức khắc cười khanh khách.

Chu Tinh trong tiếng cười của trẻ nhỏ, ăn một ngụm lại một ngụm, mặt không biểu tình ăn sạch cái bánh bao.

"Cát!" Thanh âm Trần Trường An thanh âm truyền đến.

Lời của hắn vừa vang lên, Đường Dĩ Tố liền lập tức đứng lên, sờ sờ cái bụng phình phình, hít sâu vài hơi, "Trong thời gian ngắn tôi sẽ không bao giờ đụng tới bánh bao nữa."

Đường Dĩ Tố vừa nói, vừa nhanh chóng chạy qua một bên tìm ly nước của mình. Ừc ừc nuốt mấy miệng nước, trước làm bánh bao đang kẹt ở yết hầu ngoan ngoãn đi xuống dạ dày đi rồi tính tiếp.

Cô uống đến vội vàng, nước dọc theo khoe miệng chảy ra. Một nhân viên công tác bên cạnh thấy vậy, chạy đến dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chạm chạm Đường Dĩ Tố.

"Làm sao vậy?" Đường Dĩ Tố dùng tay lau miệng, kỳ quái hỏi.

"Người phụ trách bên đầu tư tới. Chú ý hình tượng chút đi."

"Tới rồi hả?" Đường Dĩ Tố kinh ngạc nói, "Ồ đâu đâu, là nam hay nữ vậy?"

"Đương nhiên là nam." Người nọ nói, mấy người khác liếc mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt đều có chút ái muội, "Nhưng là soái ca, còn đẹp trai hơn những minh tinh chúng ta từng gặp qua."

"Nghe nói là do Trần tỷ trở về nói ngọt không ít, đại Boss mới cảm thấy hứng thú với bộ điện ảnh này, liền quyết định tự mình lại đây nhìn xem."

"Tổng tài ở cùng một khách sạn với chúng ta đó nha."

"Sao hả, không lẽ cô muốn gõ cửa phòng sao. Lúc Trần đạo mang theo đoàn đội đi đón người, thuần một sắc nam nhân, không có một nữ nhân nào. Tôi sợ đám hoa si mấy người ngay cả một góc áo của người ta cũng không sờ được!"

"Dù sao mộng tưởng hảo huyền cũng không mất tiền, chúng ta ảo tưởng một chút thì có sao đâu."

"Ai ai ai, ngại quá mấy má ơi! Anh ấy nhìn qua kia!"

"Hí hí hí hí hí."

Tầm mắt Đường Dĩ Tố cũng chạy theo lời nhân viên công tác nhìn qua. Chỉ thấy cách đó không xa, một người đàn ông đang ngồi trên ghế, ánh mắt hắn vừa lúc đối diện với Đường Dĩ Tố.

Tình cảnh này, quả thực giống như đúc lần trước, lúc cô quay quảng cáo băng vệ sinh. Điểm khác nhau duy nhất chính là bối cảnh, từ Sophie studio, đổi thành Nam Mộc thôn.

Đường Dĩ Tổ: "!!"

Lục Châu sao lại có mặt ở đây?!

Không chút suy nghĩ, phản ứng đầu tiên của cô chính là dúi đi ánh mắt, xoay người, trực tiếp để cái ót mình ""hỏi chuyện"" với Lục Châu.

Nhóm nhân viên công tác cũng không biết chuyện vừa phát sinh, vẫn còn đang cười trộm nói chuyện phiếm. Một lát sau, cuối cùng có người phát hiện Đường Dĩ Tổ không thích hợp, trộm liếc mắt nhìn thoáng qua, cười nói: "Dĩ Tổ, cô là đang đỏ mặt sao?"

"Oa, Dĩ Tổ cũng cảm thấy hứng thú với tổng tài nha!"

"Dĩ Tổ Dĩ Tổ, tí nữa cô đề nghị với đạo diễn, tối nay mọi người cùng nhau ăn liên hoan được không? Tựa như lần trước ăn cơm cùng người phụ trách của tập đoàn Ý Thành đó."

- - -

Lạc: Đột nhiên hơi muốn than vãn một chút ~

Cả ngày hôm nay mới sáng dựng đầu dậy chưa kịp ăn sáng đã bị Bơ - editor bên Canh Mạnh Bà - hối thúc beta cho xong 1 chương. Sau đó từ trưa tới chiều tối edit thêm 2 chương của bộ Nói dối không ngừng nghỉ, tối nay lại thêm 1 chương Con trai là nam phụ.

Hự.. Nếu tính mỗi chương beta mất 1 tiếng, mỗi chương edit mất hơn 2 tiếng, chưa kể edit xong phải tự beta lại một lần nữa, thì hôm nay mình ít nhất đã ngồi hết hơn 7 tiếng trên máy tính rồi.

Dù sao thì, mọi người 14/2 vui vẻ, Valentine hạnh phúc nha ~

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Editor: Lạc Tiểu - 17/02/2020

Từ khi biết người tới là Lục Châu, Đường Dĩ Tổ vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, nghe được có người đề nghị như vậy, cô chỉ có thể cười gượng một tiếng.

Cũng may cảnh quay tiếp theo rất nhanh đã bắt đầu, theo tiếng réo gọi của Trần Trường An, Đường Dĩ Tổ rút cuộc thoát thân, chạy nhanh trở lại ôm đùi hắn.

Biết Lục Châu đang đứng xem ở bên cạnh, Đường Dĩ Tổ thoáng bị ảnh hưởng một ít, bất quá cô tiến vào trạng thái rất mau. Sau khi NG hai lần, Đường Dĩ Tổ đã nhanh chóng đem tập niệm bài trừ, toàn tâm toàn ý trở thành Chu Tinh.

Tối giờ cơm chiều, không cần Đường Dĩ Tổ đề nghị, Trần Trường An quả nhiên kết thúc công việc sớm, yêu cầu mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Đối với đề nghị này, Đường Dĩ Tổ lấy cớ đã ăn bánh bao đến no căng, sau khi xin phép với Trần Trường An, thừa dịp không người chú ý, cô vội vàng chuồn êm trở lại khách sạn.

Bình thường mười giờ hơn mới kết thúc công việc, lại gọi video với Đường Táo. Hôm nay mới tám giờ tối đã trở lại, Đường Dĩ Tổ có chút tâm ngứa khó nhịn. Tuy rằng có chút thực xin lỗi Lục Châu, nhưng khi vừa đặt chân đến khách sạn, việc cô làm đầu tiên vẫn là gọi điện cho con trai mình.

Quả nhiên, hiếm khi mới được gọi sớm với mẹ, Đường Táo cao hứng vô cùng, nét vui vẻ trên mặt căn bản không giấu được, cả đêm đều cười tùm tùm.

Nhìn thấy vậy, Đường Dĩ Tổ cũng nhịn không được thâm vui vẻ.

Từ tám giờ cho tới hơn mười một giờ, hai mẹ con thống thống khoái khoái hàn huyên cả đêm. Mất thấy thời gian không sai biệt lắm, Đường Dĩ Tổ vẫn còn chưa tẩy trang, Đường Táo liền thúc giục cô nhanh chóng rửa mặt ngủ sớm.

"Dạ dạ dạ, Đường đại nhân." Đường Dĩ Tổ đùa vui đáp.

Sau khi cùng Đường Táo nói ngủ ngon, vừa mới đứng dậy, cô bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa "Cốc cốc cốc" truyền đến.

Trải qua chuyện từng bị Hàn Thu Nhã gõ cửa ban đêm, Đường Dĩ Tổ vốn dĩ luôn thập phần cảnh giác quyết định, nếu như không có gì ngoài ý muốn, buổi tối tuyệt đối không mở cửa cho ai.

Giờ phút này nghe được tiếng gõ cửa, Đường Dĩ Tố lập tức cởi giày, rón ra rón rén đi đến cạnh cửa, mở mắt mèo nhìn ra ngoài.

Lục Châu đang đứng ở ngoài cửa, đối lập với ban ngày bộ dáng tây trang giày da, lúc này anh đã cởi áo khoác, cà vạt cũng lỏng lẻo treo trên cổ.

Áo somi trắng phác họa thân hình hoàn mỹ của Lục Châu, một tay gõ cửa, một tay kia đang cầm thứ gì đó, thoạt nhìn hình như là một hộp giấy nhỏ. Bởi vì chỉ nhìn qua mắt mèo, Đường Dĩ Tố cũng nhìn không rõ cái hộp nhỏ là gì.

Sau khi gõ cửa xong, Lục Châu kiên nhẫn đợi trong chốc lát, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng.

Đường Dĩ Tố đang rình coi qua mắt mèo đột nhiên bị ánh mắt của anh bắn tới, làm cô có cảm giác như đang đối diện với chân thân, tức khắc bị hoảng sợ.

Tuy rằng biết Lục Châu nhìn thấy được người sau cánh cửa là mình, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn cụp mắt trốn tránh, ghen khi không dám phát ra tiếng.

Lục Châu tổng cộng gõ cửa hai lần, sau khi xác nhận không có người mở cửa, liền xoay người rời đi.

Đường Dĩ Tố nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, vội vàng chạy tới mắt mèo rình coi tiếp. Sau khi biết anh không còn ở ngoài cửa sau, cô thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đã trễ thế này, Lục Châu lại đây gõ cửa làm gì.

Trên tay còn cầm cái cái hộp giấy nhỏ...

Không phải là hộp "'áo mưa"' chứ?!

"Sẽ không sẽ không, Lục Châu thoạt nhìn không giống như là người điên cuồng như vậy..." Đường Dĩ Tố bị ý niệm này của mình dọa đến, cô vừa đứng ở trước gương tháo trang sức, vừa nói thầm.

Nhưng mà nghĩ lại, lần trước ở quán cà phê, Lục Châu chính là trực tiếp muốn lôi kéo cô đi đăng ký kết hôn!

Tuy anh nhìn qua không giống như người điên cuồng, nhưng sự tình làm ra, xác thật là rất điên cuồng nha!

"Người ta đã từ nơi xa lặn lội tới đây, có lẽ sẽ không đến mức chỉ vì một đêm này."

Đường Dĩ Tố tẩy trang xong, nói với mình trong gương, "Đường Dĩ Tố, tuy rằng mày lớn lên đúng là nhìn không tồi, nhưng vẫn phải có điểm tự mình hiểu lấy. Người như Lục Châu, anh ấy muốn dạng phụ nữ nào mà không được. Còn thiếu một mình mày hay sao?"

Đường Dĩ Tố nỗ lực thuyết phục chính mình, nhưng khi vừa mới ám thị mới mình trong gương xong, cô lại nhin không được suy nghĩ, nhà đầu tư của 《Khu không người》 nhiều như vậy, sao trước mắt chỉ có người của tập đoàn Ý Thành tới đây nhỉ.

Huống chi, thời gian trước, Lý Chí đã tới đây rồi, bản thân Lục Châu chắc hẳn trăm công ngàn việc, lấy thân phận của anh, lại đi chạy tới Nam Mộc thôn tín hiệu internet chậm như sên bò. Nếu không phải vì cảm thấy hứng thú với cô, đoàn phim《Khu không người》 này đáng giá để anh đi riêng một chuyến sao?

"Dù sao đêm nay không gặp mặt đâu! Lần trước Lý Chí chỉ tới một đêm đã chạy lấy người, Lục Châu khẳng định còn bận hơn hẳn ta. Có lẽ ngày mai anh sẽ không ở đoàn phim nữa." Cuối cùng, Đường Dĩ Tố thuyết phục bản thân.

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tố tỉnh dậy như thường, đúng giờ rời giường, gặp mọi người cùng ăn sáng.

Bình thường, sau khi ăn xong, trên đường đi tới đoàn phim, cuộc nói chuyện của mọi người đều xoay quanh công việc. Nhưng hôm nay, các nhân viên đoàn phim hai mắt đều tỏa sáng, trong miệng đều nói những việc liên quan tới vị sếp lớn kia.

"Dĩ Tố, tối hôm qua cô không đi thật đúng là đáng tiếc, Lục tổng đặc biệt tốt, không hề làm giá tí nào. Quá đẹp trai, quá thanh lịch luôn."

"Trần đạo cùng Lục tổng nói chuyện về bộ phim, tui còn tưởng rằng anh ta nghe không hiểu, kết quả anh ta vậy mà có xem qua, đối với bộ phim của chúng ta còn rất hiểu biết đó nha. Thiệt không ngờ."

"Đã vậy còn luôn khen Trần đạo có ý tưởng, khen tới mức Trần đạo sướng muốn bay lên trời..."

"Bất quá Lục tổng có phải dạ dày không tốt hay không? Tối hôm qua sau khi ăn xong, tui rời khỏi đó đi tương đối chậm, hình như nghe được Lục tổng hỏi Trần đạo về chuyện bệnh viện."

Thanh âm của nhân viên công tác này vừa vang lên, tức khắc gây nên chú ý không nhỏ, mọi người sôi nổi nhìn qua tới, trừng lớn đôi mắt: "Hả? Không lẽ là do không quen khí hậu?"

"Ngày hôm qua lúc ăn cơm, Lục tổng nói muốn ở lâu mấy ngày đúng không?"

"Cái Nam Mộc thôn này không phải chị đây có thành kiến với nó. Nhưng mà ở đây không có báo đài, không có tín hiệu, gà không sinh trứng, chim không thêm ỉa. Trời ơi! Chị mới ở đây hai ngày đã thấy đục vọng sống còn mất hết. Lục Châu là loại người nào? Anh ta có thể ở đây thật sự là siêu cấp nể tình."

"Ồi... Em còn tưởng rằng Lục Châu có thể ở thêm mấy ngày. Huhu.. Nếu như không hợp khí hậu thật sự đáng tiếc nha."

Gã nhân viên công tác về-trễ-đêm-quia lập tức nói: "Ấy ấy, không phải đâu, Lục Châu hồi chính là thuốc đau bao tử, nói là khó tiêu gì đó. Bất quá gần cái Nam Mộc thôn này làm gì có bệnh viện hay nhà thuốc nào. Cuối cùng, hình như là Trần đạo dẫn anh ta đi lên trấn trên mua thuốc, tối qua khuya lắm mới về."

Một nhân viên công tác truy vấn hỏi: "Câu xác định Lục tổng đã trở lại, không phải ngồi xe đi trấn trên rồi trực tiếp rồi đi luôn hả?"

"Khẳng định đã trở lại, phòng tui đối diện phòng Lục tổng mà. Tuy rằng cái gì cũng nhìn không rõ, nhưng ít nhất có thể biết được đèn trong phòng có sáng lên hay không. Đại khái hơn mười một giờ anh ta mới về phòng."

Xác nhận Lục Châu còn ở đây, tâm tình mọi người tức khắc sáng loáng trở lại, tiếp tục hi hi ha ha mà kể về dư vị bữa ăn tối hôm qua.

Đường Dĩ Tố ở bên cạnh yên lặng mà nghe, khi biết được Lục Châu vậy mà định ở đây thêm mấy ngày, cả người cô đều cảm thấy không tốt. Nhưng sau khi nghe nói anh mua thuốc khó tiêu, hơn mười một giờ mới trở về...

Đường Dĩ Tố không thể không nhớ tới, tối qua lúc anh gõ cửa, có cầm cái hộp nhỏ trên tay.

Hiện tại cẩn thận suy ngẫm, cái vỏ hộp kia cũng không phải rất giống vỏ hộp bao cao su, hình như đúng là giống hộp thuốc một chút. Hẳn là không phải nửa đêm nửa hôm Lục Châu đi mua thuốc cho mình, kết quả mình còn không cảm kích người ta, trốn ở trong phòng cô ý không mở cửa đâu...

Hẳn là không đến mức đó đi.

Đường Dĩ Tố nỗ lực thôi miên bản thân, Lục tổng trăm công ngàn việc, muốn phụ nữ nào cũng được, khẳng định là không phải mua thuốc cho mình!

Biểu tình rối rắm của Đường Dĩ Tố bị các nhân viên công tác nhìn thấy, mọi người còn tưởng rằng cô đang hối hận tối hôm qua không cùng đi ăn cơm, vội vàng an ủi: "Dĩ Tố Dĩ Tố, không sao không sao đâu, lần sau còn có cơ hội mà!"

"Dĩ Tố, Lục tổng còn ở đây. Tui cảm thấy Trần đạo hằng ngày tuy rằng hung dữ như cọp mẹ, nhưng là vẫn là luôn chiều cố mọi người, đừng sợ, cô còn cơ hội!"

"Không biết Lục tổng hôm nay có tới phim trường không ha."

"Dĩ Tố, đợi chút nữa Lục tổng tới, em sẽ gọi chị nha, chị yên tâm đi."

Đường Dĩ Tố sợ tới mức liên tục xoa tay: "Không cần không cần, nội dung tôi sắp quay mấy hôm nay rất quan trọng. Khó lắm Trình Du mới chịu phối hợp, hôm qua Trần đạo còn mới nói muốn đẩy nhanh tốc độ."

Nói đến chuyện công việc, mọi người tức khắc trở nên đứng đắn. Sau khi hiện trường đã bố trí xong, một ngày nhiệm vụ lại bắt đầu, các nhân viên công tác ai về chỗ nấy, Đường Dĩ Tố cũng nhanh chóng nhập diễn, lại lần nữa hoàn toàn đắm chìm bên trong thế giới của Chu Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2

Editor: Lạc Tiểu - 24/02/2020

Từ sau khi biết được phương pháp ở chung với Trình Du, quan hệ giữa Đường Dĩ Tố và cô bé có tiến bộ vượt bậc, cảnh quay hai mẹ con trước đó còn khó khăn nay càng quay càng thuận lợi.

Nhưng 《 Khu không người 》 vốn là một bộ điện ảnh vô cùng nặng nề.

Giai đoạn đầu của Chu Tinh tóm tắt bằng nỗi thống khổ. Thống khổ khi bị lừa bán vào tiểu sơn thôn, lại mất đi tự do cùng nhân quyền, còn bị trói buộc cùng giam cầm.

Theo tiến triển của cốt truyện, giai đoạn sau càng kịch liệt hơn, nhấn mạnh sự lưỡng lự của nữ chính khi phải khó khăn quyết định chọn lựa tự do cùng cảm tình.

Tiến trình quay phim của hai mẹ con Đường Dĩ Tổ - Trình Du càng thuận lợi, cũng có nghĩa hai diễn viên này nhập diễn càng sâu, sự thống khổ của nhân vật, diễn viên tất nhiên cũng đồng cảm như bản thân mình cũng trải qua.

Nội dung hôm nay muốn quay, là cốt truyện Đường Dĩ Tổ vô cùng quen thuộc, đúng là cảnh lúc trước thử vai cô đã từng diễn qua.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người thực nhẹ nhàng, cho rằng suất diễn hôm nay có thể giải quyết đơn giản, dù sao thì trước đó Đường Dĩ Tổ đúng là nhờ vào cảnh ngắn này mà được lựa chọn, trở thành nữ chính.

Lần này, Đường Dĩ Tổ khẳng định sẽ càng diễn tốt hơn.

Nhưng mà mọi người, bao gồm chính Đường Dĩ Tổ cũng không ngờ, bọn họ tính sai.

Trong phim, sau năm năm, hai cô gái lúc trước cùng bị lừa bán vào thôn đã trải qua sinh hoạt hoàn toàn bất đồng.

Dương Như Yên dưới sự chăm sóc của Lý Hưng Xương, thân thể dần dần chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng sinh hoạt ở thanh sơn cùng cốc, nhưng mỗi ngày trời qua đều vui vui vẻ vẻ, nghiễm nhiên trở thành nữ nhân xinh đẹp nhất thôn. Điều duy nhất tiếc nuối đó là, lúc trước cô bị bá bá của Lý Hưng Xương đã thương, đến nay vẫn không thể mang thai.

Chu Tinh lại hoàn toàn tương phản.

Tuổi của cô vốn nhỏ hơn Dương Như Yên, dung mạo cũng xinh đẹp hơn, nhưng trước nay cô vẫn không chịu khuất phục dưới tòa núi này, thời thời khắc khắc đều muốn đào vong. Dưới sự tra tấn hằng ngày của người chồng không hợp pháp, qua năm năm, Chu Tinh nhìn như đã già hơn mười tuổi.

Hơn nữa, sau khi sinh con, người trong thôn này cũng không có khái niệm chú ý bảo dưỡng cùng kiêng cử, Chu Tinh thoát nhìn càng thêm già nua.

Thứ duy nhất vẫn còn giữ lại của năm xưa, đó là linh hồn vĩnh viễn bất khuất của cô.

Bất luận trải qua bao lâu, gặp bao nhiêu trắc trở, dù đồng bạn cùng cảnh ngộ đã lựa chọn khuất phục, hơn nữa quanh năm suốt tháng luôn khuyên bảo cô vĩnh viễn lưu tại nơi này, Chu Tinh cũng tuyệt đối không dao động.

Lý Hưng Xương luôn chú ý tới vận mệnh của hai cô gái, tựa như trước đây đã từng thương tiếc Dương Như Yên, trong lòng hẳn thật ra vẫn luôn đồng tình với Chu Tinh.

Dưới sự khẩn cầu của Chu Tinh, cuối cùng, Lý Hưng Xương quyết định giúp cô gửi đi một phong thư.

Phong thư này vòng đi vòng lại mấy tháng, rốt cuộc gửi được tới tay mẹ Chu Tinh, trở thành bước ngoặt vận mệnh của mọi người.

Sau đó không lâu, Dương Như Yên mấy năm nay vẫn luôn không có con, nhờ có Lý Hưng Xương điều dưỡng, rốt cuộc hoài thai. Mẹ Chu Tinh dẫn theo cảnh sát đi tới Nam Mộc thôn, giải cứu con gái đã bị nhốt sáu năm nay của bà.

"Tức phụ" bị mua vậy mà có ngày bị cảnh sát mang đi, điều này xúc phạm tới ích lợi gia đình của toàn thôn, khiến cho thôn dân kịch liệt phản kháng.

Chu mẫu cùng cảnh sát nghĩ mọi cách, qua nhiều lần khúc chiết, rốt cuộc quyết định, nếu đã không thể minh, vậy thì ám.

Bọn họ ước định thời gian để lái xe vào thôn, thừa dịp thôn dân không chú ý, dẫn người rời đi.

Kế hoạch này cần có sự phối hợp của Chu Tinh.

Đêm trước ngày rời đi, bất luận là đối với chồng hay con gái, Chu Tinh đều ngoan ngoãn phục tùng. Mắt thấy đã sắp tới hừng đông, Chu Tinh ngồi ở mép giường, nhìn khuôn mặt con gái đang ngủ say, cô từ từ chậm rãi, nói ra áp lực trong lòng mình suốt sáu năm nay...

"Cát!"

Một cảnh quay này đã quay từ sáng tới tối muộn, nghe tiếng la của phó đạo diễn, Đường Dĩ Tổ vươn tay, chậm rãi lau khô nước mắt.

Đúng lúc này, Trình Du đang nằm ở trên giường mở to đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Đường Dĩ Tổ, nhẹ nhàng nói: "Mẹ ơi, sau khi quay xong cảnh này, con cũng sẽ quay xong."

Nước mắt Đường Dĩ Tổ thật vất vả mới ngừng lại, lập tức mãnh liệt trào ra. Bởi vì cô đã khóc quá nhiều, liên suyến đến mức thờ hồn hên, một hồi lâu mới trấn định được.

Đến khi đạo diễn đi đến bên cạnh, Đường Dĩ Tổ lúc này mới phát hiện, Lục Châu không biết đã tới từ khi nào, nhưng hiện tại cô vẫn còn chưa thể thoát khỏi ra cảm xúc của nhân vật, chỉ biết dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn thoáng qua Lục Châu. Còn không kịp phản ứng, ngay sau đó liền nghe Trần Trường An nói: "Cảm tình của cô quá dạt dào, cảnh này không được."

"Tôi biết, đạo diễn." Đường Dĩ Tổ ngơ ngẩn nói.

Trần Trường An vốn dĩ muốn hỏi Đường Dĩ Tổ, lúc trước khi thử vai, cô đã phát huy vai diễn rất tốt, hiện tại đã quay phim lâu như vậy, hiểu biết hoàn

toàn nhân vật Chu Tinh, vì sao cô lại không thể có được cảm giác lúc trước.

Bất quá giờ phút này nhìn thấy bộ dáng chật vật của Đường Dĩ Tố, Trần Trường An nghĩ nghĩ, chỉ nói: "Cô đã khóc cả ngày, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt một chút đi, tranh thủ ngày mai còn quay."

Đường Dĩ Tố gật gật đầu, nhưng không ngờ, cảnh quay hôm sau vẫn là phân đoạn này, vậy mà vẫn không thuận lợi.

Loại nội dung âm trầm này, quay càng lâu, không chỉ có nhân viên đoàn phim mệt lòng, mà chính bản thân diễn viên cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Chỉ cần cảnh quay này vẫn còn chưa quay xong, diễn viên nhất định phải bảo trì tâm trạng ở giai đoạn này của nhân vật.

Nhân vật Chu Tinh trong phim có bao nhiêu thống khổ, Đường Dĩ Tố ở ngoài đời cũng giống vậy. Ngoài ra, quay không thuận lợi, tất cả vấn đề đều là do Đường Dĩ Tố, loại áp lực vô hình này cũng ép cô tới mức không thể thở được.

Bề ngoài, Đường Dĩ Tố nhìn qua cũng không khác gì so với bình thường, nhưng cẩn thận lưu ý có thể phát hiện, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, Đường Dĩ Tố vốn dĩ đã phải giảm cân để hóa thân vào nhân vật Chu Tinh, nay càng thêm tiêu tụy xanh xao, ngay cả chuyên viên trang điểm giúp cô hóa trang già đi, cũng gián lượt bớt một số bước.

Đối với việc này, trong lòng Đường Dĩ Tố vẫn luôn âm thầm nôn nóng.

Trước giờ cô rất có thiên phú đóng phim, bình thường chỉ cần dụng tâm suy xét nhân vật là có thể hoàn mỹ thể hiện, đây là lần đầu tiên gặp được tình huống như vậy.

Loại cảm giác lực bất tòng tâm này làm Đường Dĩ Tố như con kiến bị nhốt trong chai, gấp đến độ xoay vòng vòng, nhưng rồi lại không thể tìm được vấn đề.

"Dĩ Tố, ăn cơm chị ơi." Một nhân viên công tác đi ngang qua Đường Dĩ Tố, kêu một tiếng.

Đường Dĩ Tố đang nghiên cứu kịch bản, nghe vậy, ngẩng đầu trả lời: "Mọi người cứ ăn trước đi, chị không ăn đâu."

Nhân viên công tác kia vốn định đi qua, nghe vậy lại vòng về, kéo lấy tay Đường Dĩ Tố đang ngồi trên ghế: "Đi thôi đi thôi, mấy ngày nay chị đã không ăn uống cho đáng hoàng rồi, còn như vậy cơ thể sẽ chịu không nổi đâu."

"Chị không có muốn ăn cho lắm..." Đường Dĩ Tố nói.

Nhân viên công tác lập tức nói: "Em nói nè, từ khi Lục tổng tới đây, thức ăn càng ngày càng ngon. Chị phải quý trọng thời gian này ăn uống cho tốt, chứ không Lục tổng đi rồi thì không có đồ ngon cho chúng ta đâu."

Nói xong, cũng không đợi Đường Dĩ Tố đáp lại, nhân viên công tác đã lôi cô qua: "Trước mắt cứ đi xem cái đã, dù không ăn cũng phải đi một chuyến với em."

Đường Dĩ Tố biết đối phương có ý tốt, nghĩ nghĩ, cũng buông kịch bản, đi theo nhân viên công tác tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm trưa.

Bình thường, sau khi cơm nước, thừa dịp chưa bắt đầu quay, chính là thời gian mọi người cầm điện thoại chơi game hoặc nói chuyện tám nhảm với bạn bè qua tin nhắn, bất quá vị trí Nam Mộc thôn hẻo lánh, tín hiệu không tốt, có đôi khi xui xẻo còn không có tín hiệu.

Mọi người chỉ có thể nhàm chán nói một chút chuyện về Lục tổng, sau đó bắt đầu có hứng chơi trò chơi.

Loại chuyện này Đường Dĩ Tố cũng không tham dự, bất quá ở bên cạnh nhìn cũng rất thú vị, một đám người trẻ tuổi tràn ngập sức sống hi hi ha ha, làm cô cũng cảm thấy tâm tình thả lỏng một chút.

"Làm gì mà náo nhiệt vậy? Ăn cơm xong hết rồi sao?" Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc truyền đến, mọi người ngẩng đầu, thấy người tới là biên kịch Ninh Duy, không ít người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đối lập với Trần Trường An nghiêm túc như ông già khó tính, mọi người càng ưa thích Ninh Duy ôn hòa thân thiết hơn, có người còn trêu đùa: "Ninh biên sao không hầu hạ bên cạnh Trần đạo đi, sao lại có thời gian rảnh rỗi qua đây tìm chúng ta."

"Trần đạo của mấy người vốn là đang xem tư liệu, ai mà ngờ tự nhiên mất sóng, thế là anh ta lôi kéo tôi để làm nhảm lý tưởng nhân sinh, làm tôi sợ tới mức chạy lại đây đây." Ninh Duy ra vẻ bị hoảng sợ, "Tôi ngồi đây được không?"

"Ngồi đi ngồi đi." Mọi người nhiệt tình nói, bỗng nhiên một nhân viên công tác hỏi, "Ninh biên, anh có muốn chơi trò chơi không?"

"Chơi cái gì?" Ninh Duy uống một ngụm đồ uống, tò mò hỏi.

"Nói thật hay mạo hiểm." Nhân viên công tác cười hi hi nói.

Ninh Duy mới vừa thả lỏng thiếu chút nữa bị sặc: "Đây không phải trò chơi của học sinh trung học sao? Nói đi, mấy người muốn hỏi gì đây?"

"Lục Châu."

"Lục lão bản."

"Lục tổng."

Ninh Duy vừa hỏi, vài nhân viên công tác không hẹn mà đáp cùng một đáp án, lại thấy Ninh Duy liên tục lắc đầu: "Quả nhiên là có dụng ý khác, tôi cũng không có tiếp xúc với Lục tổng của mấy người. Hay là, tôi kêu Trường An tới đây chơi với mọi người ha?"

Nói xong, hắn trực tiếp đứng lên, hướng về phía Trần Trường An gọi to: "Trần đạo, Trần đạo!"

"Đừng dừng!" Cả đám nghe vậy sợ tới mức mặt biến sắc, Ninh Duy thấy mục đích đã đạt được, cũng một vừa hai phải ngừng lại, kết quả hắn vừa mới ngồi xuống, vậy mà nhìn thấy Trần Trường An cùng Lục Châu vừa nói chuyện phiếm vừa đi về hướng này.

Khi đến cạnh Ninh Duy, Trần Trường An còn nhìn đối phương, hỏi: "Gọi tôi sao? Có chuyện gì không?"

Đám người nhân viên công tác: "..."

Đường Dĩ Tố: "..."

Ninh Duy đành mở miệng nói: "À ừ... Giải trí sau khi ăn xong?"

Trần Trường An nhướn mày: "Không phải là do mất tín hiệu sao?"

"Cho nên mới muốn mọi người chụm lại với nhau..." Ninh Duy cười gượng, hắn cũng chỉ là đùa một chút mà thôi, ai mà ngờ thật sự gọi được người tới đây, "Hai người bạn thì cứ đi trước đi."

Trần Trường An nghe xong, vốn định xoay người đi, nhưng bỗng nhiên ánh mắt lại ngừng trên người Đường Dĩ Tố đang ngồi gần đó.

Mấy ngày nay quay không thuận lợi, Đường Dĩ Tố là diễn viên thành thực, Trần Trường An cũng không muốn tạo áp lực, vì vậy vẫn luôn chưa nói gì với cô, mắt thấy không khí hiện tại không tồi, Trần Trường An tức khắc có chút do dự.

Dù sao thì trạng thái của Đường Dĩ Tố hắn đều thấy rõ, cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, tốt nhất tìm thời cơ thích hợp để có thể nói chuyện với cô. Thời điểm giao lưu vui vẻ hiện tại đúng là thời khắc tâm sự tốt nhất.

Trần Trường An đang do dự, bỗng nhiên Lục Châu nói: "Trần đạo, ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát đi."

Nghe vậy, Trần Trường An thuận thế gật gật đầu.

Đến khi mọi người phản ứng lại, bên cạnh bàn không hiểu sao lại nhiều thêm ba người Ninh Duy, Trần Trường An cùng Lục Châu. Đừng nói Đường Dĩ Tố, ngay cả Ninh Duy cũng trở nên không được tự nhiên.

Loại thời điểm này, mấy người nhân viên công tác thật sự khiến người bội phục, sau khi nhìn thấy Lục Châu ngồi xuống, ánh mắt cả bọn sáng lên, vậy mà không thêm e ngại thân uy của đạo diễn, dùng ánh mắt trao đổi với nhau vô cùng lộ liễu.

"Tôi... Kịch bản của tôi còn chưa xem xong."

Đường Dĩ Tố vừa mới mở miệng, Trần Trường An lập tức cắt ngang: "Không gấp, tổ nhiếp ảnh đi lấy cảnh rồi. Tối nay mới bắt đầu quay, cô ngồi trước đi."

Đường Dĩ Tố bất đắc dĩ bị ấn trở về.

Trò chơi "Nói thật hay mạo hiểm" lại lần nữa được nhắc tới, Trần Trường An vừa ngồi xuống ghế, mông còn chưa nóng, nghe xong đề nghị này, phản ứng của hắn y như Ninh Duy, thiếu chút nữa phun hết nước ra ngoài, hận không thể lập tức đứng lên bỏ chạy.

Hắn còn tưởng rằng mọi người chơi trò gì thả lỏng tâm trí, ai ngờ lại là cái trò thổ phỉ này. Càng bất đắc dĩ chính là, Trần Trường An hắn đã già vậy rồi, vì sao lại phải chơi cái loại trò chơi của thiếu nữ mới lớn này chứ.

Đối mặt với ánh mắt oán niệm của Trần đạo, Ninh Duy yên lặng quay đầu, làm bộ không phát hiện. Rõ ràng là họ Trần người tự chui đầu vào rọ được không?!

Lục Châu ngồi bên cạnh cảm nhận được ánh mắt ngo ngoe rục rịch không chút che dấu của mọi người xung quanh, anh trầm ngâm một chút, ánh mắt đạo qua một vòng, cuối cùng ngừng ở trên người Đường Dĩ Tố, không ngờ lại đáp ứng: "Bất quá tôi chưa từng chơi, mọi người có thể dạy tôi không?"

"Có thể nha!"

"Rất đơn giản, bảo đảm sắp xem một cái là hiểu liền!"

"Nhưng mà Lục tổng, chơi trò này nhất định phải nghiêm túc thành thật, hỏi gì đáp nấy nga."

Lục Châu nhìn Đường Dĩ Tố, nghiêm túc gật gật đầu: "Được."

Đường Dĩ Tố: "..."

Bỗng nhiên có dự cảm bất thường làm xao đây.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Lạc Tiểu - 02/03/2020

Trò chơi Nói thật hay mạo hiểm này có thể nói là trò chơi không có nội hàm và kỹ thuật nhất. Dù vậy, từ lâu già trung niên cho đến học sinh tiểu học đều thích chơi trò chơi này, thậm chí chơi hoài không biết mệt, có thể hiểu sức hút của nó lớn cỡ nào.

Đầu tiên, cách chơi rất đơn giản. Tiếp theo, chỉ có người tham gia mới có thể cảm nhận được lạc thú khi giao phong.

Ngày thường, khi chơi, phần lớn mọi người sử dụng bài poker, nhưng đoàn phim không cho phép mang theo đạo cụ bài bạc. Vì vậy, một nhân viên công tác đã tìm chai nước lọc nhỏ, lượng nước bên trong chỉ còn chưa tới một phần năm, đặt ở trên bàn, nắp chai chỉ thẳng vào Lục Châu. Nhân viên công tác một bên nói cho anh biết quy tắc, một bên nhẹ nhàng xoay chai nước một vòng.

Lục đạo thật sự rất nhẹ, nhìn ra được, cô gái này vốn là muốn nhắm ngay Lục Châu, bắt quả nước trong chai ảnh hưởng tới chuyển động của chai nước, mắt thấy nắp chai sắp dừng lại ở chỗ anh, nhưng nó lại chậm rãi hướng về phía bên cạnh một chút. Cuối cùng, vậy mà lại chia thẳng vào Trần Trường An đang ngồi bên cạnh.

Trần Trường An: "???"

Nữ nhân viên nhìn thấy chai nước chia vào đạo diễn, sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng xua tay nói: "Lần này không tính."

Ngay lúc tay cô nàng sắp đụng tới cái chai, Trần Trường An bỗng nhiên giữ chai nước lại: "Trò chơi đã bắt đầu rồi, làm gì có chuyện không tính? Cô cứ hỏi đi."

Tuy Trần Trường An tính tình không tốt, làm người lại rất nghiêm cẩn, trong công tác là vậy, hiển nhiên, khi chơi trò chơi, cũng là thái độ này.

Nữ nhân viên bất đắc dĩ nhìn cái chai bị đạo diễn giữ lấy, liếc những người kẻ bên, quả nhiên đồng đội tốt, mọi người đều bắn ánh mắt "Chúc may mắn" cho cô.

Nữ nhân viên lại nhìn Lục Châu đang ngồi một bên học quy tắc trò chơi, cuối cùng cắn răng một cái, cô lớn tiếng nói: "Trần đạo, tôi chỉ có một nghi vấn, giấu ở trong lòng đã lâu! Râu của anh dày như vậy, lúc ăn cơm hay đánh răng, có bao giờ bị bôi rồi vì nó không?"

Giọng nói của nữ nhân viên vang lên, bốn phía một mảnh yên tĩnh, trừ Trần Trường An và Lục Châu ra, biểu tình mọi người khi nhìn về phía cô đều tràn ngập kính nể.

Đúng là to gan mà!

Trần Trường An sừng sốt một chút, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, vậy mà có người dám hỏi hần về vấn đề này.

Hần liếc nhân viên công tác kia một cái, nhưng cuối cùng vẫn trả lời: "Trước kia từng có, qua một thời gian, sau khi có kinh nghiệm thì không có gì chướng ngại nữa."

Trả lời xong, Trần Trường An vốn dĩ cũng không định tích cực tham gia trò chơi, nhưng hiện tại hần lập tức vuron tay, không cam lòng yếu thế bắt đầu xoay chai nước ở giữa bàn.

Lục xoay của hần rất mạnh, hiển nhiên là quyết tâm để cho "vận khí" lựa chọn người bị hỏi. Kết quả, không nghĩ tới, cái chai xoay tại chỗ ba bốn vòng, cuối cùng vậy mà lại chỉ về hướng nữ nhân viên vừa nãy.

Trần Trường An nhìn cái chai, nhẹ nhàng cười một chút, sau đó hướng về phía cô gái kia: "Đêm qua, có phải cô không ngủ, thay vào đó là bò lên cửa sổ đứng không?"

Tựa như mọi người không thể tưởng được nữ nhân viên lại hỏi chuyện về râu ria của đạo diễn, đồng dạng, rất nhiều người cũng không dự đoán được,

Trần Trường An vậy mà lại đi hỏi cái vấn đề kỳ quái này.

Nữ nhân viên ngăn người ra, ngay cả vấn đề râu mà Trần Trường An cũng thành thật trả lời, dĩ nhiên cô cũng không dám nói dối, lập tức thành thật nói: "Hình như... Hơn mười một, mười hai giờ đêm gì đó, có bò trong chốc lát?"

"Quả nhiên là cô!" Trần Trường An vỗ bàn, "Cô nhìn chăm chăm cửa sổ phòng tôi làm gì, nửa đêm nửa hôm đầu tóc cũng không cột lên, Ninh Duy xem chút bị cô hù chết."

Ninh Duy nhanh chóng nhìn về phía Trần Trường An: "Cái gì mà Ninh Duy, rõ ràng là anh mới là người xem bị hù chết được không?"

Trần Trường An mất diết tai ngơ, trừng mắt nữ nhân viên kia, chờ cô trả lời.

Nữ nhân viên cả kinh, phản xạ có điều kiện nhìn về phía Lục Châu, nói với Trần Trường An: "Tôi, tôi nào có nhìn chăm chăm cửa sổ của anh..."

"Còn dám nói không có, tôi đứng bên cạnh cửa sổ hút thuốc, nhìn thấy rõ ràng cô đứng ở đó!" Trần Trường An lập tức phản bác.

Mọi người ngây ngốc nhìn hai người bọn họ, chỉ có Ninh Duy phản ứng nhanh nhất, buồn cười giữ chặt Trần Trường An: "Trần đạo Trần đạo, hiểu lắm hiểu lắm, đây hết thầy đều là hiểu lắm."

"Hiểu lắm cái gì, tối hôm qua không phải cậu cũng thấy hay sao." Trần Trường An nói, lộ ra oán niệm sâu đậm đối với chuyện này.

"Người ta ở tầng năm, anh ở tầng sáu, sao cô ấy có thể nhìn lên anh được?" Ninh Duy nói.

"Nhưng cô ta nhìn về phía bên này..." Trần Trường An nói, bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn về phía Lục Châu.

Ngay sau đó, mọi người cũng hiểu ra.

Thì ra khuya hôm qua, nữ nhân viên này rình coi phòng Lục tổng, Lục tổng không chú ý tới, nhưng lại làm cho Trần Trường An hiểu lầm thành "nữ quỷ".

Ồn ào nãy giờ, lại lòi ra chuyện này, mặt mũi nữ nhân viên kia lập tức đỏ lên: "Đêm nay tôi nhất định đi ngủ sớm một chút, sẽ không lác lư ở bên cạnh cửa sổ nữa."

Bất quá cũng may, địa vị của Lục Châu trong cảm nhận của phái nữ ở đoàn phim cực cao, mục đích chính của mọi người chơi trò chơi này là vì Lục Châu. Dù sao ý tưởng mọi người đều nhất trí, người ái mộ Lục Châu thêm một người cũng không nhiều lắm, mà thiếu một người cũng không ít hơn bao nhiêu.

Hiện tại, làm rõ chuyện đêm qua cũng không có gì, ngược lại, còn làm cho bầu không khí đang căng thẳng trở nên nhẹ nhàng không ít.

Lục tổng Lục Châu thoát nhìn không có chút kiêu căng nào, mà ngay cả đạo diễn mặt lạnh Trần đạo cũng tham dự vui vẻ. Dần dần, mọi người cũng ngày càng thả lỏng, qua vài vòng chơi, tất cả cũng chậm rãi trở nên quen thuộc hơn, vấn đề hỏi ra cũng càng lúc càng khó đỡ.

Lần này, đại bộ phận nhân viên công tác tham dự trò chơi đều hướng về phía Lục Châu, cho nên, khi bản thân có lượt quay, mọi người đều cất lực để nấp chai hướng về phía anh.

Chuyển động của chai nước mùi phấn ngẫu nhiên, nhưng dưới sự hợp tác và nhắm đến của mọi người, xác suất "mũi dùi" hướng về phía Lục Châu đúng là cao hơn so với người khác.

Đối với vấn đề của mọi người, Lục Châu không có chút nào không kiên nhẫn, trên cơ bản hỏi gì đáp nấy.

"Nụ hôn đầu của Lục tổng có còn không?"

Lục Châu nói: "Còn."

"Sao có thể!" Mọi người kinh hô.

"Lục tổng có bạn gái sao?" Lại có người hỏi.

"Trước mắt vẫn chưa có." Lục Châu nói.

"Không thể nào..." Tất cả mọi người không tin, nhìn anh chăm chăm, nhưng một lần chỉ có thể hỏi một vấn đề, muốn tiếp tục hỏi, chỉ có thể chờ lần sau.

"Vậy, Lục tổng có người trong lòng sao?" Vấn đề thứ ba rất nhanh đã được hỏi.

Lục Châu dừng một chút.

Đường Dĩ Tố vẫn luôn yên lặng ở góc nghe vậy, tim cũng trật đi một nhịp, rất sợ Lục Châu như lần trước, trực tiếp nhìn về phía mình trả lời có.

Cũng may, anh không mạnh động như vậy, chỉ là nhàn nhạt cười một chút: "Có."

"A... Lục tổng có người trong lòng." Mọi người tức khắc bị đả kích không nhỏ, nhưng vẫn có nhân viên công tác không hết hy vọng, mài dao soàn soạt, chờ lần quay sau đề hồi tiếp.

Lục Châu bị mọi người vây công, xác suất bị đặt câu hỏi càng cao, đồng nghĩa với việc, cơ hội để anh xoay chai nước cũng càng nhiều.

Mắt thấy đã trả lời xong, Lục Châu nhìn về phía đối diện một cái, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng xoay cái chai.

Cái chai xoay tại chỗ hơn nửa vòng, cuối cùng ngừng ở nữ nhân viên đối diện Lục Châu.

Cũng giống như ba bốn lần trước, Lục Châu hỏi một vấn đề không đau không ngứa, cuộc hội thoại nhanh chóng kết thúc.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Lục tổng không có hứng thú khai quật riêng tư của người khác. Dù sao thì mỗi lần anh xoay chai nước, thoạt nhìn đều vô cùng tùy ý, quay dính ai thì dính, duy chỉ có Đường Dĩ Tổ vẫn luôn lưu tâm tới Lục Châu phát hiện, không hẳn là như vậy.

Ngay từ đầu cô cũng giống mọi người, cho rằng Lục Châu chỉ là tùy tay xoay xoay, mãi cho đến khi Đường Dĩ Tổ phát hiện, mỗi lần Lục Châu xoay chai, trước đó, anh đều sẽ thoáng nhìn về phía nào đó.

Mà cuối cùng, hướng của nắp bình, lại luôn y hệt như phương hướng Lục Châu đã nhắm tới ngay từ đầu!

Anh hẳn là đã từng luyện tập khống chế lực cổ tay, độ nắm chắc rõ ràng tốt hơn người bình thường.

Lục Châu có lẽ là đang thích ứng độ nặng nhẹ và hướng đi của cái chai này, những nhân viên công tác vừa nãy bị xoay tới đều chỉ là thí nghiệm mỗi lần xoay cổ tay của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51-2

Editor: Lạc Tiểu - 02/03/2020

Đường Dĩ Tổ nãy giờ vẫn chưa "bị bắt" vốn đang cảm thấy mình ẩn nấp như thần, đặc biệt an toàn, vậy mà sau khi chú ý thấy điều này, cả người lập tức bất an.

Cố tình mọi người đều có hứng thú với Lục Châu, Đường Dĩ Tổ chỉ mới thất thần một chút, lại có người xoay trúng anh. Bất quá lần này thuần túy là trùng hợp, bởi vì người xoay trúng Lục Châu, chính là Trần Trường An.

Mọi người đều lén lút chờ đợi lần quay trúng Lục Châu tiếp theo, để có thể dò hỏi người anh thích là ai. Lần này Trần đạo lại may mắn xoay được, cũng không biết hẳn có hỏi vấn đề mà mọi người đang tò mò hay không.

Mọi người nín thở nhìn Trần Trường An, tiếp theo nghe giọng hắn vang lên: "Có dự định kết hôn sao?"

Mọi người: "..."

Trần đạo quả nhiên không đi con đường tầm thường, vậy mà trực tiếp nhảy qua vấn đề mấu chốt, tiến thẳng đến kết cục!

Ngay sau đó, Lục Châu gật gật đầu: "Có, chỉ cần cô ấy nguyện ý."

Trái tim hường bay lung tung trong không trung, bay xung quanh Lục Châu, trong nháy mắt khi anh phát ra câu nói kia, toàn bộ tan biến.

Điều kiện của Lục tổng tốt như vậy, lại nguyện ý kết hôn, trên đời này còn có người con gái nào không đáp ứng chứ?!

Sau khi biết "hoa" đã có chủ, rất nhiều người mất đi hứng thú. Thời điểm cái chai một lần nữa xoay về phía Lục Châu, nữ nhân viên công tác trước đó luôn chờ dò hỏi chuyện, hiện tại lại có chút nản lòng, hỏi một vấn đề mà cô không phải rất muốn biết: "Trong đám người chúng ta, có người Lục tổng thích không?"

"Tôi lựa chọn mạo hiểm." Lục Châu nói.

"Không đúng, ý tôi là có loại hình Lục tổng thích không.. Ồ?" Nữ nhân viên công tác nói đến một nửa, nghe thấy Lục Châu chọn mạo hiểm, tức khắc ngốc lảng.

Cô bởi vì thất thần, từ "Loại hình" không cẩn thận nói thành "Người", kết quả vậy mà chó ngáp phải ruồi, bức cho Lục Châu nãy giờ vẫn luôn lựa chọn

ăn ngay nói thật, chọn mạo hiểm?!

Đám người nhân viên công tác vốn đang không có hứng thú lập tức nhất nhất phản ứng lại, mọi người cả kinh, tinh thần xốc lên.

Người Lục tổng thích ở giữa mấy người bọn họ, sẽ là ai??

Mọi người nhìn nhau, nhìn sao cũng tìm không thấy đáp án.

Trong đám người, người xinh đẹp nhất không ai có thể hơn được diễn viên chính Đường Dĩ Tố, nhưng Đường Dĩ Tố này giờ chỉ ở ẩn, không hề tương tác với Lục Châu, chỉ còn khả năng cuối cùng..

Không lẽ là nữ nhân viên công tác đêm qua đã bò lên cửa sổ rình coi Lục Châu, rình rình coi coi sau đó lại sinh ra cảm tình đó chứ?!

Nữ nhân viên đặt ra vấn đề cũng không ngờ, trò chơi rõ ràng đã tới hồi kết thúc, vậy mà còn có thể xoay ngược lại. Nhìn Lục Châu đang chờ mình, mặt cô nằng đồ lên, linh cơ vừa động: "Nếu người sếp thích ở chỗ này, vậy, không bằng... Sếp ở trước mặt mọi người, thổ lộ đi?"

Nói xong, cô liền nhịn dùng tay che chặt miệng mình, điều này có phải quá làm khó người hay không? Lục tổng sẽ không mang thù, về sau đuổi việc cô đúng không.

Nữ nhân viên này đang hồi hận, nhưng những người khác lại vì đề nghị này mà hưng phấn muốn chết.

Mặc kệ người Lục tổng thích là ai, tóm lại, thổ lộ trước mặt mọi người, tính ra cũng tương đương bọn họ được Lục tổng tỏ tình rồi!!

Trái tim hường bay lung tung trong không trung vốn đã tan biến, nay lại bay lên, cho dù biết đối tượng được bày tỏ không phải mình, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy bộ dáng Lục Châu thổ lộ, tương tượng người đó là mình, cũng rất đáng giá!

Đường Dĩ Tố sao cũng không ngờ sự tình lại phát triển theo hướng này, cơ hồ có chút chờ đợi nhìn về phía Lục Châu, sau đó cô vội vàng cúi đầu.

Lục Châu bắt kịp ánh mắt của Đường Dĩ Tố, thần sắc tức khắc biến đổi, hai tai đỏ hồng.

Thấy anh phản ứng lớn như vậy, đám nhân viên công tác càng kích động hơn, cả bọn sôi nổi đoán xem, rốt cuộc là người nào có thể làm Lục tổng thích thành như vậy.

Đúng lúc này, mọi người nghe Lục Châu nói: "Lời nói lần trước của anh, là nghiêm túc."

Thấy Lục Châu không có nói ra tên mình, trong lòng Đường Dĩ Tố thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại nghĩ đến nội dung..

Lời nói lần trước, chẳng lẽ là chuyện kết hôn kia?

Đường Dĩ Tố ngẩng đầu nhìn Lục Châu, vừa lúc ánh mắt hai người giao nhau, trái tim của cô đập nhanh một cách kỳ quái.

Đây là lần đầu tiên Đường Dĩ Tố gặp phải loại tình huống này, lập tức xoay người nhanh chóng tránh đi ánh mắt của anh.

Nghe qua thì rất dài, nhưng chuyện bất quá chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, đám người nhân viên công tác còn đang đắm chìm trong lời tỏ tình của Lục Châu, về mặt mờ mịt: "Lời nói lần trước gì cơ?"

Trần Trường An thấy vậy, lập tức nói: "Giữa đây, mấy người còn muốn Lục tổng thổ lộ mỗi người một lần hay sao?"

Mọi người tuy rằng rất muốn vậy, nhưng nào ai dám giỡn mặt với đạo diễn.

Sau khi Lục Châu hoàn thành mạo hiểm, một lần nữa, cái chai thuộc về anh.

Đường Dĩ Tố nhắm mắt một chút, nếu dựa theo trình tự của Lục Châu này giờ, hẳn là lần sau mới tới lượt cô.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tố ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh, lại kinh ngạc phát hiện, hướng mà Lục Châu đang nhắm tới, vậy mà là hướng của mình!!

Ngay sau đó, tay anh đè lại cái chai, cánh tay thoáng phát lực, đầu ngón tay cong lại, chai nước khoáng dưới tay anh xoay trong hai vòng, cuối cùng vững vàng chỉ về phía Đường Dĩ Tố.

Đường Dĩ Tố: "!!!"

Trái tim thật vất vả mới bình tĩnh lại, đột nhiên lại nhảy lên, cô ngẩng đầu, trừng lớn đôi mắt nhìn anh.

Lục Châu nhìn lại, ánh mắt hai người quang minh chính đại đối diện nhau, Đường Dĩ Tố nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của đối phương: "Việc hiện tại em muốn làm nhất là gì?"

Vấn đề này, nghe qua không đau không ngứa, không có gì khác so với những người từng được anh hỏi.

Trong lòng Đường Dĩ Tổ an tâm một chút, thành thật trả lời: "Em muốn nghỉ ngơi cho tốt, nghiền ngẫm nhân vật, tìm ra vấn đề."

Lục Châu gật gù đầu, đưa chai nước khoáng cho cô, toàn bộ quá trình thoát nhìn không có chút nào dị thường, không có gì khác những người khác.

Đường Dĩ Tổ nhận lấy cái chai từ tay Lục Châu, xoay đại một cái, sau đó tiếp tục lưu ý động tĩnh của anh.

Trò chơi này tuy nhìn có vẻ nhàm chán, nhưng mới đây đã qua một tiếng đồng hồ, thời gian chuẩn bị bắt đầu công việc buổi chiều cũng sắp tới, trò chơi dần kết thúc.

Lục Châu vốn là người hôm nay bị chiếu cố đặc biệt, ở vòng xoay cuối cùng, cái chai lại một lần nữa về tới tay anh.

Đường Dĩ Tổ gắt gao nhìn chăm chăm Lục Châu, đang quan sát hướng quay của anh, bỗng nhiên, người đang cúi đầu nhìn chai nước kia lại chú ý thấy ánh mắt của cô, khỏe miệng anh hơi nhếch lên, cười nhẹ với Đường Dĩ Tổ một cái.

Nụ cười của anh vô cùng khó nhận ra, chỉ có Đường Dĩ Tổ chú ý thấy được.

Động tác lên lút rình coi bị phát hiện, Đường Dĩ Tổ vội vàng dời đi ánh mắt, chờ tới khi cô nhìn trở lại, Lục Châu đã bắt đầu xoay chai nước.

Chai nước khoáng trước sau như một, xoay tròn hai vòng, cuối cùng chuẩn xác chỉ về phía... Trần Trường An.

Trần Trường An hơi hơi nhướng mày nhìn Lục Châu: "Lục tổng muốn hỏi cái gì?"

"Kết cục của bộ phim là gì?" Lục Châu lập tức hỏi.

Trần Trường An thâm ý nhìn anh: "Lục tổng vậy mà lại hỏi tôi vấn đề này... Được rồi, tôi lựa chọn mạo hiểm."

"Ngày mai cùng tôi đi trốn trên một ngày." Đường như Lục Châu đã sớm biết rằng Trần Trường An sẽ lựa chọn mạo hiểm.

Vừa nói xong, không chỉ có đám nhân viên công tác kinh ngạc nhìn qua, mà Ninh Duy từ đầu chí cuối không gợn sóng cũng nghi hoặc nhìn về phía anh.

Trần Trường An nhíu mày: "Ngày mai có mấy cảnh quay cần tôi phụ trách..."

"Tồn thất tôi chịu." Lục Châu lại tiếp lời.

Trần Trường An nhìn chăm chăm Lục Châu vài giây, rũ mắt suy tư trong chốc lát, tựa hồ suy tính tới nguyên nhân nào đó, cuối cùng dứt khoát gật đầu đáp ứng: "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51-3

Editor: Lạc Tiểu - 16/03/2020

Vì vậy, dưới ánh nhìn mờ mịt chăm chú của nhóm người nhân viên công tác, Lục Châu, Trần Trường An cùng Ninh Duy theo thứ tự rời đi, trò chơi này bắt đầu với bong bóng hường bay lung tung, cuối cùng lại kết thúc bằng một tình thế cực kỳ cổ quái.

"Sao lại thế này, Trần đạo cùng Lục tổng có vẻ như đã đạt thành một hiệp nghị nào đó?"

"Bọn họ vừa mới làm trò gì bí hiểm vậy? Ngay cả một chút tui cũng không hiểu? Vấn đề IQ sao?"

"Tóm lại, chính là ngày mai được nghỉ ngơi, đúng không?"

"Oa oa oa, Trần đạo ngày mai không ở đây, có phải đoàn phim chúng ta cũng được nghỉ không?!" Rất nhanh đã có nhân viên công tác phản ứng lại, cao hứng kêu lên.

"Thôi bớt nằm mơ đi, Trần đạo không có thì còn vài vị phó đạo diễn kia, cảnh quay của Bành Hiểu Vũ cùng Lâm Tâm Di còn chưa xong đâu! Nhưng đúng là Dĩ Tổ có thể nghỉ một ngày, cảnh quay của cô ấy đều do Trần đạo tự mình phụ trách....." Nói, một nữ nhân viên công tác như có chút suy tư nhìn Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ bị cô nàng nhìn chăm chăm, cả người lông tơ dựng đứng, sợ bị truy hỏi thì không biết trả lời sao cho tốt, cô nhanh chóng tìm cơ hội bỏ chạy.

Nữ nhân viên công tác nhảy bén kia nhìn bóng dáng chạy trốn chết của Đường Dĩ Tổ, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

"Làm sao vậy, sao lại có vẻ mặt này?" Một người khác thò mặt qua hỏi.

Cô nàng nhân viên công tác chậm rãi nói: "Sao tui lại cảm thấy chuyện này có chút đáng ngờ nhỉ?"

"Không đúng chỗ nào cơ?" Người kia hỏi.

"Lục tổng cùng Trần đạo, vì sao lại tới đây chơi trò chơi với chúng ta?" Nữ nhân viên công tác nhíu mày nói.

"Bởi vì Ninh biên chơi với chúng ta, sau đó lại kêu hai người kia tới chứ sao." Người kia đơn giản trả lời.

Nữ nhân viên công tác nỗ lực hồi tưởng lại các chi tiết: "Không đúng, vốn dĩ Trần đạo không định tham gia, là Lục tổng khuyên một câu, Trần đạo mới ngồi xuống."

"Ừ ừ, đúng rồi, vậy thì có vấn đề gì?" Người kia vẫn không rõ.

"Sau khi Lục tổng khuyên Trần đạo cùng ngồi xuống, ban đầu là học hỏi cách chơi, ngay sau đó, nương theo trò chơi này, tỏ tình với một người trong nhóm chúng ta." Cô nàng nhân viên công tác phân tích, "Tỏ tình xong, còn đánh đổ Trần đạo, yêu cầu lão ấy ngày mai nghỉ ngơi một ngày, cùng Lục tổng đi trấn trên."

"Ồ, có cái gì không đúng sao?" Người kia mờ mịt nói.

"Anh không cảm thấy, Lục tổng vừa lợi dụng trò chơi này, tỏ tình với người kia, đồng thời còn....."

Người kia truy vấn: "Đồng thời cái gì?."

Nữ nhân viên công tác nhắc nhở: "Lục tổng vừa rồi hỏi Dĩ Tồ một vấn đề, Dĩ Tồ trả lời, muốn nghỉ ngơi một ngày để nghỉ ngơi ngâm nhân vật. Ngay sau đó, Trần đạo là người phụ trách quay Dĩ Tồ lại phải cùng Lục tổng đi trấn trên. Vậy chẳng phải là ngày mai, Dĩ Tồ thật sự được nghỉ ngơi một ngày sao?"

Người kia ngần ra, sau đó đột nhiên trừng lớn đôi mắt: "Cô nói... Chắc không có khả năng đâu?! Lục tổng hỏi Dĩ Tồ vấn đề kia, không phải tùy tiện hỏi sao? Hôn nữa, Dĩ Tồ mới vừa đề nghị, anh ta liền lập tức giúp Dĩ Tồ làm được... Làm gì có chuyện đó?!"

"Quan trọng nhất chính là, đây là lần đầu Lục tổng chơi cái trò Nói thật hay mạo hiểm, lại còn chai nước suối kia, đều là quay hên xui, sao anh ta có thể nhắm chuẩn như vậy. Cho dù Lục tổng có thể làm được, Trần đạo của chúng ta là người dễ lừa vậy hay sao? Chắc chỉ là trùng hợp thôi."

"Ai biết được..." Nữ nhân viên công tác nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy, việc sắp đặt mọi thứ trong trò chơi tùy cơ như thế này, lại còn từng bước từng bước một đạt được mục đích của mình, thật sự là có chút khó khăn.

Bọn họ còn không có xác định người Lục Châu có phải Đường Dĩ Tồ hay không.

Thậm chí, cẩn thận nghĩ lại, lúc Lục Châu chơi trò chơi, tuy rằng anh ta thoát nhìn thập phần chân thành, nhưng người có thân phận như anh ta, lại chưa từng có nộ hôn đầu tiên, không có bạn gái, rồi còn gặp được người muốn kết hôn nhưng cô gái kia vậy mà còn không đồng ý, hiện tại còn đang theo đuổi.

Nghe qua quả thực như phim thần tượng, không có tí sức thuyết phục nào!

Nghĩ vậy, nữ nhân viên công tác cũng lắc lắc đầu, "Thôi, không nghĩ nữa, phó đạo kêu kia, chúng ta mau qua đó đi."

Bởi vì trạng thái của Đường Dĩ Tồ không phải rất tốt, nội dung buổi chiều quay vẫn chủ yếu xoay quanh vai phụ.

Lại bởi vì Trần Trường An đáp ứng ngày mai sẽ cùng đi với Lục Châu một chuyến, cho nên bắt đầu từ buổi chiều, Trần Trường An đã an bài công việc ngày mai cho cả đoàn phim.

Từ chiều nay đến tối mai, Đường Dĩ Tồ không cần đóng phim, thời gian này, đoàn phim cũng không muốn lãng phí, tranh thủ quay suất diễn của nam xứng cùng nữ xứng vậy.

Theo tiến trình quay phim, bộ điện ảnh dần dần đi hướng kết thúc, Đường Dĩ Tồ cũng rất cuộc hiểu rõ, vì sao lúc trước Bành Hiểu Vũ lại muốn dẫn Hàn Thu Nhã theo để đóng vai nam nhị cùng nữ nhị.

Tuy rằng Đường Dĩ Tồ là diễn viên chính, nhưng cả bộ điện ảnh cũng không phải hoàn toàn lấy thị giác Chu Tinh để tiến hành câu chuyện.

Chu Tinh chỉ là một mặt kính lúp, Trần Trường An thông qua cô, chỉ ra toàn bộ sự ngu muội cùng hắc ám của Nam Mộc thôn cho người xem.

Mà Lý Hưng Xương cùng Dương Như Yển tuy rằng là chỉ là vai phụ, nhưng trong bộ điện ảnh của Trần Trường An, mỗi nhân vật đều vô cùng lập thể*, mỗi người đều có điểm sáng của riêng mình, càng khai quật thì càng tìm được nội dung làm người suy nghĩ sâu xa.

*thể hiện đối tượng dưới nhiều góc nhìn khác nhau trong cùng một thời điểm

Chương 52

Editor: Lạc Tiểu - 17/03/2020

Tuy Đường Dĩ Tổ vẫn mắc kẹt ở cảnh quay chia ly với Trình Du, nhưng cảnh quay của các vai phụ vẫn vô cùng thuận lợi.

Khi Chu Tinh ngồi trên xe cảnh sát, Dương Như Yến cũng thu thập hành lý, trộm rời đi.

Dương Như Yến đã có thai, mấy ngày nay Lý Hưng Xương vẫn luôn rất chú ý đến hành động của cô, vì vậy rất nhanh đã phát hiện ý đồ của Dương Như Yến.

Trong mắt của Lý Hưng Xương, tuy Dương Như Yến bị lừa bán, nhưng sở dĩ ở bên cạnh mình là vì lòng tình tương duyệt, là yêu nhau. Trước sự chất vấn của Lý Hưng Xương, Dương Như Yến chỉ đáp lại hần bằng một nụ cười lạnh.

"Quý mới thêm ở lại cái địa phương chim không thêm ia này. Chọn anh chẳng qua là vì cả cái thôn này chỉ có một mình anh có thể ăn tạm. Còn bên ngoài, đàn ông tốt nghiệp sơ trung có thiếu gì, người đẹp trai hơn anh cũng có một đồng. Tôi có tiền, lại có kiến thức, ai nói muốn ở lại trong thôn này chịu khổ qua ngày chứ?"

Dương Như Yến nói xong, còn "xi" một tiếng khinh miệt, "Thời điểm anh lựa chọn giúp Chu Tinh, thì phải chuẩn bị tốt việc sẽ mất đi vợ, hết thấy đều do anh lựa chọn, là anh xứng đáng!"

"Con của tôi..." Sắc mặt Lý Hưng Xương trắng bệch nhìn Dương Như Yến.

"Tôi sẽ xóa sạch, anh tìm người phụ nữ khác sinh cho anh đi." Dương Như Yến nói xong, thừa dịp Lý Hưng Xương không chú ý, leo lên xe cảnh sát. Mắt thấy xe cảnh sát chở người rời đi, Lý Hưng Xương muốn đuổi theo, bước nhanh vài bước rồi lại dừng lại.

Ở bên cạnh hẳn chính là lão già mua Chu Tinh, lão rống giặc mang theo toàn bộ nam nhân của thôn đuổi theo. Hình ảnh xe cảnh sát cùng nông dân cầm nông cụ đuổi theo, càng chạy càng xa, cuối cùng biến mất trong sương mù thanh sơn.

"Cát!" Tiếng hét hưng phấn của phó đạo diễn vang lên, thần thái Bành Hiểu Vũ dần dần thả lỏng, hần thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tất cả diễn viên đều tụ tập lại ở đây để quay cảnh này, vì nhập diễn, cảm xúc ai nấy đều bị bầu không khí trầm trọng ảnh hưởng. Giờ phút này, mọi người nhìn nhau, có rất nhiều người còn chưa thể thoát ra khỏi nhân vật.

Mọi người, một mặt cảm thụ được tâm trạng nặng nề của nhân vật trong phim, một mặt vui vẻ, cuối cùng đã hoàn thành xong bộ phận gian nan nhất của bộ điện ảnh này.

Tâm tình mỗi người đều phức tạp, bất quá, qua một lúc sau, mọi người dần dần cảm thấy tốt hơn, khôi phục lại sức chiến đấu trước đó. Một vài nhân vật chủ yếu của màn ảnh lần này được đạo diễn gọi riêng ra để nói chuyện.

Toàn bộ hành trình, Đường Dĩ Tổ chỉ đứng ở một bên, trầm mặc nhìn, mãi cho đến khi có người đi đến sau lưng cô: "Cảm giác sao rồi?"

Đường Dĩ Tổ nghe giọng nói quen thuộc, kinh ngạc quay đầu, lọt vào mắt quả nhiên là bản mặt mộc đầy râu xồm của Trần Trường An.

"Trần đạo? Sao anh lại đến đây?" Đường Dĩ Tổ cả kinh.

Trần Trường An nhìn cô một cái: "Hửm? Chỉ mình cô được ở đây đứng xem, còn tôi thì không được sao?"

Nói xong, Trần Trường An nhìn các diễn viên đứng xa xa, nói: "Lục tổng tìm có lỗi tôi đi, giờ cũng đã chiều rồi, dù sao cũng phải thả người về. Mấy ngày nay trạng thái của cô không tốt, sao không ở khách sạn nghỉ ngơi cho khỏe đi, còn chạy tới phim trường làm gì? Đã nghĩ kỹ cảnh quay ngày mai chưa?"

Tuy Đường Dĩ Tổ khá tò mò chuyện Lục Châu kéo Trần Trường An ra ngoài làm gì, bất quá nói đến công việc, Đường Dĩ Tổ rất nhanh đã vứt bỏ mấy suy nghĩ linh tinh sau đầu.

Nhìn cảnh đồng ruộng bát ngát của Nam Mộc thôn, lại nghĩ đến cốt truyện bộ điện ảnh này, Đường Dĩ Tổ không vội trả lời Trần Trường An, ngược lại nhẹ giọng hỏi: "Đạo diễn, tôi đang suy nghĩ, Lý Hưng Xương này, rốt cuộc làm đúng, hay là sai?"

Trần Trường An nghe được lời của cô, hơi nhướn mày một chút.

Nhân vật Lý Hưng Xương này từ nhỏ lớn lên ở Nam Mộc thôn. Bởi vì hoàn cảnh khác hoàn toàn với các thanh niên trẻ tuổi trong thành thị khác, ở bên

ngoài khít mũi coi thường bằng sơ trung, nhưng ở Nam Mộc thôn, Lý Hưng Xương lại là người trẻ tuổi có bằng cấp cao nhất.

Có lẽ là vì vậy, ban đầu, hắn không đi trên con đường mua vợ.

Người xem phim đều biết, Dương Như Yên là vì thoát khỏi sinh hoạt hiện tại mà thông đồng với Lý Hưng Xương. Đối với hiện tượng mua vợ trong thôn, Lý Hưng Xương lựa chọn trầm mặc. Đối với cảnh ôliu Dương Như Yên ném tới, Lý Hưng Xương giữ lấy.

Điện ảnh không nói rõ, mặc dù là lừa mình dối người, hắn cũng thuyết phục bản thân, hắn bằng tuổi với Dương Như Yên, cả hai coi như tự do yêu đương. Hắn tuy rằng có sự ngu muội của thôn dân Nam Mộc thôn, nhưng đồng dạng, hắn cũng có một mặt thiện lương của mình.

Chu Tinh có thể thoát đi cái khu không người này, Lý Hưng Xương có tác dụng rất lớn, nhưng châm chọc nhất chính là, giải thoát Chu Tinh, hắn cũng mất đi vợ và con của mình.

Kết cục như vậy, không khỏi làm người ngoài cuộc như Đường Dĩ Tổ cảm thấy có chút thất vọng.

"Bộ điện ảnh này tên là 《 Khu không người 》. Nam Mộc thôn có đầy thôn dân, nhưng bởi vì ngu muội, chưa khai hoá, không có nhân tính, cho nên, bọn họ không thể tính là "người"."

Đường Dĩ Tổ nói, nhìn về phía Trần Trường An: "Đây là suy nghĩ của tôi về tên của bộ phim, nếu như đúng là vậy, Lý Hưng Xương đứng ở cửa thôn, cũng không gọi là người sao?"

Trần Trường An nhìn cô, chậm rãi nói: "Hắn có phải người hay không, không phải do chúng ta đánh giá, phải xem lựa chọn kế tiếp của hắn là gì."

"Suốt diễn Lý Hưng Xương còn chưa hoàn thành ư?" Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc.

Cảnh quay ở Nam Mộc thôn đã sắp kết thúc, đoàn phim đã bắt đầu chọn lựa ngày lành để đóng máy, Đường Dĩ Tổ cho rằng cảnh quay chiều nay cũng đã là kết cục của phim, thì ra là không phải sao?

Đối mặt với nghi vấn của cô, Trần Trường An cười thần bí, lại không nói thêm gì.

Lý Hưng Xương dù sao cũng là nhân vật trọng yếu, nhưng lại không có quan hệ chặt chẽ với Chu Tinh, Đường Dĩ Tổ không biết rõ tình hình cũng bình thường. Nhưng, bên trong bộ điện ảnh này, trừ Lý Hưng Xương ra, còn có một nhân vật bị lưu lại trong thế giới "Khu không người".

"Tôi nghĩ, tôi hiểu vì sao cảnh quay kia mình không thể nào thành công rồi." Đường Dĩ Tổ nói, kỳ thật trong nội tâm có chút thấp thỏm.

Cô còn nhớ rõ, lúc trước khi thử vai 《 Khu không người 》，Trần Trường An đã rõ ràng cho thấy, hắn ta không thích diễn viên quá có ý tưởng.

Đổi lại là người biết thức thời khác, dưới tình huống biết rõ tính tình đạo diễn, sẽ tuyệt đối không vô duyên vô cớ mở miệng nhắc tới đề tài tương tự, bởi vì rất dễ bị coi là khiêu khích.

Dù sao thì chức trách của diễn viên là thể hiện ra nội dung trong đầu đạo diễn, từ góc độ nào đó mà nói, diễn viên chính là thú bông trong tay đạo diễn, một thú bông thì không nên có quá nhiều ý thức.

Đây cũng là lý do, mỗi khi bắt đầu quay, khẩu hiệu thường thấy của đạo diễn đều là "Action", mà không phải "Start" hay "Begin".

Đường Dĩ Tổ nhập diễn, trải qua thời gian dài quay phim, Chu Tinh sớm đã trở thành một bộ phận linh hồn của cô, mỗi lần quay cảnh chia ly với Trình Du, Đường Dĩ Tổ lại cảm thấy không cách nào tiếp tục quay, bởi vì trong sinh hoạt của cô, trong nhà đồng dạng cũng có một đứa trẻ xấp xỉ tuổi với Trình Du là Đường Táo.

Tuy rằng chưa từng sinh con, nhưng bất luận là trong phim hay ngoài đời, Đường Dĩ Tổ đều là mẹ người ta.

"Chu Tinh quyết định rời đi Nam Mộc thôn, không chịu mang theo con mình, là bởi vì, đối với đứa nhỏ này, cô ấy ái hận đan chéo. Đau khổ giữa nhiều năm như vậy, chỉ vì thoát khỏi nơi này, nếu đem theo con ra ngoài, chỉ cần vừa nhìn thấy đến mặt con bé, cô ấy lại nhớ tới ngày tháng từng ở Nam Mộc thôn. Chu Tinh cảm thấy, cứ như vậy, mình vĩnh viễn không có cách nào thoát ra khỏi bóng ma của Nam Mộc thôn, nghênh đón tân sinh."

Đường Dĩ Tổ lác đầu nói: "Nhưng mà, cho dù là yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn, cô ấy đều có cảm tình với con mình. Ở Nam Mộc thôn thời gian càng lâu, nội tâm Chu Tinh càng rõ ràng, lớn lên ở một nơi như vậy, đối với con gái mà nói, quả thực chính là ác mộng đáng sợ."

"Trong những cảnh tôi đã quay, Chu Tinh từng rất rất nhiều lần giãy giụa, tôi không cách nào chấp nhận được, rằng cuối cùng cô ấy lại nhẫn tâm bỏ lại con mình ở nơi này. Cho dù chỉ đưa con bé ra ngoài mà không tự tay nuôi dưỡng, cũng tốt hơn là bỏ lại..."

Đối với rối rắm của Đường Dĩ Tổ, Trần Trường An nghe xong, lại thập phần bình tĩnh: "Ngon núi lớn này nhìn như có người, kỳ thật không người, nếu cô nhớ rõ mình từng quay cảnh Chu Tinh giãy giụa ra sao, hắn là cũng nhớ rõ, đứa nhỏ này cũng giống Chu Tinh, có tâm tư tư mi ẩn cảm."

"Nỗi thống khổ của Chu Tinh, con bé đều thấy hết. Khi con bé mở miệng, dựa vào tình cảm mà trời phạt Chu Tinh, muốn giữ cô ấy lại, thì con bé cũng không khác biệt so với đám thôn dân."

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, đột nhiên quay đầu nhìn Trần Trường An: "Trong phim, đứa trẻ này chỉ mới ba bốn tuổi. Ở cái tuổi này, đúng là thời điểm trẻ con

ý lại mẹ nhất, vì vậy, con bé bức thiết muốn Chu Tinh ở lại, tôi cảm thấy có thể lý giải. Đứa trẻ nhỏ như vậy, còn chưa nhận biết được đúng sai, nếu vì nguyên nhân này mà gán cho con bé cái mác ngu muội vô cảm, không khỏi quá mức qua loa."

Đường Dĩ Tô có chút kích động, so với cô, ánh mắt Trần Trường An thoát nhìn phá lệ hờ hững: "Đường Dĩ Tô, đứa trẻ này là do người phụ nữ bị xâm phạm mà sinh ra, vô cùng không tự nguyện. Con bé không phải dựa vào tình yêu mà đến với thế giới này, sự tồn tại của con bé, chính là một cái chứng cứ phạm tội."

"Ở Hoa Quốc, có rất nhiều thôn xóm như Nam Mộc thôn, càng bần cùng lại càng khát vọng sinh sản cùng dâm dục. Cái gì có thể làm nhiều người bị lừa bán liên niên không dứt, tự cô chỉ kim, trước sau như một như vậy? Chính là vì trẻ con nhiều thế hệ sinh ra, kéo dài tội ác của tổ tông, mới làm cho nhiều phụ nữ chịu khổ, chịu nhục."

Đường Dĩ Tô không ngờ, Trần Trường An lại có thể nói được những lời nói theo góc độ của nữ giới.

Cô không muốn giúp bọn người buôn lậu tẩy trắng, chỉ là, dưới vấn đề trẻ em, hiển nhiên cô cùng Trần Trường An có hai loại giải thích hoàn toàn tương phản nhau.

Đây mới là nguyên nhân căn bản khiến cô không cách nào quay phân cảnh chia ly thành công.

Nếu là trước đây, trong lòng Đường Dĩ Tô nhất định vô cùng đồng ý với Trần Trường An, đau đớn của người phụ nữ sau khi bị lừa bán, mặc dù Đường Dĩ Tô chưa từng trải qua, thân là nữ giới, một khi nghĩ đến chuyện này, cảm thấy thấp thòm lo âu, hận không thể thiên đao vạn quả bọn buôn người kia.

Đứa trẻ được sinh ra cũng là kết quả của tội ác, thân là một người người bị hại, dựa vào cái gì phải phụ trách với đứa trẻ ấy?

Chỉ là, khi nghĩ vậy, trong đầu Đường Dĩ Tô lại hiện ra gương mặt non nớt của Đường Táo.

Một cái là đứa trẻ trong núi lớn, sinh ra đã mang theo "tội danh", một cái còn lại là đứa trẻ đã được biết trước vận mệnh, tương lai sẽ trở thành một con người nhẵn tâm, một "vai ác" đứng nghĩa.

Hai đứa nhỏ, trên người đều mang theo "Tội ác", một cái đại biểu quá khứ, một cái đại biểu cho tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52-2

Editor: Lạc Tiểu - 22/03/2020

Bởi vì trên người chảy dòng máu của kẻ cường gian, những đứa trẻ sinh ra ở núi lớn ngay từ lúc bắt đầu đã bị gán nhãn "Không phải người", một khi đồng ý với quan niệm này, có phải cũng tỏ vẻ, vai ác tương lai như Đường Táo nhất định phải trở thành nam phụ lót đường, là hết thuốc chữa hay không?

Đường Dĩ Tô thân là mẹ của Đường Táo, đương nhiên cô không muốn qua loa vội vã phán tử hình cho con mình.

Cho nên đồng dạng, cô cũng không cách nào tiếp thu được chuyện Trình Du bị gán mác "Không phải người", sau đó phải tiếp tục ở lại núi lớn.

Nghĩ kỹ điểm này, Đường Dĩ Tô nói: "Trừ phi là tính cách bẩm sinh biến thái, nếu không, tôi cho rằng, thế giới xung quanh có ảnh hưởng đối với sự trưởng thành của con người không kém gì bẩm sinh."

"Lấy ví dụ như con gái của Chu Tinh, con bé mới hơn ba tuổi, nếu như được Chu Tinh dẫn ra khỏi núi lớn, tầm mắt rộng mở, gặp được thế giới bên ngoài, chắc chắn con bé sẽ không duy trì chuyện lừa bán phụ nữ."

"Đó là bởi vì không có lợi ích tương quan." Trần Trường An nhìn Đường Dĩ Tô, "Tham lam sẽ khiến con bé làm nhiều chuyện khác, chẳng qua phủ thêm lớp mặt nạ, loại tội ác này sẽ càng thêm cao cấp, càng gây tai họa cho nhiều người."

Tuy rằng Trần Trường An đang đánh giá người khác, nhưng Đường Dĩ Tô lại có cảm giác như con mình bị người ta chỉ vô mặt mũi chửi.

Không nhận được nhãn lại lông mày, cô nói với Trần Trường An: "Tôi không đồng ý với quan điểm của anh."

"Nội tâm mỗi người đều có tham lam, bất luận là trong thành thị hay nông thôn. Không hề liên quan tới cha sinh mẹ đẻ, chỉ cần người nọ chưa phạm phải sai lầm, thì không phải tội phạm, chúng ta cũng không nên dùng ánh mắt kỳ thị để nhìn người đó."

Hai người đứng ở đây nói chuyện một thời gian dài, đã sớm khiến các nhân viên đoàn phim chú ý, mắt thấy bọn họ càng nói càng kích động, sắp sửa cãi nhau tới nơi, mọi người vừa vội phục dũng khí của Đường Dĩ Tô, vừa run bần bật né tránh.

Lúc này, chỉ có Ninh Duyệt dám thò mặt ra, đứng giữa hai người, nói: "Hôm nay hai người không phải nghỉ ngơi sao, sao đang yên đang lành lại cãi nhau ở phim trường?"

"Không có cãi nhau." Đường Dĩ Tố nhìn thấy Ninh Duyệt, thoáng bình tĩnh một ít, hít sâu một hơi, nói.

Ninh Duyệt hiển nhiên đã biết nội dung cuộc nói chuyện của Đường Dĩ Tố cùng Trần Trường An, thân là biên kịch, loại chuyện này hẳn tất nhiên là người có quyền lên tiếng nhất ở đây.

Hắn nhìn nhìn Trần Trường An đang xụ mặt, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tố đang cố gắng kềm chế bản thân, nghĩ nghĩ, quay sang nói với cô: "Dĩ Tố, kỳ thật tôi vô cùng hiểu rõ điều cô muốn biểu đạt, thậm chí, ở một mức độ nào đó, ý nghĩ của tôi và cô là giống nhau. Nhưng tôi muốn giải thích nói cho cô biết, đây không phải là do Trần đạo bất cận nhân tình, mà là trước đây, ở thời điểm chúng tôi thảo luận kịch bản này thì đã xác định như vậy."

"Đây là một bộ điện ảnh phê phán hiện thực, mang theo chút châm biếm, cùng với màu đen ảm đạm. Nếu so sánh nó là một cây đao, thì nó phải đủ sắc bén, mới có thể xé mở tội ác lừa bán phụ nữ trẻ em. Chỉ có phơi bày hiện thực trần trụi trước mặt đại chúng, gây ra sự chấn động của mọi người, mới có tác dụng cảnh giác."

"Cái loại phim ca tụng thái bình thịnh thế, bày ra nhân gian chân tình đã quá nhiều, chúng ta không làm, cũng không thiếu. Còn bộ điện ảnh này, không phải đi con đường ôn nhu, hề là chuyện có liên quan tới hiện thực, đều vô cùng vô cùng tàn khốc."

Đường Dĩ Tố nhìn Ninh Duyệt, lại nhìn Trần Trường An: "Cả hai người đều nghĩ vậy ư?"

Ninh Duyệt nói: "Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?"

"Đương nhiên." Đường Dĩ Tố lập tức trả lời, "Tôi cho rằng hai người quay bộ phim này, là muốn tiến vào lòng người xem, cùng người xem thảo luận bản tính con người, làm người sinh ra đồng cảm, xem xong bộ phim có chút thu hoạch."

Trần Trường An nhướn mày nhìn Đường Dĩ Tố: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Đường Dĩ Tố nhìn bọn họ: "Nhưng mà, nhân tính là phức tạp đa dạng, có chính diện, cũng có phản diện. Một mặt chỉ bày ra phản diện, cùng những bộ điện ảnh chỉ ca tụng thái bình thịnh thế, bày ra nhân gian chân tình có cái gì khác nhau đâu?"

"Chỉ vì làm mình khác với người khác mà phải dẹp hết mọi bản tính con người, đây mới là vũ nhục lớn nhất đối với tác phẩm này."

"Cô!!!" Trần Trường An nghe vậy, giận đến thoi râu tròng mắt, "Đường Dĩ Tố, cô có biết mình đang nói cái gì hay không?"

Đường Dĩ Tố bị hấn tròng, theo bản năng mà co rúm người, bởi vì sự sợ hãi với đạo diễn đã ăn sâu, nhưng cô vẫn nhanh chóng thẳng lưng, nhìn Trần Trường An.

Đương nhiên cô biết lời nói của mình có chút vượt rào, nhưng nếu đã nói ra, cũng không có phải hối hận.

Thân là một diễn viên, nếu nói về nội dung cốt truyện một cách chuyên nghiệp, khẳng định cô không bằng Trần Trường An cùng Ninh Duyệt.

Toàn bộ nội dung kịch bản, trừ lúc này, từ trước đến nay, Đường Dĩ Tố đối với các vị đạo diễn và biên kịch luôn là nói gì nghe nấy.

Nhưng cũng chính vì như vậy, khi nhận thấy được bất thường, Đường Dĩ Tố mới có thể đại biểu người thường, biểu đạt suy nghĩ của bản thân.

Đây là suy nghĩ trong nội tâm của cô, nếu Trần Trường An cùng Ninh Duyệt cảm thấy không đúng, dĩ nhiên có thể phản bác.

Trần Trường An tròng mắt Đường Dĩ Tố, tức giận đến thiếu chút nữa nói không nên lời, nhưng Ninh Duyệt nghe xong, lại suy nghĩ sâu xa. Ngay lúc Trần Trường An đã suy nghĩ cẩn thận, dự định phản bác Đường Dĩ Tố, hắn ngược lại bị Ninh Duyệt khuyên can: "Em cảm thấy Dĩ Tố nói, cũng có đạo lý."

"Ninh Duyệt!!" Trần Trường An tròng mắt.

Ninh Duyệt lại suy nghĩ thật lâu, một lát sau, đơn giản trực tiếp lôi kéo Trần Trường An, chạy đến một góc thảo luận.

Tô B vẫn còn đang tiến hành quay, Đường Dĩ Tố một bên nhìn Bành Hiểu Vũ cùng Lâm Tâm Di đóng phim, một bên chậm rãi điều chỉnh tâm cảnh của mình, nỗ lực học tập từ người khác nhiều hơn.

Đạo mất một cái đã đến buổi tối, chờ Đường Dĩ Tố lại một lần nữa nhìn thấy Ninh Duyệt cùng Trần Trường An, còn đứng cách thật xa, Trần Trường An đã tròng mắt với cô: "Về sau nếu xảy ra vấn đề, cái nói này cô phải công."

"Hả?" Đường Dĩ Tố kỳ quái nhìn Trần Trường An.

Nhưng hắn ta chỉ hừ một tiếng, không nói nữa, xoay người bỏ đi.

Ninh Duyệt theo sát phía sau Trần Trường An, nhìn thấy Đường Dĩ Tố đang ngờ ngác, cười cười với cô, thấp giọng nói nhanh: "Trần đạo bị cô thuyết phục rồi."

"Thật sao?" Đường Dĩ Tổ mở to mắt, kinh hi nhìn Ninh Duyệt.

Ninh Duyệt nói vậy, nhưng làm sao cô lại không rõ, người thật sự thuyết phục được Trần Trường An là ai.

Ninh Duyệt nhìn Đường Dĩ Tổ đang cao hứng, gật gật đầu: "Nội dung thay đổi sẽ được tôi hoàn thành trong đêm nay. Ngày mai sẽ có lời kịch mới đưa cho cô, cô phải ngay lập tức nhớ hết tại hiện trường, bằng không coi chừng Trần đạo lại bão nổi."

Năng lực nhớ lời kịch của Đường Dĩ Tổ siêu mạnh, đây là điều mà cả đoàn phim đều biết, Đường Dĩ Tổ nhìn Ninh Duyệt, nhin không được cười nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Tuy rằng sắc mặt vẫn gầy ốm tiêu tụy như trước, nhưng giờ phút này, ánh sáng trong mắt của cô nở rộ chưa từng có.

Ai có thể ngờ, một diễn viên có thể vì nhân vật của mình, không buồn ăn uống, ngày đêm trần trọc đến trình độ này.

Bộ điện ảnh này là nhiều năm tâm huyết của Trần Trường An cùng Ninh Duyệt, Trần Trường An là một người cố chấp, đối với tác phẩm điện ảnh của mình, sao có thể dễ dàng bị người ngoài nghề như Đường Dĩ Tổ ảnh hưởng.

Chân chính đã động bọn họ, nói đến cùng, chính là sự chân thành cùng dụng tâm đối với nhân vật của Đường Dĩ Tổ, làm cho bọn họ nhin không được từ trên người cô, căn cứ theo nhân vật cùng nội dung tìm kiếm vấn đề, cuối cùng mới bị thuyết phục.

- - -

Hôm qua, một bạn đọc giả của tôi đã phát hiện một trang web re-up và đã báo cho tôi biết. Và sau khi truy cập, tôi phát hiện trang web này không những re-up, mà còn cắt luôn cả tên Editor, đã vậy đọc bình luận phía dưới còn thấy mấy câu kiểu như "cuối cùng Con trai là nam phụ đã được post ở trang này".

Haizz... Các bạn có hiểu những điều mình làm như một tiếp tay cho kẻ xấu hay không? Các bạn có biết các bạn ủng hộ các trang re-up đồng nghĩa với việc sẽ có một ngày các bạn phải đọc và làm quen với convert hay không? Các bạn có nghĩ bản thân mình dập tắt đi nhiệt huyết của tôi hay không?

Sống chung với lũ đã đành, bình thường re-up không xin phép thì thôi, nay còn cắt luôn nguồn, cắt luôn văn án, thay luôn ảnh bìa..

Lăn lộn với nhau đã 96 chap, chưa bao giờ tôi nản như lúc này..

Thôi thì như vậy, nếu như trong vòng 10 ngày trang *medoctruyenchu.net* không bổ sung nguồn đầy đủ, thay ảnh bìa, thêm văn án.

Tôi sẽ chính thức DROP truyện!

Lạc Tiểu

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-3

Editor: Lạc Tiểu - 04/04/2020

Ninh Duyệt nhìn Đường Dĩ Tổ đã khôi phục sức sống, nói: "Chút nữa ăn cơm chiều xong, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai đúng giờ tới phim trường, quay cảnh của cô và Trình Du, hiểu rõ chưa?"

"Không thành vấn đề!" Đường Dĩ Tổ phấn khởi trả lời.

Vấn đề làm mình bối rối nhiều ngày cuối cùng đã được giải quyết, Đường Dĩ Tổ đã mấy ngày liên tục không có tâm trạng ăn uống, tối nay một hơi ăn hai chén cơm mới ngừng.

Sau khi ăn xong, đám người Trần Trường An tiếp tục bận rộn ở đoàn làm phim, Đường Dĩ Tổ đã sớm trở về.

Bất quá đêm nay, cô vội vã như vậy cũng không phải có ý định gọi video với Đường Táo, mà là đi dọc theo con đường vòng quanh khách sạn, cuối cùng dừng lại trước cửa một phòng bên ngoài rìa phạm vi khách sạn.

Nghe Trần Trường An nói, chiều nay sau khi trở về từ trấn trên, Lục Châu đã về phòng mình.

Vừa rồi lúc ăn cơm, Đường Dĩ Tổ hơi lưu ý một chút, trong phim trường không có bóng dáng của Lục Châu, cho nên cô mới sớm về đây.

Thời điểm có mặt Lục Châu, dù cho Đường Dĩ Tổ trước giờ luôn toàn tâm toàn ý đắm chìm trong công tác, mỗi ngày chỉ nghiền ngẫm nhân vật, nhưng anh vẫn chiếm cứ hơn một nửa trí não của cô.

Đường Dĩ Tổ lại là một con cẩu đũa thân chưa từng yêu đương, một chút kinh nghiệm cũng không có, thật sự là không biết nên xử lý quan hệ giữa mình và Lục Châu ra sao, chỉ biết rối rắm vùi đầu giả vờ làm đũa điều.

Mãi cho đến hôm nay, vấn đề làm Đường Dĩ Tổ bối rối hồi lâu rốt cuộc được giải quyết, chuyện công việc cuối cùng có thể gác sang một bên, cô cũng không hề kéo dài, dự định thừa dịp Lục Châu còn ở đoàn phim, cùng anh nói chuyện rõ ràng.

"Cốc cốc cốc" tiếng đập cửa vang lên, Đường Dĩ Tổ có chút có tật giật mình nhìn quanh.

Lúc này, đa phần nhân viên đoàn phim đều bận rộn ở phim trường, khách sạn một mảnh an tĩnh, hẳn là không có người chú ý tới cô.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía mắt mèo trên cửa.

Bên trong không có động tĩnh, cũng không biết Lục Châu có thể giống cô, tránh ở sau mắt mèo rình coi hay không?

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ nâng lên tay, mới vừa định gõ cửa lần nữa, "Cùm cụp" một tiếng, cửa phòng Lục Châu bỗng nhiên mở ra, Đường Dĩ Tổ không kịp phản ứng, bàn tay đang giơ lên gõ cửa xém tí gõ lên người anh.

Bất quá ngay sau đó, cô trừng lớn đôi mắt, trân trân nhìn Lục Châu.

Anh vậy mà lại mặc áo choàng tắm dài ra mở cửa!

Tuy cơ thể Lục Châu bị bọc kín mít, làn da dưới cổ một chút cũng không lộ ra ngoài, nhưng dù sao cũng là áo choàng tắm, khiến người mơ màng.

Lục Châu nhìn thấy người tới là Đường Dĩ Tổ, cũng hơi giật mình, gương mặt kia vậy mà còn hồng hơn cô ba phần, người từ trước đến nay bình tĩnh lý trí lại hơi nói lắp: "Dĩ Tổ?!"

"Thực xin lỗi, đợi anh hai phút nha." Lục Châu nhanh chóng nói, cửa phòng khép lại, một lát sau, chờ đến khi anh lại một lần nữa mở cửa, xuất hiện trước mặt Đường Dĩ Tổ, người đã thay áo sơ mi gọn gàng, "Mời vào."

Đường Dĩ Tổ đi vào phòng, phát hiện phòng của Lục Châu cao cấp hơn so với mọi người, đây hẳn là gian phòng tốt nhất của khách sạn này.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là phòng khách, hai bên trái phải có một gian phòng, bình thường mà nói, phòng ngủ chính hẳn là để cho anh ngủ, còn phòng còn lại dành cho trợ lý. Nhưng lần này Lục Châu chỉ đi một mình tới đây, cho nên anh chỉ ngủ ở phòng chính, phòng kia thì được sử dụng như phòng làm việc.

Lúc Đường Dĩ Tổ đi qua, có thể rõ ràng nhìn thấy các loại văn kiện bày la liệt trên mặt bàn, bởi vì không kịp sửa soạn lại, có chút hỗn độn.

Thấy Đường Dĩ Tổ đi đến cạnh ghế sofa, Lục Châu đứng ở gần cửa hỏi: "Dĩ Tổ, anh có thể đóng cửa không?"

Đường Dĩ Tổ ngần ra, một lát sau mới hiểu được ý của anh.

Nữ diễn viên đoàn phim đi gõ cửa phòng người đầu tư, chính là một chuyện tương đối mất cảm. Hai người bọn họ trước mắt không phải người yêu, không có quan hệ gì thân mật.

Nếu chỉ nói chuyện công sự, không nhất thiết phải ở phòng Lục Châu, rất dễ làm người ta hiểu sai; nếu chuyện muốn nói chính là chuyện giữa bọn họ...

"Anh đóng cửa lại đi." Đường Dĩ Tổ nói.

Lục Châu theo lời mà làm, tuy rằng chỉ là một cánh cửa, nhưng sau khi khép lại, không gian trong nhà lập tức độc lập, trong phòng chỉ còn lại hai người, bốn phía một mảnh an tĩnh.

Mặt đối mặt, người kia có bất kỳ động tác gì, người còn lại đều vô cùng rõ ràng.

Thấy ánh mắt Đường Dĩ Tổ dừng ở trên người mình, Lục Châu bất giác vươn tay, sửa sang lại vạt áo.

Cả người anh từ trước đến nay đều không chút câu thả, vừa mới nảy bởi vì quá vội vàng, trên quần áo nhiều thêm mấy nếp gấp. Giờ phút này, Lục Châu muốn làm phẳng nếp uốn kia, nhưng bất luận sửa sang lại ra sao, quần áo trước sau đều có vẻ không thích hợp.

Đường Dĩ Tổ nhìn động tác nhỏ có chút vụng về của anh, chần chờ vài cái, vẫn nhịn không được nhắc nhở: "Lục Châu."

"Ừm?"

"Cái nút áo của anh gắn sai khuy rồi." Cô nhỏ giọng nói.

Động tác Lục Châu cứng đờ, ngẩn ngơ nhìn Đường Dĩ Tổ một giây, sau đó đột nhiên xoay người, sau khi tìm được nút áo bị gắn sai, nhanh chóng mở ra.

Kết quả càng là sốt ruột, càng không có cách nào cởi nút, Đường Dĩ Tổ nhìn bóng dáng Lục Châu, mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt, cũng có thể cảm nhận được anh đang nôn nóng.

"Cần em giúp không?" Đường Dĩ Tổ nhìn đáng vẻ sốt ruột của anh, dò hỏi.

Lục Châu nhìn cô, độ ẩm khác thường trên mặt có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng anh vẫn nhẹ giọng nói: "Nhờ em."

Đường Dĩ Tổ đứng lên, đi đến trước mặt anh, nút áo Lục Châu gần sai từ giữa, cô vươn tay, dựa theo trình tự chậm rãi đi xuống, cởi bỏ từng cái một, lại gần đúng chính xác từng cái một.

Khoảng cách giữa cái nút áo không lớn, khi Đường Dĩ Tổ gần vào, Lục Châu cũng không đến mức không mặc gì, bất quá, vẫn có thể nhìn thấy cơ bụng.

Bản thân anh là con lai, gân cốt giãn ra, khung xương thoát nhìn cân xứng cao lớn hơn so với người da vàng, hằng ngày lại chú trọng rèn luyện, cả người y như manocanh, mặc quần áo thì thấy ồm, thoát y lại có hình.

Khi vừa mở cửa, Lục Châu bởi vì kinh ngạc mà có chút hoảng loạn, còn Đường Dĩ Tổ lại không. Cho tới bây giờ, cô quả thực có loại cảm giác mình mới là đàn ông, vì vậy khi thấy Lục Châu gấp đến như vậy, cô mới có thể dò hỏi anh có muốn mình hỗ trợ hay không.

Không ngờ gần gần nút áo, Đường Dĩ Tổ cũng dần không được tự nhiên.

Khoảng cách hai người gần như vậy, cô cúi đầu chuyên tâm nhìn chằm chằm đôi tay, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt Lục Châu vẫn luôn dừng lại ở trên người mình.

Ánh mắt của Lục Châu từ trước đến nay cực kỳ có lực xuyên thấu, giờ phút này có lẽ là cảm thấy Đường Dĩ Tổ nhìn không được, càng trở nên nóng cháy tới cực điểm.

Ánh mắt nóng rực làm người ta căn bản không có cách nào xem nhẹ, bị anh nhìn, tim Đường Dĩ Tổ bất giác đập nhanh hơn, gương mặt cũng nóng lên, lòng bàn tay hơi chảy ra mồ hôi, cô cố gắng đẩy nhanh tốc độ: "Rồi đó!"

Nói xong, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng lui về phía sau một bước.

Lục Châu cũng dời đi ánh mắt, không chế hô hấp của mình, mãi cho đến khi hai người tách ra xa một ít, bầu không khí ái muội này mới thoáng yếu bớt đi. Thấy Đường Dĩ Tổ ngồi vào một bên sofa, Lục Châu xoay người, từ tủ lạnh tìm ra nước chanh đưa cho cô, còn lấy cho mình một ly nước sôi để nguội.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Editor: Lạc Tiểu - 04/04/2020

Đường Dĩ Tổ nhìn hai ly nước trên bàn, trong lòng tự nhiên nhớ tới tư liệu về nguyên thân.

Nếu đã xuyên qua, cô phải thay thế nguyên thân sống sót. Để tận lực không lộ ra sơ hở, trừ hiểu biết thói quen hằng ngày của nguyên thân ra, dĩ nhiên Đường Dĩ Tổ cũng từng học sơ về tư liệu của cô ấy.

Sở thích của nguyên thân cũng được đăng trên mấy tạp chí linh tinh, nữ diễn viên cô ấy thích nhất là Hepburn, âm nhạc yêu thích là Pop, đồ uống thích nhất là nước chanh.

Mà bản thân Đường Dĩ Tổ lại không quá thích nước uống này.

Lục Châu không hề hỏi đã trực tiếp pha nước chanh cho cô, còn chuẩn bị cho bản thân nước sôi để nguội, có nghĩa là... Lục Châu cũng xem qua tư liệu của cô?

Đường Dĩ Tổ cầm ly nước chanh, tuy rằng không uống, trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng mở miệng nói: "Chiều nay ở phim trường em có gặp Trần đạo, Trần đạo nói anh có ý lôi kéo anh ta đi một ngày để em tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Cảm ơn anh."

Nói, Đường Dĩ Tổ cẩn thận quan sát vẻ mặt của Lục Châu.

Lục Châu tựa hồ không ngờ Trần đạo sẽ nói chuyện này với Đường Dĩ Tổ, từ sau khi nhìn thấy cô, vết đỏ ửng trên lỗ tai anh vẫn không hề rút đi. Giờ phút này, Lục Châu còn tưởng rằng Trần đạo thật sự nói vậy, anh không nói gì, xem như cam chịu.

Kỳ thật Trần Trường An căn bản không hề nói gì đó với Đường Dĩ Tố, cả buổi chiều bọn họ chỉ lo nói về nội dung bộ phim. Việc Lục Châu giúp mình tranh thủ thời gian, là cô ngầm suy đoán.

Thấy anh xác nhận, Đường Dĩ Tố nghĩ đến trạng thái không tốt của mình hai ngày trước, liền nói cho Lục Châu nghe ý tưởng của bản thân về bộ phim này một lần.

"Ninh biên tán đồng ý nghĩ của em, còn Trần đạo tuy là một người cố chấp, nhưng ước nguyện ban đầu khi anh ta quay bộ phim điện ảnh này là tốt. Mọi người đều muốn phụ trách đối với nhân vật Chu Tinh. Hiện tại hai người đó đang thương lượng cải biến kịch bản sao cho hoàn thiện. Mà quay kế tiếp hẳn là sẽ rất thuận lợi." Đường Dĩ Tố mỉm cười.

Khi cô nói chuyện, Lục Châu vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe, xác nhận cô không còn bối rối, anh cũng cười khẽ: "Chúc mừng em."

Đường Dĩ Tố nhìn nụ cười tươi của anh, nhịp đập trái tim bất giác nhảy bang bang.

Nhưng càng tâm động, lý trí trong đầu cô càng kéo vang chuông cảnh báo.

Người như Lục Châu, nếu không rung động, được anh ấy thích, là một chuyện vô cùng hạnh phúc, mỗi lần Đường Dĩ Tố gặp anh, đều có thể được săn sóc chiếu cố.

Nhưng một khi đã động tâm, thì phải đối mặt với rất nhiều vấn đề hiện thực.

Chênh lệch giữa hai người bọn họ chính là cách biệt một trời, Đường Dĩ Tố nhìn thấy rất rõ ràng, lấy gia thế cùng năng lực cá nhân của Lục Châu, cho dù cô đi xa thật xa trên con đường diễn viên, đạt tới ngọn núi cao nhất, ở trong mắt người khác, cô vĩnh viễn không xứng với Lục Châu.

Đường Dĩ Tố có thể không ngại lời đồn đãi vớ vẩn bên ngoài, nhưng hiện tại cô dẫn theo con nhỏ, mỗi một đoạn tình cảm có thể bắt đầu, cô không chỉ phải phụ trách với bản thân, mà còn phải phụ trách với Đường Táo.

Nếu hai người là thiết tình thích nhau, chênh lệch thân phận đúng thật không là gì, nhưng, Lục Châu, anh ấy thật tình thích cô ư?

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tố bất giác nói: "Lục Châu, lời lần trước anh nói, muốn kết hôn với em, là thật vậy chăng?"

Lục Châu nghe vậy, cơ hồ có chút vui mừng nhìn cô, nghiêm túc nói: "Là thật sự."

Đường Dĩ Tố chậm rãi nói: "Số lần gặp mặt của chúng ta rất ít, hiểu biết của anh đối với em lại vô cùng phiến diện. Anh từng nói, anh với em là nhất kiến chung tình, nhưng mà cho tới bây giờ em vẫn không thể hiểu, rốt cuộc anh thích em điểm nào."

"Theo suy nghĩ của em, cái gọi là nhất kiến chung tình, chính là dưới tình huống không hiểu rõ một người, thích dung mạo và vẻ ngoài của người đó mà thôi. Lục Châu, anh là bởi vì nhan sắc của em, thân thể của em nên mới thích em, muốn cùng em kết hôn sao?"

Lục Châu nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Đường Dĩ Tố, lông mày bất giác nhăn lại, vài lần muốn mở miệng, đều muốn nói lại thôi, cuối cùng, anh nói: "Ban đầu, anh đúng là vì nguyên nhân này, bị em hấp dẫn, nhưng sau thì..."

Đường Dĩ Tố nhìn Lục Châu chằm chằm, chờ đợi anh trả lời.

Nhưng mà dù cố gắng cách nào đi nữa, anh cũng nói không nên lời.

Đường Dĩ Tố nhin không được lại hỏi một lần: "Em thừa nhận, em có chút động lòng với anh, em cũng thích anh, nhưng em muốn biết, cái anh thích, thật sự là con người của em sao?"

"Lục Châu, trừ thân thể em ra, anh còn thích điểm nào ở em?"

Lục Châu nhìn Đường Dĩ Tố, ngay khi cô thừa nhận thích mình, hai mắt anh cơ hồ sáng ngời trong nháy mắt, nhưng nghe được lời nghi vấn của Đường Dĩ Tố, Lục Châu lại một lần lâm vào rối rắm.

Về mặt anh thập phần phức tạp, tư duy ngày thường trên thương trường rõ ràng như vậy, nhưng trong khoảnh khắc này, dường như tất cả đều không dùng được.

Cuối cùng Lục Châu vẫn không thể đưa ra đáp án cho Đường Dĩ Tố.

Ánh sáng trong mắt cô chậm rãi tối đi, chỉ cảm thấy lòng mình trầm xuống, rung động khi cài nút áo vừa nãy, giờ phút này tựa như sự chế cười.

Thì ra, trừ thân thể mình, cô thật sự không có gì đáng để anh thích...

Cô ráng nở nụ cười, dùng nó để che dấu nội tâm mất mát: "Kỳ thật tối hôm đó, anh ở ngoài phòng gỗ cửa, em có nghe thấy."

Lục Châu có chút kinh ngạc.

"Em cho rằng trong tay chính là "áo mưa", vì vậy nên mới không mở cửa cho anh." Đường Dĩ Tổ nói.

Gương mặt Lục Châu thật vất vả mới hạ nhiệt, lập tức xấu hổ: "Anh không có mua cái thứ đó..."

Rõ ràng là người cảm quyền của đại tập đoàn, ngày thường bày mưu lập kế, thậm chí thoát nhìn có chút bất cận nhân tình, nhưng chỉ cần nói đến chuyện tình cảm, lại vô cùng dễ dàng đỏ mặt.

Loại tương phản này làm Đường Dĩ Tổ cảm thấy thực đáng yêu, rồi lại có vài phần không chân thật.

Đường Dĩ Tổ nhẹ nhàng cười: "Em biết, anh mua thuốc dạ dày cho em, em nhìn không rõ đã hiểu lầm anh, xin lỗi."

"Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh vẫn luôn giúp đỡ, mỗi lần đều trợ giúp rất lớn và dẫn dắt em, còn em, trừ diễn kịch ra, cái gì cũng không biết. Hiện tại cũng trừ cảm ơn ra, thật sự không biết còn có thể làm gì khác."

"Chỉ có thể nói, trong tương lai, nếu Lục tổng có yêu cầu gì với em, chỉ cần không phải việc trái pháp luật hay hành vi thương tổn người khác, nhất định em sẽ cố gắng hoàn thành dù khó khăn cỡ nào đi nữa, vượt lửa qua sông cũng không chối từ."

Đường Dĩ Tổ nói, tuy rằng cô đang cười, nhưng lại hàm chứa lễ phép lẫn xa lạ, hoàn toàn khác với cô gái thẹn thùng giúp mình gài nút áo.

Nhìn thấy cô như vậy, Lục Châu chỉ cảm thấy tựa như có gì vỡ ở trong tim.

Vài lần anh muốn nói gì đó, lại không thể biểu đạt.

Tựa như Đường Dĩ Tổ chưa từng yêu đương, Lục Châu đồng dạng cũng không có bất luận kinh nghiệm nào. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, bởi vì thân phận của mình, người khác phải anh tiếp xúc từ trước đến nay cũng không nhiều lắm, căn bản không hiểu, dưới tình huống như thế này, phải xử lý quan hệ của hai người ra sao.

Nhìn nụ cười đầy xa cách của Đường Dĩ Tổ, nội tâm Lục Châu giống như con thú bị kẹt trong lồng, đau khổ dằn vò lại tìm không thấy đường ra.

Chuyện nên nói đã nói hết, Đường Dĩ Tổ không tiếp tục ở lại, rất nhanh đứng dậy đi về.

Lục Châu đi theo cô ra ngoài, đợi đến khi đưa cô đến cửa phòng, mới ngừng bước chân.

Mất thấy Đường Dĩ Tổ chuẩn bị vào phòng đóng cửa lại, Lục Châu nhìn không được gọi: "Dĩ Tổ."

Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu nhìn anh.

"Trước nay anh chưa từng thích một ai, anh cũng không biết vì cái gì lại thích em, nhưng anh thật sự... muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em." Lục Châu thấp giọng nói.

Đường Dĩ Tổ cười cười, lại không nói gì, chậm rãi đóng cửa lại.

Vào buổi tối, ngay cả Đường Táo cũng nhận ra cảm xúc Đường Dĩ Tổ không tốt, bất quá rất nhanh đã bị cô lấy cớ công việc, qua loa lấy lệ gạt đi.

Ngày hôm sau, Ninh Duy giao bản thảo hân và Trần Trường An suốt đêm ngồi soạn cho Đường Dĩ Tổ.

Lời thoại của Trình Du rất ít, đại bộ phận áp lực đều đặt lên người Đường Dĩ Tổ, bất quá tốc độ thuộc lời thoại của cô trước giờ đều rất nhanh. Vốn dĩ cho rằng, hôm nay có thể quay được hơn phân nửa suất diễn, kết quả ai cũng không ngờ, vừa mới bắt đầu quay không bao lâu, bỗng nhiên trời mưa to tầm tã.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-2

Editor: Lạc Tiểu - 04/04/2020

Loại thôn nhỏ rách nát như Nam Mộc thôn thì dĩ nhiên hệ thống thoát nước chỉ là hệ thống bình thường nhất, cơn mưa to này rơi liên tục ba ngày, đừng nói quay phim, cả thôn thiếu chút nữa chết ngập.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ tiếc ông trời không chiều lòng người, tiến trình quay phim bị trì hoãn, toàn bộ đoàn phim đều đau đầu, đa số mọi người không có tâm trạng tốt, riêng Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ càng có trạng thái kém tới cực điểm.

Ngày đầu tiên sau khi mắc mửa, Đường Dĩ Tổ lập tức bị cảm, vốn dĩ bình thường cô đã mảnh mai trắng trẻo, lần bệnh này, sắc mặt Đường Dĩ Tổ tái nhợt, có vẻ vô cùng suy yếu. Để Đường Tảo không phát hiện mình dị thường, mỗi đêm cô đều phải trang điểm để gọi video với thằng bé, cố ý chờ đến khi gọi xong mới dám tẩy trang.

Lục Châu nhìn thấy được, vài lần muốn hỗ trợ ra mặt để kéo dài thời hạn của làm đoàn phim, miễn cho Đường Dĩ Tổ vất vả quá mức, lại bị cô cự tuyệt.

Vô hình trung, cảm xúc Lục Châu cũng bị ảnh hưởng.

Tuy rằng anh có địa vị cao, nhưng từ trước đến nay không hề ra vẻ, mọi người dù biết anh chính là tổng giám đốc Ý Thành, nhưng ở chung lâu rồi, cũng không sợ hãi nữa.

Nhưng mà hai ngày này, những người trước đó dám hi hi ha ha ở trước mặt Lục Châu cuối cùng đã hoàn toàn được kiến thức gương mặt thật của tổng giám đốc.

Thật ra, nội dung quay phim của cả đoàn trước nay Lục Châu đều không hề can thiệp. Hiện tại người khác báo cáo tiến trình với anh, anh cũng trả lời như bình thường, nhưng không thể hiểu vì sao, Lục tổng mặt vô biểu tình lại làm người ta sống lưng phát lạnh, khi ánh mắt không có cảm xúc kia quét về phía mình, dường như mang theo sức mạnh của người đứng đầu làm người run rẩy.

Dù sao Lục Châu cũng là người thắng cuối cùng trong trận chiến đoạt quyền thừa kế Lục gia, thiên uy khó dò.

Dần dần, những nhân viên công tác trước đây còn nói thích Lục tổng, chậm rãi bỏ đi ý nghĩ đó.

Nói giỡn sao, nhìn thôi đã sợ muốn chết, ai còn dám mơ mộng. Sự uy hiếp của anh có lẽ chỉ sau đạo diễn Trần Trường An mà thôi.

Cũng may, cuối cùng Lục Châu cũng có việc bận, mỗi ngày hội họp qua điện thoại cũng không phải biện pháp tốt. Sau hai ngày, đoàn phim truyền ra tin Lục tổng sắp rời đi.

Ngay sau đó, trời mưa to liên tục vài ngày rồi cuộc ngừng lại, đoàn phim mất hai ngày để chỉnh đốn, ở ngày Lục Châu rời đi, cuối cùng lại lần nữa khởi động máy quay.

Mới sáng sớm, Đường Dĩ Tổ đã thức dậy, đến phim trường ôn tập lại lời thoại một lần, sau đó đi ra ngoài dự định mua bữa sáng.

Không ngờ vừa mới ra tới cửa, cô đụng phải Bành Hiểu Vũ.

"Dĩ Tổ?" Bành Hiểu Vũ có chút kinh ngạc, "Cô chuẩn bị đi mua bữa sáng sao?"

Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu, gật gật với Bành Hiểu Vũ.

Tuy rằng chuyện lúc trước của Hàn Thu Nhã làm cả hai đều có chút xấu hổ, nhưng mọi người ở cùng đoàn phim lâu như vậy, Bành Hiểu Vũ hằng ngày điệu thấp không tự cao, chức nghiệp tu dưỡng tốt đẹp, lẫn nhau đều hợp tác rất vui sướng, hiện tại xem như quan hệ đồng nghiệp hòa hợp.

Bởi vì đang bị bệnh, Đường Dĩ Tổ thoạt nhìn tiêu tụy hơn bình thường, chân tay mảnh khảnh, làn da trắng bệch, cùng với mái tóc dài màu đen hình thành tiền minh đối lập.

Mới sáng sớm, Đường Dĩ Tổ còn chưa trang điểm, nhưng mỹ nữ dù sao cũng là mỹ nữ, tuy rằng nhan sắc mộc mạc, trừ khi sắc hơi kém một ít ra, ngược lại càng thêm vài phần nhu nhược động lòng người.

Bành Hiểu Vũ nhìn Đường Dĩ Tổ vài giây, sau đó đưa túi đồ ăn sáng trong tay đến trước mặt cô.

Thấy cô kỳ quái nhìn mình, hần nói: "Tiệm bán đồ ăn sáng gần đây có việc phải đóng cửa sớm, đây là phần cuối cùng rồi, cô cầm đi."

Đường Dĩ Tổ vội vàng đẩy ngược lại: "Không cần không cần, tôi chạy xa chút, tìm một tiệm bán đồ ăn sáng khác là được."

"Cô bị bệnh thì đừng chạy lung tung, cầm đi, tôi đi chỗ khác mua." Bành Hiểu Vũ nói.

Đường Dĩ Tổ sao có thể đồng ý, làm sao cũng không chịu nhận lấy bữa ăn, phiên Bành Hiểu Vũ phải đi một chuyến, Bành Hiểu Vũ thấy vẻ kiên trì của cô, cuối cùng nói: "Thật ra tôi cũng mua nhiều, nếu không, chúng ta một người một nửa, lấp lửng bụng rồi nói tiếp?"

Hai người đứng ở chỗ này cũng đã một thời gian, Đường Dĩ Tổ cũng không thể tiếp tục thoái thác, liền gật gật đầu đồng ý.

Bành Hiểu Vũ cười với cô, đi phía trước một bước, đến gần Đường Dĩ Tổ hơn, vừa định mở túi đồ ăn ra, hần bỗng nhiên cảm thấy ròn rợn sống lưng.

Bành Hiểu Vũ ngẩng đầu, nhìn bốn phía xung quanh, lại thấy cách đó không xa, Lục Châu khoanh tay trước ngực, đứng lẳng lẳng nhìn mình, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Đường Dĩ Tổ mở túi đồ ăn, vừa định kêu Bành Hiểu Vũ lấy bánh bao, ngẩng đầu thấy vẻ mặt Bành Hiểu Vũ có chút kỳ lạ đang nhìn về phía nào đó.

Sau khi dời mắt nhìn theo, thấy Lục Châu đứng một góc trong phim trường, Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, lập tức thu hồi ánh mắt.

Sau ngày hôm đó, quan hệ của hai người trở nên kỳ cục, rõ ràng cả hai chưa từng phát sinh cái gì, chỉ là trở về làm bạn bè mà thôi, nhưng cuối cùng cô cũng không có cách nào đối mặt với Lục Châu như trước kia.

Đường Dĩ Tố nhanh chóng lấy ra cái bánh bao đường đỏ, sau đó dúm túi đồ ăn vào tay Bành Hiểu Vũ: "Tôi ăn một cái là đủ rồi, cảm ơn anh, hôm nào tôi sẽ đưa lại bữa sáng cho anh."

Nói xong, Đường Dĩ Tố định rời đi.

Bành Hiểu Vũ lập tức phục hồi tinh thần, nói với cô: "Một cái không đủ đâu. Hay là, cô cầm sữa đậu nành đi."

Ánh mắt Lục Châu thật sự là quá có tính áp bách, căn bản không thể bỏ qua, Đường Dĩ Tố cũng không muốn tiếp tục kéo dài, nghe Bành Hiểu Vũ nói vậy, cô nhận lấy sữa đậu nành trong tay Bành Hiểu Vũ, nói cảm ơn một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Đường Dĩ Tố đi mất, Bành Hiểu Vũ gật gật đầu với Lục Châu, cũng chạy theo, trong sân chỉ còn lại mỗi mình Lục Châu đứng tại chỗ.

Một hồi lâu, di động anh bỗng nhiên vang lên, Lục Châu bắt máy, giọng nói của Lý Chí truyền tới, ngắn gọn nhanh chóng thông báo toàn bộ hành trình tiếp theo của Lục Châu: "3h đêm nay ngài sẽ trở lại thành phố An Bình, 7h sáng mai có hội nghị cổ đông, văn kiện mấy ngày nay đều được đặt trên bàn làm việc của ngài. 14h ngài phải tham gia một buổi dạ hội, 19h..."

Lục Châu thân là người cầm quyền Ý Thành, lại tới góc xó xinh như Nam Mộc thôn này ở hơn mười ngày, tuy rằng mỗi ngày đều công tác, nhưng có nhiều chuyện căn bản thân anh ra mặt mới có thể giải quyết.

Những việc này đọng lại nhiều ngày như vậy, tiếp theo tất cả đều cần Lục Châu nhất nhất làm xong, khoảng thời gian gần đây Lý Chí bận muốn điên, nếu không phải cậu biết được thiếu gia khó khăn lắm mới có người trong lòng, cần phải giải quyết đại sự cả đời, khẳng định đã sớm treo rôn kháng nghị.

Nói nói, đầu dây bên kia điện thoại lại không trả lời, Lý Chí nghi hoặc hỏi: "Thiếu gia, thiếu gia?"

"Tôi đang nghe." Lục Châu nhìn chằm chằm Bành Hiểu Vũ đang chậm rãi rời đi, từ từ nói.

Lý Chí vừa nghe từng con chữ phát ra từ miệng sắp mình, liền biết có chuyện, quả nhiên ngay sau đó, cậu nghe Lục Châu nói: "Bành Hiểu Vũ này..."

Lý Chí gật mình, phản ứng cực kỳ tốc độ, lập tức đáp lời: "Bành Hiểu Vũ tốt nghiệp Học viện Hí kịch Trung Ương, năm nay 32 tuổi, ký hợp đồng với công ty Ánh Sao. Mấy năm trước đã kết hôn với bạn gái cùng trường, gần đây liên tục hợp tác cùng Hàn Thu Nhã, là top 2 diễn viên chính phim truyền hình có rating tối cao. Mấy ngày trước, có phòng làm việc tung ra tin tức nam diễn viên nổi danh gọi là P công vợ ngoại tình, rất nhiều người suy đoán P này chính là Bành Hiểu Vũ..."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Editor: Lạc Tiểu - 08/04/2020

Thời điểm Đường Dĩ Tố ăn xong bữa sáng trở lại phim trường, nhân viên đoàn phim đã lục tục chuẩn bị bắt đầu cảnh quay, làm Đường Dĩ Tố có chút kinh ngạc chính là, người vốn hẳn phải chuẩn bị rời đi - Lục Châu - vậy mà cũng xuất hiện ở đây.

Khi Đường Dĩ Tố bắt đầu quay, anh tựa như người rảnh rỗi không có việc gì, ngồi ở vị trí trước nay của mình, lẳng lặng nhìn cô.

Nhiều ngày trôi qua, Đường Dĩ Tố đã dần dần thích ứng với ánh mắt của Lục Châu, trừ khi Bành Hiểu Vũ tới gần, ánh mắt của anh sẽ trở nên vô cùng có cảm giác áp bách ra, những lúc khác cơ bản không có gì khác thường.

Bộ phim《Khu không người》quay đến mấy tháng trời, cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Mấy ngày này trời mưa to, cảnh ở Nam Mộc thôn không có cách gì quay được, nhưng tiến trình quay ở những chỗ khác lại không bị trì hoãn. Bành Hiểu Vũ và các vai phụ đều đã quay xong, nhưng bọn họ không lập tức rời đi, chính là đang chờ ngày lành tháng tốt, mọi người cùng nhau đóng máy mà thôi.

Trải qua thời gian dài phối hợp, mọi người sớm đã thân thuộc hơn, chỉ trong một buổi sáng, đã quay xong cảnh Chu Tinh tạm biệt con gái, cả bộ điện ảnh đến tận đây, các diễn viên đều đã hoàn toàn xong quá trình quay của mình, kết thúc này đoạn đường vất vả lại tràn ngập thu hoạch.

Vào lần cuối cùng trước khi rời phim trường, thừa dịp nhóm người nhân viên công tác còn đang thu dọn đồ đạc, các diễn viên sôi nổi bắt đầu chụp ảnh lưu niệm với nhau.

Đường Dĩ Tổ thân là nữ chính, dĩ nhiên trở thành đối tượng bị tranh đoạt nhiều nhất. Cô lớn lên xinh đẹp, kỹ thuật diễn lại tốt, chỉ cần có thể chống đỡ được áp lực, tiếp tục lăn lộn ở giới giải trí, sớm hay muộn sẽ có cơ hội ngẩng cao đầu.

Mà Đường Dĩ Tổ và Trình Du đóng vai hai mẹ con, đã là chụp ảnh lưu niệm đóng máy, tất nhiên cô đi đâu cũng lôi kéo con bé cùng đi.

Một đám diễn viên tụ ở bên nhau, thường sẽ cùng nghiên cứu xem chụp hình kiểu gì, hi hi ha ha đùa giỡn, đây là lần đầu tiên phim trường rời rạc vô tổ chức vô kỷ luật đến vậy. Nhưng đây là lần cuối mọi người gặp nhau, Trần Trường An cũng sẽ không ngăn cản, chỉ nhìn nhìn, tùy ý để đám người trẻ tuổi cười vui âm ỉ.

Mới vừa chụp chung với một người cùng diễn, Đường Dĩ Tổ đang định quay đi, bỗng nhiên, giọng nói Bành Hiểu Vũ từ bên cạnh truyền đến: "Dĩ Tổ, có thể cùng cô chụp một bức ảnh không?"

"Được chứ." Đường Dĩ Tổ không có nghĩ nhiều, lôi kéo Trình Du cùng qua.

Khi chụp ảnh cô có thói quen nắm tay Trình Du, Bành Hiểu Vũ đứng đó nhìn một chút, cũng thật tự nhiên đặt tay lên vai con bé. Nhìn thoáng qua, ba người đứng đó tựa như đóng vai người một nhà.

Một nhân viên công tác bên kia thấy vậy, đang định cầm điện thoại ra chụp lại, bỗng nhiên hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía vị trí Đường Dĩ Tổ: "Lục tổng?"

Tuy rằng mưa to đã ngừng lại, nhưng trên mái hiên, nước mưa đọng lại vẫn nhỏ giọt, Đường Dĩ Tổ nghe được tiếng nói của nhân viên công tác, lúc đầu còn chưa nghe rõ, chờ sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô quay đầu nhìn lại, trong bất tri bất giác, Lục Châu vậy mà đã đứng sau lưng mình.

Lục Châu khá cao lớn, Đường Dĩ Tổ cho dù không thấp, nhưng đứng cạnh anh lại có cảm giác như chim nhỏ nép vào người. Để ý sẽ thấy, khoảng cách giữa hai người còn gần hơn cả Bành Hiểu Vũ.

Ban đầu, Đường Dĩ Tổ vốn nhìn giống người một nhà với Bành Hiểu Vũ, sau khi "nhét" thêm Lục Châu vào đội ngũ, giờ phút này, Bành Hiểu Vũ ngược lại như một người dư thừa.

Cả ngày hôm nay, Lục Châu canh phòng nghiêm ngặt Bành Hiểu Vũ, sao Đường Dĩ Tổ có thể nhìn không thấy.

Cô nhìn nhìn Bành Hiểu Vũ, lại có chút bất đắc dĩ mà nhìn về phía Lục Châu: "Lục tổng."

Cúi đầu nhìn Đường Dĩ Tổ, giọng nói của Lục Châu xen lẫn với tiếng mưa truyền vào tai cô: "Hơn một tiếng nữa anh phải đi."

Đường Dĩ Tổ đối diện với anh, cảm giác rất vui vẻ vừa rồi khi cùng mọi người chụp ảnh chung khi nghe được những lời này bỗng dưng tan biến, tâm tình không hiểu sao có chút nặng nề.

Hai người đều đã nói ra lời muốn nói, ai cũng không cho ai đáp án, Đường Dĩ Tổ và Lục Châu vốn dĩ chính là người ở hai thế giới, lần này tách ra, khả năng giao thoa sau này của cả hai sẽ rất nhỏ.

"Vậy... Theo thứ tự trước sau, em với anh Hiểu Vũ chụp xong, lại chụp chung với anh." Đường Dĩ Tổ nói, suy nghĩ biện pháp cho tình hình hiện tại.

Lục Châu nghe vậy, nhìn qua Bành Hiểu Vũ một cái, vừa muốn nói gì, giọt mưa bốn phía bỗng nhiên khuếch đại, tựa như có thùng nước từ trên mái hiên rơi xuống, "rào rào" lập tức át hết mọi âm thanh khác.

Trong tiếng nước dồn dập, nơi xa truyền đến tiếng la hét ồn ào của nhân viên công tác, ngay sau đó, Bành Hiểu Vũ đứng bên cạnh bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to: "Cẩn thận!"

Đường Dĩ Tổ phản xạ có điều kiện nhìn về phía Bành Hiểu Vũ, thấy mặt hấn lộ vẻ hoảng sợ, đột nhiên lui về sau nửa bước.

Phía sau Đường Dĩ Tổ và Lục Châu là nhà cũ ở Nam Mộc thôn, dưới mấy ngày mưa rền gió dữ, mái nhà bị dột nước mưa, giá gỗ lại càng oằn mình dưới sức nặng của gió táp, rốt cuộc không chịu nổi, bắt chợt sụp đổ!

Mà Đường Dĩ Tổ, Trình Du và Lục Châu đang đứng ở bên mép tường, khoảng cách thật sự quá gần, căn bản không có cơ hội chạy thoát!

Đại não Đường Dĩ Tổ trống rỗng, bản năng đẩy Trình Du trong lòng ngực ra ngoài, bản thân mình thậm chí không kịp chạy trốn. Mắt thấy bức tường đất kia sắp đè lên người Đường Dĩ Tổ, sống hay chết trong nháy mắt này, có người đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất, tình thế nguy hiểm lần về phía gò đất bên cạnh.

Đường Dĩ Tổ bị Lục Châu đè ở dưới thân, thậm chí không kịp thấy rõ mặt anh, chỉ nghe được một tiếng "Dĩ Tổ" anh nói sát bên tai, nháy mắt tiếp theo, càng nhiều mặt tường sụp đổ, tiếng gầm rú che trời lấp đất tiếng trút về phía bọn họ, Đường Dĩ Tổ bị Lục Châu gắt gao bảo vệ trong ngực, rơi vào một mảnh bóng tối.....

...

"Lục Châu ——!"

Chương 55

Editor: Lạc Tiểu - 09/04/2020

Sau khi Tần Hoa trả Đường Táo lại cho Đường Dĩ Tổ, bà đã nhanh chóng chạy đến nơi khác xử lý công việc. Di giúp việc trước đó vẫn chưa sa thải, vừa lúc Đường Dĩ Tổ hiện tại bị thương, cô đơn giản giữ lại đi cho đến cuối tháng.

Trước khi Đường Dĩ Tổ trở về, mỗi ngày đi đều phụ trách nấu hai bữa cơm, còn đón đưa Đường Táo tan học lớp năng khiếu, đi giúp việc đã thập phần quen thuộc thẳng bé.

Ăn xong cơm chiều rửa xong chén, đi lập tức trở về, trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con.

Ngồi đã lâu trên sofa, cả người Đường Dĩ Tổ đều thả lỏng lại.

Trước đây rời nhà đến đoàn phim cũng không có cảm giác gì, hiện tại trở lại, cô mới khắc sâu được cảm giác, ở nhà mình mới là thoải mái nhất.

Bình thường vào lúc này, Đường Táo sẽ ngồi ở phòng khách chơi đùa, còn Đường Dĩ Tổ thì bận rộn, nhưng đêm nay lại tương phản.

Mẹ thì chằm chằm nghỉ ngơi trên sofa, con thì đầu tiên là giúp người mẹ nào đó mở TV lên, bật gameshow gần đây có ratings tương đối cao. Sau đó lại chạy tiến phòng bếp lấy nước cho Đường Dĩ Tổ, lại đem khăn giấy, những gì có thể cần tới đều đem tới trong tầm tay cô, để ở nơi cô có thể lấy được.

Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, vóc dáng nho nhỏ, không có sức lực gì, cũng không biết sắp xếp mọi thứ như người lớn, thật vất vả mới dọn xong mọi thứ, Đường Dĩ Tổ cho rằng rốt cuộc thằng bé có thể nghỉ ngơi một chút, không ngờ Đường Táo dường như lại nghĩ tới cái gì, lại một lần nữa chạy vào phòng bếp.

Đường Dĩ Tổ thấy vậy, nhìn không được nghiêng đầu nhìn theo, lại thấy đứa nhỏ này bụng ghế nhỏ đặt ở gần tủ lạnh, sau đó leo lên dùng sức mở cửa tủ, lấy một đồng táo và lê ra. Rửa trái cây, cắt vào đĩa, hai tay dùng sức bung lên, Đường Táo lung lay đem trái cây đến trước mặt Đường Dĩ Tổ.

Vừa vặn mới vừa dọn dẹp xong đồng khăn giấy cùng remote cùng một đám thứ linh tinh, sau khi gia nhập thêm trái cây, vì giúp mẹ mình dễ với tới, Đường Táo lại một lần nữa muốn dọn dẹp lại từ đầu.

Đường Dĩ Tổ nhìn thân hình nho nhỏ của nó vội trước chạy sau, quả thực có cảm giác mình đang thuê lao động trẻ em, vội vàng nói: "Áy áy, con đừng cầm đừng cầm nữa, lại đây, ngồi ở bên cạnh má mi nghỉ ngơi một chút."

Đường Táo có chứng cường bách nhẹ, mắt đét tai ngơ với lời kêu gọi của mẹ mình, nhất định phải bày biện tất cả đồ vật một cách chỉnh tề mới bằng lòng dừng lại.

Thật vất vả mới dọn xong, Đường Táo rốt cuộc chịu ngồi bên cạnh Đường Dĩ Tổ, nhưng mông còn chưa ngồi ổn, lại đột nhiên từ trên sofa đứng dậy: "Còn phải quét nhà."

"Quét, quét, quét nhà?" Đường Dĩ Tổ trừng to mắt nhìn Đường Táo, khóe miệng hơi gằn gặt "Con còn nhỏ như vậy, quét cái gì mà quét."

"Mỗi đêm trước khi đi ngủ, má mi đều phải quét nhà." Thằng bé nghiêm túc nói.

Lúc này Đường Dĩ Tổ mới phát hiện, những hành động Đường Táo đã làm sau khi về nhà đều là dựa theo thói quen bình thường của cô.

Những việc này khi Đường Dĩ Tổ làm, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, đổi lại là Đường Táo, cô lại có chút không được tự nhiên. Cô nhanh chóng vươn tay ấn ông thần này xuống ghế: "Ngày mai nhờ đi dọn dẹp nhà cửa lại một chút là xong, con ngồi xuống trước đi."

Đường Táo nghe lời chậm rãi ngồi lại, nhưng ngay sau đó, lại đứng lên: "Còn chưa quét bịch rác nữa!"

"Bịch rác..." Đường Dĩ Tổ nhìn thoáng qua, mới phát hiện vừa nãy khi đi giúp việc đi, cô quên nhờ đi quét rác.

Phòng ở của Đường Dĩ Tổ không lớn, hai mẹ con đều có thói quen sạch sẽ, bịch rác để trong nhà qua đêm đúng thật là không quá thoải mái, Đường Dĩ Tổ đơn giản đứng dậy nói: "Đêm khuya rồi, bạn nhỏ không thể tùy tiện ra cửa, để má mi quét cho."

Cô vừa dứt lời, còn chưa kịp đi ra ngoài, Đường Táo lập tức ngăn lại: "Không được! Má mi ở nhà nghỉ ngơi, con đi xuống đất quét rác xong sẽ lập tức trở về."

Đường Dĩ Tổ nhìn bộ dáng nghiêm túc của thằng bé, biết rõ tính tình nó cố chấp, sợ là khuyên không được.

Lần này Đường Táo không chỉ không giận cô, ngược lại hiểu chuyện như vậy, vẫn luôn chăm sóc cô, Đường Dĩ Tố cũng không muốn đả kích sự tích cực của con, quyết định đổi biện pháp khác: "Vậy chúng ta cùng nhau đi xuống, con đỡ má mi được không?"

Đường Táo xụ mặt, hiển nhiên vẫn là không quá đồng ý.

Đường Dĩ Tố rơi vào đường cùng, đành phải dùng chiêu tất sát, cô dùng đôi mắt ngập nước, có chút ủy khuất nhìn thẳng bé, nhỏ giọng nói: "Giờ chân má mi bị thương, đi cầu thang chậm rì rì, Tiểu Táo sẽ không ghét bỏ má mi chút."

"Không có!" Đường Táo hoảng hốt, lập tức khăn trương phủ nhận.

"Vậy đi thôi, má mi cầm bịch rác, con đỡ má mi nha." Đường Dĩ Tố cười, cong lưng cầm bịch rác lên.

Đường Táo lại một lần nữa mở ra hình thức tiểu thái giám, bởi vì đi xuống cầu thang nguy hiểm hơn so với đi lên, một đường đi xuống, cả người thẳng bé đều căng thẳng.

Thật vất vả mới tới tầng trệt, vào thời gian này, phòng tập thể hình của tiểu khu ở gần đó, còn có không ít bạn nhỏ đang nói chuyện chơi đùa.

Một đám trẻ đang chơi với nhau, nhưng khi nhìn thấy Đường Dĩ Tố, không ít bạn nhỏ bị cái chân bó bột của cô làm chú ý.

Trong sinh hoạt hằng ngày, người bị bó bột chống gậy cũng không thường thấy, trẻ con đối với bất luận sự vật gì đều tràn ngập tò mò, có lẽ là lần đầu nhìn thấy người như vậy, nhìn không được nhìn chăm chăm chân Đường Dĩ Tố.

Vừa nhìn, còn thuận tiện nhỏ giọng thảo luận: "Là một phụ nữ què."

"Không phải phụ nữ què, cái này kêu là người tàn tật."

"Có phải cô ấy không có chân không?"

"Cái kia gọi là gậy chống, chân đi không nổi, thì phải dùng gậy chống để đi đường, bà nội tớ cũng xài cái này."

"Thật đáng thương quá à..."

Tuổi của những đứa trẻ này lớn hơn Đường Táo một chút, nhìn là biết học tiểu học, đang ở tuổi cái hiểu cái không, lúc thảo luận cũng biết phải kiêng dè người khác.

Đường Dĩ Tố vừa quăng rác, vừa nghe bọn nhỏ nói chuyện, nội tâm có chút dở khóc dở cười, bất quá cũng không để trong lòng. Khi cô ném xong rác, mới vừa định cùng Đường Táo về nhà, bỗng nhiên phát hiện bốn phía yên tĩnh, những đứa trẻ vừa rồi còn riu rít đột nhiên đều im lặng.

Đường Dĩ Tố cúi đầu nhìn mới phát hiện, trong bất tri bất giác, Đường Táo luôn đứng bên cạnh cô đã quay mặt hướng về đám học sinh tiểu học, hai nắm tay siết chặt, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm những trẻ kia.

Hiện tại đang là ban đêm, trong tiểu khu tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, nhưng dĩ nhiên ánh đèn không sáng bằng ban ngày.

Đường Táo đứng ở chỗ đó, đưa lưng về phía Đường Dĩ Tố, ánh đèn không thể gọi là sáng ngời chiếu vào mặt thẳng bé.

Một nửa gương mặt có thể nhìn thấy rõ ràng, nửa gương mặt còn lại giấu trong bóng tối, lại phối hợp với ánh mắt rợn người kia, ngay cả người lớn cũng có thể bị nó dọa sợ, huống chi đây chỉ là những đứa nhỏ, trên gương mặt vài đứa còn lộ rõ vẻ hãi hùng.

"Tụi này, không được nói mẹ tao như vậy." Đường Táo chậm rãi nói.

Nhóm học sinh tiểu học liếc nhau, bọn nó vốn dĩ cũng chỉ thảo luận thôi, cũng không có ác ý, thấy bộ dáng Đường Táo phần nộ như vậy, bọn nó chậm rãi dời đi ánh mắt.

Nếu tầm mắt của ai còn dừng lại trên chân Đường Dĩ Tố, Đường Táo liền lập tức trừng trở về.

Đứa nhỏ này thoát nhìn tựa như một con thú con tràn ngập tính công kích, che chở mẹ mình đang bị thương phía sau, ai dám gây ra uy hiếp với Đường Dĩ Tố, nó cũng chuẩn bị sẵn sàng tùy thời chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55-2

Mãi cho khi nâng Đường Dĩ Tổ về đến nhà, xác nhận cô ngồi xuống giường hoàng, mắt thường cũng có thể thấy được rằng giờ phút này Đường Táo mới hơi thả lỏng. Đứa nhỏ này tiếp tục lặp lại hành động trước đó, đánh giá mỗi một góc trong nhà, bắt chước bộ dáng trước kia của Đường Dĩ Tổ khi chăm sóc nó, hiện tại thẳng bé lại dùng để chăm sóc cô.

Đây là lần đầu tiên Đường Dĩ Tổ nhìn thấy bộ dáng có tính công kích của Đường Táo, khác với vẻ giận dữ lúc cô đi đóng phim, lúc ấy tuy Đường Táo xụ mặt, nhưng không lộ khí trầm trọng như hôm nay.

Dựa theo lẽ thường mà nói, mấy đứa học sinh tiểu chụm lại với nhau tuyệt đối không có khả năng sợ hãi một bạn nhỏ ngay cả nhà trẻ còn không chưa tốt nghiệp.

Nhưng đừng nói bọn nhỏ, ngay cả Đường Dĩ Tổ cũng bị bộ dáng của thẳng bé làm ngẩn ngơ, mãi cho đến hiện tại, cô mới hồi phục tinh thần lại, nhẹ giọng gọi: "Tiểu Táo."

Đường Táo đang bận rộn nghe vậy, lập tức chạy như bay lại đây: "Má mi, làm sao vậy, cần con giúp gì hở?"

"À, không cần." Đường Dĩ Tổ nói, "Đã lâu không gặp con nên muốn nói chuyện với con một chút. Tiểu Táo ngồi ở đây, khoảng cách gần với má mi một chút được không?"

Đường Táo vừa nghe, tức khắc gật gật đầu, trước đó rõ ràng làm cách nào cũng không ấn nó ngồi được lên ghế, lúc này thẳng bé lại an phận, thành thành thật thật ngồi bên cạnh Đường Dĩ Tổ, dáng vẻ ngoan ngoãn khác nhau một trời một vực với trước đó.

Đường Dĩ Tổ nhìn dáng vẻ này của Đường Táo, đành phải châm chọc ngữ khí một chút, nói: "Tiểu Táo à, vừa rồi ở dưới lầu khi quăng rác, có phải con đặc biệt đặc biệt tức giận không?"

Đường Táo không ngờ Đường Dĩ Tổ sẽ đề cập đến chuyện vừa rồi, biểu tình trên mặt căng chặt, sau một lúc, mới gật gật đầu.

Một mặt, Đường Dĩ Tổ thật cao hứng vì con trai quan tâm, che chở mình, một mặt, cô lại thật sự không muốn Đường Táo bị mình ảnh hưởng lớn đến vậy.

Đây cũng là nguyên nhân Đường Dĩ Tổ ở bệnh viện suốt một tuần mới về nhà.

Lúc trước ở sân bay, thấy Đường Táo không giận dữ, trong lòng Đường Dĩ Tổ còn rất may mắn, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy, thà rằng đứa nhỏ này tức giận với mình còn hơn.

Nhìn xem, ngay từ sau khi hai mẹ con về nhà, Đường Táo đã vội vàng làm việc nhà, rồi còn vội vàng ra mặt giúp Đường Dĩ Tổ, không cho phép người khác nói nói bậy về mẹ mình.

Một đứa bé hiểu chuyện một chút, người lớn đúng là bớt lo, nhưng quá hiểu chuyện, lại nhìn không được phát sầu.

Bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không vì bị thương ở chân mà cảm thấy ủy khuất khó chịu bao nhiêu, nhưng dáng vẻ cẩn thận này của Đường Táo ngược lại làm cô có chút bất an.

Cô vươn tay, sờ sờ đầu con trai, Đường Dĩ Tổ bắt đầu nhẹ giọng kể lại chuyện ở phim trường từ đầu tới cuối, nguyên nhân vì sao mình lại bị thương, kết quả như thế nào, trừ chi tiết ở giữa ranh giới sống chết cô đã đẩy Trình Du ra ngoài, mọi chuyện cô đều nói hết.

Đường Táo nghiêm túc lắng nghe, nghe tới đoạn tường thuật bị sập, cả người thẳng bé căng thẳng, đôi tay nắm quần áo, nắm đến cứng ngắc, mãi cho đến khi Đường Dĩ Tổ nói xong, Đường Táo cũng không buông tay.

"Lúc má mi tỉnh lại, đã phát hiện mình ở trong bệnh viện thị trấn rồi. Bất quá mẹ Tiểu Táo rất may mắn, tuy gãy xương nhưng xương cốt lại không sai vị trí. Chỉ cần bó bột như vậy, không đến một tháng là có thể bình phục, đến lúc đó cắt bột ra, chân của má mi có thể khôi phục bình thường, tiếp tục tung tăng nhảy nhót." Đường Dĩ Tổ cười.

Đường Táo nghe, vẻ mặt vốn khẩn trương bỗng nhiên ngẩn ngơ.

Đường Dĩ Tổ lập tức bắt được thần thái dị thường của con, vội vàng hỏi: "Sao vậy con?"

"Không có gì." Đường Táo nói nhanh, sau đó nhanh chóng cúi đầu, tránh đi ánh mắt Đường Dĩ Tổ, chỉ để lại mái tóc quăn quăn đối diện với cô.

Đường Dĩ Tổ ở chung với đứa nhỏ này lâu như vậy, dĩ nhiên có chút hiểu biết tính tình của nó, cảm xúc Đường Táo khác thường trong nháy mắt lập tức khiến cho cô coi trọng: "Đường Táo, làm sao vậy?" Giọng nói Đường Dĩ Tổ nghiêm túc.

"Muốn nói cái gì, có thể trực tiếp nói với má mi. Con xem, má mi kể hết chuyện trước đó đã xảy ra với con rồi mà."

"Đường Táo?"

Đường Táo càng nghe vậy, cả người càng run lên bần bật, Đường Dĩ Tổ phát giác không thích hợp, vươn tay sờ sờ mặt nó, kết quả đầu ngón tay chạm

vào dòng nước mắt ẩm ướt.

Cô lập tức hoảng sợ, mau chóng làm Đường Táo ngẩng đầu lên, rút ra khăn giấy lau nước mắt cho con trai: "Đang êm đang đẹp sao lại khóc, Đường Táo ngoan ngoan, má mi không hỏi nữa, con không muốn nói thì không nói, đừng khóc đừng khóc."

Tức khắc, đứa nhỏ này càng khóc dữ, "Oa" một tiếng đã nhào tới, ôm mẹ mình thật lâu cũng không chịu buông tay.

Đường Dĩ Tổ vội vàng ôm lấy con, vỗ nhẹ vai, không ngừng trấn an.

Một hồi lâu, cảm xúc Đường Táo mới dần dần ổn định, nó dựa vào người Đường Dĩ Tổ, chậm rãi ngược mặt lên, hai mắt bởi vì khóc mà đỏ rực.

Đường Táo khịt khịt cái mũi, nhìn cô: "Má mi."

"Ừm? Ngoan, má mi ở đây." Đường Dĩ Tổ ôm lấy con, nhẹ giọng nói.

Thằng nhóc này ngủ một giấc cũng không chịu thừa nhận mình đã ôm Đường Dĩ Tổ, hiếm khi chịu chủ động nhào tới, bé con nho nhỏ cuộn thành một cục dựa vào trong lòng ngực, thật là làm người ta đau lòng.

"Con cho rằng, người không bao giờ có thể đi lại nữa..." Đường Táo nhìn cô, nhỏ giọng nói.

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra một chút, một hồi lâu mới hiểu được ý của nó.

Cô bởi vì tâm lý trốn tránh, trước khi trở về cũng không nói gì với con trai, Đường Táo ở sân bay vừa nhìn thấy cô, chính là bộ dáng một chân bó bột, tay thì chống gậy mới có thể đi đường.

Lúc ấy Đường Táo ngốc lảng thật lâu mới phục hồi lại tinh thần, lúc sau một câu cũng không hỏi, Đường Dĩ Tổ cho rằng nó đã tiếp nhận chuyện mẹ mình bị thương, cũng quên mất chuyện nói rõ tình huống cụ thể của mình với thằng bé, không ngờ lại làm cho nó hiểu lầm như vậy!

Khó trách đứa nhỏ này không rên một tiếng, trở về đã hầu hạ cô hết mực, còn không cho người khác nói bất luận cái gì về vết thương ở chân của Đường Dĩ Tổ.

Bộ dáng tràn ngập tính công kích kia, là vì bảo hộ người mẹ mà nó cho rằng bị biến thành người tàn tật.

Đường Dĩ Tổ vội vàng nói: "Không có không có, chỉ là gãy xương mà thôi, nếu như không có gì ngoài ý muốn, tháng sau má mi có thể đi được bình thường!"

Đường Táo gật gật đầu.

"Cho nên... Đột nhiên con trở nên vội vã như vậy, rửa trái cây cho má mi, quét nhà, còn có đồ rác, là chuẩn bị tinh thần chăm sóc má mi cả đời sao?"

Đường Táo nhìn cô, lại nghiêm túc gật gật đầu: "Con lớn rồi, có thể làm việc nhà, nếu trong nhà không có tiền, con sẽ không đi học nữa, làm công kiếm tiền nuôi má mi."

Đường Dĩ Tổ nghe, vừa cảm động vừa muốn cười: "Con nhỏ như vậy, nhà trẻ cũng chưa tốt nghiệp, đi ra ngoài làm công ai dám thuê con đây, thuê lao động trẻ em là phạm pháp biết không."

Một lát sau, Đường Táo nhỏ giọng nói: "Má mi, con hiểu ý của câu nói kia rồi."

"Ừm? Câu nói nào?" Đường Dĩ Tổ tò mò hỏi.

"Đau ở người con, đau ở lòng mẹ." Thằng bé thấp giọng nói.

Đường Dĩ Tổ hơi ngẩn ra, mới nhớ tới trước kia, trán của Đường Táo bị phụ huynh nhà Trần Từ Hào làm chảy máu, cô đã từng buồn nôn nói với nó, đau ở người con, đau ở lòng mẹ.

Khi nhìn thấy con mình bị thương, mẹ tựa như mình cũng bị thương, đặc biệt đặc biệt khổ sở, hận không thể làm vết thương kia ở trên người mình, đừng khiến cho con mình chịu cực khổ như vậy.

Lúc ấy, Đường Táo còn không thật sự hiểu rõ câu nói này.

Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy chân Đường Dĩ Tổ bị bó thạch cao, cho rằng cô bởi vì lần này đóng phim mà bị tàn tật suốt đời, sau này không thể đi lại nữa, cuối cùng nó cũng hiểu.

"Đứa nhỏ ngốc, thật ra má mi hy vọng cả đời này con không hiểu rõ."

Trưởng thành cần phải trả giá. Giờ khắc này, Đường Dĩ Tổ cảm thấy mình vô cùng may mắn khi chỉ bị gãy xương, nếu cô thật sự tàn tật, tâm trạng này của Đường Táo sợ là vĩnh viễn cô cũng không biết được, thằng bé cũng sẽ không bao giờ thẳng thắn nói ra.

Chương 55-3

Editor: Lạc Tiểu - 12/04/2020

Vẫn là câu nói cũ: Chương có [X] tức chương chưa full, sẽ cập nhật, nếu mọi người thấy đã có chương mới nhưng đọc không hiểu, hãy xem lại chương cũ nhé ♥ Không chi định với những bạn đọc ở chỗ khác ngoài wattpad của tôi, cảm ơn.

Hai ngày sau, nhà trẻ Thiên Quỳnh khai giảng, Đường Dĩ Tổ chống gậy cùng Đường Táo đi đến trường xử lý thủ tục.

Đơn xin lúc trước Đường Dĩ Tổ nộp lên đã được Lục Châu và hội đồng quản trị xét duyệt, từ đó về sau, điều kiện xin nhập học của nhà trẻ Thiên Quỳnh xóa đi mục "từ chối gia đình đơn thân".

Trừ cái đó ra, những yêu cầu khác không hề thay đổi.

Tuy rằng hoàn cảnh của gia đình đơn thân hoàn toàn đối lập với gia đình bình thường, rất khó có đủ tiền đóng tiền học, nhưng đây vẫn là một cơ hội cho bọn họ, vô hình trung, nhân số trúng tuyển năm nay của nhà trẻ Thiên Quỳnh nhiều hơn một chút so với mọi năm.

Ngoài đại sảnh, các phụ huynh xếp hàng theo thứ tự.

Hằng ngày, bởi vì vẻ xinh đẹp của mình, Đường Dĩ Tổ đứng trong đám người, chỉ cần có người thoáng để ý, người đầu tiên bị chú ý chắc chắn là cô.

Huống chi hôm nay, cô bị thương chân, thật sự muốn không nhìn thấy cũng khó.

Bất quá phụ huynh ở đây phần lớn đều tổ chất tương đối tốt, sau khi phát hiện chân của Đường Dĩ Tổ có vấn đề, mọi người không chỉ không cảm thấy ngạc nhiên, một vài phụ huynh thần sắc như thường, còn các phụ huynh khác tuy không che dấu tốt cảm xúc cho lắm, nhưng bọn họ cũng không nhìn chăm chăm vào vết thương của cô, ngược lại còn cố tình dời đi ánh mắt, cố gắng không để cho cô có cảm giác khó chịu.

Lúc này, ở trước buồng cửa sổ làm thủ tục, một phụ huynh không biết xảy ra chuyện gì mà đã nói chuyện với nhân viên nhà trẻ Thiên Quỳnh suốt hai mươi phút còn chưa xong.

Các phụ huynh đứng chờ một hồi cũng cảm thấy có chút không kiên nhẫn.

Trong đại sảnh tuy có mở máy lạnh, bên cạnh cũng có phòng nghỉ, nhưng người ở đây có ai mà không phải người bận rộn, mắt thấy sắp có người sắp sửa tức giận, vị phụ huynh chậm chạp kia cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề, xoay người bước nhanh rời khỏi đại sảnh.

Nhân viên công tác gọi tên người tiếp theo, người được kêu tên nhìn nhìn về phía sau lưng, thấp giọng nói gì đó với nhân viên công tác, một lát sau, anh ta rời khỏi đội ngũ, đi đến trước mặt Đường Dĩ Tổ, nói: "Tôi đã nói với nhà trẻ là muốn đổi vị trí với chị, chị đi trước đi."

Đường Dĩ Tổ sững sốt, nhìn vị phụ huynh kia, xác định trước đó, mình căn bản không quen biết anh ta.

Đối phương nhìn bộ dáng ngốc ngốc của Đường Dĩ Tổ, cười với cô: "Chân của chị không tiện cho lắm, đứng lâu sẽ mệt, sớm xử lý xong rồi về nhà nghỉ ngơi."

Đường Dĩ Tổ vội vàng nói: "Không đứng không đứng, chân tôi chỉ bị thương, nhưng không phải tàn tật, hơn nữa bên cạnh có phòng nghỉ, chỉ là tôi lười ngồi một chút rồi lại phải đi nên mới không qua đó, không cần đặc biệt quan tâm tôi đâu."

Phụ huynh kia cười cười: "Tôi đã nói với bọn họ rồi, chị mau đi đi, đừng để con chị đợi lâu."

Nói xong, anh ta lại nhìn Đường Táo.

Đường Táo nhanh chóng khoanh tay: "Cảm ơn thúc thúc."

"Ha, không cần khách khí, đứa nhỏ này quá lễ phép." Vị phụ huynh kia vừa nghe, lập tức cười cười.

Đã là như vậy, Đường Dĩ Tổ đành phải liên tục nói lời cảm tạ, sau đó dẫn Đường Táo đi đến vị trí phía trước.

- -

Góc khảo sát: Mọi người nghĩ xem có nên đề tên chương không?

Chương 56

Editor: Lạc Tiểu - 15/04/2020

Đường Táo đã là bạn nhỏ có giá trị nhan sắc đặc biệt cao trong đám bạn cùng tuổi, sâu trong lòng Đường Dĩ Tố, cô vẫn luôn cho rằng, mình sẽ không nhìn thấy đứa trẻ nào đẹp như con trai mình nữa, dù sao thì đây chính là thiết lập mà chính tác giả quyền sách này công nhận.

Nhưng bé trai trước mắt này lại có vẻ đẹp sánh ngang với Đường Táo, hơn nữa còn là loại hình hoàn toàn tương phản.

Trong nét đẹp của Đường Táo có mang theo một chút lai Tây, tóc hơi quăn, ngũ quan rõ ràng, làn da trắng nõn, nói hơi buồn nôn một chút, chính là tựa như ánh mặt trời bé con.

Nếu Đường Táo là búp bê Tây Dương, vậy thì bé trai này chính là búp bê bằng sứ.

Mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen huyền, đầu của nó thoát nhìn nhỏ hơn Đường Táo một chút, thân hình gầy ốm, làn da trẻ con trắng như sữa, là một đứa bé người Hoa vô cùng xinh đẹp.

Sau khi bị Đường Táo túm lại, đứa bé này cả người run lên, kinh hoàng nhìn hai mẹ con Đường Táo.

"Buông, buông mình ra." Nó không ngừng vịn vẹo gãy giữa, bởi vì quá sốt ruột, hai con mắt đỏ rực, tựa như thỏ con, vô cùng đáng thương.

Đường Táo gắt gao túm chặt lấy quần áo của nó, nắm không chịu thả: "Cậu phải xin lỗi mẹ tôi mới có thể đi!"

"Xin, xin lỗi." Bé trai nhìn bộ dáng hung dữ của đối phương, khóc lóc nói.

Đường Táo nghe được, hừ một tiếng, lúc này mới miễn cưỡng buông tay.

"Mình có thể đi rồi sao." Nó rõ ràng bị Đường Táo dọa sợ, đã được thả ra, còn đáng thương hỏi Đường Táo.

Đường Dĩ Tố nghe vậy, trong lòng cũng hiểu rõ đứa nhỏ này không phải cố ý, nhìn đáng vẻ ngây ngốc của cậu bé, cô nhẹ giọng nói: "Bạn nhỏ, sao con lại chạy đi một mình, ba mẹ con đâu?"

Bé trai sợ hãi nhìn Đường Dĩ Tố, cúi đầu không dám nói lời nào.

Cô lại hỏi: "Vậy tên con là gì, là học sinh của nhà trẻ này sao, cô dẫn con đi tìm thầy cô giáo được không?"

Bé trai nghe vậy, liên tục lắc đầu, Đường Dĩ Tố không thân thuộc với nó, trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng đoán không ra nó có ý gì.

Đứa nhỏ này có độ tuổi cũng xấp xỉ với Đường Táo, nhà trẻ lớn như vậy, tuy rằng cửa chính đã đóng, nhưng tùy ý để một đứa trẻ chạy lung tung thì không chỉ có dễ bị lạc mà còn rất dễ xảy ra sự cố.

Đường Dĩ Tố nếu không thấy thì thôi, nếu đã gặp, cô liền nhện không được nhiều lời vài câu: "Con nhỏ như vậy, chạy còn nhanh, một mình đi lung tung ở nhà trẻ rất nguy hiểm, lỡ như gặp người xấu bắt cóc, sẽ không về nhà được nữa."

Đường Táo nghe xong, còn bổ sung như thật: "Người xấu thích nhất mấy đứa nhóc con như cậu đó. Lừa bán cậu xong rồi chặt tay chân, biến cậu thành người tàn tật, cho ra ngoài đường ăn xin, nếu không có tiền sẽ không được ăn cơm."

Bé trai nghe xong, vốn dĩ đã sợ hãi Đường Táo, hiện tại cả người nhện không được run bần bật, đôi mắt thỏ con nhìn chăm chăm bạn nhỏ đang đứng đối diện mình, phảng phất như Đường Táo chính là người xấu.

"Tiểu Táo!" Đường Dĩ Tố vội vàng ngăn cản, "Con xem cái này ở đâu?"

Tuy rằng đúng thật là có phát sinh chuyện này, nhưng chuyện âm u như vậy, Đường Dĩ Tố là người trưởng thành còn thấy sờ sợ, Đường Táo nhỏ như vậy, sao có thể tiếp thu.

"Con xem tin tức." Thằng bé nhỏ giọng nói.

Đường Dĩ Tố nhìn qua bé trai sắp bị dọa khóc, đành phải nói nhanh: "Bạn nhỏ, con tên là gì? Nếu như không được, cô giúp con báo nguy, gọi điện thoại cho chú cảnh sát, để chú cảnh sát bảo vệ con. Đừng sợ, được không?"

Đối với đám trẻ con, cụm từ "Chú cảnh sát" tựa như có một cỗ lực lượng thần bí, cho bọn nó vô hạn cảm giác an toàn lẫn dưng khí, hơn nữa, giọng nói của Đường Dĩ Tổ hiền lành dịu dàng, làm bé trai thoáng có một tia cảm giác an toàn, cuối cùng nó cũng gật gật đầu: "Tên của con là Lăng..."

"Tiểu thiếu gia!"

Bé trai nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, có một giọng nữ vang lên gần đó.

Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn lại, thấy một người phụ nữ trung niên trang điểm tinh xảo chạy nhanh tới đây, ở sau lưng bà, còn có hai gã đàn ông cả người vạm vỡ mặc tây trang, hẳn là vệ sĩ.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy người phụ nữ trung niên này vô cùng quen mắt, suy nghĩ một chút, cô lập tức nhớ lại, vị phụ huynh vừa rồi ở đại sảnh xếp hàng kéo dài gần hai mươi phút mới làm xong chính là người này!

Bé trai thật vất vả mới thả lỏng một chút, trong nháy mắt nhìn thấy người phụ nữ trung niên này, hồn phách đều bị dọa bay, xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà nó dù sao cũng là một đứa trẻ, hai người vệ sĩ chỉ cần bước dài vài bước, không cần tốn nhiều sức đã có thể chặn đường bé trai.

Người phụ nữ trung niên thấy bé trai ngay cả đường cũng không thềm nhìn, chỉ lo chạy trốn, bà ta dẫm lên giày cao gót chậm rãi đi đến trước mặt thẳng bé, từ trên cao nhìn xuống: "Tiểu thiếu gia, sáng sớm hôm nay con đã đồng ý với ta rằng sẽ ngoan ngoãn nghe ta nói, ta mới dẫn con ra ngoài. Hiện tại con bướng bỉnh như vậy, lần sau làm sao ta có thể tin tưởng con?"

Bà vai bé trai co rúm, cả người đều đang run rẩy, tựa hồ cực kỳ sợ hãi người phụ nữ trung niên này.

Đường Dĩ Tổ thấy được, vội vàng chống gậy, nhờ vào sự nâng đỡ của Đường Táo đi lên phía trước: "Xin hỏi chị là....."

Dường như lúc này người phụ nữ trung niên mới nhìn thấy Đường Dĩ Tổ, bà ta quay đầu lại, cười nhẹ với cô: "Chào cô, cảm ơn cô đã giúp tôi tìm được con trai, nếu như cô có yêu cầu gì, có thể nói với tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng hoàn thành."

Đường Dĩ Tổ ngẩn ngơ, không ngờ có một ngày, sẽ có một người phụ nữ nói với mình như vậy. Nếu như là ngày thường, cô hẳn sẽ còn có tâm tư nói giỡn, nhưng thấy bé trai thật sự đáng thương, Đường Dĩ Tổ nghi ngờ hỏi: "Chị là mẹ của thằng bé sao?"

Người phụ nữ trung niên thấy vẻ mặt của Đường Dĩ Tổ, lại nhìn thoáng qua bé trai đang run bần bật, bà ta bật cười nói: "Tôi thật sự là mẹ nó, bất quá là mẹ kế."

"Người giám hộ của nó không rảnh, cho nên hôm nay tôi dẫn nó đi xử lý thủ tục nhập học, không ngờ lúc tôi đang bận rộn, nó dám lợi dụng lúc tôi không chú ý để chạy trốn, thật sự là quá bướng bỉnh."

"Đầu năm nay, một khi trẻ con rời khỏi tầm mắt phụ huynh, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, mọi nhà đều có chỗ khó riêng, cô cũng là một người mẹ, hẳn là có thể hiểu được tâm tình hiện tại của tôi."

Nói, người phụ nữ trung niên thở dài, vươn tay sờ sờ đầu bé trai: "Lần sau ngàn vạn lần không thể lại làm loại sự tình này, coi như ta cầu xin con, được không?"

Bé trai cúi đầu, tùy ý để mẹ kế vuốt đầu mình, hình ảnh này nhìn qua cũng thấy rất hài hòa, nếu như xem nhẹ thân hình nhỏ nhắn đang run lên như cái sàng kia.

Đường Dĩ Tổ nhìn tình hình, vẫn cảm thấy không thích hợp, mắt thấy ba người lớn muốn dẫn bé trai đi, Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, cô nhịn không được nói dỗi: "Khoan, từ từ, vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho thầy cô nhà trẻ, thầy cô nói đang trên đường đi tới, nếu không chúng ta chờ một chút, cùng nhà trẻ xác nhận lại rồi các người hãy rời đi."

Người phụ nữ trung niên nghe vậy, dừng lại bước chân, chậm rãi quay đầu, khóe miệng hơi nhếch.

Tuy rằng bà ta lớn tuổi, ít nhất hơn Đường Dĩ Tổ mười lăm tuổi trở lên, nhưng trên mặt trang điểm tinh xảo, toàn thân không chỗ nào không tinh tế. Giờ phút này, ánh mắt người phụ nữ trung niên nhìn Đường Dĩ Tổ cũng có chút thâm ý: "Không ngờ Đường tiểu thư lại là một người có lòng nhiệt tình như vậy."

Cả người bà ta, từ trên xuống dưới, từ ăn mặc tới kiểu tóc đều thập phần ưu nhã, thoát nhìn không có bất luận dị thường nào, nhưng Đường Dĩ Tổ lại bất giác cảm thấy người phụ nữ trung niên này toàn thân âm trầm.

Giờ phút này bị bà ta nhìn như vậy, lòng cô có chút nặng nề.

Xuyên tới đây lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên trong hoàn cảnh Đường Dĩ Tổ không ở phim trường mà lại bị một người xa lạ nhận ra mình.

Đặc biệt là gần đây, khi tiết mục của Tống Thần Hạo và Dương Mạn Ni được tung ra, tin tức hai người họ vô cùng nóng bỏng, còn Đường Dĩ Tổ tiến tổ đóng phim vài tháng, đã sớm bị quên lãng từ lâu.

Dưới tình huống như vậy, cư nhiên còn có người có thể nhận ra cô!

Cảm giác nguy cơ làm cho Đường Dĩ Tố dường như trong nháy mắt nhập diễn, biểu cảm trên mặt không chút nào thay đổi, hoàn toàn che giấu nội tâm hoảng loạn của mình.

Đường Dĩ Tố cũng cười với người phụ nữ trung niên một chút: "Nhiều thêm chút trình tự mà thôi, miễn cho nhà trường lo lắng cho an toàn của học sinh. Nếu như chị chờ không kịp, hiện tại chúng ta cùng đi ra đại sảnh cũng được, dù sao từ đây đi ra ngoài cũng phải đi ngang qua bên kia."

"Cứ vậy đi." Người phụ nữ trung niên không tìm ra được gì từ vẻ mặt của Đường Dĩ Tố, bà ta chậm rãi thu hồi ánh mắt, đi đầu lên phía trước, bé trai đi ở giữa, vệ sĩ che chở ở một trái một phải, giống như giam giữ phạm nhân, dường như rất sợ bé trai chạy trốn.

Ở phía sau bọn họ, mới là Đường Dĩ Tố đang chống gậy, cùng với Đường Tảo đang đỡ cô.

Khi trở lại đại sảnh, các phụ huynh đứng xếp hàng xử lý thủ tục cũng ít hơn rất nhiều, Đường Dĩ Tố nhờ nhân viên công tác ở cửa sổ bước ra xác nhận, sau khi biết người phụ nữ trung niên này thật sự là người nhà của bé trai, lúc này, Đường Dĩ Tố mới chịu thả người.

"Nếu hiểu lầm đã giải trừ, tôi có thể dẫn người trở về đúng chưa." Người phụ nữ trung niên nói, cúi đầu nói với bé trai, "Còn không cảm ơn dì đi, quan tâm con như vậy."

"Cảm ơn dì." Bé trai cúi đầu nói.

"Không cần khách khí."

Tuy rằng trong giọng nói của người phụ nữ trung niên mang theo chút trào phúng, làm Đường Dĩ Tố có cảm giác không thoải mái, bất quá đúng là cô đã xen vào việc người khác, tri hoãn công việc của nhà người ta.

Cho dù quan hệ người nhà của bọn họ thoát nhìn rất kỳ lạ, nhưng Đường Dĩ Tố chỉ là người ngoài mà thôi, cũng không nên nói nhiều cái gì. Sau khi ba người bọn họ đi xa, cô mới dẫn Đường Tảo rời khỏi trường, đi mua sắm dụng cụ học tập xong, hai mẹ con mới về tới nhà.

Mười ngày sau, Đường Dĩ Tố đi bệnh viện, cắt thạch cao đã treo trên chân mình suốt nửa tháng.

Khi hai chân đã đạp lên mặt đất, tự do hoạt động, có thể đi, có thể chạy, Đường Dĩ Tố quả thực có loại cảm giác hạnh phúc như vừa được tân sinh.

Đường Tảo đã chính thức nhập học nhà trẻ Thiên Quỳnh, mấy ngày qua đi, đã hoàn toàn thích ứng với sinh hoạt của trường mới. Trước mắt, trừ hai ngày cuối tuần ra, từ thứ hai đến thứ sáu, Đường Dĩ Tố chỉ cần đưa đón con trai về nhà, thời gian còn lại đều là tự do.

Đường Dĩ Tố quyết định tìm thời gian rảnh, để đi xem Lục Châu đã lâu không thấy.

--

Lạc: Thử nghiệm đặt tên chương ở 30 chương đầu. Mọi người xem thử xem, nếu như chưa đọc truyện, chỉ đọc tên chương thì có bị lộ nội dung chương không? Sau khi đọc truyện, đọc tên chương có hình dung ra được chương đó có nội dung gì không?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lục trạch

Editor: Lạc Tiểu - 17/04/2020

Lúc trước khi trò chuyện cùng Lý thúc, ông ấy có tự giới thiệu mình là quản gia Lục trạch, mãi cho đến hôm nay, đi vào nhà Lục Châu, Đường Dĩ Tố mới biết được, "Lục trạch" là khái niệm như thế nào.

Đối với dân chúng bình thường như Đường Dĩ Tố mà nói, trong lý giải của cô, ở thành phố này, trừ khu trung tâm phải giữ lại dáng vẻ lịch sử ra, phần lớn đều là nhà cao tầng san sát, các loại khu trung tâm thương mại bao trùm.

Thẳng đến khi tới địa chỉ mà Lý thúc đưa cho, Đường Dĩ Tố bắt xe đến khu vực xa lạ này, cô mới phát hiện, ở địa phương phồn hoa náo nhiệt như nội thành vậy mà còn có một đám biệt thự yên tĩnh như vậy.

Chạy qua một mảnh rừng cây u tĩnh là con đường dẫn tới tiểu khu, xích tới một chút là tầng tầng trạm kiểm soát canh phòng nghiêm ngặt, sau khi xác nhận thân phận của Đường Dĩ Tố, vệ sĩ và bảo vệ ngoài cửa tiểu khu lúc này mới thả người. Mãi cho đến đi đến trước Lục trạch, Đường Dĩ Tố mới sâu sắc cảm nhận được, chênh lệch giữa người thường và kẻ có tiền lớn bao nhiêu.

Trước đây cô cũng biết giá trị con người của Lục Châu xa xỉ, nhưng cuộc sống bản cùng hạn chế sức tưởng tượng của Đường Dĩ Tố. Khi ở đoàn phim, ngay cả một trợ lý Lục Châu cũng không có. Trừ khi vô cùng bận rộn, nếu không, phần lớn thời gian anh đều cùng mọi người cùng ra cùng vào, chênh

lệch giữa người với người thoát nhìn cũng không lớn như vậy.

Hiện tại đứng ở trước cửa Lục trạch, nhìn Lý thúc đang cười tìm tìm đi về phía mình, cả người Đường Dĩ Tổ có chút không được tự nhiên.

Vết thương trên chân rõ ràng đã sớm khỏi, lúc này giống như là chưa cắt bột thạch cao, tư thế đi đứng của cô cũng trở nên quái quái.

Cũng may, Đường Dĩ Tổ tuy rằng làm chuyện khác không được, nhưng năng lực che dấu cảm xúc vẫn có, thần sắc như thường đi theo Lý thúc vào trong.

Từ cửa lớn đi vào trong nhà cũng cách một đoạn đường ngắn, Lý thúc vừa đi, vừa giới thiệu cho Đường Dĩ Tổ đại khái kết cấu của Lục trạch, từ lại lịch cho đến phân bố phòng ốc bây giờ, ngay cả tình huống người hầu bên trong cũng khai sạch sành sanh.

Ban đầu, Đường Dĩ Tổ nghe còn cảm thấy rất mới lạ, sau càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, mơ hồ có loại cảm giác như Lý thúc đang muốn bàn giao lại Lục trạch cho cô.

Thật vất vả mới tìm được thời cơ, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng đánh lạc hướng khỏi đề tài kỳ quái này, cô vội hỏi: "Lý thúc, tình huống gần đây của Lục Châu ra sao?"

Lý thúc nghe được câu hỏi của Đường Dĩ Tổ, ông kinh hi nói: "Thiếu gia đang thay thuốc, chờ sau khi bác sĩ Trần xuống đây, tôi sẽ lên nói với thiếu gia Dĩ Tổ tiểu thư đã tới. Ngài ấy hẳn sẽ rất vui."

Đường Dĩ Tổ nghe xong cảm thấy có chút sai sai, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại tìm không ra vấn đề, chỉ có thể tiếp tục hỏi: "Còn đang thay thuốc à... Vết thương trên người rất khó lành sao?"

Nói, Đường Dĩ Tổ bắt giác sờ sờ túi xách mình đang đeo.

Bên trong có một cái chai nhỏ, trong chai đựng linh tuyền đông lạnh đêm qua cô đã lấy từ ngọc bội.

Lúc Đường Dĩ Tổ vào đoàn phim, ngọc bội bị cô để ở nhà, mãi cho đến sau khi trở về, mới bắt đầu tranh thủ thời gian dùng ngọc bội ngâm lấy linh tuyền để sử dụng.

Trừ mỗi ngày cho Đường Táo sử dụng ra, Đường Dĩ Tổ còn dùng cho bản thân mình.

Bất quá rất nhiều người biết lần này bị thương này của cô, miệng vết thương tốt ngay sau một đêm có vẻ quá mức khoa trương, cho nên Đường Dĩ Tổ sử dụng biện pháp uống, vừa lúc thanh lọc chất dơ trong cơ thể trong khoảng thời gian này.

Lục Châu là vì cô nên mới bị thương, trong nhà có bảo bối, Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên cũng muốn đưa cho anh một phần, giúp anh bớt chịu khổ một chút.

Lý thúc nghe câu hỏi của Đường Dĩ Tổ, dường như rất sợ cô hiểu lầm, ông vội vàng giải thích: "Dĩ Tổ tiểu thư yên tâm, tuy rằng thiếu gia không gần nữ sắc, nhưng ngài ấy tuổi trẻ, thân thể cường tráng, chút thương tích này không làm khó được, tuyệt đối sẽ không lưu lại di chứng."

"Chỉ là lần bị thương này của thiếu gia làm không ít chuyện bị trì hoãn, sau khi ngài ấy tỉnh lại, phải lập tức bắt đầu làm việc, thời gian công tác mỗi ngày đều nhiều hơn mười lăm tiếng đồng hồ, hề mà ý thức thanh tỉnh là lại tranh thủ làm việc."

"Tôi liệu cái mạng già này kháng nghị, nhưng thiếu gia cũng không nghe, bởi vì mỗi ngày quá bận rộn, miệng vết thương không thể nào tốt nổi. Cho nên hiện tại tôi mới mặt dày làm ơn Dĩ Tổ tiểu thư, chờ lát nữa sau khi gặp thiếu gia, nếu có thể cô hãy khuyên ngài ấy một chút, được không?"

Thấy người lớn tuổi thành khẩn nhìn mình, Đường Dĩ Tổ thật sự không thể cự tuyệt, đành phải nói: "Chờ lát nữa tôi sẽ tận lực thử xem."

Lý thúc vừa nghe, tức khắc cười nói: "Thiếu gia mạnh mẽ mềm lòng, chắc chắn sẽ nghe cô."

Vừa dứt lời, đã thấy bác sĩ Trần từ trên lầu đi xuống, Lý thúc tiến lên nói chuyện vài câu, sau đó quay sang nói với Đường Dĩ Tổ: "Dĩ Tổ tiểu thư, mời."

Tiếng gõ cửa "Cốc cốc cốc" vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra, mặt Lục Châu lộ ra ngoài: "Lý thúc, tôi không có... Dĩ Tổ?"

Đường Dĩ Tổ nhìn Lục Châu vừa mở cửa, vừa đang cài nút áo, lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, chỉ cảm thấy cảnh tượng này hơi quen quen.

Đây chẳng phải là cảnh tượng y như lần trước ở đoàn phim, buổi tối hôm đó Đường Dĩ Tổ gõ cửa phòng Lục Châu sao.

Chỉ là lần này khác với hồi quần bách ở khách sạn khi đó, kinh ngạc qua đi, Lục Châu vừa đỏ mặt vừa nhú mày nói: "Sao em lại ở đây."

"Em lại đây thăm anh." Đường Dĩ Tổ nói.

"Lý thúc dẫn em vào?"

Đường Dĩ Tổ gật gật đầu.

Trong nháy mắt này, Đường Dĩ Tổ rốt cuộc hiểu rõ, sau khi cô tiến vào Lục trạch, vẫn cảm thấy có chỗ nào sai sai, thì ra vấn đề là ở đây.

Lần này cô tới đây là do Lý thúc an bài, Lục Châu dường như cũng không biết Đường Dĩ Tố sẽ tới đây vào thời gian này.

Bất quá, anh chỉ trầm mặc hai giây, cuối cùng vẫn mở cửa, nghiêng người nói với Đường Dĩ Tố: "Mời vào."

Lần trước bước vào phòng, Đường Dĩ Tố mang theo đầy ngập nghi vấn, lần này cô đã có đáp án, chỉ tiếc Lục Châu tựa hồ khác với trước đây.

Trên mặt Đường Dĩ Tố không hiển hiện ra, trong lòng lại có vài phần thấp thòm.

Sau khi vào cửa, bố trí phòng của Lục Châu có vài phần tương tự với phòng của khách sạn lần đó, thư phòng và phòng ngủ một trái một phải, ở giữa còn có một phòng khách loại nhỏ, bất đồng chính là, mỗi gian phòng đều lớn gấp hai lần phòng khách sạn, thiết kế phòng mang theo vài phần phong vị phục cổ, mỗi chỗ đều vô cùng tinh tế.

Ngồi xuống ghế, hai người đều không biết nói gì, Đường Dĩ Tố đành phải dẫn đầu mở miệng: "Lần trước em có gọi điện thoại cho anh, điện thoại là Lý thúc bắt máy. Em với ông ấy đã hẹn gặp hôm nay... Anh không biết em sẽ tới sao?"

Lục Châu nhìn cô một cái, thấp giọng nói: "Anh biết."

Nhưng mà vẻ mặt vừa nãy của anh, rõ ràng là vô cùng kinh ngạc mà.

Đường Dĩ Tố trong lòng thắc mắc, lại nói: "Nghe Lý thúc nói, thương thế của anh còn chưa lành..."

"Đã lành rồi." Lục Châu lập tức cắt ngang, ngay sau đó lại bổ sung, "Lý thúc thích nói hươu nói vượn, lời ông ấy nói em đừng tin hết, hiện tại anh bị bệnh là do công tác thôi, không liên quan tới em."

Đây là lần đầu Đường Dĩ Tố nhìn thấy một Lục Châu như vậy. Trước đây khi hai người trò chuyện, đều là do anh chủ động dẫn dắt đề tài, nhưng lần này Đường Dĩ Tố bắt chuyện, lại có cảm giác không biết nói gì, dường như anh vẫn luôn bắt bí cô.

Này không đúng, trước kia Đường Dĩ Tố còn không xác định được tâm ý của anh, cho nên mới không dám tin tưởng, nhưng rõ ràng Lục Châu vừa mới cứu cô, vì cái gì thái độ hiện tại lại khác với trước đây?

Bỗng nhiên, Đường Dĩ Tố nghĩ đến chuyện trước khi sự cố phát sinh, sau khi cô nói vài lời với Lục Châu, mấy ngày sau hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Giờ phút này, thấy bộ dáng xụ mặt của anh, không biết vì sao Đường Dĩ Tố lại bất giác cảm thấy Lục Châu nhìn từ góc độ này cực kỳ giống với Đường Táo.

Giống nhau ở ngũ quan rõ ràng, đôi mắt thâm thúy, giống nhau ở gương mặt nghiêm túc nhìn như đang giận dữ.

Nghĩ đến Đường Táo, ý nghĩ chợt lóe qua đầu Đường Dĩ Tố, bỗng nhiên cô chợt hiểu rõ hiện tại Lục Châu đang âm ỉ khó chịu cái gì.

Đường Dĩ Tố nhẹ giọng nói: "Vậy anh đừng quá vội công tác, thân thể mệt mỏi thì không chỉ có chính anh khó chịu, người quan tâm anh cũng sẽ vì vậy mà lo lắng."

Lục Châu nghe được lời nói của Đường Dĩ Tố, quay đầu lại nhìn, lại thấy cô đang nhìn mình chăm chú, thực hiển nhiên, người quan tâm anh trong lời nói của cô, là bao gồm cả chính cô.

Anh đột nhiên quay đi.

Tuy rằng Lục Châu xoay người rất nhanh, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn luôn cẩn thận quan sát, nhanh chóng phát hiện ra, ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được đôi tai của anh vậy mà lại ửng hồng lên.

Quả nhiên là như thế này!

Sau khi xác nhận xong, tâm tình thấp thòm của Đường Dĩ Tố lập tức biến mất, đã chứng kiến qua tính tình của Đường Táo, chút khó chịu nhỏ nhoi này của Lục Châu, cô căn bản không để trong lòng. Đường Dĩ Tố mở túi xách, lấy ra bình pha lê nhỏ đựng linh tuyến đông lạnh để trên bàn.

"Đây là thuốc mỡ gia truyền nhà em, dù cho uống hay bôi ngoài da đều rất tốt với miệng vết thương của anh." Đường Dĩ Tố nói, duỗi ra cánh tay của mình, "Những vết thương ngày đó bị dè trúng, còn có rất nhiều vết thương nhỏ của em đều đã khỏi, không tin anh nhìn xem."

Ánh mắt Lục Châu bất giác lướt qua cánh tay Đường Dĩ Tố, chỉ thấy tay cô tinh tế trắng nõn, đừng nói miệng vết thương, một chút 티 vết cũng không có, ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu vào làn da, ngón tay vừa dài lại thon nhỏ, móng tay đều là màu hồng nhạt.

Lục Châu nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng kia của anh, cũng vươn hai đùi ra khoe. Mùa hè nắng nóng, cô mặc quần ngắn, hai chân vừa dài vừa thẳng, nhìn Lục Châu nói: "Vết thương trên đùi cũng không có đâu."

Lần này Lục Châu nhìn cũng chưa nhìn, mặt đã trực tiếp đỏ.

Đường Dĩ Tổ nhìn đáng vẻ không giấu được cảm xúc của anh, còn thẹn thùng hơn so với Đường Tảo nhà mình, tức khắc nhin cười không được.

Lục Châu vừa nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn cô: "Em cười cái gì?"

Gương mặt anh còn phiem hồng, cho nên tuy rằng biểu tình thoát nhìn nghiêm túc mười phần, nhưng đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, một chút lực sát thương cũng không có.

Cô nhanh chóng nghiêm mặt trả lời: "Không có gì hết."

Anh biết rõ Đường Dĩ Tổ cố ý, nhưng lại không thể làm gì.

Nhìn Lục Châu bối rối, cô cũng biết giỡn vừa phải là được, dù sao vết thương trên người anh vẫn chưa tốt, cảm xúc quá kích động có lẽ sẽ liên lụy tới miệng vết thương.

Trước khi đi, Đường Dĩ Tổ nghiêm túc cường điệu một lần nữa với anh về cách sử dụng và công hiệu của linh tuyến đông lạnh.

Tuy rằng vẻ mặt Lục Châu vẫn không vui, nhưng anh lại kiên trì tiễn cô ra tới tận ngoài tiểu khu.

Hiện tại anh bị thương không thể lái xe, vốn định để tài xế chở Đường Dĩ Tổ về nhà, bất quá cô muốn tự mình gọi xe, trước khi bước lên xe, Đường Dĩ Tổ còn không quên quay đầu lại nói: "Em đi trước, anh nghỉ ngơi cho tốt, lần sau gặp."

Lục Châu đứng tại chỗ, mãi cho đến khi xe chở Đường Dĩ Tổ biến mất trong tầm mắt, anh mới xoay người, chậm rãi trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Editor: Lạc Tiểu - 29/06/2020

Tuy vẻ mặt anh vẫn nghiêm túc, có vẻ không khác biệt lắm so với bình thường, nhưng chỉ cần là người quen thuộc, tất nhiên có thể nhìn ra được giờ phút này tâm tình của Lục Châu vô cùng tốt.

Mãi cho tới khi trở lại phòng, phát hiện cái bình nhỏ trên bàn kia không thấy đâu, sắc mặt Lục Châu trầm xuống, nhanh chóng bước xuống lầu.

"Lý thúc."

Lý thúc quay đầu lại, kỳ lạ hỏi: "Thiếu gia, có chuyện gì sao?"

"Vừa nãy thúc có vào phòng tôi không?" Lục Châu có chút sốt ruột, vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

"Má Trương có đi thu dọn một chút, thiếu gia làm sao vậy, bị mất đồ vật gì sao?" Lý thúc nói.

Lục Châu nghe xong, vừa định hình dung ra bộ dáng của bình pha lê, bỗng nhiên anh chợt phản ứng lại, ánh mắt lập tức thu hồi, trực tiếp dừng ở trên người Lý thúc.

Về nôn nóng trên gương mặt lập tức biến mất, Lục Châu trầm mặt xuống, lạnh giọng: "Lý thúc."

Thần sắc Lý thúc nghiêm chỉnh, biết không thể lừa gạt được nữa, ông lập tức đi đến chỗ tủ lạnh, ngoan ngoãn lấy ra một cái bình nhỏ, thấp giọng nói: "Thiếu gia, lễ vật do Dĩ Tổ tiểu thư mang đến, ngài cũng đừng vứt bỏ."

Lục Châu nhìn cái bình kia một cái, lại không vội cầm lấy, mà là nhìn quản gia nhà mình: "Việc hôm nay Dĩ Tổ đến đây, sao thúc lại không nói trước với tôi."

Lý thúc cúi đầu: "Lần trước thiếu gia có dặn, không cho Dĩ Tổ tiểu thư lại đây."

"Cho nên thúc lên lút sắp đặt?" Lục Châu nói, "Lý thúc, loại sai lầm này trước nay thúc chưa bao giờ phạm qua."

Lý thúc là quản gia ở Lục gia lâu năm như vậy, dĩ nhiên biết loại sai lầm này nhìn như không lớn, kỳ thật đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của anh.

Nhưng mà... Nhiều năm trôi qua như vậy, thiếu gia khó khăn lắm mới thích một người, vì người đó mà ngay cả mạng cũng muốn bỏ, hiện tại lại xảy ra

chút rắc rối nhỏ, ông thân là bậc cha chú, sao lại có thể ngồi yên không nhìn.

Lý thúc cúi đầu nói: "Thiếu gia, đây cũng là lòng tốt của Dĩ Tổ tiểu thư, sau lần đầu tiên gọi điện thoại cho ngài, biết ngài vẫn còn đường thương, cô ấy không còn chủ động liên lạc, mỗi lần có chuyện đều tìm tôi, chứng tỏ cô ấy vô cùng quan tâm thiếu gia."

"Lẽ vật Dĩ Tổ tiểu thư mang đến lần này, tuy rằng giản dị, cũng là một mảnh tâm ý, cô ấy vừa mới cắt thạch cao không bao lâu đã ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chỉ vì nhìn thiếu gia một cái..."

"Đủ rồi." Lục Châu nhin không được cắt ngang lời Lý thúc.

Lý thúc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy mặt thiếu gia nhà mình đã bắt đầu phồng hồng, ông mau chóng nhân cơ hội này đẩy cái bình vào tay Lục Châu: "Vậy thiếu gia, cái bình này....."

Lục Châu nhận lấy, xoay người chuẩn bị đi, nhưng đi đến một nửa, anh lại xoay người lại, nói với Lý thúc: "Không phải tôi thật sự không muốn nhìn thấy cô ấy, chỉ là không hy vọng cô ấy bởi vì nguyên nhân này mới... Dĩ Tổ có thể đến đây, tôi rất vui mừng, bất quá lần sau thúc không thể tái phạm."

"Dạ, thiếu gia!" Trong lòng Lý thúc lập tức nở hoa.

Vài ngày sau, mắt thấy vết thương trên người Lục Châu càng ngày càng tốt, ngay cả bác sĩ cũng ngạc nhiên than thở, tất cả mọi người đều không hiểu vì sao, chỉ có Lý thúc nghĩ tới việc Đường Dĩ Tổ đã tới hôm đó.

Người bình thường đương nhiên sẽ không hoài nghi đến cái bình kia, Lý thúc chỉ cho là sức mạnh của tình yêu, lặng lẽ truyền tin tức tốt này nói cho những người Lục gia đáng tin cậy, chỉ có Lục Châu mở ngăn tủ ra, nhìn bình thủy tinh chỉ còn một nửa lượng nước, lâm vào trầm tư.

- - -

Lạc: Thông báo nhỏ, ta đã về ♥

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.